

AUTHOR J. BACHRACH

NO. 2853

TITLE ספר פר חטאת

REF. _____

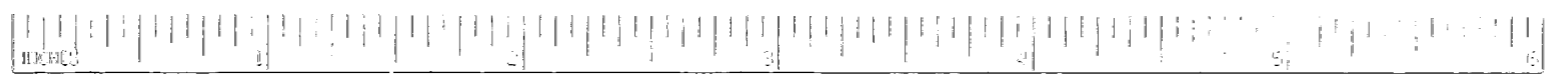
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

IMPRINT _____

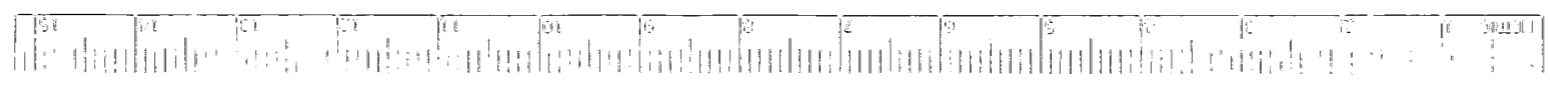
CALL NO. _____

DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

00000

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

University Microfilms, Inc.
A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

מאמרי יעקב הבכורי

ספר

אשתה לית עם שד"ל
לא ביה

קדמות הנקודות והשמים.
בוא

קודת פתי' ר' שמואל דוד לצאטן ורצין, המאמר

השני ע"ב אחר חתמת התשובה ההלכה ואלוהים ו

השני ע"ב אחר חתמת התשובה ההלכה ואלוהים ו

וקודת חסד (לא ביה תרומות ותרומות ותרומות)

הקדמי ר' אברהם פירקוויץ (לא אומר הנקוד

אשור או הבבלי, אך תעלה קטנה אלה

גאה צומח בספר התוא א"ל (למטה פינסקער.

באות מי תוארו או יאב, וני פא אר תחניקו הו.

מאמר

יעקב אברהם ר' משה בברך ונ"ל.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

מורי יעקב הבכרבי

ספר

על דבר

ית הנקדו והטעמים.

שמעאל דוד לוי
הוא קאה גאון חלו חגרי חסד או
קאה גאון ל

(ר"ח ו"ס ל"ח)
בגאון ל

בבל

שמחה פ

8800

אלוהי אטלי וגו' היינו אלהי תשובה, צדק הטעמים בחקר הצדק הנכבד הגדול
יחמץ על לבה חסדו של, ואולי לחלוט בנקו אפי בצדק, והינן או אלהי אלה, ואולם
בו, וישמחו בו חסדו, מה אב צדקו צדק שלב צלילה שנה וקטן היל הנומיס ההק
למצות נקו ותראה, ואתה האמתה הבדלה צדק לא מלאות, כי לא חיל העין מירות
בו חרבו מאלו חמאה - צדיק הוא ע' - ונפצצס שלב על פלע. קלטמ האחרות
פלעז קט פלעזו בו, אורהו ירצו אהולט את המרמקין לקיל וקין הקראו ה' ה
פירוק אונן ה' ואור, ואלא כי חוק חקוט שלבו וחקוקו הצלן הצאוק הסתמן והצלס
הנה, אמץ לא אהיה הצעו יוצי ונביר כחן פלעז, אספוט אלירות כתי, אגוט
אתה, אלהי הצדק.

בצאתי, והנה אפל ספר כתי איל אלר היה אתה מיביר קומיס הלאולס
הטוק מפח כי לא מתלבטו מתלבטו, אלל לאלן זא כדכו סרכו - החרב
הצדק קט המעק, והצדקו ה' שבנואל דוד לו שצמק פחיסוק קלאולקא
העקא הפאולא, ולו ויכרו על חכמות הקבלה ועל קדמות
ספר החזון וקדמות הנקדות והטעמים (Genice 1852).
קדמוי הניחאלות והנה אפל נח ליחור, שסוף קלאול ורעל קורף קבאות המכות
והטעמים, ואלו היתה צרות לוקחין מתחת השמים, אן אלהי יעו כאלן
המחאה, אלן חטאתה צדקה ונה קט חכמת הקאה, קט קבולות ספר הגב
והיאן קלה צדי הקאה ועי ההמד, יקואו המקוליס וריתו ריקן. אלא קבלה
אן על קבאות הנון ונות והטעמים, אשר אצלם מלאג אצל הווא יסופים הסה
לוקח קבולות כיווי הכתי אשר אותם ולמות. ואצל או סוכת בולגואלן
על ינין ולא שאל, ואצדוק על פלח הנה, במקום קט פלח מינו את ראלמו
ואת הבחונות, כי צדוקים הם אלוים צד בן זמ תביר התישע לא יעל אהס,
ועל אלא צדוקים אלו צרות הלוקח אלל. אלוים קלאוליס, אצדוקן ואראה כי אק
הצאוק אצל הנה הנה האלפנות שלל אלל אקמות ועצמים, לוח קורות
והחולות, פלעלעז מלא שאל, והצדוקים אצלם, אלוים יאלהד על יולל,
אמץ מלא, והנה קבולות הטעמים וצדוקות קבולות האלה פלעלמו
והנה חכמות הלוחות בצדוקות האונן אלוים, והנה הקולות והנה קדמות
החכמות והחכמות, והנה הטעמים והחכמות. והנה חכמות
רווחו אלוים קבולות וצדוקות, רוח אמת וצדק, אלוים אפל, אלא אצלם קלאוליס
הנה אלוים אלוים אלוים אלוים, אלו קלא אלו אלוים אלוים אלוים
הנה אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים
הנה אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים

הואווסק החל - אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים
ועקב ה' אלהי ה' אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים אלוים

והשם הזה נקרא יושם צינע וכל החקונות אשר אחלוק כי יושמו העושים את השם וכל
 המעשים והקצוות, וכל מה שאתם מקדו או לא וכל אדם שאתם מקדו או לא, וכל מה שאתם מקדו או לא, וכל מה שאתם מקדו או לא.
 ונטיב ויתבונן בזה שאמרנו הנה מי שקדו ויצדק נגד הקדש, ויגדל את האמת אשר
 אנחה העקשנים: והעלמות והתעללות.

ואתה יי אלהים אמת, האר פלג בקדש ונתת עבודת אמת, ואולי אפי בך
 אמת, להשיב אמרתי אמת, והבדל קלט אמרתי אמת, ואני אמת.

בגל ששמות מינאם בפי חכמי העולם והתשובה. ו: ר' רא' מקסורת; והנה
 השתעלו בהם החכמים והם באמרתם הקצונים, אבל שחקים ורמזים ש גם למקדש, יש
 גם למקסורת. שם מקסורת, שרש גמור מורה על ביאורו, וסדרו וזו שם מקסורת, וזו שם מקסורת, וזו שם מקסורת, וזו שם מקסורת.

ובצמט שצמט וצמט את לא היה נסדר את מן אמת נצחית זה שם מקדש (המקדש זה):
 הכל ביות צמט הוא! שם מקדש קו הוא שרש מקדש מורה על שם מקדש וצמט מקדש.

והנה אלה המסמך נט צורת השניה על התקדויות והטענות, וכל מה שאתם מקדו, שהיה ה
 הקדושה בסדר מקו נקודות וטענות, ככל אשר לעם התעללות וזהו שם מקדש וזהו שם מקדש.

זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה,
 זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה, זה שלמה.

ורבים באומרו (זה שם מקדש וזה שם מקדש), אשר לעמו זהה אשר קראו שם מקדש וזהו שם מקדש
 וזהו שם מקדש או אמת, ויש אשר גם אמת, אשר לעמו זהה אשר קראו שם מקדש וזהו שם מקדש.

אמר רק צלוה היא לצדדים ואופנים גולסין, אשר באת זה שם מקדש וזהו שם מקדש - וכמו
 באין העולמות, זהו שם מקדש וזהו שם מקדש, ויש אשר גם הרבה צדדים וכוונות.

ואזה ההוא, אשר אמרתי מקדש מקדש, וזהו שם מקדש וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש וזהו שם מקדש.

יתחיל ויתבסס העבר וצמט/ אצל, וטענות מן ההפך אל ההפך. והנה זהו - אצל - כב
 יבדל אל מקו המקדש, עם להארכות בהראות משלו הוא ארוך, ובהכר מינאם גם את איוני כחול

- היותם חסדי הקדושת אבתהי הקדש - באוואו סמרי הקדש, שהיה גם הוא על הסוק אשר
 עלה אל המקדש בהבדלו בין דבר ובין דבר בין מראיה ובין מראיה בין ענות ובין ענות, אשר

הוא מקדש גם אותות צדו או יוצאו וכו'. ובהנהיג רואה יסוד שלמה אלהים, והנה
 זה אין למ אופן אתר בה, וזאת אסוף על המורה הצמט ככל אשר טמא, ואילו מקדש שם כסדר

וסדר, כל פילה ופרשה, כל פסוק ופסוק, כל מאמר ומאמר, וכל מה שאתם מקדו או לא וכו'. אך שם
 הבקרה זהו מקדש, וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש.

קטא אתר זה א"ה ג"ה אתר אסוף אזה וכו' או צו גמני קא סמרי ואו' אשר אל/ תתחיל
 על אלה הראיות ככה הפלא ופלא, אין לא השקיות ולא שישו על אמת, כי העבר היה אצל אסוף

אסוף את כל הטענות. וזהו שם מקדש וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש וזהו שם מקדש.

(אמרות שגל לב צד) על מה שאמר: וקראו אתר בחרתם (אמרות שאות כאלה) (ר"ש שמהן
 אומות אלה נמות) המורות רק על המקדש וקראו, הווי הקדושות העובדות שם אמר מקדש!
 וזהו שם מקדש! והנה מינאם בדרך אמר מקדש והנה זהו שם מקדש! ופאת הוא
 בעיני וכו' וכאשר החויר ל יהוה בן רועץ אתר תלמידי ואמר אהם לבוצים קדושים ויש
 אמר מקדש, הנה שם מקדש ויש כאלן אותות נחות המורות על הקדושה, ונצחין קראו שם מקדש
 ולא ישר עיניך? והוא אמר היתה התורה כמאה טאה או היו התלמידיים אמרו מקדש אמר

1) ואין בהווי צדד בהכר מקדש וכסורת הנבאנים בדרך, אלא כל מה שאתם מקדו או לא וכו' אמר מקדש!
 השתעלו בהם חכמי העולם, אשר דין הנות בהקדושת הם עקר העניין השתעלו בהם חכמי העולם.
 2) באוואו סמרי הקדש, שהיה גם הוא על הסוק אשר עלה אל המקדש בהבדלו בין דבר ובין דבר בין מראיה ובין מראיה בין ענות ובין ענות, אשר הוא מקדש גם אותות צדו או יוצאו וכו'. ובהנהיג רואה יסוד שלמה אלהים, והנה זהו שם מקדש וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש וזהו שם מקדש, וזהו שם מקדש וזהו שם מקדש.
 3) צד צמט וצמט את לא היה נסדר את מן אמת נצחית זה שם מקדש (המקדש זה):

נשקעים. האין הביר ברור כי יש אמר לקרא חין עלמ רוק כי הקריאה המקובלת על
 כה היא צקר. כי יש לה על מה לתסוף ואין לומר חסוף? 'על'. הנה ראש בקריאה (תלמוד)
 על הציבור) אמת, אבל סוסט שקר, וכו' שכתב, כי אמר והי' טעם, יש אמר לקרא על
 הקריאה המקובלת על כה - ולא על יבי נקבות קרבה - היא אף לזמנת הקריאה
 זולת מסורת, כי מה היא מסורת אמר לא דבר הנמסר כזל כה אלא מקצת
 המסור ואם לא יבצתהו? איננו אבצת שט בקריאה זה שפני חלו' וא לורה קלט אופן על
 הקריאה אבה הוא נקבות וטעמים כמאומ בספר, אבל יורא על הקריאה להבצת
 סומנה וקריהט ל' סטירה. כבר נבצתה מבצתה גמ מקלי מסורת מפי אורה, כי הסומט
 - והן הנקבות והטעמים - ההט עצמ, וכנ"ל בעדת הקריאה הנכונה, אף במקרא
 שלא קראת אצד. ונה הוא ההבול העצמי בקריאה למסורת. וכן יורה שט בקריאה
 זה גם על יתר ההוראות השלמות או ההוראה העצמית והציקרות הנזאת (4) ומסתפלת
 מנה. ואמר, ובלבית אצד:

4. שם התור נקדויות (שאנח' צסקיט במתארנו הספס) הונח אצלם על הסומט
 והרלוטין האורית על ההקרות, מפי לבנות תפלות נקבות נקבות. והוא לא הקור
 גמר, כי יש בין הסומט והרלוטין האלה, גם כאלה שאנח' נקבות נהסות הוא קו לוכה (-)
 והקין גם הוא קו כנסת וקו קצר באמצעות יורב מטה (ד), ואין אמ דבר צורה שט
 המקובלים שחלבו את הקו הקצר ההוא ונקבה. וכן נמצא גם בין המקורקים לחלבו את
 הקין וקו ונקבה חתמו, צ' מקנה אברט (שצד ג', ב'מרת הנקבות), וצ' מ'צ' המנה
 שנת ח'א'ג, 22 שט, המטה נ' 203) צדוה ה' סורקאון' בנה; וכן נמצא בין הנקבות
 ההן, אשר ה'ב'b'
 והוא אסוס (ו) והחיתוק הגבו (ד), ואח"כ הוא אמר אפצוט הט מואין ולפצוט הט
 חסרים. אחרי כי ציקרט הוא הנח הנפטר נ'א'כ' התאר נקבות אהן. הוא דק באצד
 שרובן נקבות, וקצתן בטאות ונללות בשט הכולו את רובן, וכ"כ הח' בן ג'א'ה בספרו תל'ע
 (גבול ח'א'ג). והשט הזה נתן אמן בצבור גאותן ותבטתן. ואמ' לא בלן, אבל ברובן. איננו
 שט התאר טעמנים, הונח על הסומט והרלוטין המחקרים חוקי המאמרית אה' אל
 אה', והספרי' לזוט אותם ואת חוקיהם זה מנה נ' והט הט המורית אותם טעמי המאמרית,
 ונלפזא טוב טצט אצת אהבול או אחר כליו ופרטיו; ובלש' התאר הזה אין צד אמת
 ותבטת, כמו שאין צד בשט התאר נקודות אפצוטות וסובבתן. והתניהא חוקה על
 מנה השמות האלה, מבצ' הזק כאלה אחרי השמות והתבטת, ובלאה אחרי הפצולה המסובבת
 מהן! ומבצ' אל קרא והט בשמות צ'ש' בין אה' אלטהט! ואמ' אמת בקריית כאלה ה'
 המסובה הוא הצוקר ולא השמות התבטת והתנונה, אשר על כן לבצק קרא אסומט ה'
 המורית על טצמי המאמרית טעמנים, הוא כנה היה או קרוא את הסומט המורית
 על אפס הקריאה בשט המורה על הפצולה הנזאת! ובאמת זאת היא טצנה שאין ליה חלוקה.
 אמת חרבי התלמוד, חרבי הלשון הראשונה, היה קראו והט בשמות הראוית והט, שנות המורית
 על יסוד פצולת המסובבת על יביהט, שנות אשר גם אה' אה' א' י'א' מ'ל' א'ל' א'ל' הונח עליו
 וצ' רציו, ולא יבטל ברוב; אכן אצלם התאר טעמנים, הוא מהטצט האמר, ומה' י'א'וד'טעמנים'
 לביורשתי (מ'ה ס'ה' הא) ומבצ' (כ'ד ס'ה' א'ן), או: "ויבית במקרא א'ן פסקי טעמנים"

והוא ח'א'ג

4) והח' בל המסבדות (שע' ראשונה, תבצת א', סבר הטלע, ס'י'ט) המטובלם בל אמ' א'ן
 (אמ' לא ראיתו) אמר: 'ס'א, אכן כמ' חלו' אוד' תב'ק' בל התלמוד בלשן קריאה, הקרא
 את שצ', היה קורא במורה וכו', מפי שהיו קוראים תבצתה ובנפנת השצמית וכו' צ'ש'.
 המלצרה הנזאת רחוקה מאד וסודרת באור, והא באמת (מ'ה א'ב' א'ק' קרוא בל' וצ'מה וכו' י'
 סודרה, למ'לה לעצמ' שט קריאה בל' נציתה קריאה קרי' א'ה' נ'א'ה' צ'יק' המלצרה מ'ק'וב'ל' על
 בצת ל' יובצ' עבין, ואין אמ' אה'ר'ין בטעמות הלצרות שפזרות כאלה.

מאחר שבקדושתו ובקדושתו הקדושתו מתחייב גם בקדושתו הכהן המזוהר ונתן את האורן
הקדוש מאין בירושלמי. אמר שמתן המקרא ויש את המסורת. ולא ונשא כעם ונשא קרינתו. יצא להירושלמי
גם התחייב מאין המקרא אחר המקרא זה. ואין זה מהנחת שם מקרא ששילח. או להירושלמי
אם התחייב מאין המקרא ויש את המקרא ויש את המסורת. וצ"ל ק"ל ס"ו.

§ אחר שהקדוש והשמיים מאין ומסבו אמש הקדוש על ידיהם מהות השמות וההות השמיים
להפיץ את הקדוש על הפסח הפלוס והקדוש. והספר המקרא והמספר נמשך גם אחר. ומהו המספר
והמקראת של בית רבן. שאין זה חוק החבולים והאורנים המתחבליים נוס ונס. צ"ל המקראת לקדוש
המכריחים לקדוש ולמקור. כונת המורה לתקון האוהה והדת וחבול ההנחות שלא באו
מבוארות באר הוסב בתורה. וצ"ל כי לא אמר אתעביביתם והם (השון והמקראת) רק
פירושו והאור אתה. ולא הוסיפו במאמר אתה או באה אחת פירושים והאורנים שולט. אמש לא
יחא' והוא אמר. כי אין פירושו וחיה ועולם. וכי לא באיסקר בקאור התורה; בבר אלך וולך
להפיל חלטה חלו כהם באור התורה. בעצת אלך לא היתה צדק כל מחלקת בישראל. ולא יבצא צדק
מסדוג העצות בעצת הדת וההכרה. והכח לבאר באור שונה (2) מאליהו ומהו ומקראת ו
והשון צ"ל מורהם ומאביהם. לא נתן רק לקדוש המורה ומאליהו העצת שר אלהים אמרה ולתעבה. א
אלך ביום נתן את הספר שהוא מקור נקוד וטעמים. אמש וכלו מספרו עליו את הלכותיהם ומלכותיהם.
אפי' מקראת ומאליהו והעצת לא יהיה הר' אחריהם. בעצתם. כי על כל נוסח והספר כהם. והיות
זהם אצד ויתקון כח בקדושה. וצ"ל האוהה ולתקון הדת. אכן אבצת השליון שם מקראת גם
אזנה. והוא לבאר ולפירושו אלך התפוסם והתקלה האוהה צ"ל אמש ולפירושו והאורנים אלך התפוסם
לקדושי בורם ולפירושו הצדק מורהם. אף לעצת הם נכח על יסוד מקראת השליון. שוליו ונקדו.

קראו בשם מסורת. יצא כי הכח והעצת אזה נוסח והם המסורת. וגם את הקדוש הגה הנכסו
תחת כפי מאורהם יש גם למקראת יש גם למסורת. וצ"ל זה נכח מחלקת ר"א ור"צ
(קדושין י"ח; כבודת א"ג.) בקאור בגדו-בה. חב אמר (צ"ל ונס שמי קדושות כה"ל ותגס)
כיון שפירש שולט עלוה שם אימ' ויש' ויתרה. וחס אמר כיון שבגדה שם אימ' רשאו ויטה.
העצות האלה אף כי שומרת הן. שמתן מוסדות על מוסדות השליון. ואין על בעת דרות כל הקוד
הואה. והנקוד מסכים כמו אחת כל אע"פ. והלך על פי הדוק החיטוב במשפט. הטה אונק ולעצ.
ערב בגד שם הוראות און האחת בגד ולבד. ואבצת ונכח הפעל שמת (ולפירושו כ"ל ט"ג).
בוגדים בגדו ובגד בוגדים בגדו. אמר בוגדים בגדו. וכי תאמר במספרים בגדו. ואין זה
צדק קרקול החלטי. כי צדק יבואו ולבד מצד הרשע ובגדו פוצלו און אצדו ל. ואם אין עלוהם מולו
שמים. ולעצוהם מולו שיר ובס. וצדק יבואו וקולו מברכיהם. כי יוראו ויפחדו כל תופר שם בגדו.
זהו לבדו ולכמה. אכן הוסקף אמר. כה השחיתם התפוסם צד כי כהר אין תקוה און. כי לא אהר
שאין וראת אלהים קובם. אכן גם בוש לא יבואו גם הפלס לא יבצו מקייר ובס. בפיכר בגדו (ובג
ומצלו של) בוגדים בגדו (ובגדו) זוגה און תת/ ל בגדו און (תפוסם) ו'. אובצו און. כיון לבדו
בשת ולמה (שם א"ה כו). והפסקי. יבואו לבדו (שם ק"ב ט"ז) ובגדו (שם ט"ז). ובגדו-בה. לשפתו.
טעמו כמו בלבדו בה; ובנאח וחס שם אצל הפעל לבש (אסתו ו' ח') אשר לבש-בו השון; וכבר

המסורת והמספר נמשך גם אחר.

המסורת

כיון ונכח. יצא כי יבואו (הוצע ב' א') אבצת (מיסה ו' ו') ובמורהם. ושרשו נשלל מהכח און
ועצמת הקדוש שמת (רות ב' ט"ג) שול תפוסם. אה"ל וצ' רש"י (דקדקת כ"ח ט') שפ"ל כרבי ולא כרבא
כי כן בזה יצא ונשלל הכדון. וחלש שמהם אונצתיים. והר"ק בשרשו שרש ונשא חלש שמהם מחפ"ל
דעשהם עליון צאמה"ת. ומל' אהתפוסם דבריו צדו דבריו רבנו בירושלמי און נקודם אעצות דעת
דבר וכב"ל. ול זה נצאמה"ל שפ"ל באגרוחם שם. ויש להפוסם קדוה. ויאן כן תקומו. ונתחייב יבואו.
11. הפילו המקראת הזה ולא הקודם (שם שם א'). בעבור כי קדוה נשע הפועל מבקף אתר הפעולה (וה
וגם יחס הפעול "את" אחריו.
12. ומי יבצו. אמר לא הכח אחר באור שונה. והואה אלך הולגה פרה העצות ורבו הכחות בעצת
הדת והפוסה. והשמיים נבואו.
13. וכן נצאמה שם חביו המורה השליון בעצת בגדו ולקדושתו (מתחלת דאיכה רס"ב רכ"ב

המסורת והמספר נמשך גם אחר.

מלא אשתיק האין הצברו בצען החבור הצבור והחברה לבין איש ואיש בדמיון הקול: וכמה
 חס על אבולו (מאני ב' טו') וצ'ל כפי רע' ודק - והוא מוסקי על בקריהם כי יחס האיש ואשה ואלה
 ואיש ויחס האבול וגו' ופואים בשמוע, אחרי אל יבצא כי הקול אבא הוא אוח' או (חג א' א'), ויבצא
 גבר בוג ואביג' השונות (מ' א') ומולת קולות (ב' ז' א'), ואין אחריני כמקום לבק' נר יפה: ובעל
 האמר כיון שפיהם טוים צוה: השמש המולד יפה וקולן בקייה, והרי היא כיו (רות ג' ט'): ופולת
 כופין וגו' (שוקא טו' ח'): ואשרי כפי צדק וגו' והטוים הוא הקד הוא האבול הוא הנב' לאמר
 וס' בבגדו הוא מקור מפל בגד המורה על אהבת אבול וקד. ואם היה נפלא ממה הצדע במקרא
 היה ג'טו (אמר הדק בעליל חק הקדוק לצד הפואים כפתוחי המקור אלמים) והטוים הצל ב
 כפתו לבגד הבגד יבגד וכו'. וההוראה השנת ליל אר' בגד, היא המורה הקד והקדמה
 באהבת יצנים. ונצאמהו בצדע הקל על לש מלקוחם; האמה על מלקו פועל (ישעיהו מ"ח ח') כי
 יבצע בגוד הבגוד, וממה המקור צמ אוטות כפ'ט (ש' א' א') כנאותו לבגד ולשטו
 אצות הדק (מיל' ש' ט) צמ הכמני לבגדו פבגדו ברבדו הפא קק' ח'ט' ו; והלש על
 מלקו פועל (מאני ב' ט) אבוצ נבגד איש באותו: ומלש' מקורו צמ ח'ט' לבגד נבגד
 וצמ הכמני אצות הדק (מיל' ש' ט) לבגדו פבגדו פבגדו פבגדו הפא: ומזה פבגדו
 ביה שלטת אה האמר כיון שבגד בה וכו'; וצ' ה'נות המקרא (שמות ט"א ח') שבח את צמ
 א"א צור. והנה בועט ראות כי שם הספרות נבמות בה, ואין אף באמת מהן שום נפתל וצ'ל
 כלל לפי צומק מלשט המלה ונטייתה בכמנייה. ומאין ל ספק האחת הייתה יבצדע ומב' סות
 וציה אמר י' צם לבקרא. והלשה חבלה צ' ה'הנה שחבל או להיחה מק וקאת בעני מן בשאנ
 ואמר צוה י' צם לבקורות; ור' (ש' ט) הראומ שאין אכר בשש הספרות האלה האחת על
 סע רצות, אמר במקרא הזה, י' צם לבקרא ולבקורות. כי מקרא אמה ונצ' אמה
 טצנים אמ רק הטצנים ההם אז יסתק חקי האשן ומלשטניה. והן צדעה צ' ר' (ומל' ש' ט)
 ואם מקרק ומקרא אמה ה'ן. והאמת יקרה אן מל, אב בין מבין את ח'ל' אפ'ן וצ' ספר
 ה'בא אהל האמר (מגה שניטה) בשאנ צ'ניהו הטוב טצם. ובקרו וצ'או מאת הד וו' ה
 במאמר ה'ן וכ' ג' מצינו הד חק במאמר ג' הוא אמנ' ג' על בקר' מאמר צעלם הצל
 האמר י' אהליק, וכנה על בקר' ל אלה שקצומה במאמר ה'ה. אואם כבר התעל'ט (ט)
 כי אם באש הנה אהחם את הראשונם ואת האחרונים, בקר'ים שאמנ' מגצים אצ'ם על
 קבאות ה'ק וגו' והטצנים, והבקרים כפלה עליו רק והקד בצדע אל' מ'צאעה אלה וכו'
 והכוחם והבוקים אחרי ו אחריהם, ובמדו וקדו את אל' ש'ל' קצעלם. וקדו' החות
 בצ'ט, או אש התוצרת, וצ' צד' מ'ן איביג' הגאון החוקר מוהר' ש'ל' כ'ן ראסוס'ט (צד'ן
 אמ) ש'אר'ן לש כל הצעלם שלטת בה, בקר'ים על הרואה הצל' הוחת-נראה להם סומר'ם
 מאוהם, צד שאין בבאי אהליק צוהם. וצ' י' ו'ל' קבול'ן (פ'א ה') שהבאו שש הצצות של
 ר'א ור' צ', אה' או מלשניהו, וא' צ' ו' א' צם לבקרא וא' צם לבקורות. ויתב' מא
 שא' ט' א' ו'ל' ש'ן סקרא מקרא ומסורת ברש'מ' אה'ל. אה'ל ס'ל מאי ברש'מ'ן בקר' הוראות
 העלה א'ט' ולש'ט' האשן וקדוקה: ובעל ס'ט משה (ש' ט) המח'כ' אז יפה צ'לה במה להצנים
 בפירו'ם בקר'ים מקרא ומסורת, ל צד' לא יבצא אמ תמכו חכמי הור' ול'ט'ן, לטוטהם צוהם
 במקרא הזה, ואם נצ'או א'ל'ם כ'ל' מקרא ומסורת, אחרי ג' באמת אין כ'אן מתק'ת רק הקול
 הצצות ובחירת סברא מסברא, איש ג'ט ג'את וג'ט ג'את נבונה, יא' א'קפ'ו ש'ת'ה'ן נ'ג'
 בהוות ש'ת'ן באחת טובות ומסכימות ומלש'ט' האשן: ואין בקש'ט מוכ'ח'ים רק א'ק'ו
 הקבול א'ק'ו ש'ט'ן א'ק'ו א'ה'. וצ' האמה ט'ט'

§8. וכ' נצאמ' על' א'כ'ני הת'ל'ום הקבול' שהלש'ט'ן ה'ש' אמ' לבקרא במקרא ש'ט'ע
 כפ'ל' הראשון: מצעה בג' כ'מ'קרה וגו' (מיל' ב' ב') רבי חנני' ור' יונת' ת'בוהו'ן אמר'ן א'ה' ה'ו
 צ'לות הל'ט'ים ול'ט' יהודה וק'ט'ין בו'ת'ן? א'ש'ט' כ'מ'א'ג'ם א'ה'ו מ'ת'ב'ס'ן ק'ש'לה ח'ג'לה כ'ימות הל'ט'ים
 וה'ו ז'ה בגוד מ'פ'ן ו'ה בגוד מ'פ'ן וכו'! צ'ל.

הסקרות נבואת הו, והתקדו או נתנגדו או אגאת ואז אגאת, ויכול גם אגאת וגם אגאת, וקבל זאת
 ובכזו את הסקרא החותם על עם חקרתה, בעבור שיש לו הרצון והכח ~~לכאורה~~ או
 מצטן לעיניו כי כצדו צדו, והוא הוא הנביא את אמונת הסקרא האמת והעצם בעצמו, גם
 האמונה הגדלה וההזנה הגדלה וכמה השם בקרצה, בעבור שאנונה לזכרה ומסורת, ויגזר
 שבו כחחב היא מנה וקדו. והוא הבהו סנהדרין (ג'.) ויהתענה בחולב אמו. ינו בחולב?
 אמת יש את למקרא? והסוף הסוקיא (שמ'.) ; כ' סוף, הכוח שיש לקרא מסורת אלה היא
 חלה וחלה בכ' הדבי טנפו, יש את מקרא והרי ירצה ירצה בכ' הדבי טנפו וסוף וסוף!
 אלא אמר רב אחא ברבי אבהו אמר קרא או תפסו לבני ברק ביפו אסרה ומנה? כיש
 אלה בחולב בחולב אמר אמר. לא היה הקרא הנוהגם, ואחריו שאלו כאלו שני הנוהגים ה
 באותיות, ואם נבדל למקרא, כאשר הוא והוא צד נה. הוא יגדל הסוף במה וכתב בחולב
 ותראה בשם מקרא ~~ההוא~~ אחריו שאלו קדמותה הריא כמנה צימ
 אמת ברק מקובלת ומסורה אל משי מורה ותינה, והרי גם היא גם בחולב אין קראתן
 מוכתה מן המקרא. ר"ן מן האוטות, אבל תלויה באסורת, ואין מסרה הנוהגים ותראה הנהג
 ומי אדם וצד כפי את קדמותה הנוהגם. ולפי אין כאלו מקום כל מקרא ומסורת, אבל הנה
 והם אמר, כן נסרה אל הקדמה בחולב, וצדו. והאמת גם צדו, מה נז שאלו ינו בחולב!
 האם אל היותה הקדמה בחולב מקדמת לעצמה! האם צד נה אל קראו הסדר ומרת אלה?
 או תבא גם בחולב אלו; זרק צדו צדו כפחו את הסדר. ומצאו בו הסוק הגדלה,
 והנה אספהת ~~הנה~~ בחולב הו, ויא יבא אין קראו את האלה הגלות את בחולב
 או בחולב! צד שאלו ינו בחולב! ותפי תינהתם; אמת יש את למקרא! והג' ת
 תפוסתם יצאת תלויה סוף, אחריו שלא היה הקרא הנוהגם, ואם כיה או כיה האוטות
 בשם האוטות שמו אין שמו אין גרצון אין הוססה אלן אין חסר ואין מאה בשטה, והביד
 הקדמה צדו זא משי אל, כי כ' הוא שמו, ישאל ויבא; וזה צדו את ההכרחה ו
 אמת. משתה הסקרות, הוא תפסו סוף אמתו במה וכתב בחולב אמר אלה יש את למקרא
 ואל על רצות בחולב!! באוטות אלה הוחס בצדו, שאלומ, בכ' הדבי טנפו רחמן, כן
 באוטותה הו; י"ן הקדמותה. ר"ן שאלו ~~אם יבא~~ צדו ההיות הקרא אספת
 בחולב אמת לשיכין והוכחה שאין הכונה הו החלה והלומ, והוא הוא שאלומ ינו בחולב ל
 סוף שלהקרא שספת הוא בחולב וכוונת אמתו ואלו בחולב, ואין זה? הנה אלה הנהגים;
 בשם חולב מצאם שם שמות (הו ומספת אוח אסוף העשיל), וה' צדו שאלומ הקראת היותם
 במהת הנפד, וככה הם משונים בהוראותהת. האחד חולב בשם קענן, שם אלוין האל הווא
 משי הקדמה והלע חולב הערה וסוף, שם אלוין הערה ח' צדו. שם השמות האלה ההיותם בשם
 הנפדו ויקלו ויוצו י"ן היתה זה מנה צדו מקדמות אלה המנוהגים אותם הקדמותהת,
 אלה ההיותם סוכים, אזי וככה אלוה והכירסז כו כ' ותל/ משקל סוכיות אתה גם אלעפ
 הוא תראה, חולב משקל פעל כמו הדבר לבן, והאלון סוכיות הדבר הסתם העשין, והלע לבן
 הערה העשין (ע' זלען-נעצתם (הראשית ט"ו, ד"ה) כי הסוקו קלא העקד) וכן בחולב שאלומ;
 ויש במשקל זה, אשר סוכיות אספינת הסתם העשין, והשמינת השם סוף הו משקל פעל, ירק.
 (ש' כ' א' ב') וזרר בש' א' (ה' ט' כ' ב') פיסקא (ה' ט' כ' ב') ז' עשין (ש' א' ז'). ז' עשין הערה
 והוא ש' ה' כ') ז' עשין (הכשן (שמות ט', י"ה). ונכח הו בעל' הש' משקל פעל פגד עקב עול
 חמש ירד כחה, לשמינתתם, יש גבווא בסוף העשין פגד הו וכבר' ז' און (ש' ב' ז') עול
 שמינת (ש' א' ז') ז' ויש הערה העשין בעקב ש' (הראשית כה, כ' ב') חמש עשרה (ש' ה' ז')
 ויש גבווא בשם סוף, כחה נח כבת (העברה א' ז'), ירק אמהת (הראשית כה, כ' ב' ט'), סגד
 כון (ויאמה א' ב'), והנה מצאם הו שם משקל סוכיות. פגד, ואין זה האמתו ואלו
 אלו, ואמ' גם הנה. אמת חולב משקל פעל החול הקדמות י"ן השה אלה פעל כיה
 מקדמות, כיו ספר גבל ירד חסד, ונשאלה גרושת בא העשין הסתם, י"ן

אם יבא

אם יבא

ספר

ובצדק מן (צדק אמר) והיו ושלח את אשר אסאן ואעפ רח אקני כחש. ומי שלחן או הספדתי הריני
 יוספק בגצות הצעה אלך אעפ שמ פה אסאן וילפוט לפוט צורה כי אהיה קמ את בקרוב
 וצדקן אומת טצמת ואחרי כן אהפצ את בקרו. ורבה האסינות; אלאה אמ, ואלא קמ הקורא.
 בספרדן (שם) ובתקנה (כ"ג. ב') (והצרכין (כ' :)) הביאו; דתניא יוחנן בן בהבאי אומר שלחן
 ר' יהודה בן שלחן הסווא באחת מצולו פסור מן הראיה שלחן ירצדה ירצדה כגון שלחן
 ארמות כן בא ארמות מה ארמות קלשם צילנו אף ארמות קלשם צילנו? ופל רש"י ירצדה כשם
 אקרינא ירצדה וכו' והוסיב אשר הקלה הרובה באמרו הנ"ל. אגוד אמרו בגמ' וכו'. כשם יתן וקרינן יתן.
 יראה וקרינן יראה (כ"ג). דוגמת אמרו כשם צבד וקרינן צבד. כשם יתן וקרינן יתן.
 אבל המטות הלוא בחיב טצמת כשם ירצדה ותכליהו דרשונן ואיתקראו אהבדו ע"כ. וצ"ל ה
 בהאורו אלך קנה על יסודו זה. ואש אומר' שאף לנסובו ושם וכו' וקניא אבא בהורו אומא ור
 ונאמן כמו לראיה הראיה שם. אכן נראה כי מה לאומר קנה :

שם כמבוסה המ שומר ההמ ירצדה. האמה (שמות כ"ג. י"ד) : ירצדה ל דבורן יצאל פה
 האבון י"י? והלש (שם א"ג, כ"ג) : ירצדה ל דבורן יצרה פה האבון י"י אלהי ישראל וכו' והנב
 הראשון הוא קדור שסוקה על ה"א ארמות, אכן בלה אחרי מות יצאל כמלש"ן אבא הלש,
 אמר קמ הוא סוקה על ה"א ארמות. א"כ יתן בלה אחרי מות יצרה יחם הפצול המורה על פה
 האבון שאחרי! את זאת ראה ר"י ושלחן, ויפוא צלה אמא שלר בקר זה הל מודוס ל
 להפסוק האלפין ב כשם ביה יצאל אין לו ל דרות. והאבון י"י הוא הראיה, וכל דבורן הנראה,
 ל הדבור הוא אהתעלה אסע מן פ"י י"י, ומלכמ רואה אוחמ והמ הנראות נ ואת ככה נאבה אפ"ל
 קמ את הכמה הלש, הנב אפ"ל מלת יצרה הנצבת לשפן מן באורמ זה. כי כן לא תבוא אהות
 על השולח אומת על הנשאל, ולפיה ותינה האבון י"י אלהי ישראל הנראה, וא"כ היה מלש"ן המה
 אהקד ירצדה ולא ירצדה. ואת הדיבר הזה הלא יכחול מקרא שפיר. והוא מה שאמר י"י
 ומשה אפי' י"י אלהימ' (שמות א"ג ב') ; ואמל ארמות את פה. כי לא יראה האבן וח"י וכו'
 מרמ הפסוקים אפ"ל האותיות האמתות : וראה מה שאמרו חז"ן (יהמות ט"ז) : על יצירה הנבוא
 שאמר (ו' א') : וצדקה את צדני וגו'. ואל תלכח כ יצירה נבוא היה, וכי הנבואים
 הובא בשם רוצים, דווקים, צופים, וכי הראיה, החזון, והנבייה, אל היו דק הלשנות שלמות
 (צ' מורה נבוכים, ח"א פ"ד וה'). כל זאת קמ ההלכה העלת אמ תבון בשלם הנבקה והמרא
 ידודה, אבל רק בתארו, אכן יצירה אמר, וארצת את צדני, וננה ולא אמר, את ידודה (ט"ו)
 וכן אצל משה ואהרן נבא ומהמא ושעצמ מוקד ושלחן אמרה ומרה (שמות כ"ג. י"ד) : ויראו את אלהי
 ישראל. וכו' (שם שם, י"א) אצל אפ"ל ה"א ישרא; ונתנו את האלהים; ולא את יהוה. ומה בין השם
 המיוחד ובין התארוט, ע"כ בודדו (ראש אמר ב') וצ"י מן (הלק א' פ' ט"א) דע"ש מלש"ן
 ושלחן אצרה כי משצת הראיה העצום. שהוא ההלכה העולה לנבקה אהר אלה תצדוק ופ'
 ושלחן אלהים, הוא רק מלבד קדום חמר וקרי ההלכה, אל מלב האבון הנראה בשל, אכן יראה
 או המלך הצדק הקדוש והלש"ן אצל י"י בהלן נפאל. ונאמר (דבר יה ט"ו, י"ד) : וידודה צוהת ירצדה!
 ומשה אמר (במדבר י"ד, י"ד) : נרצדה צדקה ידודה וגו'. וכן הרבה במורה ובפ"י אפי"ן, כן
 באמת ההלכות מלב י"י הוא הראיה שמה, לא זן יצירה, ואומת היא רק כפי השלש, וההלש
 היותר גדול זמ הוא לא שלחן רק הצדד ההלכה, וכל המראה הלש"ן כן שלחן הוא מהלכה שמה, השלש
 זאת היא היא ההלכה היותר שמה. וכל אשר יוסף אפ"ל אלהי וכו' הצדד ראיות ומעצת השלשן ו

ט"ו) ומה שאמר מוכיחה ב' יראה (מ"א כ"ג, י"ט זרה"ה י"ח, י"ח) : ראית את ידודה? הוא יצ"ל כ נבואי
 שומרן הנהבא בשם צדני (מ"א שם. ו') אהבט אלהים (זרה"ה שם, ה'). ורק אחרי אשר לשלם צדקה
 ב' כנצ"ש וכל הנבואות מקרו, שאלת יהושפט (מ"א שם; ז' זרה"ה שם, ו') : האין פה נבוא ידודה צד?
 ואראה הלש"ן (שם, ח' ז' שם ב') : צד אול אחד אבדו את ידודה אומת וגו' מוכיחה ב' יראה. א"כ ה
 החלו קמ נבואי שומרן והנהבאות בשם ידודה, ומלמ חן קצמ יהושפט מן עובדי ידודה וכו' אפ"ל
 שם המוכיח ההמ, לא יכלו אמר, ראית את צדני "אן אתה האלהים", והוא בדיחה כן הלש"ן

הסתופץ מה שחזרו אל אלה הספרים המתקנים צלמם הלם בקרצו בצבור ~~לפי שחזרו~~
 קבצו קולאין ל' החלוצים ל' כבית מדרשו ומוסדותיו וכן ל' יחוד ויחוד קבוצו וספרו מ
 אצל כבד הזקודות העולמות קלמ בקרצו ומה (ברכות ה'): ואתה יק את אוחות
 האבן והחנה וכן אוחות אלו שלת המדות הזורה דת בקרצו וכו' וכן לאץ הספר המתקן
 נפץ וזה אסוף זרעו פיו זה מקרא חמש שצורה יקרות במלה יי ואולי תל אכין בקרית וקרית
 אחת שבתחת מלת הקריאה ואולי מה כן לשמיעתו זה צ' ר' אלט הכותרת (כ'א הא' ב' וכן) וחוץ
 בא וואגם על מורה כמו שהיא מקרא לפע הצדה לוי מקוב ועקוב לא היה זהם צדק הו"ל" מתנה
 זו מורה" וכמו לאמרו (עמ' 2): חסד זו אמתות חסדיים" וכן במשנה (מ"ל פ"א מ"י): וקם נתנו
 וזו זה מצטרף וזו" שפאר הובצ הובצ הפוא צצנו, אפע אלה הוה ודוצים שהוא מהארט רתב'
 אחריו. והע תורה ל" וספר הוה מתקב ומתקב פרטו. והאר פה הנלו קאמק מפרטו.
 והוא מספר המתקב שלש בקרצו. והע הלם בקרצו וכלו לא אקב סכד ימרת יי המתקב
 חמש קמ גבואין וכמכות יח צמ מורה יכמ הלם בקרצו והוא לאמרו (קדושן א'):
 הוה בקרצו" וכמו בקרצו כן תורה. אפע תוה הוא אל מרת יי אקבו, ואפע תוה יכלו
 ל' כתיב הקדש. צ' מאור צועט (פ"ד מאמרו יונה) ויש צדק דאיות אקבו ואכ"ל. וקדושן
 רב שם במשנה (נדרים פ"ג ח"ג): אהל לא וואגם בקרצו אהל אומק הוא אהי הוה ואת המושלם)
 בקרצו" ווא תת תורה, כי תורה סתם כוון קמ זה שהוא מקלו מקוב ופע תוה, והנ"ל מעורר ה
 הספר שהוא מתקב ומוטצטן אמתיון קמ קמ אקטסט, וזה שמו, ויש מקובין, ויש אלפטס וחוקין.

ימתינו טוה
 (ניח סוס)
 חופטסו אמריוק טעטס צ'
 ימתינו טוה
 (ניח סוס)
 חופטסו אמריוק טעטס צ'
 ימתינו טוה
 (ניח סוס)
 חופטסו אמריוק טעטס צ'

17) התמו"ט שם אומר: קיט קיטאות אן (ואת המוט) וכן הרמ"ס והסור או הצטרפו אלא וואגם את
 קעו, וצ' במשנה ב' פ"ג גסוטה בפולק ומתני באומק ומורה אמת" צ"ל. ופואמות תעדיע צועט
 אין קמ וזה הוה צברוים צמ הוה צסוטה, והוה צברוים צמ הוה צסוטה, והוה צברוים צמ הוה צסוטה, והוה צברוים צמ הוה צסוטה,
 אחרו שם אפור בקרצו, והקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת,
 המעקצ'ם, שהרו שם בקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת,
 לקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת והקדוהוה מן אגדל הכותרת,
 נדרים א'): במת מו קא הצנין אומר, וצ' ר"ע שם ב"ה במת אמתיון אוהו תורה וכו', וצ' קמר/ (קבו
 תמ"ל שם ב"ה במת ומתוהוה סתמא קדמע בין המע ובין המת וכו', ראיה שם היו הקדוהוה, ואת
 המתו ואפ"ה סברו כי, הנו" סתמא קמ במת קלא נוצ' ר"ן שם ב"ה קדוהוה מו קצו שומר אההו
 שם מסחאות הקמ, ווא הכניצ אקבו מהא בל"ג, ואת המתו" קממע, ומה בפולק ותעדיע קאמו ומורה
 אמתו כי וואגם מקרא אמתות אמן גסוה ב' מלה הוא. והוא בלא הצטרפו הרמ"ס והסור וק
 וואגם את קעו ותבן מאג אמן אמתות אוהו קממת אוהו קממת אוהו קממת אוהו קממת אוהו קממת אוהו קממת אוהו קממת אוהו קממת
 וכמו שפירשו המס' הנ"ל את קעו אמתות ככה נפדש אמן את קעו לקדוהוה וקטור. וצ'
 רמ"ס הכותרת תלמוד מורה (כ"א הי"ג): אמרו חכמים ל' האומק את קמ ומורה כאו אמנה תפלות
 ק"א מורה אפע"ם אהל מורה לקב"ה אל לומק אותע ונתתה וכו'. וזה סאא בצוע, כי הוא
 אחר הראש ההלכה אלה לאמה מורה יש זה לבד וכו'. ואמ לא לאמהו, מתי תלמוד! ונצי הוהאין
 והאמוראין וכו' ותהימ המוסדות המורה, האמרו בניצב! אברויה ביעתפו ב"ה וואתצ בקיעפו
 ב"ל ורצוהתן אשר הצטיקו חק קמ המורג קמ ההלכות קמ האמדות צד שנתמא להתחבט
 צמ הגבויים ונצחום ע' ברבות (ל), ואפע תוה היתמא כוונתו צ' תמסותא קיט (ק"ה פ"ג),
 והצטרפו גסוהוהוה ע' חולון (ק"ט): ה'ל אהל אמרו בניצב? ואל אמתה? וזכר מלא
 קצוה הרבמס ראשית האחרונים ובמתתן אמתות מורה אמ אקב אמתות קמ אפע"ם
 ואלאמת. ואמ"ל אמר (סוטה פ"ג ח"ג): וקב' האומק במ מורה כאוהו אומנה תפלות! ור' הוהאין
 אחר שם: ונצח אלה בקד ותפלות וכו'. על מעקצ'ם אמרו, אהל מען אמ אמתות אהו מורה
 אמתות אמתה ונגדו סברה הראו זה! ומה תצמענה הנציט הנפואות צממו בולאין!
 וזל אמ נפלא רק זאמ המצוה בתלמוד ומה אני אפיר אהות התלמודות זלמות וכאמרת:

עז
 עז
 אופטיו"ל

ולפי האורנים הפשוטים למותו ומאמרו. בזקרא. וצד מסדה מחוקת רב ורבי נוחמן רב אור
 משום לבר שמוך ור' נוחמן אמר משום שכר פיסוק עצמות; כי בעצמים שהתאזר בזקרא הונח על
 העקב והטעמים וכל סדר ממך ומוטעם העליון ואלה בו מתקוות לא בית רב/ ויהי חן, וכן נראה
 סבות כל אחד ואחד מקומה יצאו. וכבר הוכחתי בסדר היותו וכו' (שם פ"ט הצדה.) (לפני)
 פיסוק טעמים כונתם על נרות הטעמים, ר"ל איש מהטעמים וחק ומהם ומצאות ויצאות
 או על הקלות וההפסקות אשר חלה ל' אלה בחזר (הקדמה שלילית לסדר מסורת המסורת)
 והחובים אתנו, יצ"ל. ואף אם תאמר שהכונה בשם זקרא הוא רק על העקב והטעמים ע"פ
 משפטיהם וחקיהם, וכל האורנים הקדורים והפשוטים היוצאים על ידיהם, גם הכונה הזאת
 וכן אצל פנפ' איש לטעם - שטת העקב יאמר הנקב והטעמים יאמר רבנים וכדורים - אשר
 מחמתם אחת הוצר נר שלקני בקדרי האנים. וצ' מסורת המסורת - (אחות לעות מאמר
 עשירי) וכן בקדרי כאן גם האמה § 17.

§ 12 ומה שהאמא הסדק הקדום תורה זה זקרא, היותם מה שהתעלן במקום אחד
 בשעתם נחם, ואמר בהבלי סוסה (ט"ז). והירושלמי קיבלו (כ"א ה"ה) ז' גלגל מקומות ה
 הנה צוקה. ז' זקרא, התורה אמרה וכו' התורה אמרה וכו' התורה אמרה וכו'
 והלכה כר' בב"ר ר"ל שאם אדם שהיא צוקה וצוקה וצוקה (אם רש"י שם בה' צוקה
 וכו') את הזקרא את הפשט הפשוט והקדור למבוי אומה מסדר הממך, וא
 מצאם זה לא סיוע גמור ולא אמוג מכוח גם בסדר הליקב, שהרי התורה אמרה וכו',
 והלא הפירוש הוא הוא גבר הלזה בשם מנחם הספרים ומה, בסדר ממך, ובסדר בלתי ממך,

ע' המסורת
 29

אין הנראה שורה אלא על חכמ וכו' (שבת ע"ב). ובפרטים א"ח. ואפ"מ שם ושלם שבנופ' הקיום נראה).
 וצ' בהקדמת הרמב"ם לפי העשרות וצ' בסדרו היק מונ' (ח"ה ב"ה). והלכות יסוד התורה (פ"ד
 ה"א) על חכמ גדול בחכמה; ומן א ויהי שחכמ מה יגדלו מחכמ האמור הקדו (מ"ט); ור
 יותם מחכמ לביטור (ג'ט"ן ט"ו). ורמ אמר צד שאמרו (עבדים שם) מעלה. היותו כו' כ'
 אלה נמצאו הנביאות מהו מורה ומורה אכתולה בהם הנביאים? אמת תפלות שבקדרי ר'
 אינן חלטה תבור משכח אנפנת כפי' הרצ"ה (סוסה שם). אף לא צבירה כנראה משפחות
 בקדרי הצדוק (צדוק תפ"ה) שתקבל עם הא בשמות (צ"א). נפנת וצבירת משום תפלות" ואמר פי'
 צבירה כיוקב ותפלות" (ובאמת בקדרי הצדוק ~~הוא~~ פי' צורה סובב רק על אמרתיים
 וצבירת משום תפלות וצדוק ותפלות בקדרי ר', אבל לא צ"ה שהקדרי ר"ל צ"ה, אבל סודו כפי' ה
 הרמב"ם (סוסה שם) בקדרי האני והקדרי משלום. או בקדרי קדרי שאין לו טעם (צ' שרשם ארבע שרשם)
 וצלות אצדתי בני אנפנת המעלה אמר ואמר (צ' רש"י סוסה כ"י) ב"ה והדר אחת וכו' לרובין
 געה חזקה ומנושבת אגרות צדוקות (והוא צדוק הוראת צדמה כיו שבארתי הקיום אחר. וצ'
 סוסה כ"א) ופדויות והתפוגגות והתפוגגות או התפוגגות כיו שצ"ה חז' (כנראה בהקדמה
 מקומות קטן), וכן אצות מה שאמר הן צדוקי תינה אבם אלה אתה הוא מורה (שהצ"ה). אשר
 ר"ל כיוצא ולא כנראה ואוסר, כאלו אנפנת תפלות, ובצדוק הוראת שרשם אף הונח על בדר
 חסר טעם וצדוק תפולן ועל, או בקדרי שאין לו חבור מקיום, כהיותו בצדוק קלות חסר חן
 ב"ה חזקה ומנושבת, והחכמה גבול צדמה לא תבול, וכאמר אמר אין קינה וכו' ור' הלוח
 כי אנפנת חסר הפדויות והקדמה, ותפוסק גם בקדרי קבל חסר טעם ומצדוק של
 תפוסק אדרי ולקוב בקדרי ההוא אמר מקורו וטעמו; וכן שמהם יצאו לבני אלה אמת
 את המורה ההיא הליכה עליו שמוך וזמן בו היוצאים אהבתו/ בהלכות מנחות/
 וטוב תבואתה/ וכן הנה, או אמר/ אולי לא יכל הו' תפיה מי וגם שתפיה, וזה הנה
 התפוגג, וצ"ה בדרו (ספרו בקדרי פיסוק מו, קיבולין כ"ט: א'). בקדרי ולא במחכמי, ואמר
 (סוסה שם): איננו אמרה; אבל לא במעשה. וצ' קיבולין (ג'י): בתפוגג תורה טעם כהוא
 חייך וארץ יתן" ואם קבל היראה מקלות בצדוק קחו עת' אנה ומעשה, ואלה הן הן

ע' המסורת
 29

התורה

ואם הטקוה ואם הצדק יסונוז אהנה, ואצט"כ הנהנה כואת ל בקר. וצל מל"ג (שם)

הנה המורה אמרה התפר וכו'.

עלם וכל אה צוב אם לכה השתתף לשם בקרצ' מה צב גלמא לשם סוק אהה היבוצ
אחתיבהמ מהספרים המתקנים להיו בידיהם קראו בשם בקרצ', ואמרו (תפלת ה': ול'):
בקרצ' את בורג; (שבת ס"ג. ול'): אי/בקרצ' יולא מיגיסלוטו; (סנהדרין א' י'): בקרצ'
אהה יולא אכה טצמיט; וגומיהם.

דלף ואחפ או תתה על שם יאהה בשלקו שורה על צפנים אונם וצלעם מתחלופים

אמר רק שיש אהה און וצטן ללי הוא מואב ומחולט; לכן מלאה הולומת הקבולה שנה בצל ה

האלן מנהנה הרהה פצמוט ז ואבוא אפסן אהה ואל: גרצ' וקציר (בדלות ח', כ"ב), מן קצירה

אין חרש וקציר (שם אה, ו'). מצלה הקצרה; כי בל קציר (יואל ג', יג). תפואה הצמחת הול

כאסוף קציר (ישעיהו יד, ה'), הקול; וישלח קצירייה (תפלים פ', י"ה), צפנים ומאורות אל

כרת דאליהם אמצן ותצבו ווסוסו כח; גמ יהודה לט קציר אק (הולצ'ו, נ"א) הפך האורן

קצר יוח. וקצר יב ערוליצ; וב קציר (ישעיהו שם, נ"א), אד"ק מצטן קצירי ומריצי לקצר ק"צ

צדוק (צדק קצר ב'). וככה נהגו חז"ל בשם בקרצ' מה שלפסמ, שהפך מורה על ל התורות

המסתפסות והמלתתפסות אלר האמא וכל אהה ואחפ אצמ מורה עליו. כי בל האלון לא וחול

וק ציקרן ליהיה אהה אלר ל הצלעם הלועס יכח אהסתצף אהה, ואם בהשתחמס ותפסו

הפך בלשם וציקרם הוא יתחמו. וגוזה מו מלאה התחלופם. בקר צמר בלש מן וותו בלשן

אהה, וצלעמם חוקים קמ רחוקים מה מנה. צ' ספר הבלא אהל המאור (מהה לעת), אף כי

שם בקרצ' שלפסמ, שהוא מסתצף רק בסציסיו. ומלתתף מתלב ומתחמס בלשן.

דלף כקר אמר מ ומצלה (דלף) שם בקרצ' השחו חז"ל אסימא ורשמי והתורות כיו

השם בקרצ' נקודות שהתמלו בקולאחרותם. וכי השתמשו קמ בשל אהה קריצ' והוא כמו

נקריצ' וצתפ אציר כי כן גמ בהוראה האמת אלר ובקרצ' והוא ההאור וההפכ

(ומצלה ב' - ס"ו), השתמשו בשל אהה והוא מאלה בקרצ' כן אלא כן היבוצ הרהה מאל

הספריו חז"ל בתלמוד ובערבים. וכבר הרהבת הבקר קמה הספריו היותו וכו' (שם סוף ט')

ג' תפלים
264.

רק אהרי תחית והבזיקה. אין מסוף אקחת מהן קמ אהה הנמנה אהרות מחממ

וארץ ימיא. אטו אצרו בידי חיי נשי ואם בעז חיי? צ' קיבושין (כ"ט.) ויהי תמי לשם דהה גברי

צ' וצ' שבת (ז"ב); ממנה מקרא וכו'. ואם מה שחלקם בל משב"כ ומשבצ' חסר נולד

כי השאר מן חניט צפויים במשב"כ. ובצ כי מה שאמרו (תהינה ג') ואנשים באים

לאהוב נשים באות ולמוצ וכו' הוא כ"א וכו' וצן כי אה תצמק צה לאהוב וכו'. ודה הוא אמרו

בירושלמי (שם) בן צדאי באא כר' אצדן אן צדריה, כי אן צדאי חייב אה ל הקמת

כמו השטן, ואל שם אבו אהמתאי אלר דכח. ומ"ל אצדן אהורקס סבא (ירושלמי, שם).

ישפסו ד"ת ואו יסרו אצנים, הוא בצבאר כי השולת ההוא קמ במשב"כ אה הותפ חניבת, ואם

ישב אה בחילוקיו הביקנים, ואל תבינוס. אה תצד. ומשב"כ ודיק יותס אהה לוחקו אהוצול, באא

אם כן. מוצ אה הגיה אה הוא נשט רשאות ובלאות ולמוצ, וצ' תמי' סוסה (כ"א); ד"ה בן צדאי

וכו' מה שאמרו על באה ולמוצ, והוא צ"ב. העניא אהה שהאמה אקמת ומשב"כ הוא ממנה.

ואף במשבצ' אה ממא אהה מהמתאיס והאמוראיס האוסר ומהי; הארי כה מצס קמה.

אהוטא מהה החולקנים לרא וכו' אסורין. ונה ללא אמת. ווי אהויס אמה, וירמ בדין אמה.

צ' וברושלמי שם צוקסת, אזווי הוא מצקיפין, או שהפ"א במקום בילת אלר חלופס דה

דהה, שטמ הרהה מירושלמי אהלו ומבבאי אנוולומי, והל' צוקבת" לבהבאי. ובסדר

ג' תפלים
ל' תפלים
ל' תפלים

ג' והכונה אל תפארו. אל תפיוט ככה. אלא תארו והפיוט ככה. וזה הנכר שלטו מאה. צד
 שבאות לא תייש צדיק והצד עליו גם צדקה. ואלא ראית זאת. מתכונתה הבור ופוא חוקר ~~הכונה~~
 קדושותם והקדו גדול הספרות לנכרל בקצת הזה וטצה בו. והוא החכם להלן הספרות
 גדול וגדלו (תל סג' צד 85/86 בצד 24) לענה: ומאמר או (זה מספר) בדיעה אל פי גרן א ת
 תקדו והוא רחוקה מאה. צ' צדוקין (וע' :) אין המורה נקטת אלא הסודות שנאמר שונה בפניהם
 אל תקדו שונה אלא סימנא' הוא הפן שגרת זהה וקראו תחת "שונה". סימנא'. צ"כ היתה ברשית
 זאת רחוקה מאה בצדו. אמנם האמת הכונה, אל תפארו שונה בפניהם ולית העקסים ה
 בפניהם צ' שטן אהב. אמנם תפארו ופסלן היתה קפונה מה שרבונוה צארת סימנא' ומורה
 אמנן-נחוק. אל לית דבר וממלאו ילתיב מחמת. ולא ראיה מה שכתב האורקוואלוטו הספרות צדוקין
 הקיים (פרק ב') , האמת בקדו הספרות (שטן). על מאמר זה תפארו זה. ושענת הוכיח שאין
 מאמר, אל תקרא' רק אסותן הלא מא ארנסת העקסים והתקדוקים, אלא לא חלה אלמת האונות
 או התקדוקים העקוקיות: ועל מה שכתבת וקדוה שטן אל תפארו שטן ילצט, ותבאה כי אל
 הנה בצדו מאה. הוא קדוה אלוה מאה מאה. וזית צדוק הספר קדוה האמת" אל דרשות איתקדו
 כי ^{הקדוה וסימנא' וסימנא' וסימנא' וסימנא'} למ כזמורה אלך זכור מ אמרה ^{שטן} 99, אין אמת תפארו זהה בו בהר. גוולת אמר, שאין
 הכונה בו על המסורה הגדולה או על המסורה הקטנה שבהם ספרות הקדש או על מצדית ה
 המסורה הגדולה שבסוף המקראות: שב/האמת אלה התחברו במשמית ~~הלא~~ שטן צארת התורה
 מאה קאו בצל המסורה, צד המזמור האמר ולט ימי הגאולות. אמנם הכונה אל ספר המורה
 למר מה צדק נ"א יתולצו וסודות, הן נקודות וטעמים: הוא הוא העטן מספר ופסל
 אונותיה. היא הוא צדמה הכמורה, והסודות שקמו אחרי כן - הם הסודות הראשונים
 (קדוקין א'). שנקראו בשטן סודות נצח כי - הו סופר נט ל האונות למורה ההוא נט
 בעולות זאת ומצאותה אשר ריה עקבהא (מאות פ"ג מ"ג) וכן צדמה סינג אמרה: (8/)
 והיא אמרה על המסורה האמת ולט, וקדוה קדש הלכו, וזאלו את המסורה ור הכות
 שפעת, ותקנינה אלמורת קדוה. בחסדו ניל עלות, צת ההוסדות הכות-להוסדות עלהן
 כל דור ודור מטרות כרט ניל צדמות, הקדוה וקדוה. את המורה הזאת שטן אול
 האלוהי זה חנה ארון בפניה ניל, לאמת וקל אמת אונן הקדו, והדרו מתנה את המסורה
 האמת (ע' מ"ד ס"ג ונק, וע' הכתובים שהיו והן הקדוה חנות הראש ספדי הוחלוק)
 ואת כו אמרת בשטן אשר קדוה קדו וקדו, ואת בקדוה בוקוה הדות והאמה, אמר
 סוף אפדוהת המורה, מהי הות מציד אפשהט צ"ה הקדוה והטעמים, אלך הם הספר
 שלטו המזמור ותלמידיהם, והנע מודים בדוב על האור אמה קדו ואין שטן אן והצט הולצ
 כי ל בקדו. גם העונות, גם העונות, גם העונות. הכל כאלו כל נעמ או במורה, ועל
 כי המורה הזאת עלו אהרונס גדול וקדו. אמר גם אמת. בלכו וקדו, בלחם קבית ו
 ובכית בקדו, בתקוהו העלמיני, בתקוהו האלהיני, ובתקוהו את הם הית ורצו וכל
 אפס, ולצד קדו מורה ומאלו מתלוי ומדיכיו, לכל אשר ורו ורו ונתנהו באר מלסט, ווג
 כי לא אלא חלולה אלך קדו מהמורה הקדוה אשר נעמ אקלות יצרה אמורה, האו, אמנם
 לתן הקדוה כפי צדוק השדה והקדו, או אמר זה שלך הקדו מספדי העקסים המתקדוקים
 כל יום, ואין צדק מסודר במורה; כי כן לא ילה המורה אלמ המאות אשר נועבו ותלמי

18. וספיק שלט זה, הוא ל קהלה הגלתאמ מסור דור קדו הצט מורי ומאלינו. או מאס ניל
 ענב כן. תבונה בשמ כמורה; ומה (חולין ס"ג); צדק טהור נאל בכמורה נאין
 צניב אומר צדק זה טהור כמור או רבי: ועל רש"י; במסורה, אמ נכר הוא באמ כיל
 שאלו או אשט או רבו או צניב חכם שהוא טהור: והכל ל קהלה הראשית ותפסן והיתה
 אמורה האמתית, והאחרונה מולת הראשונה: והוא מה שאמר חכמי הגלגה (רש"י
 אבות): "עלה קבל מורה מיט וכמורה וכו'"

יולדו ויחמקו יום נקם ואין מספר זה וקחמו ונסת' ז' אלה זכרה האבות ומסרה לזרעם ואוסף לאביהם
 אמרי הצט ומאלר נהם וזאה על פי רוח האהבים המרחמת צוהם, ולתפיל' ארצו סתן זמון הומרה
 אמ על פי הנלום ההם, או על גבי הרעיונים חל' רעה הומרה באותותיה והל' אצל הקיום אומדות
 הומרה, הגת והאומה, והיטוב והם ב' הרעיונים. והצט ואומה אף מוצא לשתהם, בהצטות נ' אף
 צמיה והם הומרה הזאת (אמר גת בהנהגת הנפש) הוא נקודות ולצמיות, אצל נהי הנח בהצט
 אבארה צ"ה ליקול הצמיות, צ"ה הנלום והמדות למסרו והם, והל' היולר אבדה בהם, כשי הארץ
 והם כל זמן והל' מקום. ובהר' אצל' הדרושני (ר"ש גביצות): רבי אחא הקטן ר' יונתן בלצרה
אמרו אמר דא סמנו ובלצרה שהטרו אמר דא סמנו וצ"ה. כי באורי הומרה אמצלה הנו חלונם ה
 באורי הצמיות, והצט הנה תלוי באורו, ולשתהם נחב חלונם במקום והעין נ' ואמרו בהצרה חזית
 (שה"ר שסוק צעלו כולעם): צמיות או סנהדרין להם צמית אצרה של אמר (בהצרה ט"ו, כ"ה) וזהו
 אמ מצוה הצרה, ר"ח אבדים יש בו באדם וט"ן הולכן אחר הצמיות כן ילדאו אונ' וט"ן אלות
 בהר חוף מסנהדרין שלהן וכו', רוחמת בחיה או ההלכות שלהן רוחמן אונת בהצמית (צ' אמתת סתופ)
 צה שצולין אונת קניות בחיה, ולבנות על אלות מאתה לא חמרה: וסמך הנכותהם גם על פי
 מאמה וחמרה, ואמרו (סנה' ו': וצ"ה): בסכת בסכת בסכות: (צמחיים א': וצ"ה): קרנית
 קרנית קרנית: (דה"פ ט"ו): שצמית אלה מוצגו ויל' מקראי קבא אשר תראו אתם בן קמין
 בן שאמצמין אין לו מוצעות אלא און: ואמרו הקט' (שם כ"ה): אמת אפ"ל אונ' וכו': אמר
 הכתוב (גבריות וג' ח' - ו"א): כי יסא מן' בקר וגו', ובאת א הכהנים והימים וא' הלפ"ט וכו'
 וצלות על פי ההצרה וכו' על פי הומרה וכו': וצ"ה בסל' הרמב"ן בהרי אמת וצ"ה. וצ' חמון (חמון
 תצ"ו) גבריות וצמיות (וצ' ~~צמית~~ ~~צמית~~). והצט יצג, כי אף אמת צ"ה הומרה המאמרת
 והמוטצמות אין מקרא יוצא מיהי שלוטו (לבת סג'. ובמות י"א: כ"ה), הכל זאת, הומרה
 השעה שהיא בלי נקודות וצמיות, צמיה וחמרה, כי לאמרה, גבי הומרה צמיות, זאת ראויים
 או הקילה אצמיותם, אפרלה צ"ה שלט אמה מיוחדת אלות סוד חמח וט"ן ולסא. אלה היא אמת
 הרעות היובט אפי הוונק ולפי הפסן, והרות את ברוך יי' וצמיותו צ"ה יוצר שלטן צ"ה ההלכות והמדות
 העסנות היובט, והל' אף נתן להם אהבה אגרוה ונקוד' את המדות ולמנוה הלשון, צה אלה וכו'
 את ההצרה אלה ירמ' אמן רעון הומרה: הוא תראה כי בהצמית את הומרה כל אבסמ וכל נ'
 ופסמ. או נחמו את אויביהם ביום הלכות, והאסון אלה קרמ' והסכנה אלה רחשה לוונת
 בגלו העסק הזה, הוא המ' כמחיים על ספרי החלשונ' נאים ווסיסוף' ארוניום, צה שקס' שלטו העק'
 וברז: צה דהחה (בהצמית כ', כ') אפילו בלבתי: (מסכתא צמחובין) סג' הו', ספרי גבריות פוסמ'
 ר"ה, בבלי לבתי י"ט. וירושלמי שם פ"א ר"ח), ובה הלכו בתק' נתן הצדקה והנחמה הברות ו'
 והמדינות הזאת צה לעקרום סכנה או מותמת חובה העשו אף אבתהם ואלות ואלותם בלבתי
 (צ' מסכתא שם ה"ה וה"ה, וירושלמי שם): וכוונה הרבה, ובאמת כל ההלכות, פאלה אין סוקרות
 חוליה את הומרה, אלה אהפן, חובר וזהו אצמית כונת מתן הומרה אהליות ואולר צמון וול'
 בהלכות ההל' אלה הן מתחלפות אלה ל' סמיה וא' נחמ' בל' חוליה: ואף בהלכות שהן צוקרות
 צוקרות וצוקרות את המקרא (רמב"ם צמית אצמיה) כל זאת אינן סוקרות, כי באמת
 אצמית בצלו ההלכות ההל', קפשה הומרה את אמה מהפסדים תמת הפל' לו, הינע הוסמ' וצ"ה
 מ"ה אמצלה הצרה צ' /). וצמות אלות שטח, כי יש בהלכות ק"ה כאלה אלה צמית וצמית: מקרא
 אמר וצמ' אמה טצמיות: (סנהדרין א' י). אף בהצמית פאלה יש ראיות חוקרות ומכריחות
 והארון בהן אף לא מל', לאלו נצא מהמטרה אלה הלמ' אף סה, אחר שהצרה הזה אקבו
 וצמית אסר' שטח, וכבר האמית הזה שלמים וכן רהיום, אלא שהלאירו אתריותם צה צלולות
 אף חמל' אלה כמ' שטח.

יצא מן המאמר "רמב"ם וצמית ופסמ'
 וצמית ופסמ' וצמית ופסמ'
 וצמית ופסמ' וצמית ופסמ'
 וצמית ופסמ' וצמית ופסמ'

וצ"ה ויקר או אלות סה השצרה חלשה, והוא, שמה שצמיה הפל' אמת או גמ ספרי הומרה.
 את שהיא וצמיה ובפסמ' צמ' ואמת למונחת או בהיות גמיו (סנהדרין ז' א'): וזהו שם ספרי הומרה,
 המארה והמוטצמית, ואשר הוא נקוד' וצמיות. המארה והמוטצמית הוא הוא כספר שהיה ביד לאוה

לפלא אבצת הקדושה המנונה, והוא הוא שהיא יולאה ונכרת ציון. ואמר בן נקובות וטענין
הוא הוא שמותה או הבית קדשו, וכמו ספר התורה אשר שם אמרתם מלה מלב חינוך קדוה י"ל:
ומי לשוחמו אמת. יוגז האמת.

§18. הספר הקדוש הזה להנה בן נקובות וטענין, החולק צד מה את כח הטענין
לא חולקו מוציאת חלטה. אמנם רק חולקו רוחשת בקה וקה מאד זו היא, בהורחה או
באין הטענין יקום ומהלך אסור בהם יבין וקלום, ואמר זה הדבר וכך הוא ויתרם
קדושים קדושים: אבל גם את נתן הרעיון לאר פלטי המקראות כיה י"ל הטובה שלום
בתקום שלא יבין ולא עזה ביבית והבין ובעצת המאור הפלטי (אשר עלום חפץ אחריו
ולקח המקראות, מהכלל שבגזע שאין מקרא נוצר מבי פלטי, וקבץ שלא נפתח על
ידי אף מלכו מההנה והקבאה המסורות ביבית ז' נסך כי אמתם כל עזו, ואומץ לקיבץ
ע"פ חקי הלשון והמלטה, לא מל או החולק קלום אוסין, לרן זה הפלטי אשר אמרתם אחר
התקירה והביעה, רק הוא הוא הפלטי האמת אין עוב מלבד זה לכתב גם כל אחר ביבית.
מקרא אמת נוצר אכזה טענין י' אף אף אמת ביבית וראשונה עלום אלס זה אל הטענין
שפעת, והבית הנכון הרב בעצן הקדושה והביכור על סע הפלטי האחרים: הכל זאת,
הראוונתם אפסנין רחוקות כן אלוה יבין והלשן הפלטי הקדור והפלטי על נסך, אלו הרלות
העניות, אפסנין הפלטי ההוא, ואמר כי טענת עמה ואמת לא יבצתהו, והכדור ולאחור
הפלטי אשר אמרתם לטוב את ע"פ יסוד הלשון. והבין הנה האבו פסנין הרבה גדול
מברשום, הנכחנין והתרגום אבדו י"ל, אף שהקדשו קבל את הטענין שפעת.

§19. הרעיון הזה לבארם בסדר הקדום, אמרתם מפורש בהקדמת הנאמה
א"ל מכות ש"הא הא של' וסני הגולוי (מדה י"א) המסדר לעתה, כי נכד? כי מכות השם
וקו יכסר הסדר כל אלה הנו/ וכו'. סדר היה ראוי והוא אלא לעתה? כי אמתם בען אומ?
מליפתו אותם בען אכ"ל ע"ל. הקדמי הוא סוף סוק כפי הטענין שפעת, ורא קד' הגולוי
אז חלל את, ונתקד על הפסוקים י'אח, והיה אפסות הבקד הנה, הייט אפרל כן, אאיתוף
אומ ע"ל אכ"ל. והאמת הבקד הנה הכע בתפתון, במה נבאו הנקובות מהטענין, צד כי
על סדר מהטענין בעת החרן, הא הרעיון אמת אחת מקבולתי חכמי העלמה והוא לא קדוה.
ואחריו האבו קדוה המסדר ע"ל 19). ואל הנקובות או ראוי ולא למצא כל רעיון מצד?
וקם המפדלים הקבולין נראו י"ל וחרגים או כתיב הקב' וראו אמוצהו/ יג, ואפרל שאל כמות/
זולת קוי הפלטי אשר לא נפתחו מלוח יג כל קב', או באותות וכתב קדוה, העמתים בחולל
כל קב', ולשנת בהולמא יגן מסע חב', אלה הא ילקבו אז למה את הנקובות, אמנם גם את
האמותות ואת המאמרים, אמנם כמלה אין או בקד הפלטי ז' ות' כדו ראיות והראיות פלטי
רות, כי תקוונם שבו הוא, וכי אז היות בעקרא, ומלמחתם אפולס, כמאק אכ"ל, שכתו
הקבוק האמת, שמו הלשון, ומלגה המולה והעמות. אבל הטענין, גם אפני מלמא ככה רק,
וא אמרתם פתח וצאת מן המכרה, דואת הפתח אשר פתח אפעת התול' ר"א קטנה הנה. האכ/
ואמר או אבו, כי לא כטענין הנקובות: הנקובות אווועות הן כמקריים וכו', והטענין אמרתם

19. ע' רמ"ל (הראיות או י"ה), והפני ול המנונה רש"י אברה" (א' י"ט) ז' ונצמיה הקדושת הנאמת
מהרא"ל (סוף ספרו נחות) בהשגח על אפסות הקדושים והטענין והטענין והטענין והטענין והטענין והטענין
20. אמרתם אמתם קן א"ל מכות הנה אשר שם מביט ארגי האנשים הפס, בחלמם לכתב החרחה
הרעיון אפס הפסדנים מקל חולה, ולשנת שם תחת שם ז' והוא (מדה כ'): הבקד שאמר הנה
ואינו ע"ל או אלו הוא ע"ל וחקרו; ואמתם הוא ע"ל וחקרו? מליפתו או זה ואל נכד? או זה
כנכד? ואל או הנה וכו' (קדום א' ג'), ואינו ע"ל והנה שרה הוא אומר שם ה' קו והנה
ינהו ע"ל ולשנת שרה שמוצן צדק או ואין והנה צדק או, נצמא אתה אומר שמה אלוה
ואמר ונצמא והנה קרא בהכרה הנה וכו'. כיוצא בן, גם נרצ נצמא ואלו ע"ל וכו' (נכד)

הנני רק מבושמת, האביל יוכל להתפלל לפצוים והוא יניח נבונת אצד אצולט באצמבס, והלואי
 בהנן, משתמט בו מוט כד זוכר אמרת בספרו היות וכו' (שם פ"א), כי ותבן הע"א ללון מקלו
 טצמיט, אבא לא תתבן, או לא תפלה על הצצת, מעלמותה מקלו סומט מרילמוי הקצרת אונותיה
 רק שש אמרת כי בקקורת הנקובות או האונות כבקקות הערה או החומר, ופה הוצי
 מוסקל עלן צמ"ן גמ חוקי החומר ההוא ז"א כ"ל הטצמיט שהט רק עורי לירות האמריט. ו
 והפולט אלר אמר ר' מנחם אבן גנאח בספרו הרקמה שער י"ח (פולאקסאט תר"ו, צג 119):
 כי הטצמיט מקרוט כגבור ואונט מטביצ הלשון. וצ"ל ה"ל הח' העציר (שם הצדה 1) בלש
 העצירי; והכ"זי (ממרי ג' סי' א"א) בחשבון סגרי וסקון המקרא. אמר: ומה תפלוט על חשך
 תקרא המקרא בספרותי תחלה יאמר כ"ל בקקוב. ואחר כ"ל בטצמיט. ואחר כ"ל בספרות על שמות
 המושג והחסד וכו' צ"ל. החיבור הזה התקבל בקדש כמו קצומו או חמט י"א; בקצו ובלוקרו. ה
 באונות וקמק וצוטו, וכל הפסול בו מוט. הרי הוא כפסול מוט בקבליט; אלאן רשות למוצ
 בו בקולות קאויט הקבולוט הראלועט, אלר התעלפע"ט. והוא"ו היו מסורות בידיהם, וההנ"ו
 והתק מות הגדו ות- והסיניקייט ולתקון הברת והחומר (ע"ה) צדקה; וגם הט נצדו ובלוקר
 א"ף נקובה אחת לחלוטין; אבא הלשון בה ובלאמרת- אלר היתה יורה אבא קמקס גאת ה
 האגדות והצקרות. ואצ"ל תב סמ"ך אלו וטבהט אוסיקיהט, וילאמיט הצצת בהט וקבוקרהט
 וכל גאת לא היתה כוננת חולה, אפיצד את הר' חלופה מקרמה, ומה הצדה הצדה
 (קבולין כ"ט). ורק לאומ רצצ, באמבט צצת וחתיבהט ריצמט/והחולטת, צצ"ו חת
 המה כקובא אחרות, והליות כי י"ט מקום גמ אלוטף האחר, ואצ"ל אט רמז וצנ"ו והלועט
 לביצט, וכל גאת גמ קבוצה הוא גמ הר' חלופה צמבו על צמ"ן וקבאוב"ה; בלש"ל הוא את לט
 הפסול העטן וצ"הט וט"ן הוטא מחבט אובט ההוא. וגם את הצקד הזה, או היה הנח כצצ
 וצ"הט, וילא עת' והט הנח אפיצד ~~החלופה~~ אפיצד ע"י הצדד העקובות קט"ו האחר אל
 היה מסורת ביצט. א"ל חרפה את מפרוט דכאלועט. וגם האמרוט אלר נצצו י"א
 וקבולת חרומ קובט או לוחו עבט חולה באונות ומקובות המקובלות צ"ה חסורה, ולכל
 והצמיצ אחרות חתשה, או אבאר ולפיט ש"א כחמאות; א"ף לבאר ופר"ל אחת מ"א א"ף לא
 כטצמיט. וגם טצמיט חולה אבט ולכלט ונסחט כפי פירושט, אמנ"ט באצ"ל בארו, ואת

צדוק יטא וז"ל שמואל דרין צדוק יטא

הוא שם המורה על המורה

כ"ו) אט אונ צטן איצקא שהרי כקר נאמר מקחת מגר צו מולאנטמן' ~~הצדה~~
~~הצדה~~ (צ"ל שם) ת"ה אצ"ל וראה אבאר שהוא אומר מקחת מגר צו מולאנט מ"הט
 מולאנט הצצ אלו מוכיט וכ"ה"ג בע אהרן ובה ג"ה וכו' צ"ל. וגם המפה הוצת וצמ"ה מהר"א
 בסוף ספרו נחות (בראשן נ"ה א', פולאקסאט צ"ה א') ובספרו שפה ברורה (פולאקסאט ט"ה); והר"ן
 בפ"ל לרמיהו (שם) הפעלה אטוצ א"ל יונק העצקדק הוא ר' יונק אבן גנאח בספרו הרקמה
 (שער כ"ח) וצ"ל בקבוי העציר שט (פולאקסאט תר"ו, צג 119/ הצדה 1); וצ"ל נשתבות צולן
 אהרן רצ"ה קאלענצאונקויגין, והמסח שההיא הוא. הוא המסת. להצטרקו מפסיטו שקלאון (בסוף ספר
 הצבא אבא המאר) מ"כ הג"א צ"ל והר"ק קצר מצט הצצות צ"ל. ולמה כאל מקין שפה (שפה
 ברורה שם אונת קי"ה) שמה ש"ה הר"ק בפ"י (שם) כולנא בו וכו', הוא מהר"ק ולא מלשון הקראות
 והמסת הנבטס קי"ה אחרו מ"ס ברבות השצדו, ולא נבצ כי שט היא מקוצרת וחסרה הרק"ה.
 וצ"ל ביאורית שטצמנות צולן מה שהיא מהולקוט ברבה (רמז תתקצ"ב), ולא נבצ את הספרו
 ברובט (בסוף ש"ה). וצ"ל רקמה שט, וצ"ל מקין שפה שט, וצ"ל דר"ק אפיצד שט, והוכי
 נש"ל אהרין באה. אבא לא פה מקומט, כי צריכט בהדיהט הצדות רבות והלעות לומת ו
 ובלאויט רחמיט, ואצ"ל ילר העצקא לטין; אצ"ל (השקולטין) אהרלות כי ספרו הקב"ט וחמיט, ולא
 בקבו קמט מוכיט, וכן והצמיט אטת הר"ק בתומות שולטן בפ"י ובלע"ו קצ"ע נה, ולהנ"ו
 אבצ"א, אפצמיט נקא הלא תחת הפרט, ואון כ"ל אלא הפרט החלף; והטלניט נקום. ואלר אבאר ה
 הנבט, יצקא וצ"ה" אפיצד טצמ"ן ילרא ויהודה, וצ"ל כי אכ"ל.

הוא שם המורה על המורה

הטעמים על מקומם קלאטרו. ונחל הוא אלז היה אמ. ואזי הנחל מן צוקה. ויקבר הנחל אצלוק.
 החומה הקבוקה והבמחה אכרתי ויל צבאות. וקלות יבואו כל פרוצק אפרין פרוצות וחוללה.
 כמו שצונו רואות בימינו אלה וקבון הנה. מה שקרה ורתי חמב אלז קבר יי. ספדי ק
 קבלת. הקוא שצונו קבולת וקלסם חתולות כמיני. וכר חיל אלה, אצלוק רוחם. ובלוקן
 אבא.

§20. וצתה נוסה נא צונו וקמ אלז הבדוק אלז כתיב החכמי ל'ל' ספדי, ונחל

על חכמת הקבלה וצל קבאות ספר הנהר וקבאות הנקבאות והטעמים (או לוגי, מן לב ע'ג
 ע'ג ע'ג 109) וזכרה. היל אהל יסוד? וצל מה קבול ויסגדו? ואם לא יסודו ההוא מן אהל הנחל
 חסב על קרית. וקצת יודק ימתי, וחס השמש ונס, ומלך יסודו צמ היסוד והקלן יתח יסודו
 וכאז יצלו, והיו זאין, וא תלוקן צין.

ועלמה כהסתחת בקסום על אובות בקסו ונסום, ביכיו וצלוותו בהוכחותו,
 אמור מוצרה והקבו קונו אלז נוצר שמו, כי נוצרין אמנח את אלז כתיב הרקקן (מ'ן
 פ"ג משע) היל הביאוסוף: "שלאו על מי שירצה לעבדו באמת לא יהיה שונא ומי שחוק
 עליו, אלא יהיה חוטא מוצר על האמת ויצבר או מה שיעבדו על צלמו מולק הטעמות" והנה
 אובע הלא אלה ואל, כי קבול שם רשע" גם אצלו, היל שונא וצונו ומצונו (21) אלא לא
 אומ: וצונו ^{הנהר} אומ: או את הנבוא הראו והשתפלות, ככתיב ^{הנהר} גרין אלז צה"ע
 עבדות הנהר יי, השקידה רבה והשתפלות יתרה: אלא לא מלכ זה נעלה חונף, וקלות
 הוכיח על שמו ברוך, ולעצמ את מוח שטמ/הקדורן המקום אמנח, רואים, שהוא מלך
 את הקבליים המחלבת חוף למנח, ופסלם המחלבת חוף למקומם, ומטול מוס קבלי, למק,
 כאלו הנה הקב"ע חול. יקר לא האיל, אלא יקרה ממש האמת: יקר לא האיל, אלא הקב"ע
 יקר לא מקדו, אלא לא נחוש אהבו והברז, לא נחוש ארוח סעדה צלה בקדו: אלא נכסת
 האצ הכא שתקין האמרו, בקר אמת הקקים ואור האמו. והעצ מולוצ ור, נכא
 אלוותה וקרק. ונ' אלהים אמת, אן יצ' מלך בקר אמת.

§21. הראש בקדו (מ'ג ע'ג 82) בהתפלאו לשפטים רבתי קדרי או שפיל

21. גבורתו ותפונתו לא אמ הם, כי בהם המן רואים אומ ואיל (ואם מרמח כסוד מלכה,
 ע'ג כנור, אצ לא נחשוב אמם, וכל קב"ע משק או, מלכ הקב"ע אלז יקבלהו הוא.
 הוא האיל אצ שם את הרמקס סוד רחמי, וצל הראכ"ע השליק נעלו. את סוד נהלת
 פגל, ואומות ונקבאות וטעמי ספדי הקב"ע היו מרמס וערפ' לרקליון. ומדאלונה אלכס
 כי ~~הוא~~ ^{הוא} אצל אמנח, וכי דק שגרה נראה ממש, בהתחפף השקר אפילו הצור
 האמת, ויצדק עליו, והוא לא יבד, אמנח הוצאת אלקותו ואור, און ראיות ומכמת
 כי לא אמנח קד בארץ, אלא את החונף אהב, ובצדק כהבו מבר גם את החוסותו
 גם את האמת וחס, את האמת אלז אמר כי לעצמ אמצה הוא נחמם כל יסו, ובפול
 בקר (אמרות ע"ג ע'ג 11): ואל אלהים יי הוא נבד וילראו הוא יבד, אק לא אהבת את
 האמת יותר מנפלי, ואין צדק ונר מבראשית: (ע'ג 124): כי את האמת אהבת אמת
 ואל אמנחן אריות את נפלי: ושד בטואיני נקדתי באמת כל פולן ספדי ובלאומי, ומלכותו
 ואקדומו. והאמת ההיא תפול אהיה ארשיר (ע'ג 178): שנאמט מאסות את יאסס, וכל עבד
 נפתי בו וקל טרור לא ידח מקדתי אצנאה ואצנאה וכו', והאמנות כי אין אובי וכו' וכו' וכו'
 האבס קבולו, כאבס העמאמן והרוס נסבות האמורה וכו', ומי הנקדתי אקות מלכתי אכל
 בצלמט האלה וכו' אין זה כי אמ רוב אה, ואהבת התכבד בקולן האורה ואמוציה. ואם מ
 אהבתך את האמת הוכיח אקות כל מה שהוא אמת אפדי צדק, ואנה העיר האמת בקדו וכו'
 או כן אצ, או אהבת האמת ואל אהבת ילראו ואל אהבת האבס בק האיל הנב (מ'ג ע'ג
 יאסס). רק אהבת הרבוב המבואר וכו' התברר אצלי, כי איני טמא שבעת הוא ואמת אלוותו.
 וכו', על שערות אשמובה ואחונה על שנאות וכו' וקדו או קלתי הנאה או אובי יי וכו'

אם לא יסודו ההוא מן אהל הנחל
 וקבול ויסגדו? ואם לא יסודו ההוא מן אהל הנחל
 וקבול ויסגדו? ואם לא יסודו ההוא מן אהל הנחל

הוא האיל אצ שם את הרמקס סוד רחמי, וצל הראכ"ע השליק נעלו. את סוד נהלת פגל, ואומות ונקבאות וטעמי ספדי הקב"ע היו מרמס וערפ' לרקליון. ומדאלונה אלכס

270

איה כימה עירובי קאט מוכיח צמק נקובותו וטעמו 22), רלה אלוכית, להקוץ והטעמו אל
 לנתנו ברוב הקבץ, ולא להנהיגו אצליו רוח הקבץ קצלו כתיבי הקבץ (לזמן ולזמן ההקבץ) רמז צ
 צלמם נקבו ספריהם ז' מאר - לפי בקרו - מלא אקווי הספרים אלך ארתיבי הקבץ, להטעמוס ה
 הטהרו אצלמם אומר פירוט לנתקם ונקבו וטעמו, שמש היו מחזיקים לעתה ברוב הקבץ והנהיגו
 והצלו רוח הקבץ נקבו הצלמם את ספר עמק אל הוא מותרים אצלמם והתעקף ארמי. אלה הם חסדי
 בקרו למ. הנפץ על סומט אצלמם מהטעמוס. כתיב כתיב אמצה 18 = 19 (ש' 18), כי צלו זמנת קרלהו
 וכילפט, אך אין מהם ל לאה ארטמז אמונץ על התמקדותם אקרא, וראה הפלמ קל פרט ופר
 להבא אפמא, אמר יש או על זה הונחה נאמנה, בענה ורצונה, או לקורי צרעה ארם, ונתלבמ אקרו
 בית הבה. יאפס צלמט אקרו צוב, כי התפלוו לפירט איה כתיבם הפירט וסומט קאט מסכמי
 צמ התקבו והטעמוס, לנת - או לא רלה אצלמט על לפת ולמז. סן יהואז או - להתפלא התפלו
 יותכ ימה ונפאה. והוא לכן פירט איה כתיבם הפירט וסומט קאט מסכמי קמ צמ האותו
 בן שבע בעינים רחמו (שפיהו נא, ט"ו), ואמר שבע בעינים, והוא הצבאר שלא מלא שבע עינים וא לא
 ולא שאר אצלמט הקרוקות איה, ונשמת מאד יי' כן הסכינו אלהו זה קמ ראצמטא אצז א
 קצצצצמט, ומי ינתק צתק את החוט הפשוט הנה! או מי יצד אהב רגל (ראצמטא אצז א)
 וצצצצ (לצמט) גאת. ואמר ציה כי הוא רגל מוצצצ! אמונץ ארמי תוצצצ יצקה, רגלי צוצצצ
 במשור, והחסדי ער יעצז אקטצ רגל גאת, ואראה כי המסח הקבוצ שפמט לבון הוא, וחולה
 אקחת המסחמ הפולקמט, תחת התקרות והקובלת. אמונץ אצלמט אין שרשו צמט ל, אלא שרשו
 ולקרו פיעי בעיני, והכמי בעיניו בעינים כילפט. ארש בענה הולץ על הפוסל וקווי הפוסל, והפוא

מאורחות
 יי' יי' יי'
 יי' יי' יי'

היהובמ ולקויות צדום הקול וכו' כי כמה נחלה הוא הלה השת ההפ והכנס בקל שרועו
וכו' נצמקה נא את האיש המורד ואת שיתו וכו' יי' יי' יי' וסגה ממו אהצמק את כל די
האז אשר הוצא על יאסט האקרות והפילא והאקרות האאות, וכי מה הו וואסט, ובאופו
היו רביס האלכנץ בקורו מתפלוטם הכפירותם ומתפארותם התקירותם התפלות, ו
הצמקות ההקרימ האלה רק אמץ נראה אין הקיס ר' שלף את הפטמות צמ אמונץ
וראמ הקובלת לחכמת. ומה נחממ ארות. כי כמצט הדפוס ה' יאסט את בקרו ה' שלף
האנאלקין לון, שכל ה' שלף את איקומ ואת שצמט את חילופיו ואת קובופיו, והנה הוא
או, וא איה יי' או צורר הוהמנס חץ או כלב את, אמנץ, יבנגד החכמ העקר האלו קרה
כ' הד' מדברי יאסט לזמן צצ הצמט. (ש' 21). וצל שצמט צאמ ארש שלף את יאסט
צאמ. הנה הוא אומר ארצמו ה' נה' (ש' 18): ראות או שצמט מהאנאלקין שונצמ החכמ
ש ההמ אקרות ממו וכו' אמע כתיבם או כי אצמ' און מתלבמות כמתלבמות, הנה איה פטוסוף
כהרמקט כבי, למתלוק לביון אהתקרקל אצמט וסגה מהיץ יסוגות גיב עמה ולקאו ואלקבו, י
אמ נחגזי כר' מאור שמקה את אוילע, וקו יאסט הבורש טוב אצמו ומרמט קרן, שרלאו בן הל
אט וקל, שרלאו חישמט כבלבו והארהבמ וכו' וכו'. וואסט יאמר (ש' 22): וקמ אע נאמנץ
רוחי, ונפלץ יקרה בצום מאד מופלמט ומה קמ צתק וכו', וראה ארהוב אונץ וצלמות רמנץ
שתמאמ נאמן בקרוט וקנימט בהקטמות וכו', ויבני! אמע וא אקמץ צמץ - חולה ג' - על מוצצז
אן קמ אקה או תקמץ ציל על מוצצז אמונץ, כי קמ אע מתחלת יובות פרוקט צלו האמונה וצ
ווא שצמט וקו מורי ולממדי אמ הטנות אמע, ווא הנות צצמין בן יי' כ' ההנצמ מומץ הליס (ש'
שא הנה הקבוצ הנומפמ, ומאז והואה כתיבם בס' הנהר וקרקלה הבורגיס סוגות בקרבו
ובהצמי תקצמ כתיבם אביצמ החכמ וש' קמ קובלת אה' ובלצמ תקל כתיבם אקנימט
לון ארמט על לזמן הקבץ וכו' קמ כתיבם פירוט קהלת והנחמות היומט מן און וכו' וכו' וז
יעבו היקר, צילה או תמאר והוא אוור אקרות ופ' צצ' יעב צצ. הנה מה דרט צמ יא
ולצמט זה, ל הלה וקורא את אקרותו לכתב אהרה' ל' שיר, ושלף ארות צצ כ
השמה בחוקות ונפאה צצ שחקיס, ולבוגמא קמ קמא רק אקרות אתמ מאק ותו הרב
הנה ותפלתה ותפלא. ולצמט און הקבו מתעפא כה צצ שאמר או (צ' 166): ויבשות

אם ואלע נאמט יאמט אממ, ותפלת וולעט
 הנה ואלע נאמט יאמט אממ, ותפלת וולעט
 הנה ואלע נאמט יאמט אממ, ותפלת וולעט
 הנה ואלע נאמט יאמט אממ, ותפלת וולעט
 הנה ואלע נאמט יאמט אממ, ותפלת וולעט

~~27~~

והתגות על את אשון ים מנינו והטון יבו על הופר בעיני רודוד והכבו אלגזה וחלום והפוך הנצלות.
 כאשר יוכה הופר אלגזה נפלים ויבדכו בו הנצלות. היא אז ותגה התפומ אלז הנה צד כה מכסה.
 והפז מנכה המופסטים בן בודו וגילו של ילצנהו נאמר בהואמת (מיכה ט' טו): כימי נאמן נאמן מצוים אכאון
 נפלאות. וקקריצת ים סוף. מי החריה את הימ וקנה מןפנינו ומסחריה? הוא כוח קביט אנה אלז הוואן ויל
 ולש את הים ותרהה (שמות י"ג כ"א). וצלה נאמר (שם טו ח): והרות אשון נצדו מיס וקן קטאו תפלות
 האקלים. זה הוא אלז השנה הפולן הקדוג בהלעית הפילצה. אחרי אחר כי יל נאמיס את אשון ים מניס
 ויניץ יבו על הער. ומסחמו נקו. ותפלות יכאו. נאמר והעצת מי הוא בעיני. מי הוא דבבעי אלהם.
 מי הוא הפולא מסחמימ אלז היו מניסימ צד כה? רודוד; רוח יי, הוא בעיני, וד דאע" (ולמהו
 שם) אנה: והפסדמיס אומת ומגרת אמ תפלצו בעצו אמ ילצו הפקוק: גדרת אימיה גדרה קבועה.
 אבן פובינז הפתינה אבות זקנה מיבו. ובאמת. מי יובצ און פירש המסרלימז הפס. צד אלאר צלוה
 כי לא ילצו הפקוק. וצ' לרעמ ארפק שר עמט ולי ג בערה קמט נכ מי לפירש לזלתי צד אנה.
 צב"פ. ע"ס הארו. שרש צמח. ופקוק צמח. ומולתי ופגרה ארכה ורחה. והמלימז מוקלימז.
 ובן עשארה זכור (ג' ח') תמת זארצ, ותרעא, והלא (כ"ה כ"ה) תמת ותחם, ויצחם. והצאר
 (ו' ב'). תמת חזרה, וזרע. והיחוק אלז (כ"ה כ"ה) תמת והפחתה, וזה הפחתה. וימיה (כ"ה ב') תמת
 ויהת. ויהת. והיחוק אלז (ג' י"ה) תמת ברודק כהה יי מקומו. וירודם כהה יי מקומו. ראה
 כ"ה אנה. וצד ותם אנה בעתה אר רפאל קירכימיס (הסוף ספרו ממי שוחזר). ובן הינז ספרו
 ופאמרו. ולמה של חלומו ולן פירש הפס. וא אור פה. כי יארכו הפקטיס הפרה. וכבר
 להבות של הראשן אשן הלאות כי שר הימיה. וכאזו גמ יתרס. וישאמ הפולן זקקמ והקדס.

יציאת
 חבת ב"ס.
 יציאת המלך אלן תהיה ויציאת המלך אלן תהיה ויציאת המלך אלן תהיה ויציאת המלך אלן תהיה

תפלת של בעל מדרכ אלן (הוא הרה"ג ר"מ אמנא) בן בעצת התבונה וההילל נבמות.
 ולתקות. ורבות המצלות אנוסר החקקוניס ואף גמ זאת לזכר ק אנה וחושלן חסאית.
 קאמ נצד בעצו חניס (י"ז א'). כי באמת או יל נפי תמת נפלן של רמ"ו כי צתרה לניס
 אל היות ונתקרת. צד. וא אכצ ולא אחסון אפצת. אמ כיה בקמו האחרונה ראה באמת
 להחניס. וכי אמ קרה או כבקר הנה. הנה מקיט בקרו (כי צתרה לניס). כי ויפילתי
 תלונה אזור. והוא כהר שח"ה. כי אור אמ אצח חו. כי צתרה הסבות הנפלן חלוה. ולשמה
 כרוח נפלן; ואורק להתעל את ר' ש"כ ולהראות או צד כיה חזקו רמ"ו ונפילתו הנל, צד
 כי יש קיחן ארמון נפל העעל; או אהנות אונץ נאמן ארמ"ו אצת כשערות אמ היו אנה או.
 כי הבהק יקרה מהפסי. ולמה חכמיט כוהו יאבדו אצמ אפצת. אלא את צות ובעצת
 ומחוס אפצת. צד כיה יקרה או האמת ווחס מרבול ומנפלן. כי אחר אנה כוהמ
 אשר אנה את ש"כ. צד כי אמר ציה (שם ט' ט' ט'). אשון כהמ אונתחי אתה ואובן; אכי
 ופצותי. כי צדה כמות אנהה אשר אימה חלוה הפקס קטל וכו'. ע"ש כוהמ אנה או
 ופצת אשן הכמולא המאמה: ויקול ממש התאר החכמ" (שם ט' ט' ט'). וינהנה התארמ ו
 יקרניט. כי אנה הנה צול וול שקר בחמסות גבוה אשר ל שומרה תלונה שח אנה וכו'!
 ולש נאמר: ואן נתבן שמהה אפמ בות שונא אמת. ויבקה אקד צוים ושראו אשן הפזקה את
ראהצ ואת דחק" (ש"ז א'). והחכמ אנהה אשר ויערו אהחוק. כיה אגרות כהמ אנה
 אחרו כן, נד/ קוה אהתבה של יבו בפסוס; ובראמט כי נבן היבו ווס חשן אמנה נאמס
 אמ וילה ג"ה את העצת אשר כיה הוא ארצ"ר של אבותו. ואט עתקצד נאמס חלוה ונתן
 א ארוכץ באמצוליו. ונתול קולן תמת כהה. מה צלה: קצד גלה או משל חמ. ושל ש"ר
 שפך ל חמ" (שם אפצת ט' ט'). כיה התפולן בתתולותו ההפכסן הפה (ונחו תפמ
 באפסותו). אפמ אמנה היא האמת האנהנה. המנה הנזכה. והציה אשר כצה או ארצה.
 על נילומ מהן מהמהן ומהמון; וני נוסח אן. ועכר קצדו. כי סוף סוף אושקול הנה. והלתי
 הנכה בתורה; ווא נאמט צון אן. כי מסדת אתר מטימ. כי צמית נאמט אשן אן נאמט כ ל
 החוק על ש"ל כחוק של... ובאמת אין אן שש צמ ממות ופכצת. ואימז נאמט דח הפצת.
 (22) וקא הנה אנה הנה אהיות הפקוק באומה הפזכה. ובמת קעמט וחלוה לויס כמות נפלן וכל
 הפזקה של רוחו. והנה אמ אן יחמינו צמ הפזמות. נאמר שקל הפזקה אלן ושלח חלוה (אמהו ר' צד)

בסתיו ובאורינו ואין לא יאמרו בקולאים כי צדק הנה אמתן, וכן בחמרת הנה צדק אמתן אפוא
צדק לשטן צדיק, והנה בהצטרות וצב 95. אוניברסלית אצל אפסטן, וצדקת חקותיה ואלוקה
כי הנם מוחות על הדרך שלפניו, ומאודות אומה בצדקת, ואלוקה מוכן לא אורח. כל יא
בי הצדק צדקת ביה, נטיות מצא פותרת, וכן אומה אמתן (הוא 113-114) אפוא אפוא
אין יראה ויכח.

§22 ברומת ל' שגל' אהראות אה (שמ צב 79) אגברו רש' מוכותים אהיה סתמן על התקן
והצדיק, וצדק יורק והלוקן מלמית ארץ את תפארת ישראל, בהראות אמרו כן אין לא שטן אה אה
אלוקה רש' וז' על פסוק וקלח את אמתך במה מערש רבותם מפני התקנה וט' צד' הלואה יתה
לא נמצא רק מערש אהת ארהותם בספוק זה. ורש' במה אומה חלו. וסר מצא חזן ומרז מפני התקן

וזה לקר גמור, בהאומה שגט הפלי ההוא לכתב רש' והחולשהו, לא מוכח הפליטאו, אלא גם הוא מע
רבותם, אלא שהתבשרות חלוקות יגלו רש' (אמות ב' ה'); את אמתך, את לשחתך, ורבותם ב
וגל צדק וידידות.

אבל אפי בקדוק אלון הקדש היה או וכתב אמתך מוט בגולה, והנה ברש אה אמתך את
ונתנהבה אמתך אמות הרבה? כל הקדש אלון רש' בהאומה ומקראי קדש, יכיר שלשום חזן נת
ולטו בוי צדיק צדקון אהרם (הריני צד) אה אלון. אהיא אפיה הספוד וכור אהרם (שמן)

(א) מסללות אלן ונות, ולמדת ונבותם לכתב הנה; את אמתך את לשחתך ורהותם אמרו אמ
יה ונתנהבה אמתך אמות הרבה? ווא כה לחר וט' צד' המפחא הוזאת כיו לפי קהילתך

והוא תפובה על מערש רבותם מקדוקו פאלס מהתקנה והוא פיות אלון וז' אהרן, הוונת מוכות
צדיק, כי רק היא המוט מואבת רש', והוא היא הפולס, והשירה נהיה לא נמצא צדק אפוא אה
רבותם מפני התקנה, בתם אהרן יבין אהרש, ווא רש', אה רש' זה בכו, בהאומה ארהותם

הצדק חלוקות, וכנס אמתן פניו הצדק היותם מסכתת אפלוטו לא מקדא, והלעה, אה וצד'
יהאנה ווא יכירתה לא, אה אהיאות, ויציאה כאל, היא ויחרש, וכונת אההוחר יבחר. אה
(סוטה יב: וכה במש' אה אה ובלוקו רמ קס'): וקלח את אמתך ותקתה ר' וכה נחמה חז'
יה וזה אה לשחתך מן באחר יהה בכתב אמתך אה לשחתך מהא כעה יהה וכי' צד' צד'

והן צדקת ונקדה אפיה וזהבן את ראותהם זהא חכמה, הראלן הפיא ראיתו חזוק; בצדעה א
והלעה הפיא ראיתו קטלוג; מהא כעה יהה: הצדק יהה מראה כרוך, כי הצדוק רה ופלי זהה כ
וזה קטלוג, וכי אחרי הצדוק הצדק או הפיה יכלו הראלן אהיאו ראיתו קטלוג, מהא כעה לשחת
והלעה בחיוב, מבחעה אמתך? והנה מהיפא הפיא הראלן ראיתו קטלוג, וזהה מה אהראעה קח'
אצות סתם. סוקרד ונדקה ונכריתה אהראעה קטלוג, גם פקד אחר המרשלה אהו הפיא ראיתו

כעה לשחתך, כי כל צדק היתם לש הפיל דה הין שפודה והין אהודה: נ יש היתר שפודה
על קדה קמיה קטן הנוף, ונצאת מהשחתך או מהשחה אחרת אקטן הנוף קטן צדוק ושם תה
חא חיה אהית אמה צדק: ושם תר אהודה, יקדי צדק אחר שאיתם כל מהצט הראלן, והוא
אח אה התקנה אהר הוא צדוק אהדתה ונצאת צמה ונכסת צמה, וצדוק או כהל מההנה

וקחון, וצדוקה היא על זה ויחנה, וכן הנות עליה תר אהודה, ואין ביה אהין תר אהודה אה
אצות ומהודת הית אהר הוא צדוק אהדתה, וואמתה פמיט אהר היא כהתה לשחתך

על יהה, או אנה ונח' אהר מהם מוצאותה, וואמתה המשה אהוא אהר הודק, וכה אהראעה
האף והמט רפה, ואלס הסתת האף והמט בוגל. וז' כל לשחת ותתן והיות אמה, ואין כל
אהר צדיקה לשחת, כי הדר ומהה וגסה, ראיתן הנה לשחת. ואחרו כן וכו' אהר אי

ואחר אהר נתב' המרה יתב/ שניכור איש יטרא את כוח אמה, אה לא לשחת, כי
אינה נמכת קטן צדוק וקטן הנוף: וזהראות כעה ושלות אמה אהינו אה (ש' כה

הנה אמתך לשחת? וצדוקה תר לשחת בהי המבחרת, היא אהראות הכמה הצדקה א

עכ"ל (ש' 2) וזה רש' הספוד אהתהנות (צב ק"א) אהר אהמת נראה כרוך לכוני ר' ור' לא הנה
התקרא מתנה כי אחר התקנה אין מקום אלוקה צד' הנהר נפלא וראה מנרות!! תמצא

אברהם. ויהיה. גם אפני הדפסן שכתב אמתך אהוא רפה כיו אהודה אהו אהוא הקדש (הוא שם)
הנה צדק התקרא מתנה!! אה תימה על זה!!

התקרא מתנה כי אחר התקנה אין מקום אלוקה צד' הנהר נפלא וראה מנרות!! תמצא אברהם. ויהיה. גם אפני הדפסן שכתב אמתך אהוא רפה כיו אהודה אהו אהוא הקדש (הוא שם) הנה צדק התקרא מתנה!! אה תימה על זה!!

מזמור עמו

זה אלה אשר אלו תבאר בקדש כאלו הא קמה או קצת הקוף החלוש: והאין לאמר (ישעיהו ט"ו)
 ב': כַּסְפִּי כִּי אֶבְרָכְךָ (תפלת ק' כ"א, ה') ז' כַּסְפִּי לְפָנֶיךָ אֱלֹהֵי יְבֹדְךָ (משלי א', כ"ג):
 ולפניה כי תשרי אגדתך: אלהים הקדושות היחיד רחוקות זה מזה. והמורה הקדושה חסד
 זכרך ממותם ולתקוצ הא צדקה אף כמקד הדין אשר סביבותם, תארה את המושק ה
 הקדושות את השם אמה (שמות כ"א, כ"ג: שם כ"ו כ"ז: ויקרא כ"ה, ח"ג) ואם השם לפניה: ואלה
 שאף להן שפחותם. ונתפך צדקן כמו עם אמה. ונתקוהו (ירמיהו א"ב) הגדול הדיוט את כל הצמ
 אשר בני וצאת אקרו לאהט ברור, ולעל אנה את צדקו ואלו את אפחמ הצדק: והצדקה
 חפלים. ונמצו כל הגרים וכל הצמ אשר קאו הקרת ולעל אנה את צדקו ואלו את אפחמ
 חפלים ובלוש צדק בת צדק, ויעובו אחרי כן ויעבו את הצדקים ואת השפחות אשר גלחו
 חפלים ויבואו אצדקנים ולשפחות, וכן ירמיהו (שם) קהו נוחו אוונע אומר, ונתפכו ותחלו
 את גמי ותפנו אנה את צדקו ואלו את אפחמ אשר שחתם חפלים אפסל ותבבו אותם
 וכן אצדקנים ולשפחות זהו השם אשר קראו כוהגהם הרשעים, אשר משבום אקתנים
 קצת המץ אקפן עצמן והתענק בהם ולממות, ולא שמצו אקו והמורה שחתם (ויקרא כ"ה,
 ח"ג): ואי ומכר ממכרת צדק: והפך היו אף הולראו מאת הגונים קם שפחה קם אמה, אה
 מאחנהם רק אמה, ולא לפחה. וקד ברת בת פד צדק ארחוף על היאור ונצרותה הולכות צדק
 אהות. וצדק אה, הפך אף את היו לשפחות (ולא מהמת האלונים), כהר גבו אהות אמהות
 והדיוק דה אמר הנבוא: ותפלת את אמתך" ולא ותפלת את שפחתך", ואין נול ח"ג ידה
 וההיא ראנה, מפאא כמעק שפחתך! (24). אולם ח"ג שפחתך, וא כיון שהאמה היא השפחה
 והלשפחה היא האמה, אהא קם הוא יבצ ונאפה לגש הפדר קין אמה ולשפחה, ואל כן לעתון
 נתפאות האשן, ואף יורה תאר זה אטורה רצדו, ולא אמר שפחתך, רק אהאר שם אמתך,
 לאונת יד, אהא הוא תאר אמת הנצרות אשר הלכו לעזרת ולשגש אותך. והרי הוא שלם חוק,
 שהרמא אהאר אומ נאמר כי הוא המושל, וגם מושל האמרת שהוא שוטף ור, אקרה את האמר
 הלא מה שמל, אף גשצמ והל נבצעים לגש הפדר רה קין חוק, וקין מושל, וקין לוט, וקין שר,
 וכל אמה מהתארים האלה באור מיוחד והולאה מיוחדת לו.
 וכן צדק אף נאמר אה רק אההין את הראנה שהיא ח"ג ידה, מבצעים אמתך: שהיא
 כפי שהנחה אפסח קספדין, נפלאות מלש צבדין, שאחרי, לקדור הפדר כעש קלפדין, שלם
 אפסחה להאוף הקצן והגמ רפה, וכן הכמינין שהאוף בחטף פתח וממלא הגמ רפה כמלשון
 שהם רבים מאד על סף המקרא, לפי הם שם תאר לשפחה (כאלון ח"ג שפחתך). ואלה הנתת לו
 ומשמלת את הקהירה, אכ"ה סאאות תתנינה צינח, א' אין היא ח"ג ידה ראנה מבצעים
 אצדקתה (כיון שהוא קספדין), והוא ראות זאת, והוא ראנה אומר את עצמו מצדקה!
 ב"י) מוצח התניב מנח ח"ג שפחתך ולא אמר, מבצעים אצדקתה" והוא הוא יפה אהות היבו
 אראה חקרה ואחירה שאין להגש ענה, וגם חוקנית! וגם אהא האמרת את המקור צד
 אחר התלמוד, הוא" מבקרין ואמתך" אף אהה הולאות ההל אהין קריאה אקריאה שש השלך
 והנפיה, הוא הפ מוכרחים אהפית, ו" אף אהה הולאות צדקת השוקה מצל המקור: שם
 הפלאות הצלמות האלה תכרות אותם אהות אהות שפס קראו אצדקתה, והאמר, מבצעים
 אמתך" קנה אה שכן היה כמתה ומתקד אפסחה בספר האף הפתח והגמ בלושה. והתקד הנה
 הכרות ח"ג ידה אצדקתה, וראות האות ראנה חוקרה וצדקתה מאה, שכן את היה האומר
 שפחתך. היה משפחה אצדקתה ולא אצדקתה. וקרה אצדקתה הכימותו אפרו ידה ולא שפחתך.

(24) והכה ר"ל מבינסק באוטא בספרו מנחת יפה לכתב: ורהותם ברלו ולון יד וני' מאא
 כמה ותפלת את נצדקתה או שפחתך ומפאא כמעק קדפוא ידה ברלו ונצדקתה אמתך אמות
 רבות או משום שהאף הגמ קא בגל ברלו כן" צ"ל. המח"כ אף יבצ מה הוא שם, וגם הלא לפסח
 תמינין שהצדקים את בקסין, וא יבצ קין ימית אלמאן, ואין מלוינין על פקדין צדקת קלנים
 מאלופים. ומקד זה, קם אהראו את בקרי הקמא הקדומים.

הנה

ואם מ"ג לפתחה. ואי ינוא אהבוא ראייה מהתקב הנה. כי הוא הוא סתרת בצמח. זהו כרח אהבא
ראיה שלווית, מאזא כתיב יבה! אפס מה יצעה אנהבא הנה (הא"ף) הסתת והא"ס בג"ל) הצמח
מגו? אהא אהתער תשובה גם על זה, יצד לגמ ממא אין תיחוקתא או, עבן ינוא אמר, שבאי"ל אל
פלט, רפה אנה, וכיוצא בכם צחותו ובויתוהי שהם מהתקנים הרסונים, ומלאה בהם גם
מהתקנים הפגולים (רק' שהחית' לא יקראו) הצחותיכם יבאו אמוחה (במבד' א"ו), אמתו ו
ולצחותו (ש"א ו' ג'), אנהבא הרב' האלא (חלק הבקבוק, לצד השמות, נ"י הא"ה, אלקי פיצות)
וצ' שרשו (שרש אמה). ומ"ג ובה סובר כל היכי גאיכא אהבוא מקבולין, וסקסות לשהם סמיות
על נסוגות משפטי הלשון והתקנים, ואלשהם היתב תקורה הצחותה מהתקנים הפגולים, רק ש"ה
שפתה ואמר שאין הפגול בין הרפה והבאיה הנה הציקר ההולדאה, ומ"ג ובה, יבדול ויאמר
שהרפה הונח ולפחה, והבאיה הונח אורוצ' ויהי נא/ רהיט סעציה גאון הפי' הצרמי תכגמ
אמת, ברצעה, פי' ותשלח זרועה. צ' גרשיט ארבע' גרש אמה. ויאמר הרב' (ש"א): וכן ותשלח
את ~~הצחותה~~ לפתחה, ואמרינא כי הנה הפאת מחוקת הקראתה כי יש לקראים אותה בג"ל
צחותה. וכן אמה ארכו, וכן פיג' רהיט סעציה הסומא הצרמי אמת, ברצעה, פיג' ותשלח
זרועה! צ"ב. והנה מודתי למה: אהא אמרינא קוראין אותה בג"ל ואולי מי גרש אמת ובה
הנה קוראין כ"ג צ"ב, אצילו, לססקו ופאיי הוא, ואין כאן ל ספק וכיוצא בזה, רק שצמח אמת
הנה לגמ מ"ג לפתחה גם הוא קרא אמת בג"ל, וכן הנה תקב' אפלו, גאמ א"כ, הנה גם הוא
אהבא ראיתו החיוב, ע' כתיב הצחותה, כיו אשהיא מ"ג ובה, ע' כתיב הצחותה. וכן
מחוקת הישהם התקב השם הנה ש"ש"ט, ואלשהם קראוהו הסתת הא"ף והבג"ל הא"ס. אבהר שאן
הנה גם אחרינא וחלוא אהתחולף התקב איסוד מחוקתה, צ' מנחת ג' ותקון סופרינא, וצ' ר"ג' א"י
המסחא שפלט, וצ' ר"א"ה, וצ' חוקו. והנה יבה' התקב/ בסדרו צ"ו הקורא לצ"ו הצחותה,
הראה אמת אצרת שיש גם תקב אחר אמה הפאת (והוא הצחותה) אהא אהוסא אמת, כ"ב רכ"ו.
ומ"ג זה מוכח אפס חכמי התלמוד היה התקב הצחותה. ולהתקב הנה נשאר צבד גם בספר אהוה
אפס רס"ג אלא שכל הספרים אהבינא התקב הצחותה בחט"ל סתת ורפה, וזה אראה להיתב
מחוקת הספרים בתקב הנה הפאת (25), ושהאחרותם הא"כ הנה אחר הרוב, וכיבדצ שאין
אמת סומכים בעשעט אה על הש"ט וצ"ל המבד שט. וכיו אשהארינא הנה שאמינא וכן רהיט, צ'
ספרי היתב וכ"ו (ש"א הצרה 4), וכן ר"ג' והרא"ה צ' והר"ה, ואחר הנה המבאר קנה"ש
ורנ"ו בגורי תפארת (שור של) פי' את שפתה"א א"כ ~~התקב הנה~~ (הרס"ג ו
והמתקב המכונן יבה' אהיה אשהם התקב הצחותה הסתת אנהבא כיו אשהיה אפס ל"ו ור"ו.
והם מקבולין בין אלקי הפג' אלקי הרפה, אכן תכגמ הראלאן, ברצעה"א. והלע תכגמ ארמיבה"
ואצרות שט הצחותה מלותך אורוצ' ואמת הנה שהא שצד הדורצ אבה מגדו בימינא הראלאן
אמת אמה (26). אכן זה שכתב ברצעה"א (זרועה) וזה ארמיבה (גם הוא זרועה) ותכגמ
אמה הוא, עבן ארמיג באשון סורי צטא אמה וארץ הדורצ (צ' צרון החבל צרף ארמיג). והן
צתה ראה שלשת תפלות הרא"ה צ' ~~הספרים~~ אמה (ש"א פי' אמת ובה: א')
כי בת התק' או תכנפ' או תקוט החוף כי במקום רחוק מן היבשה הולמה הותקה שלא יגיד
אולה ל צהר"ה') וצד כי אין מברך התקבוק אהוה זרועה כי ה"ט רפה ומ"ט אמה ארכו
גא"ה. ג') וצד כי אמה ארכו אהה או זרוע (27). ואחרי תת התקב אהרא"ה טאויון, הלא

הצחותה

אולי צמח אה צ"ב צ"ב
אולי צמח אה צ"ב צ"ב
אולי צמח אה צ"ב צ"ב
אולי צמח אה צ"ב צ"ב

25) הקראי ל אהרן הראלאן בספרו המבחר (שמות גמ) אומר: ואמת כי ראיתם אהמה זו פתח
פאתן אלה, ומבנימינא ה"ט בגזעה! ואחרי שאין היבנה מחוקת בין אצרהאי ומבנימינא ה"ט
או אצד אה אצדן או, ובהי אומר אן אהרני הרב' קהילתו ה"ט אצרהאי, וחס ה"ט אה סהילאן
בויתו ומבנימינא והקראי ל אהרן האחרון בספרו כתי מורה (ש"א) אומר: ואצ"ה שיש קורין התק'
בגזעה הנכון אהוא מורפה! השמיעת נכון כזה מנתק!!
26) וזרוע אמת אינע חלק היד המחובר אל הברך, אהא הוא אצרות התק' שן המרפק (סקורין) צ'
אלו צמחין) צד פיג' הנה גבה האצרות, ומדת האמה הוא ל אצ"ה התק' הנה, צד האצרות

לפי

אמר שגד הנדה ק"ל שלשה השגותיו אלה. א' אנוח רואים כי כל צדק אמת משה הצדיקה ההואכה
 והנאכה, על אסונם הגדול והמאז, על הנה הוקר שדי הטוב, אקחת לה תבת מא וחסרה בחור ובגדת,
 ולזמן קרה את היום מחשבת ציונה, ולשמה בסוף על לבת היאור, היה כפי אצור רחמים וחמה לבאה
 היאר ביט ארחוק על היאור, אולי לא יהיו אכזריים כמאכס המרחם, ויקחוהו אלוהים וינצל חמות, ואם
 רחמנה ובוכה זאת, אשר ל בעדיה עלתה במתמות-הנהרה ובהפיל ובצרת, אם תלשמה במקום
 רחוק מן היבשה במקום שלא יגיע אלו ל עזר, וכל מרחם אם יוכל אקחת אלו, והכונה אמר
 אשר ל: ותפס בסוף על לבת היאור? ולבת היאור איננה מקום רחוק מן היבשה? ואלה זאת
 מן הגדה או אלהות-בת שדחה נצבת על יד היאור בהשלה אד דאחב התבה ותשלח את אחת
 ותקחה, ולא ברורה כבר היאור מאחרי הסוף? והכונה אמר חרוד לרק נצרותה הוא על
 יד היאור, ומה הוא נכח לבת המין הנאות כבר היתה היאור? והאמר הכונה: ותבה בת שדחה
 ארחוק על היאור ונצרותה האוהות על יד היאור? הוב נצח, אלהות-הוקרה והר חמלה הנאות כפי
 ובה ארחוק על היאור, ורק נצרותה נצארו האוהות על יד היאור (וצ' צדקת ילחק (שער ז')
 ואברהמא המקואו, רק שהיה שדחו על צדק האומר אחת בשחיה) והוא ההיותה היאור סמוכה
 אל הסוף רחבה את התבה ותשלח את ידה וגרעה וקחה, ולא חששה אכבא הבד מן חתה, הלאה
 היא צלמה את ידה אקחה, כי המקום שיש התפללות הנפש והתעלותה לראותה בקרן ונפלא
 המצורר שאותו, שם ל כבא נצח, והשדח בת מין זאת אשר ראיה חמלה וקרת רחה ונצרותה
 הסתרה את התבה וחכא את הילך והפך נצח הוסה, מי לא יאמר כי נתפס לבת יוקרה כזאת ה
 בהתפללותה הרבה והעלמותה ^{ברוחות הרבים} והצמחה ^{הרבים} בקרן נצחיה מורה אקחת אל הסוף הצלמה ובכבאה, בהיותה
 צומחה היאור, ותשלח את ידה (ודבת השתלשלת ומהירות משפחה השתמשו חוץ (סוסה שם) במילות
 גאישתרה אשיתקבוצו, ע"ל) ותקח את התבה מקו אחוזה אלוה מלכותה. ה' מהמט להחל רעה
 בספרים, אין ל תשובה אמה שהיה בספר יהט, וכבר קדרא להסדר יהט היותה המט בגולה.
 ג' אמ אמה ארטה משה לא גרוע, אין משה ל תשובה אמה ידה, בהשכר מנאמ רביט שהשקאל
 בנות אמה או, ומקל אמה, הנפו משתלף בעיקרו ומסתפף אצפטיס רביט (וצ' אמצאה ז')
 והנה צפונות הספיט (למינהו א' ג'), טצמו גרועות-הספיט, או ידות הספיט, אף להראש קפלי

אמר שגד הנדה ק"ל שלשה השגותיו אלה. א' אנוח רואים כי כל צדק אמת משה הצדיקה ההואכה והנאכה, על אסונם הגדול והמאז, על הנה הוקר שדי הטוב, אקחת לה תבת מא וחסרה בחור ובגדת, ולזמן קרה את היום מחשבת ציונה, ולשמה בסוף על לבת היאור, היה כפי אצור רחמים וחמה לבאה היאר ביט ארחוק על היאור, אולי לא יהיו אכזריים כמאכס המרחם, ויקחוהו אלוהים וינצל חמות, ואם רחמנה ובוכה זאת, אשר ל בעדיה עלתה במתמות-הנהרה ובהפיל ובצרת, אם תלשמה במקום רחוק מן היבשה במקום שלא יגיע אלו ל עזר, וכל מרחם אם יוכל אקחת אלו, והכונה אמר אשר ל: ותפס בסוף על לבת היאור? ולבת היאור איננה מקום רחוק מן היבשה? ואלה זאת מן הגדה או אלהות-בת שדחה נצבת על יד היאור בהשלה אד דאחב התבה ותשלח את אחת ותקחה, ולא ברורה כבר היאור מאחרי הסוף? והכונה אמר חרוד לרק נצרותה הוא על יד היאור, ומה הוא נכח לבת המין הנאות כבר היתה היאור? והאמר הכונה: ותבה בת שדחה ארחוק על היאור ונצרותה האוהות על יד היאור? הוב נצח, אלהות-הוקרה והר חמלה הנאות כפי ובה ארחוק על היאור, ורק נצרותה נצארו האוהות על יד היאור (וצ' צדקת ילחק (שער ז') ואברהמא המקואו, רק שהיה שדחו על צדק האומר אחת בשחיה) והוא ההיותה היאור סמוכה אל הסוף רחבה את התבה ותשלח את ידה וגרעה וקחה, ולא חששה אכבא הבד מן חתה, הלאה היא צלמה את ידה אקחה, כי המקום שיש התפללות הנפש והתעלותה לראותה בקרן ונפלא המצורר שאותו, שם ל כבא נצח, והשדח בת מין זאת אשר ראיה חמלה וקרת רחה ונצרותה הסתרה את התבה וחכא את הילך והפך נצח הוסה, מי לא יאמר כי נתפס לבת יוקרה כזאת ה בהתפללותה הרבה והעלמותה והצמחה בקרן נצחיה מורה אקחת אל הסוף הצלמה ובכבאה, בהיותה צומחה היאור, ותשלח את ידה (ודבת השתלשלת ומהירות משפחה השתמשו חוץ (סוסה שם) במילות גאישתרה אשיתקבוצו, ע"ל) ותקח את התבה מקו אחוזה אלוה מלכותה. ה' מהמט להחל רעה בספרים, אין ל תשובה אמה שהיה בספר יהט, וכבר קדרא להסדר יהט היותה המט בגולה. ג' אמ אמה ארטה משה לא גרוע, אין משה ל תשובה אמה ידה, בהשכר מנאמ רביט שהשקאל בנות אמה או, ומקל אמה, הנפו משתלף בעיקרו ומסתפף אצפטיס רביט (וצ' אמצאה ז') והנה צפונות הספיט (למינהו א' ג'), טצמו גרועות-הספיט, או ידות הספיט, אף להראש קפלי

האנומיות הארוכה של הצלמות לעקריות הצורה, הצלוח לכה מבדו האמה, מהמרבק עה ה
 ראש האצבה, ומחלעות המדה הנאת שהוא חמץ האמה הוא מן האמול עה ראש האצבה הנספ
 שנקראת קלט זרת כלי תפילטו הוסה. וכן נקראי הנהרה הנאות, קלט זרת, ע' צדוק צדוק
 אצבה, וצ' כמבנות-ה' ומחנות-יא. נוצ' אקוטי קבולות-נצ קא) קלט הנהרה הילצד נד.
 27) התפילה האחרונה הנאת גובה המאחר וילומנה כליו מהא קרוא שם הצורה ענה, כדרכו.
 ולא אול אצור ענה עה כי אצדוק שיה דקרי הראש קסטו שבת יתכ שחקר אלה רביט
 סצדיה קאון מההשגות שהשט עלו ר' אדולט האוי (הוא בונפ' ה/ אהר ט), וז' שם (סי' א'): יג ותשלח
 את צפונה אמר הקאון שהוא כנו אצפונה ארכו. ונאמר ר' אדולט שטצרה ג' טציות מדקין
 בקדוק השלון. ואם אברהם אומר, מי נתן ואם ר' אדולט היימ בעזר אמה, והיית מוכיחו על
 הדקטיס האלה, כי ל בדר שזאמר תלמי מפי רבו ורבו מפי רבו, און ראוי אלהי כי אמת על הנה
 הקבאון, ויבצת כי רה טצדיה הקל שבתלמיט היה (נ"ה היה הקל שבתלמיט) מחכמה תלמיט.
 והגדול שבהם היה קל מחכמי המשנה, יא"ח מה חטא הקאון? ומבוא אלו ריבות? יקום ירכי את
 ההרניט מוסבי עלוק, הם חכמי המשנה שבידו כ/ וצ' מנא שזאמר הקאון הקבולות רביט
 מספריו, אצ"כ שסברה בקדוק השלון אימ כבאר הראשונט, אמ נסיון עניהם, ונצדוה בעצמם,
 כי הוא נקרה כמג בעצמם, וכן עשה בנות ונקרה לא נקרה, שאין אחרי רביט אהטות, ורביט כאלה!
 ע"כ. נפארה ההנהרה הנאות קמינה; הובה כי שללת הטציות טציות-הנה, אפס כי לא התלמיט
 אמנץ הנה טצה! וחכמי המשנה כי יטצו ג' טציות אין בדר! האמ גבול התלמיט מהרהר והוא
 האומר כי קל הוא אצדוק הגדולט שגטן הסיקוקיט כמג חכמי המשנה, ואורה חכמי המשנה יטצו
 ג' טציות ואין חכמים! ואחרי ל זאת, הנה אשאל, הוא אמ נאט מאתה מלה אלה, אמ שגד הקאון

(שט) אמר: "אמות יבוצות" ולא כי אין אלה הנאות "אמות" והר"ם סרחון בחקירת הצדק (שט) אמר: אף שאמר: "לא כי ותשלם את אמתה ותקמה יבנה, ואיני כי לא תמצא תקרא לאות אמה ולא שנות גרת אלא שנות יבנה, כי האמה והגרת הן גבות ואינו/ שנות איקרים, כי האיקרים גרוש וכו'!" הלא זאת סנינו; אבל אצטן נתכן והוות וגם תקלומת הצקרה איננה תקלומה, וכי אפס שהאקרים הם גרוש וכו', או נתכן ליקראו גם הלשם אמה? המצט או שנות רבסנים בת"ק! וכי אפס להאמה והגרת הן גבות או נתכן לתקיינן גם שנות אקרים? והנה לפני אלהיות יבין, האחזקה לבלן תקראת "אמה" והקלשה לבלן וקראת "גרת" ("ש' אמה הצירה שט), והאחזקה לא איקרים הנפ! וכיו האחזקה כן הגרוש והיב יקראו הלשם "אמה" זאת היא גרממ' וכו', ואותה תפס רס"ג, ותקטן כיוה התקטן החכונת והצ' (ובצרת אונקוס התקטן ותלשע חמם האמה 122 §).

והנה רש"י אפי המסחא החלכונות להפוא או הח' ר"א קלוניצר (שהפואו אפלה) הפוא שנת הצרות ולא דבר לא מצע/ הנקוב, כי לא רעה הציר על בקר שינוי המסחאות לנכקוב אצרותה, והפוא את הצרת האומרת אמה שפחתה סתם וקראלונת, הגאן שהיא מוסכמת ונקוב לבימות שהיא אצרותה על פינה מוכרזים אנתח אפלה שפחתה, וצוד מטעם אמת תלמדת האמה (שט) וזהו ה"א בצרת אמה יבנה הלשם קבולות" ולא דבר את הנקוב שהוא לפי פירושו דה אצרותה, וז"ל יבנה אמה' שאף אפס האומר שפחתה היתפ החטם בגולה, וכיו לכהירא. צרה אין כאן דבר אמה אפס רש"י והוכיח מקורו רש"י אמה. ואף לפי המסחא הרש"י אפסעט, אין כאן כל דקס החכיות את הפקס שגורה רש"י אפסעט אמה. לכן רש"י, אם בנה אברהם רבותם אפס הנקוב. אבל קחור למות השלות (אמר שנתהן ארהותם) אפס הנקוב למסעינ' אה. אמנם יראה שזה ר' שג"ל ראה את הגמ' ולא יבצ כי אמתפ שפחתה" גם היא מולגת רבותם היא. ובר אמ על הצדד הקיאומ גאר, כי אלא שם צמז ואלו הגמ' שם, כי צדנח חמם ואתה צינו קרבות חב אפסעט חמך התקפקצ את כל היות שיטת וצצמיה, האומרים להנקוב או היה כנחמיוס ביינו חז"ל. והיו אפסעט אמה יבנה להוכחם היא רק מהנקוב אצרותה למהו כפחה וזה"ש בגמ' כיו להוכחם, ואמר דכ רבי אמתפ. ולא אמר דקרינען, איני צמיח אמוראיה וותם חמאת להנקוב היה כחמך בספרהמ. ולמאת אפס גם היה כחמך דקרינען או היתפ אף על ראיה אצמם, כי אד היה האומר וז"ל ("ש' אמה 4 דף). אבל אד היה כיו להתחיל או מדר כתיב של צקלות או מצאו או. והלא צדחו יבנה אין. וז"ל 122 §.

והוא מן המסחא החלכונות להפוא או הח' ר"א קלוניצר (שהפואו אפלה) הפוא שנת הצרות ולא דבר לא מצע/ הנקוב, כי לא רעה הציר על בקר שינוי המסחאות לנכקוב אצרותה, והפוא את הצרת האומרת אמה שפחתה סתם וקראלונת, הגאן שהיא מוסכמת ונקוב לבימות שהיא אצרותה על פינה מוכרזים אנתח אפלה שפחתה, וצוד מטעם אמת תלמדת האמה (שט) וזהו ה"א בצרת אמה יבנה הלשם קבולות" ולא דבר את הנקוב שהוא לפי פירושו דה אצרותה, וז"ל יבנה אמה' שאף אפס האומר שפחתה היתפ החטם בגולה, וכיו לכהירא. צרה אין כאן דבר אמה אפס רש"י והוכיח מקורו רש"י אמה. ואף לפי המסחא הרש"י אפסעט, אין כאן כל דקס החכיות את הפקס שגורה רש"י אפסעט אמה. לכן רש"י, אם בנה אברהם רבותם אפס הנקוב. אבל קחור למות השלות (אמר שנתהן ארהותם) אפס הנקוב למסעינ' אה. אמנם יראה שזה ר' שג"ל ראה את הגמ' ולא יבצ כי אמתפ שפחתה" גם היא מולגת רבותם היא. ובר אמ על הצדד הקיאומ גאר, כי אלא שם צמז ואלו הגמ' שם, כי צדנח חמם ואתה צינו קרבות חב אפסעט חמך התקפקצ את כל היות שיטת וצצמיה, האומרים להנקוב או היה כנחמיוס ביינו חז"ל. והיו אפסעט אמה יבנה להוכחם היא רק מהנקוב אצרותה למהו כפחה וזה"ש בגמ' כיו להוכחם, ואמר דכ רבי אמתפ. ולא אמר דקרינען, איני צמיח אמוראיה וותם חמאת להנקוב היה כחמך בספרהמ. ולמאת אפס גם היה כחמך דקרינען או היתפ אף על ראיה אצמם, כי אד היה האומר וז"ל ("ש' אמה 4 דף). אבל אד היה כיו להתחיל או מדר כתיב של צקלות או מצאו או. והלא צדחו יבנה אין. וז"ל 122 §.

הוא (רש"י) הפוא ראיה מן הטעמים. ואצ"ע לבימות היא ראיה אוממ, ומוי לטקין צמך הוראת פסקי הטעמים, מל מקומ הנה בקדיו מוכיחים ליהו סומך על הנקוב והטעמים "ש"י. ר' שג"ל את, תפי מחמם כפלה, ומי דה ובימת צמך הוראת פסקי הטעמים גוממ! וכן אחי ארצו אמ יש בכח איה אשר נחה עליו רוח ר' שג"ל והקין צמך הוראת פסקי הטעמים כחמה, אחת אפואת אוחה אבק, חמל נא רחמ נא על דק/ כיוס היות, וצלה נא החמס' הנה צממי, הוא נא היות, אמץ אמץ אמץ את הוראה אוממ ז' הוי, צר לו כי קצר רואו אופי. ולא אלאנה. כל זאת או תמגזוי אמת או תצלמו אפס, כי לא אהר לו, אמנם גם לתר אופהי ארצו, אשר לא דני

הגאון מן טעמות אלה ואפס"כ קל בצרת האומר יבנה, ולצדדיו של הטעמות הנה, ולומר כי קל הצרת הנאת כפלה כי בצמז נקלה כמנה בצרת האומר, הנה חטא כמנה האמה, ולאמיות הטעמות עלו. אמר אמה וזהו ה"א בצרת אמה יבנה הלשם קבולות" ולא דבר את הנקוב שהוא לפי פירושו דה אצרותה, וז"ל יבנה אמה' שאף אפס האומר שפחתה היתפ החטם בגולה, וכיו לכהירא. צרה אין כאן דבר אמה אפס רש"י והוכיח מקורו רש"י אמה. ואף לפי המסחא הרש"י אפסעט, אין כאן כל דקס החכיות את הפקס שגורה רש"י אפסעט אמה. לכן רש"י, אם בנה אברהם רבותם אפס הנקוב. אבל קחור למות השלות (אמר שנתהן ארהותם) אפס הנקוב למסעינ' אה. אמנם יראה שזה ר' שג"ל ראה את הגמ' ולא יבצ כי אמתפ שפחתה" גם היא מולגת רבותם היא. ובר אמ על הצדד הקיאומ גאר, כי אלא שם צמז ואלו הגמ' שם, כי צדנח חמם ואתה צינו קרבות חב אפסעט חמך התקפקצ את כל היות שיטת וצצמיה, האומרים להנקוב או היה כנחמיוס ביינו חז"ל. והיו אפסעט אמה יבנה להוכחם היא רק מהנקוב אצרותה למהו כפחה וזה"ש בגמ' כיו להוכחם, ואמר דכ רבי אמתפ. ולא אמר דקרינען, איני צמיח אמוראיה וותם חמאת להנקוב היה כחמך בספרהמ. ולמאת אפס גם היה כחמך דקרינען או היתפ אף על ראיה אצמם, כי אד היה האומר וז"ל ("ש' אמה 4 דף). אבל אד היה כיו להתחיל או מדר כתיב של צקלות או מצאו או. והלא צדחו יבנה אין. וז"ל 122 §.

והוא מן המסחא החלכונות להפוא או הח' ר"א קלוניצר (שהפואו אפלה) הפוא שנת הצרות ולא דבר לא מצע/ הנקוב, כי לא רעה הציר על בקר שינוי המסחאות לנכקוב אצרותה, והפוא את הצרת האומרת אמה שפחתה סתם וקראלונת, הגאן שהיא מוסכמת ונקוב לבימות שהיא אצרותה על פינה מוכרזים אנתח אפלה שפחתה, וצוד מטעם אמת תלמדת האמה (שט) וזהו ה"א בצרת אמה יבנה הלשם קבולות" ולא דבר את הנקוב שהוא לפי פירושו דה אצרותה, וז"ל יבנה אמה' שאף אפס האומר שפחתה היתפ החטם בגולה, וכיו לכהירא. צרה אין כאן דבר אמה אפס רש"י והוכיח מקורו רש"י אמה. ואף לפי המסחא הרש"י אפסעט, אין כאן כל דקס החכיות את הפקס שגורה רש"י אפסעט אמה. לכן רש"י, אם בנה אברהם רבותם אפס הנקוב. אבל קחור למות השלות (אמר שנתהן ארהותם) אפס הנקוב למסעינ' אה. אמנם יראה שזה ר' שג"ל ראה את הגמ' ולא יבצ כי אמתפ שפחתה" גם היא מולגת רבותם היא. ובר אמ על הצדד הקיאומ גאר, כי אלא שם צמז ואלו הגמ' שם, כי צדנח חמם ואתה צינו קרבות חב אפסעט חמך התקפקצ את כל היות שיטת וצצמיה, האומרים להנקוב או היה כנחמיוס ביינו חז"ל. והיו אפסעט אמה יבנה להוכחם היא רק מהנקוב אצרותה למהו כפחה וזה"ש בגמ' כיו להוכחם, ואמר דכ רבי אמתפ. ולא אמר דקרינען, איני צמיח אמוראיה וותם חמאת להנקוב היה כחמך בספרהמ. ולמאת אפס גם היה כחמך דקרינען או היתפ אף על ראיה אצמם, כי אד היה האומר וז"ל ("ש' אמה 4 דף). אבל אד היה כיו להתחיל או מדר כתיב של צקלות או מצאו או. והלא צדחו יבנה אין. וז"ל 122 §.

הכסף בחולותי על ר' גלן, קבית אולפנת גיליה, והפיק צ'וקר הסקר הטעמים ביהודי איצלה, לאו
צונית וראו ויהיו הפסד המקרא והמקרא הגדול המפיק הפסד הטעמים הוא זה וזה לברך
"א. א". אב תפית ותוכחו כי אין כאן ראיה אסתר, אבל יש כאן ראיה אסתר. וראו זה האורח ק
במקום שברך הארץ הוא קטוב טעין אצטר.

§24. צדקה היא הראות את גדולות ונכרות, והיא המקומות לרש"י סדר מהטעמים ולא למצ
אזיזים וזואמר (צב 80): ואם ל מה (ר"ל אצ"ט שצמח מקומות לרש"י היה סוף אל הקדש והטעמים)
מזמא או שבתה על וקמאר ה ארבעה גביציים: זה אחד מחטיה מקריות לאין והט הכרצ, והנה היה
או הפוסק לאונת ופי הטעמים יש הכרצ, כמו אמרו תלמידי (!) חכמי התמספות (יומא ז'): "צ"ל.
אפה אחונת צמטס! ופי בקרו, יאמרו חכמי התמספות לאין אונת בן יהודה היה הוין אמרו הטעמים
בפסוק זה, אד היה קטל הצדק ההכרצ, לכן ופי הטעמים יש להט הכרצ, דאד לא חולל צדק אמר
שאין להט הכרצ, ואכ צ"ב על שאל יבצ אונת בן יהודה מהטעמים לא, כי לא מלכו צדק, ואלו שגז
מהט, אבל לא החזיק הדמ ולא הפאין כי מהקום רבול עליו על כל מאו וכן לחוק צדקת אבות ו
למשלבת. והל צדקת אחת אהק לטמ, קט או קט או, אן תמאית, צאו וראו מ"ל המס' (לט פ'): דה
שאת וכו') לאף אמר נאך אחרי הטעמים אד נמ"א והט סתירה מקרא אחרי נא, אכ קט אד אין
הכרצ, ונ"ל: מלומ גאונא אמתחתא הקבוצים ומהמרה ארבעה גביצים ממצו מלוקדים נסתווה
וסדחיה וקרא אחרי נא מוכחא במלוקדים אמר קאי אלא אקבוצים ברתק לשה קבוצים מלוקדים
ולחכי אין ה הכרצ: "צ"ל: אכ מה או לרש"י אהכרצ הטעמים, אחרי לסוף סוף אין או הכרצ
חכמי מקרא מפורש. ור' גלן, איה בקרו! ורא עוקר אמר אונת בן יהודה צ"ל הלאה שמה

§25. ומ"ט (לט 80): וכן היה (רש"י) קורא כמצט כסבומ הונת, ולא וזו יי לראות הונת
אמר גרוב כמצט. כבדן הטעמים ז' וכן פודש נמר מסוח מאל קט צפרת, להמסוח נמר מכת האל,
וזה נגד הטעמים "צ"ל. וזו נהי כבדו, קט אד אין כאן ל שאל. הטובים טובים אלה מן הסוק
יכרד הצד ל אהה הכין. להבאמ אמלה 9/8, וצ"ל גמ 8/8, על זה נתן מן הרשומים. אלא מה צאלה
לפ"ש המקומות האלה (ישמיהו א', ט"ז וירמיהו ו', נ"ט) אמר צמאק בקברו רש"י אד צאלה למק בהט לא
האן כנגד הטעמים, ואברה, האן אחרי נהט. ור' גלן אד הצמאק לחקור אהקו והחפון במה
לפ"טו, אד היה מוצא ב' קרש' (ישמיהו שט) אין חסרון רק לטת מקודת קטמת נלבות אחרי מות
כמצט, ואד אין כאן מתקרת על הטעמים, אבל בקרו מתאונים צמהט, ובצ"ל: וזו הונת את
שריב, מאלו וברחמי ואל הקבוצות. כמצט: כסבומ הונת, כולל כמ"ט: וצ"ל פ"ל הכדק ופי' הרא"ע
שט. וכן קרש' (ירמיהו שט) אין לפ"ט רק שבו קטן שקורה פצמית רבות בהצמקה ובפ"ס,
והוא שיהיו לבנות ותמנ צ"ל על מלת מכת, ואד חלום ר' גלן ככל כרות וברת. והט אצרון שר
אמסתחא כמד להיא, וזו תקוע, וראה תכאו; נמר מסוח, מאל הוא בפ"ט פ"טן כסל מחסין,
המסוח ומתמנ תמיד צפרת הומן הטר ומוצל אצרו, אבל אחס באט אצרו אצבמ,
המסוח נמר ותמנ, ומכת (כ/ תקוע, אבל המסתחא הילוח מכת) האל, תמ (המסתחא הילוח
ותמ) הצפרת פ"ו: ואלוא, ואל חנמ צ"ל המרץ וכו"ל צ"ל. ולפי זה הל צבון, ומסכין עס
הטעמים.

§26. ואמר צדק (לט 80): וכן על וקרא את צפרת מלל פ"ט ב"ב (רש"י): ומצבת בה
צבון מלבוס אמה, והנה בחה העקב מבלע הברל (צמחה דרה י"ג): "צ"ל. מראות נפאאת,
האוש אשר שאן בארז ונחט כזבד, כי המקובלת מלל סימון: והנוץ הוא בעלמל פ"ט ורש"י קדו
ומרא, צד כי קט י' לא יאכה סלוח אצלן במנין, והוא נעוץ! ראו נא הפ"ט דיוץ קל נח ובלוט
נכב, והנה הוא מולג ומלבת שקר אשר לא היתה בהטן קבלה מצולמ. דה רש"י ר' גלן
הוסוף בהצמקת בקרז רש"י רק וזו אחת נחה ובלוט מורגלת, ומהפוספה הקצופ והקלה ה
הצאת הוצא לפ"ט הצד הנה, וירקיהו לפ"ט כמו בן ראמים. פקחו ציטכט וראו, רש"י כ
כתב (ש"ב י"א) הקיוב קדו: ומצבת קט צמון מ א כ ט שמו! והנה זה הא והוסוף דיו צמ
ועל מ א כ ט מ א כ ט, ומצן נחמ לבט הרשע על גורל רש"י, ונחל אמר גיבה חקוד
מבלע הברל! כאלו כונת מלל פ"ט הנזכר בשלת המקומות למקרא (מ"א נא, ה"ז שט) צ"ל

המסוח נמר מכת האל (במשפח אמה אצמחאית מלל פ"ט מלל פ"ט)

33

§27 אחר שהביא (עמ' 81) להגבית סוף של התקופה אמר: וצ"ע כי זה הוא ספר שורא
 ישראל את מצרים את ע"ז לשת הימים, לשלוא הני על לשת הימים והלשן ראוי את מצרים את, וזה
 נקרא הטעמים "ע"ז". ע"ז סחורה בסדרה של חקרו, שבכד כתב כי בסאור נה"ש (אמות נה"ש) ע"ז
 אלא שג"ל לכת' והלשן את זה גם קרובות לע"ז אחר"ץ גם אהרן קדמות של הראשון או הטעמים
 בשבט גם פירושו הוא כפירוש הרשב"ם, ועל ששהם הלשן הרה המבאר לשן. והאמת כשם ה
 הזאת אין אנוסם לרובין ואמר לפי נקד הטעמים ע"ש הרש"ם שהזאת אמעלה §29 אלא אם
 יוכל להיות אהרן וזהו אהרן אלא אוו אחא אקוה הרשב"ם את סורו, קטבו קווא אמעלה
 הצדות 20 = 1/4, שהראשון לא נבד מהקטנות בלא מה של ריב"ז, אלא שזה נראה קווי
 כי פירושו זה אונת נקד הטעמים, כאלו תלש המבאר ואחריו רש"ל: אבל גם אפי הטעמים
 יוכל, כי כן וראו ישראל את מצרים, הוא מאמר כולו רומה ונראה, אלא על זה מוסף מאמר
 שאחריו לבאר את התקופה, ואמר שהנראה הנה את, והרואה על לשת הימים; והוא גסינס
 מאמר הקדמון והוא הנראה, פתח מאמר אחריו, ואין אנוסם נסיכים גם אסרוסו של חקרו ע"ש;
 וינן כי מאמר וראו ישראל את מצרים הוא מאמר כולו, ומאמר את על לשת הימים הוא באורו,
 לכן הוא מצרים קדון המסטיק וותם מהטעמא לבא אחריו; וצ"ל האמה § 36

§28 ואמר ע"ז (עמ' 80): וכן באה לכתוב וקח אצרך הנבל את אחותך הנחלת
 אשר תקריבוהו לשר ופינס וינקה צומן צפון ומקחון ונרון אלה ישראל ונחן אשר וא עקרה אלהיך חלף וא מאמר
 אהרן הוא אהרן קטור אפי וי' ולא יהיה בקדח וכצדמת כאלו בקדו וי' קיה מלה או ופינס
 (הרשב"ם) מפרש וקח אצרך הנבל את אחותך הנחלת כאשר ביקר יי' קיה מלה או ופינס
 בקדו אלה היה ראוי שיהא האותיות תחת וכצדמת, אמ תחת וי' ע"ז. וההקדמות ה
 הנחלת גם ראוי החוקה אהרן נקדו הרשב"ם או הטעמים, הלאה שמהל גם מהל המבאר
 נה"ש (במקד נה"ש) אלה. וארורה הלכותה שג"מ או אלוש השנה גם קין התעבדות הנחלת
 או התקדו והטעמים אשר נקראים ע"ז (עמ' 81) האמה, כי כן גם הנחלת פ"ל כן כיו הרשב"ם,
 ואת שמהם יתב נבד המבאר שם וכתב עליהם; ואל הסכים עמהם משת הטעמים וכו' ע"ש.
 ובכד כתב אמעלה §29 שמה הגביר אפי הטעמים כמנה הטעמים. אנוסם גם פה אין
 אנוסם לרובין ארפואה ללוית זאת, אבל בקד מנאח ואנוסם רואים, שהם הלשן השביר
 בסרט נסיים מאמר הצדקה, וסגור כל מאמר לבד שמוט עלן אמר הצדקה, אבל הוא
 ע"ז מכלל הראוי אמ אפי, והיה המאמר המוסגר ההוא קצר אפי ארף, אלה הוא או. והנה
 הקרובים שהמאמר המוסגר יבדעם הרה אל אשר קרא מקרא השוט של. אבל על
 להביא אחת מן הארונים, והיה אמל אזה אשר אפינס: (בדוית ה', ד' ה') פסמ כשם בקד וי'
 צמכס בהד מתן האש; אפי ע"ז קין וי' אפינס כצמ ההוא אפינס אפינס את בקד וי' כי
 יראתם פסל הוא ולא עזותם בקד אמר; אפי וי' אהרן וכו'. אפינס ר' וינה אפינס
 בסדר הרקיע (עמ' 82) ורש"י והראשון והרשב"ם והחוקק והספורן (בדוית ע"ש) טעמו
 פסמ כשם בקד וי' צמכס בהד מתן האש אמר אפי וי' אהרן וכו'; ואפי ע"ז קין וי'
 אפינס וכו' אפי וי' עזותם בהד, הוא מאמר מוסגר ארוך. ואין זה מקצר כל הטעמים,
 הטעמים חלף סגור, והוא יתבאר כפי טעמו וכוונתו אפינס הלשן. וכיו זה כן הוא
 כפי הרשב"ם והראשון אפינס מתחת הנחלת, סגור הנחלת הוא; וקח אצרך הנבל את אחותך
 הנחלת אשר תקריבוהו לשר ופינס וינקה צומן צפון ומקחון כאשר בקד וי' קיה מלה או. ומאמר
 נכרון אלה וראו וכו' ע"ז בקדח וכצדמת, הוא מוסף אפינס. ועל העל הטעמים אין ה
 החוק רק אפינס המאמר כפי סגור, והאמת היה ראוי לפי שם העלן אמר את
 מאמר ולא יהיה בקדח וכצדמת; או מה שמהל אחת, אנוסם שביר היות נסרן אלה ישראל
 אפינס אשר וא עקרה אלהיך חלף אשר לא מנקה אחרן הוא אהרן קטור אפינס וי' ע"ש
 הצדקה המאמר המוסגר הנה, ועלמ תבדו והוא שולח המוסגר העלן הלא הוא אמעלה
 בקדח וכצדמת; אפינס כחוק וכשם אשר שם או העל הטעמים, שמהל מתחת הלשן ופינס
 (וכיו אלה שם האותיות תחת בהד (בדוית ע"ש) כן לא שם כלן האותיות תחת וכצדמת)

מלות

פינס

אף שהוא מחוקק או מה שלטנו יותן משה שלמחורו. וכן הרש"ט גם הרמ"ן לא סרו מן הטעמים
בלאורן שהכחם. והטעמים לא יתעבדו להם. כמו שלשה המכאש בת"כ (שם) ואחריו ר' שג"ר
אשר לקחו את בקעו ואת לשו או דבר. ועל דעת המחברים המוסקרים על דקמה (למ"ל
השער ההוא) ותבצ. ואל בקר שלפט הטעמים במחורו שלום וצדקיים ואחרותם פרטים וצדקיים
צ' צדק מה הוואה. § 36. בצלן קרוב וזה.

§ 29. הוסקו ואמר (שם 80): וכן הוא (הרש"ט) מפרש והוא מהוה גדולה כאלו המ"ט פותחה

צ"ל. או הוגדו מן ר' שג"ר בטובו מה היא כונתו בהם. אמר הוא להיותם אפ"ס הרש"ט ויהי"ט המ"ט
במחמה, והרי זה שאם כעקוב שלפט. או להיותם אפ"ס המ"ט קרובה. והוא זה השקיה ויהי"ט זה. וחל"ט
את המקד ולוצה. צד שלפ"ט ותב"ן וקדק גם באופן אחר. או אמר שג"ר באופן אחר. ולא יקרא
צ"ל. כי לא יאמר או אמר הרמ"ן ולא יקרא קרובו כל מה שיש לו ז' והה"ן. וה"ן כי אל הסברא האחרונה
כונתו ומטרתו אבל מה נצלה. וישתהן לקד. ואין כאן אלא גבוים ולא יצר. ואתה הקורא. אמר
הוא הנאמן והוא מקטע האמת באמצעם האלה. אשר דרך דמיון הוא כחם דמיון. המצטרקים
קרוב מוסיב צד אפ"ס גדול מהמסר שנים העברתו לבעי מצלות דוחס. ולא תאמין שיוע היות כי
המצטרקים ההם לא טעו בהבנת בקרו המסר והוא. או לא הטעמו"ט אמר הוגדו או הלגה. אמר
מקרא סוף וראיה ולפ"ט. או לפחות לשון חפולו בצדו הקוראין המאמנים בהם ובצדק הקדושים
אך צד אחריו ונראה ונצ"ט מה קבו הרש"ט בצדו אל אגודת המ"ט הנה. אך תראה כמה גדולה הפנה
ר' שג"ר בהקדו גדולו מסר למן. וצד כמה יש אסוף. על הצדקת את בקדוהם האשון ולא האשון.
ותלמאמ. ג"ל הרש"ט (בהר"ט ד' כ"ג): והוא מהוה גדולה. על כרחק והוא כמו וסקה. אמר
מן שמהו. על הר"ט ששטן. וממ"ן כדלוק. ובידלו והרצונו קול מהוה גדולה באומה צד הלגה
ואילו הנה סודו של. אמר אחרונה כמו אותם הנה אכמה והוא. אלא מקדורת הנה. הנה אפי"ט
אמר והוא והוא אותם כמו מן צלה צדו שלטן. ומן כאלו ראה יצקה ויאמר יצקה כאלו ראה
ראה אותם. והוא מקדורת הנה ונפרש הנה אותם. ואם תאמר אפ"ס את-ו כמו ונפרש אותם.
אי אפ"ס יומר כך אפי"ט לשון המיון נתיב המ"ט האבן. ובי ככמו יהיה 30. מצדו. ואם היה ה
המיון צדו אמר יט צדו אפי"ט ויהי"ט. כמו פלדה לארי. מצדו. פלדה את אחרים. ולפי את
הכחם הטוב. 31. מצדו אפי"ט רש"ט. ואחרים ואמר ונצ"ט את קדו שלום. ויהי"ט ואת נצדוהו
צ"ל. ראה הנה הצדקתם אפ"ס בקרו הרש"ט אות האמת. צד גם שלבולגין לא הסי"ט. ותקניש
אמ"ט במקום ההצדקת. ואחר לשון צדו בקדו. חפ"ט גדול וקד. וראה אמר תמ"ט את התעלה
אמר תמ"ט ונפרש ר' שג"ר המקדו הגדול והחוקר הנאמן. שהוא - הרש"ט - מפרש כאלו המ"ט
פומה! הוא תראה כמה כרכורו כרכו הרש"ט. והורוהם אמין המ"ט האחרון לכמי הרוב
צדוהו אפ"ס המ"ט הראשון הקר"ן. וצדו תראה שאם שמו יבו בקרוב הנה. וכי בקרוב אל
בדוים ולפ"ט קרוב היה בדלנו. צד שהצד הג"ל המ"ט הראשון - וממ"ט גם הקר"ן ולא החורק
הקר"ן בה"א - צדו אפ"ט מבע"ל הג"ל והחורקו האחרים. ומה אמר צד? ואם הצדלן שלום
אין הנה טענת גדולה וחלטה כאלו ר' שג"ר. בדלנו לא ישא. ואחר הסה אפי"ט ולפי. הנה ראה
הפ"ט רש"ט (שם) לכתב. והוא. בקרוב קר"ן כולו אפי"ט אמין מ"ט אחרונה מן הוסה והרי הוא כיווה א
אותם. אלא (שצדו כ"ח כ"ח) והוא קר"ן צדו אפי"ט פלו יסוד אפי"ט קר"ן וחל"ט פתח כפ"ט פ"ט
של אונות. צ"ל. ואחריו כ"ן פ"ט הרש"ט אמר: על כרחק והוא כמו וסקה! וא"כ פלו יסוד. וצד
כחמותו קר"ן וחל"ט פתח. ולא צד אלא שהרש"ט היא אפי"ט וקר"ן אפי"ט אמר מקרא

והוא יתן שיהי עמו
מכאן ולפי ששם מ"ט קר"ן

29. צ"ל הנה או אפי"ט (וכמהו ב' ט').

30. גם פה ט"ט. וצ"ל או, אפי"ט אומא כחולוים יהיה (שם מ"ט, א), או, מצד אומא ככמו יהיו (לפינו)

31. ויהי"ט, והוא אפי"ט נראה יותן, וההות וקח.

31. צ"ל ונצ"ט הכחם הטוב (אנכה ב' א'), וצ"ל שלום אפי"ט אפי"ט.

כל קגלו שהיה הגבר אצלם כמאמר, שהחטא נרצה אצלם אחריו הכל הוא חטא וכו' כי בחן חמה
 מה הוא החטא והפסע בני אדם או רצת אולי אולי, והכפירה בני החטא הכל והטעם על הכל
 וזה נכנס אלה, והרדף כפי האמר; ואולי סגנון רצונם רצונו ורצונם וקטנות והכל הוא אולי
 כי עסקו על חמתו שלמה אדם אולם והוא עבד חמת וקבת ע"ה ליהא חטא אולי וקבת גל וצדקות
 ולפיכך במוט להם חטא נרצה אהל לחקרו והכל הוא חטא אולי לצדקות על מחמתו וכוונת בקרולו.
 ואמר מאד, כי סרוטט היו בהם עזרים הדעות קשרהסיה ורמזות בהטא, וצ' לאור ז"ה צבת;
 שנתחקה ההצמחה הטהר וחטאין וצדוק הכונה על צדוק הארז וכו' ותבות אולי מאד מוסבות על
 רצונם וחטאין כאלו אמר שהיו רצונם אולי והיו חטאין אולי היו רצונם מאד ~~הוא~~ והיו חטאין
 מאד, אזכרן הוקבאה גם שבת אולי ומעבת מאד קטצט מפסוק, שהוא העפחא אכל אינו מפסוק
 כל כך כמו האחתה. וזה הרש"ה המבאר אספר הראלות ~~על~~ גרלי רגלי הרא"ה ונתקה ואל
 לצדוק ולמד, אלוהר גל אלף שלן בקט ליהרא"ה וטעם מהטעמים, כי צדוק אל החרוילוינות
 אכל הוא לא מאד וחטאין אולי בקרולו, אכל כמאמר בצדוק עם הטעמים אמרו, ולא הדכותה
 הפצתהדה האוריו. אמנם חטאת ר' גלל, וחטאתין אפן תלם.

§ 32. ואמר עזב (עמ"ס 80): וכן על כל קלו באבדת לעד נתב (הרא"ה): ואין מלת באבדת
 סמוכה רק עצמו כל לעד באבדת ע"ה. גם זה לא או הוא, אכל אקחו (בדנ) מהאמר כנהל
 שומר (בראיות כ"ה, כ"ה): וזה לאמר חלה הרא"ה והפסוק הכונה ואמר כל לעד באבדת כי
 א"י ראוי להיות באבדת בטעם מפסוק ע"ה. ומי יוגע אדם לא הוא אסת הרא"ה לטעמיות
 הספרים אולם בעצם טעמי שלשת הטעות האלה, האחת כ"ל קבצדות שיער כפירולו, והלסת
 כ"ל קבצדות שיער כמו אלו אפסמ, ואל מיה נתב הסוף בקרולו: וצ"ה צבת מאור נט, שהיא סמוכה
 וכבר מצאת אחרות דעות בעצם הטעמים, כבוצד אלא קרא אולם ספד צין הקרולו וזהל הנהל
 וצ"ה קבמות אפסרזה, הצדקה ה"וה בהקבמות לחומל מאור צדוק, וצ"ה אור מורה לר"ה גיל
 אונמא, ומתת לו והר"ה ממד, ויתן הקביות האברית על אוקומס. ~~אם לא יצא אלא על אוקומס~~

§ 33. ואמר עזב (עמ"ס 81): וכן אל הארץ בחו מעי ימה אלבור או יוסף הוא (הרא"ה)
 וכל הארץ כמו מצרימה או יוסף אלבור. וכן פירש גם הרא"ה: ע"ה. או הלגות לבן פי קמרי, ו
 והוכיח פי זה האמר (בראיות מא, ב): וכל הארץ בחו מצרים או יוסף אלבור ואם תברשו כסבר
 היה צריך לכתוב אלבור מן יוסף ע"ה. ולא נכר שהאברנאל האק גם הוא אחר הרא"ה כנה
 (ע"ה) ולא ספק את הרבך שלק גם הוא פי א"ה ולאו (תלך) לעקרן, לעד הפסול, כאל הפסול
 נתמם בג"ה וכן אהקסיון הצדוק בקרולו וזהו א"ה והר"ה לר"ה אלה ה"ה אלן.
 והופ ל אלה הרא"ה, רש"ה, רש"ה, רש"ה, אברנאל הוא המה שרי נכאו אלר הטעם במצד
 והחטא העצמים, הסרשט שלם כהי, והופ פה הוא חמלתם לטם בצדפה אחת הספוק אחת
 בקול הטעמים לא ושאט ומאוראס לא עראו, וזה ר' גלל או נכר רק הרש"ה שפי הרא"ה, ולא
 נכר או לא נכר מרש"ה רש"ה אברנאל!!

כל המיון
(עמ"ס ע"ה)

נכונה נא אה הרבך, הופ הוא קרולו (עמ) הביא עזב פי אחר, והוא לטות צל במקום
 הנה הוא מקומן בקך, והוא פי אונקויס והחברת המכונה וקצ בתרומת ז"לע המכונה
 האלה ר' נונב אכל מנאח בספרו הוקמה (עמ"ס ר"ה) ע"ה; ור"ה פרוחן במחברת הצדוק (חוק הנהגות
 עמ"ס חוקים ומאורות) הביא כפי רש"ה הרא"ה והרש"ה ובעתה, שטעם אלבור או יוסף הוא
 "או יוסף אלבור" והרבך כפי סתם כל, וזה מראה לטעם זה בתר; אכלה"ה פרוחן במחברת
 הצדוק (חוק הרש"ה, לר"ה א"ה א) כתב: אלבור או יוסף, מן יוסף: וכן סתם הנהגות, וכן מאמר
 אר"ה בן האצט (רדקיה, ע"ה 214 הערה ג), והוא כתב קממ התרומה ה"ה ובעתה. והנה ג
 רש"ה אכל ספר א"ה א"ה, אכלה או אברנאל בקרולו לאל הנכונה הקר בתרומת מאד בהבחיט למה

א"ה ה"ה
 א"ה ה"ה
 א"ה ה"ה
 א"ה ה"ה

§ 33. נבאמתי כי האברנאל נכר את הרא"ה ולא נכר את רש"ה קנה

לשלם הראשית והי' ליה' (אגוד) הוא כבוד המצוות ובה יקרו או יקצו בהם א' שלם צדקה
 להוציאם אך ההגדר לא ידך בלבד אומרו ויגדו את האל אלך ויחיו את ויחיו לך. הוא הוא
 הרג' המבאר לנפשיות השלם וצ"ל: והנפ' אונק' ויהי' תבג' או. והנפ' תכני' ויכני' ויכני' ויכני'
 כי אם פינול מהפ' ר' חנו להיות מות ולבור הטעם מפסיק יותר מהטעמים שלפניו. והאוסף זה:
 ול-הארץ באור מצומה ון אלבור ון או-יוסף צ"ל. ובצדק העצמ' הנה אנוי וא' אונ'
 לקבל בלשון אופן ליה' צע' אונ' או מות אל כ' צע' מן. אחרי שהוצאתם הצדקה הלא מתעורר
 מן הקצה אל הקצה, כי הראשון מורה על הקירוב והחבור, והאחרון מורה על הריחוק והפירוד,
 ואין יתכן שיתעוררו זה ~~הצדקה~~ ויקראו זה תעוררת זה! ובאמת כל אלה להביא ר' און ג' נאח
 בספרו הרקמה (עצד' ג) גמ' אונ' או אל העצמ' מן, אחרי הציון הצדוק הנת' מן פירודים כ'
 בהוצאתם הצדקות, ואין כאן המקום להאריך מן קצה, ויתפאר ו' במקום אחר אמר יהיה
 על צדדי. וכן ג' גמ' שה הוצאת צע' שלפניו בהוצאתם הצדקות; והצל הטעמים
 להטעמים מ' ומה הק' שהוא מפסיק יותר מהטעמ' שלפניו, הוא מטעם צדוק, והוא
 קצתו של צע' ספור חלומות ווסף וחלומות פריצה ופירודים ויתר פירודי הקב' נס, והנ' נאח
 להוציאם אין הוטק' והקב' שרבו אבותם מ' ומה, והורות אותם מצלה, והלשון
 הפלופ' שכן מן מקרה שא' היתר יורה ה'. שהיא מורה ומה, אלפ' ומה ומה.
 והל' בהשגחה על אונ' לא נכנס בהוצאתם א' בהיותם, אבל נראה תלוצתם א'
 באחרותם. והנפ' ול הארץ באו מ' ומה" הוא כעין הקדמה אחרונה כוללת, ופירוד
 הקב' הצדוק, וכן הפסוק ה' מצד, ואין צע' ולבור אל ווסף" הצדקה הפסוק הנלוי
 רק צע' ל' ומה המאמר הקדום, ר' על מה באו? ולבור כ' נאח מי באו? אל ווסף.
 והנפ' ול הארץ באו מ' ומה" הוא סבת הוא אבותם מן הם שמה? ולבור" הוא סבת
 הסבה כ' אל ווסף" הוא תפלות הסבות המצוות אל קורותם, הוא המורה היקרה א'
 אל המספר אונ' נרה. את מדרגות ההג' והנה שכן העל הטעמים היותר הנכר
 חמה, וינח המאמרים הטוב טעם וצדק, ופסוק יותר בין ול הארץ באו מ' ומה"
 ובין ולבור" ופחות מההפסקה ההיא בין, ולבור" ובין אל ווסף" והורות את כל אל
 אמר מ' ומה והראש' ור' גמ' ור' ג' וצדקה שמהו שמהו שהוא הפסוק ~~הנלוי~~, אין כונתם
 חולה אלפי המקרא ולהג' הוא. אבל זאת היא כונתם והבין מנחת המאמר את הפסוק
 והבוקר הראויים ל' צדק פסוקו על מקרא שהוא ל' שחיות העצמ' כאלו היה כ'
 כומה, אל ווסף ולבור" כפי הסב' העצמ' כפי שהוא. והנה אל באו כאלו אלפי
 צדק העל הטעמים וטעם טעמו ו' אונ' רק להאר מ' ומה הנכר, והעצמ' הטעמים
 ותכל' אונ' שפירוד כאלו ואת א', הנה הנצד' נכתב, ובה מות אמורה (אמורה 18)
 § 19) שהפסוקים שפירודו אפסוים לא כהטעמים, וא' מהצד מ' ומה הטעמים חלולה
 אמר ע"ה הרשום על הקב' הנה. וכן במקומות להנ' והוא א' אונ' א' אונ' א' אונ'
 אין מן והוסף המת' קלום כל, ול קלותם הצע' ע' נה והבאות ע' אונ'
 רק לקבל השגאות אל שמה הנה ר' גמ'; והל' הוסף התעבות במקום שאין ל' ה'
 התעבות כל, ואין האמת היקרה מן מ' ומה וצדוק.

ולבור
 צדוק
 ווסף
 ומה
 אונ'
 אונ'
 אונ'

§ 20) ואמר צדק (עמ' 8): וכן על ותבא אונ' ואת קרוב האמת הצדקה אמר ה'
 (הראש') כי ואת קרוב אינ' דקה צד' ותבא אונ' רק צד' האמת הצדקה" צד'. אמר
 שאינ' צד' אונ' והנה אי הוא אפי הקב' הנה להביא צד' אונ' ומה, אמר לבד
 ממת' ע' כה של הקאות הקב' והוא אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ'
 ואת אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ'
 און צדקהו וכדו הנה, ונלך אל המצ' ונראה את מקומו. המאמר אונ' (המב' ט', אונ')
 אחרי אמרו שאלו הראש' אינ' ל' כונת מות הטעמים, אמר: כי הטעמ' תחת ואת קרוב
 מפסיק יותר מן התפיר שמהות ותבא אונ' ו' ותפ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ' אונ'

חסר הפסל וכי' ע"ל. והנה אמר מהפסולות הרבונות של הראשון, מלא או אפן אוסו הנחתם למת ה
 הראשון במתנגדים אכאורי הטעמים. ~~התנגדותו או עקר ע"ל הראשון להפסול הראשון~~
 אבל מה יצאה אפסולתה הלטה החקקה באמת והיא חסרון הפסל, האם הראשון המלאו המצוי
 העיקר היותו גדול כל האור ומה המקרא והקבלה או הרקיע ל חסרון במקום להחסרון גאו' או
 אצטמט? וצוה וביא המקרא הנה וצד' והאומרים שקרח מן הנשי פוט (כמו שהתפלאו המלאו למ)
 וא יצד ולא הרקיע כי לפי האורו זה המקרא הנה חסר יבוא! ויצל כי אצלם הראשון הוא עבה
 וקבו במקארים, אכן לזה הנח כי ופסל נקוד ונדרוש במה אהסון מלשם הפסולות האלה יתב
 ולא יהיה חולה טועה בגבו מקרא. ושתם רצות וצלה, סוד מהטעמים, וסקבה חסרון הפסל
 על גדול ביבוא הסדר מלפני הטעמים, שלפ אמר שהוא גדל ג' שנות או גדל ג' אוקיות
 וביא הראשון במפסוק פחות, והלשם במפסוק גדול ממנו, והלשונם במפסוק צדו יותר גדול (ע'
 הספרים המבקרים בשלש הטעמים ובמלכרי סבריהם) וצוה על גדול אצלם, שהטעמים
 שומרים סדרם במפסוק, אך למדה יעלה אם לפעמים כבוד בהפסקת וחבור המאמרים
 לפי הקנת הצטעם; כי גדל הטעמים וחול מאד אסדי אשר למט אצלם אלו, ולמחמת, וצר
 חוקי המאמרים זה זה בהפסקתם, וחבורם לפי באורם צדק בוגי המאין במקרא, והן צדק
 נפורה על או המקרא אשר בו - לפי בקרו המלאו - מקל הראשון בלחנות, ונראה אמר באמת
 מקל ונרוב, או לביצות הגזלה והזיקה השלחנה משה וקליט, ומקל אפן או. הנה אצלם שמה
 במורה (שם כ"ו, י'); ופתח הארץ את פיה ופתח אוחת ואת קרח אמרת הצדקה! הצדקה
 הדאת היא צדקת קרח הנצרות בססוק הקדמ. שלט ונכרו בית ואמרים וצדוקת (ומלא
 גם קרח צדק) ובאל במפסוק זה המציג אם כי שלשתי, בית ואמרים, קרח, וצדוקת למ
 נבאו מן הארץ ונשבו מחמת השמים, יאמר: אותם (בית ואמרים), ואת קרח, באותה הצדקה
 הדי כאן שלש אוקיות, אשר הראשון מלפניו במפסוק פחות (אכן באה צדקם בתפיר), והלש
 במפסוק גדול ממנו (אכן קרח בספחא), והלשונם במפסוק יותר גדול (אכן בלשון העדה אצלם)
 אך לבהור הצטען ואת קרח מחובר יותר או אמרת הצדקה, גדל הטעמים קל אצלם סדר
 הטעמים, ולשם טפחא מקרח במפסוק סדרו אשר חקק או, והספת חבור הצטען והן המאין מ
 וצדוקת. ובלשון הראשון אין בברורה מקור כבודת אלה האומרים שקרח העה מן הפסלים,
 אכן הוא סמוך למקורות, ורל במורת הצדקה, שקרח מת באמתתם; וכן צדוקת אונקיות לתבוא
 במוותם בכ"ש, ולא תבוא כד בדיעה כמו לתבוא המתקנים המכונה וכל. וסדר
 אכן הסתמך אופן השמים, שאותם (בית ואמרים) פתחה הארץ את פיה ופתחא, וקרח
 באותה הצדקה: והראשון והאורו מקי.

והטעמים

וצדק יש אם אלא צדוקת (סופדין קי.) בגבור קרח, גי' יותר אומר קרח לא
 מן הבאוצים ולא מן הגו' ופיטן ובמתנתא תבוא קרח מן הגרופים מן הפאוצים, ולשם הצדקות
 יש להן סוכנות במקרא צ"ה אפן כאן מקומה האור הנה, וחפלאו במקום אתר אמר יהיה
 וי' צדוקת. וצ"ה אפן וכן ארמי אוקס צדק הוא משה סלמ רש"י, צ"ה אפן (פ"ל).
 § 35 ואמר צדק (שם א. 8); וכן למת או קעו מומם פורש (הראשון) כאן אמר למת
 או בור צדק אהם או קעו ומה הוא מומם. ע"ל. וכן האמה באומת צדוקת אצל הרמב"ם זכר למת
 מה- אז צדק מה קעו, שאם בפסקי הטעמים. בהקדמות הפתוחות. הבלת- גם היא בת המאין
 אנה הננו, והוא טובה. ואצקד הצטען, הנה מלא איהי היקדן בספרו צדן הקראא שהלשם שלש
 הלות ל"ה בניו מונחם בטעמים שלפני אפסל הראה שמה בספרים מסתא מתורת
 בטעמים אלו, וצ"ה הספרים המבדילים אשר צדוקתם (צ' בהקדמת הרו"ה אצל הרמב"ם) הם
 המציג, כי כן הוא קהם כמו שהקרא וכו' שהוא צדוקת בספחא. ואלו אם מלא מסח' אחר ל'
 כי צדוקת לא הקיא גם מסח' זה אמו, כי כן לא הצדוקת ל' בקטן בספרו זה, רק אהריו
 והנהא מהספרים אשר מלא קהם באופן אחר. ווי יוצא אמר אם מלא בספרים ההם הטעמים
 במקרא זה שלפני מלא בניו מונחם, מרכא טפחא את-חורא, אשר על פיהם פירש הראשון

ואת הדי
 הדי
 אפן או
 ספר
 הקדמ
 (המאין
 מן קרח
 אפס
 מתק
 מן אפס
 מה חבור
 שם חלף זה
 כדמ

הוא יבחר לו כבוד ויבחר בתעלה הראשון מהפסוק. וכן גם האחתה באת-ב' צדק. ואחרי כן הוא הלשון
 הוא באור צדקו. וכן אשהו בחסדו הלשון. אף שאיננו מחוור ומבוקר ומוצא צאתך מן צדקו לאחוריו.
 וסובב על הצדק הקובץ או צדקו ומוצא צאתך מעצמו. סובב על כל צדק הפסוק כלו עשהו במצד
 חסד האבות לבו וצדקו מעצמו. הוא הפסוק שאמר. ואחרי כן הוא הלשון. הוא באור והקבלות
 וכן על הצדק. ומוצא צאתך מעצמו הוא באור והכל כלו וכל הטעמים אשר מלפני טעמינו. והכל
 בקצרו הלך. ואורו. ועל מילה §28.

צדק כמות בקרו על אבות הראשונים בהם הטעמים. והנה אסמך על קמת הפסוק
 את-הראשון. וכבר כן באה להקדים. וכן גם בו. ומקראלונת הראה כי סוף הראשון על הפסוק
 ואחרי כן יאמר (שם 81): וצדק כל זה על ויחוו מן הארץ כתיב; ויתכן שמה שניצרך הפסוק
 ויחוו את כל היקום אשר על פני האדמה. כי מאדם צדק היתה צדק רשע וצדק צדק השמים ויחוו
 מן הארץ. והנה אסמך על הנה ראוי ליבא האחתה תחת האבמה. צדק. צדקו. צדקו. וכן הארץ
 הנה. כי לפי בקרו לשאר את השמות אשר יצאו מפי הרמב"ם. ולא שם לבו וכוונתו בהן. והנה לא
 אבא להראות בפסוק הזה פסוק צדק אף הטעמים. אמנם גם את האותיות גם את השמות. לבי. ו
 וחתר ויחוו מן הארץ וישאר אף נח" (בראשית ד' כ"ג). יאמר הרמב"ם שצדק ויחוו מן הארץ או ישאר נח" ו
 והוסף חות. כי" הנה האבמה אמנם. האין זה הפסוק רוח! ויש לא יבין שכונת הרמב"ם בהאורו
 זה. הוא שם כל הפסוק שם מאמר ית כולל; והולכה הפסוקים. ואחריהם מאמר ויחוו מן הארץ.
 האמר הראשון ויחוו את כל היקום אשר על פני האדמה" הוא מאמר כולל את הפסוק ואת הפסוקה.
 ואת הפסוקים בקרו כל ולא הגידו את פסוקיהם. והנה בא אחריו תבין האמר הלשון הפסוק
 את הפסוקים. ואמר. מאדם צדק היתה צדק רשע וצדק צדק השמים. ואחריהם בא מאמר כולל את
 חות הפסוקה. ולהפסוקים בקרו טעמים ופסוקים בפסוקים וצדק. והוא ויחוו מן הארץ. והיינו
 בזה להפסוקה חלה בפסוקים והם שבע. כי מאדם צדק היתה צדק רשע וצדק צדק השמים לבי
 כלל ויחוו מן הארץ. ואחריהם בא האמר הרביעי והוא צדק לבי מן הפסוק הקובץ ופסוק נח
 ואשר את בתבה. וזה הוא אמרו וישאר אף נח ואלו את בתבה" ל" כי מל היקום אשר על פני
 האדמה או ישאר נח אלה. ולא כל מהין עמח הפסוקים וזה. כי מקרא הזה שפסוק מלפני
 הטעמים וחתר את האמר ית כולל את הפסוקים שביניהם בהפסוקים שחומות ויהפסוק
 את האמר כולל האחרון. והוא אמר הכל והוא מן הפסוקים. והפסוקים גדול שהוא האחתה
 וזה יצא מן הפסוק הזה שלפני הטעמים; ויחוו את כל היקום אשר על פני האדמה" בהפסוק
 פחות שהוא הרביעי. שם לתבין אחריו בא מאמר הפסוקים. מאדם צדק היתה צדק רשע וצדק
 צדק השמים; וכאן הפסוק מצד יחוס והוא הפסוק. יצא כי פסוק ויחוו מן הארץ ופסוקו. והנה
 תבין אחר זה. בא והוא יצא לפסוקים והם חלה הפסוקה. ויחוו מן הארץ" והנה נעשה הוצא
 הפסוק הפסוקה והפסוקים הראשונים וקפדונים. וכן פסוק האחתה על חות הארץ. וכן ה
 הטעמים כל הטעמים כמלפני. ואחרי כן הוצא הכתוב מהכל ופסוקו. ואמר. וישאר אף נח ואלו
 את בתבה" פסוק נח העצם כלו כל חוקי מאמריו. וכן שם בעל הטעמים פסוק הפסוק. והרמב"ם
 לא בא רק להגיד את מציאותו. לייצר מאמר הכתוב הזה. אשר מהם אמר: כי מאדם צדק היתה
 צדק רשע וצדק צדק השמים ויחוו מן הארץ ולא ישאר נח נח" ולא בא חוקי האמרים כיו צדקו
 בצדק רשע. אמנם גם הוא וזה כי האמרים מסודרים ומחתיים בסדרות ונחתם שלפני. על
 סדר טוב השפן כפי חוקיהם. ולא בא רק להגיד את הוצא מהם צדק סדרות זה. וכמלפני
 מסרם ומקרא אשר עליו ולתת לשון את השמות בהאמרו. אמנם רק את הצדק. ואין כאן בהאור ה
 הרמב"ם שום התקבלות כל טעמי החוקים שלפני. וכן הוצא בהאור זה. השומר מאדם שלפני
 הטעמים. ובוותן ובוקר פירושי הראשונים. ומצדקו שלפני במקום שפסוק המעלות והטעמים
 לא בבקרוהם. פסוק אף אחרי שראה פסוק הרמב"ם. ואמר עליו כל מאמר זה כי כל האמת גם
 לפי באור הרמב"ם צדק יחוס הטעמים שלפני. צדק כי אכתוב איזה הפסוק צדק הרוח על צדקו וכן
 בבר כזה אשר אין לו שחר? אכן רוח הוא באונתו. וישמח מלפני אומ.

לו רשום בקברו רשות, ועליו או קמה הגאון אשר בקמ על אבותיה ושלח § 47
 צ"ל האין זה ראיה והנחה, לא הלא הרימון כמקד הסעדיים אלא החזיק כמצינן ובער על
 נקצתם. אמנם ירא ר' אב"ו ואל לשלח פתח הוצרך גברו הרימון והדבר את המטה
 היקרה הגאון בעצמם קבור כי תתקם ולשון או גברון אשר הוא הולך עמו. כו"ל למה
 לבן מסבור שנחקר "סבור היה ראוי להיות אלא שנחקר" יסוד בליו מהחכם פיתפוחו
 ל מצינן. כי כן היה וקלמה הוא צנעא דבר אכסו אסיהם כבוד המקד והסעדיים. כי בליו
 נקוד וסעדיים אין סבור ואין חילוק, והכל מותר והכל שרי וסבור וחוקר כריתן איל ואיל.
 נ"ו יאמר ר' אב"ו והנחה האמה (שם) בהוצאותו הלאמות והלכות אצל צדק
 נכר/ בעיר נר ושם, התשובות והפאות.

§ 40. ואתר צדק (שם) (ע"ו); ואל פסוק אמר כי יקריב נכר קרבן וכו' צדק; ואל

הכמה היה אמר נכר כי יקריב מן ההבחה קרבן ואין מן הקוד מן המלך תקדוקה

והנה לפי זה היה ראוי לשלח האתרו חתה הבהמה" צ"ל. גם הולך הנה"ל אב"ו סמח והנה

ואל על בדכיו מלך, אמנם הוא שרי קטן רובו בהאור ונה"ל (ווקרא א"ה) לערב על פני הרימון

ויטה פ"ו או להגיע המסקנת היא חתה אי"ל ואתר שם צדק; ואפ"ל אפ"ל מן ההבחה

כמו אמר מן ההבחה כמו אמר מן המלך ואמר מן הצדק, ולא הוצרך פה למת אמר בעבור

שנכרת בהצונת, ואפי' לברא בהמה ל' מוש בהמות וחיות, סוף בקר וצאן; וכן צדק לא

ובגוף אמר או זה הוא האמת גמ"ל הרימון, וכ"ל הוא יקרו אמר, מן הקוד מן המלך תקדוקה

הוסיק אמר; והשת' בעבור ליצרה אמר בן קרבן הצדק וקרבן השופה אמר כן ש' ש' ש' ש'

אמר קרבן בהמה וקריב מוחה השעם, או חיה ולא אמר בהמות וכו' צ"ל. ולא סוס העקור ו

רק והיותו באורו וחרב, ועד זה נחמל לדידך חל אמר אל חל זה רובו וצדק

הצדק יקריב וקריב, והנחה המושג אמר חל, אמר בעבור לשובק על זה קריב

הנה הוא כאלו אמר הכתוב ואתר צדק ואתר צדק אי"ל, ר' יקריב מן ההבחה

הקוד מן המלך תקדוקה, ובלוי עמלו ש"ל כ"ל האמת למה סעדיים כי יקריב מן סוס

במקרא והיה אמר כי יקריב המלך, ואין כוונתו ל' למה אמר ואתר צדק

בהפסק אמר באת ההבחה, צ"ל ליוצא בן האתרוח ואל"ל ל"ל ר"ו ואפ"ל אפ"ל אכ"ל

כונתו אפ"ל ואלר בנות הרמב"ל סוס וכן ואורו, שהוא כנה, וצ"ל תענה

§ 41. ואתר צדק (שם) (ע"ו); אכן החל מלה הוא סוס (הרימון) הואל אחר, ואפי' זה

היתה הכות ראוי ארן, וא לרי צ"ל. זה לקד קדו שאו. כי האמת הרמב"ל (כ"ל דקוד

פ"ו הצען ולא הנה, כ"ל יראה לט ל' מצין, ואולי בקדוקה צדק כצדק הרמב"ל (שם)

א"ה) אמר; הואל מלך הוא לטט פצלים צדקיים בהקיס הוא וכו' חקק צדק (שם)
 ה"ו) והנה מלה החל אפ"ל וכו' צ"ל. יקריב לא מה המקדוק הטיה הצדק והמקדוק הסוקר

הנה. מה בין הואל אב"ו אמר ומ"ל כמו צדק בקדו, וכן החל אפ"ל למה המלך אמר

אמר למה לטט פצלים צדקיים! הנה כוונתו אמר הרמב"ל אפ"ל שבין בקדו אמר אב"ו או

יכ"ל וצדק ואקור, אמר אמר גמ הוא שהוא פ"ל צדק כ"ל וצדק, וסעדיים הצען שהואל מלה

אב"ו ואפי' אמר נ"ח או שצדקת רגז אחר. הנה כאות רגז אב"ו או בעד נ"ב וקריב מלה

נחמל אצרת הממשל אמר הינה. והוא אפ"ל המעשה לט אמר כל המצוות וצדק וסעדיים

את המקוד יקרא בקרבן יחיה דבר נסתר אמר להקלמ, כן בכתוב על התפקוד צדק

יחיה דבר נסתר, וכ"ל העקוב המשקלן. וכ"ל בהפסוק הרעיון אמר (לשמהו צ"ל) אמר נחמל

דבר נסתר נ"ח הרעיון את החל ורעיון אוש"ל ב"ל (ירמיהו ז') מקורו אמר ודמותו

הרבה ז' וכ"ל בפסוק הבין וצ"ל נ"ח י"ה י"ה). אחר חל"ל את האב"ט (ווקרא י"ה)

א"ל). מקורו אמר וק' השל וצדק כ"ל נחמל דבר נסתר אמר לט ז' וכ"ל בפסוק וצדק

בשפת השוק (אסתר ה') צדק יחיה דבר נסתר, נל"ח נחמל בט (שופטים י"ה) מקורו

ובקל צדק יחיה אמר נסתר על אשה טעם פ'על, פ'על, פ'על (ובהפסק על המן בסוף

וישנו, ויצ' כפי הירחב (בראיתו י' ט"א) ואפי' הרבן לט. ובכר הלכה צ"ד המאור קור' (לט) ו
 אלא נקד הטעמים. והנה צדג שלשה מקומות המאור ל' גל' אפסם אבהם סר האקורבא
 והטעמים. והם בספור את קוק שמצטת בהן ואמא כי צרום אופי הוא מצביר האמת מן
 בהן אמת תחת ואירא, וכן בהמו יתו וא חש לטוף פסוק. וכן הוא מצביר האמת מן אפ'
 אשר וכן קמתם בשרץ נצ' הובצ פירושי האקורבא לרבי הקדש, יוצר קודר כי
 זה השך בלה קטנותו שאמרו הקרותו אדרשותו, היה הרבה יותר גדול מהיותם פסוק,
 ול מקין יקין כי הטעמים נמת והפסוקים אמת על ידם את הפסוק האחד שאין לזוז ממנו,
 ואחרי שפצא כי קרא אחג ואלא אנה טעמים בער ועיני הרבים לסומנים עליו. הנה
 וא יתכן קלות אופן אמר, שהטעמים יקדו גבר הסע ח' גור'. האור קבולתם טוב טעם
 ופצת מוסר ויראתו' אמת וקדוה ועל טוב וסוסכו על האורא. והטעמים יאסרו יתו
 וקילו בחקנים אלה וקולו (הרש"ל) אמת כלא שצ' הוא הפסוק אשר אמת ה
 והטעמים אף גורש אדרשן, הקוקם אבהרוש לאצנהו, לזוג מצט הטעמים, והפסוק היה
 מסוף על מה שאמר מ' אצלה ע"ל. אף אין וקפול את האקורבא על מה שר' אפסוק קבולתו
 והטעמים, וכן והביא ממנו ח' ראיה כי בסורו מהטעמים אף הפסוק וקבולתם הנהו אלוהי וצ'
 רבה, וחש כפצניט, והאמר כי הוא הצביר האמת מן... אמת תחת... הוא מוסא
 קבולתו נקד הצביר הנה. הוא פיל פירושו שלא כהטעמים, וכן כי מצא נפול הפסוק היה
 אפי' גרושו, או שהיה הפסוק שפני הטעמים קשה קצונו ובעד ממנו, אלא או חולה אפול
 פלטו הצביר או אמר והצביר את אמה הטעמים מתקוות צאלו הטעמים הנה הפסוק
 אפסוקי בקר אשר הוא הצביר מחולק על ר' ל' ע' אפסוקים (כמו שהאמר ג' אפסוקים) שאין להטעם
 אצל הטעמים. ובאמת צלשה האויש הנה ר' ג' א. את כל המאורש הקבולתם מאיר ציט
 ישראל אמנים אנשי שקר ומרמה אשר לא לבס כן פועם, ולא כלא יורו כן יצאל קם הק'
 הן מה צתה לון אמור גדול הטעמים, והוולו את כל הטעמים, ופני' הפסוק אלהים, והפסוק
 אפס צדף ויתארו וא יבצמכס !! אמת הוא הפסוק אשר אמרש, כי הטעמים אקרא קבולת ונל'
 וצלוה חל כמא ויתארו את אמורש אשר האירו מן האורט, והכל גאת נמתה אף הרשות אגוד
 מהם כמצט רבצ מהפלות אשר גברת אותה פה ואיר דבר מן אצלה ע"ל ע"ל וחלטה מן אמר
 מהטעמים במקום שלא יכוחם בקר. ופסוק ח' דמר המוסק המאור, ראוי מן אפסוקים אלוהי
 חל הטעמים כי הוא נבצ הסעוד וחתם ממנו, וכל' הרש' המאור קור' (לט) ולפת אמת
 תבול אצ'.

§44. בסוף מערכת המפרשת והמאורש אשר ערן, ואיר אופי קיות צד כה לבקט ולר'
 יאמר (לט 82): אלא הרבן הסעוד גאה בצמ בהויצ' ר' (לא) וכתב: אין כל טעמי הפסוקים
 הולכים אחרו טעמי הרב' ע"ל. אמת. כן כתב הרבן לט, אלא אין כוננתו בק' על הטעמים ולא
 על התקבולת (והטעמי האמור אצלה ע"ל 9). ור' הרבן לט: או והיה טעמו בקר צמ קבולת (ר'
 אין שוא הו קבולת) ואף להקדק האמת הנה אין כל טעמי הפסוקים הולכים אחרו טעמי התקבולת
 ע"ל 35) וה' אפסוקים סוף ספרו למות והוא סעודו (הטעמי בקבולת קרשה הרש' ואופי
 ופסוקים אצלה ע"ל ע"ל). ואלון הקולא אצת אצת הרבן בתולפת התקבולת, כי מקוק
 וקבולת ונל', כי כן אמר בסעודו המכיל חוק הרבוק (שער הפסוקים, הרש' פסוק חפ"ג)
 בקבולת אגודות - לברכה שלא אקראם מקו מק' שאז יהיה נקודים חולק בקבולת
לברכה אמר: וזהו אף אמר חל' החולק המתאצת אשר נמת אמלה מסוע ע"ל, וצ'
 ספרו היתש וכו' (לט פסוק ט').

§45. בהתבונן המצובה אשר ערן אפסם אמת קבולת מפרשים ומאורש, אלא חל' ו
 (כ) והנה אורש' אפסוק קמ על תרבות נב' לט. ובאמת ל' שומר לט בתבואו תבואת
 לט מאורש' הו' ע"ל.

גמול

גמול

גמול

ג' חמט בחרת, והפדית צעקתים מפי לבי קים. מפי נפליים קבועים ואחרים, גם הם היו מלך
 טצט. וזמני הפותם אחרתם חפץ ל צט, צעט. טצט המקרא והתנ"ך והגמול והפדית
 והפדית וכו' צעט. וה צעט וזלזל המאמר בקרו אלה עם בקרו בספרו לחות והגידו
 ימם אתאינים! אמנם אתאינים ומתאינים. כי כן באמנים מזה צעט צטו, והלכות אמר בקרו
 כמעט אלה אשר אבצות מן חפשו אטעינים בצעור למצאו וכו' ליל צעט בסוקים המקרא והיו לאוקן
 והיות בקוקים, וכמעט אלה יאמר וכו'; ואם לבי צעט אחרת מזה תמחו קבול. אין צעט המסוק. ואף כי
 אם הוא צעט הסוקי והל' כי המסוק אמ היה אחריו חמט כמולו, כי הפך לאים הל המקרא אם
 המסוק כמ המקום ראוי וכו' צעט, ר"ל הוא בארץ שא לא באור המסוקי קצט וסברו שא כתיב
 הסברום הטצטו סברום. אמ איה אחר הטעינים. ואחרי לאותן חמט האלי ההוא. הפך התעול
 גדול, אין חלבוהו המבארות המט אטעס הוא צעטו הסוק (אשר בצעט זאת
 יתניק הוא), וכל הטעינים צעט המסקי והמסקי גמול ^{אטעט המסקי} המסקי. אמר המסקי. וצ' הט
 היותו וכו' (צט). והפך ר' גמול מהלא צעט צבות הרורה. אמין המקור קבולו כמעט המסקי, והתו
 בצעט (במאמר) שכבר נעצ אמר אני כנפך, ובקראל (בלחות) צעטו הסוק, אמ נכר ואל מק
 ולא הצעט על לכו. אמין הפדות על ימם את המקור לפחות צעט צעט, צעט אני כנפך, צעט המקור
 האחרונים, כאלו אמ דבר הראה בקרונם אלה מצוים, אמ עלול אינס לאוקן בקרו אל עליון המסקי
 וצעט המסקי סרה אמר (אם היה אמ בקרו הר חקצט ה') צעט, אמר המסקי אמר לו
 כה. וקמכ מן הראה) שנתבט (המקור והטעינים) כרות הקבוצ וכו', צעט, והראה צעט לו
 (כמ' אמלה): ונתה רוח ו' על אני וכו' כנסת הקבוצה וכו' מפי צעט מפי נפליים קבועים ואחר
 וכו' צ' טצט המקרא והתנ"ך והגמול וכו' צעט. אמנם כל יצלה אוהב אמת אלה חסרה מטאומ
 ואל אודות אלה שפיר שאל בהטעינים והלקת הראה צעטם, צ' אמלה וצ' והצעטו צ' צעט
 צ' אמ המסקי ^{המסקי} המסקי הקבוצה ^{המסקי} המסקי המסקי המסקי. אמר צעט אחרת. וגמ היל
 כחתוה הבכירה בת החור הנכה) לצרות יסוב צעט צעט, ואמר (צט 2): וכן במקום אחר קט לחוו
 הדבר תכתי סברה. ואמר כי מקרא קבול ל המקור צעט. כהקורא בקרו הקצט האלה יעוב/מאכ
 יכל אלמין לן האמת כמע הראה לה מקור מולית חכמי סברה הפכו, ולכך קבול אלר טמן ללמין.
 כי אמר סל הקורא את המקום קט לחות אצל בו אמר הראה את בקרו אלה, אלו מכלה ומסוד פ
 יראה צ' טט אלר אמ ישא מנו, ובדש וחך, והלך והקד, ולמץ צ' קבוק החמטין כצו המנה אלר בוהר
 א/אנבי אנבי אונפכט אביאכט אל המקום ההוא, וראיתם ולאציתם, והתנתם ועציתם.
 אל עמט נצא הראה בקרו לחות את אני טברה ומכנה על שפמו, וכלן הראה ספרו: הא') צעט
 הנצ והסוק קבול את אה ברית האות הבלה אמרו, וכי יט מקום שלום כלפי המנה צעט. יאמר הראה צעט
 דלון תקבט, א': וב' בורא תקבט, ב'). וכו'. ואמר החכמ הנכב (ר' יהודה המקבוק) כי אני טקרא
 הילא החמט צעט אמ אחריו יוד בתמצת החוריק וכו', צעט. וה') צעט הקדן הקבול אלר אבצות מממצ או
 חחול ומכתי גדול, ואמר (למ ב' ב', ב' ב' ג'): וכו'. אמר פתח בספת גדול כאלר אנפת קרין אומ במק
 האלה רק אני טבריא גמ חכמי מניש ואפריקא יל עיצוק וקראו הקדן הקבול וכו', צעט. וה'), האמר
 הסוכר יכ שלמו תמתה' גרובה (כנ') אמ, כי אין לורף. והילא ראיה כי כן אין מפני אלום אול תמת
 וקצט, אמר (למ ב' ב', ב' ב' ג'): וכו'. רוק המקבוקים, שלמים מפני מקד שול תמת תל ענינית
 לען נקרה (וי' אלול שם שפוא חוק צעט) שול יתצרב צט א/ן דבר וכו' אמ טצט טוצל אמה הנכר לצמ.

המסקי המסקי
 המסקי המסקי
 המסקי המסקי
 המסקי המסקי

37) והקיאום הלוכה ומהלה הרעק במפלו (חוק הדק בוק, אשר הלאו), ואחיו ר' מלי קטתי בספרו מוחל קבולו
 38) אשר ר' לרא בקאל בספרו ונונן אקרו (לש ג'), והר' אוקואלוט, בספרו עדות הפלמ (ברק ר')
 39) מי יודע דבר בונמי, אמר בתולות למל השלן הפלש שלב חוק. וכו' שהוא אצ' צעט, וכו' שפאר שטו
 אופאלן (אותו), או בתחום שלב שלמ, והרי היא קובה אפליה האנצ'ני. והל' קל' בספרו מקאל אה
 האלו (צ' בהצעה) הקיא שבקוב הפוא תקובה על גמיהוק המאנצ'ני קלן שאלות. ואנבי רא
 בב' הרבנים שהיבו הקראו ר' א' סירקאוין המאקד ינס בתקבולותין, הקבולות הפון קט למתן
 רק על הראה המאנצ'ני, רק שנה מתיח וכה אמאלו. ורק צוקן קבוק הראה מקבול ביהוקן.

לבעט, ואמר הראשון להפסיק ולהפסיק הפסקות, ולא היה אחר לעמוד
 רבות, ויצא את הכל מחקרו, והחן את כתר המלכה אליו כתר, וזכר אותן ואמר, ואתה כן הפסקת
 הפסקות, אבל אין לנו מהפסקות. מקורו הראשון המלה הוצאת הדורה להפסיק ל' שלף לצאת
 הר' ח' שלף הנקרא קראון בכתבי הקבלה!! ואמר, אם חסונה, כי לא חסון יתכן כי מלך הראשון, ולא היה אחר
 שלם רבות, אלא הראשון כי אין הפסקות מצדו, יצא שלא היה אחר, שלם רבות, אלא הפסקות אלה ואלו
 שלם רבות, אלא הפסקות הוא, אלא הפסקות אלה שהיו אף לפני השלם הנכבד רבות, והם מחקרו והפסקו
 והם מצדו, אלא אלה אשר הצלוח על ספר נ' ואם ככה הפסקות אף כי הנקודות, והרי זו ראיה מ
 מהראשון אומר בצד הראשון! חלה ל' שלף להביא או הונח ומצד האחר וסוף, והביא מתל ונתן ה
 הארס וסוף!! וכי תאמר, סוף סוף נבדק ל' שלף, כי הוא עברו שלם את גמ היות רבות, אלא עתה ה
 הספר, צד כי הפסקת צדו את הפסקות, אלא אין הנקוד קראון בד הקב כמו הפסק צדו וכתובו
 הוא ואמר, מלך ח' להביא את קראוה (ג' טו): "אני בניסות הקראוה כתבו ונתקראו ולשם צד
 בלא ונתקרא אסתר!! וצדו זה הוא היה מאני בניסות הקראוה (צ' הקראוה הראשון אפי' אמנות), והם
 בינו של צדו הם הנקראים אני בניסות הקראוה (הקראוה הראשון אספרו היד הנקרא). היות זה
 כתבו מקרא אסתר, והוא לא היה אחר שלם רבות מאן המצעים הכתובים קמלה הראשון, ויצא
 כי לא הכתוב המלה צדו היות בינו הוא אחר וצדו ומתאים צדו לאשר קרה קראוה וקראוה, ואין
 הפסקת סוף המלה, היות הפסק את המלה הראשונה צדו והתנה וקראוה: וצדו הפסק
 האם לא היה הפסקת הנה קראון בכתבת כתר הקבלה המלה? אכן ל' שלף! ואינה צדוה
 הדורה!! ומקרא אסתר לכתבה בבית בינו של צדו, ונפסקו פסוקיה צדו צדו, הנה
 מקרא ראיה שאין הפסקות קראוה בכתבי הקבלה!! וההימנות ראיתך הדורה הראשון?
 ואמר הקראוה, המכירים אתם צלוחות מצדו קדו זה? מבינו ידוע משתנים. 410.)
 419 צדו יצא (ש' טו) כלי נשך אחר להחם נקב לבת הקרב והפסקו, והוא מה שלם
 לר' צדו בכתב המלאו בהלן נפלא מהשמים מורה בכתבתו הנקוד. על מופו זה לא יאמר סוף או
 אורה אחר ויצדו זה גם הנכונות הנקרא הראשון, ואם מיום היסוד הנשך, אבל קדו גם אותה מלא
 בחור (הקראוה הנ' אספרו מסרת הנסרת), ואין זה את אשר חלה אספרו או הפסק, ואת אשר ראה
 יהיה לקורה בין צדו, ויסע צדו בין אלה צדו, ואם הפסקו אף לא נדע, והפסקו זה את האמת צדו
 והוא, שבן הדב' זה אשר הצלה על לשון בכתבתו הנקוד, אחר ג' שלם המלאו (פסוק סוף ראשון)
 פ' א. ופסוק און ב' צ' ג': התנועות אשר נתנו לכששה כנסיוני: נבדק הראשון בחור
 מהראשון, הראשון בהביאו אלו הקראו בכתבתו הנקוד ונתן בהם את קראוה הנה ונתן
 והפסקו, אפחות הפסק את הפסקו אף או קדו חלות בין צדו, המנה את האלוש ומלך את
 קראוה ואין, יאמר, וירמסו ואין מלא והם מבינו, והוא אשר התנועות אשר נתנו לכששה
 בכתבתו, וירמסו בין קדו חלות זה הוא צדו קראוה ונתן, ויחלה ויכיר ככתובים קראוה בסוף
 הפסקו הצדו, להקראו או לקראו זה האחרון - ל' שלף - הפסקו והתפאר והתפאר כי אין האמת חלק

וטעה על מלה סוף (בהאורו של פ' הראשון) אחר: לפי הפסקו הנה ארון מאה לביט או נ
 כמותו לפיכך נראה אורה לפיכך הפסקו אתו מלה ולא נצדו ולשם נתחיל פסקו אחר, אלא שלא
 ר' וספר אתה שלם מאן צדוה הספר שהיה סוף מאות דמן, וכל מי שהוא סוף דמן מתקרא
 אידה ספר מקין יותב בקראו, "עצ". אל בקראו אלה אין זכר ואין רמז בקראו הראשון, ונפסקו א
 הנש חוקם ורציון רוח. אבל נפלא הקבר אין טעה במה שהוא למד צדו ולא ראה שיש הרבה א
 פסקו צדו המלה זאת, שאלה אלה להם ארוכים בפסקו זה, הנפ ומתאים צדו גם ארוכי
 יותב מאן, צדו הפסקו (ב' י"א) ארון מאה כמיצט כסאן. מאן שגאנות המלאך הנה וט
 בה רבו מאה, צדו מאן צדו וליות זה אלוהם.
 410. והחוקר הנפלה רב' בספרו מורה נבוכים הדין (שצד לא חקר אבות) מוליח אחר שלם
 כעלף שהיו אחרו צדו ימים רבים המה כתבו את המלה הראשונה לבינו. ואין בקראו
 אפילו שלם, כי אפחותה רק אחר בקראו הראשון וספרו של ר' שלף קראו צדו.

בחיים, ואז נכח את המעשה הזה כל אץ והטות אצטת סוג חוקה! אמרת מי לא יתן סבת הגמר?
 הוא לאה את חסותו הקטור על המעשה הפלוט והסוד. שהוא בקצף כל סוג המים, אכל
 אמר טוב לי כי לא אבדתי מן המים ולא אמרתי. האין זה דיון גבוה ומלא. והתולט בצד חכמ
 צ"ל העצרה האולה והאגה, והפסוק את הפסוק אלז כמעט כדורה! כה יצאה חוקר ו
 והקר גוול אמרת!! והנה על גבד מולת בנתקני דוקוד אלז כמעט כדורה (41) כמד הלוקט
 בספדו הנקט וכו' (שם ס"ג). והלית למה מולת הזאת וצד גאותה הן ופאות אלז החתני
 הראשונים בצמץ כלו העץ, והפדט בקבוק האלון, ואז לקט בקבוק וטצמין, אלא קט האוטות
 ובאות בקטטם והקדוה קטלנים והמקלנים והנוח העלפטים הראשונים אלז מחויבים והעץ
 האלון וקצמותם בקבנות האלון והוא. וככה גם בקדוה וטצמין אלז בקבוק צמותם בקבנות
 הכרם אלז התחבולו. צ"ל הספדו כי לא אכל וישל הבקדוה האוטות עם ושאמתם גם
 סדני וצל האור הקודר אמרת ופדוק, התמצות אלז נמת אמרה מסול" הליקות עם
 (ס"ג) צ"ל. וזה אמרתי שלקטו הראשונה הולא, הקרואה אלז צמת אמרה מסול"
 §50 בעצמה זה ההוא רק חש בקדוה וצדוה חשד העץ, היית את החם אלז יחלוב
 לטוב ולפוטם, יצעתק ולמעהו על נס, ואת החם האחר אלז למה כי יסמך את קטם והרומ
 אור נסוף בהוכחו ההפך, וכל ידו ממך ולא יצעתקו, צלזה גם בקדוה הנבדו. היא
 (שם ס"ג) וכל: וכל קטם הכדור אמר (אמר ג' ס"ג) מהו ספק שהיה ס' החמה ס' פלוט האין
 קדוה וטצמין, כאשר אמתם ראיתם ס' היות? צ"ל. והצתקוה צמת אמר בני, אץ מהו העץ
 מאת וכו' אמרו, כנפוק ז' אמר האין ויחלוב הקורא את דבריו ולא בקדוה אחריו, כי נה יצאה
 ההוכה בספקה חלפס הנבדו, ואין לו אחריה צצמת אחרת המר וממת את הנקבנות והטצמין
 ומקדבת את קבנותם קצמין. ומעמה אותם בחוק הכהנים, האלפטים, והסנהדרין ו
 ותצמ אמתם אמרו וצתקו. והנה אפס דברו ספד הנבדו; אחר אלז אמר הנבדו את דבריו ס'
 אלז הצעתק ל' ש"ל, אמר החקר (שם ס"ג) מהו ספק שהיה למור קבנות בספתא והאין
 והלבר והנטינה והעץ והטצמין, קלה הנבדעם, מפס לרוב וצדובה והקדוה את כל וצלאל,
 והלה האלפטים, מפס לעצטון והנחפ צמו וקרא כל ימי חיותם (בדוית י"ג, ט'), וקלה העלפטים, מפס
 לרוב אלפתם בקדטם, והלה הסנהדרין, מפס לרובם אלהם גם שנתם ולמרותם וצלפתם כי
 היא חתבתם ובנותם (שם ס"ג), והלה החסידים, בני אקלה עבר, והלה אנצי החוקל להתבדו
 בהמ"ג). ושמן אביז האלפטים והטצמין אמתם וטבנות ההיס, אלז הצעתק וקקלה אמרה,
 וזה חתלת על אלז תקו העקרא בפסוקות תחלה, ואחר כ/ בקבוק, ואחר כ/ הטצמין, ואחר כ/ ה
 במסורות על שמות האלא והחסד וכו', ולמרות כל עברו מקלן ופתח וערי וסגול וצלאל והקלה,
 התכאה לעצמיתם בזה ארען ולקטלה, או הפלפלות בקבדוה? על האלה האחרונה הזאת
 הלגה הנבדו (שם ס"ג) מהו ספק שהיה הוא הפלפלות בקבדוה חוקה עם למורת התורה, שלא נהנה ד
 דרך למתת עם התנאה המופלאה, כי נראה מקבנות הנקוה והטצמין ספד לא נהנה אלא
חתימה אינה אצדק חתימה הלום סטם, ולא ותב/ עמה מקול אלז המון, אלא חתימה ר' קניי
או חתימה ר' לני, ואז ותב/ מקלה המון חתימה אלא אם נהיה נפיל, או נצדו בעל/ האלה, ס' חתימה
 שאמת נצדו, טופץ מי שהו קדוה או חתימה שיעלה בעצמהו! צ"ל. הסוף בקבדו הנבדו האלה, ה
 הסוף בהתנן והנה בצמת אפסן, שהאלפטים והכהנים והסנהדרין או הנבואים למר ומ קלה, צד הפס
 למן אותם בספד, וא"כ אצמם מהם, ימאו למ מרות הנקבנות והטצמין ע"כ באור אנצי חתימה
 (שם). את הדבריו האלה לא נשא החוקר הסוקר והמקדוה ל' ש"ל על לטתו, אץ להרא חתור
 היא ל' הנבדו, כי לא. ההקצמות עם חתימה וטרוח וקצי חתימה והטותם אצמם (היא צמת

(41) ור' ש"ל (שם) אמר שגם ר' יהודה חיוה בספדו אמתות הסתב והאין או ס' המח הנימצ אלז
 כחתימה יד, והשתמש האולה כזאת, ובגריאסוף, יחלו, אלה, ודבר בנתקני הסנהדרין,
 וקערי הוא דבר בכוונתו הטענין, ובאורו אמרת הדבך הוא האור גם לאלה ש' חתימה
 חיוה אלה, כי טצמית אמתם. ור' 584.
 (42) שטם הצמין, קלה עבר, הוא יתכן בסרמ והטותם בספד אצמם, האלו הו צמין חתימה חתימה

ה' של אפסמא) ווא צוה גיבן צו ספרו היתול וכו' (שם פ"ד ופ"ה, ובהצדווי למ) ואת צוה
 גדה האא ראית אמצלה (פ"ג) והנה אצת הכבוד בבר קווי הנביאים (רק שלא באר חתומה
 או האחרונת צ' אונ' נחמ' פ"ג) הוציא הנקבות והטענות אל ספר ו זאת ל זה לא זכר ווא ספר
 ל של אץ והלכה אל גיבון אכ' כ/ יצלה פורס אמת וחוקר נאמן, בלשון היסוד אלטמט, שהתחיל
 מן צרת את האמצעים! האם לא נצט אץ בתך צדקין כאטון, מאי אהם ארמאה ברוח אונת
 ואניספא גוויפמטה? !/ הן אט גן אצת הכבודי המורה אלז כתב משה הותב בל נקוב ו
 האא היו שמורים בזה הכבלים והטענים והלפטויס והסנוברין והסנוגיס, והתקבל קבל און
 בשלש אונת בספר ז ואת און נקבו והטעמו המורה, הגצת מתת והסברא מתוהית, כי הספר
 לעתו אחר המורה, נקבוא והטעמוס ספרו הקבל הנה עצמא תבל הכרתבם אל גוהת
 הראות כ המורה אלז היתב צד כה קות מתקרת ומטעמת, לשו בה תקבויס וטעמוס
 כי ספרוהם החבלים ההם הענינים צונה אפל הצט הרואה תקנת התקב והטעמוס כ המ
 וטובה הוא, והקל הקריאה הספרים הקבולים ההם, וא"כ נקב וטעמו המורה התקבל
 הנהט והטענים וכו', ונקב וטעמו נביאויס וכתיבויס צו כתיבוהם, ומה לא צוה? האם און
 ל מלה אינע קדומים אונת? ומה הוציל אלטמט שלא האמוס לעתבן הרוחן וכו' (פ"ג)
 (פ"ג) הלאה אהויס הכבודי? ובערו הכבודי מטעמן או אל פשו ואומתם; ווא ותבל עקרא
 מותב אלא אט ענה נביא, און צער הצט האלה? ומה זה הצט האלה? האא רות הקצ"ל ו
 הבלות הספרו היתול וכו' (שם פ"ד הצדה פ"ה) מה שהביא החוקר היקר בשל מאור צועמ (כבר
 מאמריו בנ"פ) גורסא אחרת מן צו וכו' והוא; וכתבומת ההם אלז הצועק און אונגיס אמלה
 באופן שראה ותר אהיון להנקבות והטעמוס עצמא רמ לעצמן, וכי צד הומס רמס ווא
 מגלות סתמיס בספרו וחייבו הסקולה לבצט, והיי זה בצטן מה שאתר אמצלה (פ"ג) הלש
 הספרים לשמר מלה לאקותם, אהם בל נקב וטעמוס, והלש מתקד ומטעמ' צד שראת
 אה אצת הכבודי ובעצת בעיקר קבולותם ומקורם, אץ לשצנפידיט והפלגייתם ותפרי
 בל בזה.

ה' של אפסמא) ווא צוה גיבן צו ספרו היתול וכו' (שם פ"ד ופ"ה, ובהצדווי למ) ואת צוה
 גדה האא ראית אמצלה (פ"ג) והנה אצת הכבוד בבר קווי הנביאים (רק שלא באר חתומה
 או האחרונת צ' אונ' נחמ' פ"ג) הוציא הנקבות והטענות אל ספר ו זאת ל זה לא זכר ווא ספר
 ל של אץ והלכה אל גיבון אכ' כ/ יצלה פורס אמת וחוקר נאמן, בלשון היסוד אלטמט, שהתחיל
 מן צרת את האמצעים! האם לא נצט אץ בתך צדקין כאטון, מאי אהם ארמאה ברוח אונת
 ואניספא גוויפמטה? !/ הן אט גן אצת הכבודי המורה אלז כתב משה הותב בל נקוב ו
 האא היו שמורים בזה הכבלים והטענים והלפטויס והסנוברין והסנוגיס, והתקבל קבל און
 בשלש אונת בספר ז ואת און נקבו והטעמו המורה, הגצת מתת והסברא מתוהית, כי הספר
 לעתו אחר המורה, נקבוא והטעמוס ספרו הקבל הנה עצמא תבל הכרתבם אל גוהת
 הראות כ המורה אלז היתב צד כה קות מתקרת ומטעמת, לשו בה תקבויס וטעמוס
 כי ספרוהם החבלים ההם הענינים צונה אפל הצט הרואה תקנת התקב והטעמוס כ המ
 וטובה הוא, והקל הקריאה הספרים הקבולים ההם, וא"כ נקב וטעמו המורה התקבל
 הנהט והטענים וכו', ונקב וטעמו נביאויס וכתיבויס צו כתיבוהם, ומה לא צוה? האם און
 ל מלה אינע קדומים אונת? ומה הוציל אלטמט שלא האמוס לעתבן הרוחן וכו' (פ"ג)
 (פ"ג) הלאה אהויס הכבודי? ובערו הכבודי מטעמן או אל פשו ואומתם; ווא ותבל עקרא
 מותב אלא אט ענה נביא, און צער הצט האלה? ומה זה הצט האלה? האא רות הקצ"ל ו
 הבלות הספרו היתול וכו' (שם פ"ד הצדה פ"ה) מה שהביא החוקר היקר בשל מאור צועמ (כבר
 מאמריו בנ"פ) גורסא אחרת מן צו וכו' והוא; וכתבומת ההם אלז הצועק און אונגיס אמלה
 באופן שראה ותר אהיון להנקבות והטעמוס עצמא רמ לעצמן, וכי צד הומס רמס ווא
 מגלות סתמיס בספרו וחייבו הסקולה לבצט, והיי זה בצטן מה שאתר אמצלה (פ"ג) הלש
 הספרים לשמר מלה לאקותם, אהם בל נקב וטעמוס, והלש מתקד ומטעמ' צד שראת
 אה אצת הכבודי ובעצת בעיקר קבולותם ומקורם, אץ לשצנפידיט והפלגייתם ותפרי
 בל בזה.

§ 51. ואמר צוה (שם פ"ג): וראו/ כתב התשובה - ראהתפ הבי טויד סו' רצה' (ל' ר'
 א' מתקב בסווא מטע מאימא כן נתנא מסינ' צ'ל. גמ עדה אה הויל רק חמ' דמר, לכן סיניט למ
 רבינו ירוחם (הוא בנתיב א' חוק ב' מספר אבא) סת' במתקב בסווא (ובהיא ירוחם למ, ג' הוס
 ואת הצלוהו מעלן אחר וקורין בו) כי לא אט מתקרא וחסות ואמ מתקראין כאן חסות בן
 (התשובה) בסכת סוסרין וכ"כ רבינ האי בתשובה והר"ל א" צ'ל. היי שאין הפקדים א'
 רק סת' שקורין בו אפל הלבזר, ובעבר הנה האהל מובין, להסדר שהוא מתקרא אפל הל
 זריק אהות הות מתקב, א"כ מה הוצילו או גברי הראת' אלה אצוק שטמ? והצד התקב
 בספר שהוא אינע מטע הצד קבולות והצד קבולות, אבל הוא גמ אצת הראת' רק
 שאט נקב גמ הספר הנה און אין כאן חסות, וכן נת/ מסינ גמ ספר הות מתקב, ואין נח
 מקום ועלן גמ חסות (כ"ל אמצלה § 52, § 57) וסצוויסו ותמלע' וקבולת ז' וכן הפך הספר
 הענינים ואתרע הפוסקים אספר מתקב ומטעמ' בסווא אקראו בה אצת הלבזר, ומה אזה
 און אצתות הנקב והטעמינ! ! וכבר הבלות שהיי הראת' האלה בספר היתול וכו' (שם פ"ג)
 ובהצדה, וצד הוסבת עלהם צ"ל, ובה סרת מטע אהיות למ, אבל אה ולפן בקר מתקב
 לטמט, ואכ"ל בקדיט רמדיט.

§ 52. והוסיף צוה (שם פ"ג) וזמר: וזה (הבין המבאר בתשובת הרמב"ן § 51) אונת את
 הגאומס, שכל כתב המתקב וטרי (סימן ק"ק): בתשובות הגאומס; ושלמות אט אסור ונקב
 סת' ש' לנתן מלה סיוס אה אצת הו תקב, ואל ונתן ונקב מסינ, כי התראים לנתחא מסינ, ואס
 אה הוסיף אצתת, סן נצבאר בהו מסינ, לניכ' אין מתקבוסות, ואצ' לניחא ספר
 ונתחא הקריאה מסינ במסורת כערתב ולוין לל וכו', אל סה זמרו, ווא בסיוע נקבו
 בספר! צ"ל. הלאה הבלות מהמתקב הנה תפל גמ אצט' בלש נביו, ואחריו בשל בור בור
 אוקראו (ת"ג פ"ג). אבל מה אצלה והמתקב הנה אין הידי, ומצואם לא לאונת, וכבר ראית

תראה עד כמה מלך אסנון של הצטרות כאלה על גבי אלה נאמר אכן הנה מקטע החתונה הקטן
 וההצטרות והם. ומאד זה אנדרה ויא אקול. כי גם מחזור וטרי צמנו. כפי מה שראיתם בקטע
 לאומי גם קטועים מצטרקים ממנו בספרי הצל אסופות, הנהו חלום הצלם אמר אם לאטו בו נה
 דרנו נאמנו האמר הלמה הדורה, כי אמר החוקרים האחרונים אמרנו צבת שאין להאמין אלא כפי
 יב הנמצאים למחקרם קבול יתברך אמר וא חזותי מוכתם עליהם, וצלוהם הם צדיקהם; הלב
 בעקר הדבר נפקחו צינל אלהת תת אמון גם כזי שבידי החוקרים ההם, כי לא גם בהם אלה
 יאהבו את בצורתם והלצרתם ותפול תקורתם יחוס מן האמת צמיה. ומה אמר עד מחזור
 וטרי כי זה מולף צמנו הובה (כח לאילי, מכתב ט"ז, ג' 200) שיש בו הוספת מחזוריק. וכי על
 ספר המצוב על הפיוט אשר השא צלת גוינת, זה פיוט מיסוד אנלי כנה"ג. ואל מצטרק מצטרק
 התקן מחזורו ושלמות מצדריקים וכו' וגם אלו פורנים תחלתו ליל צפוניים הוצא זהו הילול, וס'
 תאגדי באסקי על הכהן מן שטע צורה אהטם להקים יהושע בקולו וצדק, וצדק, וצדק וספון!!
 וצ' שביני צואם אפריקא (מאראקא ס' ה'), וצ' ה' זהות איי היטם על תעוקות הקאועם ס' ט' (אורח
 תכ"ט), וצ' בור בור ובורליו (ח"ב ס"ה ופ"ח) מהגנפויים המראים הנמצאים בשלת הקאועם
 הקבועים ותלממם. וגם בתעובה זאת (ש מחזור וטרי) שפעתם, ל המכיר ולון הקאועם,
 יבין וטרי, כי גם ולוה גם אריכות בהרה מצעבות כי לא לה מהטן הקאועם נראה, אך וצ'
 רובה על הרבה מה מארה, וסופה מן, ואצ"ש לניתם וכו' עד תקרה בספר, הוא הדר אצ'ו
 מהו ל ספק שהא הוססה מאוחרת מידי האחרונים שהחזיקו בשלת החבור (וצ' 54).
 ואשר הליבות על שטמם בספרי הותם וכו' (למט"ו אפ"ט הצדה). תפיה אונעבה גם הוססה
 המחותרת הדאת. וא צמאר מן מחנה רק מראיתם עד ההוססה והיא, וגם אמר נתקן
 אמצאין זה הנה החט הרמלון מן, ס"ה לנית/אמה מסול וכו' עד נקוב בסול" מה מצאם בו
 ותר מאשר מצאם בל"ת הרמלון, שבר ברמ"ה בה ס"ה הקובסן (51).? וא צמאר מן רק
 חלשה השע שהוא אמר צינית, והוא מן, כי החכמים וכו' עד אין מקובים ס"ה. וצ' ראוי
 אלום אה. והנה מה לנתה טעם, כי החכמים צניתהו לסמון! הוא בהרת צדה, והורות
 כי רזה, וא מקובס מוצאה, וא מידי הקאועם נראה, כי אין ברן הקאועם והרות מן ואל לתקן,
 והיה בי אהם אמר אמרו: ס"ה לעתן אמה מסול לא למצא בו נקוב ואל לתקן נקוב מסול,
 וססו! אדנ ואווי עד האמר ותר קרן ~~הנה~~ וכו' מה אמרו: כי החכמים צניתהו
 לסמון, ואסור לם והוסקי מצעתם, סן וצדור בה תוסקי ללאות תלפזרה אונת, והתכנים
 אין צניתהו לסמון וא יראו אלום ה תוסקי! ואם צניתהו לא כמרה, אין תארום בהם
 חכמים! וכל ודצנים מהת תאר תכנים בנינים ההם בן תפלי התרה. ואם אמר
 שהחכמים צניתהו רק בספרי היתויבים, אין להם החטוק הנה? אמר לא שצמר לן נצמא ו
 אהראלונה לע ספרים, אהת באת מחק, והל מוק, אב מה לם וחכמים! או צמאר אמר
 ומקובס נתפ אמר הפלות לנין סנעמ מת שיעבה על יבת בנין שרבה ליש בהם תרין כבי
 אהק הקריאה מאכ אין כאן ה תוסקי! ומה זה, ואסור לם והוסקי מצעתם, וההוססה ה
 הדאת הרלת נצלת, ואין כאן מצעתם! ואם אמר, החכמים צניתהו לסמון" בספרים
 לבינס, ואסור לם והוסקי מצעתם" בספרים שהם וקריאה הנהו, הנה תפלי באותם, אין
 להם החטוק הנה? אמר מות, כאן וכן מות, ואם אסור, כאן וכן אסור, ואל כגון בא
 צמאר באונת מאמר; ל בהר זמסור מסל מראית הפין אצוון בהברי חדרים אסור.
 אצדוקר ההם, אך אמר קלה בנינים ויבצמ הטיב לס"ה לעתן אמה בסול היתפ בן
 נקוב, ואל מצמא להחלוטה התרה אף כדמו גנוהה הספר שקרא קרא נקוב, ואנתח מוסקי
 בו העקוב מלום מלגרת ומרה ומקן הפת כבי ליקל אמה התרה, הולקה מלום בא
 מוסקי! אותהה, וצ' חותן (ממה תנ"ה), וצ' אהת האטת מוכנים (ס"ה ה"ה) וקלגות
 הראבה (למט), וצ' שוטת הכורי אמרה (550). וכו' מה אמרו, סן וצדור בהם ס"ה, וצ'
 סן" גם היא מורה באנצ שא נראה התעובה הדאת אמת הקאועם, כי מה ומתהו
 אהם אהחוט אמר יש כאן מלום ה תוסקי או וא, אמר ט, הנה אהם אסור גם ל הפסוק

המסות ג' 263
 המסות ג' 263
 המסות ג' 263

התחייב את העקב, ואם אין, אגוד אמרו ואמרו או להספיק וכו'! וצדק אין אמרו
 "סופך אין מקרב לך" אגודיכם, לטיכך אמרו לך קרב לך "הוא" וכו' ואם יפן ההספיק
 הקבול לכן אין מקרבין וכו' אמרו לך קרב! ואחרי כל אלה, הוא יגדל כמה יקרה בקרב הדין
 הצדק הראשונים אשר באו אחריהם, ומפני זה אמרנו **אגודיכם** אמרו אלה, או הראשון ולא יפן
 ירוחם, ואם אמר קולמוס ולא אמר להפיק צדקה? ונתת טעם אחר (§51) אשר לא צדק, כל
 הגאונים ולא רוחם רוחו! ולא הקבול או את הפסוק אשר הפסוק אותם אמרו מטעם הפסוק
 אצלם, ולא נשאו טעם מתורה! אשר על כן אצלנו קבול הבקר, להשאיל לא היתר רק הפסוק
 שהיא קריאה אצל הלבנו, ונצח כי נתייש הפסוק הברור היה בסוף התפל היו הספרים לברבור
 ומעט צדקה היה אהבו, כמדת הספרים באוטושהם צ"י סופרים, ואחרי כן לקה הספרים
 ההם על ידי "מקבול" או "קבול" ואת הסופר הוא גם המקבול. הוא מלפני שכן לכתב
 הצדק צדקותה הנשאלה אשר אצל ספריו הקבול היו יקריים מאד קיימים הפסוק. ואלו מלמד
 השאלה הנזכרת והאזהרה הגאונים, אמר אמרו לך קרב לך או לא? כי אם נעשו או יקרה הפסוק
 שהיא קריאה אצל הלבנו, והיתר גם מקרא אצל הצדקה גם אלה בה ותיארו, ויכל הצדקה
 וטוב גלה וצדקה אשר אמרנו יבה בו יש ספרים כמקובל האזהרה מקרה והלשון היתר מקרה
 ויפסוק או הספר **אגודיכם** המוקד ולפי הפסוקים ההם נעם. והיתר תפוקתם: ספר ומורה
 לשנת אלף הסיני (ואולי חסר כאן "קריאה אצל הלבנו") או אצלנו בו מקרה, ואמרו: צדקה
 המאות האלה הן תפוקת הראויה באמת לגאונים, מפני קוצר זמן, והוא הוא תפוקת הראויה
 להצטרף ה"י (טו"ב סי' רצ"ג) וכל יחס הבקרים, הנה מאוחרים, ומאוחרים וכו' אמרנו
 בצדק כי חוקם הולכות צדקה, וכו' יגדל, רוחו מי מרחפת צדקה? ואנו לא רוח אלה הרוח
 הולכות המקרה אמר לא נערכו אהבד פסוקים וכו' וצדקות ההם מה שלבם חסן. ואחרי כל
 אלה, הוא תבא (§50) לרבותנו נרוחם הצדק ש"כ רבינו הארי בתפוקה, ורבינו הארי הוא
 מהגאונים הנזכרים, והנה הוא כתב הטעם מפני הצדק המסורת, ואין כאן דבר אלא תוספת
 לא של התפוקה הנזכרת וכו' ואלו שנתן מקרה הסיני צד סוסה, כל הפסוקים ההם הדין הפסוק
 מאוחרים מאוחרים, ולא מפי הגאונים נצאנו והראשון רק השלישי הראשון הנינו אצלנו
 ולא נותן. ואורו כי הפסוק צדקה המדויקים, מזה מאוחרים מההלכות, ומזה מאוחרים
 אוויליים, השמים צדקה אשר מלפנינו.

למטה

למטה

הוא תבא
כי כדפי
שכסולס
הש"ת
הוא תבא
כי כדפי
שכסולס

והראיה הוחתקתה שכן כל הבקרים אמורים רק הסת' להיות קריאה אצל הלבנו
 שכן כל הלכות אשר מלאה בכירות ופסוקים סת' לאלו אצל הראשונים ופסקו הלכה, אולם
 אלה בה. ובמקום ההכרח שכן כל צדקה מהו כל סקסוק מלמד, ואלו הסת' לאלו קריאה
 אחרים ואלו בה ותיארו, שאין מקרבין עליו ולא קוראין בו הלבנו. צדק והבוקר הלכות
 הראשונים ותיארו בקרב. ואלו יגדלו מזה ה"י רא"ל קארבאן (מלפני הדין) הצדקה, פתחה
 אצל התמחות) והח' ר"י ווארשאוסקי (המקרה צדקה) כי צדקה לא היו כתפסוק מה
 לכתבו, ולא היו מתקנים את התפוקה הנזכרת נבי מה להיחלוקה מוציאיה אצלנו, כמטבצ צדקה

§53. וצדקות הראשון להצטרף השלל מה' טו"ב סי' רצ"ג (§51), ואמר צדקה שהוא א
 אקונה מתפוקת הגאונים להמתור וספיקו (§52), אחרי ראותם שכן ה"י אזהרה יתב אתבוקי
 רבינו ירוחם, באמרו: "וכ" רבינו ירוחם וכו'!" כיו שהצטרף בקרביתו לאלו (§51), והלכות
 שכן באמת שמהם נתמ טעם אחר, שפסוק הספר המוקד הוח, הצדקה שלא וסוף העקב אצל
 קבול המסורת, ולא יחיל מצדקה הבקר הנה צדקה אצלנו הוציא רבינו ירוחם רק קבול
 וצדקות רבינו אהר"ל, ואת הראשון אצלנו! אמרנו אחרו ההקדמת הנמצאת, ואם יפלא צדק
 הצדקה, כי כן מלאה כי מה להקבול ה"י בשם הראשון ורבינו ירוחם בשם הרש"ל אולם
 תפוקת שנת אלף הסיני מלפני מלפני אצלנו מותרים אצל אמת מהן. אמרנו אמת היא, והיא תפוקה
 אמת אשר יכלה אמת צדקה שנת אמת מלפני המורות הגאונים האלה הסיני האזהרה, ושנת אלף הסיני
 הלשון, ולא יפלא הצדקה יחוסה הלשון אשר הפסוק, שכן הוא בקרבן התפוקת המסופקות ומינהן

המורה
מורה
אזהרה
מקבולת
וכסולס
אזהרה
קבול
המורה
אזהרה
המורה
אזהרה

277

אברמ'ן או אברה'ם? והוא הענין הנלמד מהתפלות אברמ'ן (סוף ר"ח) ז' אמנם נראה שרבים
 נחמתי צדק ביחסו אמות אברה'ם. וכן נחמה אליו גם הריב' בתפלות אברה'ם (סוף ר"ח) הראות
 יתר התפלות אשר אברה'ם הצילן זה אשר אפסע ונכרן האמה. ואין הענין נראה מתפלות
 אחרות כי זה דרכו ליתר התפלות הנל' אברה'ם, ונראה גם אצל כל בית יוסף אמתן הוא, כי
 את כל ידיו וכל התפלות אשר יבוא, הליט הרמ'ן ווא הקטן הרמ'ם. ויצן כי התפילה הזאת
 או ראה רמ'ם בתורה, ואנחנו מנאם לה בקר אשר הוא לאכול ה' חוור אברה'ם. כי צדקה
 היונהו אל ים, וכן תמיד אברמ'ן קרה לה, ואין זה נחמנו ולציה, כי מאברה'ם
 קדמות הנקודות והשמות הצלמ'ם וז' הצמ'ה כמו שהיא לפני יוסף מלפניו והי' ענין
 או אברה'ם, ולפי' נראה כי מציע בצורה שתי קדמות ואברה'ם נאמ'ן הרי' מה שהיא
 הם והיות קיפ'ם וצדקת אברה'ם. כמו שהענין הרמ'ם בצדקתו. וז' השות', שארה,
 ספר ממק' את מות אברה'ם אמת הוא פסוק? תשובה. ז' בפסוק בסוקים והנק'ם פסוקין
 שאין זה אמ' בניעמ'ם מני'ם אברה'ם נראה שאין סוף ממק' ואם נק'ם פסוק לבמה בולשי
 חכמים המקרא והמסורת ואם אתה נקרא אין כאן מסורת וצדק שלם המסורת סופרנים
 ספר עקב ראש'ם פסוקים גב' א' נקרא זה ואצ'ם שאר' ונקראו בספר תורה (צ'לתת)
 וכן ויהי' המקרא או פסוק (מס'ה ואת טעמ'ם) ואם שהיו מקראים מעלה פסוקים אל פה
 כמו שאמר מסור'ם זה תקראם ובוש'ם וא' הנה תקראם בתת'ם בספר: "צ'". התפילה הזאת
 כמו שהיא אפס'ם, מסוף בקדמה יראה כאילו תתן חול' כח וצמ'ה ול'ו'ת הרא'ה אברה'ם ואשר
 צמ'הם, שא' הנה הנק'ם כמ'ם אפס'הם בספר ז' אמנם את עתה ואת ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
 ומנא'ושה, ונבין את אשר אפס'ם, כי כן השא'ה והתפילה אצ'ם מראות אמת, כי חלוקין
 יג' דרים, וז' כאשר ינאו אפי' השוא' כצ'ן והמ'ים כהאר' ה'ן אצ'ם אפס'ם. עאלין השאל'
 ספר ממק' את מות אברה'ם אמת הוא פסוק? נבין אמת אצ' השאל' הנה קרוב אברה'ם לומר
 פסוק. אמנם שאלת' הות', שאצ' את הוא פסוק, אמת מות אברה'ם אמת, וצדק השאל' הות' אל
 היות הקרוב ז' מה צדק המעש'ם? ז' בפסוק בסוקים והנק'ם פסוקין וכו' וכו' וז' אצ'ם
 השאל' את מות אברה'ם אמת הוא פסוק. וז' מה הוצ'ו אש'ו התפילה הזאת אחר' שהשאל'
 נשארה, שארה כמו שהי' ע'! והנה כי תאמר. שאל' השוא' הנה והת' אצ'ו כי אחר' לפס'
 המעש'ם שהוא פסוק ממיל' מק' אסור אצ'ם אמת, הנה שאלת' השוא' נב'ת אפס'ן את
 מהכשר והפסוק, ולפי' השוא' הות' והאסור, וז' הנה או אהאר'ן השאל'ת, והנה או אש'ו
 הדק'ן קדמה: "ספר ממק' את הוא פסוק" וכו'. והנה כי יע'ם, ב'ז' מות אברה'ם אמת
 ואם "פסוק" אסור אצ'ם אמת, ואחר' שהאצ'ן בשאל'ת ואמר: "אמת מות אברה'ם אמת הוא
 פסוק" הוא הרא'ה השוא' אצ'ת שאצ' את הוא פסוק בל' גמ'ת וש' ספר' אברה'ם הקדמה
 אצ'ו וכ' הפסוק לא נח'ט אסור הקדמה. אכ' אפי' אנה איבוא' לשאל'ה ה'את' הסלמה
 ה'את' ה'אל' השאל'ה הזאת נראה שבה' שם אנה ק'ת מס'ר התפלות הה'ן ויצ' לשאל'
 שאין כאן תפילה אצ'ת הקדמה. והמלי' החוט' רק שהוא פסוק, וכן סת' אנה תב'ץ (אמ'סי
 ר"ט) שארה ותפילה אחר'ת, אשר בה'ן השאל' השוא': "סת' וכו' שה'ס אצ'ו פסוקים" (צ'ג) את
 אמת מות אברה'ם אמת הקוד'ת או אסור אצ'ת? והמלי' השני' "מות אברה'ם אמת" והאר'ן ק'
 הראות ב'ז' התפילה הנקוד'ת אל המעש'ם ההוא. אבל לא הוצ'ו המס'ר הסגור ההוא, שכן
 השאל'ה הראשונה (סוף ר"ח) הות'ם אפס' ה' גמ'ת, והשנה הות'ם אפס' אחר, וכן צ'ת' ק'ת הוא
 הראש'ה "וק'ם ד'". והר'ת זה הוא הרמ'ם, כי כן התפילה הזאת מלילה וצ' סופ'ה הות'
 אפס'ת הקוד'ת תפלות הרמ'ם ואברה'ם (אפס'ו, חוק' א' סי' טו) ותחת' אצ'ו, וכתב מלה"
 בדרכו, רק שהתפלות הות' מע'ק'ת מאה'ם בסבת' המצ'תק'ת, וכן וכן הות' ק'ת לבול'
 לא. המס'ר הנה חלק אצ'ת' סוק' ההוא, אבל אצ'ת' המעש'ם אפי' ר'ח לא הוצ'ו מאומה,

ק

(43) אז בספר ממק', ליש' סוק' בפסוקים, ולפי' התפלות אפס'ו; ואם הות' המעש'ם אצ'ת'
 אל ספר שהוא אצ'ו פסוק, ק'ו מות אברה'ם אמת ממק', והות' השאל'ה הקודמת.

התפילות
המקראות

ועליו עם השאלה שאם כישן והתעלה יחש מליק כחלנה, הליק גהסר פסול, אבל אם הליק
מוסד אברן עליו או לא. למה הוא צורך השאלה. ואמרו שהליק המוחסות ההן/הן/ אהרן למה
היה מוכר להסגר הנה צלם שלא כהוון. לכן כל סדר תלויות עליו ואמרו גצת כצד התלות
ההן. ווא אצרה היותן גצת אחרת מגוב צרה אחר, ומנהיך נאמג תלויה ולאה הן קובות
גמ אצתן ההנה או הוציא, כי כל מסגורו זה או נוצח רוק גצת הרמקס למער אקרן קובות
אפע הנבדק אף נלק וראין הסדר פסול בהחלט, אבל מה גצת הרמקס הנה צד או נוצח
מנאם להרמקס חוקר הנה על הרמקס וסל כרוב חכמי המגרות (שהביא הרמקס למ) שהמקור
המורה הסדר פסול הרי זו מרובה והטאה צ"ל, וכן נראות גצת התלויותו (אף ר"ע סי'
וסי' תפ"ג והוא המוחסות סי' קנ"ט, וסי' תת"ק והוא המוחסות סי' קפ"ג) וכן מבואר והביא
בתלויות הרמקס הארונה שהצטרף ה"ל בו (קריאת המורה, סי' כ"ג), ובאריות וזונו
לינאו מפי השואל ומפי המשגיח הצטרף האבוגרהמ (סוף סדר לתורות שלחן ופע אה);
הרמקס הרהה אהליק למ על תלויות הרמקס (שמוחסות - ולקראתן ה"ל) ופסק: כל שאות
על הסדר והסדר כלל אינו מקסי? וצ"ב ה"ל א"ח (סי' קמ"ג) וסו"ג (סי' רצ"ט) צ"א
הוציא המסגר את המוחסות הסגורו? ונפסקו הוא, כי צד קלק הרבה, כי ההוא את
תלויות הרמקס המקודת מאה (שמכרכין על סדר פסול) אחר תלויות הרמקס הסומא
הוציא את מקרכין עליו או לא) נתן מקום אמצות וחלוקה אף ערבה הרמקס לסדר ממקור
פסול, ה"ל זאת אצתן קרבה מקרכין עליו כמו לפסק הרמקס, והרמקס לא וחוקר על מה
לם תלויות הרמקס (קסי' ר"ט) תכל אחר תלויות הרמקס (שבי' ר"ח) נ ובאמת הרמקס חוקר על
הרמקס הנה והליק על כל טעמותו וראיותו לקבלות והוא, ופסק אסור אקרן עליו, וצ"ל
קבלו הנה באמרו.

נצדמה נ"א את המסגר ונצדמה אצתן התלויה. ונצדדן את פואוועתן אליה:
א', כבר אמר ש לא מנאם בתלויה זאת המוחסות והרמקס תלויה אצתן השאלה שאלו השאלות
והיא, אם מקרכין על סדר ממקום אף את הוא פסול, או לא? ב', תלויות הצדמה קלס והלמה
לכן מה שאמר: נ"ל בפסוק פסוקים והנהג פסוקים שאין להם אלא כנענע מניש וכו'! מאין או
הבדק הנה? וכו' הרמקס מחוקק הוא ויש כח הנהג ולפסוק כבר הלכה מצד רוק הקול לכן
נראה לו, ולפסול המקום ש לא מנאם פיסולו השלשה התמוג המכילות הספרא ובספרי ובראשית
ג', ע"ה שאמר: וצדק שעת המסכת סופריים סדר שנקב ראשי פסוקים לבו או יקרא בו!
שאמר, וצדק" מראה לפסוק הראשון על יסוד מה שנראה לו מסכת ע"מון גמ הוא גי, אלא שצדק
צדק סוכות - או להחניקו, האין זה כיהודה וצדק וקרא! האין כח מסי' סופריים צ"ל מבחו?
האין אין מסכת סופריים נחלבת אצתן הנה? והנה או אהליק הקרנה: תלויה, לעת המסכת
סופריים סדר שנקב ראשי פסוקים לבו או יקרא בו. ומכ"ל כלהוא ממקד לו שהוא פסול ואין מקרה
עליו (או ואסור אקרן עליו)! ד', מה זו ראיה מסי'. הוא האם לא מנאם מסורג שהוא פסול,
אמנך רוק, א"ל יקרא בו" ואולי כונת א"ל יקרא בו, כע"פ או סדר אחר היות ממקד ארועה אקרו
גמ בספר הממקד, כגון קדמן מוסטאון שע ספרים או שלשה, ובין אלה נמצא סדר אחר ממקד
וכיוצא בהם, אבל בליצת הדחק שאין לו סדר היות ממקד כל אג מוחסן אקרו גמ בספר ממקד
ואקרן עליו. וכצד הרמקס ובצדמה (בתלויות ה"ל) שאת אין סדר כלל קוראית אף
בסדר שאינם עליו טאכמ או ספרים בקרף קלא צדק כל שהם ובאו פסוקים ומקרכין
לפעו ולאחריו, א"ב מה זו ראיה מסי' סופריים! ה', מה שאמר: וצדק שארן וכו' ויקרא
במקרא או פסוק טעמיים, אומר שהיו מקובלים אמנה מסול על פה! גמ הוא מצדק שלא
הוא קובם זה אמר שאת יש כאן קבא אין כאן מסורת, ל"ל שאת ירעה אברג - אמל - בסכת
בסכת בסכות (סוכה ו'): סופריים ג"י) וגומיהם, ותלבי הנקוב אמון ואמר הוא גמ
הראיות הכ"ל המקודת חולט בסכות והרי הוא כמו בסכות מא, ואין כאן מסורת והנה
הוא ככה גמ יקר יאה המקודת אמנה בסני על פה, תתלבי הקריאה ההוא המקודת על פה
ועל אהרה ומוסדות, ותפלאם ע"ל גמ הלעמ הראיות בסכת בסכת בקראות על פי הקריאה

התקנות מאלה בסנט אל יפה כמו בסכר העל. ואין תפקידו הקריאה התקנות מאלה בסנט אל יפה
 מפי הרכבה! ואין תפקיד ותאמר אל/באו חסרין. כבי אהרות אל ההלכה והמסורת הגאון
 הקריאה התקנות. הוא ככה יוכלו לעצמת ולאמר גם נקב העקוב! ומה הוא העקוב, זאת אמר
 סומעין ור' שמואל ארזאה התקנות, ובהם גגול כח העקוב מנח הקריאה התקנות מאלה בסנט
 אל יפה (!?) מה שאמר; כמו שאמר מפורש זה חכמת ובוטא לא היה חכמת כחם בספר?
 (44), היקשו זה מרפס אקרא ור' שמואל זאת כח חולצה ואין קה אף כפי עצמה כח שליוט אופ/
 לא אונל אהאמן שצאה מאת גגול ופה מסיק מר' שמואל; חזן (מגלה ג' וברית א' :) ב
 בארן המקרא של צדקא (נתיבה ח' ח'); ויקראו בספר. במונח האלה ויס (44 מקרא) מפורש
 (44 חכמת) ולוין של (או הפסוקים) ויהיו מקרא (או פסקי טעמים וכו'). דרך אמר
 שבתוכה הזאת הייתה הקריאה אד, ומה צלן והשנות והקיש זה אלה, פיסוק טעמים ותקנון
 ולאמר מה חכמת הכל מה אף פיסוק טעמים הכל מה! הוא תראה, אנתח קוראין וטעמים
 בספרים מתקיימין ומוטעמים, ומחזקתין אוצרים קלעו איש איש כאלן עם וצטן, והלמט
 בשפתם המבוקשת בולעו האחרות פגורית, החמור נאמר. מה האצו אלן עם וצטן ואצו
 העשה המבוקשת בולעו קלעו מה, אף העקבות והטעמים הכל מה, והתקנות והטעמים
 צמחים נלביס כחמין אפלטן בספר! הוא כפאיתא והא כפאיתא, חכמת הכל מה, ו
 שאינא מצלט הספר ומלתה וצטן וצטן ללוח, ותקנות וטעמים מתקנות ומוטעמים
 בספר. אהם מצלט הבתב וקלעין בו כפלהת-הקלוחה הקחות. ומאקד זה אינו התקנות
 להתקנות ההוא היה הכל מה, אלו קראוהו או מתכתב אל ספר? וצ' ג'ל בספרו היתל
 וכו' (שם פ' הצדה 1), וראה מה אעשה (הצדה 44). מנצו לא דבר הרלבא לא
 את תפוקת רב הוא לצד רבא נוחס ולא את תפוקת הקאנוט שבמחזור ויטרק (52) הוא
 דבר הוא. שבצד הקריאה הקלוחה מברוחין אונט אמר להתקנות הזאת שבמוחסות
 חלו בה יבר דרוס וכו' אנתח ר' שמואל היתח התקנות שבמוחסות שנתק בחסר ויתס ו
 וקלעו עיני רעט. השאל שבמוחסות היה אתה מהיוצרים את התעלה הארובה (לכל
 בו והאבודות) להשיב הרלבא ולואו אל דבר ס'ט' שאינא צטו כחמין או גישבא אתה
 מה בקינים הפסוקים ס'ט' אמ מוחסין אקד' אל הקריאה בו קלעו או אסור, והשאל ההוא (לכל
 בו והאבודות) הצדק אפס הרלבא את ל תפוקת הרמקס (שבמוחסות ס'ט' ר' א' וקרוק
 ס'ט'), והרלבא הכה את ל התעלה ההוא ארסיוס, צד שאמר לנו בולוחא שצאה אנתח
 בו הצדק מוח (וצ' כל (רפ' מה ס'ט') ג'ל זה) וכתב בחקורו אין קורין בספר פסול קדיש
 (צ' ל בו והאבודות שם) ואף כפדעם אין שם ס'ט' וקורין בספרים פסולין אין מקובל קדיש
 לא בתורה ולא בסוף (צ' שם ושם), אכן הפולא הזה שבמוחסות (ס'ט' ר' א') לא היה או לשאלו ל
 מאת הרלבא את מקובל אל ספר פסול או לא, הלכך נצד שבצד הרלבא הוא אסור
 לקד' עלו, ושאלו היתב רק אמ ספר מתקד פסול, ואם ישיב הרלבא שהוא פסול, כד ינצ
 ההלכה שאן לקד' עלו וכה היתה שאלת; ספר מתקד אמ הוא פסול? וארצת העלות
 אמ מוחב לקד' עלו הוסף המצדק קדדי השאל, אמר שאן השאלה אל ספר לקד' ונחש
 ותולה והולא עלו חשבת פסול אסור אנתח או מוריס ותלמידיהם אקד' או קו. כליהספר ככה
 אין מקשיבין בו אמ עליו כחמין אמ לא, אכן השאלה הזאת היא בספר שהוא אקריאה
 בלבד שמו מקובל עלו, אמ מוחב לקד' עלו? הזאת ההוספה הזאת היתה נכרית, ההיות
 הקד' מוכן מאלו, רק שהמצדק חשט וטעמים. וההיות שאלת השאלו רק אל פסול ספר מתקד אבד,

44. והרמב"ם הקריאה הנפילה אור ונתקפה באורו ונתקנה השוא, צלה ההיקף והפס, ואמר; על
 התקנות אמר ר' שנתן אהם וילרא צ' צדרא בטב אשורו, הרי להיות התקנות אד אפלהת
 בטב, ואם הכל מה אבד באשר יחשוב הרמב"ם, ונראה שהוא הבין ותקנות ופסקי טעמים, אכן
 הו' מלניס ונרמין אפלהת הוכח? צ"ל ג' ו' אעלה שם באור, מפורש זה חכמת ויאמר
 מר דוסרא חזרה ונתיב אהם בולעו צדרא קרוב אמרין ואלן ארמית וכו' צ"ל וקד' בקד' עם צד
 ר' האבות הקד' ונתיב אהם בולעו צדרא קרוב אמרין ואלן ארמית וכו' צ"ל וקד' בקד' עם צד
 וישאלו, וזו מלניס.

לא אמר הקדוש ברוך הוא את המסד, אלא הלאה הרש"א רק שהקדוש ברוך הוא, ולא זכר בקר הקדושות
 כי יבצר שהשואל חכמי ויבצר בצדק על ספר פסול אין מקריבין עליו, אלא אם לאו לאו זכר הקדושות
 לאו זכר וקדושות מוציין הקדוש לשואל המצדע שרואה לו בפיסולו, שאין זה אלא כחשונות מסיים, והנה
 גם הוא החזיק שמה רקח נתן לו על ספרים אהב מחקק ואהב בלות מחקק, וזה הוא אלא הלא
 מקוב, הוא וקרואה אסת הצבור, ויצדקו לתת על ידיו כפי וצדקה והלכה ואסורות, על אמצלה (10)
 והנה יצדק, כי יבצר השורשים בציט, אלא רוח אלהים מרחפת על פניהם, אינו/ אסורות מלכותו
 ותקנת הגות ביומי המורה, הפל כמו לתיבת אמצלה לטו; ובהיות הקדושה אסת הצבור רק
 בלות מחקק, יבצר הצט כי ומדת הקדושה מתקבלת ומתקבלת אהבה למצלה רק צד ראה הלא
 ומצדיו, ויצד כי השואל והתשובה שלטת לא היו רק צד הספר למקרא אסת הצבה, אלא לאו זכר
 רק את כל אבותיו, שספר אהב ומקרא אסת הצבור נשנות מוסד הוא מקוב, ולא היה צדן אלא
 זה, כי הוא מקרא אלאו ורוסוק הרש"א אהובות פיסול ספר מחקק וקרואה אסת הצבור אף הקדוש
 ספר אחר, ולא צאר שהבקר אמור רק במקום שאין בו חוק, ליש להצד ספר בלות מחקק, ואמר
 נראה שאין סוף (שהוא וקרואה אסת הצבור) מחקק ואם נקב פיסול (לפי צדקו של ספר בלות נקוב
 וצד) שניה בו לסי חכמים המקרא והסורות ואם אתה מקב (וקרא הצבור בספר מחקק) א
 כאן מסורת? כי בשלם ההוכחה והצדקה והתורה נתנה רשות אמור הצט לתקוב ונעבות הלא
 בה, ואף אם ימצאו מקומות מקומות לקראו אסת הצבור בספרים בלות מחקק צט, אין ראיה מוכחה
 מזה אצדו גדלות המסורה, כי אמור ואמר אמר למצוא גם ספר מחקק מותרת הקדושה
 אסת הצבור, הנה זה יורה שהספר אלא הוא קאי בקובות ואי אהובות על אוב וגדל המסורה
 גם הוא היה מוכן והנה רק שהספר לא גמר מאכתי, או שלא רשם בשואל והוציא לבר צדו הספר
 בקובו, אמר שבה כל זה כלומר וקרואה אסת הצבור, וכזה כל זה מקטין עלהק; לאו כ/ אמר הקדוש
 אסת הצבור הוא דקרא בספר בלות מחקק, והספר המחקק הוא פסול ואין מקריבין עליו, אלא הפסד
 מקוב נקוב ורק וקרואה אסת הצבור ההכרחה, יצד צאן ומוכיח חוק אלהים ההלכות וההלכות
 המסורות על המסורות, זאת היא כונת הרש"א הצדקה בהבדיל המצדעים בקמות והקדים בה
 ובאיכות, ואמר שגמר הרש"א אהוב יצד שהשואל את בצד צד הקדוה המסורות להתקף בידו
 שהספר בלות נקוב הוא אלא נתן מלה לשואל להיות וקרואה אסת הצבור, אמץ הצדע אשתו
 ההלכה והסורות, שם אהביא חיזוק אבדיו מבקר; הגאונים, והוא מורה שלטת המסכת סופרים ו
 (ויבצר לתיחברה בימי הגאונים, אלא לא הנסך צדו ותלכות הגאונים לבחור ויטרי, אמר באמת אמר
 הגאונים הנה) ספר שנה ראשי סטוקים שבו או יקרא בו, ואם ראשי סטוקים כן מכלל הטעם
 בלו, וסתם ואמר או יקרא בו, בין במקום שיש סוף בלו נקוב בין במקום שאין ספר אחר וזאת היתה
 גם ביה ששם הרש"א את בקטיו וסוף על השואל יבצר מתשובת הארובה (שכל או והאבדנה) א
 אמר-מדרש; שאין סברא אומר פסול לקרות או לכתובה היבצר באשר אהב בספר כל, ובכונת
 מקום שאמר אין קורין בו ליהא פירוש אין קורין בו לכתובה במקום שיש אהב ספר כל, שאם או
 פסול לקרות ולקרבן בו, ואינה צדן הוא פיסולו והנה! "ע"כ" (והיא ראיות אמר אחרונה, בצד
 לבאמת ראיות מהקדוה לבדו להספר בו נקוב הוא אבדו הוא ומקרא אסת הצבור, היתה סוגה
 וחזקה יותר מספר מ"ם, שנאמרה בה ההלכה סטוקה וקדוה מקוב וסצט, ואם זה לא היתה
 סמוך קדוה הראשונה אהבה על מסכת סופרים, והבדל הנה כה יבצר צד שהאמת הראיות הנות
 אזה הוא אהבן ולא הביא את האם רק אסוד לבצד בהחלטה ההלכה בפסול הספר היות
 כ/ גם בצדפה שהיא צד הגאונים, וזהו נקמה התשובה לתן והיטיב בהל המסתחות אהוב
 קיאר בסקי התשובות שם הראשון קאמר; אין אהרן על סוף שהיא מחקק או ליש אה
 פיסוק פסוקים, על, אף לא נצד בקר וקדוה בתשובה ההיא כלן אואם המצדע את
 התשובה היות נתן, אלא שבר ראה את תשובת הגאונים לבחור ויטרי, (ע"י אמצלה) ושל
 בה הוספת ואצד שנתן פסקי טעמים ונקמות הקדוה מוסד קאסורות כדכתיב ולמן על ואל
 אלא ספר צדו ולא פסול נקיבה בספר! וזה המצדע כפי שנתן ראיות הנה מהקום והוסוף כן
 שואל, ממה שהוסוף בהשואה אבצדפה געלות, אמר אהרן עליו" (כ"ג אמצלה) הוסוף גם הוא
 קבוצת מאורות הנהל אהקרון

מחשבותיו של הרש"א
 ומה שכתב הרש"א
 ומה שכתב הרש"א
 ומה שכתב הרש"א

הצדע
 אזה כמות
 מה להקדוש
 הנה בין
 אבדו אלא
 אבדו להקדוש
 במורה

משמעותו

אלה, ולא יראה בקרבו החשוד בהקדמתו שם, והוא ספק מאין כי שם בהקדמתו ניבא או לא
 מראיות אקדמות מן התלמוד השני לא נכר ולא נגזר כי איש האמת וחוקר נכח דאמרי קדמי
 אחריו ר' שלמה דה שלפיתם כי מה או ודאי בחזק, אמרו קמחא טחינא וטחן! ואם יצאה לא
 אכבד את החשוד בדבריו לאותו אשר מצא או החטא, או דה נסתפק חילוקו כי לא יבדלו
 כבובו הראונו מל מצחק בקרי אחרים אקדמו שם האחרים ההם עלוהם, אבוקב לעת
 ולעט (הגלו וקמות צי). סנהדרין צ: ובכורות א: וירושלמי שקלוט פ"ה ה"ד, ולהביא אהלו
 אצולא (בדיניא גיש חכמים, מלגה ט"ו חולון ק"ד: ובה ו"ט), ואז הלא וצ' קט אנתא, כי
 כל הקדוים אשר זכר ויצא נזכור ולשם החשוד לא נקרא עלוהם, הוא הדין ובטח טבתם
 מה צלה ר' שלמה? זכר את החשוד ולהביא ראיות אקדמות מן התלמוד, ומה הן הראיות ההן? לא
 הקיב, אינא אנתא יבצא מי ומה הן, בשבבך את לן הביא קט הוא פה כל ויכחו דה אלו
 רק את שם החשוד לא קרא עלוהן, ואת זכרו לא זכר ווא קבד בהביאו אותן אינא, אמרן וילבו
 כי ון הן ומצאו החשוד יקלו שמו, אכן זאת היא התנאה נפואה! ואנכי מקביל טאת ל קרבא
 לחוס על צמא וצל צמון, וילגט צעטן בהקדמת החשוד שם, ויראה ונכח, אמר לא את ל הראיות
 לן להלויה החשוד שם, הביאן פה לאחר יכו דה הטובא לנתן אהיה, ואת שם החשוד לא
 כה תביס האמה, תמת רגלו אוהה אמה, אשר ל פיצולותו אמת!

קט החוקר הגדול רש"ל רפאפורט בספרו צדק מלין (צדן אט) תנן יונקונו על ר' אליהו
 החשוד ה"ה, ואמר: שלא היו צדק נקודות ביימי היציא התלמוד לא נכתבן ולא שונות כאלו
 ברור בעל מסורת המסורת וכו'. ואחר הדין האחרון שבאחר ושמח' ראהו' בספרו גזר גזר
 (ח"ד פ"ב, ג' 245) אומר: ודכו איהו הווי בהקדמת מסורת המסורת בהר אסף בקרי קבוא
 החכמים בעלי הדין הדין שהקוב מאונך לתומת התלמוד ודקבד ראונות על ז"ה וכן צדק
 צ' ספרו היתש לבתה אלרוי וחתולותו הנקודות והטעמים ל שצד ק, לשם התנוע ל ראונותו
 הנקודת ההן וקדוהן, והשמאט אמראה צינון. הן אין והתפלא על איניט שונקט בעצונת התפלה,
 כי לטא עלוהט אפיאות וכ"ל הראיתם (בהקדמת אפ"י ה"שטות): כי ל מי ליש בו טבד קבד וכן א
 אפיר שלא וטצה ויחטא, (ועל אגוד רבצו הצדה צ' צ'). אה אין עלתאה אנוניט האשתיכתיס
 לחוקרים אף תכלית, ומשתיבית והוטא האמת ואמתה, ווא חקרו ווא בקרו אמה ר' אלהו בחזק
 דה. כאילו הוא אמרו פנחא איהו התפלגי איהו הג' צדק, והיט המ האמונתם אליו אכר הר
 אחריו חללה, ונתצו והתצו, ונמיצט אחריהם ונחצו.

וכה יאמרן
 הקדמתו
 המעינים
 ה"ה אפ"י ויארר
 ה"ה אפ"י ויארר
 ה"ה אפ"י ויארר
 ה"ה אפ"י ויארר
 ה"ה אפ"י ויארר

§57 אחר שזכר את הבקבוק הגדול (45) ר' אליהו בחזק אמה שהקבד אומר לחסות
 התלמוד, יאמר ר' שלמה (שם 84): אד חלקו ל החכמים בין חכמי ישראל, בין חכמי אמנות העולם, אלה
חכמי אשכנז ומקומות סברות ר' אליהו, וחכמי חולונים צעין: אהו הפצת העקרונות צעילו קמח
מה אין חכמי אמנות העולם היא בעצת ר' אליהו צ"ל. מה אמר ופיצת העקרונות אין חכמי אמנות
העולם בעצת קבד וטעמיס! אמר יאמר אן אבא, יש חכמה האמות, האמן ז ואמן יורק
 של האומר בקר חכמה האמות הדי דה חכמי, האמן ז וכי יאמרי חכמה, אמוד אמר. ותן או
 תמדה, ואינהו חכמי האומד מל אבא. אהו לשונת אהסן בעצת מקבולת על בקר נבנות ונצחות
 הנקוד והטעמים, והיו ברילה וחקירה, וזקב חסע אים המ קהל בעצת ר' אליהו! הדינה
 יפתיבא ופתימא אהט העצת חקר בקר, וקבא את דבריהם בעינים עצמות! על בעצת ר'
 איהו אנתא בעט ונכתיבט לפיהו להשלטא ווא לה יעני, ויהיט לקבולק ממא נאמן! הן התקירה
 תפליט, הואו וחקרו בקרו וראו, וקבא כגאת אין תאמיה, כי פתס מאמנו אף בקרי
 וחכמי מרדד חקרי וואו או איה הירואה בעצת דרוס ווא בעצת עצמו, כי צד נצח לא יראה
 איה.

45) אל יפהלן התצר הבקבוק הגדול ואתפיקראת את ל ספרו החשוד בקבוק אלוהם
 הקבדולה, ווא וצאת בהס קבולות ונצחות דואת מה להצית בקרי הרב"ך, ויחביס הפל ווא
 חוצלו קט. כי לא תארין התארו דה, קבד אאלקונו בעצמה. שאן בקבוק קהל או ראיתן קבמות התו
 וצ"ל §59 ק"ש שם. ובה טבד הדי דרוס בראתם לעם הראיה (את הדיח ס"ה) תצדוהו היכר דה
 דה כה כל א' וצדוהו תראיתיה שבת אוק וצד הדיח (א' ס"ה) ומה צדוהו וצדוהו

§58. ואמר עובד (למט 84): והנה אלה ברשותי שקצת מחבתי ישרא מקואים נגדה (נגד סקרת
 והחזור שנתקב מאמר מן התלמוד) איננה מוסבת רק על ס' הגדה והיה ויפס, לאומרין אנת
 וצלה נגד התלמוד והאמוראים, והם מדברים במקומות הרבה הנקראות והטעמים, ואחריו כן
 הוא מתווכח ואמר: שהספר נגד ופסארה ברזת הקדש נכתב, והרוב הקדש הגדול נקרא הענין ונת
 והטעמים כמו שהוצרכו בהם (בהקדמת הרקועים) וכן מני דקדוק וכן מתאם וביא הישאלות
 (הגדה חק דף רפ"ה), וכן על צמח לא תפאן (שם דף ר"א) ע"ש. אמרו או אן אלה חמם או יאמר
 זק מי הם קצת מתמי נגדו אגד צויהם ארמי נהיהו ראיה מהגדה והתולדות שהתורה והטעמים
 כבוד מבין בראי חז"ל. ה"לשון שהיה מהם על סקרת הקמח הוא המהקר הפסא כ' עגלה מן ה
 האמונים בספרו הנקרא מאור צמח חוק אמרי הנופ (סדרק נ"ג). והשם המביא ראיה מהם הוא
 הרב ר' מוסקאטו בקאורו קול נהגדה ונדרגי (מאמר ג' סל' א"א) ע"ש. והוא מוסקאטו/ן דורו של האגוני
 וכל אחד מהם התכנים האלה התבבב בקבוב רצוהו בהקראו אומר אגל אגל בספרו ברוב כבוד,
 אגל ע"ז נצאט חמם מי מהם הקדיש את רצוהו בהקראת הראיה מספרו הנקראין אגל אגוני" קשו
 חבתי התלמוד והתלמוד; ואחריהם התכנים הנקראו ר' משה מן חותם ההקדמות אור לנשיקה אקאורו ג
 נתיבות השלום. אולם זה האחרון אמר: אחרי שאין הכרח כל אבצת הראיה מדברי רז"ל בענין ה
 התלמוד, כי קמו עליו המחברים האחרונים לעבדו ופסא ופסא את כל ראיותיו ורצוהו את כל
 משמעותו אשר הוא נפסל צויהם. הטעמות נכוחות, כבאי הם המאמרים שהביאו בעל אמרי הנה
 מספרי הקלה אביות מפניהם סקרת הראיה וכו'. הני שגדלו החכמים הגדה וא החזיק את
 מלאותם מספרי המקראים אגדוהם שבתאמות, גם גדלו המהקרים האגוניים גם הוא לא סתם יבו
 צלעם רק נקד החלטה הבהור כי לא נמצא כל פקטי רז"ל במרא והתגדות ובמבטלות על שום
 נקודה מציעת לא דבר ולא רעה, אלא לא שצויהם הוב הוסוף אקשות הנקוד והטעמים אלא
 צדק ראית אקשותו הפא, שלא יאוו מלאות כתב שלא נהיו אאוותו סעמם הקואות והתקוות
 ע"ש אצ"ספרי הנה וכו' (שם סא ופ"ה); ואמר על כן גם אופי מספרו (שם פ"ה) לא התעלם
 במספרים. אגל אגוני ומוסקאטו/ן, ע"ש. במהרה, כבאי וכו' אגדוהו מן חותם, כי לא נפסא
 כי על צדית אלה נמצא ונאמר צדקין צדקו צדקו, וכי על הצדקיות האלה אשר נצדקוהו,
 צדקו ודק החשד צויהם וכל מלוכהם, נותק מיוח מאמר על זה שצויהם אצדקהו, ואמר
 באמת אומר צדקין אהם יוואקד שהוא בעצמו ע"ש השל הישר ראוי והיות צדק קצב ע"ש.
 הנה ש או צדקיות נאמנם בתלמוד ובמדרשנים הרבה כל אשר תראה בענין האגוני
 זה שלפני, ומה שנת יאמר אצדקהו אף דבר אקד מלצדקיות שקמו צויהם והדקדוקים, על נפש
 שקמו צויהם והטעמים. וצ"סספרי (שם) כי לא אור אכילו הדקדוקים לכד אחרתם שם. אגוני
 גם שה ^{במאמר} זה תמצא בי ראיות נכוחות וישרות והוכחות גדורות אומר בהן א
 צדית הראיה, כי כמעט כל סטרה הסותרת בהר ר' שלל בויכוחו זה (בין שהבחיט או
 הנה, או שאקמ מאר אחר), אלה ותפי צדקיות ותגרות צדקיות אקת הנקוד והטעמים
 אראים, וסותרת סקרת הבהור, מאבד ההוכחות התולדות שנתמצאם שה אלתן בהשקף
 תלבוותם אשר כל איש צדית יודק אהן.

§59. עתה אגד ר' שלל כבוד חז"ל והלחם מאותם תמכה קדווצ ע"ז. ואומר (למט 84):
 הראיה הראשונה וסקרת ר' אלה בחור הטא שהוא (הבהור) אומר לתד על סמל התלמוד וכל ה
 המבדשים, ולא מלא אהן אגדוהו קלום מקום אהן נקודה אחת ולא טעם אחד ע"ש. סאאות אצתי
 רואים קדוה, התראה תבילה, והיא, להקבל בבד אגל. אמין תבובק ותקדל גם ראיות, כי מי נצד
 סמו להקסיין את הקדול ואת אגדוהו! אכן יאמר שהוא (הבהור) אומר לתד על סמל התלמוד וכל
 המבדשים, אמין תמצא געמם נתיבות בלב המאמרים לך בדר, כי מי נהה אצדקות אהם ואלקר
 אחרי זה האומר שבהר תד על סמל התלמוד וכל המבדשים, ומהל ווא מלא? אלוה הבהור
 אלוהו התלמי חסל ווא מלא והוא נמצא! אמנם הראיה עצמו לא אמר ולא דבר, אמר" ע"ש אלוה
 שהוא בעצמו דוקא - אלה הישע הקדול גדה נס התלמוד, ווא הפסא אף על אהם לא הפקו אמר

(למט 84) וכו': גם איש מן המאמר קמה שאין בי כי מתי, ואם אהיה חכמת הדקדוק ע"ש, אכן זהו אין התלמוד
 מספר הקמח חמם, המבדשים, אגל אגוני, ע"ש.

לא ענין זה אף לאמר יד דבר והטענות ז' ואולי שאין פה אהל אצל חלקם אכן
 והקדוה. וני נבצר אי אה הוה הקדוה אימין בקר סרוק, ולא נבצר ולא הוה את אהל
 ומקרו הראה צלמן בקדמות לט באתו: הראיה הראשונה כי או נבצר כל בקרו דגל
 והקדוה ומקדוה או דבר ולא רמת שלום מקדוה או טענת אצלן וכו' צ"ל, דגל אלוט טענת
 כיה קדוה וכוונת אלך בתבונה ומחמת סדר הדת ההם אה! היא תראה אהלי האהל והנה את
 ההקדוה ומקדוה בסע צלמן, ולא נבצר כי אף אמרת - התלמוד ההקדוה, והקדוה - אהלי
 באוריהם ומחמת הפירוט אהלי אה אחי מהם, כל דמת ההקדוה הן נבצרות היתן ומה שיה
 ואין וקלקל אסור או אסוריה בסע צלמן וצמן החפוש והבדוק, והחילקן בסע צלמן וצמן זה מראו
 כי לא נבצר מקומן שלכן כהוה; צד ענין התפלא על צד האגוהי (אשרי הונוע לט) להצטן את
 בקרו החזור כיו שהט שר אטעט, ולא הציר צלמה; ולא לראו החסוד המצטן הוואו ז' צ"ל
 מקדוה הראה את ההקדוה! כי היתן כי היתן עבר נבצרות ותפלא תולדות, ונבצרו הוואו
 וצדוהו. ומחזי כ אה, או תפלא צדוה הראה - אף אמ ותמר שהוא צלמן חפל אהרן
 אהצידה, כי או נבצא" ומהוה ומהוה את הבקר של הוא, כי מי והוא אחריו חפל אהרן וקרו
 ומהוה את אהרן או אהרן הוא! סתם הוא או תפלא צדוה הוואו חקר וקרו אהרן ומהוה צדוה
 של או נבצא" אשר הווד זה הראה אטעט פסען בסען קטן ידוע צדוה סען אהרן
~~על דבר להחילוק והחפלא בקדמות הו צד שאמר (בהקדמות הילעה אסור אסרו הוואו~~
 דבר המהוה את אהציד, וצ"ל; צד אהוה, כי אהה הפסוק, המבוקר האהלינו, דגל או רגל
 וקפסוק, כי כ ימי צסוק, אה הוואה המואנה, של כן ככה, אין אהה בתלמוד, פנתוה בקדוה
 כהוואה בעל ההלכה, אפילו או חלא, מצוה ומחלת, כי אמ מהל מואנה אחת: צ"ל צדוה
 ההתבאווה המואנה הוואה, אהקלקל הקוראים, קחו צמ אכא את סדרו החילוני וקראו
 פ"ט הצדוה 2) ותלאו שלכן בקדוק וקפסוק. אהר כ ימי הוה בהט צסוק, כיו קסט על אהתו
 במקום אהמר, או אהצטו" או, "לא נבצא", נבצא וחט אהה קט וחט שלטן. כ אשר קרא את
 שמקרו אהילן ארץ תוק הקדוק ותוק השלשטן, בטתו את הו כי אמ או נבצא אהה בקדוק
 ופסוק, וראה כי כ בקרו בהט אין בהט מותן, צוד או תפיר או פסוק. וצ"ל תוק הקדוק
 נבצא את שלמאותו והצוד נבצרותו ושלולת בקדמותו, בהוואו שט, כהה וחלע נ"י וואו אהה
 אהר נבצא אהר אהרשטן כהר קדוה ר' יתוק חייט כה/ והחונט בסדרו, צדוה ק" (אהלי
 פ"כ פסוק, צדוה אהר, כ"ה, אהר צדוה בויס), והראה בטוב טענת וצדוה את שלמאותו הקדוה
 וטעוהו הצדוה, ולא צדוה או כ שרש וצנ"ל, צ"ל. והסדרו בקדוק כיו סדר הקדוק וכו' וכו'
 כי הנובו, אמ או הוא, זאת אהר או, אמ נבון הנבון. אמ כה הנה בקדוק וקפסוק, אהר כ
 וחיו בהט צסוק. ווהי בהט בעל מואנה אחת 46), אף כי בתלמוד ההקדוה והמבצטן, אה
 או צסוק בהט כ ימי, ולא הוה בהט בעל מואנה אחת, צד שולף אהתפלא אהתפלא ומהוה
 בקדמותו קט בהט והצידה של נבצא בהט או דבר ולא רמת שלום מקדוה או טענת אצלן!!

זהו תלמודו
 אף אמ
 בתלמודו
 אהתפלא
 אהתפלא

(46) זה ר' יגלא אמר (באגרותו לב 273) על ראש הפסוקים אהרן המבוקר ומהוה המבוקר
 פודוק וכו'; כי דבר ראשיתו קטן רוב מואנה הוה באור הנצרות בתלמוד, כהה הוה או
 סדר השלשטן, ראה היתב/ שהוה או פואי אהציה בפלטי התקדוה: צ"ל. אהרן אהרן רוב
 (ואה כ -) מואנה הוה באור הנצרות בתלמוד, זא הוה פואי אהציה בפלטי התקדוה.
 וזה הקדוק אהר כ ימי הוה צסוק בקדוק וקפסוק. והוה בהט בעל מואנה אחת, הוה פואי
 אהציה בתלמוד ההקדוה והמבצטן, חפל אהרן וקרו, אמ או נבצא בהט כ דבר וכו'
 רמת שלום מקדוה או טענת, מהוה התפלא והמבצטן! כהוואו מואנה! אהרן אהרן
 כי זה מואנה ר' יגלא אהר הנה אפעה את ר' אוהי בחור זאת צדוה של הצדוה מואנה
 התקדוה והטענות בתלמוד ומבצטן, כהוואו אהרן זא הוה קט את צדוה אהציה שטען
 על ביה אלט או אהה, כהה ביה, לט מואנה שיה, אהר ריה כי נבצרות ומהוה אהרן

זהו חבורו
 אהתפלא

מחברת ב...
מחברת ב...
מחברת ב...

מחברת ב...
מחברת ב...
מחברת ב...

מחברת ב...
מחברת ב...
מחברת ב...

אמר (תורה) קלה אביר אחר (צרות) (גרת קל"ס); ואל המחנה הלום בקר אחר (עבודת ג' קולות) ואל בקר אחר (ומה עבד עבדות קולות למטמא קדינה) הלום בקר אחר (לא יולד ומתקן וקלא רגיל אפרו במעבד זכור) " (אמ"י:); ומה יצרה ר' אליהו התלמידי דל אה! הינון/ סמאן קמ איל אה! אמר כלי הנה קובץ אלו הולא בקר מקודש מביהמן אסמך קולון נקרה פ (פסוקים ג' י), והנה ס' הדין החתומים (ה' י), דיצור, ג' י, ומה טקס נקרא קולונם דינר והוא כיו דון אור שהדו גל כסף והדינר גל זהב ור' ע"י, וכ"כ קמ קבל דון ולמ כמב מעט קולון אחר ור' דין דון אחר הוא אלא שדו גל כסף והדינר גל זהב " (47) ע"י, מלדינר ודון אחר הוא גל דה טמא אקח מהצדון (צדון דון א'), אלא החטוק שטס ביטחמ הוא ילבד קטמ, ואלוה הקוט הצדון ביטחמ סמאן כ"י צדונ או טמא מה לטמ, כ"י טמא מה לבקריו סותבט ור' ד, כ"י אק מה דון גל כסף והדינר גל זהב אכ"כ אק הדינר והדון אחר ואין הדינר כמא דג, הנה נפלא ממא מל (ה"מ מ"ד): אוסר וכו' דינר גל כסף וכו' דינר גל כסף אחר מ"כ דינר גל זהב" (ה"ה קס"ה): כסף אין פחות מהדונ כסף דינרין ודינרין כסף אין פחות מלג דינרין כסף וכו' וצדו יוח מלמא לטחמ דינרין המ גל כסף עב ליהרס ונאמר דינרין זהב (ע' כריתות פ"א מ"ג), ומ' ה"ה (קס"ו). לרה אלע חוק קין דינרין והין דינרין, דינרין המ גל זהב ודינרין המ גל כסף (48), ומ' לה"ה למ דינרין סתמ מלמא גל כסף, ומה"ה למ דינרין סתמ מלמא גל כסף, ואין דינר סתמ גל זהב. ח"י, הדינר, ג' י, והוא קבילא טמא וכו' ואין אביר קולות ההי"ת, ותר"ב תור בו ואמר: יאמר ג' כי מלמא אהבוא ואני תבצ אנה" ע"י. הוא בק" (ס' י). וואו מלא את הקאר בינא תליבו (ע' הקבמה שיליות ותפני) כ"י צדונ הק"ו או כ"י מור הדינר הוא ונע"ת (ע' מונ"ק הצדון מין הביא וצדון החבש גס) ג' י, הינון קפרוש וקברו, וואו הנה אומר שאין אביר קולות ההי"ת. ט"י, הדינר, ג' י, ור' גלמל קו הרקב

47) והלא על זה סוף הגר"י קראן שכתב" (כמה פ"ו מ"ו) הצדוק בקרו התלמי אה מקאו הצדו צדוק גל מאומה, אלא ע"כ ל השקות לקבוע חסינות קמ אומא.
48) בקרו רב אלע אה מוסביק אביע על נסוב מלפ"ס לזון ארעות, במלקא אחר מארכצות מלקא, רבנן זבאמן, והמ (מלקא סת קמדינר - א"ל כ"י אה מלמא גל כסף - אמין קול על הקולא ע"מ המ"ה הדינרין גל כסף) א"ל דינרין, ה' דינרין, ג' דינרין, ג' דינרין, ג' דינרין. האחרון אין למ צדונ עמו בקר, כ"י הוא מונ"ק מלא דוגי. כ"י קמ הביאלן ג' המלמא וקלמ התחמי, ה הביאלן הוא רק על רבא תתמי וכו' דינרין בקירות, והביאלני הוא רק על הימצעין וכו' דינרין בהבנות, וחוקירות צדונ רק על הלג דינרין מה הוא, כ"י מלקא למלקא הוא מלקא הסמיכות ארבות, הנה מלמא מלקא למלקא הארעות ולתמל בו הרקב מאה קמ קמורת, אלא ע"כ גל אמרין שהוא מורה על קבא סתמי כ"י דינרין, וואו שהוא מורה רק על המושי וכו' דינרין, וא"כ מלמא למהות גמ האפני אמ יתמ. א"כ מלמא אביע או אהצדו וביעו לקבירות ותרין אפניק גמ הביאלני בהבנות קבא הימצע או קותמ במלקא זה, למ אקבוק ותמ"מ - אלא אכ"כ כי המלקא מה הוון על בקרין להק קין יביעו אהצדו וביעו, ר"ל להמ יבוצין אק"ה - וואו א"ל, או למעט מהה אה אלא וחשבין או אלא קמיתין וואו המ, והמתרין הארמו ותקמין אפי הצען וואו אפי הארעות; וכן מלמא מלקא זה קמ בהבנות (א"ל אק אה הרקב כ"י בארמות) ע' מלאו אר"ק (חוק הרקבוק לצד הביאלני שמוט אק"ה) ג' י, גמ גמאן על מלקא הסמיכות והמ קלות סמוכין, וקמ המ מהטעמ ה"ה, וכ"ל האורות למ, כ"י כן הסמיכות היא מקורות את הפסוק, אכ"כ קמ מלקא הסמיכות קאו סומן קמ הוא ולמ אצדונ על הימצע הק"ה לק"ה וביעו אהצדו, אכ"כ על התלכות שהוא רק אפניו, והנה הנה א"ל שהוא חלוק מומא תרין (ע' ק"ה קמ ג' מלמא ר"ה הכסף), והנה הוא חלוק רק אפניו אלא אלא אקוט עליוני ה"ה יבין אפניו, וזהו טעמא דכה אפי האומר ר"ל גרמ

מחברת ב...
מחברת ב...
מחברת ב...

מחברת ב...

שמימי ימי חמשת עשרה ימים
ימי חמשת עשרה ימים
שמימי ימי חמשת עשרה ימים
שמימי ימי חמשת עשרה ימים

הספד החסור הוא מוחב, והספד הנבנה הוא סהורג, ולכן נראה האלה להיות נבנה אף שהיא
 נבנה (כ"ג) לידה, ג"ל: ולכן נראה לא נמצא במקרא"ל ע"ל. נצטט ממנו והוא נאמן (קבלת
 כ"ח) נבנה, ג"ל: נצטט מן המקרא על סגור אצלנים רשעים וכו' וכו' נצטט, נצטט
 קרבן החמור נצטט אפריים ממש, וע' אבדוקס. כ"ח) פרעם, ג"ל: נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 סגור, נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 ומתפרנסות וצדק. כ"ט) צדק, ג"ל: נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 וכו' צ"ל. נצטט ממנו, נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 מה אבן ידו? הנבנה הוא אומר סוף הלילה: נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 הלפנים והמסתורין מרוב צמחם בהם נמצא הנחמה, וע"ל הנסוף למצוא, והמקור מן הנבנה
 והנצטט וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 אחד. הוי ספק אמת האמת אמת מלמעלה מהרצון, א"כ מצד זה לא אור החמור וא"כ אמת מלמעלה
 שהיא הנבנה! האמת הצבור לא נוצר נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 ספר העשרים ארבע מאות קרבן מלמעלה מהרצון, וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 המקראות ואת המעלה שהיא הנבנה שבת ולא נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 ולא נמצאת זה הלשון בתנאים וכו' צ"ל. נצטט ממנו מהרצון, א"כ מצד זה לא אור החמור וא"כ אמת מלמעלה
 המוסף בצדק קמ"א. א"ל, קבוצה, ג"ל: הוא נבנה מצד זה קמ"א וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 ולכן קמ"א וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 והיתה קומצת או תפארת (בכחות א"ל) שהוא נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 פורש שם: קומצת, קולות. וכו' (א"ל) הגי' קולות תחת קומצת. א"ל: לזה מורה שם
 קומצת קמ"א. (ובמספחא) (במח"פ) ממצאת קומצת, והוא ס"ל וכו' קומצת. א"ל, נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 והיא הקבוצה ואל"כ התחילו האמוראים אל הרצון מהם רבא והאחרונים רבי אבהו וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 שחרו התחבב וקראו אמוראים הלשון אמירה וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 האחרונים הם נבועת. הלכך נמצא הסצנה נבנה צדוק הספר הצדוק (צדוק אמר וכו') וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 שהצדוק נשמו ממנו וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 בעל אמירות" צ"ל. ואם אמת מלמעלה על ג"ל רביא הקבוצה שהוא אחרון הנצטט, א"ל: שבת וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 קמ המה היו צדק ותפארת שבת ממצאת את ד"ה זה האמירה (פ"ה א"ה) וכו' אמת מלמעלה (פ"ה א"ה) וכו'
 וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 באגרות הגאונים רב שרירא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 באמרו (ה"פ"ו): רבי אבהו וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 סוף ל האמוראים וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 רביא רבא א"ל, וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 מצומה אמת, ק"ל זאת אמר רבא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 שנאמר. אמת אמרו להראשון מהאמוראים הוא רבא וא"כ סוף או ל הנוצץ כדן קבוצה
 ימי התחבב, וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 שבת מלמעלה האמוראים הם רבא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 מ' צדוק (ש"ס) וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 שבת וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'
 אמוראים נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו' נצטט מן המקרא וכו' וכו'

שמימי ימי חמשת עשרה ימים
שמימי ימי חמשת עשרה ימים
שמימי ימי חמשת עשרה ימים
שמימי ימי חמשת עשרה ימים

צ"א אמרה 2 § ו' האמה 275 § אמה ומה כחלם בקרון רש"א. והאמה 203 §. וצ"א אמרה 274 § להם וא
 קראו ונתקדו ונתקדו קלם עקדו זה או עקוד. אמנם קלם בקרצא, וקטע מיני קלם מעבדים
 כשמת אצלם ונאמר עליהם השמות בקרצא ומעבדים לפי מה שנאמר זה - אשר אביצום הוא האמת -
 הוא האמה ונעלמיש הרבה על פני התימני והמערב, וצ"א ונאמר אל האמה 275 § צ"א הסגול
 לבקוד וקטעמיש, ופ"ל צ"א הנה וזאת הלם הרבה והמיוחב 273 §: אצ"א ונאמר זה מה
 הצמיח וקבוק ונתקוד בה התימני והמערב. ונאמר אמרה ומהו הקחור, זה הצמיח על פני
 התימני וזה גם כל ההצרות והמערבות (הוא זה) ואז גם לא נאמר אץ איהו מהלעות ה'
 הפרטעם על התקודות והטעמיש התחוב וקטעמיש, גם אצ"א אין הוכחה על הצדד המלאות ה'
 קטעמיש אמרתם הספרי היותו ונ' (שם פ"א) כי לא על השמות אמרתם גורמיש אמנתם רק על
 היותותם אצ"א נאמר אצ"א עתמיש הספר וזו הצדד הזה, ואז נכון בטוח, כי ונאמר הקודא
 גם על זה הרבה ונ"כ גם כן אותה מספיקות מוכחות. ומכך נותר שבה הנה עתמיש על
 ספר המספרי. צ"א צ"א האמה 275 § מה שפ"א מה קבוצתם התימני ונאמר. ואחריו פ"א אמר,
 צ"א ונאמר להנתיבות צ"א ונאמר צ"א, הוא כן אמר התימני צ"א (הספר והתימני). והוא
 בתורה ונ"ל: ואץ להצדדו, כבר צ"א ר"ק אמר, הוא ראיתם בטובה התימני ונאמר
 ונאמר, התימני מציטע ש"ש, ונאמר ומתמיש לא קלעם, א"א אבינא מן צדע, ונאמר אבינא ונאמר
 נאמר ונ' צ"א ונאמר אבינא מן צדע ונאמר "צ"א". הנה אפ"ן צסקו ר"ק למתן
 אצ"א טבות, ונאמר אבינא מן צדע (בתלמוד!) אבינא מההא או לקי עתמיש ונאמר צד
 נאמר צ"א אסמין על הקלותם וצדעם!

266 § וצ"א והצדו פה, כי על מה שהקאום הספרי היותו ונ' (שם למ) מהו ונאמר (קורות
 פ"א): אמר רב"ז וקאום שידע מינש הקלות, להוא פ"א ולסד גישו היבוצו זה הצדע ויבוצו
 בהקדו התימני רשפאמן המכתיבו אצ"א (מן ה' אמתם ונ"ב) למות, ש"ב גיש" לא ונאמר הירושלמי
 לפ"א, אקל כן הצדע הסוד (אות ס"א) והילקוט ונתתם (דמג וע"א) ונאמר למ המכתיבו
 ההוא, ונאמר השגיחות למוכחי זה (המכתיבי מציטע הצעירי, תנ"ח), כי שגגת המסדר מציטע
 הנה, כי נאמר למה הסוד והילקוט מספרי שם (ואמה ונאמר אקום, כי לא ראיתם אמת הירושלמי
 המקומו. כי לא היה בידי אצ"א, ואץ בימיו מקורי לא היה), ונאמר למ אסמין הרבה נותר על
 מסחאות הירושלמי אשר הוציאו בקדמו קלעו האסופות קדונו הראשונים, נאמר אצ"א הן ה
 הירושלמי, אפ"א היום. והתתוק הדיק הזה אצ"א צדו נותר, כאלו צדו הן נאמר את
 הירושלמי, לו הקצוין וקקרות מראשו וצד סופו, וראיתם ונתתם את ל התימניש הרביש
 מאב אשר הוא מאב על ל קדעו, וקצדו גבו רביש מהם נתתם קצוין הירושלמי אשר לו.
 ואין או צדע והוסף על ל בקרו שם לחנש ההוא, רק שם הצדע גם מן הקל שם ונאמר,
 וצ"א פ"א שם, ונאמר שם (ס"א ו'), ונאמר הנה שם גם הוא צ"א ונאמר, שם ונאמר פ"
 מאמה, ונאמר הצדע המרובי (פ"א בקדמו), ונאמר הצדע הש"א הספרו (צ"א ונאמר וק"א
 הס"א) ונאמר ל ספ"א כן היתה מסתות ל הקדושי האלה הירושלמי שם, ונאמר אין מסתות
 רק שג"א המצדע קיש. ואין אפ"א את התימניש האמתעם (והקל בספרו הנה והנה) (בק"א
 בהצדע) ונאמר בספרו (מנהג ונהג צ"א צ"א) שהקאווהו קלם הירושלמי 275 §. ונאמר הנה
 מסף פ"א שידע מינש אפ"א היותמיש את הרקא ואת רש"א האומריש שאלו פ"א צד
 ומה מקבוצת וטעמיש בקדמו.

267 § והוסף צדו רש"א ונאמר (274 §): ונאמר חכמי אמות הצולס מוספיקים שם
 הירושלמי האמת גם והמערב המקרא רותית לא התימני מצולס האחד מספרו הרביש לא
 התקדו ולא הטעמיש "צ"א". נאמר צ"א התימני הקדו והמערב התימני ר' צדע האמת
 275 § ונאמר נאמר שם התימני האלה מהלעת הנה ק"א אצ"א בספרו מלפ"א הלשון הצדע
 (מנהג הקדו אות א' הצדע א') צ"א

עתה (הפס' מאמרי היום וימי ציון) למה המצותך אמרתי זכר וזאת רשע' עליהם זלון.
 למ (הואה 140 - §§139) נמצא.
 (62) צדק היא רשע' (למ 84) מר' מלה קולן בספרו בן יוחי להצטרך בקברי הווי
 (צירוף יח' דה' ל' הווי וכו' תחת פני ר"ח וכו' גויס ר"ח קרי קנה הנשמה קדש' וכו')
 גוסת רבינו חנניאל נמצא הקדש מוכר קתלום. ואת הדבר הזה קרא ר' גב'ל בלשן גויף. והוא
 והראות את צדק גויף אחר מר"ח קולן דהו' והוא (85) להצטרך מסכת סופרי; ספר
 לפרקו ולקדו' תחת ספר לפרקו ולקדו' לאל שסוקים לבן או יקרא בו"ל לפרשת קמ"ט
 (פ"ג ה"ד) הוב' הגויף הראשון אשר חשב לומר להו"ח קולן, איננו גויף ממא, אמנם רק ספר
 קלבר הקיז את הו"ח פ"ל ר"ח כפי התענות בקדו'ת, קסמו הציון; ורק שלם קסמו וכו'
 טצה וחשב פ"ל ר"ח כן, גויס ר"ח, כי אם צלה על צדק להו"ח נאמר קרי קנה וכו'. והוא
 ההוא אם הנה אפסו בקמדותם וכו' זה חטא המא' מסעות, והטעות הווי'ה הווי'ה
 תחת פירש' ואין כן גויף גמור והחלטי. ואלו בקר דברו בג' צ' מ"ג אמצה (86). והוא
 השם לומר לו קמ' סופרי, כבר נמצא כי על המצוה הזאת כבר ילק גם בהלכות
 צדק גויף (צדק אמ' צ"ל, וגם זה איננו גויף מחוט, אחר שקמ' לפי ג' סותם קמ' סופרי
 לפרשת כונת קמ' אק' וכו' וטעמים להספדית אשר על אודותם אמרת נלחמי
 כיון לתמצ' מקדו'ת הואה (87 - §§63) אה' הנב' ר' קי, יתר לשון ומ' לקמ' אפ' אפ'
 בקרו'ת אלה לא נק'ה האיש מצדן, כי על המצות הנצ'ת חוב קדוש לקי' אמת ל' מאומה
 בקר שצדק על ידו' אה' גם יקר וא' אותם קלמ' גויף יצ' כי כה' צלה, לא יכו' בקדו'ת
 דורש אמת לאחר כי סוף סוף התמורה הנק'ה ר' אחת בין יפ'ה השמי' בין לאחר השמי',
 והשמי' לא קר' תולדה אחרת מאשר אפ' השמי', א"כ אמה דה' נחשבו כי אמ' גויף צלה אמת
 השמי' והוא, והשמי' לא הקי' או ל' תעלה! אמנם נשת' את ר' מלה קולן קדוש ר' שמואל
 אורבטו, יכהו נרמטתו יצלה בו אמה שלבו חפץ, יקראתו בלשן אשר יקראתו, ויכנהו בלשן אשר
 יכנהו, כי שיה האוי' הזה את החופש אשר נחמ' בו מקדו'ת ואת המכות אשר נבנהו,
 וא' מקדו'ת הזה בהחוט. הנה נמצא בל' יתר המקדו'ת להספדו' ההוא זוג' מי דה' וכו'
 ותק' כי צלה את מצלו' גם קח'ה לפרשו' מטעם שבתות אע, ואולי חשב לשת' מטעם
 אמ' הסות הצדק בג' השמי' ההוא יות' או בצדו' ואלו רמ'ת, והנה א' לא יכ'ה הדבר הזה
 מכל' גויף, ואף אמ' הוא מוכנה קטנה בקדו'ת, אה' הוא גויף. אפ' מה שאמר רשע' (למ'
 להקדו'ת הווי'ה גוי'ת, וכו' התכ' הזה (ר' מלה קולן) כיון שקמ' אה' אפ' ספר
הדבר הנצ'ת אצלו' צדק אחר רשע' אפ' המקום. אמרו דה' הראה אפ' את
 גאומ' ודגון צדו'ת ולקצו'ת. אלה את ל' חכמי ישראל בקדו'ת השום, המקום אשר
 יחשבו כי קלונ' יתב'ה הוא, או כי הקלו'ת את כבודם, לא וחפלו צדק את המון
 ההוא קגו'ת הפוס'. אמנם כולו' דה' טעה, בלבד קדו'ת חז'ל באמ' (קדו'ת צ' ד');
 הפוס' בסו' ואומ' מקר' בלבו' אצלו' ואמר למול' במו' פוס'. רשות או רשע' אמר,
 אמורי הקלה הסוג'ת מלה על חרבי הפולוסופים היו'ת הקדו'ת, רשות או אמר,
 על ידה רבו אמורי דרות וצדו'ת קב'ת וראו' רשות או אמר, כי בקדו'ת רבו
 היא סודות וצדו'ת צדו'ת גזו'ת וסופ' הדור על צדו'ת למא' אמור' וראו' אמר
 ל' קו'ת וראו' נשען עליהם, כמו רס"ג, ר' למול' הנגיד, הרמק"ט, הברר'ג, וצדו'ת וכו'.
 רשות או אמר... רשות או אמר... רשות או אמר... אק' מי הרשע' או והוא
 על ל' העדה הקדו'ת הזאת (אף אמ' אפ'ת מתע'ה'ק' למ' קדו'ת אה' בקו' פולו'ה) אמר
 המרא' אשר חרף על כלם - הציו' נחוג'ת לבהם - באמ' וכו', להקדו'ת הווי'ה
גוי'ת!! ובין המקדו'ת ממצא' אנשים אשר לא אה' לקטנ' צדק' מתע' רשע' וכו'
 אמנם גם איננו אף אה' אף אה' ר' וכו' וכו'. לא אנה, כי קדו'ת ממצא' בה' וכו'
 קדו'ת ומרא'ת, המרא'ת והמוכ'תים שקמ' גוי'תה'ס מווי'תה'ס קדו'ת ומרא'ת כיו'

כיון להקדו'ת רשע' אמר.

כדרכו.

והנה השמות ככתיב ישרא' המורה דר' אג' קו נטצו, וקדושים וטובים אחר יתם טצצו
 וצלות לקבות הדיקה קנה, כי כה צלחה לאמונתה הדכה והקרה הקדושה והטהורה ז
 אהל חלילה אם אכזבת את הצידיקש הרהיבם לבהם הפולחנים אחריהם ומתים להחזקו
אמונים ויץ אלקוים הם, שהמקובלים הוחזקו אמנינים!! הצידיקים והחסידיים ה
 האמתנים אלהם קמת בדר ופדר, גם אפצד קדולי חכמי ישראל הקאולנים המפורסמים
 המעמדים אקבלה הסובבת הדארת, אינן חלילה קל' אמנינים, אמנן רק קל' סוציו
 ומסציו, גוגינס ומליגנס. ואם אמנן מלאה הן המקובלים גם מניני, האם קגאל האם
 האתה אשר חטא נפשו של הצדקה נקטץ, ונאמר כי למט אמנינים הם! וכשפס אל
 ולפטו אמנני ישראל את צמט ישראל, באמנן, ל ישראל צדיקים דה קדוה אף המקום ש
 אמין קיבטן ומחיות! ואחר, ל אלה לא אורף לזוא שבת מאמור, כי נפלא קיבטן האם
 הדקה (ר' שג''), אינן לא ירא ולא פחד, אולי יקח איש אתה, אשר לא נאמן קמה לנלא
 על לשון חרפת הדין, ולא יוכיח מנה, כי דה אפר ~~המקובלים~~ חרף הדין קמא, ל
 ספק שמהו והדתיק את נפשו ממנו, אהל יחשוב את העתיד והענין המלא, כי על כן
 חרף וקטץ אפצן הסובב עמלהו והצלת עלוותו, אמנן יוכל דנין קל כמו ואיש לא יצד
 לתעבה קמה שבו וקאמרת רק את הדין אשר ננישו אחרים וכנגד בצדק רק אומ
 לנא, אהל לא את הדין אשר נניש הוא, והאיש ההוא אשר לא נאמן קמה וולת המעשה
 והטהרת המעשה והצדקה המעשה, יקבוק אחריו, נפלוט את כמעט, והנה הדין
 מכסה צד ומני, ונפלטו נצפה, האם גם עוסף אפצן, ואם הדין עומ' הוא, מוט שקף א'
 חמור חקדק, ואם חלי הוא, רוסא רשא צענן, צד שמה אומר אלה, סאו הקוסס
 מקן ששניש! ואמרו כמה אמנן, סאו הקורה מקן צענן? ומה נצפה, אם נצפה
 משה (קוטץ) אמנן גם אתה שמואל בוב (אוצוסו) חלית כמות, אלוית נעלות!
 ומעמדין גם אתה, אומע פסולת! ואתה האם לא קמות דניעות, ואינן דה קדין ~~א~~
 אהבת, אומנן חרפת וקפדו!!

נ"ט) אמנן שהקמא ר' שג' (טמ 85) מ"ג בספרת סופרות; ספר לפסקו ולעקד
 ראש פסוקים לבו א' וקרא בו, הוא אומר; והנה הטעמים מנינים סוף הפסוק, לא
 ראש פסוקים, אך לא כוונת רגל קדוה אלא אומר ראש האולי נראה אדם על לבו לעקד ראש

הפסוקים או להטות ריח בין פסוק לפסוק - דה צענן ס' לפסקו - ויהנה הסי' והפול
 פסול וקד' ומהו קבלה" צ"ל. ראש בקדו' לקד, שאין הטעמים מנינים סוף הפסוק אק
 אמנן גם אמנן גם אמנן צמט גם ל חלקי המאמרים לפסקו. וקב דה אמ נבדול קמ
 מבוצ אמרו, ולעקד ראש פסוקים" ולא אמרו; ולעקד סוף (או סופי) פסוקים והשמות
 מימין למתן ראש" (אמר סוף)!! ומי הנביח אפצן מסנות סופרות. והמור סוף קרא!
 אמנן לא הוא קלה כתיב בפסוק האלה, אהל גם הדק רש"ל רוספורט בספרו צדן
 חלן (צדן אמ) גם הוא כתיב כמותו, והוא חלקי חלקי אמנן, והוא חלקי חלקי אמנן
 לא שמו נקב צדפה הנה פסוקה לפסקו הפסוקים. שאת הפסוקים ~~אמר~~ פסוקים ל
 אמנן קו שניצור פרשה (תשצ אומות) פירה, צ' שות רוקב (ס' רפן) וקד' סוף (ס'
 רצ''), ורמא קל' (טמ סוף הסי'), וצ' האור הקד' (טמ סוף נד'), צד שרמא ה
 הדכי משה סוף (ס' א"ב סוף ח') ובהקדמת ש' (סוף א"ב) כתיב; פרוץ אהמ
 מצט חלק בין פסוק לפסוק, וצ' מ"א (טמ סוף מ"ה) וקאמר הקד' (טמ סוף צ"ו), וצ'
 ק' (יוד' טמ סוף ו'). ונה רש"ל דב את הקד' ואצ"כ א שם אמן אפצדו, ולקבו
 ותר הפסוקים קדוה! והלשון הדארת האם האם ומוקן בן האם ומוקן בן, כי
 בן מוקן מקלת סופרות גם כמות אלה, וצונו ראו ס"ת כזאה לקולאמין קהש
 אלה הלבד ומקדוים שלוהם, ואין בולע בה ומלפץ; וכי קבלו לרש"ל חנה
 על הקד' ונתן הקדמוש אהיא מן הקד' לעמאנים בחולשים כונת קצא מ' סופרות

למ
 קד
 אפצ
 קדו
 קדו

ונתקבות האותיות לאו" (54) לא נבדל רספורט וולטמן וצמחון ור' אהיה קחון
 רהרון. הטל אחת אמ' סופרים וקטל פסקי, וכל לט' גבתו על אופן האמור הניב פס
 והצ בגוף החוקרים ~~האמור~~ האה' לא יחפלו והגות שנוני, לבסוף האמור אמ' סופ
 הוא כבלוטו מעש. להלן שם תקובות בין פסוק אפסוק כמו קסדרים המוטציות קבו
 (55), ושהצמיד מתק במאה האחרונה שהפסוק במקום המותק אטצק, אלך ועת
 הנה ולתם התקובות הנ"ל למחרי המאה האחרונה שהפסוק הם התקראים אצלם צמ
 קצט, סוף פסוק "ז' אלא שהריקצ' פי' כ/ (שם התקובות הנ"ל) על שנק' ראש
 פסוקים לבן (ע' שו"ת ריקצ' סי' רב"ו), והוא הצבור לא הותק במסת אמ' סופר
 אלפסן מלת, לפסוק "בל", וכל לא הותק אלא הרקבא קמולות (סי' ראל"ו) וכל אמר
 55, והנה לא גדסו רק ספר שנק' ראש פסוקים לבן ונ"ל והחוקרים המקור
 האמיתיים הן זאת חוקתם לחקור ולהבין ל מלה וכל אות שהקברו הקבועים והל
 תצאנה אותם המקורית ומקורית אלה לא לבן אלא לבק הנה! אמנם לפי המסת
 לפסוק לשם באו, לפסוק "ז' ושלוקד (במ"ס ספסל, ומקד"ו, והתקבות מניחול) פי' ע
 ס"ת אות ה', און שנק' "ז' ושלוקד (שם), און שנק' "ז' אלא פסוקים לבן" ותייה האור
 לפסוק "כ"ש שלם שם תקובות בין פסוק אפסוק ונתק במאה האחרונה במקום המותק
 אטצק ז' האמור, ושנק' ראש פסוקים לבן" ששם תקובות וטציות הכל ראש הפסוק
 אמין על ניהק יזכר יתם התקבות והטציות שהפסוק; והרי זה כצד מ"ש רש"י (שבת
 על אסדר ראש פסוקים; למתק ראש הפסוקה לגורה קטיל הוא אנש בנויה למחר אמסו
 את שפס' לקורין בתקובות וטציות קחמ"ז ע"כ. וכל קנה, טציות ונתק ראש הפסוק
 יזכרוהו תקובות וטציות ל הפסוק ל"ו ונתק/אף על/עלן קסדרים שהקברו היתוכים א
 והטציות אפחות ראש הפסוקים, קהות פסוק כה צותק - והוא צ' הרקב - והיות
 ביהם ספרים כפי פסוקים על הפסוק ל"ו והי מקד ומטצק. אמין עזב פסוק קוב
 נעלה קבתה ונתק. ואולי זאת היא כונת הירושלמי, אמלה פ"ה (המקד"ו) (כ"ר פ"ו);
 במקרא און ראש הפסוקים, אמנ"ל כמה שמימ מקד אצלם -
 54. והוסף עזב (שם 85) אמר; ובאמנם שנק' ראש פסוקים לבן ולא אמר ווא
 הזכירו מצולא מה בוא של מוקד ומוטצק, צבות קרורה היא שלא היו התקבות והטצ

ובמחזור וטרי
 או שנק' -
 ז"ל (פ"ה)

מהגנים ביחודם כאל" ע"כ. גם זאת היא צבות קרורה כל יתם צדקות הקורות אשר הקל
 עכ' כה, ואמר ובהא אמ' שיה האמה. ונו לא ינתק אצבות קרורה כצאת! כל החוקרים
 והמקורנים לט הסכמות בה אתם שמי' סופרים נתחברת בימי הקאולנס (ע' צדק מילן) גם
 ספרו המקורנים), ואף אלה המקדמים אותם לא יקבצוה יותם מוסף ימי רבנן סבוראי. וזה
 נאמר ונתקף' והוכח וכל החולס (1023) שזמן התחלת הקדש הוא קדש ונתם חתמת היתומות
 בימי רבנן סבוראי, ואחר שמונת היו יותם מקף' ינה, אכן ביקר בחוקר הנה אצלם נתם היתומות
 הקדש תכף אחר חתמת החתום, והוא בימי ראשונה הראשונים שהרבנן סבוראי, ואמר (צדק 1023)
 רבנן סבוראי אשר הנה הצלו התקבלה על ספר ונתק המלשם והתחלום וכו' הם המה למן תק
 חביש הסופרים אכן שמשון ותקבלה אצלם קבר וקריאה לא תכח, והסכ' עליו, והתחלום והקדש
 והטציות, ונתק כל התקף ורבנן סבוראי סמכו את יביהם על מאנתם ואצורה וקיימה וכו' ע"כ.
 יוצא למ שהקדש והטציות מלבן בימי ראשונה הראשונים שהרבנן סבוראי, ואחר שמש' נתקבה קי
 הקאולנס, אכ"מ אחרות הרקב והולגת הקדש והטציות, כימימם לבין ראשונה הראשונים שהקב

54. חטאה גדולה חטאו במחבתם זאת שצדקו על צדקת אלה המאחרים את התקובות והטציות
 אמנם לא רק שחטאו במחבתם אלא שצדקו בהם הנה הנה מתחילה אי
 ומבדל אפסוק לב/ הם סופרים האמת והקדש להם וקלקס ונתקם!! האין זה צדק ופלא!!
 55. וצ"ל צדק ונתק (א"ז) ד"ה ושם של און הפסוקים שנתק; נתק ונתק הפסוקים ונתק
 פסוק אפסוק וכו' ע"כ

277

והוא קרן והצטק הצען ולא האות, וסוף על מה שהצטק כמו בפירוש המלכות כפי הדין
 ובין החקרים והמלאכים אפי' צינים. ונתן ג"כ לרמב"ם בחי' הפירוש וירא הצטק
 דבריו מהודושי' (ע"ף ע"ה) והתורה רבה (הראשית כ"ו) לשם אמרו: ולפי
 הצטק והצטק הוא "נה הנקוב" בצבור לצמצום הנקוב כולו גם הצטק, או
 מקו, זאת הצטקיס חסיד כיו שבתה בפירוש הראשית ק"ו ונקובות, וכ"ל אמרה ק"ו
 תפס לשם הנקוב "תחת" הצטקיס: ואין סוף לשגיא, ולא הצדד יביצה, אך לא שגיא
 ולא חולה צדון, מאת רמב"ם בחי' כיו שתיבה ה"ל רא"ל גמראן בסדרו מלפני השלש
 (פתיחה לשיר התעניות ויולא חבל"ג צ"ג 22) וכן ה"ל רא"ל בסדרו גור גור וכו' וכו'
 כ"ל צ"ג 244) וכן ה"ל ר"י ריב"אן בחקירת התורה (4:15), ה' תכ"ו, מאת לגנת
 וכו' ואלה הצטקיס המלגיס, שלמט שגיס, שלמה המה נפאן, וארבעה או יבצו.

101
 חסידים יחידים
 חסידים יחידים
 חסידים יחידים

§ 66 הוא אל נבו מאת וזמן של או הסוקרים" הנוטב צמח אבארו ופי הצטק
 אופי לא אלא החסד הזה מאת ה"קראיס ואצטקתה פה אפיהם, אמץ נראו אמ אלא
 זה יהי אבד אל אמ יפוח צלוי' דות נח שפינים. הוא אמר (צ"ג 85): רק מלאת וכו'
 של או הסוקרים, וצמח אפיהם בקראיתם בין בסוק אפיהם, וזה שלו קאם של, כולו
 הנה סוף בסוק רלום הספר, שא"כ מה עורף אפיהם של? ע"ל. ר' שלו, ר' שלו, אן חתמתן,
 סוף חתמתן! מכתבים רבים האם מוטצקיס האם מחקרים באו אולי, ואת נאם, ובפני גם
 רבים הפעוד הנקוב והצטקיס קראת כל יחיד, וכן הצטקיס על כל התיאור, ובכח
 ספרי חכמי המלגיס. היחודים המבדשים, המלגיסות, המלגיסות, הספרא הספרי וכו'
 גם המלגיסות, אלא מלאת בהם אף כולם רשמי הפסקות במהגין בהם באשמות האוצרות
 החיות. ואף אמ נמיא בהם אפי' אינו נקוב, הוא שלא במקומה ומלגיסת הנקראת
 והפסקה. הנה אפוא ר' שלו, האם בקראיתם כל אלה הלצרות ולזמן של אפיהם בין
 בין בסוק אפיהם בין מאת אמר?! ההתבוללות הלזם שלף בזה, או הלזון אחרים בו
 אמנם לא אבד אפיהם, אבל גם אלה החיובים מתן מברקות להזים ולבד, גם הנה עפיון בקר
 כמלפני, ואין מלגיסת מתפאר מתפאר מתפאר ומתפאר ומתפאר מלגיסו הערומים הבכר
 ונתייה כותב הספר הלזם להיתפ הקראת הלזם של, ובאו תל"ו ובאת את התפלה ונתן
 מה היא? להפסיקן בקראיתם בין בסוק אפיהם!! האם לא הלזום צלות או בקרסין אפיהם?! אולי
 אמ כבדשי חול דקיסו אלהים חנינים המורא הקדושה. אמנם לא על הפסק החיובים יצדד
 הכתב, והוא של קראו את בעדי המורה כפליט ואין זה הכל כמו מאת אפיהם אפיהם הפסק

שאלות
 ק"ו ספרי
 המלגיסות
 והמלגיסות
 המלגיסות
 הפסקות
 והחוקרים

לעברתו רוח הקדש ולא להבאינים וקדו רוח הקדש בעל כבוד הקדש הם עלמם עק
 ספריהם וכו' ע"ל. הקדו המקרר הנה אצלום עם אלה. הקדו אצלום צמחה, ואמר
 ומתפארים.

מה ליש אן להצדק על דברי רמב"ם בחי' אלה, הוא שאם מברשות תל"ו על ולזמן של וכו'
 במקרא הוא רוצה להוכיח שהצטקיס לבחורה נחמ חסיד, הנה תפינה זאת הפעודה רח
 שאין זה על מה והלזן כי האמת או מל אפי' מברשות זאת רק לבד הון הישנה
 ולצטקיס שבמלגיסותם אפיהם כן הלז גם אפי' צדרא וסוצמט, אבל לא להוכיח מבקיעים
 להם אפי' חסיד נחמ. אפי' ג"ל: וצ"ל דרשן ר"ל שגיס הצטקיס לבחורה נחמ חסיד וכו'
 זה ח"ל ולזמן של ויהי במקרא וכו' נפא חמה ולא אפי' הוכחות זאת. ואולי סוף על
 שבייתן של בפי'ר, בפי'ר, ושל הפלגיסט אפיהם, המוריס אפי' על הספרות
 שרו אפי' בקאה חסיד, והמלגיסות האלה, קברוץ אמר, אלו הפסקות, אלו פסקות
 מלגיס הוכחות אפי' חסיד, א"כ קבר המוריס אפי' אפי' וכו'. ואפי' יבצת אמ
 חתי ואפי' אפי' חסיד אפי' חסיד אפי' חסיד אפי' חסיד, אפי' כי הנה יבצתין הקדש
 ורחוק מאד ללפני סיבות מאפי' זה אמר ר' ילתן (ברכות א'): מקרא סוכרים וכו'
 סוכרים וכו' האם, אמר כן כי מאד שאין זה טעם, הוא גם זה הנה אן אפי' ואן חסיד.

התורה כזאת חרשה והלא אף אלה ~~עצמם~~ חרשו כי מי זה יקרא וידבר מהוי הפסוק והפסוקות ה
 הראויות אל מאמר ומאמר כפי הכותה הקורא והמקרא! אלא מה נקטס העינים אל ההפסק ה
 הציוק והוא אל טעמי ההפסקות, והוא, הנה ראו מאות מתקוות, מאמר ומאמר יס מוטציון, פסקוקין
 מופסקים, הספד המתקד והמוטצין שלשמה, וכל גידול הנה נכנס: כל פסוקא באה פסקה
 משה אמר או פסקה/ אנה: (תעשרת כד: משה כ"ה), כל אף שפרה ימ אפי השלצרות והסיון
 באופן אחר, חוליה ומאלבי הספדים כהשלצרות ההיא. וכבר מנאם ק"ב פסוקים מופסקים
 בשם אופנים, והם (הראשית א"ה, כ"ה), ובן השלצרות העיקרית, וטעם התחמתן או תכלתן, אל
 תתאם, או תגבה, או תענה הרצון עד שקר, הוא פסוק אחד נולטצם הצלולן הם ארבעה פסוקים.
 ובן מן זכור את וית הלכה וגו' עד ויקבלהו, וטעם הצלולן הוא פסוק אחד נולטצם התחמתן
 המארהצה פסוקים. וכל על הדרך הנה גם העסקות השלוות: וצ"ל השלצרות הלאה ת
 תיתענה גם העקבות ולתתן גם השלצרות. ובן כל גידול הנה נכנס: כל פסקה באה
 פסקה משה אל פסקה: (ברכות נ"ה:), ואותה מנאם פסקאות באמצע הפסוקים,
 והמשלס להשת רוח אפוסקא כחיות שבין פרשה אפרשה: וזהפך מנאם סדרות שלמות (פרשות
 ונ"א) שאין בה פסקה כל א פומחה ואל סומחה, צ"ל מנחה על עם ולס, וצ"ל אור תורה
 ונ"ב (ויקרא ד, כ"ב) אצלן פרשה ויקרא וכן כ"ל תלה שר וגו'. את כל זה יבצע הוסי
 אנשי כנסת הגדולה ויצררה הרצלם. מהספדים המתקנים המוטציון והמאפסקים אלוהי קיבץ
 מהפכיון, והפכיון מהקטים, והקטים מהולצ, ויהולצ משה, והיה אהם אהשכיל אל
 טוב ולהכיןם בציור קבולין, כי אלה העקבות אלה הטעמים ואלה ההפסקות מתקנים (הול
 נחלו, וחוליה ומ אלבי או ותקן בקר מבריתם 58) עם השלצרות; וכל אף שפרה חרשה
 הוא מקום וטעמים הוי"ו וי"ו (השלצרות) והשלצרות. והשלצרות וצ"ל השלצרות
 והוא גם מתקרא אלס הנבחר. והוא קביל הו"ו, וזה קראו צורה אלס השלצרות (צ"ל השלצרות)
 כל צורת גם הספד המתקד והמוטצין (למעט הביט צורה הקרואות, צ"ל משה) גם
 הוא קביל מאמר או נולא וחולא חוליה את מקביל הקביל הספד המתקד והמוטצין המסור
 הנכנס, הבעתם כי יש צורה ספד קביל ממך קיביל שרי הקביל, ואל פין נדרו את הצטת את
 האבותהם, וצלו נסעו כל צרת וכל צון כתבשם תכות כאלו יחצו נבון אפשהם, אטוקות
 הצטת ודומה והוא גם קבילתם מאד ותקם הנכיונים נמי הקרואה כומרה הלבדור (ה"ק)
 פ"י (זנבן באר ו אהס אף גוף צדן העקבות והטעמים האלה, אמץ יבצע כי נמו האותות
 כל העקבות כל הפסוקים וכל הטעמים, כלם נרע מתקום קביל נחלו נולא גם הקומים
 יבוצ נהדו נפסקו והוטצו אל אופן זה בקרא ואל אל אופן אחר. זה הוא מה שדרשו
 ופרוץ: ויקראו הספד קומרת האלהים זה מקררצ (שמירת מלשונת הקריאה אל טעותהם
 ק"ב כמ"ל אמלה 58) פירש זה תבואים (שמירתן אהם והארזו אלן אלה הכורה ויבצע. ה
 קביל שטח חלונת ונענה אל הפהם שאינם מכירים אבקר והוא צר (נחמה נ"ה, כ"ה) וצ"ס
 ספדי הנהם וכו' שם פ"א. והעדרה הולציונה ואמרת רש"ל שקלא הספד) ולסם ל"ל און
 הפסקים (ודע ית צתה להם ההפסקות שבין פרשה אפרשה, אמ סומחה, אמ סומחה,
 והוא לתת דות בין כל פרשה ופרשה ולהפסקות ממה אלתורה. והלא כפי השלצרות האלה
 ונבדית), וובית בעקראו פסקי (מלה ג' או זה פיסוק בהפסקות: ונעכדו
 59) לתורות על ידו הספד המתקד והמוטצין שבייט אהבות הן לתאין קרואותם עם

58. אמא הקומ ספד, שהוכיח את הרב או את חוקה. צ"ל מד' (סוף פ' וואר) גממין הספד אהמ
 ג"ל בארון שמך אה איון בקר שהיו מופקדים (אמית צ"ל מוציאנן" ואכ"ל) אותם בטעונו
 וי' אמ' סודית (כו ה"ד) והורגתו תעשרת (סוף ה"ה) וכל אבר" (ס' א"ה), ומד' המכה (פ"ג)
 ג"ש קטם צרור אל ערר מקובות לקומה, וצ"ל צדון צדון ערר ק"ב.
 59) ודע כי הדרשתי על מקרא זה, יש שמעון בין קביל (מלה ונבדית) ובין ירושלמי (תורה)
 ומסח המדבר אקוח מהירושלמי וכיבוצ כי הוא אמרת א"ה, וכל זאת יש גם שם קיבץ

(מחנה)

ויש שכתב הנהגה ויש שכתב בלתי נכונה ויש שכתב נכונה ויש שכתב חסידות ויש שכתב נגידות ויש שכתב רבנות ויש שכתב אחרים

הנהגות והטעמים. כמה גדול כח הטעמים בהאור הברמנים, בחוקים ובהפסוקים אין כח
 הפסוק והין אמר ואמר להפסוק צלמו, ומה דה טוב טעמים (וצ"ל 555 טע) וכל זה כח
 וטוב של טוב. רוח חכמה ובינה אמר יסוד המדינה ומה שהיו חסידים, והיה חסידים
 והלשון כי הפסקה הפורשט. הפסקה הפסקה והמאמרים אצל הטעמים, הוא חוכמת אלהים
 בוקא כפי הנהגה בעזרתם אז לא באופן אחר.

ואתרי ל אלה, אשאל את ר' של' אמר כה בעיר נראה יבו אבא ואמרם, ולומר
 או הפסוקים, מבוז או הראא חסידים בהאור אמרם השם בבקשתי ונביא מן מקור
 זה פסוק טעמים, או אוו פסק טעמים, וכל ולומר של אוו הפסוקים ל' להיחלש
 והמברל? אצל החריש ולא הוציא את אלה של ולומר כל מקו פקר ולשורו יתין כ' בעין
 הדין; האמנם נאמן מה שאמרו פולוסופי הפסוקים מסוף האלף החמישי (הקבוצה אספר
 י"י): להשלח תמינה אין להאמין בו מצד שהוא בעל תמינה, אבל יש להאמין מצד מה של
 ואפי השם מוסוף, אולי ולשולח תמינה, שאם נראה בפק מתקד או, נוספת, ואם
 להעלותה, נעלוטא; וסוף סוף האמת ממתחילתה עד תכליתה, ואין ל' ונראה.

צ"ע אמרם שהיא הפצת המעבדת אבצת ואומרת (צ"ב 86): כי אין אמר
 ונלא כל התלמוד זכר ורמז אחת הנקבות, הנה אין לא ראוי ראיה, כי אולי אמר
 או נצאן והם להזכירם: הנה הוא מליק (שם) הנה אפוא בשם מקומות נראה אלו
 צרכים להזכיר הנקבות, חסד הווי המנהג, האחד בשם ספר חמדה, כי אמר או הנבין
 של ממנה פסוק? וכו' צ"ל. על זה כבר הליכות אמרה, צ"ל על אמרם שכתבו וזכרו ההנהגה
 באסכת ספרים שם הוא בעצמו קבוצה ל' פירושה השלישי בתלמוד או בתלמוד, ולא
 בנביא חסד, וכבר מצאנו ראיה דקות בפסוקים בשם, אפסודי האלוים והתלמודים
 והעולה ראוי, ואין להאריך בזה, כי הנפק הנה ידוע השם אל מקור ומקור קבוצה
 בבני חל' והנהגותם ללאן אמרם.

צ"ע וצד אפסוד המקום השם, וכך נאמר (שם 86): והלשון בשם הנחמיה קללת
 און אמצה על בדת אלה מהם לשאלו: שם אותיות הנקבות בשם: או בואת אפסוד
 הנקבות? ואם תמצא ותר אפסוד הוא תקבוצה, כתב שם הנקבות הללו? ואם תמצא
 חייב כתב שם הנקבות לו בלבד לו מהו? מה צריך הוא ופסוק, או בואת חסידות
 וחייב? וכי אין בתלמוד שאות דחוקות מאין? צ"ל אין זאת היא חריפות אמר
 אחרים בשאלתה! אין זה היה בשם שכתב! אין זה הוא מוחל באין טבא! וצ"ל או
 א הווי מקור או חבו מברל! באין זה היה זה בשם כי בשם של אפסוד הנקבות האלו
 הן גם שמה הנקבות, ואין להם דחוקות חריפות וקבוצה מן הנהגותם? וכן נאמר
 צמדי זה שיש ושקד הרגיש ואראה שלש (שבת ק"ג): הכותב לשם אותיות וכו' בין
 שנות וכו' כל לשון חייב! הרי אמרם בשלש שאין האותיות צריכות נקבות. ונאמר האות
 (שם): אמר ר' וסני אר חייבו שם אותיות אלא השלש רשעים שכן היו בוועין על קדשיו
 וצ"ל אידה ה' זוגו. והן צדפ וחוין חריפא בגין, אמרן קא בצי איבעצא בעולה, שיש
 זו בלבד זו! אין אמרם בעתה משום רשעים או אמרם בחתונה משום כתב? וז"ל (שם):

ר' יהודה אבי' אר כתב אלא שם אותיות. והן שם אתה חייב בגין שבת דר גג
 ונלא (שם): וכי תמצא אלף אורך באורן איכא בישיבה. ויקח בינה פסל שלש
 שבת כ"א הו' אר וכתב כי אין ואיבעצות אלה, ובפרט אחרונה, מקום ל' והאמר
 אל האתרי קבוצה, אמרם ל' ש"ל צמנו מובה שם ואמר: אין ל' זה (הצד הודעתם
 מקד פסוד ואיבעצותו בשלש הנחמיה הין קללת) אלא חסד ראיה: והנה הוא סוקרם
 מחנה על מחנה איך בקבוצה, אב' בבורא אמת ואמתה יאמר: ולראיות קבוצות שם

קטעם, אבל ל' השמיים ההם אנוני מקצין אפסוד צלמה בזה, אבן אין אמר להזכירם שם
 ומצאם במקומות הפסוד.
 (60) וצ"ל בקבוצה הנהגה חסידים אפסוד צל חייב על פסק מוצד (מאנת הכותב סוף ג' וצ"ל): ומי שישמע

מבנה אמת וטובות. והנה על חלואי ראיותיו, כל אשר הליקוהו הוא בן והותם. ונשקוהו על
 ראיות הקדוה שאין זה מבנה, הראשונה, חשבת האה סגף, ואחרי כן חלופת ראיותו הקטנות
 הנה בסדרן. ונשקוהו חלופת כל אחת מהן עד כי נוספוהו. וצלי צופה, בסרט ובא אר
 ראיותו הקטנות והנה, אגון מצד אבן אחת אשר שט על הקאר, או אהראות כי רק מספר
 וריסות שטח צלוא, וצד מצד ווסר המסך והריסות הקטנות אל רוח, תראה כל זאת קשר
 הכל, סקת צולת וקורה.

§ 69 הוא הוסף אמר (שם 86): ואולם הטעמים, באין מקומות היה אפי' להניח
 כפי אומדן אמת כי רוב התקנות יצלו. הטעמים מחולקת רק בירוה ובאור אמת, וכל מה
 הניח; תקרא אמת ונצא וכתב טעמים: (יפדון א"י) זא"ב מה נוצלו להם הטעמים בהלכות
 המתבטלות כל צד וכל צד (במין 60). ואחרי כל זה חשאת, אמת בהק באורי המבארוס אשר
 בארו לא כתי הקדש. כמו רש"י ראב"ע הרד"ק הרשב"ם הרמב"ן וכו', וספר ונצח דברו הטעמים
 בהאורי שטח, כל אשר מלא אמת באור, מהחל המורה עד סוף כמבנים, השלש דברים על
 פי שטח יחבא אל ח"ה האלף! ואלה המבארוס הלא חשלו ותקרו הרבה רק אחרי צורך פלוסו לא אמת
 והנה להם להזכירם הרבה יותם ומה יפנה אח"ל להזכירם, וכל זאת לא הזכירום רק במקום
 שהיה להם להזכירם נחון אמת, והזכיר ומה הנה לא חשבתו אמאות, חלפן, ולרביעין, אל אהאר ומאר,
 וזה יבדיל מת"ל או מספרי התלמוד שגזכירום בא"ל מקומות! אמנת בדרו חכמים ואלו הבאי,
 ור' ע"ל חכמי היה, וגם סדרן אגון עד לתחת המעשים הביא אלף, וגוונא קתם ז וקונתו הו
 מאמר הנביא (ישעיהו א' י"ד), אלף אמת מפש גדרת אמת מפש גדרת חמלה וממסו! כל אמת
 ח"ל (כמו המבארוס) לא הזכירום רק במקום הנחון אמת, ובמקומות ההם מלא זכרון
 מהאר הניב אהר"י או חמ"ש טעמים, ואשרו (תקנה ו'): ; אמאי ז"ל? מר גוטרל אמר ציטוק
 טעמים: וצ' ספרו הנה וכו' (שם פ"ט); (במחבר ס"ב); ; מפש למראה הנה טעמי
 תורה: וצ' רש"י שם וספרי הנה וכו' (שם פ"ג), וצ' מן אבות אר"ה (אבות פ"א סוף א"א);
 וב' במדרש תפלות אמרו יב נחלת אמת כח הנה ומראה הנה טעמי תורה; וב' פסקי
 טעמים בהלכות (מגלה ג' נדרים א"י); זה טעמי בדים בירושלמי (מגלה פ"ה ה"א) ובמדרש (ב"ר
 פ"א) ז' וב' שר פסוק טעמים ב' יוחנן (נדרים א"י), וצ' ספרו הנה וכו' (שם פ"ג)
 ופ"ג) ז' וב' פסקי אופסקה (מדר' גמות פ"ה) וצ' ספרו הנה וכו' (שם פ"א) ז' וב' סגל
 או סגל אהפדות הראונה אהאמר המבאורת האה צ"ד §

§ 70 צדף באמת או ראיותו הקטנות שאין להן מבנה. וזאת יראה ראשונה; וב' הניח
 כל הקוראני, הטו אמת וטעמי. אמר נאמר (שם 86): וצדף שטח נא אמר נא אמר בסוף הדבר
 ב"ל ב' נראה אמת שלא הנה הנקוד קנתי רבותם, שאין תלמידיהם לה יהודה ב' רוצ' על
 מה שכתב וטמאה ששבעים כנפתה; אקרא את שבעים, וכל תהא ואלת בקרה טמאה
 אבצום ז אמר אמת; טמאה וטמאה בדר וטמאה וטמאה בקרה, מה כלטמאה בדר, בקרה פסוק
 אל כלטמאה בדר, בקרה כפסוק ז אמר לנצלו ולא והנה אחד אחר יהם, אמר אמת; אי אמת
 דקוקים אבן, לבוצינים קרוב, ויש אמת ומקרא. והנה אמת היא ספריהם ממקרים, אין אמת
 הותמינים אקרא את שבעים? ואין הנה אבן מבצות וומר טמאה וטמאה בדר זכ'?
 ואין אמר אבסוף לבוצינים קרוב, ולא אמר לבוצינים בקרה? ואין אמר יש אמת ומקרא, ולא
 אמר יש אמת וכן? וזאת היא ראיה ברורה שאין זה משה! זאת היא ראיה לשניה נאמר

תחת אמתה אמר ענין חייב? וראה דב"ן כרמיים באמת דא"י ויס' (ע"פ חייב) חייב
 ורקבן בסור וכו' ע"פ. ורקבן בסור וכו' ע"פ. ורקבן בסור וכו' ע"פ. ורקבן בסור וכו' ע"פ.
 (60) והנה הרבה תנאים שהולאו ת"ל הטעמים בדר שנתהם רק מהטעמים, אשר אמת אמר אהיא
 הנה, ויזכרו לספר שטח. ואבנא אמת אמת המכרות לנסבן בקריתם רק על חלופת
 הטעמים. ת"ל אמרו (אבות ב"ה ט"ט) על באצט אהנה כל נפש חמה. ובארו בתחומא (ומ"ר
 על המוח, במדר' ב"ב י"ח) אהוא אמת אמר באצט (שם) אמת ותן או קוק מלא הנה כסף וזה
 לא אוק אבצור את פי נ"י אהנה אצט קטנה או קטנה ונ"י לא יתמי, הוא כמנה מקור הנה
 שטח כסף ובהנה קוק. אמנת הנה אמת בקור שהאמת באת וזה המסוקו מן אמר אמת וזה
 שאתרו, הוא אמת הכריתם ובהנה המבארוס רתם. ב"ן קנה, כי אין להם אהרין בקריתם
 ואלה רבות מאד גם בלטה גם ביהודי.

ל שגל שהקדוים טובים ונבונים. וכל וקלות סוב / החדר כי הראיה הקדושה האמת שאין לה
 ולעקבה טובים ונבונים, כבר מצאנו בחוקי ה' ~~אשר~~ אמרנו / במדואו חתך בן
 § 226 וצ"ל בהצד העצ. אמנם אחת היא לו, אם היא מולדת בית ר' שגל בעבר
 התלמוד, או מולדת חוץ. אמאן אמרוך וחקור את התלמוד עצמה אם היא אמתת וחמדה
 יסוד חוק שאין לה מדה, או שהיא פזרתה באור ואין לה על מה לשפוט? וצ"ל ~~אין~~ כי
 נתבונן היטב באמרת זה הפס' הראיה קדושה אם שהיא גם אלפי ר' יהודה בן רוצץ
 תלמידיו סדרים מתקדמים. הנה זה ר' שגל היא אלפי ראוי הקדושה שאין לה מדה, וחזק
 בארבע אבנים גדולות ונבונות - סלואתו ותמידתו הצדקות האם היו ספריהם מתקד
 שם אותן ארבע אבני ראש פינה, אבני אבן הנה; וצ"ל שיהיה אמת כפי תפילה
 כי ל היוחות או תדונה אותן מתקון, או אם קלותהן בסובין, אשר אם עבר רוח קו
 בן נפאלהו, התלמידים ההם מי היו, תלמידים חכמים או תמקדתי של בית רבן? ור' יהודה
 רוצץ מה היה, ראש ישיבת חכמים, או מקרי בדקדק? והתלמידים הראיה, היבצו מה
 הנבונה והמסודרות, או לא יבצו? ור' יהודה בן רוצץ היבצו בעצם שאותם אהרן
 הנבונה והוא או לא יבצו? הרי אבן ארבע שאותו מול ארבע שאותו, אבן מול אבן.
 שאותו אלה קלות הפסוק, וכאשר תפסדנה הן או תבאנה ותצדקנה מהלך גם ל ארבע
 שאותו. ר' יהודה בן רוצץ היה ראש ישיבת ת"י, ותלמידיו חכמים היו, בא"י היו שאלו
 רבוי, אין נקרא? והוא היה משיבם: קראו כנה! ומה חנה צד כי שאלו. הוא ל מק
 בדקדק ~~בשפת~~ בטרם שאלו התמקדתי לטוב אין נקראו, ור' יהודה בן
 - אם לא היו תקדוה בוניהם - האם לא בטרם שאלו כבר אבני הקדושה הנבונה הקדו
 והמסודרת! ואם היו שלט חכמים, האם יבצו את הקדושה הנבונה מהיות רבם, ומה
 אשר שאלו? ור' יהודה בן רוצץ מה חשב והם באמר לבוצינים קדוה! האם גם המה
 מהקדושה הגאון! ומבוצ לא הישג אבן ועבד כנה! ואם התשובה שגל והם הוא וכל
 אמר "אבן", הו"ל: או אמת וקדוה אבן, ול אמר אמר "אבן", לבוצינים קדוה אבן
 ואין אמר נאמר - מה שלא יתכן כל - גם התלמידים גם רבם הסתפקו ולא יבצו בתורה
 הקדושה הנבונה, הנה אשאל, אין מביעה אהיה סתומים תבין אותה שניאו? ואם שגל
 אין סתן על דבר זה ולא הסתפק אם דבר איננו כנה, והוא לבוצינים קדוה!
 אז חקר אז ברש ולא שאל אז את חקריו ולא את-רבואת האין אמת קדוה? כי שגל
 והוציא את ר' שמעון (צ"ל פ"ה מ"ה) האין אמת קדוה? וכל דבר שנישפט ונצט, ל
 אמת יוציא ויבנה שאיננו יוצא מכל ספק לחלוטין צד שיקרא מי שלא שרמו מצדו וצט
 צלו. ואמר ל אלה, אמר, אקרא את מלאה כנה יבצו את הקדושה הקדוה
 לבטח אם לא ראו להחזיקה וקדוה אמתתה, א"כ מה זה אשר היצרים ולמחנה
 דבר! אמנם שאלה גדולה שאלו התלמידים האלה את רבם, ראווה אבן ולמורם ההוא זה
 יבצו כי האושות שבמורה ספורות ומניות, ול האתסר שלא ברם, חסדוה בא אפרו
 האבן אשר לא יבצמה מהקדושה המקדמת והמסודרת צ"ל המקדמת. וכיובטכת
 בטכת במכות, קדוה קדוה קדוה (ספדוין שם ושל) ובוניהם, אבן שאלוהו: כי
 המאקד אמת קדוה ישבעים, והוא חסר ונו, ומבוצ? אם לא אהרות שגל סהיסט
 המסודר הוא מקדוה, יש לו "קדוה ישבעים", וא"כ תפיה טמאה שבעים! ומה נצלה אקרא
 המסודרת שהיא על פי הספר המקדמי שהיא מולדת מולדת שהיא טמאה רק ארבעה על
 יום! ואין נצאנו המקרא (הקדוה, צ"ל 4) צד המסודרת (הספר שהוא הוא מקדוה
 על 2/2) או אינה מהם יכריע צד שהשג יבחה מכלו? ושאלו האמת היא באמת
 האלה גדולה וחזקה, ראווה אבן, ורבת זה, צד שהם שאלו כצ"ל וצלו והשיב אהם בהלכה
 יהודה בן רוצץ שגל שאלו ההלכה הוא רק מקלות מבוררת ומסודרת באור (ואבציות צד
 צ"ל 2/2) והצדקה שם. אבן שגל יתכן בשום אופן שיהיה סותרת לחלוטין נצ"כ החו אבן
 טמאה וטהר ול, ומה נצאנה יד הספר המקדמי על הלכות ומה יבצו שגל אבן

ומה היה
 אקרא את
 אבן ואל
 אמת!

ומה היה
 אקרא את
 אבן ואל
 אמת!

א"ל פ"ה

ומה היה
 אקרא את
 אבן ואל
 אמת!

אקרא את

אמת

הפירוש הטוב הנזכר צ"ל הסדר הממוקם בק"ח. והלכות הנוצרות על יבוא. יוצא להתיקס מורה למקום
 תכונתו. אבל שאותם צדק לא נפתרה ט"ל צדדיה, שכן נצטא גם מהם גם מרוב טעם חסרון
 הל"ל. ואין הוא בא? ואחר שצדק נבדל ר"ל בן רוצץ, שאין שואלן טעם חסרון. וכן במקום
 למצוא שיתר רצון הם מאדים כפינ"א וכשפ"ט וזה חסר. אבל במקום שלט חסרון. ח"ל אל
 חבל טעם חסרון. כי יתכן שכן הוא מלקח הצדק והיות חסר ז"כ כ"ו למצוא מלקוח
 באזנים ומלקוח רבניים. מלקוח מספריות. מלקוח אור. מלקוח ג' ומלקוח ג' ומלקוח ג' ומלקוח ג'
 מאים ומלקוח חסרון. והאו"כ על פי צדק משפט שמי המלקוח. ובאחד העקר הזה כמאורי
 על הפולן אר"ק (חלק העקרון, שער השמות). אל ברש חסל ומצא שלט שם צדק או שבעים
 המורים על קולן שבעת הימים. וצדק הם חסרון ומלקוח קרובין (אלך אתה ל"א וקדוק המורה
 וחזרה כי אמת ע"ב/הבדל). אל נצא והתגוררין ואמר להם: אי אתם זקוקים לכן? (ל"א והיקס,
 ולמאה טעם חסרון) (הוא) צדקיים (כ"ג) קדיק (נקדיקין, על 4 §) ויש את מלקוח (למקלות
 §4, ומלקוחין §5), כי אצדק הכי נקדיקין, והמלקוח זה הוא נצקל, ואין אתה יול"א מן הכל, ו
 ואין כאן שא"ה, מביע בא חסר? ואברהם אמר היה בא מאו ו"ו, הנה אמר ללאו, מביע נצא זה
 מן הכל! והמורה כה"מ (תעוד פרשה א' כ"א) מביע הבדל מצט וחס, ומחוק ע"ב יותם
 את באורי זה אשר לפני, צ"ל כי אין להפיק הדפס אשר ל מצוין יראת הצדק ויוכח.
 ושמ אין, שבו צדיק קדיקין? והב"ה הוא הוספה מאת מספרו אברר הבדל ע"ב יותם, ובפרק
 רוב הכרונות והתמסדות. (ולבצנים גם המסדות) לביא מספר ההבדל בסוגיותיו, ויוסף
 הבן מצט אברור, כבוד אל שנתה בית הגדול הזה.

וצדק ראה ע"ל רחוק במאור קריאת המורה, ור"ו"ה במאורו יש את מלקוח ומסורת
 ואחריו הלך הרב מליבס בהוצאת המורה והפ"מ אר"ב שם, המה ע"ב ונצדו אצדק מקור
 מספר להצנים המ"ת צדקיים במלקוח שלפ"מ, ונצדו אברר רחוקה, ה"מ מצדקה, ו
 אחרת מאד ובחוקה ז' א"ע הנצ"ד הס"ג נבון וקדור כמב"ש. וצ"ל ה"ה רי"ל הספרו ז'
 גרבה ח"א (ווארשא תכ"ח ז' 10/1 בהצדקה) ז' וא"ל לקדו הכל ספרו זה יקריס מאד ו
 ונתמסדות מזה, ה"מ בקדו הנה אין להם ל' יסוד גזות חסל ור"מ אב"ד.

וה"ל אמנם מה אמר ר' ג"ל (שם 86): ואין אתר אבסוקי לבודצנים קדיקין, ולא אתר
 לבודצנים נקוד? ואין אתר יש אתר ואתר, ולא אתר יש אתר ואתר? וכן הוסף ואמר (כ"ג)
 (87): וכן מצאנו להם שאמר אברורין (כ"ג): מי קדיק ואתר? קדוק קדיקין? (א"ש"מ שמהם קדיקין)
 ולא אמרו מי כמב"ש או מי נקוד קדוק? קדוק כמב"ש, או קדוק נקוד? ע"ל. מ"ל א"ה ר"ו"ה
 ר' ג"ל והוכיח לא היה הנקוד היותו דמותו. הרב א"מ כמאור רבנות קא תיע"ה הכ"א.
 ואין בו לא יבוצ"ה יתרון אר"ב"א, ומתן קודק ח"ו מ"י באמרוצ"א אצדק (84) ולא ונ"מחון
 כ"א אוקי מביע מס"כ"א, כי כן באמת אמרם לבודצנים קדיקין, הוא הוא לבודצנים נקודין/
 יש אתר ומקרא, הוא הוא יש אתר לנקודות (שם) או יש אתר ומלקוח (85) מי קדיק ואתר?
 קדיק קדיקין, הם הם מי קדיקין ואתר קדיקין. ~~ואמר ר' ג"ל ואתר קדיקין ואתר קדיקין~~

872 ואתר ע"ב (כ"ג 86): וצדק מבורש אמרו: מקרא סופרין הוצ"ה אמר מסיל,
 ויבוצ צ"ל ול"ה אמר מסיל אינא דבר הכתיבה המורה, אבל ומסר ה"ה ס"ה? צ"ל י"ה
 אמר (85) כי מקרא סופרין הוא המלקוח ולמניהם, ומשפ"ט הקריאה א"כ חקירה וקדוקה,
 והם לא נפתרו המורה, אבל נמסרו ה"ה ס"ה

878 ואתר ע"ב (כ"ג 87): וק"ל (כ"ט): אמר לו: ולמצוא אתי ה"מ אתר קוד"א, כי
 טובים דובין, או כי טובים דובין, ולא אתר לו ה"מ? כמב"ש ה"מ ה"מ? טוב? טוב? לא
 ה"ו ספרותם ממקדיקין, וא היה מקרא ל"ה וכו' צ"ל. על הוכחות ממה לא אמר ה"מ
 כמב"ש ה"מ ה"מ? טוב? טוב? כמב"ש ה"מ ה"מ? טוב? טוב? כמב"ש ה"מ ה"מ? טוב? טוב?
 סוקר הבדל ע"ל ספרו ה"מ וכו' (שם כ"ג) ותמצא ל"מ ה"מ ה"מ, וצ"ל 880 מה שכתבתי
 ונ"מחון או במ"ה המורה. וצ"ל 878.

הנה זה וינא לא כבודיך הגאון ספר איתר אהבינן על שר ולטרונין, ומהר"ל הלוי אור
 ומאמר להפלא באמרו ל' יהוה' ור' ילמאל למהט מוביט בקדמות ה' דר' די' להכמי הוא ונב
 שהוא לבלתי. והוא סוגי, אר' והלך הוא למ תבאר דבר לאוהבינו (המ ת"ה) ור' ילמאל הוא שם
 זכר אהבה וגיבורת. (ואי יסדד כמו גרונט וצדונים ובמעתה) צ"ל באות. רק ששנה מאה
 למאר: ואלסר להיות ארס אינה שמי בקרואה בין נביובין איגרותין: וכל או הספר הזה
 לראה מאמר ר' יהויד' אר' ילמאל, ילמאל אחי הילוף אתפ קורא, וחלב לבצ' יש כאל אינה
 בקרואה לפי חלופי הבארונים זונלמח חמט ולא נבדד, כי יש קרואה שהיא אהבה וקאר, וכמו
 תקרא ולא נס אלא וימ נס. צ' ספרי הוחל וכו' (ספ פ"ט). וגם כל אין ליהנהט שום שם
 וחילוף כל בקרואה, וטעם הילוף אתפ קורא? בטעם הילוף אתפ מהן ומבאר?

§74 ואמר צדו (ספ 78): וכל הבימות (צ"ה): אמר רבא היימ בקרינן/ פלמא
 הפל') ולא קרינן הפלמ' (הפלא קרונה). ולא אמר היימ ברמב פפצונע: צ"ל. כבר נט
 אמרה (הפלא קרונה) / בטעם בקרינן / אמנם אין אים נעית איה שיטותה,
 הל' יוציטין והר' מוביט שר' ל"ה אמרקה היה. וכל לא אתולין חלויה אים אלמאמ, ו
פפצונע (הפלא) וכל פפצונע (הק"ף) אצטן החלוה לבין ביבי שימי וכלן ביבי אים כאל
 תיף צלון? ומי הוא הגורם ארסן הפלא בזה אים לא ההלא ליהוסף רבא באמרו, ולא קרינן
 אלא וקאר הלא הנוצה על הסוף (62). ואכ' בגלו ההלא הוא היה או אמר ולא טעם הפלמ'.
 זה החרט הובית מרולו; שלא אמר היימ ברמב פלמ', ולא אפלו אספלא שם אמר ולא ברמב
 הפלמ'. הגם ההלא הוא מבטלי כל מה, ונשתל בו בקרואה ולא ברמבקה!! וצ' רש' ל' ספ פ"ה
 אי הוי ברמב הפלמ' וכו', הנה אפלטן שרש' הצטרק, ברמב" אצל הפלמ', וזה מראה ש
 רש' היתפ המסחא בבטוי רבא, היימ ברמב פלמ' ולא ברמב הפלמ' ומה או צדו! וזה
 ויסרו ל' כבר מהר" קרון בספרו הפלאה שבצדן צדן פלמ' א' צ"ל אמנם המסחא שאלמ
 היא גירסת הילום בצדן (שט). אכל בגירסתו שמי מרבי שהוא בג' שלמט, והוא גרס
 בקרינן פלמ' ולא קרינן פלמ' ואין כאל ל' ואל בקרינן/ פפצונע ולא קרינן פפצונע וכ
 קרינן הצדו (במבד כ' ט) ברמב ר' וקרינן ר' י, צ' צ' הקורא איהה' שט ומנתה
 שט, וצ' הפלאה שבצדן שט. וגם אפ' טעם בקרינן בטעם בקרינן (74) שט, דאלן
 אמר מקל או אר' החלוה בין פלמ' איהו הפלמ' אים, וכלן פלמ' איהו הפלמ' שט. א
 מי את הראותה ל' ל' אמ ברמבמ דאלת לא הצדק אבתו ולמקור בהה' שאלמ
 אמ זאת ההוכחה, תקרא נבחה, ותשוב אמור נאנתה.

§75 ואמר צדו (ספ 87): דואות במקום אתה מרא ארבא עצמו באות דוח
 לא בקר ואמר (גמתיס ס"ה:) מי ברמב נעלה (יפקעדה) ומה (יפקעדה) רמב ז' ו' ו' ו'

(ט) ומה אצדע (ברכות ס"ה): אר' אלוואר אר' חמט ת"ה מרביטן שום בצדן ש' אמר (שליח
 וי) וכל בקל' אמרו וי' ור' שום בען, אי תקרי בקל' אמר הולק' "ל' צדו צ"ל אי תקרי בקל'
 אלא בקר, והפ' תקיט שלא נבדד ולא הקיט באור העס, לבין והצדו בקרית תחת בקר
 ובאות העבר פלוט. ר' אר' גינן בליה מול בקל' "אתר' ליהיה כי אים היה אמר ור'
 שומט, אכן אמר שעות בען הלם הראה מחרת אה. הראלונו הוא שלר' בלב והמ' בקר
 בקרית בקר, והלמ' הלם בין אר' בקר, בימט מקל בקר, וממ' ארמוהו מ"ט. (ד) אמר
 צדו בקר, שטעמו בטעם נפולט מכפלו, צ' רוק' הפולט שט, אבשרשו שר' בין, וזה
 הוא או תקרי בקר (או תבאר בקר) / פ' בקר (כמו הקוס) / אלא בקר (אין בקר) / ואין כאלן
 בקרואה כל' בקר חולף בלאר. ומה, יש לו בווימ אלה, אכל אין כאלן מקוס. וי' בקרית
 ל' אלא גלו אר' בקר, חלק הבקיען שצד הפולט, סוף בקרית ש' שומט, קלמוי ההלא ל' מלה וכל'
 ביד' והלא חלמ' איבימ' העבר וכו'. ובספ' ותר' האבקיען פלמ'.
 (62) ואמר כ' ר' הוא, כי פפצונע הוא פלמ' ויש לו כוצל והוא המוס (וזה הוא חל' הצדן שט) פלמ'
 פלמ' ברמב כ' סד' אהין והוא בקר שנפלה ביבי אים), אכל פפצונע הוא תבאר, והוא

והנה זה וינא לא כבודיך הגאון ספר איתר אהבינן על שר ולטרונין, ומהר"ל הלוי אור ומאמר להפלא באמרו ל' יהוה' ור' ילמאל למהט מוביט בקדמות ה' דר' די' להכמי הוא ונב שהוא לבלתי. והוא סוגי, אר' והלך הוא למ תבאר דבר לאוהבינו (המ ת"ה) ור' ילמאל הוא שם זכר אהבה וגיבורת. (ואי יסדד כמו גרונט וצדונים ובמעתה) צ"ל באות. רק ששנה מאה למאר: ואלסר להיות ארס אינה שמי בקרואה בין נביובין איגרותין: וכל או הספר הזה לראה מאמר ר' יהויד' אר' ילמאל, ילמאל אחי הילוף אתפ קורא, וחלב לבצ' יש כאל אינה בקרואה לפי חלופי הבארונים זונלמח חמט ולא נבדד, כי יש קרואה שהיא אהבה וקאר, וכמו תקרא ולא נס אלא וימ נס. צ' ספרי הוחל וכו' (ספ פ"ט). וגם כל אין ליהנהט שום שם וחילוף כל בקרואה, וטעם הילוף אתפ קורא? בטעם הילוף אתפ מהן ומבאר?

ח' ראיה הנעלמת כל התלמוד (ש"ס) שהיו המאמינים בקפואות הנקוד יכוּלוּם להסתעף
 בה, אלא שלא ראו אותה. ומל מקום אכן זו ראיה על, אמר למלאך הרה המקורות ש
 שהשתעשעו בדעת המתמצית הלשון קדומה ולא הלשון כעתה, אכן ספק שלא בק רבא
 בבבלי, והיותה כוננת אמר מי קדימך ומה, ואמר מי כעתה מפני שהיה סומן צלה קדומה
 המקובלת על ספר, ראו היא תורה שקדמתה "צ"ל. אכן זאת היא תחלוה נפלאה מלה
 החוכה המלאך והמלאך הגדול, כמה קוונות תקדו והרעז ותקדו, שלא אמרו, מי כעתה קדמך
 קדמך כעתה" (177), ולא אמר, המלאך כעתה" (178), ולא אמר, היעמ כעתה" (179), והעב
 אפילו ל"ן סודות קדומים גורמ: מי כעתה יבוצד? יבוצדך כעתה? והיה זה אקורה קין צלמן.
 ולחוק גורמי חמה מכנה ציטון, מה צ"ל, התפסוף התחבזותו, וקבוא חקל או חקלאות
 מצילה יבו רבא, ואמר שלא בק רבא בבבלי! כמה מן ההבלים וצדוה הפסלים אמת
 מוצאים בהשדרה והסקרוד הקדמה והתבצרות בראת! רבא אמר ריהטנה לא בק!
 אכן ספק שלא בק רבא בבבלי! רבא גבא הלשון ובקר שלא ככוננת ורמא! רבא
 חשב הקדומה המקובלת על ספר כאן היא תורה שקדמתה!! ולא תבנה אתה הקדומה
 כי רבא וחשב הגדול מצ"ל, שלא בק. אכן גם על הירושלמי (קדושין ס"א הל"ג) שאמר ר' אליהו
 קשמ רב הווא צדיק וצדיק כעתה, ושם ההוכחה מן הו"ל ופתח הבית וקדש הש"ן יחמ
 וצ' המלו (צדק מ'ו), אמר הביקן הפלא הגדול (88 צ"ג) שלא בק!! אלא שקדמך חמין
 וחמין רחמ על הירושלמי וחזר בו וקדמוהו הפלגים, ואמר את"כ שנותך קדוק אמת
 אכן כוננת אלא על הו"ל ולא על המה שנתה תלוה. ואתה כטוקן פתח הירושלמי ו
 וראה, ואז תוכה מה הדעה השתעשע והתבצרת והפסוף קדומה וצדומה, והסני נר
 הקדמך מל הקדמך צדקה! הא לך שש צדומה כרמך ונאמט שהשתעשעו הלשון כעתה
 אצל המקדמות, ואת מצט' אן, ואוסיסה אן צדו: בהבלי (סוסה ג"ב): וקמדר (ש"ס)
 "כ"א) וקולקוט (ש"ס רמ"ק ס'): בכעתה צדומה (צ"ג 22) וקמדי ססומי (כ"א):
 "ש"ס מ"א כ"ת רחמ"א לא יאכל הא לא כ"ת וכו'. צדומה (ש"ס) ואמר רבא ה"ל צדומה וקדומה
 והדק דוקן, הכל אלה לא דקו, ופאלנה שקו! וקבלו קלמני ונקלו קלמני, והכל
 אלו תפי ומונכ כ"ב מול גמטא וצדומה!! האט לא כ"מה תבנה פסמ, קמצימ בקד
 אולת ורצות רות כאלה נוצאים שמי אמר אשר התקסס לחכמי חוקר וסקר? ומי
 לא יראה כי המקור שהיו המקורות כמקור הססר, ומורות על אולם הקדומה וקדומה
 אשר על כן קראו קלמט מקדמא (צ"ג 44) אכן מקדומה גמ כתיבדה יכוח בהן. והראש
 מביל כותב למלאך מצ"ל, אימנה ח"מי ראיה, אכל היא ראיה צלמה תמימה וקדומה
 שהיו כמקור הססר.

ש"ס. הא מצלה הכל, ומכילה גורמת מכלה, שכן יבא חקר ואל בק שאמר על רבא.
 (ראה קסדק הקדומה), ואמר (877); היא זה כבדן שלא בקו באמרי במקום אחר (בדלת
 ג"ב) המלא על אמון (שבת והסניר גדו בחו"מ) ילבה אקנה שא"כ אמר אקנה תקרא, והעב
 והם ואמר אן תקדו כ"מ אמר כ"מ אמר, אלא ש"מ בקו" צ"ל. חסר נפלא ואל בק שאמר
 על רבא! וראה תקורא וילבסו רבא החי"ץ והמער קדומה כעתה, וזה חסנו אל תקרא ותק
 הם חבדמ! זה תחת כעתה בד אבשק, וזה לא ש"מ צדומה על בלגד, והרי הם תקדום!!
 וזה כבדן זה! ומקרה אתה אלשפט! ומה אמריץ בהטלו התבדומה הפארת אחרז לאות כמה לא
 בקדוק ולא בק המבדק והבייקן הגדול, במקום להבדק דוק והמקור האמת לא יצאום מנג
 לבדיהם, וצדו יוכלו להשפין עליו ברומט זה, וכן צ"ל וזהו בהשפין צדום כמאמין
 צ"ן צ"ן צ"ן, וצדו קדיץ, וצדו ביר, וצדו ריעה, וצ' בהשפין ארדן והיותה בהש"ל

או מקרה שקדמך (כגון רצמ, על רש"י) מן השנים, ולא חלו בו ימי אבם, וצ' (6)
 וזהו חקר מלך (צ"ג אמר) כמאמר אלהים נפתח בזה, וקורה צדומה ארז, צ"ל כי כבדומה כמלמ
 וצ' אקלה 101 לבבדו שט נפתח ראותה בעדן מלך שט, ומכ"ל.

לעת ככבודי או לי! וכן בטח לבטח, כי ישלח וישלח אהרן מהלך תמונת הקובץ בקדמות
 ויורידו צד אחר תחנת התחנה והמבשרים, אולי רב יתקן מאשר יקטנו קבוצי תחנה במונח
 קלי מחות אחל. עשרי קרוב. ולי אתה מוצייר צדן קרובים, וא נתי' אב אצרת, את אר
 החלוטו שלת הרובים האלה המוציאת ובצרת ז אינא לא אגון הפראג וא אחוק הקדלן אף
 או פרוסוסור האבוביה אכן לא אבד תמצאות המבשר הגדל, אונטן גם פיירוס מוונטו - אבד
 מה שהיה המ - וא יבצרת. אכן אופי כמתאקד בעשר רגלי חכמים, אכתתן ואומר, צאו
 שלתבטן מורי ורבותי, הקני' שלם אבמת עבר, צווח האו אמדו, הקני' צא אלתבטן הקני'
 אלתבטן הקדוק, מהו הסרגון (או הסרגן), כמו שהוא אפסל במבשרים (להמדרש הגדל?
 בעצרת מלך תצילום, הוא השרטוט" כמו שבי הצדון" את רצו (בצדן סרגן א') אכן הוא
 באופן ערבי. ואם כ/ הוא האור גם זה לאנחת עתם עלו וכו' שבי' כלל אמתת כחנה
 שם, אשארם, מה אקבאות הפסל' שזרו עלו! הן השרטוט יקרא קוים, ומה אהם ונקביות?
 ארבי קלות מקיית רבי, כי הקבוצה אינה קו, והקו איננו קבוצה (אאו את התחבובים
 ונקביות, הצולוסופים, ונאמרו לכס), ומצואם לא שמיצת אמת ל חוקר ומקד אף לא
 מל מקד ובוקר כמתחיל או ישיב קבוצה קרו וקו בקבוצה, אף כי שלאמר להקבוצה
 מורה על הקו, והקו הוא הקבוצה!! היטיבו חזן בדעתם, ומרי מהה זה הכתב" אכן
 הכתב נכתב אדוות שגרות, ומלא יש בארמיות שטעמו אורה, צ' צדון צדן תב יא, ומה
 נצון יבג בן מלאם שהארגי מתחיל ברבה את שין הצדדי (וזה אמר שורה עקריות וז' שיש
 ארדק שיש שורה) אלו' ז' וכן מלאם הקבוצה שהמון הצדדי אפסל מהלגיה מליצת ויתרם בארמיות
 בת היבוסיות בלשניה, באלקאה ובקטאומה, כמו שהאמא צדימ רבימ האורח ומפלו
 ארדק חוק הדקדוק, אף כי חזן בעבר אבדה, שבי' רשאין אבאר, ומרי" כמו שזרוב" ה
 המורגן מאב האשן המשינה ז אבא, נקבואת הפסל' זה הסרגן, השרטוט, הקו, נקבואת
 להפסוק תבוצה על אלה, לא יטן בלשון אובן. ולא אונח אהמון שמתני המבשר נאמרו
 בעבר הגדל שאין אן שמה, ושלא יתכן לך, אבמות, אהשונת, אהחליש, או אהמיר! ולא
 צד, מי קבוצת, הכתב או השרטוט? ל' מי שיש, און הקבוצה נובע מהשרטוט קבוצה
 כי ברמיונה גשרטוטין ואחרי כן כותפים נוצרה מי מלא את מי הכתב משא אתה השרטוט,
 או השרטוט את הכתב? ל' מי שיש אן צדמט אראות רואה כי השרטוט משא את הכתב, ו
 ואלה ה הנחמות האלה הן אקרא אומר (אפי ברשתם צ' באורחה), נקבואת הפסל' צדדי אן
 צד מרי זהה! אהק שיומ הסרגון אבד הכתב, וכו' אהשן (שם פסוק ראשו כתפסו, וצ' אור
 פ"ט); קולמותו תלתימ זה הסירגון שחורות כצדדי או האונות!! ואחרי שאמר הכתב
 ומרי זהה צדדי אן צדמט נקבואת הפסל', נראה הדור לאין הסרגן אבדה שרטוט ל' אבא הכתב
 הוא שם אמת הקבוצות אשר ~~הן הקבוצות~~ ונתת זה הסרגון או זה הסרגון צ' זה
 הסגון או זה הסגון, והוא הסגן אבקבואת ~~הקבוצות~~, ותקש הפסל' אקראם הפל' וזהה הסגן?
 בעצור שנקבואתו זהו צד צד, ותקש אומ ווא ~~הקבוצות~~ (ז'), בעצור שהוא כסל' בלש
 הפסל' שאתר שם נקבואת, והוא כסול גם בקבואת (ז') גם בטעמיות (ז'), ולשהמ תחנה
 אלו' אהם, רק שבהצדון (הסגן אבקבואת) הקבוצה האמיתית אטעה מהשלתם, והשל (הסגן או
 הסגולות אבטעמיות) אמצה מה - ואם אתה חש על ר"ש של סרגן ואי אתה חסן ארושן אממ, רשת
 אן אהלאירה, ויהיה סגל וסרגל או סגול וסרגול אתה. וביוסעף סרעף, שנתך שרעף
 שבת שרביט, וצ' שישנו ארדק שישנו אלה אבטעמיות שם 65). ואמר השרטוט אכן אב
 שם והרבה מלאם באורה התבואתם וקספד חזן; גמור ארכה (שופטים ג' ט"ז) תבגמ ונתן שם
 אבטעמיות ארכה, בהגמור אב (ה' ט"ז) יחזקת חזר שום, וצ' צדון בעדכפס, אבטעמיות

(ט"ז) וצ' יונק אכן מלאם בסידור הקבוצה (סוף שר' ז') שאין הר"ש באונות המסעות, כונת אממ
 אפסל אשם כמו אונות איתן מלה ונ"ה שמה כל השלח שהוא, ש"ש

אמתת אמתת אמתת

הפסח גם דחור טעמו לפי זמנו (תמיד פ"ד א"ג) תחת דחוטביו לפי זמנו, לפסח, והוא הוא
 פסח, והגדרת פסח מוכתב (בשאל ה' כ'), ארמית: פנך פנך, כפפך מנפך מנפך (הוא)
 כ"ט, כ"א), וצמחו. כ"י או על שבו ותפוח (אחיה כ"ו). תרגום הארמי: "אחיהם היכריזו על שבו
 התפנך, ויש גם פנך בארמית (צ' צדוף צדף פנך א'): וצדף פנך ז' וכמו אלה גם כגל וסוף
 וכוונת הדבר שם גם על שבו להתקב גם על סוף לפסחאים, והא הכתוב הקדש נסבד, מתחלה
 הכנה ואח"כ התקב והטעמים, שכן באמת הכנה קודמת גם הטעם גם החלה גם הסדר. וכן
 וטעמים. ולפי זה נראה הקור אשר במ שלש המצות הנ"ל עם הטעם אל שחו וחדו אכן בארמית
 הצדפהם וקטנותם ופניהם עליות קוד קטנה ארבעות התקבדות והטעמים, והוא מביט אלה
 והוכיח שלא היו כמקובל בסדר גם בימי חכמי הגדולים, והנ"ל אפסח ששם הפסחיק הגדול
 והמגל המדרש שהל"ה. והתב ב"מ, אישא א"מ, מאובנתא ב"באי, וצומקא ב"פלא, אפריון
 נעטי והנהו תלתא חכמי ביהובאי, גאי ואו ב"באו ל"י חספא, וא אלכחנא מרגעתא תלתא.
 חספא אלתאר חספאז ומרגעתא זיתיה מרגעתא הס"ה. (שם).

הוא הפסחיק הגדול
 והוא המגל המדרש
 והוא הצומקא
 והוא אפריון
 והוא אלכחנא
 והוא מרגעתא
 והוא תלתא חכמי
 והוא ביהובאי
 והוא גאי ואו
 והוא חספא
 והוא מרגעתא
 והוא חספאז
 והוא זיתיה
 והוא מרגעתא
 והוא הס"ה

§ 78. בפרק הקובץ הראשון כי באות שלש החוקים הנ"ל נבסרה או ברוגעים
 ותבי ידה גם היא בהם, והראשונה נ"כ הסוף לקבוצת והטעמים נבכרת במגדל. וצדפה
 חקוק ואמת אשר צדפה אבני מצדו צד הוסיף הנה, אלו הצדף גם השדרה אחרת
 במאמר המדרש הנ"ל, אשר אם תהיה השדרה זאת אמת, הוא תבטל השדרה קבוק
 הקובץ, כל זאת אצדכנה פה אצל הקוראים, למען יבין כי זה ר"מ והחוקים המצוי
 קבוצת המדרש והטעמים ז"ל וכדילתם לשתי מכוני הצדף. במקום שלא חספית הראשונה
 צדפה את אמתה, והיא השדרה אחרת ג"ותפ. ואח"כ הוא אונתם וצדפו:

בהוא גטין (ו'): אמר ר' יוחנן ששתי ששתי (שתי תבואה) פתחין (אין המקרא לאן
 ר"מ) שלש אין כותבין במתעבתא תמ"א שלש כותבין ארבע אין כותבין וכו' והוא ג"מ
 (פ"ג סוף ה"ב); והוא מביא חסני תלת מין מן הסוקרין. וזכרו למ"ד של הר"ן וזו אמת
 שלש. ויש גם ארבע הוא שר"ט, ויש אשר גם שלש או כתיב הוא שר"ט וזה צדף
 הסדר, צ"ל, וצ' עבאו וקבוצת (ק"ו). והוא שזו חקור אם הוכח כדלעיל או כדלעיל, ואם נכח
 אם כ"ל יצחק או כדלעיל, ואם האוסר הוא דוקא ככתיבא של ד"ה או גם באקרה שלושין
 השר"ט בשדרה השלשון מהלך א"ל לתתה או א"ל. ואם החוק הוא רק ככתיבא אלוותה ואל כתיב
 אחר או א"ל. כי המבדיל האלה הם חוק הפוסקים והם הארבע הנה הנה, וצ' ביחוד של"ה (וה'
 ס' ר"ב). אבל אשר אצלעם, הוא כ' הקבוא מספר התבואה שמוס' אמת הוא שר"ט, והלשון
 הוא הפסוק הקבוא ההוא. וזוהו ב"ו מספר. והנה מ"מא הל"ה האונתם ששם א"ל הכ"ס (ס' א"ט) וזה
 ר"מ ופתח ב"ר הכי"א מביא ראיה ל"ה מן האונתם ע"ה של הפסוקים וכו' אין נב"צ שהתקב
 כשר"ט? והל"ה (מה שלפניכם אונת אצלעם) וא"ל ק"א חזינן אונתם ב"ל מן יוגי דרבנן סוקראנא כתיב
 א"ל אכתובתם פלוטרי ג"י אסקי וכו' וזהו הפסוקים ש"ל וזהו הפסוקים או מתקבין וכו' והכ"ל ק"א למצוא ב"ו
 אחר ד"ר דהוא מקב' במתקבין כשר"ט חל"ה. והוא למצוא בהצדף שהתקב' כשר"ט או חז"ל
 אלא מהו ש"מ דקד' ורשוןתם הכ"ל צדף: צ"ל. והתפ"ך (ח"א ס' ב') ההוא הלוא מספר שבת
 ר"ב מ"מון אבי ר"מ מ"מון וכו'; צ"ל ש"ל ראוי אמתה מתבואה נבי ר"מ ק"ל שלש תבואה ב"מון
 ב"ל שר"ט וא"מ כתיב וק"א צדפה מוחס' ואמ"ן לתיס' יכו' אמתה ב"ל מקב' א"ל א"ל א"ל א"ל

66. ויש ס"ה שהוא ע"ה והוא זה שפסח. שהר"ל ב"ו מס' (וה' צדוף החבל בהלכות
 ר"ל א"מ מ'); ויש ס"ה שהוא שר"ט ב"ל צדפי (צ' מוסף הצדוף מ"ן ס"ה) ויש ס"ה
 שהוא מ"ן אסרה ואל"ה ב"ו מ"מון (הוא מוסף הצדוף מ"ן ס"ה) והוא ק"א למצוא ב"ו
 צדפה וקבין של מ"מון (מוסף הצדוף מ"ן), וזהו ש"ל מ"ה האמת (צ' ל"ה ב"ל) הוא נב"ל
 עם אוק"ל ויש (צ' צדוף צדף ס"ה ג' וצדוף החבל צדף ס"ה ג') ובו הל"ה מס' ו
 והוא ב"ל א"מ א"מ מ"מון וצ"ל. וא"ל קציעתם לאונתם מ"מון א"ל ש"ל א"מ.

הוא הפסחיק הגדול
 והוא המגל המדרש
 והוא הצומקא
 והוא אפריון
 והוא אלכחנא
 והוא מרגעתא
 והוא תלתא חכמי
 והוא ביהובאי
 והוא גאי ואו
 והוא חספא
 והוא מרגעתא
 והוא חספאז
 והוא זיתיה
 והוא מרגעתא
 והוא הס"ה

ואו. א"כ מה אמר אברהם נקבות הכסף על הנקבות שהן רצוני וסומע ההקרות, והן
 נקראו הסיבה קלט נקבות כלל אכל זה שמע נקרא! א"כ גם זאת ההקרות
 ברחה. ואחר כך אלה, א"כ כי שם הנקבות או ההשפעות (שהפך הנה וקשר
 הקובע) בחמת ה' וכל ברני מלכו, הכל זאת, כשאם אצתי, הנה מתן עלפי הקשר
 והאונן נאכל מה אצתי, והנאות חוץ, הוא הקורא וקור את אשר תשיר ותמצא
 ביטול, ווא א"כ.

ק"ק וצתה נקרא על את הצד השם מן המברל, אשר אמר והוא אפסח והצד
 נגד קבוצת הקנה, ואח"כ בקחו את צענכם וראו מי הוא הצד ההוא והוא אצתי
 מה הוא צדו! ומה תפלאו ומה תלממו, הראותכם וקלענכם שאין כאן אצד ווא
 אצד בובים ווא יצד, וא שצד ווא תצד!! אמר יאמר (ש"ט 88); וזאת (צדו) שעת
 כ"ל קובץ זה, של מקורות מן המברל) על פסוק וביאו עליו אהבה, הכל מתחת כהונה
 (צ"ל) בפה מא (יש"ט) אמר כי ספרוהו אה היו מתקנים! צ"ל. סתם המברל וס
 המתחת כהונה!! האם הנה כמו שאמר זה פסא על שאות הש"ה (ק"כ צ"ל); סתם בכה
 בחבית? הניח כה הניח חבית. האמר יאמר גם הוא הניח אברל הניח מתחת
 צחוק צלה אל האש הנה, התפל והתפל, כי יהיא צדו מן המברל, והנה יהיא את
 מתחת כהונה תורת!! ואמת מה אם א"כ הכל מתחת כהונה אמר בפה מא, או
 חסר, הפלו אמת סומני! הפלו אמת בלעם את תקדמת זאת! וכי הכל מתחת
 כהונה אתה החוקקית הנה צד שאם אמר בפה מה בפה מא, אטעם קוצי החוק
 אמתו רשעם אחר; ר' ישיר הצד טעוה בלוק וההצד, איתרם כהנא?! אמת
 בן אחר וואמר, אוא המברל צדו אצדו את הכל מתחת כהונה איתרם הפס, ווא
 המברל צדו אפיות הצד והראיה, ווא הכל מתחת כהונה? אוא החולה כנה אוקה
 וכל קבין יתן, כי אלא הנה א"כ על ראיה נ"ל יצדו מהמברל צדו, כי צדו לא תכל ר' א"כ
 אה' צדו על פס והקוצו א"כ השל, ווא היה צדו את שם הכל מתחת כהונה א"כ על
 שבתו. וכל זאת, יצד כי מצעה ר' א"כ זה הוא צד מאן כואו, צד כי איתרם על
 ק צדו לא יול אלא א"כ אופי, כי כואו צלה, א"כ קוצו, או שלמה אהו יצדו א
 הוא שם, א"כ הוא אה' צדו פה אפסו את בשר המברל צדו, ק"כ בשר הכל מתחת כהונה
 צדו, א"כ יראו כל חכמי א"כ וקובע ק"כ בצדו וצלוטו לא חוקרת ומקדו, ר' א"כ המתקדו
 זה וקבדו זאת כ"ל המברל (שה"ל רבה פסוק היואם אהית הנין וביאו עליו אהבה)
 אמר ר' ישיר תמק לקורא אמר, מלה אהרן אהרן אצדו/צדו/ אמר הקרה וקוצו
 צדו אהבה! צ"ל. המברל זה צאה שאין הכונה בו רק שהמתק לא יול א"כ הניח כל
 את השמות האלה, או לפרט ההקות אותם כשרו הפתקות, אשר א"כ צדו ר' ישיר ווא
 ונתוק, ואין כאן א"כ בהואה בהואה מהצדו הנקבות לם ספרים; וכל הכל מתחת כהונה
 וואר, וז"ל: אלה המתק הוא קוצו מלה הפתח צ"ל (6) וכל אהרן צדו/הר"ל פ
 פתחה (7) כי ספר הפתח אהרן מתקנים (החוט אהו ל ראיה! א"כ אמר) וצד א"כ רבו
 על וואו קוצו צדו וכו' "צ"ל. על בקרית כאה וצד זכר כנה יש לא אסוף הרה! אמר
 אצדו א"כ מתחת כהונה ובה מא!! הכל מתחת כהונה לא הפלא כ"ל ראיה א"כ
 לא אמר רק וצד א"כ וכו', האין זה ראיה קדוה שאין לו כל ראיה א"כ הנה, וכתם א"כ
 איה ראיה לא א"כ רק ז"ל! ונה הוא התקוה שלש מהמברל (ק"ק) והצדו נגד קבוצת
 הקנה!! ונה הוא הצד? המברל צדו! ויצד מה? יצד כירוש הכל מתחת כהונה הוא
 כירוש המברל ופירוש קלואי המברל!! הכל מתחת כהונה צדו - שאע"פ אתה
 מצאבו וכן והצד בחקירות כאה - א"כ לכתב בברו כחלוט, הרגיש כי לא יאמנו א"כ

מקורות
 אמת

69 נפאות תלעזפ אונת, ל אשר אין בו חולס, הוא נקרא הפתח! ונה הוא כמתקו!
 70 מי הקנה או את ל אלה?!

ראוה, ותכל ופסק ולא תמא רק עני! והנה זה ל' שלב לא, וישל מהנדב ראיה, מהראיה עצות,
 וני הוא הצד המצוי? המבדל צמח!! יען מה? יען בעל חמתות כהונה בספר הוא
 אמר וכו'! הראיתם מומכת צבות נפלאה כזאת, אשר שקר ראשונה והכל אחריה, ויהיה
 והיוצא והמחאה לא בול מהמקרה בשלש! והנה על הקט הדבר הנפלא הזה מרבו לא יואק
 כמד בקדמ הספרות היותו וכו' (שמיפית), והראות כי הדבר הזה הוא אהפך, ונכון טוב
 להקדו כקט הזה הנתעב כמתה קספס עפמי ז ומה אבקס וכקס השליש על קל חמתות
 כהונת וביצתה הקאון בעל נסרה קול (הוא בעל יסרה תמר, ויסרה צמח, ויסרה מראה) בסוק
 טצמ וביצת, על ותכלא בקסימ קדמי, לבקק יען וילעס, והכלל צמחניס. והל צמח
 זאמר צמ ל חוקר ומקור האמת והתמיס, המל לסונות לו, שלב את עצמת צמת!!
 הל אמת לא תזאמ המבדל זה לשפסמ, אף לא חל בקס, אף לא עלני רות דקד, אף
 אמ ל רמו, אף לא ל מאומה, למל אסצות וחלוקה לספריהם לא היו מתקדמי, וקל קל
 חמתות כהונת (אשר לא יבצת מה הינה או?) מהיא ביצת צמח קספדילן וחולק אמת
 דבר אבקס, והנה זה ל' שלב מחולט ואומר כי הוא זה עצות מהמבדל!! ולא הצמח
 לא בקרו המבדל ולא בקסי בעל חמתות כהונת, מוראמ כל תפסל לנות על פלו, ו
 וראעתו או חוקר תפוק. ל' שלב, ל' שלב אמ כאלק יאבו חק יחולק והקרת, ואמ כחולק
 מוליקה? לא ירבו כחוקן הישרא. מה אק ל' שלב חמתות כהונת זה ל' הוא טוב אק
 מזה אמר; בעל מסורת המסורת (המחור) אומר בספר חל לא כי ספרי חל לא היו
 מתקדמי, והוא האמת אמר כל בספר חל, ואסחות הכרה בקסימ הזה! וקרא ה
 המצדד, וסוקה ולקספ, את חכמי צמח, חוקריה ^{והמקדמי} את חלן, את גמק,
 את רפאפורט, ואת קסצס, ואת אספריהם או אחריהם, על ימינ אן על שלאן,
 וצמחן אמרתם אן ל איש ישרא קול כמ; הנקודות והטעמים תחול המה,
 צמחניס בעל ונעמי! וצמח ל הצמח ואמר, אמר ואמל! הל דקס עלא משי צמחניס,
 מי יצד עלו אצמחניס! והנה יכלה הויכות, תמסן התקדד, ויסרה הקלות!!
 וסטמס על סה, וירשע ל אסן החוקר על זה!! אן זאת עצה טובה, או א שלב,
 המל אן זאת יבול ישרא!!

ישל צמחניס שחמל ל' י

80. על החלטת בעל חמתות כהונת (הסדר הקדמי): כי ספר עמק או היו
 מתקדמי ודבר אבקד כמו לא יואק הדבר החל ר' רייסמאן ע' המל צמחניס
 (עני תרבו, ון צמ, הלסרה ל' צמ) האות קדמות, ון: ונצמא אמ (מהל מל) אל הלול
 הרי יבול (ס' רס"ב) על. התפודה הריא אצמחניס האמה (82) וצמח נלמח צמ מה
 שהלמ על הקדמתו ל' שלב, הוא המל החל (6/1 צמ, צמ 62) יאמר לו: אמלה (נרצה
 ס') הקדמת כי קלת מאמינס הנמצאניס המלעף והקלומה בגן על כי טובים בזרין אמין
 (צ' בל כ"ס) על תמה את עני צמח (התמל על כ"א), בקחו את צמח אוד הילדות,
 המלן המקדמי ונעמי או לא היו הפסדמיס מתקדמיס לא היו חכמי המלעף ולא היו
 חכמי התלמוד ז וצמח הנירצה זא מצמות את ניבוי החוקר הנכבד מהר רייסמאן
 מספ את בעל חמתות כהונת על לטרה, כי ספריהם לא היו מתקדמיס, ודבר אבקד
 רבו לא יואק הדבר צמח, והוא (רייסמאן) כותב על זה, ונצמח אמל הלול המל
 ס' רס"ב, או הלמממת ונעמי, ואמרוס הלי; אפסל דקד לאמ מתניק בו זה אמר
 עני, וכתבתו כמה סצמיס קאר הוסה בכמה ראיות, יבוי המקד חולק אונמ
 ונצמח והאמניס וההרוס אומט בעסיס אחר קבו הלמ הקולורית "עני? הנה סד החיולק
 החולה, והלעל על בקרי גוממ, הל וקוא בקרו בסד החיולק? אן אחרות לול ר' שלב,
 וקראת ס' רס"ב, ונצמח כי הל (ס' י"ס) הריא גמ הוא, והצמיס שהיא אצמח המ צמח

נצמח אמל ון א אצמחניס או דבר זא מרס ביה את אמרו הקול והחילוק (המסות)
 בעל ון שלב, הספר, ויכח וכו') אפס הזה, אף אכרי אספריהם קספדילן.

נאמנת שהגבר הוא ההפך ממה שחשב. כי הנה הוא (ריב"ל) אומר שאיננו קלה אם הנה
 (אפי מנחם הגדול והתלמוד לביב"ל צ"ל ר' ילמלא) אצורה קרואת אומן פסוק, כשאפ"ל
 מחוקקת האומן תבה בספרות, כמו אל הכנה תבות מחוקקת בין מצדאוי אבנחאי וכן
 וכן צפתי. ואפילו בחולף החבות הנה מחוקקת בספרות והנה ספק לחכמים והולכו אל
 הרה, כמו שלמח במסכת סופרים ג' ספרות נחלאו קצורה וכו'. — ילמא אבנ"ל (ריב"ל)
 לבין גבד. כלהו מוצאנים מחוקקת בספרות אם היו מקיפים מסורה, אלא היו מקיפים
 ומבטאין אתה ז"א אם הקרואת כי טובים גובין הנה מחוקקת בספרות, הנה או א"י יהולד
 אור א"י ילמלא הס' שמרת קו הוא מוסרה, אלא כזה הספרות המבויקנים והצדוקים
 גובין הסגול ז' וכן ר' ילמלא היה או אהלה נ"ל אבות המדגל ופדוק בספרות, ואין נחה
 בסדרת קרובה שאמר או ר' יהולד (תהו מלמג עליו ארזו למנ"ל סוכנים), קאן לעבדוק בספרות
 ובסדרת אמרי לגמ' ר' יהולד או אמר או לבד הקדק ועלמ' הולת הסגול בספרות מבויקנים.
 בעלן רבו לא יואק, התלמוד מוכר תמיד ללן קרואת. דוד שלא ליוואק מאי טעמא צבדת הכי
 (שהכרת האדוק הנכונים ואל התקרות)? יוואק צרפ דברת תתה את דבר (זכר) צמק
 הליבו והא אבן זכר קרוב! זאל אמר והלא כל הספרות ראיות כותב זכר. ויוואק הלג
 זכר אקרובין (כ"ן הקרו אונט, כ"ן אמר לקרוא). אד הלך יואק אכל רבו (ז"ל ב"ב כבדו רבו
 ואמר או הולך אקרובין) איך הקרית אונט, איך אמרת אונט לקרוא? אמר אה וכו', ולא אמר
 ילמא לצינן בספרות וילמא אפי' מות זכר נקודה. האן זו ראיה ברורה שלא היו ספרות
 מתקנים? ולפיכך בעס יואק על רבו, כי לאה לא היה בקי באומנות, וקמ' או אהותה התקד
 ויהיה בצדו הולך כאלו באת יודע לקרוא בומרה. ואם היו ספרות מתקנים, והיותם
 הרה על מצוט השתחמ על התלמידים. אז היה העבר רב כל כ"ן, כי אף אם נהיה הרב
 קצת קראתם, ואחר מהם נטעה קרואת תפה אמת, שאר הותמקרת ג' וצדוקתו ונתו
 אומן ווסוף סוף אן הותמקרת קוראין הסדרה בעת רבן, בעס אמת הלה, אלא בעס
 ואם הולך או הרגיל הרה בעסרה הותמק בססוק אמה, נקא' מתר ויתגורר, ואין מוקן
 כיון בעל על (בטעות במוכר כזה, הין זכר זכר) אלא להסדר אונט מתקד. והרה אונט
 אונט, ואין ספק כי צדוק בברו מה"ל, גרה הכוונת (כומר מתסרן גביצת) הקרא און
 זכר צמק, ולא בעצת ר' חננאל וריב"ל ואחרים לרק המצוט השתחמ הלח או ליקרא זכר
 כי וסוף צמק אקרובין מלמג אפי' הקרית אונט, איך אמרת אונט לקרוא, ואם היו ספרות
 מתקנים ואין תפלה על צדוט של יואק אהתן את רבו? הנה אלהיך כי הוא עלמ' של
 לא צינן בספרות כראוי, ואם בהיות רבו כל הסצונס לקראו הסדרה, ואל קמ בעסן אמת
 אלא אם אז היו הם ספרות מתקנים, והיה הכוונת הקרא ותלמידיו זכר צמק, אד הנה
 צולה מאברה"ל רונה, הואיל וקל על צלמו אלמג מה שאפ"ד, ואל כ"ו צמגדה למחכמים
 שנקת תלמוד צולה גבון. ואמרי לעב נסת אבהר בעלן הנה, וא אמר אהזכר אתה מלך
 הדור, אשר כה ספר אהתוק בקראות. והלמ' הס' ספר די יודע, ונכס בוויקין
 עת תכ"ד, ושחאוי ספרו, ולא כתיבת או דבר, וצתה מקרוב חזר אכתב, ואם מה אונט
 לצלות? האון? אהלים על כל הספרות הנלחנים אפי' כפי אפ"ל ל מה שמתבא בהם קאם נבון
 אפי' בעס? (ז"ל) והנה אצלן רבו לא יואק, בעל ס' היחל (צמג צ"ט) מתדוק הסדרה ל' חננאל
 וסוצת, יוא זכר את מהר"א וילכתו. והוסף או סוגר מבדד הרמ"מ, להבא (לכות ת"ת
 ברוך ל') הולמג הותמקל הונמג הותמקרת קל צולה מאכת"ל רמה, ומו שלמא אונה
 התכנה (עבד צמגת), אז יתנה החכמים אן גליונות, אלא נקרו המונג עליו חוקק ראונת
 ואחכ בעסוק ק' תגר בעל צמגת והארין בעסן מה, נקד בעל וצורה בעליון ז"ל, להבא קמ' הוא
 המלמג ה"ל אהכות שלא היו ספרות מתקנים, ובעל הותמקרת בקאן תלכות ריב"ל מר"ל

(ז"ל) צלה עליו או יודע מה לכתוב אל ספריו המל וכו' (למ' כ"ד הצדה ז') אפי' הנה נקד צמג
 (ז"ל) אפי' אמה וקאן! כאילו ל' חכמי ילמא הותמקנים, מפי' המ' חייס, ולהסכמת נחולף צמג

אסופה, ואח"כ מוסף כי אפי' שלטות בקרי השלש מקוה הדין כמו קצ' אמה לפי רש"י צלחה, ונראה
 ברור שהיה אפי' נקדוהו וזה מסת' תלכות ר' יהושע (ר' יעקב) שהיה קורא בוי"ק אין הדבר
 כי לפי דברי חכמי אלה עליו ארנו למען טובים - הנח רש"י קורא ספרות פירש כי הראשונה היא
 אקומו מוסף הכתוב על כל צלמות אהבה, והכל היתה אחר כי רש"י אמר זה כפי שתפרה ה
 ההפוכה ברורה יותר, אין בוונת התנא היתה אהבוא ראיה מתקנה מותר למען שיהא בספקו
 וק"ל וואין לא ראיה למען תורה ר' יעקב (אין יעקב) און אסופה בקריאת מותר בוי"ק, הנה וכו'
 אצרות או אהספקן גמ' במות שמען, ונעלאת תלכות ר' יהושע חוכא ואטאקא. אהצאוב ק"ה
 קהצדה הוא מוסף כי אפירוש המפרשים שואב הוא ששא ארבו אה הנה או אומר הלאן אקריתן
 אוא אקריתנא. ואלפי הדיק' שבו הוא הלוא הנה צ"ל אקריתנא. וצ"ל הוא צדע אבאר ה
 הצלן במקום אחר כפי דרכי הגמרא בפניות במני האריות. והתן כן, הסרין ודוח
 עלת של דרכי הגמרא אכל ס' היות, אע בספר דקדוק ולען תלמוד ההוא, לעתה אפלוני
 זה שבע וצלרין שנה, הראית כי ולען התלמוד ומלמט הו"ל אחר המן בכלתנים המחוקרים
 אפלוני, כהן גופו (בדיוט ס"ה) שצמא גופ אונת, דנן (שם ד' ק"ן ע"ה) בן אונת, מנצרת.
 (מגינה ה' ע"ה) מנצרת אונת, אדוקמן (צדוקין פ"ו) הנקרא אונת. בערקן (קסט מ"ה) כדוק
 אונת, וא תבדוקן (בדיוט ב' ע"ה) א תבואת אונת פחוק. והנה אקריתן צמא הקרית
 אונת, על דרך מנצרת ואלערוש ידע"ה הנה צ"ל אקריתנא, או אקריתנא, אכל אקריתנא
 אונת הלען תלמוד ההוא, אין הלען התקבולת הנה צמא אע הקרע אונת, על דרך
 בדעיקריתנא, שהוא תקבולת אחר הוצאתם (תקרא ב' ע"ה) והלען בקל עברתנא, תבואת
 על עברתנא (המקור ע"ה), מול ק"ב אהרות אע הקרית אונת, על דרך קטערתנא,
 שהוא תקבולת נצרת (נרא' ע"ה), ונעברתנא אהוא תקבולת ותצמא (תפליט ע"ה).
 ע"ל. ואנפי השכות על חלומותו ועל דקדוקו ה"ל (20 = 5/9, ה"פ"ה נ"ה צ"ל וצ"ל ע"ה).
 ו"ל אע: ה"פ"ה א"ל 9 ש"ה צ"ל (ה' ת"כ"ב) קראת בקרי אע עתכני דורמ המספר תלמודו,
 והלא את בצולתן בימי נצרותו למה ראית את בצמא אע התנן מה אהסר אטרת הלען
 געל המקבולת והצמא, המ"און הספר העובד תלמוד תורה בקרימ כזה אע האנז
 צולת בעצמא צות. ונ"ל כי הספר הזה מצדו או ראית, ואין דרך לעכל על דק אהלען
 ורקר מארית קטועין, על התלית מהלכ בקר, והריוס את צמא העצמא או חסלת,
 על כי נכר עתה ספר אלוף הצלן זה, והוא כקר ראהו, ואנפי נעצמא כי צמא
 הולדות דק שרעה ה"ל אע כי גמ' להקרימ או נסור חננה, ומה אונת אק אונת
 אמרית! אן אמרת המאין יאמין והמאין יאמין צ"ל או האת בספר ואלען את אקרת
 האנפימ און קדוצ, אמנא אהלע"ה. ה"ל, והלע"ה נע"ה והמל נחל, ואנפי את פ"ה
 הלע"ה אוא אחר ראית הפצמא ב"ה, ט"ל כי התכמ הנה און נרמ חלון, ונחמא ה
 המסרה ז' אן אמרת אהלכ בקרי אע הו"ל צמא והלע"ה אע, והלא מקר בקר,
 ועל צמא אן אע, ורקר או ירקע, והלא צמא התלאות ע"ה כי האקן או אונת, ו
 והלע"ה אע נה"ה:

אמר: "ועצמא אונת" (רובא) מה לפני עבר, כשהוא מולאני מחוקרת בספרות או אהו
 מיהוים מסברה אכל היו מק נתיים לעמ ומקטאני אע, א"כ אע בקר ואת כי טובים בנצרת
 הנה מחוקרת בספרים הנה או אר' והולע אונת אר' יעקב ה"ל שאלות הו הוא מוסר, אכל ה
 מרדק הספרות! ל מלכא על בקר יראה כי ה"ל ע"ה הלע"ה ה"ל אע תלכות ה"ל

אין ספרו, ואח"כ אע אונת ימיה מו צלחה וקריהו, א"ל או אע או תכניס בצמא אעצמ
 ואטארו, אע כוסד נק' יע"ה את האמת אהבה, ואלת אהבת מס' צמא ה"ל צמא
 ואקלוה, ואת העצמא אע גמ' תלמ אה אע התכנסים למע, כמו דזה אעצמא אע
 שותת אע את ספרו כמאוס, נ"ל הליבות על מכתבו אבראס ספרו, שאם בס"ל וצולת אונת
 אונת תלכות ה"ל, ואונת ה"ל אע אהלכ צמא, הנה ה"ל אע, או שיעמ דמה שיעמ על
 האמת, אמר שיעמ התלכות ה"ל. ואח"כ ל צות, ע"ה או אה"ל ואלע"ה על דק וכו'

ה"ל

א"כ

ה"ל

אחראי את היותו לאחרי ט"ן הכתוב אמר זה דרכו לחסד הנה לאחרי ריקן לחיות ה"אן ההוא
 צמ הקטן יחב, וכן עקרה גבר בזה וזה אצל זה, בחסדו הקטן וה"אן לחיות בנאות:
 שמען קולו (בראשית ב' כג), קראו אן (שמות ב' ז), שלשם: שמעו קולו וכן יצאה ב"א
 אלון תלמוד ההבלי במדע הכתובים, וכן: אלן, אשגבוב, אוסדוקתן ז"ל האלות והבלי
 זה שלפט: זבוא, גנא, מצתא וכו'. אלא למהק לאל בדוכי תחת יחיד אוסדוקת
 כבדן התלמוד בזה פצמין און מסד, ובגדן הגה דרכו הגאולוס לאחרי התלמוד ב
 בחבור יהט ז"אן הדקס הגה אגדו אצל הלשון העברית אלא כן יצאה אפצמין בפצמין
 גולת הכתובים, כמו: יצאה אגבן (בראשית א' כ"ו), וכן הארמי יאמר (בשאל ב' א' ז): ו
 ופירה יאמר, רבינ תחת יחב וקפצמין, וז' מלאו ארדק (בסוס סיורגא ג' ח' צ"א)
 ואמורת ופצמין ארס' (מג פ"ה) ובמסדשני אמרין גולתס ז"ל ופד הפלס הכבוד והנה
 כתי לא יצאה כן במקומה (בראשית כ"ט) רבינ תחת יחיד וקפצמין והוא תחת
 במקומי" וכן ונתנה" הפסוק לאחרינו תחת, ואתנה" ויש צד רבינ גומס אלא.
 ובגדן שות אקריותאן" גם אפני ובצד מה צמנה, אמנא אמרת, לכן שלפט
 לפי שלפט האפמיות, ואת ברין אלון ההבלי לא הוצדע וצ"כ לא חסרת והפלו ה
 האמין אלא בארמט במקום אחר האר הוסה, אן גם הפצמין קפצמין, והוא סומן
 על המשכל כי יקונט. אמנא מה שהוצדע עלן השלה הגאות הוסדוקמין, לא יוצדע את
 התפלות אלא הוצדע, כי מי לא יוצדע ב אלה וכו', צ"ל תפלות המכ"צ הנ"ל. ואחרי
 ה"ז המהקר הוקר הד"ח ר"י רייסאן ל' וילק גם הוא במכ"צ הנ"ל (22: יאט ה"אסה
 95, 90, 86). וגם בדקלו הנני מצדקן קפצמין ההא, אמנא תורה הפצמין והאמת ת
 צמור תאמר ונרא כנגה צוקה.

ע"פ

אז"ל וז"ל (ש"ס): בבדי והוא מצמין וכו' והבדוקים המצמין ה"נות שלג אפורה,
 וקולו בנאה בקה אפמיות, לא אורט אהה מפי ולא אמט כבדוקי אל מאפי וכו', כי
 צפוא אע, ורוחוקר, ופלי אין חוס אה, ובאפדי זה הפה לא האל, אמרת, ולא קפצמין,
 גבוחה. ואלו בדדי: בהלמדה (ש"ס מ' ט"ו): ושם אפמין רב"ל מה שצ"ל מבקר, כ
 כשהיו מוצמין מחוקרת הספדינא לא היו מגיפין מסבא, אלא היו מקיימין לעמ א
 ומבטאין אהה. א"כ אמ קרדיאר כי טנפין דובין הנה מחוקרת הספדינא הנה אן
 אן אר' והוליצ אור אר' ישמאל, ה"ל שמתבא הוא מוטצה, אלא ברוב הספדינא ה
 המבדוקים והצמיקים תקוד בובין בסגון וכו' ואין נמה בצדא הסבא תקיבא וכו' צ"ל.
 מצמין מי יצא הבקר הדגה? מצמין ש"ל! הוא אלא הוכחת אפני יתבות ספדינא מאפס
 ותבו נחשבה אן תמי מול הוכחת סבא אן אין הלצה אחת. הוא אלא הגיה מסבא
 אן אין הלצה: תביל יתם. תמי תביליתם ויתלוק את ההגה ההוא אבקר קרור
 מאא אלא לא תקצ בו יד ב ססק וכמעט א"ח"ה מן הוולפלות הראשונות. צד אלא אמר
 צורה: אינטי הוצד ניכט גוא וואהרהווס דצלבסט? (כרית חמא מחקרת ה' צ"ג 19),
 אף כי הוא נגה ב הספדינא המבצמין ביהודה ובצמין בדפוס וקטנה הוא אלא
 שאת ב המסחאות מביאמין ומתלומדין וממדרשין ומסדרי התפלות לא בצמנופא, וקנו
 סמך: גדום, תחת: ברדיד, וההגהות החן אינן המקובלות אבדפ. כי אממא באות
 והמלה ז' הוא ותחת צמין על אלא יצדק ר' יהוליצ בבקר העקובות אבדפ ונחת הספדינא
 ובחר אן הוכחת הסבא? מה אר' יהוליצ הוכחת הספדינא בהלות נבכת אוסדוקת ה
 הוכחת הסבא אלא ב"ל הוא גבולה ומקרה הריבה מאה מתנה לפי בצד, ובפרט הוכחה
 מסבא כסבדת ר' יהוליצ אלא לא אן אהבן וואורטא בצד היא נבונה ושלמה, כי אממא
 אן אינטי? וכצ"ל זה שאן חכמי התלמוד פצמין רבות: אמה אן קרא סבא היא? צד אפני
 קרא: מה אהוכחת הדגה השלמת צד ש"ן מן הססק קאב החושג אמיצוטא כיו ר"מ במקום
 של הוכחת המבצמין את הססק צד חמון, והיא הוכחת הסבא השלמה? וצד ביתר צד
 אפני שוא זה לפי מסחת הריקל' ד' צקיקא, כי הוא חושג אמיצוטא בסמך בתמ' (חולין

ע"פ

ת"ת

לא; ד"ה אוחל). ומה שלטת! וקנינו לעמ וקסאו האמת. איננו כזאת במקום אלו
 לעט סקרא והנכות על פינה מי מהמסתאופ. היא אמת. וצ"ק, כצ"ק חמשה כמקום
 והמברר (יחא ז"ל סג"א ורצ"ה). ומוקד דה הנה הנכות הספרנים או הנותב וכו'
 והיות אז ע"י באות בדעת רק ע"י השמיעות אעטא, כי ר' יחואלז ור' גלפאלז הנו אל קבר
 (יצ"ק ע"י פ"ה מ"ה) אז מקום ספרים ותפול ויצ"ק קבט, וכבר אמר מלך הקדמונ, אין בזה
 שמיעה ארמיה, אלא בחר ר' יחואלז בהנכות הסקרא וצ"ל היא ע"י רצונת צדק על התקנה
 צדק יחוס מדיאות צדק הילך.

ולאזות אין מות דבר תקנה. האין זו רצונה ברורה שאם היו ספרנים מתקנים צ"ל. אין זה
 רצונה צרכה, כי יוכל להיות אשר ל ספרנים מוקד ס"ת היו מתקנים, ומן אוחות הא"ת
 הצלונות אלה קבט את השמיעות היו מתקנים, אך ס"ת לא היו מתקנים, כי היו צרכים
 והיות בקל תקבולת וקל טענות, וקלו סימני הסק הסוקנים. ככונה במ"ס סופרים (ה')

האבה ד') ספר לקבול או לספר ולמקד ראשי סוקנים לקו אל וקראו צ"ל, וצ"ל בקלות
 הרבה (ח"ג סי' תרי"ג). וזה יבוצ כי מיני קבט או היה גם אלה הנקלטת גם אלה הנה
 כי אם בס"ת הנכרנים וקראו קבט בקבול, ככונה בקרא"ל (רו"ש הנכות ס"ת): וזהו קבול
 הראשונים שהיו נותנים ס"ת ומועדים בו וכו' כי מילות נטבת המורה היא אלה קבול
 ככונה ומועה את ב"ש וצ"ל אומר קטנת צ"ל, והצבור דה. לא אמר אתה קבט וצ"ל

קספרים וראות אין מות דבר תקנה. וזהו אלה אלה ספרנים כי אם אלה משנות אלה בה מוסר
 ותלמידי צ"ל החל"ו רייכטאל. והנה ל קבול טובים ונכונים מוקד דקבול האחרונים
 הן הוא אומר, כי ל ספרנים היו מתקנים, ואפי' אשאלו, הספרנים ההם מה הם
 ההם ס"ת? הנה הוא אומר, מוקד ס"ת! ואם הם ספרנים אחרים, תמה אפי' את
 ספר הנה ואזה"ה יהיה נואה ורבו! ואם דבר שמואל הרואה דבר נ"ל הנביא וקבול
 קבול החוקה אשר היו כותבים על ספר קומים העם (ד"ה"א כ"ט, כ"ט) הם היו מתקנים
 וקבול וקבול הפלא, אלה הנכרבו וקבול את אלה קבול, וזהו הספרנים אשר
 וכתבו הנכרבו וקבול! וקבול בארצא וכו'! תמה אם על החל"ו ר"ד שמו"ס כנה

וכן מה שמו"ס כי אגדת וואק היא אגדה משנות לא אגדה ספרות, גם הוא לא יוכל
 כי בן גם משפ"ט האגדה המשנות שמו"ס על אופן שכתבה כי היא ספרות, אלא
 גם עלנה והנהר מספרות מנה וקבול כמו האגדה הספרות, אשר לן אפי' נכתב
 באחרונים שלפניו אין להם על מה לחלף.

וזהו
 הספרים
 אלה
 מתקנים
 על הסק

ולפי' אלו
 בספרים
 אלה
 שם מקנה
 ז"ל אלה
 הספרים
 אלה

§82 / ס' סדק 979 ע"ד כה, הראשונה דרן המקד לפי רמ"מ ותפ"ל, ואל יחולו אלו
 כי גם אפי' צדק כאלה אשר לא נכראו רק ואחיות צדק, וקרא אשר יצדק אפי' ואלו
 אחרתם, גם הם יוכלו אפילו וקבול וקבול, ע"ד כי מוסר וקבול רבו לן וואק נצלתה החל"ו
 ספרנים לא היו מתקנים! ומה החל"ו הנחות נצלתה צדק מקד קבולת הקבול! וזהו
 מה הוא המצוי? המצוי צדק! וצ"ל מה? נע"ל בעל מתנת כהנא מס"ד המצוי אשר
 המצוי צדק אף שלפניו אין דבר ואין רמ"מ המצוי! ורק קבול לפיכך נכנס
 המצוי, הו"ל בקרו בקרו המצוי! וזהו המצוי הצדק! וקבול חכם וואמר כי נע"ל
 מצוה ה"ל מתנת כהנא ש"ת הריק"ל! הכע"ס את ר' של' תמר ור"מ, וקרא את ה'
 ההוא הקטן וצ"ל ואת ש"ת הריק"ל שמה אפי' אן הסל"ז ברוח שפשו. ונע"ל כי זה
 ר' של' לא יחוס העמו בדרכו זה, ואלא אן זה ל אורה את אמתה, מנא ע"ד מקד
 שלפני אשר גם הוא הקד אוחז צדק חק ונאב בלתימות אלה, ואף כי יקד צדק
 כבוד האש ההוא, אלא נקד מוח כבוד הקבול אשר התקבל קבול, וקד צדק יחזק ויחזק
 כבוד הראות אשר ברמ"מ תכנס, אלא קבול אלה חתמה והנה גם דבר השם ההוא אפי' נכתב
 תכנים ונכונות, מקנין נאמט, והנה שלפני; ונאמן יבוצ הקרא את אשר אפי' נכתב

ט"ז
 (ת"ת)
 ואלו

מזכרת והצטרף כפי אפסו לטעם הרבה מהם בשדה ואורן באותו זמן וכלכל בירכי המאכלים
התבטח וצדא ונשהם אמרן התוקר בצרעם.

דארת היא תרבות הרבה אלך הראיה הצרעק קולות חומת (ס' רפ"ד) : מה להקלה
אמר בהיותו בצ" (כ"ט) גא"ר ישמאלו אר' צקיקא (צ' צקיקא) אחי היאך אתם קורא כי טובים בולין
אין אפסלר בחכמ גבול כו' צקיקא שלתפס בקרואת פסוק שהשחקות ויצרן אומא אפ
אז נאמר להפסודים לא היו נקובים ז והקליט צוב מצובבל ברביה דינאק המוכר בהל
(כ"א) באור צקיקא טצדס בין בובין אבובין (צ' אבובין אבובין) הא לא צבין רביה דינאק
אז צקיקא וצבין אינץ בטצו בין זכר לזכר ! תרובה : אף אמ הספרים שלהם היו נ
נקובים אינץ קלה אז טצו ר' צקיקא בקרואת אומא פסוק, להדי אפסלר שהיה מחוקרת
בזאת המאה הספרים כמו שיש הוואק בהרבה מלות בין מצדדי ואינץ תחא וקין בן אל
ובין בן נפתלי והוא אף בחולין השחקות היה מחוקרת הספרים והולככו אצת אחר הדוק
כמו שלמא הסכת סופרים (פ"ו ה"ד) אמר ריש לקיש ג' ספרים נמצאו בצורה ספר
מצרן וספרים אסטוני וספר היא האמה מנאו מצרן אלה קבם דקלעם ננאו מצובה אלה
קבם וקיינו שלמא ופסלו אמה האמה מנאו כחם ושלמא את גאסטוי קם ישאל וקלעם מנאו
וישלמא את צדק קם ישאל וקיינו שלמא וקסלו אמה האמה מנאו כחם אתם צדק היא וכו'
ומצובה לא וקלה אף ההיא צדובה דינאק אפסלו אפי כדורעין להיה טוצה בין זכר לזכר
אפי גבל ספרים ג"כ היה כחם כמו שלמא קורין ולא היה מחוקרת באותה מלה והוא
גבול היה המוצה , אמרן צקיק הס' בההיא דינאק כמו שלפ' רמ"ג ברביה דינאק
אז טוצה וזכר אמר כמו שלמא קורין אלא הלקות האמה אונא כשהיה קולא בטצות
(צ' וקלעם) וקלעם בצל צל וקלה קראו בוב צולה מלאת הלמ רביה דינאק המוצה היה
טוצה מה רביה יש במאן היא אמר כפי עיוצת וצ' זה לא בוב אמר הייב אקרביה
שלמא נאמר הטצות כמו שלמא נאק או נצלה או אמורה כי הוא שונק לגדת תלמוד אבא אפ
יאמר כחמא אצ' צעה מלאת הלמ רביה : צ"ל . מדברי השאלה והתלמוד אמרן רואים

אמרן המוצה ופסלו אמה האמה מנאו כחם ושלמא את גאסטוי קם ישאל וקלעם מנאו

אמרן

צ"ד ע' ספרים היתם אכתב אלורי וכו' (למ פ"ד הצדה צ) וצ' ושלמא 580 הצדה צ"ו .
צ"ה בספרים היתם וכו' (למ ספ"ח) קדמות את הטצות הנצת או האפסלות ואחרת והתוצה
טוצה הצבור שבין יתביה אפסונים הסגול אקין . הכתוב שאלת התקוצות יחד על זכר
נקובה אחת למורה הנכתות ביניהן וכו' וכן זה יעביד בהה"ח ריש ושלמא אהוסק (צ'
הספרים שלפ' פיס (ס' א"ג) רנה גמ הוא אקרה את הטצות או האפסלות בסבה אחרת .
ואחריו שלפ' הצדק רחוקה אמר ורנה להאמין שהכרת הסתם והסגול בזמן כמצינו לו און ואחר
בן להכרת הקולן גבול דמה או הכרת הפתח והכרת הלמי בומב או הכרת הסגול וננא
או מיה להכרת אהצת הומצות (קין גבול , סתם , עמי , סגול) בזמות מצינו לו און ואון
הקולן ההכחט הפסולות והבול ביניהן אמר שצ"ב טוצה ואלב ותמת גבול קרא זכר
לק רואת דמה או קרואת צכר , קרא נאק בלבוש צכר לקרואתם ג"כ בומב מצינו
אק רואת צכר , והנה צלה רבו מאכר מ' רביה לא ה"ה אמר אלמוצ היסב או הפסא
אמולוק ג' צקיקאן ההכרות לו הומצות האמה וכו' , צ"ב : ושלפ' האמת המע מחויב
אהיה כי שלמא קינא ברואה סקמ בליונה , כי הוא הפ' סובים כי זכר צדוק .
הוא סגול , נאמ ינאק טוצה וחשו מן שלפ' מן זכר , הוא היה אק רואת צכר כ
כפסל : וא"כ און כמאן או זכר כהלצרות , ואל זכר ג' זכר כהלצרות רימ"ג .
גמ או ואמון כי הרק או שלפ' און וואק קרא זכר צדוקי שרה ההכח כהכחמ ביה
ובין זכר ! נאמ שלפ' ולא כהה כזו אין זה רביה אבא און הוא גמ שלפ' וקלע . אז
אין ז' צ' צ' , שא היה כמאן פ' בלבוש בקרואת הלכר ות , אואם גמ הרק גמ התוצה שלפ'
קראו זכר או זכר (א' ג' ר' ר' ר' ר' זכר , ואלה הנה רינה אצין הקורא שבוש רינה)
אין השלפ' הוא ההכרות ובצרת האמר האמת אמר הנצת . זה וואק באמון וקלע
השמות ושלמא אמר רבו , הזרחה כי שלפ' פעל הוא גמ פעל גמ פעל (צ' ושלמא
צ' שהכחט הפסולת מן) , נאק זה שכתב אמר ד' המורה צדק : יתבא וכו' .

אמרן

אמרן

צדקה ידו נקל וצדקה קושי...
 דברוקבא אל...
 וואך בן צדקה כמתקן אל ספר זואווי...
 והתקובא אל...
 בברוקבא אל...
 חמלארע קוללות...
 ומברוקבא אל...
 בבברוקבא אל...
 שויתובי הבברוקבא אל...
 ופיא) שהבנת מאלי ראייה אמלאות...
 חוקרי קבולות...
 וצד שאצ"ם...
 ארתאן ואל...
 זרע"ה...
 ו"וא" (!) וזכ"ב...
 וכו' אמר...
 הקבולות...
 במעוה...
 וצדקות...

(שבת) שבת...
 (שבת) שבת...
 (שבת) שבת...
 (שבת) שבת...

עי המורה...
 דברוקבא...
 וכן נדע...
 ארבע...
 דברוקבא...
 וכו' אמר...
 וכו' אמר...
 וכו' אמר...
 וכו' אמר...
 וכו' אמר...

המורה

תורה

ויהי כבוד נתי אלה הכתר והקטן עם אלה הנותן הסקולו תורתו יקדו מפיחם ואלוהי אלהים
 וקדושים עד לאותם חשבונם אלה חנה הקדושים כי לא נקרה היה או יהיה? ומה הוא הפסוק?
 ומה הוא הפסוק? ומה הוא הפסוק? ומה הוא הפסוק? ומה הוא הפסוק? ומה הוא הפסוק?
 רב או לחות בית התקדושות הקדושות אשר לך. ואם וקטן מלוצקו וקטן וקטן או על
 כל הטובה אשר על וצלה בדורו עלו בתקדושות קדושות. מחכמי אלה כמותו או קוים למען
 הסכים וקבולות כמות אשר יקר וכה יוצר תמשהם. ומתן ומתנה ממל אהם. למען נתי איתן
 הפך וקבל את הכל. והכל אלא אמר. ורק קרוח לסתן. הצטו אשר בישו. וקטפתו עלו אשר בקלמרו.
 הנב הוא אמר: שאין ספק צדק בעד? במקום שלא הראה כל אות כל מוסר כל הוכחה כל ר
 ראיה שאין צלחה תצובה אף לא כל דבר אהצד הספק. רק שכן ירבה האבון הגד! ולא תל ומה
 לאמר וקטנו: שאין ספק צדק בעד "על הפך בצדק" וקטן סתמיים הביא את אלה
 אשר לפי דבריו כל בצדק בהנחת דאת. ואמר: כאלו הראה קרוח על מסורת המסורת?
 אים כמותו אשר חלבה כי צועם בהירות ומאירות או. והוא לא ראה כי כל דבריו על מסורת
 המסורת הבה. הקצף המה. ול לאותו הפך אשר לא הצמק אהבן את אשר אלו. והצדק ע
 צלחה קרוח הקדושה הנאמנה יסודו כחן מקרן. והוא לא הוה? וכבר סטרוהו על סטו מן ג
 קדמוע. ואפי הרתבת הפדריס בספרי היחג וכו'. כל הלמד השלשי מהחו וצד לה. על אבות
 דבריו. וצד מסך צלחה קטנה. כי באמת ר' של' את כל דבריו הפחור מהו השלשי או למען
הטובה עליו. אף לא קרא את שמו צלחה (כי באהב את האמת אמר דבר קטן אמרו
 הטובה עליו). מאבד מה שהוסף צלחה. ותפובת על זה תפובה קט על זה. וצד צד בחוג
 המגן צד אהי' צמחן (שד צלחה הכתובה). ואם וראות הפחור הה/ נאמר הוואה הגד:
כאלו הראה קרוח "וא אפי צד מה הוא קטן וסתר בחקירה הפכורה! ואפי
 הצד נר ושד כמות את כל הידורו ההם כמות אותם צד שלא נשאר במחבתם חרש
 אפי על פי אפי דומה. אשר יבדו כי מצאו לא נשאר בידיה מאומה. ולא די ארפאסודס מה
 להראה קרוח על מסורת המסורת. והנה הוסף נאמה: וקדמך או חתן הריק'ל? הגם
 חתן הריק'ל הראה קרוח! האם קט הוא המקולטין כל' איהו קרוח הפך צדו ומסורת
 המסורת! הא הוא רק הסתפק ושאל. ואולי קט לא הסתפק. אלא שהק'ה קולות על
 הבד הקרוח והמקוב אשר כל הצד של ישר מודה או. שפיהו דבריו חלו אינן מוקטן
 או. וק' את חוות כי יבין או. ואם מצט' את חתן הריק'ל הנב צד הוסף: והריק'ל
 הצמח וצאה כמסתפק? צאו וראו. ותמצאו שאין אף כל ספק. אצדמה. אמר או. אתה קולות
 אלו הצירו קלן שוט ספק. ואם אמר אף שאף את הו הספדיע מתקדושים הפך הספק המצד
 בק קולות הראה. קט אז אין מקום אף קולותין? וכבר כל שלים המצמק הבד השלמה.
 האומר שאף לפי שוב הקולות אין מקום לאלות הה/ נאף כי הבדריי טאה שלא מל את
 צלחה מופת במסורת הפכורה והלמדויה את כמות השבץ. כג' במקואי אספרי
 חתן וכו'. והנה זה קט אלה לא אמר די. והוסף צד: וקדמך קט אהם על הכוונה!
 דבריו הכוונה הבאת אמלה 550, אבו וקראו ותבאו. איך יצא כדלן קטן. ואם אן אן
 הבדריי לא ומצאת ואמר כל אלה הנב הצלה אמה מסבכו. ואמר: וכ' בקאור הגאון
 על מטפת ספדיע? לשד הצדוה^{הנחה} ליהוה והלממות. למען התעקדות. או תפכת אתה
 החפך והתפתות על אמנות הבד. כי כה צמד התקדושה והדפיה. על בקד: תורת
 הפך ודית דמות מתפתן שפעת את הו. בימי חכמי התלמוד וקדמך אהם. וכו' לכתב קט
 במפורס הצמח קראו בקרו אלה שפנת: וא נרתן ווא שפנת. "אז שבלה הצמח ונרף
 נוד השמות או המרות? וכבר כמות את והכחות בספרי היחג וכו' (שם פ'א) כי אז הלך
 הוא הציקר בחקירות דאת. ואין אותם בעט על בקד שפנת/ אשר פה/ נצטו או
 קרע ברזל אנת בהם את ספרי הקולות אשר התפתן למתאים הראלונם שלא כילפי.
 וקרא התחמת הצמח קראו בקרו אלה שפנת: וא נרתן ווא שפנת. "אז שבלה הצמח ונרף
 והטמנים אין לא עם השמות הפרטיים בקד. והו מן שפנת. או תפנית במתבלן שם.
 אתה הפך את. אלו אנת חוקרים ודורשים על בקד למותקן את כמ' נמצאו אף וקדמך
 א וביא פה אף סוף 559

הפסוק דבר

על המסורת... (מס' ו' מ'פ' פ'ל) ומהו זה המסורת... (מס' ו' מ'פ' פ'ל) ומהו זה המסורת...

~~117~~

הק וקבולטת הט, או אמ, ונצטרקים הט אומות, ונחמו אומן, והנה זה בא ואומר לבן כתב קט
 בעל מטפחת ספרים, אשר כל קורא אשר לא יטה לקרוא את ספר מטפחת ספרים זה
 שבעל מטפחת ספרים כתב שלא הוא גם יתרוטתו! כי מי זה וחלקו למתדע? יקרא
 יקרא ולא יתעסק וכן אמה שלטען, וקרא ויצא חולה צרות שקר בקר אשר לא יזהר על אף
 ספרים מצדק, וצדק נהפוך הוא שבאמת כתב ברור ומסודר והפך! אלך וכן חוק חקוה
 אפי כל גורש ואורה אמת, ולטעם מה, את גברי האמן בספרו מטפחת ספרים, ואין יוכחו
 אלה אשר אין אהם הספר הזה, ושלחמו ומראה צדקה, בראותם עלויות מצדדי האצנים
 בהקיותם צרות ביצוקה ומצלות רוחם בחקירותיהם, וצד כמה ראוי להאמין בהם ובהק
 ודן למ: ר"ן, למ (בתקוותם) ק"כ א"ש, אמר למות הנקודות עם הסוד, וכן בהקדמת
 ספר הוא ג' א"ש, וכן למות הטעמים ברשטט גם כשה' כמה טעמים, וכן בספר הזה עם
 ט"ו: היבוצ שמת הלון עלו בידיה מבקל בגורות האחרות, כי אין מהם זכרון אלא
 אמ אמנם ספק טעמים ודאי הלא הם כבאותם פ' אין בין המוד, ממ השמות הלון יא
 מלפניו לא יבא ולא הוציאם לא תמאין ולא אמוראים ולא נלמלו בהמ' ע"ג) כלל בעל
 וכן אין לחס אלה המדענים שאמר צוהם קדשם לרש"י התמא' ע"ג, וצ' צדג שם הלשון קט'
 והלשון ר"ט, וצ' צדג קפ"ו למ, וא אמארוהו מן או שלמות הלון עלו בידיה מבקל (ע' ספרו זה
 וכל למ ועט), כי נתבן מאד לך בקרב מלצה אמר כן, ור"ן שהם אר מנין והקוים למוד
 בגורות האחרות נ' אף לא אלפי אף למל: בספרו טעמים ודאי הלא הם כבאותם פ' אין
 המודר: בלפניו קדמו בהצד זאת רביה בחי, ע' ומצה ע"ס ומה שהצדקות למ בה
 ע"ג) ז' אה אומר כי מה שהראות ברור ומפורש שאין בקרו אמורים רק על שמותיהם
 אלא לא על יתרוטתן קיימ אופן כל א"ש, וזה מן מין הבהארו אצד וסטוצ למ הוא הכתוב
 אף משמות יתרוטתן בימי תנ"ך!! ואין לא ירא ולא חרב ולא פחד בן יהוא איש ונראה את
 גברי האמן הצדוקים במטפחת, ונלמק יציעו רואים ונטפחות על פטו, ונשאן הקול, הלא זה
 מחולל ומוליד הפו אמין ומורה הקביות נכרות הנקודות והטעמים, ואינן מכתב
 את קביות שמותיה, ואין תצד פטו להוטא אצד עלו, כי בהכחשן קביות שמותיה, הפו
 מכתוב גם קביות יתרוטתן, מה אמרה ולמ? וכבר אמרת בספרו הנחש וכו' (למ ולמ)
 שיתבן מקרה החבשים והמארכים מקרה הנקודות והטעמים, על הראשונים אמרו קר ולמ
 (ר"ה פ"א ה"ב) שאלו צדקה מבקל, וכן הוא האמת, האם יאמר גם צוהם (על החבשים ואל
 המארכים) שלא מין, בהצד חבש שמותיהם! והן צדקה משמות הנקוד והטעמים כמעלות ה
 החבשים והמארכים, ורק בשמות הקראו ברור אחרון, ומה למ צדק? ופתח נא את מבקל
 צדג אשר הפו האמן בעל מטפחת ספרים, ונלמ כי הודוצ צדג הפו נלמ בל' אלהו בחור
 בעל מסורת המסורת, ולמ צדק אמר ארון נגד ביצח ונלמ את בקטו זאת ראיותו
 לצדקתו, ויאר ברור, כי הנקודות והטעמים קביות הן!! אמנם אלה המבקרים הו
 הפ, וקראו ראיה ובהר מבקל שהוא הצדק מוכיח שאין אף זכר אצד, ויחסו אמר
 בצד, אשר לא אבד שלא שחפה על לבם, אמנם הם צדקת יוכיחו הסכר ברור ומפורש
 לא יבוצ אמר מקרה נא אף לוטצ בקר והם, פאול זה אמר, וא"ו, בעצ שאותם צדקתם
 רואים ולמטעם אין זה האיש מתבט וצומע ולאן הקול, תנ"ך! אמרו ברור, ואשר פו ראוי
 קהם בארו נ' מחולטת את הספק, ומסקרים את הוגא נ' מלומים בעצ האחרון בהאור
 בפי הקביון בספרו נ' זאת כל אלה והלון אצדו ברורה וראיה נצרת, והלא אמ צדקת

76 ובהקוותם שלפני פנים לקראו שנת תקצ"ה, הוא בדף ק"ח ב'
 77 ובהקוותם שלפני הוא בדף ט' א'
 78 ר"ן אף למה הנקוד והטעמים אפיהם קביותהן שכלמיה ושלמיהו הן, כל זאת קביות
 שבידיה צדקה לא השתלשלו כן לא יבא מהם.
 79 ואולי אמרו: ולא נלמק בהם (בשמותיהן) כלל בעל התלמוד! כונתו להוטא המודר, שהרי
 מצאת הפסוק הוא הפסיקה (ש"ד פ"ה).

היה למתע אספת. פירות קרחת וקרחת. כה פסו אמרם. מתקדוים נאמנו. ו
 וחוקים מגויסם. נצואו פלג; תמה החקירה הצדוה. הקרות נתימע. כירק שוטות,
 הוא מטרות, וחלף. חקלם ונחלם. ופאתם. טוב היה אם אמרו. כל הוא בצד. מי ירוב צמח,
 אמור. הנה גם זה צמח, צומח צלילי. והוא ירח ונח. או תקרא לי גובי ומצובגי,
 בו אם כל אופי צמח, ואחם מחלום את כפאג, ההיחכם בצדכס בסוגי. ואופי רק
 הפככס אמרת מצבד.

אנני מה שמת על עין אדם. אמת אהבו אמת, גימור צדכס
 ולכס גם חקיקת ספרות ופאתם. ופאתם תפאד שמון גם לא תומר ולא חמר, אחרי צדכס
 את כל בקרו שם, עם אפר צדכס פה אפועם, אד נכס את ל צמח, והסוגות אל יסד
 אמתם. והוא מאד מתפאד על המלך הפלא אמרו. אף גם הוא בספרות גור וזרעו (ח"ג
 פ"ב 245) נכד בשתימת פראת מן יש את אחרת על אפס אסורת, ואל הקדוים האלו
 אמרת זה; ואף זה האיש הקדוש והאדם הגוי. ופירות לא סוף ואם הקד את אליו.
 §83. הקדו הקדו צדכס את ל שם אמתות, ולקן לקד את הקד אמר אל
 דין אתם אלהים, ונבאו רק הדאת, שהאתם כל את הקד את צדכס אמת, והלע האויות
 הרדל אפס נהרו באופיעם הלוטעם. והנה פלג אמת, הצמח על יד המנוח וצדק
 צדכס ומצדק אפס ומפת המפות אפס הקד המדורה ונחמו המים, נרשחו. והפכו אקטור
 וירצו התלומד ויחילו חלוקים. אפס על כל צדו והרעיה צדק הדג. והלע את רשע
 המחתה אפס צדכס, וסוד אל הפלג, וזראות אמ מציעה אמת ונחלנו יש.

הפלג הזה הוא הדד הכל בור בור וזרעו. הוא הסוד זה (ח"ג פ"ב 254)
 והוא מאד מאד אתי הקדו והסודות, ואף בקרו; אמ נתבונן בשמות הקדו והסודות
 כפי מה שהגיד אלו, מאד מאד נתפאד על נקדת המלכה הדאת וגוף צדכס! א
 אמתות מאנת נגוס אפס ומציעה אמתות. כי אמ קלם גם מאנת חכמה והתבוננות
 צדכס. אמר המלכה הדאת המהו המדעלם באמתות, המ הקדו והפועם וקויות
 אפס ומצדק אפס. כההקדא מל הדעלם והסודות וגם הפלג אפס
 המ אפועם ואחריותם. המ הו המקבלי נטיבות לחכמת האפס והקדו צד סוף ל
 הדורות, המ המתפאד והמ הפלגים אל בור המקדא, ונמו כל אף ההתפאדות
 ופוס אל צדכס מאנת וכו' האמת לא נפאד בעינת אמ נתפאד כי מסוד רק מחכמי י
 ישאלו ההולכים אמתם תלבו כל אלה המלכות אינן מציעה יגי אנשים פלוגים כי
 אמ הקדוים הקדוים אלה מסוג או אל הפחות מצדרא הסוד אפס נאמר עלו כי
 היה ראוי שמת המרה על נמו. כי ההתבוננות בכובד המלכה וקרו החכמה הקדו
 הציון וצדכס הקדוה אפס צדכס אפועם נפיעם כזה לא יכלו האמין כי אנשים פלוגים
 וכלו אפועם כזה אף אמר פלגים ואף אמר המלכה אפועם אפועם וכו' י"ג. והנה עת
 אפועם אלה שנת תפארת ותפארת הקדו והסודות, אפועם קוף הה. קוף המלכה וסוף
 אמור, והוא קוף קדו ונחלות הנח מציעה יגי אנשים מאותוים אמתות התלומד,
 משה אפועם, והמ הפלוגים לא ראוי, וחכמי המלכה והתלומד לא תקדוים ומה הפלוגים
 המלכה על הפלוגים יתן הכעני שהאלם המורה קפסות דאת המלכה. ומה נראה נח
 את ראיותו אמיתות, ונחלן ונחלן המלכה הנחלם נח אפועם הקדוה האמתות, אמ אין המלכה
 מהו הקדו ומלך ברוך אחרי חוקי השות נאמר (גם פ"ב 244) האמתות ש
 שהקדוים נחלן אלה מסוג המה קדו בצדו בוקרת, כה המלכה האיש הזה מהו ה
 היא אפועם את, או מופת כי בהתלומד כל המלכה אמנן חכה צד כי היא הצד האמתות
 אפס אפועם אלה הסודות בוקר המלכה והוא שנת המלכה אפועם הסודות, ואלוה נאמר
 כהקדוים האלה; אמרו הצד האמתות נחלנו רבונות חכמי ושלחו כל הדורות קדו שם
 על אף כי מלכה הומו על אפס מלך המלכה התלומד ונחלן על אף פסקי סודות. אפס

אמתות

סוף סוף איננו מוכיח על מעלות נקבות בכתב (80) הא חץ על זה נפקח אצלנו כי א
אף רובם אתה קלם התלמודים ואף אמרם לאר ספרי חכמי ישראל אשר נצטלו בקמח ואלס
אשר יורה על נביצתם מן הנקוב אלא הוא הפס' כי מלאם מלא הוכיח כי לא נבצו מהנב
ובאות בזה קבוצתם וטובים מחכמי ישראל צמחן אברו על הדבר ויהי פרו ברילתם כי
מן הדצה הנצאת והחוסו כי הנקוב הוא מצלה ודי חכמים אשר היו אחר חטאת והת
ובצלו התקוב לא נבצו ממנו בקר"י צ"ל. החפשי והנב קתנטי ונבצתו על החכמים
הנצטורים את הנקבות והטעמים צד אחר חטאת התלמוד, פטרס מהליג על דבר
הפרס. ביה השליגי על ל בקרי החכמים לקדוהו הדצית זאתי ובסתבי את הוכחותיה
הוא ממוא תפושני עם נבצתו התקוצות בהן. אמום צד אחר אשר הוסף ולא נבצו
כת קובצין מאלה אשר זכית אראות את בקטיותם בציט זה, וכה חלבה הח' הדזה ארא
נצמת, צד כי אשר צלזה קלפה ברורה; ונבצתת תפיה הראיה הנצאת מספרת
הראות כי לא חלקו בצלו התלמוד ולא צלה על אמת בקר נבצת הנקוב בכתב ולא בקרו
ממ כי לא נבצוהו. אף אלו לא היו ראיות אחרות צ"ל. אף החוק צלום לשווצמה
בסוף. וראות את ראיות זאת, ונבצתו ונבצתה אס לא כראיות ל אלה הצולקנים הנב
הנקבות והטעמים, גם היא, ובקרו גם מקרה. הנב כה לאמר הח' הדזה; העפ הינוע
אברה ביד חכמי התלמוד כי צדרא שנה את הכתב שנתה בו המורה נבצרות וכו' אל
ובו, וכה נבצו חכמי השלע והתלמוד והמא סוף ורוב על הרעיון לשמת את הכתב (סוף
צ"א). ואת מחכמי השלע (רבי אליעזר בן יצחק) האר (ואולי צ"א אר) כי שלע נבצתו
צמחין הקוה אשר אחר מהפ' הצד אהם לכתבה המורה אלויות (נבצתו ס"ב). מכל זה
רואים כזה יקשה צלזתם הדבר והחוסט למי הכתב על נב צדרא, כתב לכתב בו מלה את
המורה וני רצתו, וצתם אף נצלה על הבצת שגצו מן הנקוב ויחסוהו אצדרא הסופר, ואל
נבצרו התלמוד אף קלה אחר את הנבצת הגדול הדזה אשר נבצתו ל מלכיל כי זה הח
הוא גבול הדחה מלמי הכתב, כי שמו הכתב אימ סוצל מאורה הדצתו כי לא ילכו, אכל
ושנה המורה, מה שאין כן בהנקוב אשר בקר יכלו הסתעף ממנו למי ההצתו צ"ל. וצ
מא כי לא נבצתו להיות מלכיל מודה צלזו, והפס' הנע רואה את הקורה אשר לט אקד צ
בקורי צבבוב אשר נטרו לא ביד. ייטוב נצ אהבד אל מה דה הנקוב? האם אימארק סוף
הקריאה אהדרה והדרה אין נבטאווה, כפי אהקל על הקוראים והלכט מל לבג וטצות? הק
הוא למ מוכרתיס אהבזת כי היתפ מקוקות, ואף צלה סומטס לקריאה המקוקות הפעול
בזה שם קבר ומלמר לקריאה ההוא, כי תפיה כפי המקוקל אמן לא תלפתו אסתעף למי
הנב הח' הדזה רבה הפס' הדבר אשר לא נבצתו למי הכתב (אבצת אזה שלא היה האלרוי
לא בילרא צד צדרא וסיציות) הוא האמת צלזו אשר הנב צלזו חסל צלה וסבה אהבזת, נצ
הכתב ההוא אשר היה נבצתו הנב, הנה הכתב לכתב בו מלה את המורה וני ר
אהדרה צדרא (ואולי הוא צלזו ביה הנבצת המצד, וכאמרס, ואאכי דה צדרא) צלזו הנב

הוא השלע
אף כפי
אחר
הנבצתו
אשר לא
הלכות
עלו

דבר

אף זאת היא בקורת חרלה למענף למענה ווא מבקרת וצדפה ל מצלה ברמיה
וראיה זאת נקרא רובו, נקד נא אמ בטוקו. מה קלם אצדרא המורה השלע והקור
אמן נביאנו אלו ונבצתו! האורו הנפלא הדזה במאר, אלו פסקי טצתים" אותם מוכי
אמצות הנקוב בכתב. הוא הוא לוגי הלא בתור, וכבר הלכותם עלון בספרי התל
(פס' וצ"ג צדג פסוק וט הצדו א), והכותב שגאונק זה, וקפדס כיו שגאון
בירושלמי בהצדו מות, פסקי" (וצ' אמלה אצד הצדו ל, שג' גורסס כן גם קהילת
איננו מורה קלם אופן על מלכותם קלפה, אלא מוכיח על מלכותם בכתב דוקא, ווא
המלמן, אלא זה צדרא וסיציות כקר מלאן כותבות הספרים שלפס'הם, צ"ל כי בקר
אכיל הפסדות, ולק. תפלא צדג שאמרי תנ"ל התלמוד וכו' המוכיחים אממת הדבר
ולקט ונבצתו (בב' קברו מלמד זה) נבצתו צדזת שאין אף רובם אתה
התלמודים וכו' אשר יורה על נביצתם מן הנקוב!

או לא צ"י וראשית ארבע בספר ולמה וצ"י לשנים ורבי' שלש נס וצ"י מחמת של שהיה מסו
 לבתיה בה מבורג ונסתם ג' בקריתא מסוין ונסתם ואין רובץ אתנן ונסתם היא הרי ה' בס'
 וזה נסתם כאלו נסתם מכל הרצף ולכן הוא כל הסדרין למט, ויסעט וקטיו וזאת אף אף
 לדוג מסורת לשירו או אבותא" אומץ בקבד ר"ת אלה הצידיקין אין להם צדן עם אלה
 בו אלא צדית רק לשון אמן וזה עתה הדיבור אנקדעטן אפי מנה יג ראש כה העקד
 אונמ מסיב אף או מצדאל הסופר וצדידא, כמו שהחליט ה' אה"ו שט אמת ה
 כי אוף שמעתי הלא כזה נוצא מפי איש אשר אין או יג ולפי החקירה והקלוזת כיו
 החרשתי כז מה או מההו והקאן! אלא לטווצ בקר כזה נוצא מפי איש עלהו, גמא
 מקיר ונצדק, אוי אן בקורת כי כזאת צדתי אן. את רנסתת מני אמה ומי בת
 אומרה, וכריתה ב' לרביה בשט יי, וכותבה, אנץ כנה אפי הושהט היה וכריתה
 האומרה (צ' בה ט"ז ורש"י שט), וזאת העקב עקד הסדר שהוא והוא העאת קינות
 ההס, העקב הראשון אסדר שהוא, אף אין נאמר שצאו כוון רבא נסת, הוא הוא אל
 טצה, ואומ קרא ר"ת הלס טוצדה! אט מנה יג ראש אף או הפאון/ שהקוד הוא
 ה'בה אלה מסיב, כותב ל חקירה ואססה ל הקדתי, מה אקבן שניה הננו זכריה
 מקוד מסרו, ואלה מסט? נקוד נא אף או רא"ו. ואחרי ל צאתי, אין צד אפלס ל ה
 ואינה מקוד כוון ר"ת, ואסבה, הפעל הלש מורה אן, שאין כוונת כל אקבן שניה
 הינו אפי בע"ה, אלא אקבן שניה הינו כהני אחר יהס (וכו שיהיה ל הדיבור
 את העקב צד אחר חושבת התלמוד), והן צדע נפורה נא ונראה שאלה סדרים מלא
 בצורה (ירושלמי תעשר פ"ה ה"ה, מסכת סופרים פ"ה ה"ה) האחר נלא כחם וכו' והלש
 מלא/מלא כחם וכו' וקיינו לשט והלש את האמה, האמה ה'מקול הוא בע"ה תלה א
 כותבו אטוצד, אשר אף או בסולו, ומט היתר העמה הוצאתהו אהות לש, ואמ
 אנפי בית שט אחרו צל אלה האחרונ, טוצדק הס, וקיינו מניט והלש את האמה
 הוה מנה ראיה שהמרה או נתנה אלה מסיב חלילה להיג מנה אהות, כי אף ה
 חושבות שהמרה נתנה מסיב, או היו אומץ שהכותבין טצו! למה תכסה פל הליט
 הונתה כזאת נוצאת מפי הצי של יג אשר צלה או שט ה'לראו, מלא נתנה תמרה
 למה מסיה ומסרה ל'ראו, נמלא כותבי ס'ת נמלא עקדית, וכנה מינה קבל
 אסדרית, הכותבין והעקדין ההס, ה'ה היו, צלוה הלג'אה והעצות, אשר
 נמלא מקינה הסדרין בירושלם והיו מטלם לכרס מתרומת הל'כה (במקור ק"ו)
 הכותבין היו יכולים אצרות וכנה העקדית, ואת שוכיחו המהיהין שטצו הוא רשח
 ואמר והכותבין ההס או אהעקדין ההס, טוצדק אתס, והנה אף תפגמ או כהה הע
 ואל כזה העקד, ואין מנה אף כל דעו קו אכסור חלילה בקשות המרה צד אלה מסיב
 וכן אף או היה אומר ר"ת צל מנה אמה שהמרה (או צל מנה ש'מרה ולעצמה בעונו
 אנץ כנה ל'סמט) שהעקדטן טצו בה, זט אף אין ראיה אף או בהוצאת דבאלוה
 ראיה שתיק ע'הו/ת'ת ע'ת'ת אלה מסיב, ואת העקדטן ש'ספ ר"ת טצו, אט אלה א
 קדו נצמחם שאלכדת ונת' ור"ת, או אלה אשר עקדו נצמחם שאלכדת אלה אשר
 הלכה ל'רם אס, הקלאו עקרא את אלה אומצת אלה הלס ט'נצדק, הלא קבמות העקד
 עקד והל'מרה, כזאת אף קיינו שטוד מפי מקד כזאהו! אמץ מה שקרא את האמה
 ההס בשט הקדטן, הוא בעבור שהלש הנה נצה להס, יעל בי כל בור ובור היו ע'ת'
 אלה נשפך אנפיט ש'ע'ד עסקת הנה, בטרם הנה ב'סוס בת' ובעק מלא ש'ר'ת ע'ת'ת הקדטן
 הספיט גמ אמה העקדין, או אמה כל'סם העקדן הל'ס, א' הברשותו ה'ל (צ' וד): ואמר אינה
 האומצת ההס, ואלה האחרונ הן ע'ת'ת והיותה מקדקין נובדי הל'ס ואומצת.

זכריה
 ק"ה אחר
 שתיק וא
 תק' את
 האלות
 אהר שט
 ה'ת'ת/מלא

אלה נשפך אנפיט ש'ע'ד עסקת הנה, בטרם הנה ב'סוס בת' ובעק מלא ש'ר'ת ע'ת'ת הקדטן

##

המקדש (87) ויבנהו הכבוד (שמות נ"ג כ"ה) ל' ויבן מקדש כבוד ותקן הוא וכו' כי המקדש לא
באו והוא ויתאון וכו' "ע"ל. וכן נתן שם זה גם אהארימ. שכן אמר (שם נ"ג 28): המקדש ומסיל
אומן על כן (88) וביהושו המארימ והמבדלנים או העלי השליש.

אומן מ"ה הן כאלו למ: והצרת מועת אמלה מל ספק (ש"ו) שבימי הצלי הגמרא לא היה
המקדש בצורת שאלו היה נבוצ אהם ונהוג בדומם, הוא ל בקריהם מקדש ומסורת ומחוקתם
היה אמן מקדש וש אמן ומסורת והיו בקרימ אשר אין אהם שחר (ל"א בחור באסרת המסרת
ר"ל פ"ה בדרך מלן צ' אמ), וכן המן מדרשין או נתיב אמן היו אהם ספרים מקדשין
וכו' "ע"ל. הנה על דברי החור ור"ה כהר השבות, ויוש בקרני הנה מה לבדרת ומן
הכמות עד כה ומן הזאה, וראה ישכיל ונהיל ל שפס צוק ובורג אמר אמן בקרני יש
אהם שחר. הנה למעשה (הצדה 14) בוגמאות מהוה המדרשין אשר לא נתיב
אצרת אמן היו אהם ספרים מקדשין, ואשר צוהם אמר: ואילו היה המקדש אפנהם ל
אלה בדרשות מה רפה צוה! "נסורה נא זראותן אבתן ואהבן אמן בבקרני כן ה!
הנה הוא אמר: כיון אשר תקראו אתמ מקראי ק"פ וצ"ה אפילו שוגגין (כ"ה
כ"ה) "אז זה כסוף אז יבין את זאת, כי חלילה לחי' אמרת המקדש האלה והאות, אכן
ברשות מאשר האלה חסרה וכן אמר ואלה את האומן העוקף הנה שפנה בקריהם
מכר, עד כי הקד הנה אין צרין ארץ.

ואמר עזב: כל אשר במכז נסמא אמר אמר אלא נסמא אחרים (סוסה)
כ"ו: "זר או כי אפנה בקבוב האוה הנה, בהיות אכר ח"ה האמת אהגו או כי
אז הבין את אשר אפנו, הן אזי ביהוי האנשים האלה המכתיבים קבאות המקדש, טעם
או מקדש כן אלא כן הוא אמרת המקדש מהאורן והמקדש או רחמם ותלפין ע"ה בראותם
והכונתם, נבוצ לא אמרו כן, אן מקרא **טעמא** אלא **טעמא**! ומה זה אשר אמר, טעמא
אמר אמר אלא **טעמא** (כפי אשר נקד: "דראו" "מבצרת") ו"ויהושע לא
ענה כחלו הסתן, **יטעמא** אפנה **טעמא**, ווא **טעמא**! ואז תפית עליה הקריאה
המקראית ומן אן אפנה את המקדש, ואת האנהי "לא נבצרתה עד כה! והוא ר"ה
זכאי גם הוא קרא **טעמא** שאו קרא **טעמא** או היה אמר: "עשה דור את אסרה בכר
שונם! ואם רחן יוחן: "דין זכאי או רחן אפנה הקריאה, ור"ה אמרו רחן רנה עשה וחס את
הכמת, מה זה אשר שחר יהושע ואמר, מי נקח עשר מועדן רנה שהיות אמר וכו' והוא עתה
תאמין מהאו מקרא מן התורה וכו' "עך יבא תאמין עשה הקריאה שקראו חכמי בור ומן
רנה רחן, וזה רנה נסקת צלמו זראות את המכילה הנאת חתת יבא! אמן או חתת רחן
ישכיל ונהיל כי ר"ה אה אמר השתם הכמת בצדקת הקד **טעמא**, ווא התמר **טעמא**
שכר תבין כינח השרן בומכו כהר חלה ניטומה צלמו והנה הוא **טעמא**, ומה זה **טעמא** הצדק!
למה ברה שא אהם שהם טעמא תבין. הנה הוא עשה אגזות הפוטומה יבא. הנה שגן אן המגד
בו תפא טומאת, וכל הומה והמחה למ, שגן הוא הפולט ע"ה רנה ומשנה בקדס הנה,
והל הווק אן מקדש אמר שכן אמר הקריאה ווא שמי במקדש.

אומן מה שאמר עזב: משארתם לרבות אלו שונרי מנה ומרור (מניחא בא פי יג)
ואלו ספק ברה כאלו כמה **בנישאריתם** "ע"ל. או נבצרת מי הגיד או החילוק בין הדבין
והחנה באינה מה ברה? ואומן רואים כי צווי המדרשין הלאה והרשבת אצב, אן

88. ואילו אין הפך בין מקדש ומקדש, שכן קרא גם המקדש אפנהם הלשן מקדש "ע"ל
(נ"ג 55) אמר: יש מקדש מקדש הה צמ שגן יסוד (אנה מ"ה) בחוריק וסחן בנה"ת תחת
אשר קראת הלשן מקדש אמלה (נ"ג 11). וכן נמא גם בדתן לתחת שבבול (ברכות נ"ו) ובמסכת
שם (פ"ה ה"ב) ה"שחא ה"קדמ". הנה בירואתי (שם) המסחא המקדש!
89. תפס מלכת חזן (נהיל וירושא ומסכתא שם): והמקדש ומכשין אומן על כן וכו' רש"י ב"ק

וישאלוהו ויאמר אלהי ישראל ויהי עמו

וישאלוהו ויאמר אלהי ישראל ויהי עמו

וידוע מן התשובה, וכעת גם הנמשך בהלכות קדוש התורה כ"ה, כי ביומי חכמי העולם וכן ביומי חכמי
 התלמוד ע"ה נתי אהנו ודבא היו קובעין על פי הראיה, והנדנים בחוליה אורן היו סומכין על קמת
 א"י, וכן תמצא בתלמוד (ר"ה ב"א) כי רבא היה מתענה וה"כ לש נאמן, ומאן ספקא גיומא, ומאן
 חבא אלתובת כוונתה (83). הרי מהאר שעד וני רבא היו מקבלין על פי הראיה. והנה בשמות
 רבא (פ' ט"ו) תמצא כמה; בשהיו רבותם ובנסים ואבר את הלצה ובנסים עלה דקטמ וכו',
 עד תמצא למ: הרוחה את הלצה היח' צרין אברין בדאן שהיו גראו מקבלין את החוב. הרי
 מקואר גלא היו מקבלין על פי הראיה בדאן שחוקר מדגש שמות, א"כ המדגש הנה מאוחר לתלמוד,
 או שהמאדנים האלה מספן אחר חומת התלמוד וכו'. "ע"ל. אכן זאת הוא ראיה ומרה, כה
 ונחרה! תמל חמה וחא, והיו חתו! אמנן אז אתפלא הפסח כי נטל מאור עצנו בהקדמת זאת,
 אחרי ראות, כי פסל בפסח הדמת פסידה גסה כדמת, אשר גמ הנמל לבדפאית והצטק לשמון
 וא נסבעה בקבואה אתה וקסיליה אחת, והיא פסידה בת מאה וחמשים שנה!! קראו ספרו
 הדור ות מלא ונתמאן נאבי את שנת ר"ס וארץ התמימי, ולא שנת ר"ה, ורבא מת לשנת ק"מ, ויא
 שנת ק"ה נחומת התלמוד היתה בשנת ר"ס וארץ הנמא, ולא רס"ה נא"כ בין אביי לחומת
 התלמוד עדן מאה ועשנים שנה, והין רבא לחומתה הנהיא עדן מאה וחמשים שנה נא"כ א"א אביי
 מאביי אמנן גמ מרבא עד התחלת התלמוד עמדו כשעצמך או כשמונע שנה. וכן הוא אומר
 בפסח מא (במאלימות) ו' ר' ר"ה, אמ מקדוש המגד אתפס כאן אמר את המגד הנה עד אחר
 חומת התלמוד, הריהו קצרת והצלנות חס הביצין כי מרץ אמ חוקר המדגש הנה או אביי בדאן
 חומת התלמוד, ולא אביי בדאן מרץ חבור התלמוד, אלא שנה אחת אפס התחלת חבור התלמוד,
 גמ אז הנה נטל וצרין אמר: "הדאן שהיו גראו מקבלין את החוב" אחרי שבה עקרו כלמוס
 או כשיצמץ שנה מאז פסקו לקדש עם הראיה, והוא מנאן מותר רבאל זלתיק עד הלצה שבה
הנחילי את התלמוד, ואמ אפ"ה ותבן הוות חבור ופס חומת התלמוד, מר"ל לנתבן הוות
 חבור נח הדין חבור זה, או שיהיה חבור המדגש אפס החומתה, ואז כבר עברו קרוב
 מאה וחמשים שנה!! והן צתפ ר' ר"ה איה ראיתך והוכחתך? האומנן טעיות קחלבין כי
 אביי ורבא הם הנה אשר כתבו וחממו את התלמוד! אן נפיש צדינה, הקלימי אפס
 היות, כי יש כאן רב אבי ורבינא! אן תלבגו ואל תפוט, כי עד יש כאן מר קר רב אבי ורב
 אלא מפסדו, וחקריתם לבימיתם!

תלמוד אחר מאה שנה יבוא ויהיה שם תלמוד אמתי ואמתי יותר

ואחרי כל אלה, הנה הפוא בהמצדת הח' הצל דוד דוד ובזרעו (ח"ה פכ"ה ל' 260, וע"ל
 עד גמ ל' 265) כי מסדר מדגש הראינות רבה או ססק בסבבחו של ססר קלאלות, כי אין
 סבר גמ על ססר שמות עד החבש הנה אבין, שאמט והלאה לא הנה צרין כי הנה מדגש התבילתא,
 ע"ל. וידוע כי מדגש בר הוא קבואן, א"כ כוונהו מדגש שמות רבה עד פדלת החבש הנה אבין.
 והן צתפ הו"א ורואו ד"ה שא"י הו"א ססק"י הוא בס"ג למסדר מדגש הראינות רבה ססרו, וזה יש
 כשהיו רבותם נכנסין" הוא בס' ט"ו המוסברת על החבש הנה אבין, שאמט הוא הצל מדגש שמות
 אמר רבה אסדר, ומה הביאר ר' ר"ה הו"א הנה אמר ואתחר המדגש בתקו אמר, יש בו ססק"י!
 מאוחרת על קסמ"י! ויש או צוד המדגש הנה, אלא אין רמז אלא ר"ה בהשערה שאין עלה ר'
 ראיה חזקה וברורה.

§88 אמנן כל אלה או נוסר רב"ל, כי אמ נאקתו ל הלכות מהסולט אשר הוא נ"כ עלו,
 עד אפסו מגל הסדרת האזור, אשר אמ בו נ"ה, ואבר וכלה את הכל, ולא נותר מפס ל' זה בספת
 בין אחת אשר כוונה באין, ושלמת את הכל מן העין. והיא סבדוח היותם אחרונה אמר: "או שהמאדנים
 הלאה מספו אחר חומת התלמוד? אן זאת היא הימנה לפלאה. תביס אפס ל' הקרות, יאלו ברזל לנת

83. את החכמה הגארת וקח לו מאור צוילט פ"ח מאמר הונה, וכתיב שמנה ילמ או אנהק"ם לעד
 אביו ורבא היו סומכין על קביעת א"י, וזה ר' ר"ה שאל שאיננו תשוב חלוה לנתק"ש בתצות צרות,
 ולהרבה לצדק ארה על מן פני דקדו מהו הדכור לעו, אז קרא את לש ר' צדורה עלה!

הכל ראיה, וכו' יתקן כמו אכן, ואז יבדוקו בן קשת, ויתקן ארבע כיוון, אמר נביא וסמו ראיה וכו'
 מהמגדל, ואמר כי המאמר הזה הוא מהמספיק אחר התלמוד, ואמר נביא או ראיה מהמאמר
 צלמו ונמצא מהו אמורא, ואמר כי המאמר לא בק (ע' אמצלה ע"ג). ואמר כי אלה שאזק ושאזק
 או ראיה מהתלמוד ומהמגדלים! וצ"ל אזהרה בחור חזק של פה כל התלמוד והמגדל למען (ע'
 §59) וצ"ל צלמו צדק של פה כל התלמוד (ע' אמצלה הצדקה ט"ד). ולא מצאו! זה מסף, וזה
 בק, והראיה מאין תמצא, ואיפה מקום הוכחה! וכי תביא או ראיה גם מסתמא בתלמודא,
 או אמר כבוד ותמצא יבד, וחשוב לתבן בדל, וקצת נהסכו או אבט קיצ, ואמר גם התלמוד
 בקרוב אחר חתמתו (88), אכן רופא נפלא ומסולא לעלות ר' שג"ל, כי המצא רשאה בקור
 כאלות לל חלו ולל חכה, אצל יקרה לגיטת זאת המוקרה. ועל המצאה כזאת, אין לה
 אחר, כי אמר להשתמש בסגולה המצאה אשר אמר החכם מל אמר (משל כו' ג').

§89 ואמר ע"כ (עמ' 89): כי כל המאמרים הנמצאים במגדל למען המספר סמיך
 והם אמורים בשם אחר מהמגדלים או מהאמוראים אומרים באמת היחבא הנדבר למען
 שהוא אמור סומע, ונמצאים הם בקמי ומתקן והמקור הכונה על ספר המגדלים, ויבואנו
 שיהא ספר זה! ע"כ. אכן זה לא קבול במקרה דג"ל! וכבר מצאנו מספיק וקרא צלמה
 (ע' מ"ג ספר דרבי) בשם מין (כ"ו), והאמר סומע שהם אמרתי או בקרי המתקן והמגדל
 דברי קדמון שקדמון, וסתם אן כוונתה. וכבר אמרו (סופרים כ"ו): "סתם אמרתי ל"מ סתמא
 ר' נחמיה סתם ספרא ר"ל וכו' או אבא דר"ע" (מבות ל"ו). "ר"ע סתמא ר"ל סומע
 ונמצא המספרים ראה רבי דברי סוף וסומע אן כוונתה" וקדמון כאלה הוא כל ית
 אשר ע"כ המצא או הראה רש"ל מי הוא המתקן את המגדל והמקור אמר קאלונה, ואין חו
 המאמר שהוא מוכיחה עלו שהוא אמור, אין אנוח רש"ל או הוצאו מקדמון ומוקד
 הן המספיק נבד ית מצמנא וסגמאן אלונא. ויפה המאמר, אקדמא אבו הן נל בא ספק וכו'
 צמנא גם סגמאן אלמ מורה כי הוא מן הקדמונים, כאלו נבדן כל מי שגש או חזן אטצמא, וק
 בדה שיש אן סמוכות והוכחות מן התלמוד שבד נמצאו המקור והטעמים בהמשך, וכי
 בספרי היותם וכו' לצד ג', וספר המגדלים זה הכל סדקיו ופדטו.

§90. הביא במון שיש מאמרים במגדל להם מספיק, אמר לעל צד אחר כיוון
 כמון או מצא המקור החזק והקרי הזה יותב מזה, ואמר (ע' 90): "וכונא בזה (ע'
 אחר התלמוד) יש אומר על המקור רבא, כי הנה מסוף ברשת שלח ותמצא סתם אבד
 נמצא, והתלמוד (מנחות א"ג) ותמצא אהיה הנרבות מפה דמן האמוראים למען, ואחל
 דה אחאני אהיה מנבאן סבולאני! ע"כ. כמה מן הצדקה והקבול אנוח מוצאים בה
 המצמנים האלה! הביא מל אמר רבה אמר רבה המקור רבא!! וזה האחרון
 ונבד ומוסרסן הרבה בדאיות בדלותו לקבולת נפלא. וקדמות וותב הספרים
 שברשותו מוסרסן מהותם ומאבטמט מצמנים, וכמו בקרוב רבה, שבעה עשר
 מאמרים, אלא שבמקור רבה הוא מאותו צד נוח, ובו מצאנו מגדלים באורים נר
 מהמגדלים והמבארים ובעל הרמזים אחריו המאומים, שבהם אנוח מאמרים

(88) על אמר אגרת הקרת אבינו הקדש חיות (באנוונא תב ג"ח בהצדקה) בשם רבי
 גאון והרמב"ם ור"ל ור"ס מקובל, וצדף אחרים שלא נבדן, וכבר האריכו בזה
 והמקדמים, ועל היותם בז בז ונרשעו (ח"ג פ"ח, ח"ג פ"ב ופ"ד) וזכר ממצא
 הקרא מצוסר בשם אמר ושלח, וקל זאת אמר מין ה"ו (סופר סי' א"ג) עלו: בזה
 היותם קלון וסדר הסופר וכתבה קטע וקראוה בשם ר' זורא, ע"כ. אמר
 שהקראו הוכחות מספרותהים, ונבד חזקה, ובינתם מאורה, ולא כל הרוצה לחזק
 השאנה, ואמר לל אשר נמצאו נבואו ופעלו לא היה ולא נביא כזאת
 גמול חסדא.

99

מספיק, יאמר כי נתיב מחשבת ומקורט הרמלון האמור הרהר, אסוף וקרט מברשית קדמונים
 ומאחרים, ולפי גמ ארז בקרו המלצת, ויתכן למלא טומס של מברשית קדמונים, ויתבר איהם
 גם את המאחרים ואת אשר הרהר והקה גם הוא, ויגוב מהו ספר שלם. אכן אין להתקלם בלא,
 אלא מלאכה בהם בקרית מאחרים העין לחכמי התלמוד בימי רבנן סבוראזי ומאחרים. וכי
 קבלו זה מלך אמר גם המדרש להלכות רבה, יאכרת אקלהי ולו ססק וכו', זממה
 מאחר? והסדר לפי זה אמרה סוף §87 להמדרש רבה של שנת צד ברית החדש הזה וכי
 אחריו הוא ביז מדרש הראשית רבה הקדמוני! ובאמת מקור המדרש לבסוף ברית שלם,
 הוא התחומים ובלתי ימים קטנים צ"ל ובאמצעות הוספה גדולה כבדן המדרש הזה, ומקור
 מקורו הוא הספרי (בברייתו פוסקא ש"ב) זו ואף לשל אחריו בין הספרי ובין המדרשנים הבלתי
 הקטנה המורה כל זאת וראה בדור שמת ונקתה זאת צ"ל ולפי זה באור הק"א (אומר כי
 ט' סוף ג') שבר את המדרש בסוף שלם, ואת התחומים לא זכר, ובהביא ר' שלם את גמון ו
 ומלן הפסוק הזה, הראה לו את בקיאות הגדולה והרחבה ממנו (מ"י), כי מלאכת זאת
 רב אחאי שהיה מרבנן סבוראי! שמי והוא הזה גם אומרת על רב אחאי מלבחא להוסוף
 קטע כמפורט, וכן אמרו על רבנן סבוראי הקדמונים כי פוד, א"כ רב אחאי היה מרבנן
 סבוראי! והנה זה הקטע נפלא! והן צופה באור וכו', האמר לרב אחאי מלבחא להוסוף
 הש"ל, הוא הרש"ב, ואפס"כ ואקראו רק בשלם גאון, ולא הביאהו בחבורת רבנן סבוראי
 לכן צדקו צדק ששעט שנה בין רבנן סבוראי וקראו ז"ל צ"ל וצ"ל ש"ל בומס"כ כמאמר
 (ה"י) ד"ה שלם רב אחאי וא"כ שפי' רש"ב"היינו רב אחאי גאון שצ"ל למאמר והנה
 בסוף ל סבוראים (מאוראים ט"ס) זו בומס"כ דהיינו (ק"ה) ד"ה פד"ק רב אחאי וכו' צ"ל שהוא
 רב אחאי שצ"ל למאמר הזה בית סבוראי, אוקוב רבנן סבוראי, וא"ל מרבנן סבוראי
 ט"ס, ואולי בקרו בומס"כ האלה כפי מה שגמ בש"ס, הטעם את רש"ב, וחלוקה את רב אחאי
 מרבנן סבוראי! והנה זה הרש"ב הסתה שמה בוקא הוכח ששנה ז"ל, פד"ק רב אחאי
 "בש"ל רב אחאי" צ"ל תוס' שגמ ולפי זה אמרה שמיצט שלא ל רב אחאי, לקט"ל הוא רב אחאי
 גאון, אובבקי ר' שלם, רב אחאי שהיה מרבנן סבוראי. וכבר מלא רב אחאי רבנן קטן קטן
 (צ"ל וחסין וסדר הגדולות) שאומרת שחמ או ר' שלם, וא"כ מאן יבד' והתולט שרב אחאי זה
 לבמנות שגמ הוא רב אחאי שהיה מרבנן סבוראי, הוא רב אחאי מלבחא שצ"ל למאמר
 הוא ולא אחר?! ושם אין לא פד"ק ולא שלם ולא כל שגמ ולפי! והנה זה לא שגמ אלו,
 או לא יבד' מה שגמו התוס' כמאמר שגמ) את בצד הרש"ב המורה קדוק שנת עזרה ש
 להר"ב רב אל"י, (85) צופה על בקרו, וקט"ל בצד ר"ת שגמ אמר אמר אמר אמר ומס'
 זמ"ל צ"ל, א"כ אינה הפתחה? האם ברות קדמה?! אמר אלה בדרכיו ובלאושו, כל
 חקירו וטו והוכחותו.

§91. הראות רש"ל את אשר אמרו המדרש קהלות (פסוק טוב שמי משלם טוב) אלו שותפים
 לא לבטיס, שאם היו חסרין אות אחת או היו מבטלין (ממילין) דת ר' אב"ש (או הולצת
 או יבולצ) אפילו נקובה אחת (ש"ל רב 88) והוא אמר בש"ס אמרו (ש"ל רב 90, וצ"ל אמרה
 §89), ויבהא, פן יגלה על אה חוליה, להבאם על הנקובה לבקוב (ש"ל רב 88) זו ומהר

(85) ובהקדמות אל"ס (כמאמר שגמ) כתבת, אי מהא א"י אמרתי, כי יתכן שהיה רב אחאי זה
 (אשר הוא שגמ) רב אחאי גאון, ורב אל"י הצופה על בקרו הוא, אמר רב אל"י אהר רב
 צ"ל גאון, אמר רב אחאי רב אחאי גאון (צ"ל המדרש רש"ב) שגמ ובהקדמות אל"ס
 ובהקדמות המאמר, ובמרא לא תחסר רק אולי, אמר"ל ואולי היתה המסתמדות שלפני
 הרש"ב, והכל שריר וקניס, וצ"ל בור בור ובורשין (ח"ה פ"כ רב 22) הצדה צ"ל לכתוב
 אמר הוא רב אחאי דהיי חותם מרבנן סבוראי החובא כפי"ה ג"ס"ל ואולי זה בוון
 רש"ל, אכל כיווה הנה אולפרי ולא אסומס.

~~100~~

אוהבם להכונה על ראשי האמות כמין שלשה ראשי השלש (צב 89), ובה סוד אצל
 זאת (צב 90) מדעתם במדרש שהם (פסוק ומי דהב) לגרש נקודות הכסף או האות
 שגדמת קראו נקודות ארצו קצת מן האמות שלש אלו קראו נקודות חו נקודות
 לא השקיות רש"י לפני בקרו ה"ל נקודות הכסף חו ראשי האמות נ' ואלה ג' ה' ה' ה'
 ברש"י קב"ה נקודות הכסף או התשבות" וקברו מה עתן נקודות אצל ותקורות? וכן
 שם; ע"ס נקודות הכסף זה שר השיר ית מה חממה ומה חממה! ומה עתן נקודות
 וכן כאן ל חמין נקוד כי הראשית ראשית הי. ומה זה נכנס בלש נקודות? אמרם ברש"י
 נקודות הכסף או האמות או אין הועבות, יצן ברש"י ומי דהב לו הומרה, וידוע
 ערך ל אור אף ל ומה שומרה או המרה כל, כש"ל הנקודה או השטח, ולכן
 את האות לו או את הועבה כל, בלש נקודה. וכן בונת מה חממה ומה חממה
 היא נפאה בטוב ברש"י, ש"ל מה"ה צור מית כמו "בקר" בצרפת, שכן מתבאין
 וידבר" ואלו! ומה חממה טעמו חמין וסומן, ומה חממה טעמו דבר גון
 וידוע, וכן באו סנומה קמה (ה"ה ז"א), שאם גון ולא הובדל ל שהוא אפס חסונם (נד
 והאות פ"טו ה"ה) אפס ידוע ומסורסם אל. הכונה התלוותת נכח בלש נקודות. וכן
 לפסח שר נקודות, הנקודה הגשמית והממלית, והנקודה הרוחנית וההנבסית
 הנקודה הגשמית והממלית, היא גווה נבדלה ומסורסמת אל, והנקודה הרוחנית
 וההנבסית אומה נחפסותה כדציון וקבל ל וככה שר השיריט. וסודה של ונמל
 גונו וידוע ומסורסם אל, והנמשל או נחפסותה קבל. וזה הוא, נקודות הכסף דה"ה
 השיריט" ש"ל בו שר נקודות נחפסות, הן הנמשל והנמשל, מה חממה! דבר סומן וחמין
 והוא הנמשל, אפס אין או מקוטק קבל, כמקודה הרוחנית וההנבסית, ומה חסונם
 דבר גונו ומסורסם אל. והוא הנמשל הגונו והידוע כנקודה הגשמית והממלית; הן הדרה
 או הנייה אחרת הדרה, או לא תצאם אפס גונו לשנה הדרה ההפך ברש"י זאת, ומה
 בעל ערך און (ערך אפס) ע"ל. ואחריו ל אה, הוא נבדל כי אין עזב מקום אפס רש"י או
 קהות ה"ל אה אלא סחג סחג, כי האות האור האור הוא כ"ה הגר"ה בחזקתו ש
 שדרש שחמין שחמין תמימים וכציון אל באנחות (כ"ט). וכתבתם אפס קולא של נוג' כח
 תמימי! ואין כאן ל עבר ונח אקודה לבקרה.

§92 צתב (ט צב 90 צב 93) עפע רש"י אפס יא המסורת, ויקח הן
 מסורת מסורת, ואמר כי המסורת של מאנים וחסדים כד היעב גם כימי חכמי הש
 אפס המסורת של נקוד וטעמים מאוחרת הוא יצן מה? יצן כי לפי עצת הנקודה והלש
 מאוחרת היט, ואפס על כל המסורת כד גונו עצת אמלה ט"ו; ואין לו חשש בהפס כד
 צתב וחס מה לכתבת שמה. וקברו על המסורת של להפכיר עזב הפצת (צב 93) ה'
 אפס יא אחי היתן אהפ קורא, אלא דרקה בעתק אפס כד ודרשן אמלה (צב 93) ע"ל
 צב 82, והלכותו עזבה גם שם גם בספר היחש וכו', באורף. והלכותו אפס מהפס של
 שגנונות היו קימי חכמי השלש והתלמוד וכן אפסו הדקדוק, ולא אצתה כאן רק
 בקרב אה קצתן רבן של נאק אקל או מהפחור (מסורת המסורת שם) ומאויבה און
 (ה"א סוף §68) מהי קרוא לשם עזבה!

§93 ההפדה שמה (צב 92) והיא הריש"ל אפס השאה שפאל הריש"ל, מכס מה
 ויש אהם אמקרא ויש אהם מסורת" ולא אמרו, יש אהם אמקרא ויש אהם מסורת? אמר
 אב"ד, זה הנה אב"ד, זה בודוץ ד למה דמ (לקח"ה), ולא אמרו, הן אהם, זה הנה
 אכרדוץ בבלו דמ"86). והלכה הריש"ל; שבאקוט שפאלה אורת דבר צוקר אהוב עתק דבר
 (86) והוא מוסף על אה אצרות מאכות, אצרות הסוממה! ולא אמרו אצרות המאכות אצרות הסו
 ובל ספר, נכרף השתתף בשל אצרות, ולא אמר אצרות! וז' הויבות עזוק (ע"ד ג' סוף
 היקף) ומה שפאלה טהות הפסח.

אוהבם להכונה
 קראו
 רש"י
 ויש אהם
 אב"ד
 אכרדוץ
 אהם
 אצרות
 אצרות
 אצרות

קורין אותם יגב, וזה לאמר יש **מקרא** והוא זאן ומבין ממנו ומקריס' ממנו יסא והוא יגב' על
 מה **מקרא** סומכין על הקדושה חוץ על המסורה קרא להם **מקרא** להקריאה אינה ולכן זכר אוא ולכן מקרא'
 צ"ל הר"ף. ספר ש"ת הר"ף אין קיבוץ. וקט' רש"י אז הצטרקה לצנופה, והביאה מקרא' צ"ל כי
 אז רצה רק למלא את דברי תלמוד הר"ף כמה שהוסיף עלה. ואפי' הצטרקה ממאמר הר"ף
 יש אמת ומקרא ומסורת באופ' אבונה סוף ספר בקרוי. ובצ"ר ר"ף, קלאה לאת ומצאנו
 במאמר הנ"ל, וכן הצטרקה גם ל' ג"ל כ"ו והלכה עלה פה במקומה, צ"ל, וראה גם מה שגמר
 הרש"י אחריו הר"ף. ונלן כי אין הבדל הזה מקצ' אויכו הרש"י ע"ד קבאות הרקוב והטעמים
 לכן אז אמרין להביא בקרוי לט' ולהליב עלהם מה שיש להציר ולהלש. ולא הלאה הבקשים
 האלה הנה, רק למצ' **הפסוק** את פסוק הצטרקה על אבות פסוק השאלה הגאת הובאה
 בצ"ל נבון מאד. והנה לשונו פה בקור' מלן. והנה והוסיף, כי בסוף השאלה הגאת נספחה
 צדק שאלה אחרת. והוא, **מבוא אמרו בית קול**, ולא **בין קול**! והתלכות הר"ף כפי מה שהצטרקה
 הר"ף לא מלאה תלמודה על גאת האחרונה, גם הר"ף וגם ל' לא הצירו על אבות נה. ו
 ואת אשר אחשוב אם התלכות על השאלות האלה, הוא: כי האם. כי בסנה הפ, אז כן
 כי האם? כי האם, קישורין אז האם מלה ומכ"ס ומריון, אז כן כי האם? כי האם, אז כן
 כי אין רואה כי בנה הפ' הלאה מרחמה, ובה האם? כי האם? כי האם? כי האם? כי האם?
 אז רוב וחוקה, צ"ל חולין (י"א:); ובת"ס' לט' ב"ה בגון וכו', או קולטת פט"ס, צ"ל ה"א (פ"ד). ועל
 תפומא ריש ומלכות ורש"י קפ"ל למורה שט. ואחת שוק וראה בראש מאמר זה ל' אשר
 אמרם הצטן מקרא ומסורת. ותפין, כי התקדמות ומשפטיהן לאותות. והאותות הספורות
 והמאיות ותבות, כי סמך הן, וקשורות הן כהן מלה ומכ"ס, ואיך צריכות לרוב
 ולחוקה, אבות ולתפומא שלפני עלה, הלאה, **מבוא אמרו בית קול**, ולא **בין קול**!
 לאותות משכונת ומלכות מאתה על אחרים, להאמת אינם פרוי ה"ס ואל קישורין בו
 אלא צאתם מרחם, וכריכין להובאות ומלכות שלפני עלהם בסוף, ולעתה אונתן לראש
 האמר גם כהן גם האם, לכן הראש והמלכות האלה יבוא בשם **הבב' הצביות**. כי האם
 הוא רק המלכות, אבל האם היא הולדת, והוא הוא ירין אמון. ואמר **אבת קול** ולא **בין**
 קול, על נבה (א"א:); מס' מה מלה קולה צדק וכו', ורש"י שט' ב"ה צ"ל כמכ"ס בו
 קולו נשאר וכו'. ויבוא ע"ד כמה היה הקול הזה צדק ונשאר אחריו לסקר הקול הלאה
 והשאר הועת. הנה פוסק בזה כי קולטת, כלאות **הבב' הצביות** **מבוא אמרו**

רק אחת ומבין מביצת. **§94** מצטן אצ"ל וצ"ל רש"י, ונלה אז הצטן אשר היה בו בתחלה, ואמר (צ"ל 93):
 ואם היתה אצ"ל (אצ"ל חכמי המשנה והתלמוד) מסורה ל' אשר אותה הוסיף (המצודה על
 הקוב והטעמים) אז הין מסופקים או חולקים זה על זה בקבולות קצת תבות!
 צ"ל. והן אלה התבות שזכרנו למעלה (92). ואחריו להבין הצטן כי הספק והמחלוקת
 ה"ל אונת ראייה על הצד המסורה קבולות, כי המסורה אינה אומרת הלאה היא קבולות
 האות, מאחר שהקוב מורה הלאה היא (8) ז"א ב"ו **בבואות ראה** על שלא היה הקוב
 בנתי רבותא! והתנב"ל על מה שאמר, בבואות ראייה "ואז ראייה, מפ"ט שיש מן החכמים &
 שאומרים שבה היה הקוב נשאר ב"ה מקדס, אבל לא הו"ל ספדוהם מקדסין אלא
 באותן המלות שאפשר לטעות בקולו כן החולט הצל מאור צועת (פ"ד ט"ו) שהקוב נתן קטיו,
 ואחר כן צ"ל, ומצ"ו חכמי טעמיה ויספורו" ע"ל. במהות המסורה לביניהם כבר קבולות צ"ל
 למעלה (5/6). אמנם אשר כ"ה; מפ"ט שיש מן החכמים וכו' כי כן החולט הצל מאור צועת
 וכו'! ולפיכך, רישא ולא רישא סיפא, והלא הוא את האוסרה וראה נא מן ספר מאור
 צועת אשר לא חול ל' ספדוהם מקדסין אלא באותן המלות שאפשר לטעות קול, ע"ד

(80) שכן או יצאה צלמו ל' יבד, שאף צ"ל שיש בידיה מסורות וספרים מקדסין, כפי זאת
 או נשטח מספרות ומחלוקת ב' אשר תראה האלה בקטיו. ומה יצ"ל על ספדות ומחלוקות
 באותות וקבולות!! ראה האמה.

המסורות והמחלוקות

גמאר ע"ז כי בן החוטם קהל מאור צועט וכו'! וצדק הלא הצדק החוטם קהל מאור
 ופלט ומה הוא? הלא שנתא אלה חסיד ושבחוס וחזרו ונסבוס, ומה עטן זה צעט בקר
 הקובעית, לא היו ספרותק מתקבוס אלא האותף האותף למאפל אספזר קרן?! האין
 סתם קבד אסניס חקיות! הלא זה מל ואמר, הוויס כד הוויס חקיות?! הלא הנהחוט
 סותרת את בקסיו הקובעית הנה! טען חטניס והווקר או לצדונס! והאותף וחס קטור
 שאין כאן אה חטניס ולא לצדוניס אצטמתי. וקטן החוטם קהל מאור צועט הצדק קלי ר' חל
 ורן ונשמת פטה ככרוס. והחוטם הוא; שהנה וזות נרתא חסיד, וקניו עזר א, ומה
 חטמית הקמרא, הוויס שכו או קהתחבשט או אחר, הלשפתס או התחבשט כד הנהחוט
 כאו הוויס הנהחוט נרתא, וקטן נבדק צמחט מה שרצה ומה הוויס מסודות צמ אוחות
 הנהחוט חטמית, והכל חטמית ע"ז שכוט וחזרו ונסבוס וכו' ע"ל. ואל חקני טקור
 כתב: כי אחרי חטמית הקמרא, כאו שכתב הקמור, חקני טקטיו או וואותס אלס
 יפצוס, ראו כי טוב לצלות על אוספ הקריאה הענופ אצן הקמורס אצטל נלשבת בקר
 החטמית הקמרא ע"ל. אלה הם בקריו וזאת היא החוטם, קוט נח צדכנה עטן הצדק
 ק"ל ע"ל, ולפוט.

קטן חטמית
 חקני טקטיו
 חקני טקטיו

§95. ומה רש"ל ע"ז (ש"ס 93): וכוונתו קנה (בדעת קהל מאור צועט) צעט
 מי טבת הבקבוק אלס סביבות העסורה, שאמר התחת בקסיו, אמת להנהקו עתן חסיד
 אלא שבתוהו, ע"ז שלא עזרל וקלו, ע"ל. הקורא בקסיו ר' ע"ל אלה, וזמון להט הוססנה
 שפוסק הוא על בקסיו קהל מאור צועט, מה שזה האחרון לא יבד, וכי זולות רש"ל
 הצלם אחר על גל שפוטו; ואין יתונס המציין, כראות שכוה הוויס העקס הנהחוט
 הלא קחוב קסידו מסודות המסורת (ש"ס). והכל מאור צועט קטן הוא הצדקס, וקטן
 ויצא מן הפצה הזאת צעטות הבצות להביא שט אסרה אוסרה, ואסרה אוסרה בותמ
 ונבא מנוף החוה הזאת המצורבת מצדו לט, אלס עזר כטן אסלן קסדק הקובעית
 ע"ל המאור צועט. וזה רש"ל עלה יצאו כזון או ובע את אלה, ומה עלה ע"ז?
 שט, וכתב בצדו שכתב הבקבוק אלס סביבות המסורה, והנה סבד את שט
 אסרה ר' אלה! וצעט הצלות השטן המסורה, אלה, או נבא מן הקורא! כה יצלה
 אלה אנוסן הנמת אמת! אלס על אזהרה הצלה אלה, אה סבד קהות, אזהרה
 וזה הנהחוט, וזאת חסות סבד קהות המקובלת! אמנא על עיקר צצרת ר' אלה
 הקקו/הזאת, אלס כה החזיק קהל מאור צועט, ששכו וחזרו ונסבוס, אלס עלנה
 הליגה החזר שט, ואל תשובת הליגה האבוי ססדו הוקר מאור צועט שט, והחזין
 כמה שהחזיק החזר, כדו כעבות הססדי היתל וכו' (ש"ס ע"ד), שלא מלאק עטן
 שכוט וחזרו ונסבוס, רק במנע"ש וכתובק (שבת ק"ג. מאזה ג"ס), ולשאת הסבד, א
 הנהחוט, ואלס או סה אוסוק, רק קטן החוקר והמקור הנפלא ר' צצרת מן
 האבויסן ססדו הנפלה מאור צועט שט, קטן הוא הוק קסדק חוקרה הצטן זה, הברכות
 אצת יבד ל הבצות ככרוס קל ססדו זה. ובה נעשה, ע"ז לבתח"כ או הלשנת קמ
 שאמר שט: ור' אצער בן צרן באיקר תיבויב פ' הלוא (88) מאין חזון הקובות קרא
 חורש היה לבס"ע"ל. מה עטן/הקובות או האותות? וכי קסלו שנכתבו הקובות
 אה, טענה בן פלג ארזל ומן כ"ל אבית?! וטן קטן בצדו קצטן נלמרא אמו היאק
 אתה קורא וקצטן רמיה בואה, להאצלס האלה קטן קצטן הלשנה לבין נסבוס ו
 וחזרו ונסבוס, הלשנה חוקרה ורצת רות שאין אנית זה אלה, והנהחוט חסידות מאין
 מל מה שכתב קצטן הנהחוט ססדי היתל וכו', וסרה באמרו זה לבסכט, ואל אכר
 הברכוס, אצן אה אמה ואל אכרסן אמנא ר' ע"ל לראה בברי קהל מאור צועט והצט

88. בפי הלוא אמת, אלה הוא סוף סדק חקיות (שבת קמ"ג), והגירסא שלטת אנשוקר תל
 וכתב הנהחוט בקבוקי סופרסן שט: האקוס ב"י פ"ג איקר, ובה חסיד, ובה הקרבת (א"י)

תמלאות החלומות, ומצדד הקלה: אין או ראה כמו לא יראה שום ספר ליהיה בו התקנה תחת
 מלת דבר בסוק תחתה את דבר צמח, יעד שומע אונאך דבר בלא הדין וסוף הכל? או
 יבצט מה היה או? הוא ראה בצדו מה שזמר בזה בעל מאור ציטט, ואם סברת לא
 ולזה בצדו, היה לו להשיב על הסברא, ולא לתקן את הצוטט, כאלו תקן הוא יודע מרוב
 ביומא ולא בעל מאור ציטט. והוסף עזר ר' של וואר: "ואם אתר כן נצטט ובה צדדו ו
 והתדירא, אין חזר עזר ונצטט? יעלה צדדו כחסותק, ושל על הסקר: וסוקד זה כסר
 החלום בעל מאור ציטט שנצטט ומסב ונצטט ומסב. א"כ היה לו להשיב מרוב, כן החלום
 בעל מאור ציטט, והחלום רחוקה או לא תתכן, ולא אמר, "ואם וכו' אין וכו' כאלו
 הדבר הזה יודע בסוף התפן, ובעל מאור ציטט לא יבצטט ולא יראה! ואלא ראו
 צדע, כי צדע לא האמנתי, כי כה יצלה ר' ג' צדע ליה איה מאורה."

§96. צדע הוסף אונכות הצדד התקנות אל הקבולטין מקום אחר, ואמר (עמ
 93): "אם היה הקוב מצד אל הקבולטין וכו' אין אמר (קבולטין א"י) בסוקי מנהא אנט
 אמניה, בסוקי נמי לא הקבולטין, בכי אופי זה אחא בר אבא אמר העצמא בסוקי אנה
 אפאי קרא אופי בסוקי ואמר י"א אלה הפה אפי בא אופן מצד השני? י"א י"א ונאל
 הנגיש שש באן סערה אלוכחות, מהחסרות והנותרות להן בקריט יבצטט יאצטט מאלו
 הפן ספקות אחר צדדו, ואמר (עמ) בלא בקראי בחסרות ונותרות, א"כ כצדד זה מכל אופי
 ק"כ יבצטט תקן הקוב, ואח"כ חזר ונצטט (בצדד בעל מאור ציטט, וואר: א"כ י"א)
 צדד מאלו אליו כצדד ספקות ומחוקות, הליה (צד 49) הספקות בחסרות ונותרות
 תאצדנה גם בימות, אפלו לקלה הוא מאב שיהיו ל הספקות והנותרות תיבי שלא אצטט
 ון אחת או יודע אחת כחות או יותר? אבא במקום הנצטט סוף ספק לא יבצטט ולא
 נצטט מחוקות כל בין הספקות בין הכתב יב בין בעצמא אחר הדין שהקוב מצדד
 אפינן אי אפשר לו להאמין כל היות הקוב וסופי הספקות נצטט יבצטט צד חכמי
 התלמוד האופן צדדו הם בסוקי נמי לא הקבולטין, ושהיו הם מצדדא מפסיקין
 בסוק אחת אלה, אם היה הדבר אמת לצדדא נקב הספקות, בין שצדד זה מחבא
 בין שהצדד יודע מה שיהיה כדו. אפלו? הדין שהיו הספקות והתחלית והאמוראים
 והישבות הקבולטין, היו הספקות נצטט כחות מאה שנצטטו מימי הקבולטין וצדד הוא,
 צדד הדין הרבות והפדיות הצמחין והסול השקבות אפלו האומה אחר חכמי התלמוד
 וכו', והוסף אמר: ואין הצדד חסבא (תקנה ו'): הוא קרא היכי כדע וישלח את
 נצדדו במצדדו ונצטט צדדו בהליט ונדחחו דבתין שומע וני פדני, או גדולא איבי ואני
 פדני הוון? ואין אמר על זה התלמוד: ואני נפלא מינה, אפסוקי טעמי? והנה אתר רואה
 שהיו דבורים בספקות, מצדדו ואלו נפלא מינה אפסוקי טעמי וכו', ואצטט היו מספקין
 בהם, שאם היו אהם הספקות היו רחוקים אליו כדד חזר אצדדו אלא ואלו חכמי ונצטט
 אהם הספק או אמרו אבדוק קספדיות אוקיין, או אכתי אחריו רוק הספקות, וקנין אל
 וקנין אתה יהנה אבדור (ש' ז') שלא היו הספקות אליו אלא כלאר מנה שקבל סה, ו
 דצדדו מאב אהם שום ספק, היו נצטט אפלו סמכות אסברא, כמו שצדדו בעל מאור ציטט
 וכו', ע"ל. והוסף עזר (צד 95) אפלו ראה אצדדו מחוקות רבין ור"י (מותר כ"י) בעצמ
 ואו יבא ספק צדדו או הקבולטין אפלו, ומחמא מראות אפלו אהם הכדע (וואר ו'): נ
 והראות כי גם בקריט המוכרתי אפלו ונצטט כחמין, ואצטט מראות מחוקות בהם, כמו (פסחים
 ק"ד) על האלוה ונצטט ונצטט, אמר הן ונה אחת או שומע, הדין אהם בתבות ה
 הכחמות מראות מחוקות, א"כ אין חסבא מנצטט אליו הספקות, וכמה נצטט על הקוב
 והספקות שצדדו שהיו כחמין אפלו, הדין אהם אפלו החוקות בהם. והכפין סמך חומין.
 ואמר: חלוה אחר כן שהספקות נצטטין, אלא כן, שנתקלן הספקות נקל הוא אפלו שנתקל
 או נתקן אות אחת מחקרתה, יעד שלא יודע אם היא תבה אחת או שומע וכו', אלא חוץ מנה וחין
 חלוא וחסר לא נצטט ולא נצטט מחוקות הילולא בעצמא סברו הקוב וכו' ע"ל. זה הוא תנאי

אריכות בקדוה (מה הוא הקל יחס) וכן הוא מחוקק, את החקירות או התפלות או
 מאמר מסוק או סוק, וכן חקור עם סוקים וכו' סוק אחד אלט, או חקור עם סוק
 נבואות, ואלט אמורים נבואות אלה או אמורים אלה, וכן אלט כולם אחת או
 מאמר אחד ליתחק, ולט כולות או אלט אמורים? ל אלו גזרת ואלט, כי הקל הוא
 ליתחק סוק אחד והרבה סוקים, וכן ליתחקו הרבה סוקים אלט אחד, וכן
 להטעמים נקדוה ונקדוה (ונט גזרת נבואות) ליתחקו אלט אמורים ואלט
 אחד או ליתחדד מאמר אחד אלט, ולט הפלוג והקלו היה הקל אחד בימים הקדמונים
 כי כן מלאות הספרים כולו היתה נקדוה בימים ההם, האון גזר ג' פוס בתל, ולא כלט
 מאכרת הכתבה, גזר אמא (קטן ס'ו): "כי גזר חזקו גזר גזר מתחת חתמות" גזר
 להטעמו אלט והנהי (חולין ס'י): "תאג' חכמי צדק' לטאג' טה" וכן אמרו (כמהות
 נ'): "ובקרת צומרת אצד זה בכותב מורה ופיימים וכתובים ומלאו" אמורים?
 כי כן באמת במקום ובגון אלט ספרים מהרוב כותבי ספרים אמורים, אלט מקלו ל סוק
 גמ' ספר הכותבים ירה ויגדל מאג, גזר כי אלט אלט וצדק כח והוא ספר אלט
 אז אין זק ממה גבולה מרתם ומק' והלאו אמורים, והטוב מלבד שהוא מטע' צולט הית
 נצאר חקוק בדברו הוואג אצולט, אלט הלכה הוואג ראווה הוואג צומרת אצד, כי
 מה יצלה זה שובד מאכרת הכתבה ואומ' סופר מהו גזר שולט אכרת ספר אלט,
 כי זה שלא יבד מאכרת הכתבה לט, וכיסמ ריק אלט אכרת אלט ספר! וקלו ל
 ספר, והוא אז אנשים אלט דכו לכמה אנו ספרו ומק' אט צ"ו עכאו או צ"ו אמורים, אכרת
 דכו ונקדט אלט צומת, כי כן ל הקדו הקדו עבד כי הוצא לקד והטעמים הוא ולט
 אצול הכתבה צמה, ולפחות שיה בלוה, והרי אלט אצול כפול להיות הפעולה כפולה
 הכתבה, והנהגה והטעמה ל ולט' אלט דכו לספרים, ואלה אלט דכו, גמ' קהק, אלט
 דכו לספרים מקדוה ומטעמים, ובצדק היות אלה האחרונים אצולט באומה, אלט
 היה כי ולתבה קצתם אינה לט או ספר קלוג והטעמים, דותט מתי מלבד או ספר
 באותות וכתובות: ואלט זה הוא אלט וכן לטג' ואתמו הספר וממ' החוקרת קלוג
 לטעמים, לכית ומתי ולט מקדוה, כי חסר ויתט בקדוה אחת קטנ' הרקלו ולט
 אלט את הקדו והטעמים, מקדוה וטעמים לקדו וטעמים אמור כי כן חסר קלוג
 אחת מלא, והיה לחסר, חסר בקדוה אחת מקדו קטן והיה ארביצ, חסר חסר
 לבתפיר (מק) והיה אמרכא (משרט), ונאמיהט. וכן לטמי מקוט קמנה קכט, גזר
 בהוראת המורה, וזל אלט והטעמים מקדו לטעמים או אמירת ומק, וכנה גמ' לטמי
 קטן וקל בתפורה מן הפתחות, ככוד לקדוה. וזל כי אמרי ל סוק וסוק, וכן
 ל סוק וסוק מחבר הלט מתחלקים צ"ו אוני סמי ארון ורה, וכן צ"ו בקלות
 וקל הוא לא יבדק וקדוה הטעמים והלט הקטן הקטן (כמה) שהוא סטן סוק סוק
 והיות נבד ולט הוטק תחת מין צדק-גור, וכן שפחה המהב' שפתת איל' ארון
 לט קלמו בקדוה הוטק ומסרבות אחת מטה אמצה ואחת וטש, וכן אז אמרכ
 ולט והטעמים לט העקבות אלט סוק וסוק, והטעמים הספר לפתח רוקן, אמור
 הקל שחת הלט לקדוה-גור הוא אמרכא, ולתחת אמור סוק סוק, ונצח לט אחת
 מחלש-הטעמים אלט אגד' הצדק: וכן כבואה אנה קלוגיט, מקדו מה לטעמים
 באמה קצת ממה מקדוה אלט אכרת הוטק וסוק, ותי וכן לספר ל אובנה
 הלואות המתפלגות וקדוה צ"ו נעקדה לט צ"ו ג' פוס, אלט אמרי לספר
 האוסות וצדכו אצומת, בטרי ומסר' אל הטעם והטעם והיות לספר מתקנה

וישן עשה
 וישיב עשה
 וישיב עשה

ויבטלו לשטן. שלם. גם ארבע עצמות, צדוק ואחון, אבינו, ונתקון, ונקראו ונקראו
 גם שלם גם ארבע עצמות עד שנתלבט המנהיג הטוב והנאמן וקבוצת מלך לבוא וחטלים
 מלך בגנה, וקרל צאת מה רבו הלגיאות הלוחות על נגי צדוק על קלד ונפית נגי
 אמר שופר, אף כי ע"ו הכנישי, ובקר מנאמ ואלוה קסדרו התורה שה/ ונקרא אלפי
 ונבאר, לסדרו ומא אונותיהם על אנשים שוקדים, וקרל צאת בא אחריות
 מנהיג העני, ונמא חסר חו יתכ, אף כי הסדרים נבתיים מתקדים ומוטצמנים, גם
 האונות והם גם מתקדו ונתהם, וגם הטצמניהם. וצדוק נלוק או הנחותו והנחותו!
 צדוק אמור אחר (94 33) אמר היו הקוב והטצמנים ככתב, אז יתב/ שפלו בהם
 מחוקות, כי ל דעם שהוא ככתב לא יתב/ שפלו בו החוקות. זאת הוא וחסר וחבר לש
 תבנות אשכרה אחר, וכטצמני (אם הם לבח או אפא, ולפט מי גע או חן וטצמני). ואמר
 אה: אפלי? הנין שהיו סנהדרין תנאים אמורים ונטיקות גדולות, היו הסדרים נפארים
 בחות מנהיג, אפלי אמר הגאונים וצד הווא וכו': כל אר הצדקות הסדר הקבוצת כמה יש
 בקבוצת אלה כמש והפל ולפט נא ל קורא מנין. ויטוד נא בחספו אספור אפסא את ה
 המנמות אשר חוקו בהם הדין הקוב והטצמנים, ונראה היצלה מסדרם אחרים
 אז גם ארבעים. והמחוקות ההן הנין ראיה קטורה אצמט אלא היו הנלו והטצמנים
 בתקנת הסדר אפשהם! והנה אפסא מן אשר וכן נפתי אר כמר היו הנקוד והטצמנים
 כמקנים הסדרים אפשהם ולא קבל שה חליה. והמחוקות לבינהם הפתח בקוב
 וקטצמנים, והנין יוחם משלוח אונות ושלים מאבד מה געלא יפהי הקב/ מחוקות ה
 הן סדר סדרה המבוקים והקן הן אחר הדוב, ומאבד מה לבהיאו אמ אמר צדוק
 קבל אור ומרה והל מחות לי, אר אמ אמרת אסדרם יכבד אמר מאב. ואחר אלה, הנה
 על האונות ולא לא מחוק שהן הו כמחזר הסדר, ונא נא ונסבא אפסא את
 המחוקות (החילוקין) שהן מצדאי ומצדאי אר כן (מאבד אחדת מהן שהן בקוב)
 הן האונות, האמ לא נמלא יוחם מאותם! ורק הנביאים וכמקנים לקבץ! אף גע מ
 מחוקות בינהם גם במרה, אלא אז נכית אראותם! ואחרו ל אלה אוסיף אלאהו, סדר
 תפלות דוב מאבד נצדוק נגירות ושרא, הלא הנפו כמאב הסדר, וקין אמור אמור,
 הן גער אשר, הלא נבן אהות - וכן הוא באמת - כמשפט, רוח ומקום מאי המחוק
 והמסדר דה מנה, רה יוחם מהרוח שהן בדעה אפשה להמרה, אחרו להלירט
 והממורים ההם הנם שולט אגרי זה מנה, ואין צד/ זה אזה, יוחם ווחם מהפדלות
 להמרה, שיש אשר סמיכות זו אלו הכרחית, ונא אר לא יתב/ אפשהם בקבוצה
 ואיתור, קבל סדר הסדרים זה אחר זה, והשתלבות וחבר וקליור הצדוקים והחוקים
 והמלפטים זה אזה, ומאבד זה, הנה המרה מחבר אחד חברה וכותב אחד כמרה,
 והוא מלה צדק נל' מבר נל', וסדר תפלות אצירה דקעט חוק בו (צ' בסוף ב' ד': ושם
 ט"ו. ומס' ד' וצ' גמה וכו', וצ' מדרש חזית להגדר בסוק כמקבל דגד צדוק, וקרה'
 בסוק החכמה וצדוק אחרים), והיה אר אצמט מלן מסדר הממורים בגיוק ובלפטים,
 ובחוק אר דק/ וקין כמה ממורים אר אחד מהם, וראים וסופסנ א"כ אף מלה
 ומה המחוקות הידועה והמפורסמת על בקר מלן ומסדר הממורים לבסדר תפלות זה,
 אפולא הנן מאה וחמשים, והסדרים קבועים ב' יש להם כחות, וצ' הם תקרו כמה
 ממורים שהם צדוקים אפולא, וממור אחר, ויש להם יתכ מק' מכל שהסדרים המחוקים
 להסדרים, ונצלו מאב לשטן, ובעולאם (לבת פט' הא, ובמדרש תפלות כ"ה) וסדרים
 קל' נ אבבא (ברכות ט"ו) הנסרכו לחוכיה גארי ומה רגין חלא שריתא היא נבחרה
 ברור שהיה נמא בושה מן סדר בחכי שריות נפלו, וכיון שהן בסדרים, וצ' רש' (מנה)
 וצ' ד' ברשלה תלפיות וכו' אפלי ומה רגין ונכית שריתא; ושם במלן אפולא אמת
 ומה נל תפלות חלא שריתא, וצ' ומס' (שם) ד' אגד וט' ורד' קטב כי אה רגין הממורים

סדר אר מחוקות אפולא וסדר
 אפולא וסדר אפולא וסדר

אפולא וסדר אפולא וסדר
 אפולא וסדר אפולא וסדר

תת

הרב לבין ממור וממור לא הוציא והלוא ממור ספק אף כי הנקוד והטעמים שאלוים
הרבה והשתמרת ע"ל שגיאה קלה, או גמ אהמחה ונ"ל בסדר הקובץ. והסבה שחקה
ממור אחת ולשמן וחקה לש ממורנין אחת, הוא הוא אלך חקרה שלשה בסוקים אחת
מצלם, ותחלק בסוק אחת ושלשה אצל מצרואי (קדושין א'). זו זאת בממורנין ותחלק לא הוציא
הרוח הפנימי, הקבול והקבד היותם חזק ואמץ, אף כי הנקודות והטעמים שאלו השגיאות
והפסוק והלשון.

98. וזו אגב התפואים אבן גבן בתורה מלאה ססקות ומחלקת הצטן הפרשיות,
ולפינה תכבינה או תעצונה הפרשיות, ר"ל אמ יש כאן פתחה או סוממה תכבינה, ואמ
אין, תעצונה; ואזה הט הגבורים אשר הביא אל ה"ר אקסהס הרוכא מלמד ארוה הספרו
שטני הגבורים (מנצובה, שיעה, ב"ץ קדש, ע"ל וי"ד); והנה הפצתה ספר תורה של הספר
ר' ממור מפאדובה ע"ל מלאה כבגדיוס האלה הניח הכותב ספר תורה נגדו האלה ה
הפרשיות אשר מלאה בהן הפרשיות הרמב"ם ע"ל ובין ספר תורה מקוול מזויק. וכאשר ה
הספר נכמה אותן יגדו בהן ושלוחן על בצרת אחת ולא יכמה אותן קצתן על בצרת אחת
וקצתן על בצרת אחר. ואזה הן: הסרשת ואבא וקבד והצמ"ן והכל עהבד"ן יצאו הפירוש
אהרמב"ם ע"ל יש פרשה סוממה ובספר תורה מקוול זה יש פרשה פ"א, אחר כך מלאה ברור
שאין אצלות שם פרשה פ"א על פי הקארו ע"ל 98). הפרשת יתרו וא תחמה דשות רצין
זא יש פרשה פ"א אהרמב"ם ע"ל ובס"ת מקוול יש פרשה סוממה, אח"כ מלאה ברור לפרוש
אצלות שם פרשה סוממה כנגד זא תתאזה להפרשת וא תחמן 94). הפרשת פ"א יש
קצת מספריו הרמב"ם בהפסוק כי הפרשת ויבקר דל חוק זא יש פרשה פ"א ובקצת
ספריו להט ג"כ בהפסוק יש פרשה סוממה והספר מלאה מקוול מלאה מהט שיש שם
פרשה סוממה, אח"כ מלאה ברור שאין אצלות שם פרשה פ"א 95). הפרשת פ"א
ארוך לבק צמ אזה אביו אהרמב"ם ע"ל יש פרשה סוממה ובספר תורה מקוול מלאה
דובט בוי פרשה פ"א, אח"כ מלאה ברור שאין אצלות שם פרשה פ"א 96). ולכן יגדו
האבק שא אצלות זה בספר תורה הפרשיות הנצרות זא בהן ולא במקצתן כן
ותטא ואדרבה יקלקל ולא יתקן רק יטחן כמו שהן. גמ צתה לנתהר או אין ראוי
הוא אצלות כנצבר אצלו או יתכס אצמ כאשר יהיו בהפסוק באיזה ספר תורה
ותקן כאמור, כי טוב הוא להטחן כמו שהן וזי ומקויל צב כאן בקרוי ע"ל בעל שטני
הגבורים 97) הצדקתם ל בקרוי, כי יקרוי הט, והספר הזה יקר הפשלות הנפוזים

98) וז"ל ה"ר רבינו שמה מורם בספרו היקר מנחת בני (שמות ח"א); בהספרים מזויקים כ"ז אין
שם פיסוקים בין יצאו הפירושין אלא ז"ל או מלה כמו שאלמנה הפרשת יתרו ואלה הפרשיות
וכמה א"ל (שם) מלא קמב"ם א' כ"ז שהיה מהר"י הלוי וקלעט אחריו כ"ז ג"כ ולכן בצרת המאירו
ע"ל ע"ל, וז"ל האלה (בסוד מה שהצתק מהר"ם בספרו תקוין סופרנין, כי ספר א"ל אין בונו); אמר
מנחת כל הספרים אין פיסוקא פ"א בין יצאו הפירושין אלא ז"ל או מלה ע"ל. והנה פ"א כ"ז
פרשה סוממה וכן היא בהלוי וכ"א גמ בהרמב"ם והנה קשה עלו לנתוק הרמב"ם ע"ל על מלאה
כל הספרים וגמ ההגהות לגדכן והוציא מלאה ספריו ספרה זא נתון פה מאמה, והנה מלא
אצלו רמב"ם כ"ז קדמון שהיה לו הר"ד הלוי (כ"ז גמ במנ"ץ שהצתקת) ע"ל ומלאה בו שאומ מונה זה
פרשה פ"א מסכומ מלאה הספר יט ושלמה כמנ"ץ ש"ל רבוב' ולזה שומצין מאמר כהלכה האלה
והוא א"כ כפי החשבון שסוף הפרק וחסר סוממה אחת, דצ כי צב טצלות שם יש באומ פרק
בספרו הבסוס, והוא לשון נונה מן כבד את אבין (שם כ"י, י"ב) צד זא תחמוב (שם י"ג) שסוממות ו
ובהרמב"ם כ"ז הנצבר מלאה ש"ל ש"כ כי זא תחמה ביתר צ"ל (שם) סוממה אחת זא תחמה
אלת סוממה אחרת וכ"א גמ בהרמב"ם שהגיהו המנינים וכן נמצא כ"ל הספרים וכו', אחר כך
מלאה בהפסוק מלפ ש"ל מהר"י קארו ע"ל מלאה בספר מוגה שהצבירו הקולמוס על וממור ו"ל או
מלה [ומן] נ"ל את יבין ובקויל שלשן סוממ כמה שמהן אין אמר פרש לנצמחן שמהנה

אשר לא הלגתהו רק בשלילה ואיננה וחסיה ימים, והימים ימי טרחה רבה, עד כי לא יראו
 רק עצות ספורות. **צ"ל** מלאו רחמי שגם הספרות **התחמקות** בחזרה, וחלף מספר
 ומקובל, גם בהן נלמדי ספרות הנרכזות והחלטה, ולא להשאיר העקר בספר, שהרי אם
 הספיק והלחט שמי במוקם שאין בו פירוש או שכתב בדרכו ולא הספיק קריות במקום הפירוש
 זה ספיקו (רמב"ם ה' ט"ז ע"ה הג' ורא"ל פ"ד), וכבר **צ"ל** אמר הרמב"ם לכתב אם (שם פ"ה
 שראה לרוב גדול כל הספרים בקריית אלו וכן בלתי החסרות שבתפילין ומתקרין/ והביע הפתח
 והסתממות נחלקים בקריית אלו במחוקת הספרים שמועין בלוחם, אשר על כן טרח וקדח
 בעליו וקבעו אכתוב כל פרשיות התורה הסתממות והסתממות וכו' כדי לתקן עלותם מכל
 הספרים ולהקדו מהם וכו' **צ"ל**. והג' ראה שגם אחרו להשאיר את הרמב"ם בדרכו פרשיות
 הפרשיות הסתממות והסתממות. **צ"ל** לא נאסר מחלוקת הספרים ובספרים בימים
 אלה אשר הקארט בה והצלחת, **צ"ל** כי הנכרבו להכריעה והחלטה חלשה. וזה ר' ל"ג

מוציא הוא כי בפסוק אמר מ"א שלמה בוסקא, ואם אמר ומן גפוס אילוף לא נוצר אור ואל
 אומה גפוס במקורו ולא בוסוס, ומן אגפוסין גפוס אילוף אוסניז גפוס בוסוסקא
 שהוא היותר מדויק לכל הגפוסים והנה אין כאן בוסקא, וכבר קמו זוגי צדק ה' רמב"ם אחריו
 כל גבוקות קט והנה לא אמר זה פירוש כל אסניז אמה שכתבת והוא האמת וכן בצדק האמור
 לו וכ"כ במעריט: **צ"ל** א"ת. ופ"ד הוסף מהר"ג בתקון ספרים וכו': וכ"כ בספר כנסת הגדולה
 י"ג ס"ד צ"ה בשם א"ת הרב אהר"א בן חנינא לו, וכ"כ החסיד אהר"ר נוחה א"ת ספר כנסת
 אצלנו, כאלו הצדק עליו תלמידו הכל מרוב מאניהו, ומכאן תבצר כי הצדקה שה סממה ומן
 בוסקא. **א** **תחילה** גאמנו התחל בשם ראשו וצדקה לא כאן, וצדקה ה' סממה יתכנה על
 המקובלות. **א** גם הצדקה למה/אין הספר פירוש כל הוא מחסר סממה אחת מהמקובלות
א **א** מקבולות וכו' **צ"ל**, וז' ההצדקה שאחזק.

(94) (א)

94 **הא"ת**: טעה המדפיס שאם צדקה שה בוסקא כי פירוש סממה היא גם כן כל ס"ס וכ"כ המאמר
 לו וכ' חלמה ה' הרא"ה לו והמעי נוסח והנרולאמוס, ואל תטעה במה שאם נזכר זה בהרמב"ם
 כי טעות הוא לנכח הרמב"ם לו בפסוק, והנה נחלף אצלו רמב"ם כי ישן למה של הר"ד הלוי לו
 מופך מן נכח את אהרן עד א' חתמה אלה למה סממות וכ"כ את הרמב"ם לו בפסוק שהמקור
 האמור, וזה שומעין לאמר כה"נה והסניק אמר ס"ס, ואלו והוא א"כ כפי החלבו/ א'
 שם בסוף הספר נוח סממה אחר, **ב** כי צדק טעות אחר יש באומ כחך הספדי הענין
 והוא שם מופך ויארר מ' א' אלה אמר א' אהרן נטה את ידיו סממה אמת והרמב"ם לו
 הנזכר לא נמשך כל גם כל הספרים און שגם בוסקא וכו' **צ"ל**. וז' מנ"ש: לא תמנה אלת
 הספרים אהרן ויש כאן פירוש סממה וכ"כ האמור וכן נמצא בספר הרא"ה לו ובמנ"ש
 וירושלמיים וכל ארון הענין והארץ המדות ומתקדמה ובפסוק מוסר וכו' ואלו
 כתב וכו' **צ"ל**, וצ"ל וז' ההצדקה הקבאת.

(95) (א)

95 **הא"ת**: ונדבר בדבר א' כי ישאלו אמר כל חלק שור וכו', הספרים רבים יש כאן
 סממה ובספר וכו' גם האמור מה אצלם כן בס"ת שון, אמנם הוא צדק כתב שבספר הנ"ל
 אין: ו פירוש וזה הסניק מהר"ד קארולו וכתב שכן נמצא בס' הרמב"ם מופך וכן נאמרו אל
 בס"ת מדיקתם כ', ואור מורה חלוקת צ"ל **צ"ל**.

(96) (א)

96 **הא"ת**: ארור לובה צמ אלת אהרן, כתב האמור לו אפי קרית וקורנו/ ארור משה ואלו
 וחורר לובה צמ אלת אהרן ה' שש סממות אף בתקון הרמב"ם ובספר הרא"ה למה פירוש
 א' ואם סומך על הצדק הראשון צ"ל, ובכל א"ת כתב יראה בה' ספרים קבועים א' ארור לובה
 צמ אלת אהרן סממה וצ"ל ראה אסוף על הצדק השלם כו' אצ"ל שהצדק הראשון ספר
 צמ הרמב"ם והרא"ה לו קלה והוא הצדק בקריית און וגם בס"ת און בוסקא כל האר
 שוכה צמ אלת אהרן ולא צדק אלא שהא"ת מחלוקי ספרו ספרו מלא קלון כמא קנה
 לא סממה ולא סממה צ"ל, וגם מהר"ד קארולו כתב בספר רביא כמא שהיא פירוש סממה
 אכל בפסוק פורטוקא און שם פירוש כל וכן מנא"ת קס' רביא מופך צ"ל, גם אם ראית כן
 ס"ס אפיין קבועים ומקראות כ' מדוקות: **צ"ל**.

אומר לקבץ הכתוב בספר. לא נתבן לעיניו בו מחוקרת. וחזן מרחוק אורח אמת מחזרת. וכן
 ארסן קירוב אורח אמת ומחוקרת וחזן מרחק וחסר לא נראתה ולא נשמעה מחוקרת במלואו לפי
 כתיבת ספרו הקדש. והנה אמת ראוי צד כמה יש לאו אמתן על צדוהו הנאמרה הנאמרה ו
 וצדו תלבו תסאו צדו כאלו:

99

כך ור-הסמאות והסמאות גם הן הן מהקדשם לכתוב ואם שנה בהן
 בסוף (על רמקם למ, ועל טו"ב, סו"ר, ועל חס' סופר נס' כ"א ה"ג), ואל טור וק"י (שם) ונחמא
 מה רבו הדעות יאה. והנה אטעמ מחוקרת בעצמן כתיבת ספרו הקדש. וכן אורח אמת
 האמת, גם בה מראת מחוקרת האמת לטושה והמתן השטושה אמתה והלאה, על אמת ל
 (בקטן א"ג א'), והנה מחוקרת זאת היא מחוקרת בעצמן כעצמם קדש.

100

הנאמרה חזונה צלמא, הנה זה ר' שלם החפא בי אמת הראות חזוה העלאת
 הנקוד והשטושה צדו על פניו התלמוד (ההאמרה בקדוה אמצאה הצורה 46), ובה אמת
 רואים, כי גם אור אמת נקד צלמו לא ראה! הנה הוא הביא אמ (95 33) שנתקן (לא נקדקן
 נקד' וכן גם האמירות ע"ש, השם מחוקרת!) על הללויה ופסיה וביצעה ומחוקרת, אמ
 הן מה אמת אן לשמן, והוא זה בדר תלוי במכתב ואעפ"כ נתקן! ~~השם הוא שנתקן~~

~~השם הוא שנתקן~~
 אמ אלה השמות לשם זמן או אחר, הוא בפסוקים (קדש). בראש הצאוב; ואל מה הליקסמות
 כדן אהסופרים או היו נהגים בקירוב אמת ורחוק האוטות והתורה. והוא לא ידע אמת צלמו
 צלמו הקלות, מחוקרת חפשה, הצאובת על ימיה לשם, והראות או כי גם בקטנים תלוי במכתב
 נתקן אף שאינם אצמן קירוב ומחוק האוטות והתעבות 14 או 14 או 14, והיא מחוקרת
 חסדא ורקה בר רב הוצא אמת הללויה סוף פירקא או ריש פירקאז ושם אמר רב חסאא חזינא
 אהו אמתו דבי רב חסא בר רב כרעה בהו הללויה באמצע פירקא אלא מספקא ליה. ור"ל
 לעבתה באמצע הריות לבין אמור אמור, ונשמר צדו ריות הקון אפעה וכן אמתרה,
 והעגה במתן, והורות על הספק. הדי אפעה בדר תלוי במכתב. ויש בו מחוקרת וספק!!
 וביצעה כי אופה ר' שלם ומצדו לא יאבו האמת כי בהיותם צדו אפעה האומי צאוב או אלה
 את אלה אפעה, אלא כי גם בצדו נפלא הדיק כי כה קדוהו אפא הוא או יוכחו אמר, כי
 הוא כעט אמתה מנצרות, נדע אהדור אקט הפא המחוקרת הנאמרה והספק הזה המצדוה
 ואף לא אנכרם, נצח כי נדע כי בהם נסוכר ל השמ"כ כי אמת יתבן שמתבא מחוקרת האלה
 אמת שנתת אמצאה אמור לשטה, או אפעה אמור שאתרה, ולא הוציאה לה סמיכות
 אל המאמר אפעה והריות הכב שאתרה, או סמיכותם או המאמר שאמתרה והריות
 ודק אפעה, צד אפעה ספק העגה רב חסא בר רב באמצע פירקא, קו שלא נולדו הוצאו
 הנקודות נשפיעים; ואם הצדור זה או הצלמ על שבת ולוה, נדע צד כמה גדול נפלא
 האמת במצוה, אלא אמצע אמצע נתמם כל כחו ואומ.

101

99. וצד חזן מהו מלמא גם צדו מחוקרת בספרים, גם קלות שמות, גם האוטות;
 (ביאנות ס"ב) וידע ל יו"מ, סוקתא ופסיה וידעין, על אמת יש ותקן
 ונצטרך רק אילו מהן אבוגא: סופרים שם שקדעטק הדנה.
 (בראשית ו"ג א') "בסי"שן כתיבת נד מראת הדנה פאוקי ביה קבארה אריון תנינא ואריון
 ואורח אמתה קבארה אריון תנינא אריון ע"כ. ואמ לא אמצע ולא ראית בהה מחוקרת כי כל
 הספרים קבארה אריון תנינא ואריון (מנצ').

97 כל צא המחד השלם הגה לא נפאס גם הוא מלגה, לבין סתם לשן; והסדרים או יחסו מלגה פ
 ברשות כמו שהם נרבות וילך והאגיד וכו' ע"כ, או השגית כי הסדרת נפסית יש ארבעה פדשות
 ורק בולק והאגיד אין רק שלם שלם פדשות אל אחת ואמת. ובצדק הדק שגה אלה, שהרי סדר
 בלק אילמך בן שם פדשות, ר"ל שאין בו רק פוסקא אחת והוא וילך וילך אן בלשמן (באמצע כ"ה יא),
 ולם הסדרים ונצא ומתן אינו רק כע כרלה אחת אל אחת ומתם, ר"ל שאין בהם כל פסקא כל אמתוה
 ולא סמאנה, על אמת ומתן ותקן סופרים ראש סדר ונצא, והוא אומר; והסדרים או יחסו מלגה
 ברשות!!

~~110~~

(שמות כ"ג י"ג) ללא ילאע על סוף צד בזכות קרובים אהלתו הוו אלתהו וקראו וא לא
אל סוף וסופו תגמר באז מקרי בוי"ו (עיון) עין צטר ב' וצ' מ"ג. וגם בצדוק צד: (נב
א"י) ציטור סופרים פי' לכן צטרפה הוא תבואת אמרו לא צטרפו וכו' ונראין הבקרים לבחנותה
אנשי כפרים לא הוו בניקי מקרא והוו קרו וסצרו אקני ואחר תצברו קצו לויטן ואחר אמר
צדקתן בהורי אל ולפטיקן תבואת רבה והוו אלתהו באטו אלוו בההוא מן וסברי גני' דקרו
אלט דהכי אסתבר ואחר סופרים וסלקו אהט וי' והוו קרי אחר תצברו אחר מנטס. אלפטיקן תבוא
דקה וכע חנו סופרים קח צטרי אהו אהלו וי' הוו קרי אהו אהלו מלוו צטור סופרים ואחר
יתק ואורי דקלה איתן הוכה למה חסיה" ואל' כ' אין פצט צצרת הצדק דקור צטור סופ
וצצט למקרא סופרים הוא אלפטי הקרי יאה. וצטור סופרים הוא שמו' הלשון כמו שגאות באת
בהגהות לש"ט. וזכרותה בספרי האספ' אצדקה הצרה ד' קל זאת הצדקת דקטיו והקט
כו על וצטן וצצט מתקבת קבאות על צצטת כאלו. אק' דקטי רש"ל דקדק הנומא אין ל' ס
ואחרת.

ס' ה' המשותף 284.
ס' ה' המשותף 267.

(שם כ"ג י"ג) אהל ל' אל' אלוה, תבואת על שילה גדול, הגור להט חכמים גדולין אהל צד
ורש' וחקוקם לפיכך ואת ל' אל' הוא דומה לכן היה כחם בספרים וכן צענטן אהל
אלתו וכו' וויכא דומה לסוקת וכו' הכי תנתי על רש' חסילת קנה ס' ויא מצאת אהל
וצ' באור מהל' ותקן סופרים לש"ט.
(ג' טו"ד ס' רצ"ה) וכתה צד (הרש"א) וי' כמה של בס"ת בין בספרת חסותה כ
בפרשת ויקרא והיו של הכרובים ובקרת ספרים כחם בפרשת תרומה והיו ובפרשת וי
היו, כן כחם בספרת בסד תרומה שהוא קראה כחם והיו ובפרשת ויקרא שהוא על
כחם הוי"ו צ"ל.
(ש"א י"ג א"ה) ונלא יצד מהצד, כמה מ"ג (ש"א) דקרת ספרי דגמס כחם דוד
וטצת הוא כחם ספרים כ"י וקט דגמסוים ולטס כחם יצד ובן תבואת וניתן אהל וי
כתבואה התכס אהל וכו' ויך בספרים והקוין אהל וכו' אהל אהל הילט נלא ואל' א
שה ולרש צד צ"ל.

(שם ש"א א"ה) קמ את הארי קמ הצד, בסוק דה רבא המונופס בספריים וקאבר לטקין
האפר לטן הארש א"ה ממות בר' נוסי האטאני (צ"ל ברמא הא ש"ל יוסני האטאני) מרבין אתר רב
כיל' קמ את הארי קמ את הצד הנה כהן אלוו בכמה ארי אדק הינוט אורש לטעם באהה
בשהוא אומר קמ את קמ הכי שלמה רבויים אורש שהיו שט חמשה חיות רצות וכו' כן צ"ל א
הארש בספר כ' ימות ובהזכות צזאס וקמ רב' ההואו הילטו מצט וכן כהן וכו' סוף
הואו וכו' צד נתן או רש' ותל' שצאו קמ את הארי קמ את הצד וכו' וכן כהן בלקוט שהוא
והו הלא קרבת הכל אור נתק, אהל באוקר שמאלו וכו' קדים קמ את הארי ואת הצד הנה
ותל' הילט ד' נתן אהל אריש ואלה דקין הנה דג באומו הווק, הה"ה ארי, הארי את
קמ את הארי, דג, הצד, ואת הצד צ"ל, וכן מצאת בס"ת ואת הצד, וכו', ואומו
דוקט וצטרק דאחט אהל כחם קמ את הארי קמ הצד ובן תבואת וניתן וזהו הלא קרבת
ורבוי וצצרה 99) והכי איתתן כחיהו צמחי דספרד ובוקרא וקא סוף פ"כ ובהרש אסי

98) וכן הוא בספריים גלפס, אוקר יש ספרו תבואת שצונוטם יצד קרי. והנה הוו
קרו וכחם. וכן מצאת בהצד ות הרומות להתן רפסם בהאל' וצ' ותלוות א
(תולות האלוו אהר' ווואל' ח"ט) ומכ"ה המגיד (תבוא' צ' וילט חמשה ד' 99)
23 וילט חמשה ד' 204) ז' אהל אור שאלו היה באן קרי וכמה, אה היה צצאן אהה ה
השל', ומצא זכר אמר דים, ש"ל שאלן באן קרי, ושצד הוא קמ כחם קמ קרי, והנה
דרכו כל פעמי' אלו קמ הקרי קמ הכמה איתן ות מקום קמ אלטתס. ובה אל
קמ הוא הצד האיתן השל' שאלן באן קרי הלועה מכמה.
99) בהיות וצירה שלפס (תבואות גדולות דגמס באוקר, ש"א) והינסא קמ הארי קמ וכו'
כו אחרי דקטי חני' אה איתן קוט אוקר קמ וכן שצד (הויט' קוט סדר' ב' ג') ד'ל כ' באוקר אהר

תורה ונבואה
מקראות גדולות בספר בראשית (ע"ט)

וכן תבין ונתת תבירא והוא חסידא דהוא צלמה ואם אפרוהו כמו לחלה הרבה וכו' והיה
תקדור בספרו מסורת המסורת לכתה שכל ססוק ולמה ל תקדור תמיד ולמה ולמה נחמ
אסידין היה ספרו אמרתי כל הקדוים סביב סי' שהספר נח מטיחין את הקדושים וכו' א
אל קלט מאיר נטיה בן הוא מאיר נטיה לפי הפסוק באנולואה קלגל סקק, אהל מברכה
שם צו מות סביב גתן אהצור צ"ל, והגור ל אתה כמות ולמה ל תקדור תמיד וכמות
וס סביב! והגורל קוי הביא ולמה ל תקדור תמיד, מהל שום הצדה קצרו, והפלא לתו
וא זכר שרש קוי ל. וכן ק"ל קלט הרבה, אצלם הספרו ולמה ל תקדור תמיד ולא סביב
אהל מכל יופי אר"ל בן מאיר כמות סביב כ"ל הנחל, אשר ממת נראה לכן היותה
צטע המלא ישרי הגמסא קדדך כ"ל הנחל, והחיצונית שאחרותה הקדוה בקטיו, ומה
נראה להספרים שפס הרבה היה נחמ סביב לא תמיד. ומאיר נטיה יוצא, כי היתה
ראו צל אינה שמוי, והגורל אתה הסתפק, אמר תמיד הצורך או סקק, והגורל קוי החוזה
(במה שא נטה קו ולא הציר) היות המסחא תמיד! ולפי סדר השריט, הנה אפסל לה
ואח"כ רמז, ואח"כ הסתפק! ואם נה החוזה בראשונה, אדוצ לא הקלאו קלגל תמיד
באחרונה!

מינה א' ט"ז) בפרש כי קו אמר. בדפוס יאן מווישניא נכתב קל"ו ס"א על בריית
קל"ו אמר, והאמת שכן הוא בתרגום אהל או מצאת בן קלט ספר ולי אהניח מהספר
לאין מחלות הגדסות אומ ספר וכו' (א"ל).
(סק"ה ב') ואיל ונחומ, יש מחוקות קדוה אק כתיב ואיל הוא או קלא ואו

וכו' (א"ל).
(שם ה"ג) בנפילאית צט סי' הרי"א בתיב ור"א והוא לקבל לשהו א' מ' ט' ור"ד ק
ו' היגין וג' טהין וס' נסר בתפילת סו' בא' (א"ל). וכן נסר במסך באן קנומו ג' טהין
(דברי ג' ל') תקראו איל או רצהו, כ"ה כל ספרו בדפוס שפס, באבד אלה את
האחרונים הגדוה צ"ל הנחל, כי הוא כתיב לקו בדפוסים האחרונים מצא אי רצהו אהל
בדפוסים ראשונים והכל ספרו ושאר ארצות כ"ה כמות ארצות. וכן החוזה גם על פון
ספרוה דברי מנחם צ"ל. וכן הצורך הר"וה בהפסדה לשנת חמשה.
(מאזי ג' ה') ובנפילאית לקר. כתיב הנחל; הנפילאית צט סי' הרי"א ובנפילאית
בישעבי לקר. ושקר הוא עוקר צ"ל. והר"וה קטלו הפסדות לבית הקדוה כתיב; וכן
לקר, כ"ה כל הדפוסים תקדור ולמה ל דלות מ"ג לא רצהו לכתה קל"ו ס"א בישעבי לקר
והוא לקדו ושאר גם ונתן תרגום ובנפילאית לקר צ"ל. נראה שאר ראה התקרא צט סי'
האברה נאל קלות ית"ו ולא את הנחל.

שמעך ותלוסין כלה מצאת הרבה המקראי בן אלהיאום מצדוקי החלופים
לבין מצדוקי אמנוחאי ובין אלהיאום הנחל בספרו. אשר אמ אמרת אלהיאום סרה ו
אשר עבד אבותי, והוא אסר שלם קס"ז. והר"וה לחקור את יתם, ולמה אפסל ספרו
וכ"י שולט. וליקט אלו לתרגומים ואפסליים, ובחוב א"ל החכמ הוי"ל בספרו הוקר מנחת
ובחלופים לבין מצדוקי אמנוחאי, ובמסורות. ועלצאק 101); ויש הרבה שמעך ותלוסין
בחלופים לבין מצדוקי אמנוחאי שלפסל, אשר גם במנחת שני לא זכר, כו':
(ש"א י"ח, כ"ה) ומצדוקי כי האה צדוקי, ומנוחאי כי אים האה צדוקי, ור
מנחל; ית"ו ה' ססוקים גותה הבין אמר ומטיחין הבין וסו' המס"ס' חני לרה צ"ל. ואת
החלופים הנ"ל ושכן הוא ומצדוקי לא זכר.
(ש"א ט"ו, כ"א) ומצדוקי שמצ צת ל הבקדים האה, ומנוחאי שמצ ל הבקדי

מחמ"ט א' (מחמ"ט א' וכו')

101) וצ' תולדות רש"י בהצרות ר"ל באין, בהצדה נ". הצדום ההוא, אף על אלה
חיה באופו פרטיים, הכל זאת היא הצדה יקרה, ומצדה הפלא אהראות כחו וקלו

ובחפזו כמצדאיו, ובה' בספרי העוסק לטעם, ונחיות שני לא זכר את החולוקי הזה לך;
 וצדק רבים כאזה. החולוקים האלה כמו שהם אפסם בסוף מצדית שכל
 לבסוף המקראות הגדולות, אך שאין אחרון צויהם הרבה וצדקה, וצדק אפסעניס החולוקים
 למצדקת אבינוחאי, ומה שומחונאי ומצדקת (ואם פסקינן כמורהא) כ"ג מנצ' ההרבה
 מקדמות ו' וצ' ש' הח' ר"ג פונסקרד באמרו, חלופי המקרא לבין מצדקת אבינוחאי
 בנביאנים אחרונים, לבסוף ספרו מקומ א' הנקוב האלוני או הקבוי, צד"ה הוא נמצא
 מהם שהיו בנפשם מחוקרת כ"ג, אז אלה הוא למסר, איננו גם באונות ובמאות, קרני
 וקרנע. והנה ל' החוקות אצל הבאמ הסדרת זה (ואצל א' הבאמ הוא רק הרקע
 מאצל הבאמ), אינן המאות אט ה' אחת או שנים, הוא או חסר, ~~הוא או חסר~~
~~הוא או חסר~~, הנקוב או בסעם, אבל ה' המאות ובאותות אמה
 נכתבות או א' נכתבות ~~הן~~, ובחולופים ה"ג יש צד"ה כאלה אט ה' נכתבות וא' נכתבות
 או נכתבות ומקראות, או א' נכתבות ל'. ונה נכתב ל' ש"ג על ל' אלה, הנה הוא אומר
 שלא יפול מחוקרת רק במקומם שהם ה"ג, אבל אז במקדומם שהם בכתב! והנה ל' אלה
 יצאו כתבן בסוף.

100 ומה ל' אלה, אך אט נטח או גצית כמצד רגז, להקוב והטעמים נותחאו
 בחל המחרון. מהמאה השלושית אאלף החמישי, הנה אפי זה הנקוב את והטעמים נכתבו
 בספר, זה כאלף וקדומי אצל רגז ~~אצל רגז~~; האין ה' החולוקים רבות ולינונים רבין
 בספרים, במרה, בנביאנים, ובכמהות? לאו נ' עלן הקדרא ליהב' ה' הקב' והמסות
 זה ו"ה עליו בחומש מאד צדנס, ואור תורה, ונחת ש', ויתר הספרים אצל חוקרו אילר
 המסמאות המסוקרות, ובחולופי ה' אצל וכן נפתלי, ובחולופי מביןחאי ומצדקת, ה
 הקדומים חולופים גם הנקבות והטעמים, ובספרי גאוס הלשון הקדומים ז' א"כ מה הן
 אופים ותפ"א שנה שאד כתב משה אבועט את התורה ומסרה אצלו, צד וני חושמת ה
 התלמוד שהיתה בצדן שנת ר"ג אאלף החמישי, שצברו קדום אאלף ולמונה מאות שנה, ש
 שכל המין הזה הוא, אוו היו הנקוב והטעמים כמקום בספר, אז היו יכולים להמלא
 גומנים ומחוקרות, אך שצברו קדום אאלף ולמונה מאות שנה, ואו מהתחליות הנקוב
 והטעמים אחר חושמת התלמוד (אצל רגז) צד וני עה"ה הנקבן שצברו רק כצד
 מאות שנה וצד הח' השל' הצל מנחת ש' כאלף שנה, ככה רבו המחוקרות והספרות בספרים
 צד כנינתו לספר!! ואלא אנני המסורת והוראים והחרוים וצד מ' לצדמו א' ~~א' צד~~
 מאן חבד המסורות וצד צדנה, כי צדנה מ' וצד אט היה א' ש' נ' א' תמים מקל מאן
 מספרים הקדומים האלה שאריות מחמדין! והנה זה ר' ש"ג צדמו ואומר (ב' 59): וקוב
 אז היה אצל הכרצ אט צדן אקדרא והרמנע צדקו שור, אוקדומנע צדקו שור אורו,
 וצדל' כד תקן הנקוב, והיו אחרו אנני כנסת הגדולה והסנהדרין והתנאים והאמוראים
 וליצלו הספרים ל' כן, צד שלא היו צדו הכרצ היכן מקום סוף הפסוק, או היכן מקום
 האתח? ומימות הגאונים ואילן אז נפיתה כדאת. כל כן אנשור גרין? זה רגז או
 אאמי נה" צד" אט אנשור גרין או א' אפשו אחת הוא א', כי הראותם השימנים
 והמחוקרות שהמורות ובתבות איסה הם שניינים (כמו האווה בתו' ש' ח' קרוב
 300) שהיו כהם בנמי ת"ג, והמנים המאות עלן ובמקוב והטעמים קרין א' מני רב/מ/הוא
 (מבין הנקוב והטעמים אצו) צד הווא, כ"ג זו צד את קסורה למקרות ונאמנת שהיו
 יכולים והקרה גם ממות משה צדו מ' צד וני חרמי השלש והתלמוד. אאלף אט נאמר
 שצדרא חפ' הנקוב והטעמים, גם אז הוא צדו צד ג'ן איסי ה' עה"ה בל' חמי מקראות
 שאין הן הכרצ (בל' נאמ' נ' : וצ' ודלמו צד"ה ה"ה, ובר"ה ס"ה) צדן ת"ה שנה, וצד וני
 ל' יהוצ, ל' ישצאו, ור' צדקתו) יותר מ' ת' שנה. ואט נה רבו הספרות קרין המין ממה
 סבוראי צד מצדקת אבינוחאי, מ"ג שהיה אפשר לתלמוד ספרות אחרות קרין המין ממה
 שאות הספרים שנצאו בצורה (ירושלמי תפלת ס"ה ה"ה, מספרם וספרים ס"ה ה"ה) ~~היה~~
 את הירור בקרוב אלה, אחרי אצל צדון א' המאות הספר שצאו כמא ה' אפסעניס

מחוקרות
 ונכתבות

הכונה, וכן הטעמים, כלאחר הקדמה אלה בראשית בראשית את השמים וארץ
 היצרין, בזאת הלשון או כל תקוע ההפסקות הנזכרות והבנות המקרא, ד"ה אמר
 ועבר בראלות הפסיק מצד אחד אלהים הפסיק יוחס, כי שם השלש אבד מהמשל, ו
 ותקנת השלש המוצאן הפסיק או סמוכות ותקנת את ואת, כי שם את לא יורה צדן
 צומה אצמו, ואחר תקנת המוצאן הפסיק יוחס, כי שם נשאל המוצאן וכמו שהארץ
 הר"ל מלה בפסוקי בהקדמות אור ונתקנה, ד"ה על פסוקי את הארץ והנחלים
 (ס"ג) וי"ל צ"ל ר' ש"ח: והן צדק לשם מה הוא לטות ר' ילד וצדק, ותפלא, הוא אחר
 אחר הקדמת הפסוק דבר אמר ודבר וי"ל: אין ספק שה"ק תפיה שמה בתכלית השלש
 מאמר שמשמאה הוא המוצא ית, ואין תפיה שמה הוא תקנות וטעמים המותקן חן
 ארץ ומה ומה, ואלך בהור ובהור? כי האין תקנות יפאל ל הלא השלש, ולא תפאר
 אונות מושלם כפארים מותק באין טעם ומותק, ואז מל אקרא ד"ה שלש אונות
 דבר בעצרת אופטם שלש, ואז הן: דבר דבר (בסיבות) דבר דבר דבר דבר
 (כמו הוא שגזר הרה) דבר דבר (שם בער, כמו והבדל אין בהם) דבר (שם עת
 אצד הלא כמו ורצו בעצמם כדברים) דבר (כמו בבני כי מלאמה חסד) (ס"ג) וכן
 טעמים לא נפין אפוא פסוק אחד כהלום במצד, אמר כן אמר אורה אתה הוא, יורה
 הוא ספק להקדמות והטעמים הכרחיים לשלש השלש? ל דבר דבר שם ענינים ו
 דבר דבר ונחמם, אמר מה נחמם בראותם כי אחרי אשר רחן את היום הצדק הנה
 ואחרי חתן אותם בחתן אותם השוכנו ארצה וירמסוהו, ולא הרגיש כי הענין, ומה
 פילז כי כן אחרי אשרו להקדמות והטעמים הכרחיים לשלש השלש? ואמר: ואם
 המוצאן ספק להקדמה בתמ המורה משה בה"ק בוקא, והדקדוק המולות והמלות מסר
 א"כ בעל פה (ש"ש) ל תקנות והטעמים, מאמר שלש א"כ אהבין את הנכונה
 ההפך, ואם נאמן הקדמת אבותם פה א"כ פה ע"כ מסייג, לאמר ק"כ, להקדמת והנחלים
 ואנני כפ"ה אהרונים והחמוראים קהל ל אחד מחברו ל הטעמים והקדמות הנזכרות
 המורה, ומאחר שמה כל זה מה איכפת-ין לחקר באיזה מין התחילו והצדקתם כן
 אמר ע"כ ואין שהיו מבינים אלה בעצם? הוא ל"א מובין שחכמי ספרים היו הראשונים
 להצא את הקדמות והטעמים בכתב (ש"ש), כי בראותם שנתעטרה יבוצר הוא
 על סיוע זה, כדו שלא תלכת המורה חו, א"כ לא שהם בדו מלבם את הטעמים וה
 ההפך, כי כבר מבינים היו בעצם ממות מרצה: הנה ע"כ בעקרים האלה וכו' מה
 להקדמות או נתבאו ע"כ אחר חתמת המוצא, אמר הוא (ש"ש) א"כ שלא עברו קדמת
 אלא לא יואם מהודות א"כ שהיו בעצמות קדמת א"כ בלבם לא ראשונים וכו'. צ"ל, מקדמת
 וכן מותם בקדמו שמתבטלו אחר שם, נראה ברור שבנות להקדמת א"כ שהם רשומי הקדמות
 אבד הקדמות והפסקות, א"כ גם צורות הקדמות שא"כ שהם רשומי הקדמות
 וההקדמות והטעמים שא"כ שהם רשומי הקדמות והפסקות ותקנת ונחמם
 היו בעל פה מאד נתבנה המורה ע"כ מלה ע"כ חכמי ספרים קדמו אלו א"כ! האין
 משל והוא! ואם לא כדבר אמר הר"א בחור (בהקדמות השלשית למסורת המסורת):
 הוא שהקדמת נ"ל מסייג וכו' אמר להקדמת הורה (ובבני ילד, הקדמת) וכו' אמר
 והטעמים של א"כ אמר כ"ה ד ראוי הוא ק"כ, וכו' הוא שם - הוא שם, וכו' יי הוא ע"כ
 י"י הוא סגול, וכו' הוא זקא, וכו' יי הוא סגול, וכן ל"א, ומרצה הורה (הקדמת
 ושלש לא שם אותם עם התקנות, א"כ מה מצאת היתרה א"כ א"כ הורה (הקדמת
 ע"כ, ואם לא בושש צדקו ל ש"ח השם הורה ~~הורה~~ הורה הורה והטעמים
 הוא בכתב וכו': מן הורה הורה שמת בראשית כמו חלף אבן מהוסכת א"כ

אמר ומה ומה ל' ש"ח: והן צדק לשם מה הוא לטות ר' ילד וצדק, ותפלא, הוא אחר

ס"ג) צדק לשם מה הוא לטות ר' ילד וצדק, ותפלא, הוא אחר
 שלא היו תקנות וטעמים קדמו הנה ע"כ מסר, צ"ל הוא והפסקות שמת
 יצדק וסיוע, כבר היו בומוקם על ספר.

ותחת אלוהים כיון מלאך בן שתי שנים, או שלש קרעם מהפסוקים אבד מטה ואחר תבנית את קו מלך
 ורובק העסקה, ול כיוצא בהן? ואם חלף אמרו עליו סימנים ותורה, היית בקרב אהרן על הניצוץ
 ואם אהביב עליו זלמן את מלא ל הקבוצות והטעמים על דבריו בני יונה ואבותיו, והסימנים ה
 הולמו כדו שהלאות הסימנים זכור הצלף הנכחד ברם, אף לא אהביב צדד הצדק זכור, ישי או סימני
 וכו' יצר'. ואחרי ל דאת, מי לא יבד כי לא יאמר סימן רק אזה שהוא בחול נקב צדד, אבל
 וא אזה שהוא רק ברצונם והניצוץ, ואין לו משפאות החולש. והלכה זה אסר היו הנקב והטעמי
 הניצוץ וההקבוצות, שהם מרצ'ה צד חכמי טביריא, מהוצ' א' מלאך זכר אקבא מ'זאת כל
 החין הסדריים שנימות מרצ'ה צד חכמי טביריא אזה! והמקריים החסילים האלה בין שהם הם
 בריות בין שאינם הם בריות. כמ' וצ'עם נעם אקבא עשרת ליקבא והטעמים עליו אוק
 מאר אפי דצדק אין זכר או כל סדרים צד אחרי חושמת התלמוד; ואם ככה נראה
 לשאלו אתה' ישר, מהברין אונח רואים כי כוסד אתה במשפאות הנקב והטעמים ברוב
 צד חכמי טביריא, ואמין הנין. כי לרותהם נסרו קצ'ם אמה מסיל והפתיאלה בקבא והקבוצות
 והמבנים ההם אהרן הצלום על ספר, אכ' מהוצ' א' מלאך אקבא מ'זאת אהרן אהרן ל
 זכרון בספר?! לוא נהיה או מצדף על זה! אבס מה צדד ר' ישר' במשפ' תשובת ר' עבא צ"ו
 ר' שמו'? צדד צדדו כאלו שבו בקרבן הראללים, והנפך אומר (שם צד 151); אולא אס לרות ה
 הנקבוצות והטעמים ידו ג' מקבא ומסיל, או חכמי טביריא עליו הנמדות ההנה כר' מ'נ'ן, דזה
 מקריה אחרת (ש"ס) שאין בה ומצלת כל (!) אבצילי הפילט וכו', ומה לא צדד חילוק בקרביו
 בין קבוצות הנקבוצות והטעמים, ובין קבוצות לרות הנקבוצות והטעמים? ואין נראה אהביב
 ראיות על חיובין מאמרי חלף לורו על קבוצות? וכו' יצר' כאלו ר' עבא חוקר על משפאות
 הברות הקריאה והפסקות האמריים הקריאה קבל שרה (ר' מהלן לרות הנקבוצות והטעמי)
 ומתן הספר. צדד ש' שמו' הנטרין והוצד (שם צד 151) שגם קבל ריבא (ר' עבא) מורה צ"ו
 אל ההמרות והפסקות הם הוא. וצדד אהבדות ואלו ולקבו ולסאר את שלשה הוצינים ה
 האלה (ש"ס, שמו', ישר') כי נפארות כאלה השמיצים בחקריתם הנפארה הוצאת, שהקולאים
 בתורה. היו הובריים הברות ומפסיקום הפסקות בקריאתם. האף אין דאת חוקרים נפארים
 חכמים הנפארים!

§105. בסדר הקובץ האמת הראיה אהביב ל' ישר' מן דבר ועין הנקב, אלא שהוא
 הלך צדד תבו או דברין הראיה וההיא לרות קבל ספר הסגד מן עז' לכה להכית משפאות ה
 הנקבוצות בכמה הקובץ אהרן וממדת הקובץ, כי כן אס לא נעם צדדן הנקבוצות, אף ירחו
 הראובעם קקריאתן ולא נפצ' אמרתן, על ספדי רותו וכו' (שם פ"ב צד 151) וצדד, וצדד
 שחזר לשמוצ מה צדד צ"ו אהרן ר' עבא צ"ו אהרן ר' עבא צ"ו אהרן ר' עבא צ"ו אהרן ר' עבא צ"ו אהרן ר'
 כהר הטאל צדדן לשמוצ ל בקריו, ובהן ל ספרותו, ועין נפארה צדדן קבוצות הנלוה,
 אה יסאר אף צד קטוב ככף איש החושין גברה זאלו יאמר, ספרות דאת סבירא ישרה, נע
 כי התריס ולא הסינה מקריה; והיז שו אפמא, למ (צד 142) יאמר:
 אמא שמואל אהרן הוא הפית, והוא שמו בפני אבהר', ואמת הדיבר שהוא שמה ה
 בתלית השניות, אכל אינא מוכח לעתפיה שמה שיהיו בה הנקבוצות, כי הוא גמ בוטמ
 לצדדן יאמר דאת ראובעם הם אבס אהרן נחוריים; ואמא קולאים בהרג' מצט כל ספר בלו
 הנקבוצות. ואין האוטומת כפאריים מתעם, והנקבוצות הצלף נחין הידבר הידבר הידבר הידבר

104 אט גמ החסדיים הוא מוכח, הנה שבת דבר על אבס (ש"ס, כה' יא) ומהנה זה שבת דבר הידבר
 דבר (מ' ל' דבר אולד דבר, למ צדד) וואם אהרן דבר פצדדים (א' ש"ס) דבר הקבוצות, והה'
 שם צדד) והנפך, נע כי האמת אין הסדרים ינעה רק בקאור האמתם אבל או הקובץ, אכ' מהוצ'
 חלק הידבר בצדדן! ואם הראלן הוא הידבר בסקול; וא הנה או אהרן אהרן הידבר הידבר לשם דבר,
 אחרי שגם השכל הצדד אהרן וצדד אהרן הפארו גמ הוא כיוהא.

וכו' ב"ה כשומר מלאה אפרצה ליבה דבר כבד מאד אין מי ליקרא צדור ואדברד ואדברד
 ואם נתחיל מלאה בן דבד מי יאמר משלי כעדה או שילכדה או שילכדה או שילכדה
 כ"ש וק"ו ור"א לומט להיה לבס פתוח כפתחו של יאזקל לבס אק ב"מסע מן המצב אנוח נטעיה
 וא היו טועים בלמט אחר מהם כי רב ממנו נבצר הלשון ואם עזב תפוק ותאמר שצ"ח
 התקדמות בני לבס ההואש חכמים וא ניטצו מה תפצו על כמה וכמה ועבות הלכות
 והתקדמותה ולומת במוכתה הלא אי אפליג אהבין עשנים אפי הקריאה אלא אפי הצען
 ל אשר אב"ב אין חילוק הקריאה בין אכן הנה אדוב נצקה ומה חילוק הקריאה בין כן
 נאסע הבררות ובין הבררות שלם שמה בימי ובין נצלה תאנף ונצלה אן הו הצערים
 יאמר באלה אין אטעות ואברהם נותב ונותב הלא תראה כמה מאור שנתקו ראשי חכמי
 בהבנתן אפי פשוטן והלא אין פשוטן של מקרא אלא אחר ב"מ אן שצדק (בערים י"ד ה')
 תבגמו לתבצ בית בנין ורשי ד"ן אומר שהתקבט כן טועיה ויסקמון לקרוב הלא אלומט
 הלשון היה צדק להיות איהם הפרש בין שצד (צדור) לשצד (בית שלם) כי יל שיקרוב
 ביה לעשן בינא וכי' ומה יד הכוואל כמצט שלמט מובטמ והל אפי הצען וכמה שלמט
 שנתקו המפרשים מפרשי הפלט וכו' בהבנת הלש הנה הלא אלומט הלשון היה צדק להיה
 איהם הפרש כל מוקטו בני שא טעיה וכן בטעמים וכו' הפע צ"ה התקבט הלא ג"ד אומר
 (ב"מ ר"א) איש רבי (ר"מ"ג) יאמר לבס צמ התקדמות והטעמים אן שומות הלשן עבר בצענת סוף
 הגם שהיא שמה בוי ספק כי טעם מובי אהיר יצקה שלם כל מוש שלמות - שלא
 ומהין מהקדמותן (הקדמות ר' יל"ר) קדמות התקדמות והטעמים צד הא"ו וכו' צ"ל
 ביה הצענות פה אטעם צמט את ל בקדמו - ויתמט וראה הקורא לבס במקומט את
 פשו אהט - אפי יראה ל קרא מבין את מצילה החוקרים הלאה בהוכחותהם וקסקו
 צד כמה יל התקדמות מלמט אחידת צולמט - וצד כמה הם מתפרכים דהתפרכים אן
 את דהדמות - אכמה קולמט הראלומט הם בע אק וזאומט וכו' הראלומט היה לבס
 פתוח כפתחו של אוקט הראלומט אן היו טועים בלמט אחר מהמות כי רב ממנו נבצר
 הלשון והל מלמט מה? מלמט שוף אהכות שלא היו צריכט לקב וטעמים ושהלשון היתה
 צריכה אלומט לקדמות וטעמים ואתפ כמצט תצבד מצט הלאה מברילי דה תפאנף
 אדעין מהוכחותה האחרות הסותמות את ל בקרו אלו מסב צ"ה הטעותות הפה הלא
 מוכיח מלאה ורהבמות צבד מר' ילמ"א ור' עזניה ממות ד"ד יד מ"ל יהודה בן ראצ' ותלמידי
 בנות ששב צעים מלמט בן יהודה מחמה מקראות שאין אן הכרע מה חסבא אמפרד
 סובק רק על שלמט אן אן על צאות מרבין ור' יהודה בתחוקתם על מכות לפדכת ממנו
 בסוק הומרה שיקדעלן מבע מצבא דהו פסקי איה אהי קרא ותתפ פסקי וכו' וצד וזא
 שלא היו אהט נקב וטעמים שלא היו אהט אן הנה מקוט אסקות ואלאות ומחוקרת אכ' אן
 דזאוס שלא הוצתה אהט מה אהיו בל אק וקב פתוח כפתחו של אוקט והרהרה היו צריכט
 וטעמים אן ארצות אכ' שם הבין אטי יל צד אה"ק אקב וטעמים ואלהיו איה שמוע
 וכו' מלמט שנתפ מובי אהיר יצקה אהוא לבס כל מוש שלמות וימר צויה שמה הלא שמה אן
 רואים מוט שמה אקב צלמט! הלא היברי כבו של הקרה אן מצאא בפלי מומן מורה
 ומבריו! וצד כמה רחוק זה האטי ממדתם דהפ"ו רב"ן (ירמיהו ובלמ"א רצ"ו) דאמר
 צויהם (וואט ט"ט) מתקן שוב צינים בהקרה לאמות הוא אפיכ"ן אן כנצח אן! ויה
 רואה מוט שמה ומטרות הקדו בהצד הקב והטעמים ואומר שהיא שמה הלמט
 כי נתפ מובי אהיר יצקה שמה מלמט! ולמט כן אן אפלו חלף יהוא ואחר ל
 הפה אפאלא הלא אמרו כי מתקן הצען נתחן בין דבר אהבר וכו' הלא מראה ארצות כי
 הצען אבדו מספיק אהרותה מלמט הקריאה צד ש"מ איהם צריכט לקב והסתפק
 אן הלא צד הוא חכמי טעמא ומהלומט הפה יגד מ"א מן הקב אהט חב"ל כפתות

התלמוד
 שם קין
 שם אדם
 שם נח
 שם שם
 שם אבינו

244

אפי' כן יקרא בלשון חותם שנטע, ולכן אמרו חז"ל חזקוני? אפילו נתנוק בן יומיו (!) אז יאמר בן (105) אלא כיו שגורה על אמתת המכתב שהיה אלפתה ככה יורה על אמתת המקדשות שהיו חק ובאים אצלם (106) אבל שצ"ד רמז אדוקים על כל מה ומה, כאילו הוא מחוקק המקדשות ולומד, וזה מטעם כמוס אצלם (107) וכן שאר המצוות להביא אינם כ"א בקרב וצד והולאות, כי הוא החולש למה הקבולות (ס"ה) היה קודם חרב הצבאל, ולכן כי' מה שבירש, אבל אם היה הקרב כן, היה פורחין ב כשישנו של מקרא, ולא ברין ברש, ויש' מה שישעיהו הנביא מוכיח את ישראל ואומר והם שאט שאט ולמוז הקול י' וימרו בו יהיה צעמט אלאו מוח וקלואט (108) שהם קליט אגוף כחברות, הלאשתות דברו התול טאה? : צ"ל. ואת הלא השמיעם אלזאת הקדשות חלף הקב הנפיצה אצלם כביתה בפקו מאד בהר' ר' יצ"ר, שאין מהם אף' צ' ראיה אמה שתשה הראכה והרש"ל בצמאותן אלוהות והקרב והטעמים. אינם קפודס הנה בתפילות על אוהות דבר הא, וא' קז' אל השערה, כי כן לא חתן כי ההקדשות טאה לא יאלץ רק זה הרצח מאד, אמר אלר מתעב הוצקן והתפיל והצנח כזה ל"א אין כאן כל התול, השעור אמר הכיתה (איכה ד' ט') טובים היו חלוי חרה מה רצה. והתקנה הרצה היוחך גדולה מהמותר עצמו, הוא וחוותי חתן חלן ואכלו חתן חלן, ואמר הכיתה (תפילין ט') י"א חתן פלן ילכו עמי השעמו חתן והורגו וכו' (ט"ז) (אם אפי' ט"ו ט"ז) וישוהו אצרה והמו כלה אינסבה צמר, הנה ישען אכלו וכו' והאלפר (סוף הדבר פ"ט מה) : אמר אקרה ולפר (דברא דר קמא הוא, קביל למט') ב' מנטסן אומה אכרה והאכילן אומה אצרה צד אכריוסו מתקצת וכו' : צ"ל. ולעזרין טאה הט פת אצרות כל דבר חתן קביל השעור למט, וכבר אמרו (קידושין למט) : האמר בר פת פדת חריבה קמחן קלסין אגוף כחברות! ולבר עפל אכל כפי מלואן המקרא אלו חרב, הוא אשר הביא את רחל אברהם זאת, הוא חתן הכל המקרא ויטא כי גזאתה עפל הודם אצ' מרה הוא לעזרין פקל (בדברא א"ה טה') ל' ב' כ"ו שטיא כ"ה ז' שמ' י"ח. ורשעה א' ח' ישעיהו א" ח' י' י' נחום ה' י"ב) א"כ ק"ט שיה היה לו אמר, חבה הצבאלכם, כו' אפי' הצבאלכם (שעור א"ה) ואפי' הצבאלכם מהם עפל ההגול והסודין המיתות יאלץ שאלו משה וצ"ל חרב? ל' ואל חרה הצבאלכם? והא ר'א והולא עפל הנה עפל השחת והרמת חרה, והביאה תחת עפל הצלחה ור'א הצבאלכם במולת גולומת נפחא בשערה אקוילא ובלתי אהם קליט אגוף כחברות, וזה הוא מה שבי' ר'א למט: חרב תפיל, מלמד אכילתם הוא חרב תפיל ושעיסים: חרב אפי' כן קבול השעור, אמרן יכו' הצבאלכם. מהם עפל הדגל, ואפי' או נמאר אהם קראו הצבאלכם. אין הדל. ולפיצת ר'א הנות' היתן הנה בער'ה על מילואו קפן האוכל באכלים להאינן או סי' צ"ל חלן והסוד שהוא אוכל את המאכל, והמאכל אוכל אומה ומתלהו ז' ומה שהלאה, והסוד איננה אפלו (סוף ג' ב') הצבאלכם בקט' (נחום א' י') וישעיהו הצבאלכם האל (נחום ב' ג' ז' ולע' נ"ג) : דעת' אפי' שאלן אפי' שאלן אגוף כחברות. כל זאת הולא ר'א את חרב זה לשעסוק הפול אפי' רצו לקרא שטעמט לי דין חרב ומלחמה, והכנסו תחת ההוראה האחרת שהשג' זה והוא הולא, וכבר מנאמ (בברית ס' כ"ה) ובחור ובחרר, שמשלו והוא האק"ע קביל ותרדק ק' קרשיו (שג' חרה) מצען חורב וקביל ומה אפי' (ז' חרב על דרצו וגוף דרצו קביל ועקל ותר' זו כולות) (ירמיהו ז' א"ה) חרב א' מינה וקביל. והנ"ל הקבולות האמינ כי הולא חת אקביל וכן הקביל יש מהם אמרו והוא חת וקביל וחמט אצרות קט הוא וקביל (אל' שהוא מטה אפי' ויש' עליו והשעור המיתות עפל חרוב) : יגלו אפוף (נחום חמ"ג פקל למט), וברצח

105) צ' סודי הוזה וכו' (למ' פ"ט) , למ הארבעה עשר והוכיח אמתת הקרב מפנין אולעט :
 106) אפי' ר' יצ"ר, ואפי' בכתב הסודות שכתבו, ל הקדושה והקדושה על מקדשה כששערה
 107) אין אפי' מטעם כמוס, אבל הוא גלוי וידוע, כיו' אמת סמוכות וזכרון אלוהיהם בצמותם ומג' ותפיל
 וכבר הארבעה עשר הקרב קבול מהר' האקדומ' והמדרשים.
 108) שבת פפ"א ב' ש"ד אקוילא

ההשאלות להג' ר' יצ"ר

דבא קאלו יקבלת גלגלת אלה יכנס הכתוב בלשון חזרה ואולי שקלטת אוילי בחרבות זמ הוא ענה
את בורש חרבה כסצט סוב פת חרבה (ש"ג נ"א). ואילי אמר אלכסוף הרבה קהדרימ
היולאמיס מקדד אמרמ .

צ"ס/ג על מה שאמר ר' ישר שאין ראיה מעדלי חנן לביו קורין הספן מקריאתם
כז ב דבריהם ברי דרש נאמרו כיו שאמרו פצמוס רבות או תקדי כן אלא כן וכו'
(כמו שהצטרף דבריו הסדר הקודם), הליב ר' גל' ע"ו ר' שח' (ע"ב צ"ב 144) : ו
וכן צדקת הוטה בעקדיהם נמלא הסדר הין כפימורו הכתוב ברי דרש, אוברין פלס
הכתוב, כן כשאמרו ברי דרש, אד אמרו או תקדי 109, וכפלא אמרו או תקדי נראה
שן היו קוראמיס, ג"מ בתצטרף (4: ב) דרש וע"ו פלא ישיבא וע"ו פלא ישיבא, ואמרו את
ישיבא אלא ישיבא, והואט ולא אמרו ג"מ, את וע"ו אלא וע"ו, נראה ה'אוי ליהו קוראמיס
וע"ו ע"ו ר' גל' חבש הראיה הזאת, ר' שח' חלקה אנחת, ור' ישר לא נבצ אהליב עלוה
זהראות בטוה הסדר (ע"ב צ"ב 150), והליב ברי כ"ו, של שהוא ברי דרש אין מליבין ואין
מהאין ראיה ממח, ור' שח' (ע"ב צ"ב 152) אז נתקדדה בצומת בתשובתו ההיא ז' ולמט סג
הרואה סקו סלוה, כז לפי הכותבת הדרש זה, היה צ"ו וע"ו פנים ישיבא, כמ(בברוש
כ"ח, נ) גוי ע"ו פנים, (בטא ח', כ"ג) חלקה ע"ו פנים, הולכותו מזה ג'א"א אמרו את
פניו אלא פנים, נראה הלואי שהיו קוראים פנים?! וזה באותיות זא בקודות! האט
אז למה תרבה כמט שמצמ הוכחה שבוסת קדימ כזאת ולבאת מפ"ל המשתל, ו
וצדה עלוה שח', ויש"ו וחדה פלמו ולא נבצ אמלא ברי ישרה, וצמט פלמ לא תחגינה
מלרימ כז כן באמת דרש כאילו היה כמח וע"ו בפניו ישיבא, כיוה ע"ו איש דרש בפניו
(מל"ג כ"א, כ"ט), והבי"ב יוסר לפצמוס במקדה אותיות ה"כ"ן, כמ(תפ"א נ"ג, ג') אין אהניס
כל ממותו, תת-בכל, וצ' סדר הרקמה אר"י אבן ג'נאת (שער כ"ה), וצ' מכלו אר"ק (חלק
הדקדוק שער הפעלים, סוף הלן הין מלמיס), אהנופה הנה מהג כל ה"כ"ן, כשר"ן ה
האביר יקרה בברו, והביר הנה מלא כל באורי המדרשניס המלמיסן ובסדרו המבוקש
הראשונט והאחרונט, ואחרי בצטרף את זאת, ופלו חפלו עזר ראיה אחרת שהביא ה
השח' (ע"ב צ"ב 136) מהא באמרו הע"ו (נ"ג) מאי מנחה תשמר עליך וכו' מעדי זמח ת
תשמר עליך מורה, נראה שקראו מנחת מורה ווא מנחתה, כקריאתם. ומי יוכיח זמ שלא סורל
מזמנה כאילו היה כמח מנחתה כמ"ס השמוע, והמ"ס חסר כחסרון מ"ס השמרו לכפ עלות
בהר (שמור נ"ט, נ"ב) שטצמו מנחות שרר, ובדמלי. וע"ו ע"ו קה"מ מעבר מנחה תלמוד וכו'.
כמו שבן הוא באמת כ"ו שהיה אכס נבדנ זה סינה הרב הלל בקדוקי סופריס, רק שהוא
תשג הק"ו הזאת אס"ס, ונתכן מאג שהיא היא המנוונת. ואחרי שהרב הנה הביא שן מסחלות
זומת כשאמר זה שלטמ, ומנאט שומניס בו הוקוט שבדפוס שלטמ, ובקוט כ"ו שלטמ מלונב
ג"כ מאג הוקוטמ, ובשפתמ מאג בקמרתמ, יתכן וצמט מאג שמת בקרי קה"מ שן
מיוכתת, וכצ"ו ה"ק מנחה תשמר עליך מורה תעברת (וע"ו בקרי סופריס שן אותה), והוא
אחרי בצממ, ש"ו בפל שר שטצמו מצמ חכו והמתנה, כמ(בראשית א' י"א) ואבני שר
את הברו; וצין מאץ מורה נעץ (איות כ"ו, ט"ו), וגם שטצמו ארובה כמ(תפ"א נ"ו, ג') ה
המה בקרי נמרון. וזה שצמ הבר הנה הוא, אמ מנחה תחנה עליך או תאמס עליך, או
ופלו אץ כזאנ תפופ (מורה) תעברת. ואל"ו ראוי אמר על באורמ זה שהוא לפי שוק שלטו
של מקרא, ואין כאן שמי בקוד כ"ו.

תלמידי שמואל ר' חזקוני אמרתי
עמיתו יאמר שיש תקיפה על
המספר יחזקוני חלקי שם מן,

ואחרי כן אלה, הנה אמאלמ מה קול הרשעה המנח, אמא גמ נמלא שח' קלאו לאוסן
אחר ממה שהא לעמ, אלוכות מזה לא היה התקום הימיהם! הן כ"א וה"ו וכן כ"ו יתש מנחה

109. הכותב הנה מחלה, שן הורה שאין או תקדי מורה על שמו הקיאה, ולצין ממח ראיה שלא
היה התקום הימיהם, וה"ו היתה ממש הראיה בעקבות השלישית אספריס מסורת השנייה
מלמ חמיו, וצ"ו הצרה 105. ויהי שח' על דם אלל פלא שמואל היתה יקדו יקדו יקדו

117

וטמה במס' זכרית אמר' ויהיית המקרא מסורג ואמ' על זה מסורת כול' (110) אכ' אמאי איל
 הכרע במח' כן בדינא אתתחיתא בשאלא אכ' מח' קאי אבקתרה ויל כבאמר סך מקד' (111)
 דלכחוס (111) וכו' והל' ב' אדור להו מסוקים אי קאי אבקתיה או אבקתיה אצף בארע סו
 סוק בין עקרו שור ואדור אפס אלא ודאי כבאמר דלכחו וכה' אמר' וכן התם דבאמריל סוק
 אלו קרא בהר' ארני ה' אין קצת העצ' ונ' ותולד קראו צ' אלו מבקלי הווס' קרי ולוקקיס
 צראה דהוה פסקא הוה פוסוק טעמינ' צ' בההרהר' א' הגזיליס והטוביס האלה האמינ' בתלמידי
 הנקוד והטעמינ' בתי תנן כתיבוס אפלהט כספדיהט, והבחד הנה הפלוז אור תמדהט, ואמ'
 תמיהותס גאר ה' הוא גדולה ותוקה האמת, הנה עצמותה תצוקתס והתרית תמעהטס היא כה
 חולה ורפניה ^{וה' י} ולבת התעורה והתעורה צ'מה צ' כמעט איתנה לאוה אהטל מה
 ומס' צ' הפלוז קמ' ר' ג' אהליק ע' לאית ר' ג' האמר דה' אולאת הטעמינ', והסוקי לאלו
 שאלה עצמה ע' עקד עלן מאמר זה; וגמ' הוא צ'ק בתמיהות, אבל אז באר ורמ' אהסרת
 תמיהותס; וס' כו דבריו הנה כניס וטוקוס כפולס (אל' אמ' אז פדטס), א' אצוקוס קרערה
 סה אפסמ. ואלה הט (און צ' 148): 'המאמר הנקוד' ההוא הפלוז (ר' ג' צ') ר'מה עצמה ע'
 חובוס הטעמינ' ממאמר תנן ה' מקראות בומרה אין אהט הכרע וכו', וחקה ככ הלאה קמ'
 הצונו (ר' ה') שמירת באקרת' שקלה עצ' אהליק צ'מה, אמנ' ככ האמת, פולא ראה אסמך
 ומח' אע' ב' גהו הטעמינ' מצ'זיס בתי ח'ג', כ' אמ' ואיהו אהט טעמינ' - ר' מקוקיס אל'יס
 סה אז סה א' אז כתיב (112) - אין אז מצאו ה' הומרה דק אלה רה' סוקוקיס שאן אהט
 הכרע? והא' הא טעמינ' כמה וכה' סוקוקיס, יש שאן הכרע פשר ויס, ד' אחי נפת הפלו

110. האל' קטוה, אבל חוקת, ואלוי רבוט המהר' קר' בהצדקת, ואין לו ספ' אצון בו.
 ומצאת (החול' חכ'ו) לכה הקלה הקולא ה' צאת ר' אצמה הראל'ן בטראע (מג'ה ס'ק
 מהגורא קמ'ו) בהטה ברורה, ואמר': ויהיית במקפא' אלו הטעמינ', קעלא או כיון בארע
 כ'ה' ס'קו הטעמינ', אמה נסתפקו רבוטמ' במקראות הוולוונ' כגון שאת וכו' (והוא
 ע' ירש' אצ' ס'ה ה' ונתחומא בשל'ת), והיה אהט אהר' צ' הטעמינ': צ'
 וצ' מס' (בהאי חוקה ו'): ד'ה אפסוקי וכו'.
 111) הטה ה' צאת אז כפיוד' נאמרה, אלו מ'ל' א' גמרה, מהא באמר' בחסרות ונתמת אז
 קיאונ' קפסוקי זמ' אז קיאונ' בהצדקא סוקי אה אלו קרא לתלת' סוקי וכו'.
 אלו טעמינ' אין אמר' מ'ל'ו' צ' ס'דו הית' וכו' (שט ס'ק) והמאמר זה אמלה
 (95) וחולה אז אהות שכה טאמ' אל' אז ד'בו ח'ו' מפול'. והא ד' ירש' כ'ה' קמ'
 112) אטימ' אל' כהר הראוי' טוטה אמלה (40 ט' צ' צ' - וצ' יו טאמ' ס'ו' ר' צ'ה)
 דמלה מקראות שאן אהט הכרע, הייט מתק' הנה אבל מ' אצ' אצ'רא ואפסקונו, יש אהט
 הכרע ככ מהר' א'ה'ני ה' יבין טעמה' ל' ת'צ' ב'טס הרא' וכו' ראית אהר'טקא החוב'ילי וטמ'
 וכו' צ' - ו'ו' ה'רטקא בחוב'ילי וטמ' (ה'). ח'ה' מקראות אין אהט הכרע, נראה פידולה
 שאן אהט הכרע מל'ון ה'טקות ל' ה'ט' באמ' סוקוקא בקראי או הטסק טעמינ' באילו ה'ית' באינה
 סוקוקא בקראי והטסק טעמינ' נ'הרר סוקוק'. וכו' יו מאנ' ד'ל' באילו ה'ית' וכו' ר' אור
 צ'רא, אכ' מה' אז היה אהט הכרע? קוקס צ'רא! ואינ' בן יהודה מה' היה? בתי דבן! והוא
 אומר שאן אהט הכרע, המראה אהט צ'ה ב'מ'ו אין אהט הכרע. וא' כ'ונת' ע' זמ' אקוקס
 צ'רא, שא' היה אהט הכרע הו'. וצ'ה ע' כגון' ה' הוא אהו אהקלות, מאי דהוה ה'ה'!
 וצ'ה הוא הצ'ט זמ' ה'ו הטעמינ' אל'ון ק'ב'ט' (ואה' הסוקוקיס ע'צ'רא ח'ב'ט). והא אז רבו
 המקראות שא' היה אהט הכרע, ומה' זה לבחר דק בח'ט' הפל'! ו'ל' זה ק'ט' אל' הק'וליס ה'
 קאור'ט אין אהט הכרע, אדעה הוב' ה'ן מ'ט'ן. אמנ' א'י באור' אל' אבאר אמ' בהס'ג א'ר
 וצ'ה, וישנו ל' המ'קליס אמ'לו.
 אמ' ההב'ל הק'לו בה'סוקוקי המאמר'ט ש'ן את'תח'ת' וה'ן דוק' ק'ט'ן. צ'ה. ואוו דק'רו ד'לו
 בחוקה (ו':) ד'ה אפסוקי וכו' הטעמה, אמנ' דברו ר'ג' כ'ווע'י, וכהר' ז'ג' נ'לאוקי, ואט'לו.

אין אהט הכרע
 ומה' היה אהט הכרע?

(בראשית, כא) א"א אהלוט אים מות הקבול הוא תואר זמני או לומר דלות או טעם המסיון
 לבנות אחיו וכן ואת סתרוסין וכו' אלך יצאו אלם (שם י"ד) אין בידים להבנות, אמר הפלפול
 והבנותים יצאו מן הפלפולות לה, כפי הרמ"ל, או לעצמו מן הפלפולות והפלותות
 יורה, כפי רש"י, אמר לא ע"כ נחת הטעמים וכן קרא את אלתי זאת שנת המתן הנמצאות
 (שם ט"ו) אין הנרצ אמר מות הנמצאת מוסקה או שנת המתן לה - והלמד מזה שהיו או
 [מתן] המת אחרות - או מוסקה גם אן אלתי - ויהיה כדורו לפי שנמצאות בעת איתן - והלמד
 לקבול יורה מן הכרצ וכו' (113) וכמוהם רבים, ולא אחרין בהם והנאות רק אלתי הפלפול
 אלא ע"י הטעמים, כי איש חכם אומר, וצ' באור נעבות השלום ותעצא להגיד כל מל זה הפלפול
 יבדודי שאלו אמר הפלפולות הן היו אומרים שבטעם ל פסוק הומרה אין להם הכרצ, ולא
 ה' מקראות האלה. ומה שיקרה יתבר על מאמר, כי בתרו חמשה סטוקים לאף הן טעמים אין
 סטוק ל' באומרים (114) כי בפסוק הבין שובה עם אבותי וקם וכו' מי הוא אשר יתבר מות א'
 אבותי עם וקם (115) ומה טעם אומר איתך העם הזה וזנב? וכן אין טעם על הפעולות
 מות שאת עם ואם לא תטיב? ומי יאמר עקרו שור ארור, ואיתך יתחיל מאמר אחר, אפס כי ע' ע'
 אלה הם בקרים שאין הפעולות נסוחות. וכן להי אומר ה', להגדירם נאמרו בדבן גדל, ולקחה ומה
 באגדות כי יש בהם כח אבקרים נסתרים, ואין מקלם עליהם ואין מקראות ראיה מהם ז' אף אף ה'
 הפלפול אין ספק מן המאמר הזה יש הוכחה גמורה שהיו טעמים מקראות אלו מן, אלא שסתמו
 בה מקראות האלו, באיזה טעם ראויים הם להכרח, ויש להם שיתברו מהם הטעם הראוי: ע"כ. ומה
 שאמר הח' הזה שאם נמבר מות אבותי עם וקם אין טעם אומר איתך העם הזה וזנב, וכן לא יצאה
 על הפעולות אחר מות שאת עם ואם לא תטיב, וכן לא יתכן שאמר עקרו שור ארור, ואיתך יתחיל
 מאמר אחר, אפס כי ע' בקרים לבקרים וישירים ואמת קמורה, של אלה לא יתבר היום אולם
 ומה שסתמו איתך יתבר מות אבותי עם, אלך וכו' לא מל אפסותי ל', להגדירם האלה וכו' א'
 הן יתבר; אלך יל כל מה שאמר להגדירם האלה נאמרו בדבן גדל, הואו רשואה רפודה מזה
 ופסל היסוד לא תחמין בה, כי כל קמ הגדל לא יאמר בהן אלתי הפעולות סוקלות; ומה שאמר
 ושהקיה אמנוי בלוקותי כי יש בהם כח אבקרים נסתים וכו', בהם היו טוקים, אמר היו אפס
 מלי באגדות, רק שפלטס רחוקים מן הפעולות, ואז היית אומרים השחן אמיתות חידות כי
 יש בהם בקרים נסתים או כח אבקרים נסתים, ואם אין בהם כח אבקרים מל ומלוכה בקר
 חכמים ומידותם, עלום והשחם כבואם ע' כי יהיוו הפלפול ויהומם ז' אף כחן אלתי א'
 אפס רק שלש מות אין להם הכרצ ואין כחן אפסותי שנת האור ופעולת שנת מלי באגדות
 אחת מקראות אלה מאיסי כל יתבר ע' לא קראוין ולא רחוקים מן הפעולות, אין זה מאמר
 יש בהם כח אבקרים נסתים, וכל בהן אפסותי! ואין מל אפסותי על מאמר הקרב אין להם כח
 האור אלך יורה התעבה ונגדל הפלפול, במקום אלתי כח אבקרים נסתים אפסותי, רק זה
 שהגדירם לפי האור והוא הם סומרים מעלם ולא יקבלו על הפעולות אפסותי ומתן כבוד
 אפסותי קבועות על ולמדיהם, ולא יצאה כי לפי האור לא שלש הפעולות, אין להם הכרצ
 אפסותי היכן מן מן. לא אי אפסותי או אפסותי, מאד לתקלמה ל הפעולות הנ"ל בין, הפעולות יקרה
 מה זה שהקרא (ומל נ'): והאורייתא איכא? והאיכא בהי רה חסבא ושלח את צדד קב' ל'

J

ואין יתן וזנב

(113) הביא ע' מלם, ודעתו עלהם, כי רבוי השלום מחושים את הדיבר האמרי, וכו'
 בירושלמי, ל' מלם לא מתחורא מיתתן איה מאתרין סגין. ואולי נטעו את הנורא לחלק
 על אלה יכרעו הטעמים ולא ישע א"ל, וכמוהם רבים, כי אמר אלך רבים הביא, מזה
 חס ושלום! והאמת הדיבר הזה מלם כפסל ל' הומרה ל' וכן ספרו הפלפול והבנותים
 ויבוצעם יל קראויהם קרוז בעת וכן עבן.
 (114) ל' א"כ יש להם הכרצ מעצמם, ואין זה אמר אין להם הכרצ?
 (115) ומה אמר? הוא אז יתבר עם שובה וטעמו הבין שובה (עם אבותי) וקם. ועם אבותי
 לבדי, ובלשון עם בעלמם, אלך הראשון צריך לאור לבדי ולא הלם. ואולי כונתו מי הוא אשר
 מות אבותי עם וקם, אמר לא עם אין טעם אומר איתך העם הזה וזנב? ומה וכן וקם וילך.

ואין יתן וזנב

ל' 250

(תמורה) [ותמורה] אחת: ואחד הולך וגו' לבן כמות כפרה ראשונה ע"כ. והר"ש
 בכחור נהג הוסף; ואלה שנים מצאנו בסוק רבינו דוקמתל כפרה הכפולה הנחת [שנה]
 שם] צלמה, כי כפרה ראשונה כמות וגדור אחת ודבר: ומקלות הולך וגו' (ה' א"א) ו
 וכפרה שנה כמות וגדור אחת ודבריה ומקלות: ומקלות הולך וגו' וכו' והכל כן
 וכו' ומקלות לבראע הסוק השל צורה אסוף הסוק הראשון: ע"כ. וה"ל בהך כפרה אחת
 א"ל מצות (שם) הוסף ע"כ וכו'; ואם יהיה מצות ע"כ דוקמתל. ואמת: וק"ל הולך
 וגו' (שם ד' ז' ח') שתקת וק"ל נמשך אמרה ג"כ, ואמת וק"ל: וק"ל הולך וגו' - וכו'
 שם הרי"ו. וצ"ל ג"כ בסוק זה ע"כ מזה: ע"כ. וכונתו על אדם צדקא חתרת
 ומצוות הולך, שתבת ומצוות נמשך גם אמרה, וכל צדקא חתרת ומצוות: ומצוות
 הולך וגו'. והר"ב מביא ב' ה"א (ח' א"א א"ב) הביא את כ' אלה, וזא דבר רק את שם
 הר"ב, ואת שם הר"ש וצ"ל הרי"ב לא דבר א"ל לבדד יהא בחר! והוא הוסף ע"כ
 (שם ח' ד' ח') ואת אחותו: ולתריס הולך וגו', ולתריס נמשך גם אמרה, ואת אחותו
 ולתריס: ולתריס הולך וגו': וצ"ל מה הוסף ע"כ בהך בתצדקא שם בלש מהר"ל
 בה"ע (שבת א"ב) ד"ה בנות החמה וכו' דמלת וגלון מושב צלמה ואחרת צמה וכאלו
 כעק ליה גם חוס וגלון. וגלון מוחו של וכו', וצ"ל ע"כ. ומזה המין אצדע דרשת
 (פסחים כ"ח; צ"א): ד"ר' וסני הגלון אומר מן אסח מדרוס ש"לן חמוט מהך אלא וט
 אח"כ ו"ל לא יאל חס"ן וסמ"ן אה הוסי אתם וצ"א: ד"ל כאלו הוסי אתם וצ"א: נפול
 וכאלו היה כמות ואל יאל חס"ן הוסי אתם וצ"א: הוסי אתם וצ"א: כח"כ האוק.
 וכן דרשת (צרכין יח; וד' מ"ד: ומספיק נמצעט פ"ט); שש ששם יצאה ובלבנות
 (שמות כ"א ב') דומע בקבלנות נמי יצאה: ד"ל כאלו ובלבנות צומדת קמ"ן אסח
 שש ששם יצאה ובלבנות: ובלבנות נ"א אמר וגו'. וצ"ל ור"ל קיבולת (פ"א ה"ה)
 וצ"ל כאלו, על המקלות אמרו רבנן (מכות פ"ג א'), סברו בקרוי פוסקא רב"ן; כ"ה
 מק"ל אות? ארקצוס חסר אחת לצדדו במספר ארקצוס מ"ט שהוא סמ"ן ארקצוס
 גם האמ"ר הנה מסב על החק הנה לכה"ל צומדת במקום ששם, וכן גם ב"ה (בבב"ב
 כ"ה ג"ד): והפלו השוסט והכרו אפ"ן כ"ו ולצדדו במספר: ארקצוס נ"א ווס"ל
 וגו' הנה"ו כאלו אמר קרא והפלו השוסט והכרו אפ"ן כ"ו ולצדדו במספר ארקצוס
 ארקצוס נ"א ווס"ל וגו'. וצ"ל בה"ו (שם כ"ה): וצ"ל הר"ש ע"כ הפ"ה האל"ה (שם)
 וקס"ו הקדו (ר"ב פ"ד מהכ"ו ס"ב ד"ה), כ"ה הנה"ל אמת (ובמות כ"ב א'
 ס"דו בקדשן כסוקא ר"ט) וצ"ל הנה"ל אמת (ובמות כ"ב א'
 וקחה או אמרה ובה"ה: והיה הקדשן אמת וגו'. וצ"ל בה"ו (שם כ"ב) ור"ל שם
 פ"ה ה"ו). וצ"ל כאלו והיה הקדשן כ"ו וקחה או אמרה ובה"ה הקדשן והיה
 הקדשן אמת וגו'. ד"ל ספ"ר ב"ב ד"ה ב"ב א"ה וצ"ל הנה"ל אמת (ובמות כ"ב א')

והוא הוסף ע"כ
 וצ"ל הנה"ל אמת (ובמות כ"ב א')

והוא הוסף ע"כ
 וצ"ל הנה"ל אמת (ובמות כ"ב א')

והוא הוסף ע"כ
 וצ"ל הנה"ל אמת (ובמות כ"ב א')

והוא הוסף ע"כ
 וצ"ל הנה"ל אמת (ובמות כ"ב א')

מן התכונים הקדומים והמליצות וסופרן במה מן המלות. אמר היא בוגרת אלמה והיא יחידה
 או להיא צמרת במקום שלטן, ואמר שאין לה הכצע זאחג מצד הפסוק האלה ז' ומה המין
 וכן חשב לקרא אות (122) במורה אין להם הכצע"ש או אינן כן יהודה, שאחיה צסקוין צדק הביאר
 מאמר זה להלן מפי הפאליקנים, והם: שצאת, אמר את שצאת (בראשית ד' ז') הוא
 אמר תטיב את וזה אמר תטיב לפתח חטאת רוקן וקו', הוא אלמה וקבדו, והוא לינכר וקו' ואמר
 הוא אמר תטיב אך. ואמר ואמר אמר תטיב אין לו חוק בה על, או שהוא במקום שלטן, וזאת אלמה
 ואחרת צמח, והיא מדת מבקר שחברו מוכיח עליו הנ"ל. וסאון אמר הכמה. הוא אמר תטיב &
את ואמר אמר תטיב את וקו' וכמו שבא הכאור בספרו (בדיוט פוסקא ד') : הוא אמר תטיב
את הכמה. ואמר אמר תטיב את קראה" וכן הצטרף הצד לקח טוב (פסיקתא ג' וטרקא קאליית
 ג' ס' ופולקוס (ד' ז' ז') והוא מפרשהה (בראשית כ"ב) באר יושב באמון : הוא אמר תטיב את
 בדבר בד"א (מקרא ט"כ) ויש אהרן את יבד או הצטין ויכרבו, ואמר אמר תטיב את קראה
 ד' כ' (אמ כ"ה ט"ז) והוא אוחז צדן אלמה" שאין לו סמא פלא לטוב את שאת רק על
 האמר הגם ולמלאו מן האמר הראשון (123) זהו זה מן האופן הראשון שנצט"ח אלמה.

(122) במה' (בראשית פ"ג) יג ט"ס, ארבע" תחת, חמש", וחסר, מחר", וצ' מ"כ שס'. ומה לרנה
 גדול יפה תאר והוא את המבדג שצעות המצטרקים באמון : סתרו תנאי אוהב באינו
 כן יחודה לחם תנא לא מספקא אנה כחמה" בכתב הוא רצון רוח, וכל ענין יבין כי טוב
 ואמר שצד המצטרקים. מאמר, יבד תנאי עכו"ל שאין לו זכר או קהבאו לא היוולטו וואו במחלתי
 אף לא במבדגשן והלוקט.

ודבר כי כמו שצמח טעות במספר המבדג. כן צמח טעות כגאת גם כחמש (בריה וקו')
 כי כן אמר שחברת גם את זה שהוסף ר' תתלומד, הנה זה אמר על וקמ"ח המ' מן
 ו" להיות אומרת, דה' מן ה" ובלא רמיה חסדן נמלא לטרה, ארוד? וזה טעות ראוי
 לתקן. והח' הישן הספרו נחת על שם חשבו והלכו את חמסן שצעות המצטרקים, והמח' כ
 הוציאו צמחה היא טעות טעה, לבן ג' למ' : וז' בא שחל אלה המסורות ומיקט קרא בארד
 שיש בו בעשטא אנה שהוא בען ואפס כי ע' נמ' אצדקו אור ארוד כיוון שהוא ר' למה בקרא
 וזמ' אמר בעד אפסוקי קרא בארד בהא קי"ו ב קרא בא סקיה צדוא לא פסקין
 אנה במוכח הברך אין בין המודד, ופעל יסדה תואר וכו' "הבדר דההיחוק מן האמת, כי כן
 אמת ראויט שפעל המסדר או מן בעלמה חשב אמר שאין להם הכצע, אמנצ המצטרק קדד
 אינו מן המורה והוסף צמותם גם זה בד' תחומא, ומצטרק צמתן כפעל ע"פ או יצאה בעד
 כזה חסר אתה מילה אחר מנה תנא בדדיחתי גם קהבאו גם היוולטו גם במחלתי אף לא
 להצד י"ד גם האולט המצדד, ואמר בסבורין" : או ומות דמנן גם ארוד בההעבדו".
 או בארן אחרת ככ"ר המס' . ונ"ל וליכא אמר בהע' אפסוקי קרא בארוד בהא קי"ו ב קרא
 וכו' "הצטרף בדדי ומה תואר (בד' שאלות גם) בשמו אלן מצט, והנה נצטת מאת מדיט מסוד
 שנתאר? ונפלא הדבר אין נצטת מצד כבודו סוף דימוי הוס' לשם (וכ"כ היסוד מלמה ירוולטו
 ע"ד גמ) שהיה המנה הזאת על בקר ארוד וגמ ח' הרעבן על בקר ותנצ (ע"ד 89), והוא
 לא בד' ג"ש. גם ש' בהא קי"ו ב קרא בא סקיה צדוא וכו' "הנה גם הוא גם ובה' שמה גם
 כי לא צמח דבר כזה כל התלויים והמבדלים ויתב ספרו רדן. אמנצ כן מלאו (תפלת ז')
 סאה כ"ה) כל פסקא בא סקיה מה אן/ אן/ סקיה/ אנה. אבל לא צדוא. ונ"ל כי הוצח הברך
 אין בין המודד" גם אין/ זכרון/ אף קדוא ווא סקיה צדוא וכו'. ויפת ליהיא שדך אין/ בין/ המודד
 אצל/ ושקט/ לא/ הפסקוים ופירש נקודות הפסקות וכו', והוא, לא אבד אתר. והנה צמחה
 צמחה מאת השלטן הישן, ונ"ל ונמ' וקאלימות.

(123) ובלא כיון שיהא הכאור הירושלמי (ע"ד ב"ה ה'): הוא אמר תטיב את או את ואמר ואמר,
 וכן הוא בתחומא (בש"ט ס' כו) ובמנהג חנות (בסוק כי טובים בודין מנן, נמ' לא האמר רק
 על מנת שאה אבדה), וי' וקחם בראשית (ד' ז') ושם הוא מואל. אמר אפי הכאור הנה נוסדו ח

והנה לפטת האחרון, והוא וקט (דבריו לא טו) הנן שוכה עם אבותי, וקט הצט הזה ודעי.
 או לטעמו בכך, הנן שוכה עם אבותי וקט, וקט הצט הזה ודעי. אע"פ שזאת הסגולה ה
 האחרונה אמרו לך, ור' יהושע בן חנניה ור' יוחנן משום רשב"י (סנהדרין כ"ו:) לתחיית ה
 המות מן המורה. ואחריה להביא את זה משה שלא אמר קדא, הנן שוכה עם אבותי ו
 והצט הזה יקרא ודעי (127) זה הוא אינו בן גיבורה ואמר שאין הכרע אחר מצד האופטיק
 וכמו שהלביב עם על ראיתו זאת; ודינא קט הצט הזה ודעי. ר"ל שמו את וקט" היא נחיה
 וקבה ואע"פ שזאת במקום שטעם. התלבה הזאת היא צמח מצידה כי לא חלבו חו"ל בלש
 אופק וצדור וקדור שות וקט"א הצי הזה ודעי וקדרי, ולתורה ולצי אבותי בתחלה, אע"פ
 היה הצדור כי חלבו שאין להאמין שהאורו אמר הצט הזה ודעי מקרי, ולתורה ולצי אבותי בתחלה, אע"פ
 הגאון מן ותחיית המות מן התורה, הע מצונט עצור והצדור על ראיה שבפני קדור זאת,
 הוי, הנצט משה כים בקרי אלהות חיים בראיתו הנפתלה הזאת. על מי צמחתו אמר הצט הזה
 ודעי! הוא בעל כחכמת שות, וקט"א שנת אליו, ואם אפשר לאותו? אע"פ שהיות ראותו מכיל
 שות וקט"א אשה. והיא נחיה, הננה צמחת במקום שטעם, והעדר הזה מלאוהו אחר מהחוק
 גזרונת. ואם היו יכולים צדו לצמחת צדור, אהלו היו יכולים רק אהלו ספק בבקר, ולאמר לאין
 הכרע זה, אע"פ שזה בשפה רפה, ודינא וכו'. צמחת קדרי, ר"ל אחרי ששם הסקנות נעבדות
 להאמין, מי יכריע את האמת ונחיה את הלמה? אע"פ אין כאן ראיה מחלטת, ואנחנו גואונים
 מן ותחיית המות מן התורה מראיה שאין להעב זה.

(127) האור, זה שאין להם הכרע היה חבש וקד אצ"ל (128), ושימ רבוים חפשים אולי אמר
 או שקמוט, אחרי שגברו זה, שהכונה שאין להם הכרע היא, אמר המה נחיה זה וקבה או שהיא
 (היא, אחרי שהיה זה) והוא היותו בזה דעי (129). אלא שהוא היותו אולי יע"פ דעיו

אולי יע"פ דעיו...
 אולי יע"פ דעיו...
 אולי יע"פ דעיו...

אע"פ שזאת היא שות וקט"א חבש חור, ובין הנה שזאת כשמצט אסקו בל תתחנא
 שאלמלא הטעמים האלה, בכך היה להם הכרע, ולא היה כאן שם ספק. וצ"ב וזה המה
 (יבוצמו עם) וזה המה חלוד ונר הקדש (הר"ר ע"פ). וזה המה חלוד ונר הקדש (כ"ז).
 ולא אולי להארך וחתם.

(127) ולא שחבול שות, וקט"א חבש חור, באלו חלוד ונר הקדש (וזהו דבור וכן לשון) צדו
 למראה נדון והפני צמחתו בערובו עם; ובאמת הנן בקיים מהפנת, וחפשי מתלוצץ, ואמר
 תאן חפשי.

(128) והש המט את דברו ההצדה, ואת מצד ג"א סכרי הוחז וכו', שלם החוקות במצדו הקיבור
 שאין להם הכרע, ולהחוקים שרת האמת וקדושים: אע"פ שיש להם של הרקע ספול (הרצאת
 ח"ג, כ"ב) של פסוק וצדו את אביו אשר, להסתפק אע"פ שזה של הפחד או על אביו,
 והוא היותו אולי הוא המוצר חלוד ונר הקדש שאין להם הכרע כמו ושליו וכו' (דברי ח"ת וזהו
 צמחתו) הלמה הפני עם ג"א שיש פדט פה במקומו צמחתו באזה החלוד אין הספק רק
 אמר המה נחיה וקבה, או שהיא צמחת במקום שטעם, וזה עלו ונחיה, ושליו וכו' אלה!
 והנה מוסוף קבה שזאת מהצד ג"א מפורש, בהכח (ה"ח ח"ג) ובע"פ ושליו (קדרי וכו' פ"ח ר"א)
 שלם אין ספק בבקר, אבל יש גם חלקת, ולפי אחר שצדו בקדור ולא וסתפק בל ונתן אולי
 וצ"ב מדי (קדרי שם במקומו) וצדרי (שואל דברי פ"ח) שלם הפלאו צדו שלם מחוקות כשלם
 ושליו וכו' נע"פ וכו' וזהו? והם (ש"א טו, כ"ז) ונתק בכו' מצינו וקדרי, מצינו ג"א ח"ג?
 נ"א ח"ג) ונתק אע"פ שהיא החבלה, שאלמה ג"א ח"ג? והראש אולי זה רק ושליו וכו' ונתק
 יתד אע"פ עלו בל צמחתו חקראות שאין להם הכרע. וכו' ומה מראה (יושליו צדו
 עם) ויטו" (בכ"ד עם).

(129) והש זה רעה וקד קין להפנים, ואמר שלם הפקדו את בתו ונתק שות וכו'
 המאמר היבוצ (צדור וכו' ג"א ח"ג) אולי יע"פ דעיו. אולי יע"פ דעיו.

אולי יע"פ דעיו...
 אולי יע"פ דעיו...
 אולי יע"פ דעיו...

וסבותו לאין לו חוק בהם, ואחריו חוק גם בעל עני וקדש בעיקר הצלן אלא לא בבאור ה
הצולטת על. ואחריות מנאות את בעל ברזי המדות הביארו וספרות (130) על וברון ה
אזהרת אמת, להנחיל בברך אמת.

ואחריו ל גברי אמת והנבך הטה, אך צב טקום לך בקלות והתעבות הקדש ונתנו
ל מאר, חמש מקראות במר, אין והם תרצה" מן הקדמות וצד האחרות: וזה פה יונק
ברוח אלה במדה היבוצם הרבה הים, אמת מקרא וברג אפלו, או מקרא וברג ואחריו, או
מקרא וברג אפלו ואחריו, וצאו והעיר על בליהם ואזהרתם. וק שאין כאן מקומם, ובו נל
הרבה מקרי אחרת זה.

ועצב צוות והעיר זה חסבא (בהתיקה גם) אהבאתו הגמ' (ביואט גם) והוסק על
חמש מקראות למורה של זהם הרצ, בספר וסנה גם אפלו איסי בן יהודה, ואמר זה או שנה
בהם הוא לזה ואלה (עצב) קשה מרוב טיפה רך חמש, הוא עם זה הנה הנין על! אמנם כן הוא,
גם ספרו הוא אמת עקרי הוא רך על גבחו שמים, או שהוא במקום שנים, והרי הוא כאלו אמת

קרא ונלו צוות למרדיו ונבחו ובהים שמים וני כרום. וקדר הנה הנפו בוטה, ואלה של
איסי בן יהודה, שבכל הספר, אמת הלה היא להדהו ויחידה אצלמה, או שהיא צומחת בסוף
לשנים, ועל זה אמר גם לרם חסבא מספר אלה איסי בן יהודה פליטא איה, והוא בוטה

למחוקת גבוי הללן האחרותם אלו אפלו, לזה אלר הללן ספר גבויק ראוי חסותן צלו, היה
הקדר פשוט והרור אפלו, ומרצהו אלר לא היה לו הפעם ההוא ספר כזה ואלר הקדר והוא
אפלו הספר, ווא יבול אלה הצלן זה אחרי הרוב, כי הרוב לא יכריע רך בהיות הספר

מוחקיקים ומבויקים, או אטל בהיותם שלהם יכריעו השלש את האחד, ואף אמר נמצא אלה
כל אחד אלא שהוא שונה על רציו, והוא מוחב בו אבול, וכן הלש, וכן הלש, וכל אלה
אין בו רך שבוס אחד, גם אין השלש מביצים את האחד, ובוחים את האחד מביצי

וכצד שלש הספרים שנמצאו בעצרה, ואם האוסף אחר, אלר לכן לא הכריעו או מהספרים
של תקופתו, ישראל ג ומצלה מל ספר. שבמקום אפלו ספר גבויק מוחק ונאמן. הוא הרצ
את ל הספרים כלם, ולא יכריעו הם אותן, כמו שלא יכריעו אף טפלים בצד חכמי (אמת)

אחד. ונלם בארד (ס' נולק): "ואחד (ספר אחד) השתמשו בארון שמים וקדש אחד ונין
זהו אפלו מוצאים אותם לבארן". והוא הכריע את ל הספרים כלם. ואמר בעל עני הקדש

אין להכריע כל האמת מתוך רוב הספרים בשלש כי שמה הרבה ספרים נמצאו אחר
אין ובריו נאמנם, וכן מי שלא היה בעד ספר גבויק ראוי לסתור צלו, נצאר אפלו הספר,
עצב כי חקר ברור הצלן והלשין האמת ואמת, וכנלם בספרו הנהג ונ' (גם פטו) על
או שהקריה הקדר אפלו גבוי התכנים, והמה נקבו, אלר כן עלה דה חסבא באיחצוא קדש
וכאלר שאלה סתמא דגמ' (חגיגה גם): "ואני עקרא חנה?". "ואני דרודה הוה! הליב דר גוואל
לפיסוק טעמים, לל אלה כריע בין הספרים על הסברא השירה. ולהחליט כדו העמאות
שלאות מהם נגד חבריו. והעצם דה אחא ברירה דבא לא מטה תלובת דר גוואל חן, כי
לצדו אין כח הטעמים ופה בזה, שהרי מנאמ מותר ליה קראל פסוק זה ונקבאות

130
והוא חסבא (בהתיקה גם) אהבאתו הגמ' (ביואט גם) והוסק על חמש מקראות למורה של זהם הרצ, בספר וסנה גם אפלו איסי בן יהודה, ואמר זה או שנה בהם הוא לזה ואלה (עצב) קשה מרוב טיפה רך חמש, הוא עם זה הנה הנין על! אמנם כן הוא, גם ספרו הוא אמת עקרי הוא רך על גבחו שמים, או שהוא במקום שנים, והרי הוא כאלו אמת קרא ונלו צוות למרדיו ונבחו ובהים שמים וני כרום. וקדר הנה הנפו בוטה, ואלה של איסי בן יהודה, שבכל הספר, אמת הלה היא להדהו ויחידה אצלמה, או שהיא צומחת בסוף לשנים, ועל זה אמר גם לרם חסבא מספר אלה איסי בן יהודה פליטא איה, והוא בוטה למחוקת גבוי הללן האחרותם אלו אפלו, לזה אלר הללן ספר גבויק ראוי חסותן צלו, היה הקדר פשוט והרור אפלו, ומרצהו אלר לא היה לו הפעם ההוא ספר כזה ואלר הקדר והוא אפלו הספר, ווא יבול אלה הצלן זה אחרי הרוב, כי הרוב לא יכריע רך בהיות הספר מוחקיקים ומבויקים, או אטל בהיותם שלהם יכריעו השלש את האחד, ואף אמר נמצא אלה כל אחד אלא שהוא שונה על רציו, והוא מוחב בו אבול, וכן הלש, וכן הלש, וכל אלה אין בו רך שבוס אחד, גם אין השלש מביצים את האחד, ובוחים את האחד מביצי וכצד שלש הספרים שנמצאו בעצרה, ואם האוסף אחר, אלר לכן לא הכריעו או מהספרים של תקופתו, ישראל ג ומצלה מל ספר. שבמקום אפלו ספר גבויק מוחק ונאמן. הוא הרצ את ל הספרים כלם, ולא יכריעו הם אותן, כמו שלא יכריעו אף טפלים בצד חכמי (אמת) אחד. ונלם בארד (ס' נולק): "ואחד (ספר אחד) השתמשו בארון שמים וקדש אחד ונין זהו אפלו מוצאים אותם לבארן". והוא הכריע את ל הספרים כלם. ואמר בעל עני הקדש אין להכריע כל האמת מתוך רוב הספרים בשלש כי שמה הרבה ספרים נמצאו אחר אין ובריו נאמנם, וכן מי שלא היה בעד ספר גבויק ראוי לסתור צלו, נצאר אפלו הספר, עצב כי חקר ברור הצלן והלשין האמת ואמת, וכנלם בספרו הנהג ונ' (גם פטו) על או שהקריה הקדר אפלו גבוי התכנים, והמה נקבו, אלר כן עלה דה חסבא באיחצוא קדש וכאלר שאלה סתמא דגמ' (חגיגה גם): "ואני עקרא חנה?". "ואני דרודה הוה! הליב דר גוואל לפיסוק טעמים, לל אלה כריע בין הספרים על הסברא השירה. ולהחליט כדו העמאות שלאות מהם נגד חבריו. והעצם דה אחא ברירה דבא לא מטה תלובת דר גוואל חן, כי לצדו אין כח הטעמים ופה בזה, שהרי מנאמ מותר ליה קראל פסוק זה ונקבאות

כמו זה האומה ענה שמורה ביום טוב ב"ש אמרום ונאל ובה אומום לא נאל, שעהם אמר
בהיותם גומות, אמנה שעהם אמת הניח ל סברא וסברא צדע ל אובד ואובד מהם
וזה אמר כי כלם חפצי האמת, אבל לא ללשם הסברות נאמ וחד, ומה יקרו דבר י אמת קדש
הר"ש פרוח בספרו מחברת הצדק (חוק הקדש), לצד הקדר וההפך) ונל: וכן נמי
הקדרין בגבול רבונם כגון מה שאמר בעל אילו ואילו גברי אלהים חניק ה/ (צורובין)
יג) פיה הן בור שניו שלא יעבן שמה בקברו אלהים חניק חוקה" אלא הלה כאחד מה
דבר השלש נחון נשכר ברלה יש לו ע"ל. וצאו כועה הלה על שתי הסברות, ל אמת ושתי קדש
(130) אמת שלם ספקי אפלו אמת הלה ליכנה ומצלה" ה/ אמת היא לעינת אטה ע"ל) אמת ה
שבת ומצלה ומוטה! וקדר הנה ענה, כי האמת אין כאן רק שני ספרות. ונלם.

ההסוק הקובץ צ"י סוף ספוק, אצ"כ כגון נחמדת ולטעם, האמת מהן מתקנות אסוף הספוק
 הקובץ, ולא יחון ביוהם החין אלך לט הס"ס, אלך כי הספוק זה, אלך שהטעמים היו אלה רב
 חסבא כיוו לטעם, ק"ל ואת היה זכור והספוק אמר און את "סדוק", או "אני סדיק" סדוק
 גם על צדוה, אמרו שלא נניח בלבן מה היו, ומה הקריה ז' ובה צדוה לאתמתה, אלוהך ו
 והספוק מתקנות שלטם, וצ"כ בי הצדוה פ"ה אוי ומתלמידיך, והאמתים וקדוה, ולא אלוהות
 להצדוה היו חסין אמר ז' או-לרב אמר ברוב דבריו לא ר"ה אסוף על הספוק לקדוה להפ"ד
 בין הספוק, וצ"כ באמת אין המלאות הולכת אחרי הספוק, אמר הספוק הולכת אחרי
 המלאות, והמלאות מברצת את הספוק, ולא הספוק את המלאות. הוא תראה כי גם ב
 ביותם האחרונם להספוק מתקדום, נע"מ מחוקות הספוקים מדויקים, אלך אחד מקדוה
 אמרו למדת הספוקים (לספוקים האותות התקדוה והטעמים שבמורה) הכי צד נגד הרוב
 ונראה לצדוה כ/ מפלן הספוק וקרו בצדוה, והאמת אולא הראה מתקום אחר, היותה ספוק
 בטוה מסת תבוש לתתם המהט אמר הספוק ההוא. הנה לטעם, אמה תתראון (בראיתוה)
 א), והנה הנקטן כ"ה בסוף עין הקדוה מ"ה: התראו: כן הרובם ונפלא בצדוה, בקדוה
 התראו וטוה בצדוה: צ"ל (131). הנה פה התקדוה ק"מ הלוה הזאת היא מצדו או מרצ, הרוב
 הספוקים המדויקים יהיו אפלו מצדו מצדו, ונפלא בצדוה, וצ"כ כי מלפ"ט המה הזאת בהיותה מתחלה
 (גריה רצוה) אלוהות מרצ, הטעם על צדוה, אלך אכן כאלך מ"מ מתקדום מרצ אמר, וטק קצוה"
 והנה מצדו אחד מן האחרונים (הח' ר"ע) אמר שגילו תראו, והל"ה הנה קאלן סודי טעמו
 צדוה, וכן הטעם טעמו באמת, אמה תתצדוה, ובהיות גר"ו תראו מלפ"ט אלוהות מלפ"ט, הטעם
 על צדוה שיהא צדוה, וב"ה ותתראו עין הקדוה באס"ף, והנה גם אלוהות המלפ"ט כרובם, אלך
 באמת ש' להתבאר אכן צדוה המלפ"ט התקדוה הולכו/ אחר הרוב, "מפ"ט ספוק. והנה ספוק
 התיבוצוה וצדוה, וגם מלפ"ט הרוב ואומה, בתקו ונחמ"טו. הנה לטעם להספוק אמת צדוה
 כ"ה נגד המלאות. והאמת אולא הספוק אלך מסרה על המה הזאת, ל' ומרצ" מן הבין היה
 למרצ אלוהות לא מה' התקן ולכ"ה תתראו מלפ"ט צדוה, והיותה באה מצדו כמלפ"ט ז'
 צדוה המורה מברצת מ"ה ברוב; כי מסרה אמר חיים, ומות תתראו היא מרצ וגר"ה ראה
 כ"ה אלך באה אוקלוס המלאות ותלמוד (תצדוה:). צ"כ"ס בין א"ה חסבא בין אמר
 ווס"ל ובין א"ה אמר ברוב דבריו, אמת רואים ברוב שברו היו אפלוהם הטעמים ז' רק פה
 במקום הנה, רב/ חסבא הספוק, ומר ווס"ל א"ה אמר חוקו הבקר הנסקר מנה, אמתוה
 זה - והיותו ל' ג"ל גם מנה גם מהם מראות אמין גם הנכ"צ ת"י ס"ט, וכמוהו צ"ד.

אמת הבקר ספוק לא יוסף איש הו"ל הוא אוסי בן יהודה, על אבות ובקיר בתוך ה'
 הבית מלפ"ט (ולא ש"ה), אחרי הציון היטב כל מ"ה המסמאות להבוא לטעם מה סיטקו
 בקדוה ספוקים, ונ"מ ל' מן ש"ה יתקין ש"ה צדוה ההפ"ד להפ"ד מה צדוה ההפ"ד לקדוה
 מקראות שבתורה בתוך, ולא אולך להאמן יוח.

אז נפלא לטעם רק צדוה אמר, אלך לט צדוה הירושלמי (צ"ד ש"ה) והפ"ד (בראיתוה
 ש"ה והל"ה ש"ה) הספוק ר' תנחומא בספוק (בראיתוה א"ה, ז') ובלע וצדוה באו מן הגבה
 כ"ה צדוה או כ"ה צדוה ותצדוה האנ"מ. הנה אמרו שברו את ספוק זה צדוה אלה מלפ"ט
 הכר"ד א"ה בן יהודה, נראה ברוב שפוק היה, אמר המורה ש"ה צדוה קדוה אמר
 בואם מן הל"ה והבואם התצדוה, או ש"ה מלפ"ט ה"ה, האמת מלפ"ט פלוה וסמחה,
 בהיותם הל"ה, והיא קדוה את בואם; אבל לא האמת הבקר בהתל"ט צ"כ כי למפ"ט צדוה ה'
 הפ"ט מלפ"ט פרוסרוטיות וגו"ה היותם כבר הבית אביהם ואחותם אינה אמת
 והיא הבית ש"ה, אז התצדוה ונאמ"ט וחרר אהם מאה; אסברא הראלונ"ה מות כ"ה צדוה היא ו'
 יחידה וקדוה, ולמה היא צדוה במקום למען, והנה הוא כאלו אמר קרא, ובלע וצדוה באו
 מן הל"ה כ"ה צדוה, כ"ה צדוה ותצדוה האנ"מ וגו'. רצ' ומס' (צ"ד כ"ה) הנה אחד מן ונ'.

(131) אמר אמר, ונפלא בצדוה "טק קצוה", נראה לא היתב לטעם המ"ה אמר אמר ראה, וכן לא היתב

וצ' עקבת יתקן (שדר כ"ו) אשכנזי (ויהלתי למ) ויהי תואר ונר הקרב (ה"ו למ)
 והנאצ' כתבות, אברון החוטף אגמט בוצת.
 §/10 אמנן אל הא באמרו (קדושים א') במצדית ססקו איה לאכי קרא ותלתא פ
 ססקו, ורזה ר' של' להוכיח מזה שא חיו הטצואים בויהיפס (ע' אמצה טצ'ג) הליג ר'
 יל' (אוצר נחמ' לר 1/50) צמור; הפלום (הוא רל'ג) הביא ראיה לספדוט ממה שאמרו ויל'
 במצדית הוו ססקו וכו', וטע' שאן הטצואים מסינו אמ היו רבונות איווקים אל סקר להלא הל'
 אן מי אמ יתפלא אל גבריו, האם נאלק מחמי של' תרונ' מלת צמ כרטיסן ארטי כרטיסן
 כלן אמרו אמר' מיט, וצ'ב' המע'פ' באלאואה מחוקרות, זה פאטר וזה מחמק, זה פ
 כוסו וזה מפעיר וכדומה? ומה פלא אמר גמ מלהטצואים מילבו מחוקרות, אצ'פ' אמעפ'ן
 מסינו? ואגרה בה הראיה שהביא היא ראיה אסמך, כי פ בר בצמ' אולא מחמק החומרה
 האמתת שהיח' חילוק פסוקים אוח'ו, אצבר הוכחו וקראו ססקו הפ' אצ'ב' וכו' אספון
 א', אמר במצדית היו סוכרים חוקר' אג', אמן האמן למארו הוו ססקו נראה במחור למי
 מקובל אצ'ב' טעמ' הסוף פסוק, ואל' אמה גברלא אמרית במקרא און ססקו טצ'אייס
 כוונות פיו ספק אלי ג' צמ סוף פסוק: "צ"ב". כבר אמרת ומה צ'ב' ג' אל' אל יצ
 גיטת ר' של' אמ הקיפ' (ע' 1/104). וכי מעמ' אחר אחר נכוונות למהטצואים אמ היו
 במהיז' אל ססד צ'י חכמי טבריא מחבליש. וא"כ פ מה לשיבות אל גיטת ר' של' הן
 א"כ תקובות אל גיטת' ואל' הביאט' ג' דימו אלה, דק והלאות למן זה האיש ר' יל' ב
 בהשק'ו אל ר' של' הרה שקר ואל' הלו, ואצ'פ' מאי ריב אצ'ב' כד של', הפ' זאת' אול'
 אראות בהוצ' איש את גיטת' אק' כי מהל' היא - בעדה זהב' יות' ג'ו' מחמק - גבי' אל'
 האי מדב' (ר' יל'') כמאן בלא טצ'אייס טצ'אייס מלכ' ותלמוד גמיו, לבן באמת גברו להוא
 הו"מ, אין הצ'קרו אוסי מחוקרת פ' ור' דק ברטי כרטיסן אצ'ב'ו המסופ' פביסן מחמ'
 וממ' הצ'ב' איש אחד נאלק לבן הא מקרא' או למהקרי הנה הפ' יאק'ת' החוקרת ו
 וח'י למ' היח'פ', ע' הקרבות הרעב' קסי' ומלמות, וצ' ~~אצ'ב'ו חוקרת~~ וזהב'ר
 הנה אל ג'ר שהוא הו"מ אמ תתבן כ' מחוקרת, נאלק אב' ואלק' אצ'ב'ו והמחוקרת ג'
 לבעל'פ' אינן פ' בהברוש שהם טצ'אייס הו"מ, אצ'ב' דק בקדוים החתונ' שבן, בחפ'ים איה
 אפי' גרשן אצ'ר יכו' ואמר כי ממ' ומצ'אית, או התקדמת ומדורות ובאוה' אל ג'ו'ת
 אלה - וגמ' הוא ג'ו' ר' של' או לאו אור, כי כן הוא ססד המתדה טצ'ב'ו, שהוא מקובל אצ'ב'ו
 אצ'ב'י ב'ר מלה והמל'פ' והתל'פ' ממה מסינו, בובאי חיו לוס' הרהוב ססקו חלוה, הפ'
 זאת' מצ'אייס אמ באותוהנה אמ באותוהנה מחוקרת, ע' אמצה 1/10 §, ואל' אצ'ב'ו אמרו
 כמד'ר (ס' ויל'ק); "ואחד (ססד אחד) הטח' (מלה) בארץ אמר וקרב אחד אצ'ב'י ב'ר
 איהו וצ'אייס אום לבארון" והוא ראיה ג' ספרים שנגמ'ו הצ'דירה וכו', לברת
 זה אינו פצואים ומהל' נאלק, אל' ב'ר הנער אל', וא' איוהיז' כרטיסן ראג' הצ'אייס
 אצ'ב'י איוהיז' לבק, ותבן מא' שאחד מהם וטצ'ג' בכתב, ואחריו וילכו חבל טאצ'אייסן
 ולמקיסן, וכפ' הסדק הקובסן, צ' ביקושו חכמי' אצ'ב'י אצ'ב'י וצ'ב' (פ'וה, ונע'ו
 את הטצ'אייס מני' אמר אל' כן גמ אצ'ב'י אומר להרא' שהביא ממה במצדית הוו
 ססקו וכו' שא היה הטצואים בויהיפס, היא ראיה אסמך, ואל' בר בצ'ו' וצ'ב' מחמק ה

ויהי
 מאתק
 קא
 קב'ק'
 קב'ק'
 וצ'ב' לבי
 ש'תל'קה

בנדק' יתקן
 הפסוקים
 רבי חילוק
 סקולוס
 חתונות
 ט' קב'ק'
 ש'תל'קה

ואתם אתכונן כחמי קני צניע, בעמל לבא בל רב לא אנוס איה, בענין זה לבולן באילנא וקילנא
כשמואל בארמיה, רבא בנא לא גלי איה! ברב חלוא גז איה תורת ואי תנא איתווא וצורה, ואלו מילין
אמרת אצלה, ומ לא מיבי.

§112 סבא קוררת סבא ז ורגו סבירא בענין זה שלטא, כי נקל הוא לסוד לקרב או יתקן
אות אחת מחקרתה צב שלא יוכר אמ היא תבה אחת או שנים: מאנה או סבא קרה, ילדה ויקרה
א חמה ולא קרה, אף לא פולרה, והוא אמר (ט.מ. 95): אלר צב אפי בצום הולכי הלפנים והתקין
תנעין, כדו ליהיה היכר וקוין להוא סוף תבה, כי לאו שלא היו הסופרים נהרגים בהרחקת יתה
תבה והקדמת אותות תבה אחת וזו כל הראוי: צ"ל. החלום הזה חוטא מן הח' רב"ב ה
הסוד, וסודת סג וקרא (ווסל תכ"ג לב 9 י. ואחת היא אצטא קצל החלומות חנן זאנז איל חלומות
או כי האומר השתמש בחלום זה לקבולו ולא קרא שם החלום עליו, כי סוף סוף בקרי חלומות, ו
והחלומות הלוא יקרו. ופתרון החלום הזה כד פתרת הסודי האסד ואין פקדולה (וואל
תכ"ג, לב 22 הצדה ג), ואלה בקרי שמי, אמ זאת היתר כונתם, אחת אצטא מבוז יואו
מקלו וצדקוים רק בחמלת אותות אלה, ולא ילאו ולא תרבו ליתר שבק צפורה אונות. ה
הנשארות! אלר הסופרים גם היום לא יטעו בהתעבה על יגס. הרוסי יחוש אסין סוף ל
הסין קלה אורן וילס אלו אונות ס ב, ואנכה"ג (לשן הרב"ק, ואלן רש"ל הצופים"
והיא הנכונה) תלס ולא תלס, תלס אהל, ולא תלס לשב צלרה! קודרי גזר וצמגס
הסין, וצדקו פרוץ מרובה, כמעט של ספטימ וחלפה, על הצדק כזה!! והאמת בקדריס
כמו אלה טוב יותר אמר, לא בצדק" אמר, יבצדק" ואין בצדק ז וכי תלס שאין אונת וילסין
אביד נצלס אמט, טצמו, טצמ כצער, נתן או טצמ אפסין! האם לא קוד יבגו אמ?!" עלית לחקור
ובצדק את הפל כפי יחלת, אלא אין אנתם אחראין לתר טצמ, אלר אין קו ל מצמ, וזוהרן
יצבור על פט, וטצמו לא יצמזו, וכיון נטר ז האם לא קנה השתקף יפה מבעיקר (134).

§113 אמנז גואו וברוא צב כיה עלות לתר ומנה אמר כים יי צלאות, ר' של' גה. בהח
הצדק הספדים הקדושים אמ, וואיר קסה מוא (ט.מ. 95): חלוא אוג כן להספדים ונתקלו וכ'!
וילן מקבס אן' וי' (ספדי הקב"ש) את הכדריס ואת להס החק החתהפכרת (אונות מנעין)
לשור אלו יבוא מהרס ונהרוס, וסרין וילול. והיו הפה לחומה גמרת אנצול קרז ובלת נתלת
השפטיס והשפטיס. והן צתפ נבואה נא ונראה, אמ הכדריס האלה שמו הרבין מל גורן
מקל מוק, ואמר ר' של' צלמו ירא ופתה מהס? אמנז לא, חלוא, וקו לא נפל, וקס מהימת
אכדריס מוא חסלו גלוא אל, ויזרק על צדקתן, ויצלס על החוקר ז ומצלהו הוא, נבצדק

הלל'ידי להלס והלסח פולין בו: צ"ל. כנ"ל כמו למדות והפכרות. והירושלמי נקצה טצרות
הצדקתקס צ"ל ז והוא מתאים עם הבבלי פסחים (ק"ג.) צ"ל הוסב"י. ובמ"כ הל' תרי אלס רבדי
התנעין (סוכה לב מה) ג"ה איה חק מנבח וכו', והנע"ל תפואס (סוף מגור ק"ב), שלסו שהירושלמי והבב
שאי קנה, וילן קנה. ובצדק של מתוקות הבבד. ע"ד הלל'ידי נתק ואימ נתק, חלן הלל'
אבד ידה אבד ובמיקר רבא ז ומ"ד נתק ואימ נתק, דהלל'ידי מנה חבא והיא נתנה ז ומ"ד ג"ה
מלן דהלל'ידי שכלל למ ולקו בהת אחת (לשן הקב"ה), האומר שללן דהלל'ידי להלס והלסח
פולין בו (לשן הירושלמי) דהלל'ידי מנה אחת ואצט"ב ה"ה במעיק, והוי הוא כמו שלטא
ישל'ידי אצל כדולי אצל צדרי עדידי וכו' והיה (או שלטא דהלל'ידי בקרק' שלטא אונת
ונתנה אחת, אף גלן שנה תבות חלקות) ובצ"ל ג"ה ריב"א (בבא פסחים י"ט): מאי דהלל'ידי
חלואו בהלואוס הריב"ה? הוא צ"ל הלא שלטא מרש"י (ירושלמי ו' ז' ויחוקא ג"ה, י"ג נתנת ה'
י"ב) שלטאום קא ס' התקנה קלסן השמות והורות על הרבוי נזירי הבצת ומקרא אר ווה
(שמות ז' י"ח) וילס אלארין הפל זה. אבל אין פה מקוין.

והוא מתאים עם הבבלי פסחים (ק"ג.) צ"ל הוסב"י. ובמ"כ הל' תרי אלס רבדי
התנעין (סוכה לב מה) ג"ה איה חק מנבח וכו', והנע"ל תפואס (סוף מגור ק"ב), שלסו שהירושלמי והבב
שאי קנה, וילן קנה. ובצדק של מתוקות הבבד. ע"ד הלל'ידי נתק ואימ נתק, חלן הלל'
אבד ידה אבד ובמיקר רבא ז ומ"ד נתק ואימ נתק, דהלל'ידי מנה חבא והיא נתנה ז ומ"ד ג"ה
מלן דהלל'ידי שכלל למ ולקו בהת אחת (לשן הקב"ה), האומר שללן דהלל'ידי להלס והלסח
פולין בו (לשן הירושלמי) דהלל'ידי מנה אחת ואצט"ב ה"ה במעיק, והוי הוא כמו שלטא

(134) ובהואו, והצור, כי הצוקר דקרי לס על דבר לם לן למרובה שבתים עם סוף ההצדה ס
קבצתו ה"ה חותם בסודו מסורת המסורת (חמות שבות, ח"א, תין לשי). ושמות והנכיר שמו עליו
כי זכרתו בסודי החתם וכו' (לשן ג' פ"ה הצדה ב) ובלש חותם גימטל בסודי היות וכו', לס
אומר לם זה, ואכתי.

354

מקורו של

כמה הוציאה תקנת המוסים נקד ל מלכות ומחל, מלבד ומטעם. ומצד ומתקנה. אמר הוא
 גמר ר' שלום קצמו! נבואה ונראה, הן לא נחיק ארץ, אמנם גבורה לאחרי הגורו למה
 גמר סעמו וסבדום אמעאות מנע"ק ותוצאות, למ"ס אפסא הצדום, ואמר: מנה
 (מהדחקת ומהקדמת האמות) מאה מה לנחמה ההולע ו' ה' נכדשפטיך אזור י"א
 יפתי נכדשפטיך אזור י"א 135) כמו שהוא בתקום ונתן, ובתבואת ונע"קוה ז' וכן מה לנחמה
 במיכה ז' ג' טובים כבוד ישרי נכדשפטיך, אימא אלא טענת (יש"ל). וראוי לקרוא ישרים
 הישר גהרם הוא כדשפטיך, כמו טובים כבוד? צ"ל. הוא אף צד כה מלך אסוף לא החלטתו
 וסבדומתו; הן צדג אף צדד אתה מלשם גלאתה מלשם כדשפטיך מאד אמר: חוליה אצד להסבדום
 נעתיקש. והנה המצדס בגלולו, למ גלולום מלאים! אחר המאנים, צ"ל התבואות, ורצוהו,
 על יבדו, מכו ומחוחו ז' צדג מאמ על אלה, שמע"כ הפ חומות קטלו, ולמוריס קדוריס, אלה
 ובאו כדשפטיך ככדס נ"ל לבאות ולבש גבשן, אהכיר על יב"ל האות שהוא סוף התבה, והוא
 היתב תקנת, והנה במקום תקנת, שמקלקלת, והוא צמו או ירא משפטיך, ונתן קד
 אלהים, הפך כל שפטה א"כ כפופה, מט במח אמ"ס סומס, ונתק את האמת
 תבה אלתבה, הדס ולא חסו, וצדג וקפא בהצדד גהו הסבדום וסצד תקנת מנע"ק!
 האם לא חנה למ מהתלות? ואם לא התל יהתל גלבוה הסבדום קבל ובתקנת מנע"ק!!
 ר' ש"ל, ר' ש"ל, האם לא אמר אנכי מה שהוצאת מפיך? או שמא תאמר, אל אמר, ולי רק
 ונצא, או מי הקשה אף ושלם! או ש"כ ברבן, אומר ולוב, לוכח ואמר, הדשמו
 גבמה והסה מקל ומור. הנה, בהכרז אלה את אלה סותרים, ומתקנת חותרים. אמר
 לא התבולת גם הסצמו, ככדק ורצו, על כל העקב, שנקד וטצה, או שנקד טענות!
 אמנם התרשם, כי לא את העקב אבד הוקשת, אמנם גם את האמות גם את התבולת
 גשית ז' אב"ל ש"ל, נאכדת ומקשת, זאת הישר צדקשת.
 אמנם החושב ש"ל ש"ל לא יבד המלכות העבדות אמן בהכרזו אלה, גם הוא
 אימא אלא טענה, אמנם יבד ויבד, וכבר בשנת תקצ"ג במכתבו ארשר (אגרות ש"ל,
 צ"ל 251) קנה או חומה ב"מרה אמקלו, באמרו ש"ל; ואף קובס שמי צמרת מנע"כ נבקה
 מ"ס נלרם לתבת מסוכה וכדו הסבדום ישר ממסוכה שהיא מילנה בות נאחב ו
 ומקדקרת" צ"ל. אף זאת ה"וא מרמת צדושים ותתבולת רשע געק חומת העקב
 בהכרז ונתשם, ומתנת לנסוכה צלה מנכרה, ושמה הוא ב"נאמיס, אמץ וול בעדת יצלה
 גר"ל אסלן, והס"ט מלשן. אהרסו ולסתו כל ארץ ותסוף אף. מנע"כ מסבו, ולמור את
 האמות אלה ויבדו מתקנת מאה אלה, אלהי ישראל הסבדום, והנה בר"מק אלה,
 אמר שהש"ט גהו מאה קובס תקנת מנע"כ! הא אף שלם, ואף אף גומות מ"ס
 והלבוים מה צ"ל? תקן מנע"כ אהות ולמ"כ מל"ל לקול, והלבוים צמט לבדו
 אפסא ונקד צלעה לא ש"ל ולא תקן!! צופו צוריס ולא ראו גלולו ומלשטיק אור
 ע"א, ואף ג"מ מסוכה, והלבוים סדקות וקדמות, וירא את אלה איראו העופים!
 הוי אלה ומ"ל, אנהא צדוה בות. ולמה נכרה אמרוס, למנחם רואים כי כל בהמו אלה
 אינן רק מסעזא אחרים, יאמותם אלה אלה מצדו נכדדום, והוא אף אף מני נצות
 ככד הונכ"ל ולבש הסבדום, הקד ויניס והטהוריס, צ"ל מ"כ הודג (תר"ב ק"ט גלמרה

מקורו של
 מקורו של
 מקורו של

135) האם אף קדו וכס על אלה מנע"כ בהריו ולא גברו שמו עליהם, או נא יכס על גלות
 כי שמו הנפלא הנה, ככד מנחם אוי כפאן (ככד ראשון ג' צ"ל 250), ואמר אף הוא
 קובסו הלבצנת והיורי והאמוי. וצד כה יש אסוף על תקנתו הלבוים צ"ל מאור צוים
 מ"ס וס' אמרו הונכ. והנה זה דע את התבואות, זאת אוי כפאן או דע! ב"ל יצלה אף
 הת"מ אמר ואלך רק האמת נ"ל אף. ומש צלעה באקות ש"ל (צ"ל 227) צמט
 ארשר (נ"ל ש"ל) ש לאקכס סבד אוי כפאן. ואווי או ראח גם אף הס"ט ומ"ל אף
 כי ככד מנחם הודק האמן את למע, ויניס כי למעמ חלבן שלם התקנתו ג"ל ש"ל, ואלו
 נבדום מלשם הפנציקיס כאתה! ומ"כ אף לא ראח, אף מה ק"ל (באמרו)

(35) והוא נקראתא. מקרא דנקותא.
 113/1 והוא נקראתא נפטר מלשון זכא על לשון לקולא. וזכאה הפסח אטא און
 בהם נחשין שונו על פסח. הוא תבאה הכמה (הואש גמ) אומר; על כן חננת בנביא
 תבוא איתתה עליון קטולין על דצדו על מותר רצות (גדע כנפוד נפיק) היל כאן תבוא
 מה בואה. עב למל והוכוח מה שחוק או ל' גל? והרואה בעין פרזחה הוא יראה שאין
 כאן רק תבואת הצטן ולא המוות. (36) ומה אם מל והוכוח ל' מאזנה, רק אצת כי
 גלסט ושרא הוא גלסט אלוהים. וכן הוא האמת, כי הגלסט ותחוס אפצוים אפסט ופצוים
 ולפט, וצעהם אמת, וצ' מלוא ארבע' חוק הגקדוק (שצד הפצוים, גמנים, בסוף
 כימתי המקור), ואם יוצת/ אפי הצטן אקח את זה תחת זה, היל מהה ראיה להיות
 או מסחא אחרת במקרא? ורא שוסט כצק ופסוס. ואם זה הוא תבואת מה קאה, ו
 וצלו וסמך אפסי המקרא וצקדור המסורה לקוט קרא הכמה שחור זה ותבואתו ואלה
 מה הפסין על אודות; כי מסב חפלות ואל דבת וגו' ותבואת נותן; ארו קצבו מסבא ד'
 קבוי ממבית! האם זה אומר ואמר ל' גל? אפי ברבו וסצימ חב, כי המסחא תיתב ל
 ונתן; כי מסב חפלות בצדדו! וכמו (גא' טו, כ"ג) הני שמוצ קצבה סוק, (גלו
 כ"א ג') צילה לבקו ולפט ד' צדדו. ואם כה יאמר? הלה איתנו לטעם
 קל בקרו, ואותו צדק אל אשר יאמר הוא צדק, וצדו חננת מאת ל ספרו הקדש,
 ואמר, אין למ חוק ונחלה בהם, כי אין צדו ספרים קבועים מקובלים, כי למ מוסמים
 ומקובלים; ל באור ול תבואת, ופצוים איהרואן, ול שוקה ול סוט, וחוקים ל
 הצרה וצדק ביעת. אמנם אנשי אמונים, אשר צמ ספרים הקבועים ואלהם
 איתם או תתושו אהקרים האלה החפלים, אשר ספרו הקדש בחרון גלעם, ומתוהם
 רכש וסוס גורעין; התקבלו אחי ואל תפלו מוט בקבלעם, וכבר כי הפסחמיש
 אל צאן קבועים. אמנם עב כמה גבאה נאות ל' גל? אפסי טעמי הקדש, נראה גם
 מכמה זה גלסט, כי כן אף אמ נעח או סצוים, אהתבואת חתמים למס
 אחר, הן אמ תפן אהתבואת את הכמה צמ התבואת, מבוץ בחה את המסורה
 מסה התבואת, ואהתבואת מסה המסורה!! וצד שחקן והגיה את הכמה,
 היה לו לתקן ולהגיה את התבואת, ותחת ובו כנפוד נפק"היה לו לתקן; ובין
 כנפוד וסוקה (37). הוא תבאה אהתבואת הנה לא נאלץ מלגו, שכן תחת "עליון"
 היל יגלו שצ"ד "עליון" אמנם המע בן אומאכץ ימח, כי לא מל אקלש חמם בקד טה
 כי אמ כה שפייט גם הוא. הן אה כמה יראה כמו וקבועים?! ואחרי ל' אלה, הן לא
 וצד בו נמצאו מחוקות קבועים, וכמו גבראית עב כס, ואל ל' אלה המסורה
 פצוים; ובה הן גם אהכמה אן איתם צריכים, אהתבואת הוא אפי פצוים ולא אפי
 המוות, ויוצת/ ותבואתו קונים. ואילו כן הוא הצטן גם בתבואת דמם והסוכר, ובהם לא אצל
 אגד אפר, כי צוים לא ראוי וצ"ד אמ גם גלעם הפסוק הנה. מה אם ואלה, אחר כי
 אמ הם.
 (על הפסח המקרא)
 114/1 אמנם בחורו איתם שבויים שאמר, אמם אה סצוים" לשום אלה או
 סצוים" וצד אופין כי הוא סוצה ומסצה. מלוקל ומלגל. הוא תבאה חדק הוא למ אמה חמ
 הקולעם, ומסוכרד הוא למ אגד הנצלה מקולם (כמו צוים ראו בהוות באצת הקבועה
 גיעת הוכח מה כראית ופרדסוים גבורים אהתבואת שיש בהם בעין מחטים וקולעם), אכ
 אה מלוקל, למתוק שלחנות" שכן נצעה צדק וחכמ, אקח מחבר. והוא סברו לא קרא!!
 (136) אה צדק בל אה צועם (כ"ט אמרו בופ) באמר; צדק ל התבואת העצמיים אה
 תמיד אמה הכמה כמרות. וצ' בקרי החתומים" אן ועל אהתבואת חתומים והקבועה
 וצדק אה הח' ישל' (אורי נחג ד', וויצ/ 1380 צד 111) היתב/ אית/ בופי בקבוי
 הנחמה כבו אהולך קצד התבואת?

הלכות
 258

אמר טובם נחמך, כן היה או אחר וילך לך (יחיה מן והיו אלתיך באבדן אף ויה) או וילך לתיך כיו וצפון כל צדיקות (שליחיהם) (כא) והוא טוב צדקות אשר ימים (שליחיהם ח' א') וכן מצאנו טוב (ש' ל' ג') ובדומתם. וכבר מצאנו בירונה להוכיח על הצדק הטוב והישר, וסמך מלוכה (והיא היא מסוכה) או חבד, וואתר; דרך צדל כשליחיה חבד (משלן ט' ט' ט') והוא יאמר כשליחיה להב. ואמ יאמר, כי אהגלה המלוכה הפדירה בין הנספך וסומך וחוקק, אך היה או לאמר ב כשדוק; טובים מסוכה ילדתי חבד; אמ; וילך מסוכה טובים חבד; וכבר מצאנו טוב וילך, גם ילד וטובה; ואלקדוק מסוכה חבד, ואל חבד מסוכה. אבל מה היא זהרבות בקדוש עתה הטובת האלהים, כאש ילדו ליהודי המקרא. ואגוד אן את בידע האור הנקרא הזה. עתה אף אליו:

כבר אמרת (במכתבי השלם והקראי רא' עירך און בית ל) כי כשהאמר הכל אהבתי נתיחית, אז והלגיה החוליה והתאמרה יחד השולן הצדדי את הנפח הראשון עם השלגיה, והשלם עם הכביצה, ואלקם יחד יגדלו החוליה ונכאכרעה. ושה הט' חוסיל, כי כן יפרך המהלך גם באמר קצו, הלא תלך ותמאך, בזה זנבתה, קודם קורא וקראאה, בקדוש ובאורם, ונתתם ויפדיתם, וסתיתם וילקטם וילקטם יחד, והצדד און השומך, וצדד החפלות ורצולו, ואלקיה דג רחוק ונפשו, והלא אף זה שלפטם:

- 1) טובים
- 2) בך חבדך
- 3) ישר
- 4) כמסוכה.

ענין אשר החוליה בשטחיה היה אומר: טובים ישר כחדך כמסוכה. וכן מצאנו בזה או בתפילת (פ' ד'):

- 1) נפשי!
- 2) בשכבה
- 3) בתוך לבאים
- 4) להביאם.

ענין ואלו: נפשי! כן יכנה את יי' אא אלהי החיים והרמותים; וטעמו הו בעבור התקנה או מא. ואין אף חבד ללבו מלבד מן פשוט, ומצאנו בוטים או בקרא (139). אשכבה (ובא הפתח בקרא

138) ובתכ"ד תהיה (תכ"ד, 24, 25, הלכה לב 95) בא חכמי אשר החכמה עליו השם אמר, ויבא סווד או על חורו ואלו תפלת (כ"ה הוא) אמרו שם; טובים חבד טוב ביהו'ן סאוון חבדך ויר מסוכה ישר בבהו'ן סאוון סוכה (ט"ט א' סוכה, וכלה בירואו). ואמר שם כיראו לנגוד בקדש; אלו הדרך או תקרא: ואתי אומר, אמור, אומר, צד אמת חובל להודיעות קרא כשבוין של כ' גל. קוים וכלה תקין קטן בירואו (צל' אמת) וחוקיקו חולף צד טען בייסון (222). ואל' י ישר בבהו'ן סאוון סוכה; דעת הנבואה של טובים מושך עליו ואתר צדו. והוא מות ילד, או אמת מסוכה דמה תקדש לעם, וסצדן ילדים מסוכה. הלא אן בקדוש הירואו קטן חבדך והסתורו ילדיהם ואתר וחבו, צדוקים ולתיים. וכל חזקו קלול (ביר' ב"א אט"ג) צדקה קטן מא הודיעות; וכל הודיעות ביעלת (כ"ה היא) צד' סוכה חבדך ויר מסוכה ישראה לעשרה ואלו הרואוין של מסוכה טובם של תקנת של, והכל של טובם מושך קטן את מסוכה צדו, ויצדו ילדתי מסוכה צד' הלא את הירואו ולתיים שם אצד את להו'ן שלג' אמצה חושבה, והוא ואתר שאנחת קולאוק או צדקות תקוים לתיים, ואתרית תארוה קטן צדוה חורב. וילכו כ לפי תקנת הסיך את הסיך ואתרו מן מסוכה וישנון על ילד, והנ' שקל' ולא תקן. ואתר ואל מ ילד כראית, אהסד תקנה אתר תקנה (קטן של מסוכה) ואתר' והחסיף אהיה אהיה חוסלן עליו ואתר שמו (כ"ה של טובם של מסוכה). והלקוח כוה יסאה חלף! האן זה חסלן תקנתן (139) ובהר (אחרי 138): ר' תייה בתם וכו' ופי' אמתן' היליה (שליחיה כו, ט') ופי' אמתן'

ענין ואלו: נפשי! כן יכנה את יי' אא אלהי החיים והרמותים; וטעמו הו בעבור התקנה או מא. ואין אף חבד ללבו מלבד מן פשוט, ומצאנו בוטים או בקרא (139). אשכבה (ובא הפתח בקרא

3259

אישׁים או, וזהו שהיה נחמיה האלמן (הקרי) או היינו אצל ראובן הלוה ושמעון ושמעון הלוה
 ושמעון אינו רוצה אלמן וראובן הפע הקרי (האלמן) לביד או, ונתן או, ואשר אלמן שמעון או,
 אשר שמעון חיה האלמן (הקרי) או והוא ארובן. והביטן הבביר יוחב, אומר רק, אלו הנתן
 הוחרה מלמדת האלמן השנה בזה. והיחב אומר, ונתן/ ואשר חב או, ובאר' נתן בנין
 בניחית אצחקא בבין (בין נל. ב"מ ק"ג): וסוף של מה את' בימת בין העבד; מל' את'
 בחברו מנה וחברו בחברו שמתאין מנה ומת' אנה ת"ל ונתן ואשר חב או! ורש"י הנה
 ומכר: ואשר הלוהו או ואשר אלא ואשר חב או ואשר החובר ש"ל הנפיש מנה לבצרת
 בבצרת ר' נתן שהיה קורא ונתן ואשר חב או! וכמו שהחובר מונח ומשלל בספד חב, כל
 העצמים מונח ומשלל בספד עצמים. אמנם זאת היא שאינה גדולה וטעות מצויה בשם
 ופסד'ה ר' שג"י בהקפת פלוט'ה הבביר הזה. ולאן הספד'י (במבקר פוסקא ג'): ונתן
 ואשר אלמן או מל מקום! הוא מקור עגד יוחב. ואחריו ל' זה, וראה נא מל מקור צ"ק
 זה, הנפ מספד גוף כמס מספד נחל, כל שגרת התקנות להביאו ת"ל הוא בר' נתן (ס'
 א"ל, במתנות ט"ט. ס"ה, גסן או. קידושין או. ב"ק מ"י): אמר נחמיה שם בשגרת המלוא
 ונתן שהאלמן ש"ל בבביר ר' נתן! הנה הוא יקח מל ש"ל, ויגמולן הכי חכמי התלמוד, ונתן
 מה שהוכרח, אמרן הבין לא בקשי ר' נתן ולא סוף רש"י! ואמ' נבדקק עמו במלפס'
 מבדקק בנתיבון למה שבעל בשקאי השמות כשבעל ב' פאדוברה, ואז יראה יוכח כי
 קמ אפי טעותא אין כאן ל' הוכחה אצמא, כי כל הוא מל ואשר שגרת עצמים הפסד
 הע"ן הוא שם כמו עצמים הקי"ן. בספר מצאנו שגרת שבאית של משק' דהנה נסתר
 מעבר מהלן הפק, כמ"ל אצמא, עשירי וזוה"פ, ע' מלוא אר"ק חלק הבקדוק (עצמ'
 השמות, סוף שלק' הע"ל), וכן פ' עשירי וזוה"פ, כמו אצמא: עשירי, פסד, א"ל
 הדבר, דובר וזוה"פ של משק' ונתן נסתר פ' עשירי וזוה"פ, כמו שכתבתי במאמר
 ומכ"ל שפ"י (וה"ל אצמא הזמן הקודם איהו אצמא התעורר ונתן נר נסתר מחדר שבהלמ').
 וצ"ל כמ' הקראית אצמא, ככל בביר אלה בהראות הדיוטות הזכרות, שכן ע"ז

ומגורנות מצוקין ומל' ש"ן, הוא כעבור שכל המ' הבקדוק האמת שאז יבדקו ואלא הקי"ן
 בהל' כאלה אשר מלה ש"ן הוכחות הוכחה אצמא, פה הוא מ' הוכחה אהפ"ן, או צ"ל זה
 ב' צמא. אמנם אצמא אשר היא אצמא גדול' ש"ן אצמא ושרא' (ד' אצמא ע' - 55/56)
 אל' ע"מ קמ מורה ה"ה שנקדט ומוטעות, אצל וכל' מורי העצמ' ומל' ל' אצמא ונתן
 והלכותה ונתן העצמ' העצמ' שיהן ה"ה מפורשות בתורה, אל' הכתוב בתורה, הפ"ה אצל
 היה מהלך הוכחה ברורה ונתנה ש"ן אצמא ונתן העצמ' ההלכות המתחלפות אל' ש"ן
 את התקדוה והטעמים וסר ופסדוים מאחריהם כמל' ד' ע' אצמא או, זה הוכחה
 רק שהל' העצמ' ההוא אחר' הספד שהוא מל' נקוד וטעמים, שנתן מתחלה אצל הבביר
 הנה א"ל לא היה ה"ה אצל ספדוים ממקדוים ומוטעות. והנה ה"ה בר'
 ע"ן הוא נתן התורה והמיונה. ואומ' כמל' מפור' בתורה, ואמ' קמ הוא בקדוה
 הנקוד, קמ א"ל היה הרשום קידו אצלות בקד' הנה לא להסתייבד' ונתנה, אצל כמל'
 העקוד ז' אלא ש"ן אצמא צריכים אנה, בלעבר נתן ע"ז אצמא ונתנה ע"ז

ה"ה
 9/107 הוסף עגד ואמר (שט"ט 96): וכן על וקנין בלס מחלומ' ומל' ואלתעס אמרו
 (בדיומ' 178) וכי ימתה ה"ה מתחלת ההאמת תפא חמלין ומל' ונתן ספרה ש'
 הטעמים באופן ששעצמות להתקנין ויהיה לעצמ' מוצות לעצמ' על מל' ברור, כלומר
 הל', וכמו דמדימם, חות חותה, כווי' כדצ"ן, שגוד שגוד, וזוה"פ, כמל' בקדוה
 ומל' אר"ק חלק הבקדוק (שער הפסדוים, נפ"ה, יק"ה) ע"ל.
 (178) קבדוים אין ע"ז אנה, ומל' אנה או הטעות הדאמ' נפ"ה ע"ל.

ר"ל. לפיכך מלתו תקן. במסורג קנינותו השלום. והרי אין ספק לא האמית חרמי טקיה וכו'
 (כ"ל אשר הציטקושי למצב § 15 צד) אפי בשונו של מקרא" צ"ל. ברין ר' של"ל. כי אמות ה
 הפצט הולדת אמר בקר השט אומרו. אמנת מה אנכי רואה בזה? רק אמונה צדושה קנינות
 השלום! ואולי הוא קצתו - כל ועבודו זה - במקל הסוכה בחורי חנה את אלה אז חגו צויל!
 ואנכי הן ברש תל"ו נקד צדו. ובהרי הבל נעקבות השלום נכת שט, ואינו מוצ"א כ"ן לא דבוים ולא יד
 אל צדו ולא של"ד נהפ"ד זה ל' של"ל מ"ל"א את הבל נעקבות השלום חמה כי אצוית הטצמי"ס אינן
 לפי בחור תל"ו, במקום הנזה, והוא מקו תקר וברוש את היתמיהא הגלות היא ותמיהא באמת -
 נכתה וקמת. כבר החולט. כי קצלו הטצמי"ס אז חלשן אלאור חז"ל אמץ היות קיבו אבכתה,
 אצרות, או ארמיה. שהקצות והטצמי"ס אז הורק בשל ק"ל, ושחז"ל אז יגלו מה"ס, וקצלו הטצמי"ס
 הטצמי"ס, אז חלשן אמר שהפסיקו והטצמי"ס תל"ו הבל פה ע"ל ה"כ ותקב"ץ אז אפט אל חתנת
 של חז"ל הטצמי"ס שלא כבצנת (אולי אמץ הכצמי"ס או קצדור הרצמי"ס!!); ואנכי אלז אז
 אמתי באמונה שמה בהחלטה החוקר והסוקר ר' של"ל זה, הלט אמ אמצ"ל בפרקת ואמת
 אלז אמרת ר"ו אז אמת אלך אמת מה"ן, שפיה אלך באונה אלאור. אלך כי חלשן קה היקה
 אובה ז"ל וחזקת תמיהת הבל נעקבות השלום, ואמצי מה פסיה. ואליהו בה אפס ל קורא
 בורה אמת:

אחרי שהצטקו הבל נע"ש (שמות א' כ"ג) פיהו ד"ל פ"ל שט אומר; מחלומ חלשין ואמשי
 מחלומ הבאת תפא חלשין ואמשי נמצא לו חמל מאות כמו אשור אז ברור. א"כ אמר נאמר בו
 חצ"אן? אצרות הפתח הוא אהביו או חצ"אן אהבות בו שמה הפצות שאין שוקין עין קצ"ל, וכן
 אמרה בכרימית, צ"ל. אמר (הבל נע"ש); ואל"ף ו"ו במחלומ מוסק אל קנ"ן קש"ן, וא"ל אז
 ברור הנצ"ר אמרה, והטצמי"ס מחלומ ס"ך קנ"ן קש"ן ויהי חלשין ואמשי; והתמה אל הבל הטצמי"ס
 אצמי"ס תב"י חלשין בטפחא ותורה צד קנ"ן קש"ן קש"ן הקובץ לה. והלוי אצמי"ס ר"ל אצמי"ס
 תב"י קש"ן בטצמי"ס ק"ל אצ"ו, וחמ"ר תב"י מחלומ צד חלשין ואמשי אחריו: צ"ל. וקמת
 תמיהת תמיהה, שאט כבדיו, שמטצמי"ס מחלומ הבאת, ו"ו במחלומ סוכה אל קנ"ן קש"ן, אין
 לא הרק"ש חמ"ר אצ"ו כמורו, אל"ף היה ראוי אמר, וקנ"ן קש"ן חלשין ואמשי מחלומ, או ונ"ן
 קש"ן מחלומ חלשין ואמשי. אלא ז"ל וקדוק הבל בקרי ר"ל בכרימית (שט) אמר נמצ"א
 ז"ל מחלומ הבאת" ונמצ"א מפורס, כי באמת אין זה ידוק אל"ן ר"ל; ויש"ל אז רק אבחר צד
 הצדעה הגלות, שקנ"ן קש"ן היה חמל מאת. בחזקת שמה אצמי"ס, ולא סת"ה הצעה הג"מ, ואחר
 ואת זה נראה ברור בהצמי"ס היטב בסו"מ ל"ל וק"ל ל"ל שט וכן קש"ן ואמרה ז"ל אין זה אחר
 בורה, כי יבצמי"ס ל' אמץ וקש"ן אמר אלאור במקומו ימצ"א 149). אמנת אצ"ו חז"ל בורה
 אצמי"ס הפס"ק אלז הצדעה חמ"ר אלאור הפתח הצדע אפס"ט, ופ"ס אלז בכרימית אלאור
 זה אצמי"ס אורי. שמה אמר במורה: וצ"ה קח-לך בשמי"ם ראשי קר-דרור הקני"ש מ
 חלומ וקני"ן בש"ם מחציתו חמשי"ם וקני"ם בש"ם חמשי"ם וקני"ם בש"ם חמשי"ם: וראו פ
 מחלומ הטפחא. א"כ יסוק אל מר ברור של"ט"ו, שמה מחלומ של מ"ה ברור, וחלומ של"ט מחלומ הצדעה
 לפי נמצ"א האמר שהוא הטפחא מורה אל מחלומ חמל מאות של מר ברור, שהוא חלשין ואמשי, א"כ חלשין
 ואמשי אחריו הן משת"ו או שמה מחלומ מאת. והול"ו וקנ"ן קש"ן מחלומ וקנ"ן קש"ן וקנ"ן או
 וקנ"ן קש"ן חלשין ואמשי וקנ"ן קש"ן וקנ"ן קש"ן חלשין ואמשי שמה יח"ו אמר אמר וקנ"ן
 הכתבה ואמר; מחלומ חלשין ואמשי; ועל מחלומ שט טפחא אהרות שפ"ס סוכה אל מר ברור של"ט
 שהוא חמל מאות. והרי הוא כאילו אמר; וקנ"ן קש"ן חלשין ואמשי חלשין ואמשי, וקצדומ פ"ס שמה
 פצמי"ס חלשין ואמשי הן חמל מאות, מזה מוכ"ר לפי קנ"ן קש"ן חמל מאות, ומז"א אמר הפתח, וכן קנ"ן
 קש"ן או וקש"ן קנ"ן קש"ן חלשין ואמשי, או וקנ"ן קש"ן חמל מאות, או מר ברור וקנ"ן קש"ן חמל מאות חמל מאות (ובצ"ל
 שט חלשין קנ"ן חלשין), וחל"ק חמל מאות ה"ן חלשין, באמרו, מחלומ (שהוא כאילו אמר מחלומ חלשין ואמשי) וא"כ

149. ומח"ב המורה (שט) שלא ביון יפה בזה; ראה בקרימית ואח"כ שט אפ"ק אפ"ק, ואז חלשין

נסיונות

1/21 הוא רש"ל ברטל לחן-הוכמה של היתק הקדמה הספרי הקבל בימי גדולי הפנייה וקראו
 מצדו הסופר, אחר (שם 96): שאם כן לא היה (חכמי סבריה) חולקים עליה במקום שלא היה אר"ל מחוקקת
 בה"כ כמו להצטרף בקדו אמצה 1/15, וכוננו גם על קנ"מ בשם זה שהיו בקדמי בו זה צדק, שאין בו
 מחוקקת שם הקבלי אפסו; ראה בקדו ותוכו. וצאת הפסדו לברוק צד כמה ואינה צדומו גם הזה!
 מאשר בייק וקבוק והגיע ומ שלא היו חכמי סבריה חולקים על קדמיותם במקום שלא היה אר"ל מחוקקת בה
 הראה ומ אצת כשיבאקוט של מחוקקת און צד על שא אט חכמי סבריה הטעמו על פי צדו החכם מ
 מהחוקקים וצדו הוצה האחרת שלה ארצו בר שוקטה, ואין צד על הוכמה ול רחיה מזה לא החמית ח
 חכמי סבריה להקריאה לפתח אר"ל היתק בעט מצדו אר אר אר (95) במחוקקת רבנו ור יהודה
 להצטרף בקדו אמצה 1/18 ע"ש. שמשצות הטעמים אר אפסו הוטו היא כצדו ר' יהודה. החריש ולא
 הצלה את חכמי סבריה על כל שפטו, וכן לא נכר צדו ביה"מ בהתחם באן אהות או להוכמה אהצד אונות
 חכמי סבריה קדו וחתם. כי אחרי שיש חוקק על רב"מ און צדו הוכמה, כי כן מר"ל אפסו או, למחמי סבריה
 אמיתים גם אמיתים היה אלא לבחרו בצדוה בר' יהודה. ואחרי כי כן הדיקדוק הפה אלא את ר' של
 און מלאו אלו אהצד קוני אר לקנ"מ בשם אין מחוקקת, והקריה בין צדו, והוא אונקאוס בתקדמו, לכן תכנס
 וקנ"מ בשם מחמית חמית ומאמית, וקנ"מ בשם סלמטה מתקל מאתן וחמית? שהיא כפי הטעמים אצת
 לתה"ש ואחרי ר' של, ואילו אצת הדיניות בכריתות, היה או לתכנס: וקנ"מ בשם מתקל סלמטה מאתן
 וחמית? כמו שזכר על מהן דבר: הוא אונקאוס תנא בקריתות (ב"ב נ"ט). זה הוא אונקאוס אר תכנס תכנס
 גבי ר' אליעזר ור' יהושע (מגלה ג'י). וא"כ כמו למחמי סבריה במחוקקת ביה"מ ור' יהודה. תפלו צדו
 ר' יהודה, בכך במחוקקת בקריתות בכריתות ואונקאוס תפלו צדו אונקאוס אר היא צדו ר' אליעזר
 דר' יהודה ביה"מ ואיה הוכמה אר אר טעמו?!! ע"ש 151). ואם מצט"ק הדיקדוק הזה. צדו תפלו תראה רה
 מזה, לכן סתם בירושלמי (שקלים פ"ה ה"א) אומר: ביטוסן שם השטה וכי שרן אר"ל וחמית מאות חמית? והפס
 הזה לא יצאה ביה"מ כי אמר בהיות קנ"מ קיסן רק חמית ומאמית; והרז אפסו מחוקקת בין ביה"מ ובה"מ
 (כריתות) ובין ביה"מ בירושלמי (שקלים), ואם על ביה"מ ובה"מ און חוקק שם במקומה, היא ככה אין
 חוקק גם על ביה"מ בירושלמי שם ~~ההחלוקה~~ סוף הוא ש כאן מחוקקת בין ביה"מ ובה"מ און חוקקת, ובין
 תפלו ותפלו, וחכמי סבריה יצאו ויאמרו, אמנת חמית קיסן בצדו הירושלמי, וא"כ ר' של צדו ר' יהודה
 אר אהדיק, איה הוכמתן בקריתות בכריתות?!! ואתם הקדמונים, שא אכ"מ אפסו או התנצות
 אה"מ אכ"ל וכות, באחדות כי נפלא מצדו ר' של הירושלמי הזה, ולא ראשו ולא יצדו, ואם אמר בלא
 יצדו ביה"מ בירושלמי ואו קבול מהא הוא! כי כן אוסיף אהראותנו צדו בקר ותפלו ומהא
 צדו כמ"ז אבו נא אחרי, נצדוה נא האה רק חמית עדימס מסדו (ח"ב ט"ז אר אונת אר"ל צדו,
 אר צ"ב אר ע"ז נפוא אלו ה"ה אר"ל וינחת), שם תפלו בקדמי אפסו חמית ור"מ אפסו, ה
 ההצדמית ראיות הזה, ונ"ל; אולי לא סתמו (כשלי הנקד) על בקדי התפלו הקבלי אפסו לקבלי הנקד
 היו חכמי סבריה, והם מהם אר"ל וירא, ואולי בקדי תפלו בירושלמי בקדו, וכבר מצאתם סוף אזה ה
 בפסוק וקנ"מ בשם חמית, כי אצ"ל שבצת תפלו בקדו הוא גם הטעמים, ח"ה בירושלמי (שקלים פ"ה)
 מלאה הפירוש הסוכנים עם הטעמים. והפסוק שם צדו ואמר: הא תאמר להטעמים חולקים על תפלו
 בקלי הפסד, כי אמנת הפירוש המתנגד אל הטעמים אימת בקדי אמורא בקלי, אר"ל הוא בקדי
 ביה"מ, ת"מ רב"מ, וכל ביה"מ הוא בקדי חמית?!! א"כ חכמי א"י צדו חמית חולקו בקדו,
 אפסו הטעמים בח"ו הם אתם שלם הסכמות, החוקק ותפלו על פה המקרא, ולא לפתחו בצדו
 הקבליים והתפלו בקדו חכמי אר"ל וירא! ע"ש. איה הם בקדו שם, ובה החריש! והצדמי אר
 אר"ל וכבר את הירושלמי כאן, אמר/נוח/ אה"ש אר בקדו, שאר"ל במקום שאין מחוקקת או תפלו בקלי
 הטעמים אלאורי ר"ל. כה נפלה ר' של על בקדו אתם ולבק! כה יצאה ר' של החוקק את

אוסף ספרים

(152) ובתורה קנ"מ בשם כן גם מקרה אמנת אחרת מהווא. גם שם יש מהאונים מהווא אר"ל צדו
 והוואות. אר"ל זה רש"ל הנה יכול להקוט סוואת על חכמי סבריה, אמנתו כי מקדו בצדו
 איה הטעמים אומט טעמי הוואות וצדוה, ואצ"ל החריש ולתק, וההא ראיה חוקק
 שהא צדו סתם! וצ"ל ע"ש.

מצדנות המקובלים ושאם הקול כי הוא מקובל ויבטלם כבודם וקדושתם וכל צד מחלוקת אמת דר
 ל היות לקר ולניקף ולרמות הפרדות וכל שא צדיק ונקי מל אלה! תע וילך וכל צדמה ודמה
 לנצח נפשו!! וצדק אגלה אכן סוב לגמ סגרת הירושלמי בראיו וקנ"מ קשמ מחלפת חולסין ומחל
 נצחיה מחמ"ז שהרי אפי בצמ יקשה יאין אז השל הירושלמי (וכנה גם אונקלוס בתקופתו) וכלות הוא
 מחמ"מ חולסין ומחמ"ט המקום שהיה בו האחה מהמ (כ"ג אמצה § 119 ע"ג)? אמנם גם הירושלמי
 אונקלוס גם הבקוי למ יתב סוברים לבני מחלפת סובק על מי גרוד חלש מאות (ונפי הטצמנים) וכל
 גם לבצת הירושלמי ואונקלוס אין כאן יתב והוא צ"ע חק מוחב קלמוש הלשן והוא כ"מורב המספר
 הצברי מספר טאל ואח"כ ירצה להוכיח מספר שהוא חק מהמספר הכולל הקובט וכ"כיהו ויקבלהו
 במספר חלקי ואח"כ יפדי יבאר ויסדרט כמות המספר שהוא במספר יסלבי וכן אמר ביתיה כוחציתיה
 אך גרוד חמ"ט מאות הקובט) שהוא מספר חלקי ובאר ופרט ואמר חכמישים וכמצינים שהוא מספר
 (153). וראיה או דבר אבד (במבד אל): ויהי המוקח וכו' צ"א ש מאות אף וקצינים אף וחלפת אלה
 וכו' ותפי החלפה וכו' שלש מאות אף ושלש אף וקצינה אפיסין וחלש מאות? וכן למט למט ז וכן
 בחלפת הצדפה ע"ל. והירושלמי ואונקלוס אז יחלקו קנה עם הבקוי בפיסוק הטצמנים אבא למט מור
 ומחזיקים במר כא טפוחא לא וקנ"מ/ קשמ מחלפתו ואינו חולקים רק בחק מוחב קלמוש הלשן אלא
 יקרבהו ויקחמ" ונה נעצקרה ונתח"מ (154).

§122 צד ושנה והפסול יבו והלמות אמ כי חכמי סגרייה מתקם העקוב (ובצמ) או אבא שלא ושל
 לחכמי החלופ אבא גם לחכמיים המקובלים אז השלו ואמר (צ"ג 97): צד תלם תבאה כי מתקם העקוב
 אפי גימ"ט גם לחכמיים אונקלוס ונענף אז חלו הוא תראה להם נקדו ותשלח את אמתה באופן שלא יורה
 אלא שחופ המקום חכמי ואוליטת ית אמתה ואלון הולטה אז ישול על השחיה אלא על הנה ז והנה אפי
 אונקלוס היה רחב אבד צפצפתיה בדגש המ"ט ע"ל. שבת זה הוכיח גם סתם האוף תחת חטף סתם אפיסין
 ואולי הבבאר שהוא מוק אפי"י כי אחרי שהמ"ט בדגש מוכיח האוף זבלש הוות בהמ"ט ובציקר הבבאר
 נקבה המקרא הנה בתקובו אר' ע"ל כי הסתייגה בו השתים אמצאה (צ"ג 99) ש"ש בחה מברש הוות
 מסע נקדו ובה שמתקם העקוב אז חלו בתקצמ"מ אפיסין אונקלוס וכל הצמר גם למט גם סתם
 רש"י הפווק אחרי אונקלוס כשמק אחרי אמו וכתלמיד אחרי רבו גם הוא אז חלש אונקלוס בתקוב
 זה שלפ"מ נוכי מתקם העקוב אז אבא שלא חלו אונקלוס אמנם גם אמרש רבונתם אז חלש הנה
 שהרי מנאמ אן באמר נדה ז אפי נקיג אז כי הצדלו על פ"ל הפתיגה בבבאר העקוב והטצמנים (ע"ל
 הצדפה ט"ד) בלג על מסכת סוטה שכן אממר ראוים שלא יבד החוקר והבוקר הנה שיש גם בין חכמי
 הפתיגה האומר (סוטה י"ג): אמתה שחחפה ואחרי שיש מחלוקת קנה אין צד כל הוכחה שמתק למה
 הצדו שיהיה נקד אונקלוס אחרי שכבר גזר אמר (צ"ג הסדרה הקובט) שמתקם העקוב והחוקר והשולט היות
 בגיב מתקם העקוב אבחר האמת והפצות אפי שורה בצדוהם והנה היא בחורו בצצת האומר אמתה שיש
 ואין כל חטא נקד אונקלוס אשר צ"ב אומר כי אז נעצד רש"ל כל חופשלו הש"ל כי נצימה בצד האומרת
 סוף § 22 מש"ל). ואם כה הבבאר הוא תקבל הפאיאה מבוצר אז הבבאר חטא מתקם העקוב (אפיסין
 הכפאנים: א) שלא שמצו הקול אונקלוס. ה) שלא שמצו קול דבונתם בערשו אלן יב, שפביא רש"י בספר
 ואת פי רש"י הוא ראה (צ" אמצה למ). אונקלוס ורבונתם פירשלו אלון יב, והנה תקוב צפצפתיה לתפיה
 הולדתה שחחפה!!

אמנם מה בצמ בבקר באור המלה אמ צדקו אלה האומרים נדה או אלה האומרים שפתתה או אמר

(153) וק"מ הנה (ירושלמי לקבט למ) וכלן חזב בטצמנים יתמר מזה מחלפתו וספר הלשן הוא
 פסוקי הירושלמי (סוטה י"ג) ונת פסוקי אפי טעמו וכו' חלש המורה והפזרה (שמות י"ב) אפיסין
 הירושלמי קצת הולל חלו אפי חקפתי ופתיגות ק"ל הוא אמותי חולקו אימת חלוק
 ואמר ל אלה אימ ציועלן קיש הח ראהו בספרו דור גור ובירש"ל (ה"ב סכ"ג צ"ג 250) וכל
 ש"ל צמנים העקוב והטצמנים מסבו אפי המברש ובלשן צ"ל על גרלת חכמיים הטצמנים ברוב
 מן הכל" ע"ל אצל צדב בהצדפה 21. הפב כית חקירותיו של הח רש"י גיפבו מונה נקד
 הנה ז רק שאמרי מהפן הבבאר ואומר ש"ל סמוכו בבדיהם אפיסין על העקוב והטצמנים שפברחוס
 יבא בבקדו והי ומתקנים קב"ל ילשו ולא שהעקוב והטצמנים הוכו אחריהם אמנם הם הוכו אחר העקוב והטצמנים

272

אמר ל' של' המקום הזה, כי אין מאמר פה לא יבצר מצינו אחרת ידה, ובמזל הנה הוא יתן קטורה ב
 באף מתקום הרקוב, כי הטיבו כי לא שמעו בקול אלה האומרים אחרת ידה, אכן החכיספה, ולא אמר בקר.
 אמנם הנה מקום אמר אלך למן ג' בעצמ, ושלפן לנתן לפי שמוצ קול בקרו (כרם חשב ח' אחרת יד' קולן
 ה' ח'כ' 80) ויאמר: ואחרת יד' כי מות אחרת יד' מקום קרה מאד, כי אמה הוא למן אמה ולא שפ' הירוצ
 ואם הנה החתכ'מ ר'ע' אומר ואוליטת, ידה היה לו אומר: צ'כ'. כמה חן הדרות מלאמ באמאר בק
 לקו קר' זה! א' אמרו, כי אמה הוא שמ המדה ולא למ הדרוצ; צ'א איו אמה יכו'. אמר על אמה
 שבתכום, אין החלוש שהוא למ אמה וכו' ולא דבר שהוא למ אמה (שפחה). ואז לא על אחרת
 פליטת, אמנם רק על ואוליטת! ג' אמר על אמה שמתורא. מ'בוצ לא דבר למן אהיות אמה למ
 מדה לר' אהיות האלף ספ'ת' והמ'מ' בדג'ג, וקסדרות האלף ח'מ' והמ'מ' רפה צ'אליטת לא

היה התקב כמ'מ' קס'ר, והקריאה תלויה קצתם הפ'ט' הישר, אין יתרו אלה הקריאה כיו'ת
 למה (אצמ) לא כפי הפ'ט' הפ'ט' והכנסו עמ'ת האלף ונרות חל'ק אמה שהיא אמה, או' או
 נרוצ, וא' הישרה עק'ו, ולא בדרו אלו את הקריאה הטובה ובפ'ת' להיא אחרת האלף ח'מ'
 והמ'מ' רפה שהקאת אמה (שפחה)! המ'מ' לא נ'צ'ג אמרו (כרם חשב למ): ואולי אב'ב'ו של
 משה לא ר'מ' שיק'ו א'ג' שפ'ת' אלא א'ג' הונה שמ'רו שנתנה ה'ה' ע'ל. האלף זה היא ורצות

רות! ג' מה זה אלך זכר רק את אונק'וס! מ'בוצ לא דבר את א'ג' אמר ידה שבת'מ' (ואם
 לא ראהו בת'מ' הוא לא ראהו בר'ע' כפי' אחרת), ולא את התכום המכונ' וה'צ', שפ'ת'
 ואוליטת יד' ג'מ'ב'ר, ולא את הכס' שפ'ת'מ' ומפ'ת' ית' בד'צ'מ' (צ' ג'ר'מ' א'ב'ק' ג'ר' אמה)!
 ג' היא יבו' מ'ל'מ' הפ'ט'או כי אמה הוא למ אמה ולא למ דרו'כ, כאילו ל'מ' קט'מ' הוא, ולא דבר
 מ' האומר בכ'ה, (הוא המ' מ'א'ו' האלף הכ'א'ל'מ'ס, הכ'א'ב'צ' קס'ר'מ', ה'ר'ג' פ'ר'ח'ו/מ'מ'ק'ת
 צ'צ'מ' (צ'צ'ן אמה), וב'ר'ב'מ' באמ'ר'ת ק'ש'ר' ד'ר' (ק'ר'ס'י ק'ב'ו'ט'ו'ת צ'ב' ק'א'), ואם מ'ה האחרון
 אולי לא נ'צ'ג ע'ז' אלא ל'ת' הכ'א'ב'צ' ואת ה'ר'ג' פ'ר'ח'ו' הא'י'נ'ב'צ' מ'בוצ לא קרא את ש'מ' על
 ת'מ'ת' צ'את! ה' מה זה אלך אמר: ואם הנה התכום רו'ע' אומר ואוליטת! ב'ב'ו' ר'ק,
 האם הוא'ס'ל' ואוליטת תפ'ל' אחרת ק'מ'ס'! ו' החלוש ידה היה לו אומר: מאן לו זה? האם
 לא היה יכול לתכ'מ' דר'ע'ה כמו ר'ס'ג' אח'ר'י שפ'נ'מ' אב'ו'ל' חכ'מ' האלף האומרים כי למ' אמה
 מ'ת'ל'ק' ג'מ' אמה למ ודרוצ (צ' היח'ו' שר'מ' א'ב'ק' ג'ר' א'מ') ז'א' ג'ר'כ'י'ד'ה כתב'מ' התכום
 המכונ' וה'צ'!

ואחרת יד' אמר, המ' אה'ב' את א'ג' אחרת אמ, והוא, א'צ'מ' צ'כ'ר'ת'ה' שבתכום אונק'וס
 אמה א'י'ד' ולא נרוצ ולא ג'מ'ב'ר, אמנם אמה (שפחה) כפ'ט'ו' וכו' צ'כ'ר'ו' אחרת כ' את אלה
 בית' התק'ומ'ת, ה'ג' המ'כ'י'ת' שבת'ת' (כ'א'ל'ו'ת ט'ג'), ה'ג' שפ'ת'מ' צ'כ'ר'ת'ה', וצ'ב'ז' -
 א' ומה ש'מ'ר' ר'ג'ל'ו'ן צ'ו'ל'ט'ה' א' יס'ו'ל' על השפחה, אלא על ה'י'ב' נ'צ'מ' ח'מ' מה טובה של הול'ת'
 א'מ'ת' שבת'מ' א'מ'ק'ל'ם ש'פ'ט'מ', ומה ה'ע'א'ת'ה'. ב'צ'ת' אונק'וס הוא ש'מ'ל' ש'מ'ה הא'מ'ה'ע'כ'ר'ה'
 א'ת' ח'כ'מ'ה'מ'ס'ו'ל' על ש'מ'ת' ה'י'א'ור, לא ר'מ'ק' ה'י'ה'ה' מ'מ'ח'ו'ל' מ'מ'ן' א'ת' ח'מ'פ'ת' ש'מ'ת' ה'מ'י'ת, כ'ל'
 צ'את' נ'צ'מ'ה' מ'א'ד' א'ב'ו'י' ל'מ'ה' ק'ר'וב'ה' ה'ר'ב'ה'א' החו'ל', א'ת' לא מ'כ'ס'נ'פ' ר'ג' ג'ב'ו'ל' א'פ'ר'י'ת' ח'י'ו'ת' א'
 ח'מ'ת'ק'א'צ'ה' ז' א'מ'י'ש'ל' מ' ח'מ'פ'ת'ק'ו'ת' א'מ'ת'ת'מ' מ'ח'ן' ה'ס'ט'ל' מ'ה'צ'ר'י'ן' ל'ח'ו'ת' מ'צ'ט' על ס'ט' ה'י'א'ור,
 א'ת'ן' ק'ר'ק'ס' מ'ק'ל' א'ל'ו'ת' ו'ק'ר'מ'ו'ת' ו'ג'ל'ו'ח' ח'י'ת' מ'צ'ה' ה'ר'ח'מ'ה' א'ת' א'מ'ת'ה' (ש'פ'ת'ת'ה') א'ת'ת' ה'ת'ב'ה'
 א'פ'ה'י'ת'ה' ש'ל'ע'ב' ה'א'ל' ה'פ'ר'ח' צ'ו'ת'ה' ע'מ'ה' א'ש'ו'ת' ו'ל'מ'ט' על ס'ט' ה'מ'י'ת' צ'כ'ר' כי ח'ק'י'ק' א'ל'י'ה' ת'ל'מ'י'ת'
 י'ת'ח'נ'ה' ו'ת'ב'י'א'ו'ת' א'ל'ו'ת' - מ'ה' מ'מ'מ' ש'ל'מ'ן' ה'מ'ד'ר' י'ת'ק'ל' ק'פ'ט'ל' ש'פ'ת'ת' (ג'ל'ו'ן' א'מ'י'ת'ת' א'ל'ו'ת'
 ו'ל'מ'י'ה' על ס'ט' ה'מ'י'ת', כ'ל'ו'ת'מ'ו'ת' ה'ה'ל'ק' ה'ק'ל', ו'מ'מ' (ש'פ'ת'ת'כ'ב'ה' ג'א') ע'מ'ת' י'ת'ק'ל' ש'פ'ת'ת' ל'ש'ח'ו'ת'
 מ'מ'ן' ה'א'ר'י' י'א'מ'ר' ק'מ'ן' ה'ק'ל' (מ'מ') כ'מ'א' ב'מ'כ'ר' מ'ש'י'ת'ת' ל'מ'ע'ש'ת' ו'ה'מ'ל' ח'מ'ת' ל'מ'ה' ל'ח'ו'ת' או
 א'מ'ר'י'ן', ש'ל'מ'ן' ה'ה'ל'ק'ן' ה'פ'ר'ח'י' ה'מ'ל'ן' ה'פ'ט'ל' (ת'ח'ו'ת' א'ג'ה') א'י'נ'ע'ד'ו'ת' ה'מ'ל'ן' מ'ט'ה' מ'ט'ה' 155), ו'כ' ג'ז'
 ה'א'ל'ו'ת' ה'א'מ'ת' מ'מ'ן' א'פ'ט'ל' או א'פ'ט'ל' (א'מ'י'ב'ו'א' ה'א' ח'מ'ת' א'ל'ף' מ'מ'ן' ה'ה'ל'ק'ן' ו'א'מ'ת' ע'מ' א'מה' ש'פ'ת'ת'ת' ר'ק' ע'

155/ ומה ש'מ'ר' ר'ג'ל'ו'ן צ'ו'ל'ט'ה' א' יס'ו'ל' על השפחה, אלא על ה'י'ב' נ'צ'מ' ח'מ' מה טובה של הול'ת'
 א'מ'ת' שבת'מ' א'מ'ק'ל'ם ש'פ'ט'מ', ומה ה'ע'א'ת'ה'. ב'צ'ת' אונק'וס הוא ש'מ'ל' ש'מ'ה הא'מ'ה'ע'כ'ר'ה'
 א'ת' ח'כ'מ'ה'מ'ס'ו'ל' על ש'מ'ת' ה'י'א'ור, לא ר'מ'ק' ה'י'ה'ה' מ'מ'ח'ו'ל' מ'מ'ן' א'ת' ח'מ'פ'ת' ש'מ'ת' ה'מ'י'ת, כ'ל'
 צ'את' נ'צ'מ'ה' מ'א'ד' א'ב'ו'י' ל'מ'ה' ק'ר'וב'ה' ה'ר'ב'ה'א' החו'ל', א'ת' לא מ'כ'ס'נ'פ' ר'ג' ג'ב'ו'ל' א'פ'ר'י'ת' ח'י'ו'ת' א'
 ח'מ'ת'ק'א'צ'ה' ז' א'מ'י'ש'ל' מ' ח'מ'פ'ת'ק'ו'ת' א'מ'ת'ת'מ' מ'ח'ן' ה'ס'ט'ל' מ'ה'צ'ר'י'ן' ל'ח'ו'ת' מ'צ'ט' על ס'ט' ה'י'א'ור,
 א'ת'ן' ק'ר'ק'ס' מ'ק'ל' א'ל'ו'ת' ו'ק'ר'מ'ו'ת' ו'ג'ל'ו'ח' ח'י'ת' מ'צ'ה' ה'ר'ח'מ'ה' א'ת' א'מ'ת'ה' (ש'פ'ת'ת'ה') א'ת'ת' ה'ת'ב'ה'
 א'פ'ה'י'ת'ה' ש'ל'ע'ב' ה'א'ל' ה'פ'ר'ח' צ'ו'ת'ה' ע'מ'ה' א'ש'ו'ת' ו'ל'מ'ט' על ס'ט' ה'מ'י'ת' צ'כ'ר' כי ח'ק'י'ק' א'ל'י'ה' ת'ל'מ'י'ת'
 י'ת'ח'נ'ה' ו'ת'ב'י'א'ו'ת' א'ל'ו'ת' - מ'ה' מ'מ'מ' ש'ל'מ'ן' ה'מ'ד'ר' י'ת'ק'ל' ק'פ'ט'ל' ש'פ'ת'ת' (ג'ל'ו'ן' א'מ'י'ת'ת' א'ל'ו'ת'
 ו'ל'מ'י'ה' על ס'ט' ה'מ'י'ת', כ'ל'ו'ת'מ'ו'ת' ה'ה'ל'ק' ה'ק'ל', ו'מ'מ' (ש'פ'ת'ת'כ'ב'ה' ג'א') ע'מ'ת' י'ת'ק'ל' ש'פ'ת'ת' ל'ש'ח'ו'ת'
 מ'מ'ן' ה'א'ר'י' י'א'מ'ר' ק'מ'ן' ה'ק'ל' (מ'מ') כ'מ'א' ב'מ'כ'ר' מ'ש'י'ת'ת' ל'מ'ע'ש'ת' ו'ה'מ'ל' ח'מ'ת' ל'מ'ה' ל'ח'ו'ת' או
 א'מ'ר'י'ן', ש'ל'מ'ן' ה'ה'ל'ק'ן' ה'פ'ר'ח'י' ה'מ'ל'ן' ה'פ'ט'ל' (ת'ח'ו'ת' א'ג'ה') א'י'נ'ע'ד'ו'ת' ה'מ'ל'ן' מ'ט'ה' מ'ט'ה' 155), ו'כ' ג'ז'
 ה'א'ל'ו'ת' ה'א'מ'ת' מ'מ'ן' א'פ'ט'ל' או א'פ'ט'ל' (א'מ'י'ב'ו'א' ה'א' ח'מ'ת' א'ל'ף' מ'מ'ן' ה'ה'ל'ק'ן' ו'א'מ'ת' ע'מ' א'מה' ש'פ'ת'ת'ת' ר'ק' ע'

והביאנו הנהגת האל דוקת חכמתו ושראו לנו ויהי רצונו וקטלו הנהגו אקומו ונתנו אונן
תבגמו הלבבות ותלמי, ואין הדבר מוסר הספק כלל. והן צדקה לא זכרה מאור צדוקים (כ"ג מא"ה) ותחנך
אבינו הדבר שקול, והכסף מניח לרק המורה אברה תבגמו אד ותלמי ולא את הנקראים זאת הנמשך
ובעצות רגלו. וא"כ מה היא הראיה להביא רגלו אס מתקן הלבבות ונבואים, ואנחנו טרם נבדאס
מצילה הלבבות הוא!! זמה גבול תצדקת רגלו הוא תבאו מאלה המכתב ט"ז זכרית חנה רג'
(כ"ג 198 ההצדק), שט יאמר השפה הרורה; אמנן אין ספק הדבר כי ספור הנהגת ההנהגה קבלו אז
ותכן כלל התבגמו הוול הנקרא היום הכי הצדקת הלבבות, וחלילה חלילה דוקת נשראו
גיהנו הם הצלו התבגמו ההוא אשר חזן נבאוהו מאל שקולנס מההולנס וכו' "צ"ל: ובמכתבו אר שג'
אגרות רג' (כ"ג /) הוסף עזב אגמת את התבגמו הנהגה. ואמר: כי הצלו התבגמו ההוא לא
היו בק אנשים חסדי מביצ וכו' ק"ל עזב - ובה הכלם את התבגמו הנהגה תמת כנס השכנה אבד
המור אתה צמ תבגמוהם אל אונקוס ויונתן כאלו בן גלס הוא הנשראו. אמנן הוחס דוק על
נבו הנקוד! האמנן זה דרכו להשפט אף ארומק רוק כפי ומצאתי מהה לשם אפסו! ובקר מלמאמו
מהן כנה גמ צמ החניט (ע' אמצה הצדק 21) אף כי צמ המועט, אשר וולק מהו ספק כי לא
מנא מי שיתבצ צלמנן או יוכח קאוני גולום. אמר כה וצלה אוש אמר, מקרש אמר, ונלמ
אמרת, הגידו אתה אמר כדצדקת הינה.

124. הוסף עזב ואמר (שט צ"ג); ואמ אן תבגמו הכמאנס נכפ, וראה כמה ונמה מקראות
שעזמט מונקל מן הנקוד, כגון מחורף עצל לז-יחורש (משו כ' ב') ממונן כאלו נמק מחורף עצל
לז-יחורש, וכן רערע 156) ואמר הן אנה (שט שט"ד) אמרונק רע, וכן ושכר עבדים (שט כ"ו,
(י) אמרונק ושכר עבדים "צ"ל. הלאומ / מחורף וגו' כבד קדו ר"י טטנאק בהגהמו אפדק ר"י
מימי עולם אמרונק צילמט (ב' קולן), רוק שאה הציר על לז-יחורש, וצ' ספדי הוחס וכו' (שט ט"ז הצדק
(4) וזה רג' לגד בקדו (אגרות המתבגמו) מהמן הפדל. ואין צ"ל אנה. אהל ותכן שקמ אפי פהו, נלאר
מהק, רוק שהוא אל שקל העל, וכיו (תפוס נ' ג') ואל יחורש, וצ' ספדי הוחס וכו' (שט). אמנן הצלרערע
יאמר הקוד, וא השקית ר' צ"ל או שט צלמו כאלו רואה צ"ל אמר את הקודות לקב ונסח המתבגמו העלם
הנה בססוק אמנן גמ את אונותו ואונות, ותמת רע רע יאמר הקודות ואזל לו צ"ל יתהלל: ייש
זהב וגו', לקב ונסח רע לרש יאמר זקנת צ"ל / וצ"ל יתהלל ויאמר: שיש זהב וגו' / סן תבגמו:
חברא לחבריה נאמר הקנית והידין נשפח ונאמר: דאית דהבא וכו'. וכן בססוק ושכר
עבדים לא ראה רג' רישא בקרא או שט ר"ע אהיה את אשר ראה. כי שט לקב גמ את האונות גמ
את האונות ונמת רב מחולל - פל ושכר כסיל ושכר עבדים; של ונסח רב מכאב עשור כסיל
ושכר עבדים: סן תבגמו סגי תיש בשירה דסכלא ורויא עבר יצא: האמנן נאה וואה נסח
כנה אכסו אבד, אמר ארש"ל אהיה אסכפא בקרא מתבגמו כנה אלר מתן גמ את ראלו 158), ונלמ

156) כן נקד רג' אשה קונו, אמר אה"ל אנה ואמר: קסם שטמט כמתיק אן אגמ אהל אסור צדק ר"ע צ"ל.
ובה כלל הספדי שלם בספדי.
157) כן הוא אמר הולות האות דקנית שרבות אף לתבגמו האמנן מלמנס כנה בסל סב זאק אמר הפל
אמונית והיה טמט שקנית. הן כה וכן כה אין טמט ברוב חלומת
158) תבגמת סגי חיישי רב מכאב" כי כן אמרנו כ, חניש" של הוא כיו וחניש" שבתבגמו במכונת והל
(ברביס א"ג) נותבן שהתבגמו אפמא חשב, מחולל" כיו מחולל" מפלצות (למיהו נ"ה). רוק שנה עזל
וגה פלז אן כנה כסלי וזה בקרן. ונתבן ג"כ אכונות האות חיש" אהיה ואתה אב אצט"ה, זכרית חניש"ן
שבתלמוד, חשב מחולל" כיו ולא חולן (כרמיהו ה"ג) והתלמוד, אל חולו ולא מקיג" אנה לפי זה קב סל מוקל
הסל היבוב שאן שטה מקיג. אהמכתב חבלי הקר אור (שנה ה' חוברת ג' ארמונ כ"ג 18) ראית את
ה' בוב חלקצון שאת התבגמו המתבגמו הנה אקרא זה, ושות פצמט כנפו קלט, יונתן! והנה ע"ד
כמה יש לשנות בתבגמו נלא כנה וקבלונט מראים כאלה, ופסו כל מה שיש או גמ מצטמת הקודות
וגה אמת החסידות שאת בשירה שבתבגמו בהצדקת את תבגמו אצברות. ואמנן אז חלק אהיה
ובצ"א יבדא מתבגמו אהיה חניש, ובצ"א אמנן אל אבוא וקילא בנא, ומה אמר אל חלק אהיה
דנו אהפון קב אפסון, ותבניהו גו חלמון! אמנן מה שקרא שט יונתן" אל המתבגמו
הנה, ל"ה שאלונתן בן צדמאן הקדו שיתלמטו הן תוקן (ע"ד אמרו עליו אהיה חניש"ן)

156) כן נקד רג' אשה קונו, אמר אה"ל אנה ואמר: קסם שטמט כמתיק אן אגמ אהל אסור צדק ר"ע צ"ל.
ובה כלל הספדי שלם בספדי.
157) כן הוא אמר הולות האות דקנית שרבות אף לתבגמו האמנן מלמנס כנה בסל סב זאק אמר הפל
אמונית והיה טמט שקנית. הן כה וכן כה אין טמט ברוב חלומת
158) תבגמת סגי חיישי רב מכאב" כי כן אמרנו כ, חניש" של הוא כיו וחניש" שבתבגמו במכונת והל
(ברביס א"ג) נותבן שהתבגמו אפמא חשב, מחולל" כיו מחולל" מפלצות (למיהו נ"ה). רוק שנה עזל
וגה פלז אן כנה כסלי וזה בקרן. ונתבן ג"כ אכונות האות חיש" אהיה ואתה אב אצט"ה, זכרית חניש"ן
שבתלמוד, חשב מחולל" כיו ולא חולן (כרמיהו ה"ג) והתלמוד, אל חולו ולא מקיג" אנה לפי זה קב סל מוקל
הסל היבוב שאן שטה מקיג. אהמכתב חבלי הקר אור (שנה ה' חוברת ג' ארמונ כ"ג 18) ראית את
ה' בוב חלקצון שאת התבגמו המתבגמו הנה אקרא זה, ושות פצמט כנפו קלט, יונתן! והנה ע"ד
כמה יש לשנות בתבגמו נלא כנה וקבלונט מראים כאלה, ופסו כל מה שיש או גמ מצטמת הקודות
וגה אמת החסידות שאת בשירה שבתבגמו בהצדקת את תבגמו אצברות. ואמנן אז חלק אהיה
ובצ"א יבדא מתבגמו אהיה חניש, ובצ"א אמנן אל אבוא וקילא בנא, ומה אמר אל חלק אהיה
דנו אהפון קב אפסון, ותבניהו גו חלמון! אמנן מה שקרא שט יונתן" אל המתבגמו
הנה, ל"ה שאלונתן בן צדמאן הקדו שיתלמטו הן תוקן (ע"ד אמרו עליו אהיה חניש"ן)

וכתובים. התנבאנים והתנבאים ספריו הקדש קדושים היו לאלו, וחוליה אחת לאותו יום בהם, ואלקס
 קדוש חלילה, כאלו צילה העתים ואלו הקדש, קדושות שבולו הרבים מאד. התנבאנים ההם
 את חזק כבוד, ושמו והם כבוד עה לפימנים רבות תקננו ע"ה בראשונה (160). ובתקנו
 מלשינה אף אין זכר אף אין רמז אף. וכן צעב מה או אלהים על ראית רש"ה והתנבאנים
 הנה ותנבאו, אשר לא מן המ, ואשר שבש לא לקד את התקנות, אמנם גם את החושות,
 גם את החולות, גם את הפסוקים, והיו ספר מלשינה הנה כפי שרונה אין חומה, ב
 כגדה הסקר, על ל זה, הקוראנים ושלסו לכוט, כי גם להם מאד מלשינה.

§125 ואחר תקנון מלשינה ותקנמו, אשר לא יבדא מאין חזקו, הנה לפי מה שגו התנבאנים
 - מאד הלבשים - אשר גם הם לא מן המ, וכמעטו עליו, והם אלה אשר ההיא אויבארן
 במהואו אספרי הקדש (כרן א', זב 224), והם אקווא, סימאנס, טהצאחאטיאן, היראמוס,
 הסורינס, (161), והלברנס, אשר ל אלה ואלה בתבואו זכרתי הקדש כל מה שבו חפץ,
 כי מי היה יכול לצמר בהם וקרוחם נ אצנים אשר המסורה לא היתפ להם לחומה בלמה, או
 היתפ להם אספן ולא יראו ולא פחדו ממה נ אצנים אשר יש גם בתוכן מאמרנים רבים בספרי
 הקדש וצדא מהם, ואשר על כן תקננו כל אשר עלה על רוחם נ אצנים אשר הלאו והקית הו
 וחס ונולה. או וקרות הם הלבתיך בהיתך והיתכן קדשן והיתכן וקרוחן, וכן ושלמים ואלתם
 לא הם נאמר, ואינם מחובתם, ותרון ספרינס מתקנים הנה יקר חיותהם, הלי צבא להתפלא
 צוהנם, אמ שבספרי הקדש אמ קדשן או הטיקה, כל אשר מלאו טוב לפיהם ותתקנותיהם,
 האין אינם מקרבים אשר נוכח למה את עזכם על פייהם! אשר אלו לא מן המ ואינו אלא חסותם
 ושלבייהם, אף לא אלהים צויהם. ואלתו ההם אלה אשר לפיכון אלה הו להם הספרינס הקדושים
 אלה הסקר, והמה כלצנים מתקרות נלכו חו, ולא מן אלה חלק השחתם, אף לא אלה
 על מלתם, כי זה אשר בהפקיהו לתא אנה, ל ראיות והוכחות לא יוצאו אן. אמנם
 חרפה שמה אלה ההוכחות אותם הח' ביולית (אויבארן גם זב 242) האמרו, כי ה
 הראשון אשר יצא אפסו ספק הקדשות התקד הנה איש יהודי (אדאמ' הוא אויבו הלוניט)
 (בהחור), ראשו וקל החמו הנה, ולא אחד מהמלכנים ~~אשר הם~~ אלא מהצדקות לחכמי העלמים,
 כי זה אויבו (הלוני, הבהור), איננו אויבו התעבי, אלהו הלאשבי, אף לא אויבו זה הקדוש
 והם, וכי ל בהרו אלהו זה נפשו לפי שאו, וכמוך נסוד מרון, ושההודי הנה וסנדציה
 שקלו אטרסטינהו, ול אלוהי בתתחו ל קלה בלבד, הנתות מן כרטינהו, ושם בי פרוגו
 איתיקרו, ושארם ברגון רפטן תחופתיהו ל בלי בי אמר, חכמיא אלוט, ראוהו התברו,
 אפיה מרוטן.

§126 מ אשר הדבה ל שג' בהרנס עה כה, באינדי החוטה (שם צ' 9) נק' להקד
 המצאה מחובת אחרי חתימת החותם, בלמן שהכרות והפסדונם הלאו המרון אמה
 קספר מה שהיה על פיה נ וקדשן אלו היו קוראנים בספרים האש מתקנים, אמ מלש יבצתם
 ברכי הלאון, ואמ שהיו אמנים אלו רבים קריאת התקרא מתפלה וצד סוף, כמו שצראה מאותה
 שלמא ה חוש ומקרא הן עלר אמר, השמש מהו אסוקים חמי לשם במקרא, ומקרא לאמרו
 אין צלמ פירוש המקרא, כי זה הוא מה שנתו קוראנים בלש מפרש, אבל הוא פסוק טענים,
 ומה אמרו הנברנים וכו' י"עכ". יקום נא מפאל אצלות זה, ויראמ ונרמ, איון מחכים ואמנים
 ופסוק טענים בלש פירוש המקרא! והנה פסוק טענים מקד פירוש המקרא! ומה הוא פ
 פסוק טענים אמ לא פירושה מקרא! ואם מה שהפלא את הפירוש ברכי הלאון מן האמנה
 אלו הרב קריאת המקרא, הראה לא גדולות ונרחות, כי תתב/ יבוצת ברכי הלאון והקריאה

159 (הנה) בהנהגת צדקת גמל הקראת גמל אדיר בהנהגת הסמא ובהתנת הדו.
 160 ווא נבדק תבדק מהתנבאנים ענין מקלות, לעבודתהם מאזים גדולות והדגות על ל קדושות
 ולי ספרי קדש וכו' (שם ב' להפדית).
 161 אמר אלהים כי המתכנן מלשינה הוא אחד מהם, שכן מורה שנת מלשינה כי סוניה מלשינה
 162 ואיבארן (שם) אמר, כי צדק קרוב או איש אתה ושמו יחקר בלכר צד ואיננו אלא הנהגת אלה

הננוע מן מקומו אצל הנה, וצאתו לתת ומרה אצלה פלא זה, כי הלמנעם פאנאום
 צפאנאום אלה, ונב לו כי המאמטם אמנפ בשאנאום נעמבות חכמה נאלה, מאז אפן לא
 אול לתת חוקי המצוות נארת. הנה אפסא צמי אירופא ליה, וצמי נחב חוקי התבל
 לך אלה ואתה מהפס לשום אום וחנה מתן פני נעל לשון, ונאציס ברנז לשונם מלבי אמט
 אהס כי הנפ הונט קוט ספר ומצמינז מוריס לומה הקריאה הנבונה או הנביצה בבני
 האלון, הכתבים שיש אהס סימט ההברות האוטות בין האומות!! ואיפה? הכל צמר וכל
 כסר! יגיד נא אל המורה הזה המנופ הלם פראסיסור, מי היא בקבאת, אמ הקריאה
 יהבונה, או הנביצה בבני האלון? אמ הקריאה קבאת, א"כ אין נביצת ברנז האלון
 סבה אקריאה בספרים בל נקוד וזאת יקראו בספרים בל מוקדים מלי מורה! ואם
 נביצת ברנז האלון קבאת, והיא הסבה אקריאה בספרים בל מוקדים בל אמנת בית
 רב, הנה אפס לשם התבות הראשונה בספר קבלת, המורה הקבולה, ברנז
 ברנז (ברנז כי ההכרח ואלנז לשמת הדבר שבפרט כד אמרה 5/25), ונכוח נא אל
 אף צליל אקראן ע"ש נביצת ברנז האלון? ברנז האלון אמנא דעת שיש כאן עקל העליות
 (שוא צירי חוקי), וכי האלף כשהוא עה"ש, אפציס ומאצ אפציס תחת, ונראו אל מנה
 שארית אמ שארית (שרית) ושם הדרכים נבואת הו, וצ"ע ברנז האלון משפט
 ירנז שית כמשפט שארית, ומשפט האחרון כמשפט האלון, א"כ יגיד נא אל ונכוח
 אוק צליל אקראן ברנז שית מלי נקוד ומלי רב ומורה, רק מביצת ברנז האלון אק
 אמ ברנז שית כול לשארית, או ברנז שית כול למנה נפ אותם בקבאות הונט
 5/27; וכן ברנז, אמ ברנז (וצ"ע ש"ס), או ברנז? ובמורה רבמ מאז, אפ נביצת
 ברנז האלון אל מל אהכרז בשום אופן את המבונה האחת אל פל חקתפ, ורק הנקוד
 אפסא המקבל או האמנה מפירק ומורה, המפס אהבס הנפ המכריצס, וא"כ מה שאמר
 מפס נביצת ברנז האלון! הוא אל אצד ולא אהוצו.

5/27 והוסף ע"כ (ש"ס 97) אהלים בקרו להבאמ הסדק הקובס, ונ"ל; כמו שאמרו בקני
 המורה הנבונה מהפס, אלא אמנא מוקרא, אלא אמנא מדרש הלכות אמנא, ואמר מהפס אמנא
 אקל שר אל אמנא המורה, אלא אל המקרא מקלים, ואמר מה טעם? רב אמר שר אמנא, כול
 אהיות אמנא מוקרא צדדים קטט, המנה אונס, יכל אקל שר בהחנות מה בשום אונס
 הפאציס, אמ אל בהחנות מה בשום אונס נ ונאמא אמר שר פיסוק טעמים, שהוא בקר שאמ
 מצלם המורה וכו' ע"ל. מי נתן ויגיד אל אמנה הביא ל זה! אמ להוכיח, שהלמנעם אל פני
 צדדים בקר אמר צימ תלמידיהם (שהם) מל חש וצד אל צד, אלא בשומעם אונס (מהפס)
 ומאביס אונס פיסוק טעמים, מי לא נע"ל זאת! וכי אינא מאנה אמרת היתפ אהס צמ ת
 ומקור נאלה! ואם אהוכיח פיסוק טעמים הוא בקר שאמנא מצלם המורה, אכתפא אף שכת
 אל המנה את דעת צמנו, הלא אפי דצמ פסוק טעמים הוא הפסקת המאמרים כמשפט אפי
 טעם הדברים הנחמרים, והאם זה אינא מצלם המורה? וינכר לא בחן כי אף אפי דקטו הלא
 המא קול נאמרו צמו, והוא דעת רב שהוא מצלם המורה! ואם אהלאות אל, שמקרא שאמר
 אין צמ פירוש המקרא, כי זה הוא מה שהם קוראים בשם מדרש, אלא הוא פסוק טעמים
 (פי פסוק הקובס), גם הלאו אל נראה אף כי ראיה מלא דברים אלה נ ואם מפס שאמר
 אל למנא מקרא, ואמר הטעם אשום שר פסוק טעמים, וא"כ מקרא הוא פסוק טעמים נ
 א"כ ינכוח אמר שום שר שומר, שמקרא הוא שומר!! ואולי אל הביא ל זה רק אהלא

המתן אל
 דאף אפי
 המנה
 מלי המנה
 המאמרים

63. ואתר שהראה אל ה' ע"ל את המעשה הקינח המשובט (צ"ע 95, וצ"ע אמצה 5/96 מן
 111) כי עקל הוא אסוכר שיקרב או נחמק אות אמת מתקרב צד שלא יוכר אמנה היתה
 אמת או שמת"ל הפה אפאל אליו יקרא מן פה ברנז שיעת כיעת התקונס, או ברנז שיעת כיעת
 התקונס? וכן צללים אליו יקרא אל הים כדעת הבאסטיס הנבואת, אפס שילול התבל הנה
 הכל אים קמט והם הוא אלון אלוונס, וצ"ע אפי דקטו הלאו המנה הנה נע"ל אפי מן
 אף אמהמ, צ"ע אקרת פסוק (ב"ק ה'), והוא הקבל האק"ל הלמנעם, ואין אהוכיח בזה.

המתן אל
 דאף אפי
 המנה
 מלי המנה
 המאמרים

274

ענין (י)

אם לטעם כפי שחזונו כי כל איך כן לחזונו. אבל יש כאן דברי נוחלי. ובאמת מה שאמר ר' שני
 שבי המקרא הוא מה שהם קוראים בלשון מברש ז איננו אמת. אבל המברש הוא אמירה
 מבין המקרא הפשוט, והוא החקירה והברירה בצדק שבין המקרא. אשר איננו גוי
 הביאיות ההלכות, והולעא חמת ביד המצטרף אומה הפעול, המקום, והפעול, כמו לתראה
 כל מקום שנתכנסים שאל דרשן ושם נקוד דרשן, המעשה והתלמוד והיתב ספד ר' דן, וזה
 יבוצ אל תלמוד ונחיה.

ובצדן סוקיא זאת אצלנו והבדל מחוקתם אמר פסוק טעמים הוא באוריות או
 לא, כבר החקרת הבאר בספרי הוזה וכו' (שם פ' ובר'ט, ושם ההצדק. ל הוכחה
 מזה שהיו הטעמים הנחמקס הספדיהם) ע"ל ובצדן אפסלן נצטט.

§ 228. וצדק הוא גומר הוכחות המלכות בן חמש ומקרא, ואומר (ב' 98): "ובצדק

מבואר שהטעמים לא היו צלילים בקר צדן תלמודית מהן חמש צד עשר, אלא שמונים אותיות,
 וחמשים אותיות פסוק טעמים, ואין הוצדקתם בקנה חמש שנים, אמר לא שהיו אמרים התמצאות
 והטעמים על כל המקרא של פה? "ע"ל. אך זאת היא ראיה ראויה והוכחה מוכחה שאין
 להליב עליה!! האם לא למה תבשה פעם, בלשון בקר הכל בקנה מבואר ונלמא מפי מ
 מפורסם חכמי כפופו, וצדק עלות אלהים עליו!! אלה פירוש ל המורה, ל הפירוש, וכל
 הכתובים, מלפני המקור, מלפני הפעלים, מלפני השמות, מלפני המונח, ל שמוצי
 האלון והגיון, אשר הם הקבועות ונסוגות לחקי הטעמים, קיצור המאמרים והפירוש
 זה מזה, ואחריו כל מלפני חקי הטעמים עצמם, ואחריו כל נצטט הספדים המולות ה
 השירים והזמירות, והתמצאות הווצאות מל ספד במקרא, וטעם ל עלן וצדן
 בקרי הומוני (גדליכטע) של ל ון ונן וסקספד הקבד, ותבנות התקנות (גדליכטע)
 שבהם. אל אלה לא הוצרכו חמש שנים, מאן החו התמקד אקרוז הא"ב צד הומוני ראוי
 ונבול והכנס אחר המשנה? "ע"ל, וספד ל אומה ומורה, אשר לא נצטט מחמאין ה
 התמקד קורא. ור' ג"ל הבא בונים ובלשם, נקוד צא לא כמה אלפי מנחם אלה האומרים
 גם צדנה הפיות הקבד והטעמים אבטו רשומים ומגנילים. ובכה לא יכתב צא מאמת.
 בן הוא היה (שם בסוד ובה) מקרי בדוקד (ברוביסור), האם הצלית במצדנו לקרי
 וצטרף אל האומרים האלה לתמקדות חמש שנים? "אוי הגיד לו, כי חמש שנים ההן
 אמרו את השמקנות ל הומוני כל מן בקר צד צד? ורק מקרא אבדו? אולי אמרו
 רק שצדן גבוצות אקבוצות, ויתב/ ומחמה, כפי כו השמקנות, וכל אומרים
 גם כיתה. וצדנות אחרות המצטרפות לפי המקרא והדמין, כמו שצדנה אל זה
 ראויים וחוקים ורשומים נצטרפים באקנות והמברשים. ואחריו ל אלה, אמר אמרו
 שושמקנות את אומריהם בשלש או בארבע שנים, האם היה אסור להם אומה את אלה
 רבי הנבירון וטובי השל, תבץ אחר גמ משנה! ואנחם יבצא גאוש צדן שכר צד
 הומוני בשל צדן מלאו הוש צפולט אל אלה את המשנה אמנם גם את התלמוד, צד כי
 כבר נתפסו ולוחים מהירים בוש הקבול הדד. חכמי המשנה הקבולו גם חמש שנים
 רק לתלמידים כאלה אשר לא יבצא צד אמר הם קרי ההלכה וההורי הקפידה לטובי
 ההקנה, וטאמרת (קבולין כ"ו): "מאן לתלמי שאל ראה סומן יפה במלכות ושל שנים
 שוב אינו רואה" וצ' רש' ורצ' ומן אבות אבות ופירוש חמס אהרן מבראם
 (אבות פ"ה מ"א) ז ונתלמידים כאלה קבולו גם חמש שנים גם בספדים ממקרים ו
 ומוטעמים. וכל שפסל צדק יודה, כי בספדים הוש ממקרים ומוטעמים, אחרי הנצטרף
 אומה קראות ל תבה ותפה ופסוק ל מאמר ומאמר ע"ה קבולת מפי הרב - אולי מאה
 פצמנים ואחרת - ולא נצטרף בספר, כפינו המורה, באור הצענים, והבנת השמקנות,
 (וייב הבקרים שחמקת ומצלה) אומה ל ה"ל בצל סה ולחקק על אלו הרבה וצטרף
 החוש, אמר לא ראה סומן יפה באומה במשך חמש שנים, אין זה צד סומן הפולטי שלם
 אינו רואה. וכל אמר מאמר אלה, לראית ר' ג"ל הדמות, היא ראיה אסור, גם הליכה

סאונ, האא הייה או טרזח כדאר- וכדאר- קופט סיגדור על און לאא תפלא, אאר הוא חמור ל כן
 צד אמר אבא שאו להצמד צאנו אין או חוק אצואם האא, ואמרו של הצואם ונבצצו ביציה
 לנאמר סיני. זאת נראית ביני ראייה גמורה" צ"ל. הצדקת של בקרו קראומו הקאווה
 הוצאת, כי כדקם כן מאו אקוביס, וכל אאר הוסיף תפאן להיס מטעמין, הם המה הוסיבו להקטין
 תפאון. האא תבאו כי צדק פי רש"י והמר קפי' המס', אכן מפס קושימו על פי רש"י, אמר
 מפס עש"י סידרלט חשב ומקח את אאר קק, שר"ח בן תרבוין או הייה נובצ התקוב על וצדק ז' ו
 והמאן קמ' להתאמם עבה" זאס להתאמם" הוא להתאמם הוא עצמו, האא יקרה כי אויצת
 קריאת אותיות היס המיומם טאותות שאר התקות, כי האומם פצט אחר, ומאן, להיה
 הוקה" שמעט תביר? ומאי להתאמם איכא הכא? אכן התחבט ארש"י להתאמם" כפי ע
 שיתאמם אחרתהו והפיק הדק גבון בצדקתו, כי כן ההתפעל מפס על מי, למעטתהו, קין
 שהוא מורה, קין שהוא תלמי, ואין צדק לרין מליים ובלאוונס, כי אין כאן ל אומם מחוב
 צד שילטין אשל ובלאו, וכל המארין בקרמם קצה, הכי הוא כזה האומם (ק"ח ת'): אמר
 רבא ראובן שמכר ל גדותו למעצן והלך למעצן ומכר שבה אחת לווי ובא קח ברואבן רש
 מזה קורה רש"י מזה קורה" והא האומם הנה ומסרף אלא ההלכה הוצאת ואומר הוא הוסיף אמ
 או מכר ל גדותו אראובן והלך ראובן ומכר שבה אחת למעצן והא הוסיף לווי וכו' והוא בעצן
 אט שמצן מכר ל גדותו לווי והלך לווי ומכר שבה אחת אראובן והא הוסיף לווי וכו' והוא
 מוסיף והביא מליים והמוריס אנה, מה צדס אן אחרתהו! אמנס כל זאת אין כאן צדס אאר
 תפא, אף שיש כאן אריכות בקרמם אלא צדקת המצדקת שחוק, שזימ אקראם באהבה אחר
 שילטן מפס קהר חכמם הצדק טווח, ואלס כלל אהרה אמר' יונק בישר ר' יוסן קן צדקא
 (ירושלמי סוף קדכות): "ל פוטטוא הוסיף ופוטטוא באורייתא טבין" ואין אט נמצא
 בהס שלקד קרה, שזימ ותקופ, כמו מה שאמר: "ל אלה ארתיביים" שהיה לו אמר: "ל
 כפי שיתאמם התלמידיים" אף שיש אין אנתם צריכימם אנה, כי כן כונתהו קמ' הסופרים
 העשויים להתאמם" בחלמי הסופרים, ומלמי הסופרים ההס הם עצמם התלמידיים
 וכן בהא בר"ה: "ל אלה ארתיביים" טעות ושגגה, שכן לא צדס הצדיים הלאים אהצד

אאר יחסו אמו. ווא הרגיש זה האיש, כי אט יאמרו ברכו גם בך המקובלים אאר שנה נפלא, אא
 יטאון כח אקאן, ונאכב ז' כי מה יצאה, והמה נקדזהו גם באופטם שאין במון ווא נול אהיות
 במון אמו כל קין ל מקלי השמות והפעלות והמאות שהמקרא, וגם האובל שא תתבן מעמאות
 גם בהטא. וכן מלאמ הועקוש צדק (תקוונא אהצד). בך קמ' ע"א): "תפצ צמס/ אינהו
 ידוה כל ססירה וססירה נקובה בלוה, ואינהו ידוה האכות האא נקובה, ואילין אימין
 נקובין במחניקין כל ססירה וססירה, תפצ נקובין אימין, חב ידוה בקאן, תנינא
 ידוה הסתם, תליתאה ידוה בטר, רביצאה ידוה בסגול, חמיצאה ידוה קיטא,
 שתיצאה ידוה המואת, שתיצאה ידוה בחיריק, תתיצאה ידוה פאל: " תקובת,
 תפיצאה ידוה בלוק (והוא ידוה ידוה, ע' סרביס אה"י: "קורב וקורבן אעד שט
 בן ב' פ"ד, ויש אצין מבוז א ופסא גם החיריק הקבול, ויהיה לידו ידוה, ווא אפלא
 כי אמרי שחלבו הווא. מביז א ופסא גם החספין, כי צד האא נולו אצמרת, כי הם מ/ המצדקים
 חסף סתם מ/ התמישי והפס, חסף סגול מ/ התמישי והרביעי, חסף קמ' מ/ התמישי והראשון.
 אבל מה יצא להצדק החיריק הקבול אא יבצט) מכות ידוה לוא מלבו" (ל אן/ הוא
 מקול ל נקובה כל) ע"ל. וצ"ל צד סרביס שט וקלימם פרוטו השמות, וקטב סבי התקובלים, וכן
 בוסקוטס, ותפלא צד נקובות מלא תפנת מכות אאר לא תתבן אקם ל במון כל אלו, ומה יצא רש"י
 אט נבא אאר אחר מקיניים, ואמר שר"ח בן תרבוין אהר ותמימו בלמי התקוב של אה אן/ אקם ל במון כל
 האא הייה וכל אמר שנקובת היס הוה נקובות מלה אחרת לביציה גלסן! ואזי במה אמר: "אא שאל
 אקם הייה נקובה בקוב סאונ והא נקובה בקוב סאונ טבין ואה שא נפלא אקם במון בקובת אה
 כיון הווא" אא שאל אקם אפס התקוב בשמותהו" וכו'.

תפאון כח אקאן, ונאכב ז' כי מה יצאה, והמה נקדזהו גם באופטם שאין במון ווא נול אהיות במון אמו כל קין ל מקלי השמות והפעלות והמאות שהמקרא, וגם האובל שא תתבן מעמאות גם בהטא. וכן מלאמ הועקוש צדק (תקוונא אהצד). בך קמ' ע"א): "תפצ צמס/ אינהו ידוה כל ססירה וססירה נקובה בלוה, ואינהו ידוה האכות האא נקובה, ואילין אימין נקובין במחניקין כל ססירה וססירה, תפצ נקובין אימין, חב ידוה בקאן, תנינא ידוה הסתם, תליתאה ידוה בטר, רביצאה ידוה בסגול, חמיצאה ידוה קיטא, שתיצאה ידוה המואת, שתיצאה ידוה בחיריק, תתיצאה ידוה פאל: " תקובת, תפיצאה ידוה בלוק (והוא ידוה ידוה, ע' סרביס אה"י: "קורב וקורבן אעד שט בן ב' פ"ד, ויש אצין מבוז א ופסא גם החיריק הקבול, ויהיה לידו ידוה, ווא אפלא כי אמרי שחלבו הווא. מביז א ופסא גם החספין, כי צד האא נולו אצמרת, כי הם מ/ המצדקים חסף סתם מ/ התמישי והפס, חסף סגול מ/ התמישי והרביעי, חסף קמ' מ/ התמישי והראשון. אבל מה יצא להצדק החיריק הקבול אא יבצט) מכות ידוה לוא מלבו" (ל אן/ הוא מקול ל נקובה כל) ע"ל. וצ"ל צד סרביס שט וקלימם פרוטו השמות, וקטב סבי התקובלים, וכן בוסקוטס, ותפלא צד נקובות מלא תפנת מכות אאר לא תתבן אקם ל במון כל אלו, ומה יצא רש"י אט נבא אאר אחר מקיניים, ואמר שר"ח בן תרבוין אהר ותמימו בלמי התקוב של אה אן/ אקם ל במון כל האא הייה וכל אמר שנקובת היס הוה נקובות מלה אחרת לביציה גלסן! ואזי במה אמר: "אא שאל אקם הייה נקובה בקוב סאונ והא נקובה בקוב סאונ טבין ואה שא נפלא אקם במון בקובת אה כיון הווא" אא שאל אקם אפס התקוב בשמותהו" וכו'.

לרצון האנוש החיובי, תלמידו ר"ג צד שהוא יאמין. אמנם רק הראה להם צמח לחיות וכו'
 ושאין הכנה לחיות או כיה? ומתן בקריאת בתפלותי, יבד אמר צדי אחרת הם או צדי
 שקר, והתלמיד סופק על ר"ג צמח, כי צ"ל המדות הפך הפוך והורה אמר, יש לקבל צד ויחס
 או לא. על כל כמו אלה, צמח אסוח או כיה הסקאות הטובה צמח. אמנם על ראות להקבל
 וכו' צמח באופן הזה אמר חושני הראויה להתקב, ואם שתקב החושני, אלא שיתקב
 "כה מי שמתן אורח בחתונה" ואם אמר לו מי שמתן יקר הצמח סוח או, בהולטו אומר
 בהל וסושה נחם. כי כן אפסא שט פצאן, והתלמיד, והתקב, אבל אתה מהתן שאלה
 מושגין: הראשון, המאמץ, הבקד הנאמץ, והלומץ ז והלש, התקב, החושני לקב מנע
 והתקב. ומצאן לא אלה על הבקד המאמץ והולט את הבקד הנאמץ. שאיננו המתלמיד, כי
 מי זה סל או מתקב שוואקו להבקר הנאמץ הוא הצמח הנאמץ, צד שכל זה והורה
 לא שיתקב החושני, והרי זה כחילו אמר: לא שיתלם הבקד הנאמץ, "ככה בלתי
 גבולה. וכן הצמח זה אפסא, הוא עדוכים, המכנה לצמח המאמץ, החושני לקב מנע
 לצמח הבקד הנאמץ, המתקב לצמח המאמץ ז ומה רעה רעה? אפסא אפסא הבקד
 הנאמץ הוא צמח המתלמיד, והמאמץ לא שיתקב החושני. העני והכונה ל הצמח הנאמץ.
 כי הצמח בקד נפלא ממש כנה על המאמץ!! ומה היה צמח כונני המש החושני הראויה
 להתקב, הוא להורות אמר שכל, והתלמיד יסוב על המושגים התלמידים, וכאשר שיתלמיד או
 אחרים, והמאמץ המתקב האורח החושני, ומה הביא אמר? אלא שיתקב בה מי שמתן אומר
 בחתונה!! והוא תפיל המאמץ, ושיתלמיד הוא צמח! ראיה אמת! ראיה אפסא! משה והיה
 אדון בקד נפלא, מכלל נפילה מתלמידים. ובקד מכל אמר כי מכלל ובמות זה מן חושני הראויה
 להתקב, הוא חושני הראויה להתקב אלה הרושם אבדתי בקרן צמח והלומץ אפסא הבקד
 צמחו שהצמח על ססר, ושליא אף באלף אינה סאה.

הוא מתלמיד
 או שכל
 שיתקב
 שמתן
 קבלת

נצורה נא את הדיקום הנבדנים שבראיות הקודמת הולאת, ונפלה אל הבקד יתקב
 הצמח, ואם אבדתי הם הם במכרותי אתה וחוכתים היורה, ואפסא עה לקאמתי ולקבל
 הקרב מולן, אפסא מכלל אפסא את בקדו, הלכתי עדותם האמאן אפסא הקולותי המאמץ.
 ואלאפסא, מה צמח חוטא זה לא חשנא ח/תפיל, צד שיתקב אפסא את ל קולותו אפסא
 צדק אפסא? אמר צמח - מה שאת מלאש רמז חק אפסא בקדו - שמשא המה אפסא את הלש
 בחנני (וע' חס' צד שט ב"ה הגה הלש וכו'), מה זה אלך הקלה מהצמח הצמח על
 או לא תפיל, והצמח לא נבדתי על החנני שט שמתן אפסא, אלא נבדתי על שולתי
 שוא, צ' שבוצות (א' ט'), ושט חוסט צד בקד פתח ומורא אפסא חננין אלה הרושם
 אפסא, והמאמץ אפסא (סרן שבוצות הדין), והמאמץ (הכנות שבוצות פילא הט'), ו
 וטפיל (ח' ט' ס' צ'), ויתר הפוסקין הראשונים והחולות, ואם הוא תפיל על שבוצות המאמץ
 ל הסואא - והמתן (מ' א') על שבוצות אפסא, והמאמץ הס' החנות (מ' א') על
 שבוצות אפסא, ובסמל הקדו (הכנות שבוצות פילא ה' ו' ו') אפסא שבוצות אפסא - אפסא
 יסוב ואם הוא תפיל - ואפסא מתקדושה צ'ל. ולא על מושא שט שמתן אפסא קב שבוצות. וכן א
 אפסא בקדו וכו' אפסא המתקב החנני ית' שמתן תפילתו על שבוצות: והמתן (אומר) שט
 אפסא שמתן אפסא קב שוא ויתא שט שמתן אפסא, על שבוצות שפסיה אמר, ולא על שבוצות
 האכנות והם אמרו שאין אפסא על אפסא מן קרבן אוי' ולא אוי' קרבן. צ' ססרא (ויקרא, הולא
 נבדתי, כפשה ב' ס' י') וסברי (במחש פוסקא צ' ו') וקבלי נבדתי (וי': ויקרא ויקרא) וכו'
 תלה) ודיקום (רמז ויתק' א') ובסוקתא מוסרתא (במחש א' ג'), וע' רמז (אומר) שט.
 ובתורה (ב'). אמרו אברהם אפסא שט שמתן אפסא מן אתני אפסא ושרא. ואמרו שט אפסא
 אברהם אפסא והמאמץ (הכנות שבוצות פילא ה' א') אמר מן אברהם את הלש הבקד והמא
 צ'ל נבדתי (תורה ג') ביה אמר לא תפיל אפסא וכו', ורש"י (שט ב'). ביה הולא א
 אברהם אפסא וכו' ולא מומקא חומא שט שמתן אפסא מניח או אברהם אפסא: ואלה רש"י

הוא מתלמיד
 או שכל
 שיתקב
 שמתן
 קבלת

האמר זה! הא אמר כן הדבר, אין כאן אלא שאלו יאמר הענין, ולא שאלו יבואו לפני פירושם! וכן
 בזה שאמר שאלו רצה וכתבו משום דבריום להציע אי אתה רשאי ואמרין בכתב: "ואי נבדע
 היה או, הוא לפי דעת אלה המקובלים הנקרא אין כאן משום דבריום להציע וכו', אחרי שקם
 המקובלות היו נחמדות על סדר. ואם יאמר, שהנקוד שאלו יהודה הוא נקודו של יצחק וכן
 של הראשון איננו והלשון אבא הוא מסוד הצע, וצ"ל בו משום דבריום להציע וכו'. א"כ
 מוציאה השאלו שאלו הראשון הוא שאלו שאלו ואלו חסדן פתח כמלפסו השלם, האם גם הוא לאמר
 הסדר המקור נמו שהיה המקובלים הסדרו מאור צדקת (132. 133. 134)? ומהגה
 הוא קריאת השם ככתבו גם מלך דבריום להציע איננו, ואם יבדעו איננו רשאי
 על סדר המקובלות, הוא ככה איננו רשאי וקראו הצע, ואין זה הנכסד כמלך דבריום
 להציע? ואם הכה שם המקבל קראוהו ככתבו, מי רצה או שלא היה ככתבו גם המקוב
 מלפניו או האוטונומי? א"כ המקבל וכתבשם היה מלך דבריום להציע, ובמקומו א"כ מלך
 דבריום להציע לא היה. ואחרי כן אלה הנה הוא מקבל ותמה שאלו אמר והם שנקובות
 השם בן הנה נקובות מלה אחרת יבוצעו במין לעולם וכו', או שאלו אלה היוג' נ
 נקובה הנקוד שאלו וכו', ואין זה הדקיש ולא הישגת דאן אלו שהפליאה הנזאת גם אלו
 חסדו בן אמר הוא מנתיב מעלות הנקוד במוחמט, הוא מעלות הקריאה בל נקוד אלו
 והכונה, ובכל דבריו יורה גם הוא וכל סידור, כי קראו הסדרים - אמר גם הנה נקובות - א"כ
 בן תבדעו, ומה הגה את השם האוטונומי, ולא אמר והם שנקובות השם כקריאת דבריום
 לעולם, יהוציע, ירחם, ולא יצטרך כלל לזכור את הנקובות א"כ אלו נבדעו א"כ
 ש"ל. או שאלו ביותב הלאור קריאת היותב והלא שבו כקריאת היותב והלא שבימות
 יהוציע יהוציע, וכן היה יכול לזכור ההא הראשון או וכו' הא שאלו, ונאמר והם שנקובות
 בקריאת היותב (שענינהו מ"ג, נ"א ז יחזקאל ז, כ"ב), וכן לכל יתב: אלו קריאת השם א"כ
 בדאו והם דהבדלים מלבם: שאלו השם כלו קי"ץ, נאמר והם שכלו נקרא בקריאת השם
 א"כ של כולל, ואם כלו סגול, נאמר שכלו נקרא בקריאת השם א"כ של כולל, ומה נשנה רש"י
 ש"ל? ואלו ראונת המקורה?! בלבק אומר, כי לא אורף אבדעו איננו רשאי עליו הכתבו
 דבריו אלה על סדר! דבריום להם משוכשם וסומכום מלך נב, מהם חשב אחר מהלכו, ולא
 ראה כי נסודם וכן כתיבתם הנה וקרוותם קורי צביוש. וצו בדבריו אלה וכל יתב בדבריו
 הקובעים, אשר הראיתם אצלו הקראותם צד כה יאמר (צב, 99): "ועתה אחרי אלה
 החקאק אצלם הצע/ (שהנקוד והטעמים אלהו ולא נבדעו היות חכמי המלפס והתלמוד) ומה
 שיש בו ב(1) הראיות (!) וקוחות מחכמי ישראל (!). האם קובש אלו יהוש והלפס או נבדעו
 בהאור שיש בו ב(2) הראיות כאלה! וקוחות מחכמי ישראל! ואם באמת באמר שיש בו
 ב(2) אחר שגם השמיעות שקביעות משה היה בני הדות או הוכיח תפלות באור חסדן ולא אור נבדעו
 אלא הראיות אשר בהן יתפלו כי מחכמי ישראל הנה וקוחות, היראה אם האור בהם כי לא האחר
 חסדן בטוחות, ויצאו נכוחות, והרבה הבאים, תלי חלום, לנקד צדק סליים ואוטונומי.

130

130

130

130

130

130

130

130

להצטרף רש"י אמר (ס' 129) אומות לא עם המותם באומות לא שאלו התפלות וזה אין
 זכרון כדאמר בספתי (נ"י) או כלאם נתיב אל נקרא נתיב היה ונתיב קא"ו וכו' ע"ל.
 ומסתמא דג"י באמר "שהיה הוגה" ולא אמר "שהיה" משמע שלא פסק אחת הנה. אמנם ת
 חבירי ז' אח"כ פתח, והתחלה עשה "למה אפסח לא הספקו או אמרו בעצם אחת (כן ליהיה
 הוא עצמו התחלה, או להתחיל בו תלמידיו) והיה צריך להתחלה עצמיים רבות ע"ס. וזה
 הוא עצם, שהיה הוגה" ונתן למעצם זה פ"י רש"י: "וצויה קו מה שהוא חס"י: ר"ל להתחלה ו
 לחן ונסה כל עצם באופנים אלו, אין חס"י בעצם - על נגד - יצא. אלא אפי' הוסיף שהיה
 קורא את השם המיוחד בכתבו, פא"ה בעצמו. מה להתחלה איכ"א הכ"א? מה זה לחס"י
 לומר גרידה ולהתחיל בה? האם לא נעשה ההחלטת הוא חס"י ק"י, אף אם לא היה התחלה
 בוועתה, והקריאה הלאומית כהנה עזרה ונתיב יותן מ"ל היצירות והפלאים וההוללות
 לבסודי הקדש! וכו' מה הן זה וכן **בראשית בראשית** וכו' וכו' וכו'! ומצד
 היה הוגה אומר חבירי, האם לא היה י"ג לומר בפ"ע: "אחת לומר ק"י כדל"ל (ס' 168). א
 אמנם גם בהרי רש"י צריכים ציון רה, אמר נחמ"ן אצרת הפסח הפצלה הנה אפסח, אלא ו;
 מה זה אלא חס"י רש"י הפסח הפצלה והפסחין יג"ט פה הפ"ע גם שם בסוף הדבר (ק"א:): את
 שם מ"ה דק"א? אמר מלמד ששם זה הן מ"ה אומות נזכר בה"מ (קידוש ע"א -), הוא כן
 נזכר שם גם שם הן י"ה אומות צד קדש ושם הן מ"ה ומצד עצה את הראשון וחפ"י הנה
 שאחריה? ואם יבוא לזה ראו אומותיו ובה קדוש (169) הנה שם הן צ"ה ראו אומותיו יותם
 ונתן, ואם אינם נזכר בה"מ הפ"ע מ"ה אומות בה"מ (בראשית מ"ה, אהר"ם ע"א) ונתן (ג'
 ע"ג"ר סיוק כשונה הן החונקים) וע' וקוט"ן א"ן (כ"ג ע"ג). ור"י נדע ששם זה עזר יותם מ"ה

167. ונתן להתחלה" לחן הבהר עצם הפסח ע"י שבעה הרוך שבה הענין היתרון הכללי
 והוא נוסף כל יצירותיו והל מקדו; וכן לא אמר, לומר י"א, וכו' וכן י"ה אה"ן כל החונקים
 שנתאם בהם פ"ל, להתחלה".

168. והוא (ג' - 4 - 133) הזכרות גם לשם המיוחד הקדושת מיוחדות, והנה הן שאלו
 חולמי קדושת אפסח.

169. הן משמע מפי רש"י (קידושין שם) ע"ה מקצוע, גרידה קדושת שם הן י"ה על קדושת שם הן
 ע"ל כדכ"ל הן הקדושת שם הן י"ה. ואל ה"ל הן הקדושת שם הן י"ה, ע"ה שאלו הקדושת
 הן מקצועות אומות אחרות. אחרת אומות הקדושת. ודעת הרמב"ם הוא אפסח שהשם ה
 הן י"ה (וא"ל לא ה"ל) והוא הקדושת מ"ל השמות כ"ס, ע' מורה נבוכים (מ"א פ"ה). ואחר
 האומות קדושת אפסח (הוא ה"ל) אחרת אומות מקדושת כ"ל א"ל שם המפורש" ולא
 שם המיוחד, ע"ה ה"ל אחרת הוא אפסח שם שמות או שאלו כ"ל אומות שהן ששם
 ע"ה אומות. והנה השם הנה כ"ס א"ל ה"ל כ"ס אפסח הוסיף הא"ל ה"ל,
 וזה זה הן י"ה הנה מורה על ענין יותם מיוחד מהוללות שם א"ל ה"ל, והנה הן מקדושת מקדושת
 בעצם שבה סקולוגיה השם המפורש י"ה ה"ל (ע"ל פ"א ופ"ה) משמע ששם ה"ל ה"ל.
 והוא הוא מה שאלו (הזכרות נשואה כפיכ כי"ה ה"ל) ומשמע ששם ה"ל סקולוגיה ה"ל
 המפורש אפסח המקדש (ה) כ"ס שאלו ומה אמר אמר שאלו חס"י וכו'. וז"ל והנה מקדושת
 בשם הן י"ה, אמרנו הכרושם הן מפורש אומות (שם הן י"ה) אפסחם שבה ה"ל. והנה
 שבה ה"ל ע"ה אומות אחרות אחרות אחרות. וע"ה ה"ל ר' סרבוץ בה"מ (קידוש ע"א).
 שאלו הן **ששם** בהן ראו הרמב"ם בה"ל שם. והנה הכ"ל הוה"ל אפסח מהגיד את
 והנה המפורש כל ע"ה הפסחים שזכר את השם הוה"ל, ומה ע"ה הוא מ"ה ה"ל ה"ל

א) ה"ל ה"ל שם מקדושת (ובל מ"ל צ"ל סוסה ר' ע"ה, ואומות שם). והוא הוה"ל (א"ס): וכן
 (פ"י): וז"ל ה"ל אפסח י"ה. ורבינו הצטרף בסקולוגיה ה"ל הוה"ל סוסה
 (פ"י) בשם סוסה אחרת, ע"ה. והנה ה"ל ה"ל ופסח הוה"ל ה"ל ה"ל
 (ס' 168) ה"ל ה"ל מוסר וכו' ע"ה

על המדות ומהו זה צדקו של הצדק והצדק הוא ע"י. באור ואין מצאנו על המדות
 רש"י; ונפשות (צ"ל אצור) אינה של. למה של בו והתקין. והוא כ"ל הצדק (ו";) ד"ה עלו לרסה
 וכו' לפי שהיה הוא את השם באותותיו בורכו האחרונים ולשם אותות וצדקה בו מה שהיא
 חסד"י מבעדיו אלה יבצח, מהלך לא יבד רש"י פירוש שם"ן מ"ה ומהות כ"ש (קדושים 8ט) וכו'
 לא יבדעו המה"ס (מ"ן שם פס"ד) ה"ל דמת מנהג אותם יבדעו או יבדעו חז"ל בהשפעת
 בו. מה אם בדקנו אלה, ונראה שבדעת אלהותם בו יבדעו שם כ"ש ונא"ל חס"ן היה מוכר. חס"ן
 לתקום או להציל. וכו' היה אסור וכו' וכו' וכו' זה מההוא בקדושים. לתקדושו בו על המדות
 ומההוא ב"ש"ג לא השתל בו להנ"ל. וכבר נראה שהשתל בשם וכו' מצדו והדגיש את דוח
 אלו לא להנ"ל. והוא מה שספרו אמ (סוף מס' פה): אמרו צדקו של ר' חנינא בן תרבויה וכו'
 בא קסטימ"ר א"א גזרו אצלן אכורב"ן ולטרופ"ן המתקין (צ"ל אכורב"ן המתקין וזוטרופ"ן) וכו' וצדק
 וברכותו המתקין והקדושה חס"ן וכו' וכו' (צ"ל וכו' וכו') בו האור והיה האור מצד
 ומתחלק ממנו. צדק קסטימ"ר בהפכה אמר זה רש"י אמה הוא לגזרו ולטרופ"ן? אמר זה ה"א
 אמר האור מבנה (אולי צ"ל מתכנה)? א"ל הלבדעו בשם קודם שלא נבדעו צדק של צדק אמר גזרו
 עליו מן השמים המתקין או צדקו אמת ואלו צדק"ן וכו'. הסכימה על גזרה מן השמים ואם אין אתה
 דורגת הרבה דורגין יש לתקום הרבה דורגין וכו' וכו' ע"י. הצדקתם בדקדוק האלה
 פה. בני האלה תסד פזיות רש"ל מ"ל רש"י (צ"ל אצלך 29) באמרו: "מלה שיש להם דוח
 ה"ה אותות וצדקה בו מה שהיא" אין אמר שמה בו הצדק? היתכן שלא היה חס"ן להנ"ל אמר
 היה יכול על ידי בלשן השם ה"ה אותות? ע"י, והנה תלויה פזיותה דמות המנה הפעלת
 וכו' וכו' שיש להם לה באריות וצדקתם וצדקתם המסופר בה"ל (ע"י י"ה), ולא אמר
 להצדק ה"ה. כי אין לה עסק בפסוקות. ה"ה במה שפורשו אתה.

על המדות ומהו זה צדקו של הצדק והצדק הוא ע"י. באור ואין מצאנו על המדות
 רש"י; ונפשות (צ"ל אצור) אינה של. למה של בו והתקין. והוא כ"ל הצדק (ו";) ד"ה עלו לרסה
 וכו' לפי שהיה הוא את השם באותותיו בורכו האחרונים ולשם אותות וצדקה בו מה שהיא
 חסד"י מבעדיו אלה יבצח, מהלך לא יבד רש"י פירוש שם"ן מ"ה ומהות כ"ש (קדושים 8ט) וכו'
 לא יבדעו המה"ס (מ"ן שם פס"ד) ה"ל דמת מנהג אותם יבדעו או יבדעו חז"ל בהשפעת
 בו. מה אם בדקנו אלה, ונראה שבדעת אלהותם בו יבדעו שם כ"ש ונא"ל חס"ן היה מוכר. חס"ן
 לתקום או להציל. וכו' היה אסור וכו' וכו' וכו' זה מההוא בקדושים. לתקדושו בו על המדות
 ומההוא ב"ש"ג לא השתל בו להנ"ל. וכבר נראה שהשתל בשם וכו' מצדו והדגיש את דוח
 אלו לא להנ"ל. והוא מה שספרו אמ (סוף מס' פה): אמרו צדקו של ר' חנינא בן תרבויה וכו'
 בא קסטימ"ר א"א גזרו אצלן אכורב"ן ולטרופ"ן המתקין (צ"ל אכורב"ן המתקין וזוטרופ"ן) וכו' וצדק
 וברכותו המתקין והקדושה חס"ן וכו' וכו' (צ"ל וכו' וכו') בו האור והיה האור מצד
 ומתחלק ממנו. צדק קסטימ"ר בהפכה אמר זה רש"י אמה הוא לגזרו ולטרופ"ן? אמר זה ה"א
 אמר האור מבנה (אולי צ"ל מתכנה)? א"ל הלבדעו בשם קודם שלא נבדעו צדק של צדק אמר גזרו
 עליו מן השמים המתקין או צדקו אמת ואלו צדק"ן וכו'. הסכימה על גזרה מן השמים ואם אין אתה

דורגת הרבה דורגין יש לתקום הרבה דורגין וכו' וכו' ע"י. הצדקתם בדקדוק האלה
 פה. בני האלה תסד פזיות רש"ל מ"ל רש"י (צ"ל אצלך 29) באמרו: "מלה שיש להם דוח
 ה"ה אותות וצדקה בו מה שהיא" אין אמר שמה בו הצדק? היתכן שלא היה חס"ן להנ"ל אמר
 היה יכול על ידי בלשן השם ה"ה אותות? ע"י, והנה תלויה פזיותה דמות המנה הפעלת
 וכו' וכו' שיש להם לה באריות וצדקתם וצדקתם המסופר בה"ל (ע"י י"ה), ולא אמר
 להצדק ה"ה. כי אין לה עסק בפסוקות. ה"ה במה שפורשו אתה.

ה"ה אותות וצדקה בו מה שהיא" אין אמר שמה בו הצדק? היתכן שלא היה חס"ן להנ"ל אמר
 היה יכול על ידי בלשן השם ה"ה אותות? ע"י, והנה תלויה פזיותה דמות המנה הפעלת
 וכו' וכו' שיש להם לה באריות וצדקתם וצדקתם המסופר בה"ל (ע"י י"ה), ולא אמר
 להצדק ה"ה. כי אין לה עסק בפסוקות. ה"ה במה שפורשו אתה.

ה"ה אותות וצדקה בו מה שהיא" אין אמר שמה בו הצדק? היתכן שלא היה חס"ן להנ"ל אמר

167

167

מבוא אה הגה האלון הקרב? ואם נמצא להנה' הה, והמק' לא ירצ מהחוקק זמן ולן צדה אלון
 הקרב אם כן מסוד הש' למח' או נצמח ההר יצמח במקומו וקאלון צדה, מבוא או הלמ' האלון
 הקרב הה'! וכנ"ל רש' להנה' הוא נצנץ ג"כ, אלא שאינ' נצנץ כל כך, וכנ"ל צדה (צ"ד יח.) ועוד
 פקדה מקדק צמ' כדוקים וכו'. ואין להתמה צדה צדה הנא!
 במקור רש', שאמר והמקרב הוא ונפקו והענין פירושו אינ' נצנץ. אמרו אינ' נצנץ! מלמ' צ'
 אלו לא טוב צדה, או בחלות אחרות, פסור אלו אסור, אמר המקרב ובהנה' או טוב הוא ואסור,
 אכן ואין נטיה ויטה.!! ואם נמצא בסוגרת ראש' פדוקים (צ' חקיקה שם), אכ' לא המקרב
 אף ראש' פדוקים אסור והוא להנה' מה' או למחמת אחר, אמר הפדוק כל המא, ומבוא ההנה'
 וצדה מאלו או ארש' ו

~~הוא אלו מקורו של המאמר זהו המקור האמיתי של המאמר הזה~~

המקרב נפקו והענין פירושו? ואנחתו ובצמח' המקרב היו מקורין להס' ככתבו, אלו או
 או שהיה מפרשין. ואף איה הואו שאמר (ראש' וואם פ"ח סי' ט"ז) שהנה' קובונו היה אומר ו
 שם כל מ"ה אורות, אומר היה, אלו או מפרש' 777 וע"כ צדנת הראש' צדנתו 728 וז' טוב' א
 (אור סי' תכ"א), והוא עצמו הראשית, והנה' הואו המסכתות עם הש"ל הוצר והפלוט. וצדה
 מה זה אלון נפקו בצדה, וכי שיקר' חפץ בהבחימ' סאלה!
 וצדה מי הנה' או להבחי

להבחימ' מדבריהם, הנה' אמר צדנ'?! והוא אמר בהנה' ובחימ', להבחימ' אמר
 וחיה, ולדעת צדנ' מתער'?! הן שם להבחימ' בהנה' (סנהדרין ק"א;). אנחתו רואים
 שאלון ראש' אלו מקורו של המאמר הזה. והוא אמר צדנ' פוקא את הוא האלון צדה צ'ש. וזה הוא
 שהיה ההנה' ויבא אחרת, וקאלון וקאלון צדה. המראה שם הפחמים מלמדין פנה' שיהיה
 המקורין דמן האלון צדה, וזו ההנה' אינ' המקורין של האלון צדה המקרב האלון צדה אסור?
 והאלון שם המקורין דוקא האלון צדה אסור, אלו האלון קרב אינ' נצנץ כל כך, מי הגיד או זה
 או, האלון קרב אינ' נצנץ כל כך? וכן מל' המקרב הואו והנה' פירושו אינ' נצנץ.
 אז אמר המקרב הנה' מעני, אמר האלון קרב, והנה' אינ' נצנץ כל כך והמקרב אינ' נצנץ
 כל, או המקרב הנה' האלון צדה אינ' נצנץ. אמר על כך על ש' אורות הבהרה האלה
 בקרו רש' נצנץ ממנו או אלו או.

אנחתו אז על פ"ח הוסי' (צ"ד יח.) צדה ההנה' השם וכו' תקלו הבאיה, חובה מה שהקדים
 וצדה, ובהנה' שר' כל תביון ההנה' השם כל ב' יו"ה הא' ככעקוד, מה להתמה אינ' הכא?
 אמר המקרב הנה' מאותה צדנ' בתיפארת ושלא (סנהדרין פ"ג מא' אות' נ"א), ונשא ב' וסמ.
 והנה' מ"ה (קדושין צ"א.) בדה' כל אהבו אהבתו וכו', החולס באמת והנה' כשהו פלוט:
 בוצר קריאתו בכתובות הכל יצדן או ואל' טערת חרמים וכו' אלו כבלטתה קריאתו ונתיקו

הנראה לחולסו ונחוקק, או אמתו כי כיון וזה, כי אין ספק רש' מאור צדנתו וסממ' כל כך את
 מהנה' רש' מוחו קצרות וספורות אלו או סממנות ונצלמות. אמנתו ממצא ארש' צדנ' הוא
 כל הנה' הוא מקורין להס' כל ב' יו"ה הא', כל הכי אקובע' (צ"א.) בה' אלו או וכו' והנה'
 וקאלון וכו', אלו שם הוא על שם כל יו"ה אלו או אצדנת הנמצ' להנה' הוא מקורין להס'
 ואתר תפיד' ש' שתר, ושאר הנה' הוא מקורין להס' כל ב', צ'ש. ואין שם כל דבר לשם כל מ"ה

אלו הוא מקורין להנה'.
 והוא מל' אמר שכן כוות' רש' אמרו, אמר, שומע, על באור פירושו, אמנתו על המקרב
 בהנה' כיון שהוא, וכן וקרב (ב' כ"ד) ונקב וכו' את השם, שתיקט אונקו' וסר' וכו' ות
 שמו. (שם שם, ט"ז) ונקב שם יו', וכו' שם שמו ביו' (בהנה' א' יו') אשר נקבו בשמות בני א
 אופירו' בשם. להנה' רש' כל חנה' אלון צדה ב' וכו' ואל' אלון צדה אלון צדה, ואלו צדה אלון צדה,
 ואלון צדה אלון צדה, אמנתו על המקרב והנה'.

ממנו צדנ' מה', כי לא ירצ הראש' את ההנה' שם, אכן בקרו החוקק' הם בקרו, ההנה' ולפי השם
 שהוא כל ב' אמות, פירושו ולמח' ובהנה', ולפי שה' קובונו אמר קובונו שם כל ב' הוא השם הנה', והנה'
 שבת וכו' (פ"ב הו'). והנה' ליו קרבן (והנה' וואם פ"ח הנה') בהנה' צדנתו שדן קריאתו
 על הראש', ונצנץ ממנו החוקק, וזה אמרתו הכל זה, ואין כל אלו.

וזהו המקור האמיתי של המאמר הזה
 וזהו המקור האמיתי של המאמר הזה
 וזהו המקור האמיתי של המאמר הזה

ל' ז' ז'

אמר לך גדולה דברי ויגידו לו וצו"צ וז' ז' ז' (ויגדלו ואלו כ"ה ה"ה) דברי
 פצאנו וכו' ולקדש את השם בכתבו. מאי דקתוהו בכ"ה? וכן שם של שמואל
 וכי לא יבדל קדושת את השם בכתבו? ע"ש וז"ל על המעשה אם על שיהו קדוש וכו'
 כי לא יגדלו את דברי המס' שלשם, ולא יגדלו דברים אלהים עליוהם, והרי דברי
 התכונת האלה סותרות של המס' עד הנסיון. ואם הוא תפארת לראו יש להתפלל
 עזב ונתן לזמן זכר (ספרות שם) את דברי רש"י בע"ז (שם), ולא ראה את דברי
 שם שכתב השירה הזוכה שחטא ר"ח בן תשבתי היה קריאת שם האלה היה ככתבו
 וזכר המעשה דבר המס' (שבחי וכו') שאין דברי השם שם גדולים כל כך ע"ש
 והרי זה העצם דבר (שם) האלה בפניו הלאות שאין הגדלה התפארת, יש להתפלל
 אחרי שתתב הסוגיא חטא ר"ח בן תשבתי שלום הוא באבא שאול אף ההואה את השם
 באותותיו, על כרחם כיו הנה בן הנה הגות השם באותותיו אצלת המס' הוא וכו'
 שם בן ב' יוד' הוא וא"ו הוא ככתבתו, א"כ מה זה אשר אמרה התרומה (ספרות
 וקלסון ע"ה) אמר יסדרו ע"ה כליון ~~הוא~~ ראשון שברש"י שהוא לזן שם בקדושתו
 תפוס גם עליוהם קשימות לקדושת אלהים על רש"י, הנהבן לקרא השם ככתבתו וכו'
 הלשון אחר ולא הלשון הקדוש! הן אמר ואמר ידוהו בכתבו במקדושתו, הוא לזן
 הוא ולא לזן אצלו! הוא אין אף אמר רק שיתפארו באותות אצלו. א"כ אף הוא אינו
 הנהגה כ"א כותב, ולא ~~הוא~~ רק ~~הוא~~ יתקן האמות, אשר לא ע"ה
 חטא לו בדוהו! ואבא שאול אומר הוא את השם באותותיו! ואמר יתקן
 ע"ה לזן שם שברש"י מקום שיש בחוקרה של העם אבם שבקדושת בקרי חוה, גם
 תגדו הפואה כי אזה משמע שמקום שמקדושת בקרי קדוש או שאין תהיה העם אבם
 איסור, ואנחנו רואים שבפסחית (ו) וברקובלן (צ"א) סתמא אמרו אף כ"ה שם
 וכו' ולא תלקו כל החלוקות ה"ה ג' וס' וכו' וכו' ע"ה של עזאזל וכו' האופשם
 גלות המקדש וצורה! ואמר יסדרו בקרי הראשון שהצדק (שם) ה"ה ע"ה ע"ה
 שאינה צדק אבן? משמע שאם יש צדק אין לזן וכו' ואין איסור, א"כ ר"ח בן תשבתי
 ג' צדק אלהותו ולא אלוהים הוא שאינה צדק אבן? א"כ איננו! א"כ איננו וכו' וכו'
 או בשלש עשרה וכו' אבדו או הארו ליהוה בוקר הלשון אצלו שאינה צדק אבן, וכו'
 מוח? ואמר נתקן ונאמר, למקדושת שיש תהורה העם אבם וכו' או שהוא הלשון אצלו שאינה
 צדק אבן, אין לו חוק וצורה, וזאת זה אף שאם אבדו צדק, איסור יש כאן בחלוקה
 הנהגה אבם אבם וזאת אסתם.

מחנה

הוא

וז' ג' ז'
 הקדושת
 קדושת
 המעשה
 של הקדושת
 וכו'

וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו'

עצמית יאמר וכו' צדקה, כ' בעל המוסף וכו' (כמו שהצדקה הסדוקה קודמת), הקוסמאן וכו'
א פירוש גמול היותו - כי בקרבן א' אינם מכוונים לקדש המוספא שאמר שהיה זמן סומאה
וקדשה - ופוא שפסטה גם משן אגוד (ראספורט) וכו' להמכין. αἰῶς

Erwürdig, rein; verwünscht, verflucht.
ואצת תגון אלוהים שמתפלל אגוד את ידו אלאר ע'סן ההוגה את השם האלוותו של פסח
המוכן להטא את השם האוסף ידוע וצלוות על ידו אותה ופלאים וכעין לשל' רגז' קד'ג

(ג' סע'ג) והפירוש הגדו הוא מכון מאד והמשל בפברית הנאמרים בהשם ש, אמנתו על
פי הרמב"ם והקדמותה אל עמיה מסכים האלרי הולא (ח' ט"ו) יש להגיד: א' שלר
בהרבה מה ראו והיות הוגה את השם בכתבך כדאיתא בתמיד (ג' ב') והסטה

(ג' ד') א' א' אפי' ההלכות המסורות בידינו אין בהטוי השם בכתבו שום איסור מן התורה
כי אם אמרה התנ"ך ושל' ושל' שא לא להקות את השם כפי טעמא, ונמצא מנהג זה אצל
השומרונים וכן אצל עמים אחרים, עכ"ג קרוך שמה שנאמר על זה וקלמות רבה של

על דרך אסמכתא נאמר, וכן כתבו הפירוש התוס' (ע"ג י"ח). הגדו הוגה: וצדו ציין
לעשות! מהאר מנהג שאין נכון וצלוות כ' אלא אין בו איסור ומנהג; ולא שלר עפ"י
בהרי ג' צדו ציון ע"כ שחכמי ישראל אסרו הטוי השם בכתבו מפני שלא הביטו ה

המקראות, ש' הרי לא מצינו המקרא אסור הדבר וע"כ ההלכה הפסחה ומקב לשם יל
מות נומת (וקרא כ"ג ט"ג) המקרא מבין כל ראיות ג' צדו ציון מוספרות ז' וכו' כ' טענה
הזה חכמי עמנו פאוסף אלא בהאורו (שם כ"ג ט"ג), וא"כ הדבר אמה יחלבו אמבטא השם
אצל פלטי הווקח מבטלו חוק אצד"ה? או (ג' א"ו, והוא לאלי טבות, אלא ובלא") לפסחה

על צדו הפלאים, אלא על ידו רבו הקולות כי בודע. והנה מהר"ד אצדו אנא ז'ו
הפסחה והלכות בספרו יד הפוסף (תפלה י"ד ז') שהרמב"ם הלך בע"סן קדמות השם המסור
הצדקות הירושלמי נגד תלמודי קבלי, אמנת נעלמא ממנו שקסדרו המורה (א' ס"ב)
השתל והשוות שם התלמודים באמר יהוה כ' מצוין וכו' ע"כ. מכותלי הדברים האלה

נכר שכותבם חכמי ומתן בדר, וישל עבדו מן צדק הרהר ודברות המדקדקים בתלמודים,
א' ה' א' והצדק עליהם כסדרם:
כתב בעל המוסף וכו'! על אבות בדדיו כבר כתבת הסדוק הקודם.

שנבטא את השם האוסף ידוע וכו' וכעין לשל' רגז' וכו' והפירוש הגדו הוא מכון
הפירוש הגדו מכון ע"ס מה שאמר הקדמות והקולות והלשון אמה אפי' של' רגז' והלשון
עמיה בס' נדדו (ק"א:) כל אלא הצדקות אמעלה שם.

פי' הרמב"ם והקדמותה אל עמיה מסכים האלרי הולא! לא בזיק הלואה וצ' אצדו
הצדקה ש' לתפלות על הראש שלא ע"כ את הרמב"ם בדקסיו. א"כ אין כאן הסכמה אלא
יש כאן השתוות, וצ' ש' אלא ש' אלא מסכים והקדמותה לשל' אצדו עמיה וצ' אצדו
והנה הוא ראוי את בקר התוס' (ע"ג י"ח) ג"ה הוגה, ולא ע"כ כי גם הם פירשו השם רוב
השואם כפי הרמב"ם הרא' והקדמותה.

ואפי' בהרבה מה ראו והיות הוגה את השם בכתבו וכו'! אין הגדו כפי תפלות
כי יוכלו להגיד, כי האלוותו "בכתבו" כוונת אחת אלה, דק של' מוחלטת שומת. ומקור
ש' ע"כ, בכתיב שם או הנגדה "בכתבו", והמקום שאין ע"כ אכתי, אמר האלוותו. והבא
אין והגיד משני המילים, דק המקום לפעול עליו מוכיח של' הקדו הולפת.
אפי' ההלכות המסורות בידינו וכו' התנ"ך ושל' ושל' שא לא להקות את השם כפי כתיב
ונמצא התנ"ך הגדו אצל השומרונים וכו'! כ' הוא הדבר. אמרתי: והנה האידה כתיב
השומרונים. והנה ידעו כי הם אומרים דשם המקום שם ידוודו קדו, ע' כתיב שומת
ג' שהיאו כ' השם האונא השם הוטיג טאן. ולא לא ידעו כי השומרונים לא

הדבר הנכבד הזה; אבל כן מצאנו בבר המורה, לפני הכבוד והחורא לא נזכר
 עמו, אבל יאמר **השם יתעלה**; ויקר וגו' את **השם** ויקל (ויקרא כ"א) וזהו
 ויקל לבדו. והלא השם המוחזק המסור (שם שם, ס"ג) ויקר שם ידודה מוחזק ומתקן
 שם יומת. וזה מפי הכבוד ופני החורא (בדברים כ"ו, נ"ח) ויראה את **השם** הנכבד
 הזה. ופאר תכל'ת אלה מיהוא השם הנכבד והמלא הזה? את ידודה אלהיך. ומה נזכר
 שכל צד אלהיך נזכרין להזכיר את שם יי' בין איש לרעהו או השתחלש בשם המיוחד אצל
 השם, ויש לזה רמזים ורמזים נכונים בתפארת וברמזים, ויש אצל הוסיפו או גם
 כבוד" וכן מצאנו גם אחרני השלשה, שנתת אצל ידודה אמרו (וישם ס"ג מ"ח, ס"ב מ"ה
 ג"ה) אצל **השם** הוא יהיה ק"ה הנזכר במורה, ויהא השם הנכבד והמלא המאמר
 המעולה (וידעה אמרו בהכרת כפלים (סוסה א"ח. ססרי במבאר סוסקא א"ט) וישו אונת
 שני המוחזק, וכן יאמר אצל אלו ההוקה את **השם** (ובצד הרמזים הומס' ה
 והרמז מורה שכוונת **השם** על שם כל ג' יהיה אמת וצדק. וצדק וצדק.
 וכן אצל צדקים אחרים: "זר או כי לא הגיד אל מי הם? ואלו כיון זלג מאור צדק
 "צדק ברור שמה שצדק זה והשמות רבה ס"ג על צדק אסתפח נאמר

882
 ס' סוסקא א"ט
 ס' סוסקא א"ט

זה אצל מל המקומות שבתורה ובהספרי או פירט אפלטן רק את שמות רבה וקבול
 אובדת הכתובים שהביאו חז"ל הצלח זה תמצא מאח האלה.
 "ובכ' הספרים הומס' וכו' וזה צדק לעשות, מהוא מזה שאין נכון אצלם כן אלא אין בו אצל
 מורה" את הספקן הראשון כדמות הנה או הפוא"ת המה"ם (כ"ג מה' תפא' ר"ג) שאמר: שאין אמר
 את השם ככתבו וכו' ולא אמר שאסור להזכיר וכו'. וידוע כי המקור בקדו פוסק יש לו אלוהה
 יומת מאד יתום המקור אצלן. מברל ותכני התמס' המספוטוהם מברגים הם ולא פוסקים
 מצאנו בין הפוסקים, הרמזים אבות צדק מברל אף אמר הוא גדול המברגים, יאמר ב' גם
 הוא ולא פוסק. ומאבד זה לא ההגוש שהומס' כתבו פקטווי על האל בראקא שאלו.
 וזו צדק ראיות מוכחות ומכירות את הדיבר הזה, שכן אמרו (ברכות ז"ב): והוא
 ינהא אבטן שאלו את שמו תברו השם שצדק והפז הצדק הא מברל ותם ויאמר אקורבים וי' צדק
 ויאמרו או יברכין וי' ואמר וי' צדק אהר התלו וכו' ע"ל. הצדק היכי קאמר אקורבים? אמר א
 השם צדק, או אדרני צדק, והסמ' יקרבן השם, או יברכין צדק, הצדק שהיה אסור
 להזכיר את השם ככתבו? וכן הוא? אמר אקדוץ וי' צדק וגו', הוסיף הוא אמר **השם** או אדרני
 הוסיף ואלא כפי אסור להזכיר את השם ככתבו? ואם נאמר שהצדק גדול והשם הוא אמר
 בברקו א"כ על בשר כל תשוב הפואה, שמואל כותה רות וספר שופטים (ק"ה כ"ג):
 הרעה אפילו אמרת וכתבת ידודה שם לא יבא או מפי הצדק או מפי הקורבים ואל אמרת
 תמת **השם** או אדרני! ואין לא ירא ממנו, פן יאמרו קוראי סבדו. כי בן ולא השם ככתב
 מפי אמרנו, ואמרוהו הם ככה גם כן בשאלתם אלוים איש לרעהו? ומה היא הפואה אצל
 או שמת זה צדק שקלו עמו? והפואה על חש גיון ומכשו? ומה לא יודע של השמות אצל
 במורה ובמ"כ כמו שהם כמתקין אפלטן, שכן יבאו מפי אמרוהם, אכן שהם ידודה או אדרני
 ותר השמות, אצל ע"כ מצאנו שצדק השם זה ופסוקים השם זה, הפל כמו שצדקוהם אצל
 אומתן וזק אמת מפי הכבוד והחורא. קוראים את השם הנכבד והמלא יהוה השם
 כמו שהראשונים היו קוראים תתיו **השם**. וכן גם הצדק גם קורביו וגם הפואה אצל
 המוחזק ידודה אמרו וכמו שכתב אפלטן, ואל הכני, והשם שאמרה והתקין שנהא אצל
 את שמו תברו **השם** וכו', לשם המוחזק הזה כמותה. וכמו שכתב הכבוד סוסקא אצל קאלה
 מורה השם יומת השם המוחזק, ככה אפילו במקום הרבה ושמו איש לרעהו כמו שהיה
 וישאלו שמו השם המוחזק בקרא קצו). והשאריו השם אלא במקום הרבה, בקריאת

הוא יתעלה
 וישו אונת
 ס' סוסקא א"ט
 ס' סוסקא א"ט
 ס' סוסקא א"ט
 ס' סוסקא א"ט

הדבר הנכבד הזה; אבל כן מצאנו בבר המורה, לפני הכבוד והחורא לא נזכר
 עמו, אבל יאמר **השם יתעלה**; ויקר וגו' את **השם** ויקל (ויקרא כ"א) וזהו
 ויקל לבדו. והלא השם המוחזק המסור (שם שם, ס"ג) ויקר שם ידודה מוחזק ומתקן
 שם יומת. וזה מפי הכבוד ופני החורא (בדברים כ"ו, נ"ח) ויראה את **השם** הנכבד
 הזה. ופאר תכל'ת אלה מיהוא השם הנכבד והמלא הזה? את ידודה אלהיך. ומה נזכר
 שכל צד אלהיך נזכרין להזכיר את שם יי' בין איש לרעהו או השתחלש בשם המיוחד אצל
 השם, ויש לזה רמזים ורמזים נכונים בתפארת וברמזים, ויש אצל הוסיפו או גם
 כבוד" וכן מצאנו גם אחרני השלשה, שנתת אצל ידודה אמרו (וישם ס"ג מ"ח, ס"ב מ"ה
 ג"ה) אצל **השם** הוא יהיה ק"ה הנזכר במורה, ויהא השם הנכבד והמלא המאמר
 המעולה (וידעה אמרו בהכרת כפלים (סוסה א"ח. ססרי במבאר סוסקא א"ט) וישו אונת
 שני המוחזק, וכן יאמר אצל אלו ההוקה את **השם** (ובצד הרמזים הומס' ה
 והרמז מורה שכוונת **השם** על שם כל ג' יהיה אמת וצדק. וצדק וצדק.
 וכן אצל צדקים אחרים: "זר או כי לא הגיד אל מי הם? ואלו כיון זלג מאור צדק
 "צדק ברור שמה שצדק זה והשמות רבה ס"ג על צדק אסתפח נאמר

ס' סוסקא א"ט
 ס' סוסקא א"ט
 ס' סוסקא א"ט
 ס' סוסקא א"ט

הדבר הנכבד הזה; אבל כן מצאנו בבר המורה, לפני הכבוד והחורא לא נזכר עמו, אבל יאמר השם יתעלה; ויקר וגו' את השם ויקל (ויקרא כ"א) וזהו ויקל לבדו. והלא השם המוחזק המסור (שם שם, ס"ג) ויקר שם ידודה מוחזק ומתקן שם יומת. וזה מפי הכבוד ופני החורא (בדברים כ"ו, נ"ח) ויראה את השם הנכבד הזה. ופאר תכל'ת אלה מיהוא השם הנכבד והמלא הזה? את ידודה אלהיך. ומה נזכר שכל צד אלהיך נזכרין להזכיר את שם יי' בין איש לרעהו או השתחלש בשם המיוחד אצל השם, ויש לזה רמזים ורמזים נכונים בתפארת וברמזים, ויש אצל הוסיפו או גם כבוד" וכן מצאנו גם אחרני השלשה, שנתת אצל ידודה אמרו (וישם ס"ג מ"ח, ס"ב מ"ה ג"ה) אצל השם הוא יהיה ק"ה הנזכר במורה, ויהא השם הנכבד והמלא המאמר המעולה (וידעה אמרו בהכרת כפלים (סוסה א"ח. ססרי במבאר סוסקא א"ט) וישו אונת שני המוחזק, וכן יאמר אצל אלו ההוקה את השם (ובצד הרמזים הומס' ה והרמז מורה שכוונת השם על שם כל ג' יהיה אמת וצדק. וצדק וצדק. וכן אצל צדקים אחרים: "זר או כי לא הגיד אל מי הם? ואלו כיון זלג מאור צדק "צדק ברור שמה שצדק זה והשמות רבה ס"ג על צדק אסתפח נאמר

וצאתי כי כל התקנות הוא לגבור גבר או להסיר מפניו או להטיל ארסוס וזה הוא הגדר אשר
 גברו קצה והמכיל אשר הרימו או הטובה אשר הוטיבו ער שלא אמרו חורב ואבן אלא את
 שאם חתמו בשם וכו' ואמרו התקנות כאלו רחמים על יצירה ואיש לא יצבור בקריבהם אלא הקור
 אותם?! אף אנכי אצטף כי אהיה בשר בשר צלוח לחקור מי הווי התקנותם? ומה היתה
 התקנה? וצאתי מהיות התקנה ^{היא} סתובה לתקנה הקודמת וה שם יהיו אמורים מן הצוות ו
 וזה הצוות ראוי להתקנות הווי צדרא וסניצת; ואונח הגדר צדק יותר ממה למלאכה באמצע
 שלש הפקדים שישלם ק"ג לא מטה והסנינו ק"ג של מצפה על נגמ (מכות כ"ג:), חקרא מנה, שלש
 שאם בשם ההאת מצטר, וכמו להראותן והאחרון הם תקנות צדרא וסניצת ככה גם האמצעי (180)
 ואנחה יצא כמה נקודות נקצו מורי תצטן אלה איצלות קדרתם וסניקים וחמות קדוה בין קהל ה
 הקודש והין הכותשן אנציהתם מנעבתם, והרתוק אלה ^{הוא} חקום לגבי התקנה, וכל זה גוי וקוצ
 ומסורסם הרהר, גם המקרא, גם הקאות-תוהו בתחומים האמרישם והפדרא, אשר אין אצות
 הדור החדר לגמ התקנה הוצאת הערפ אחת-אחרת מהלך הוא לעצרת מוצר הפאמא ומצפה כי
 הכותשן הווי נגדנים מהצביר את השם היותה ידודה ככתבו, וחתמם אמרו השם,
 אכן על אפסן וצל חתמם התקנות יהא אבן שאן אלתם חקרו בוקא השם היותה, השם
 שאם יזכירוהו הכותשן. ופיהו בהוא אש או בית אש ישאל, והוא לא יבשרהו מתחיל ו
 שאזנים, משאמת אשמו או יכרהו תבץ אמ ילדאן או כותש הפבא, ויבד אקראו וחוק
 להתקנה צדרא או אהרא מאמ. הכותשן ההם אף שאצות הווי אמורים השם וחתמם השם
 היותה, הכל צאת הקותשן להק סיבה היותה יזכירו בוקא את השם היותה, כוון הקדמת כ
 בראשן שאמרה ומה, ושמן את נשכריו. אשר השם השלשם וההדר הוא לוי היותה (וי' י"ד)
~~בגבית הפקא ה"ה סוטה א"ה~~ הכותשן ~~הוא~~ חקום לגבי התקנה, כי כל מצאת החקום אתו להתקנה השם
 הכותשן קדמת חקדשם הווי מקדשים קדם היותה. כי כל מצאת החקום אתו להתקנה השם
 השלשם הנה, לשם הלהוצה אמר הכותשן (בדברים א', י"ג ז' כ'), ובשכרן תלפז, ומאמ
 צדאת תוהו אהיו הכותשן נגדריהן אלהים השם היותה ידורו בוקא על אהרו היותה
 (סנפדרין פ"ג סוף ה"א): אהיו שאלו אמר אף ההוצה את השם באותותיו ויהי מאמ את כהן
 אהין כותשן בשלשם פסין. והאר ר' נצקה בר אחא אהוא השם שאנחה נגדריהן הו, ואנחה הוא
 נכיתה הויה הוא וקרא האף ב"ה. וזה אנחה רואים להכותשן שחפצין השם היותה,
 והוא ספק הויה זה מן ובשכרן תלפז. גם הנה הוא חכמי השלשם והוא אמרת אף אמר
 הכותשן והשם תלפז! הכל צאת אהנה השם היותה בוקא אהין היותה והכתיב והוא
 אף להוצה כותשנה, וכן אמרו (שמואל א' א'), האף ב"ה הויה הויה (שם הכותשן אהב א
 אותות הכותשן הויה הויה, רש"י) השם הלהוצה וכו' וכל הכתיבין. והוא הוא אהוא הויה הויה
 להלהוצה בוקא הויה הויה: צדמם גם מה ראוי אהתקום ממה או חיה (כהן שבו צדמם אמר) חוק
 אמר השם ככתבו, על חלבו טאן בהליצ את הצדנים גם הויה הויה, ואילו הנה אסור הערפ
 השלשם אמרת, הויה הויה אצ"ה שאסר. וכבר מצאם שהיה השלשם השלשם ונצורה בקדמה
 אהת תת מפניו האשנה אף באיסור ברבין אהנה, על אמרה (פסחוס פ"ה מה) צדמם של
 גברי שצדד צלוח והפסח חוקר הפנה! והא אמרה חוקר האנה הויה הויה איסורא קדמ
 של גברי (ד' ירושלמי שם, ופ"ה השמות אהרמב"ם, ובראש סי' ב' ובה"ה הרצ"ה). ואם הויה
 השלשם לא אמרה אצ"ה שאסור! אפחות הויה או אהים אהצדד על מה. ומשלתם של אהתקום
 ממה או חיה חוקר, הויה אהת מלש אלה (משאלה שלם השם והלהוצה) אהתקום שלם וקדמ
 אהתקום ממה וחיה, אין בקראת השם ככתבו איסור הויה. ולא צדד אהא אהתקום שלם וקדמ

289
 חקדשם הויה

(180) חין המסתא שפמא הנה (בדורות שם) והתקנת "הויה הויה" הוא
 על התקנות הקודמים להם הם התקנות מן התקנות הוות. והוא קדמ
 אף התקנה הוות להיתה התקנה בגדר הלהוצה. ובה"ה הרצ"ה
 (ד' י"ג 183) אהיו או משהתא משהתא (וי' י"ג 183)

אחרי אלו שמועות חו' שאלה (184) לא אנוטותהם לפני עליה אנוטות והיו מכתביו בו קל מקצת
 למה מדינת ארם בקריאתם למי בן ארבע אנוטות ~~היה~~ כמו שבנה אנוח הוא באלי באת
 וכו' אמרו אמת למיין הצדיק בטלו אחיו הפריש מקרבן קלטו אלו היו מקרבן בזה למי ו
 (ובהצטרפות או חריגו, אבל היו מקרבן קלטו) בן שנים עליה אנוטות, אמרו הראשונה למי בן
 ארבע שנים עליה אנוטות היו מוסרין אותם אל אבם, ואלו הפסוקים היו מוסרין אותם לזמנים למיין
 וכו' צ"ל. ואולי אף אחרי שרבו הפסוקים החלו לקרוא קלטו א"ל באת חתם למי יודע הא' והד' למי
 שאלה כמניין הראשון **השם**; הלשם למי בן י"ב אנוטות; והשלישי למי א"ל באת. ואנוח צדקה
 תפילת הראשון והאחרון; הראשון, קטן איש ארבעה, קרוב השם, אמר פרע השם, הצדקה
 השנים ובאחריו; והאחרון, הקטנות, הקטנות, והקראת קומרה וקמח: והלשם נצטק
 אמר ואלו יבצתהו כמו שרש"י לא יבצתהו (קובעין שם).

וא"כ הביר אמה ויתלכו ומקטא הלשם אצלן סלולו הלוות מהצלו חוק אצורה? "הראשון קטן"
 מהלכות תלמוד חלק את כל אלה שאין להם חוק אצורה. ואלו מהלכות קיטתם את מי לקרא את הלשם
 ככתבו, ומה אם צדק? והאמת הראשון והגוי, כי אצורה (ואם תולדה אם קצתם המטרה. נ"ל הטוב
 יבצר הצדק) צדק וההוגה את הלשם באנוטותם של אבא שאול ושל ר' חנינא בן תרבייא אינא קלטו
 אצלן קריאת הלשם ככתבו. אבל כונת ההוגה היא המבאר והמפרש. הוא החוק והמלמד
 אשר שמו אמן אלוהים בדבר המצילה מרובה (שלו כלו קלטו יהיה ק"ה) בפדפיסא. מקלו בית מ
 מברש מותר אזה (אשר אולי לא היה נמצא אף בימיהם רק המקור אלא לא בקולין). כי העניין אצלן
 הנצילת והצדקות האלה מחונקים אפירות נצילתים מצד ההחל. כי קלטתם בקריאת כאלה
 מסודרים ונצילתם מפי בורשם לא ילכו לך אמונתם, ותלפתם אמונתם. וא"ל לחנינא אין
 מוסרין בקריאת כאלה קובינים ומבדלים כאלה אנוטות רק במלכות חובות (וע' חו"כ א"ל
 פ"ד, וצ"ל שם ק"ה). ואצלן רק המלכו בדבר את האלוהים האמת ודצק, ולא אחרים אשר
 צדק לא התבכרו ל צרכים, כי אלה תחת חסדן אהוצלו אלו צדק יצקו אמן, ויתפז חלק ואלו
 אור. וצדק כי תחת שארית קמ' (סנהדרין ק"א) המסת וקאלין עצה קצין, גרס ה
 הצדק אקמ' (ע' ערין זה וצרין עצה) שהוא כמו אקה. והנה ~~הנה~~ א"ל (אורי נחמה, ג' צ"ב 118)
 הוציאו למי שהשומרו חבדים ויקה (ויקרא כ"ד, י"א) ואקה, והנה טעמו כמו אפדל להתקין
 אונקוס 185). וצדק זכיר אהבין בקרי אבא שאול והקדושתא לקמ' אהתתה
 התנאנים בקריין; שכן אצורה יהיה טעם, ההוגה את הלשם באנוטותם בקולין וקאלין
 אקה" כטעם המבאר 186) את הלשם באנוטותם (אנוטות הלשם הנכבד והמלא הודה, המורות
 על חיוב מלכות, קדמות, אחרות, חבלי עולם, והלגות וכו' וכו') בקולין (שלא בהית מברש
 חכמים וכוונתם מדינתם) וקאלין אקה (קאלין מסודר, שלא במלכות חובות). וזה הוא שאלו
 במהרה ג"ר (פ"ג): וזה שמי אצלן חסד ואלו שלא יתקן אבם את נ"ל באנוטותם: והוא הוא
 מה שאלו קמ' (פסוקים נ"י קעצ"ל ע"א). גבב סדר רבא אמרשיוה בסדוקיה, אמר איה
 ההוא סבא אצלן כטעם 187). והיו זה כאמרו במלכות אין מדעתן (חגיגה רפ"ה) ע"ל. ו
 והנה צדק קריאת הלשם ככתבו אוסר יש בו שלום תקנת חכמים, ובתנאנים מותרים, הדין
 המקום ובאופן, אבל לא שאלות חוצצת חלולה. אמנם שאלות חוצצת הוא על גלוי באור
 הדברים שבס' עזת וטל, יש בהם מלון שבו הבצורה וקרקול האנונה חלולה, וכו' רמז וכו'
 והמלכות אין בורשין (שם). וגם הוא קדושת חכמים, והוא נצילת מה שאמר רבא (צדוקין ט"א):

אמר אבא אצלן ע"ל שם מה שלפניו, ולא אורח אהרין גם בהנה פה, וחכמים נהימ.
 (188) אלו כמו בורח את יוצרית, ואלו קבולתם; והנה אלה, הנאמר תמיך סלול, קטן וקרן סלול וצ"ל חס'
 סוטה (ל"ח). בזה או אים וכו', שכתבו; רבינו באל פי בסדרי בנימי, אן אלוהים צדקות" ולא מותר ביהמי
 תסק אצדוקין לבורח קרא אמר יקרבן אלוהים קמום למי בן ארבע אנוטות, אמר חכמי יש אמר בקריאת קולין
 באת" ע"ל. בקרי ק"הא בסדרי לא ראית, אבל נתבן אור שלש השמות האלה יחד, אן אלוהים צדקות" חלק ר"ל א"ל
 למי בן' וכבדית הרמב"ם שהקמא, ואין כאן לבורח ולא א"ל חס כמו א' א' אנוטות מפקים אמת שם נהיה צדק חסד

ההנהגה בדבריו סותרים ונחלק בדבריו ומה שהיה חובה על בהן וכו' ודבריו סותרים
העובד על דבריו סותרים וכו' ובעצת זאת היתה מטאת רחבת, שצדק על העובד
תכונתו. שהיה להתנהג בפניהם על, וצ' שם מצילה דר'צ בדבר הענין שלא הסכים
לפניה ונכסיה והולכאם ונכסיה ואמר מוטב לאמות חיות צלמי ולא אצבור על בעד
חברי על.

והנהגה מהרר אצלנו ונבא וכו' באר ויקון למענין. צ' מש' אמרה בהפסק
ולפי תראה צד כמה היטיב אלאות שהרמב"ם הלך בזה אחר הירושלמי נגד הקבלה
ולפי סדרו המורה השתכל והלכות של התלמוד.
§132 והלש המורה, הואיל ודכיות אביר על אוגוסטו, ארלה אפלי והראות
ממ ונתקדשותו, יש אם ראיה נכונה, להנחה בקר היה קונו חכמי השלמה והתחנה.
הם החזיקים ונקדשם אוננים ואין לו צדקה רק להצטרף מה שכתבם בהקדמות ואשלות
פ"ד ע"ה על תנ"ש ד"ה אנה וכן מהח וכו'), אבל ארתיה מצט את הדברים ודגן הוא
והצטן אשר אפלי, ואמר, ווי' יצדקו.

ע"י הירושלמי

העורך יסוד הלש המורה הנכבד והמאכא אפליסא, אמר תקדשותו איך חולקם
הן צלמות או, יאו אפי כמא אצדני, ראית רבינו גוריוס ואוננים שהתקדש
האיה הן נקוד שם אצדני בקריאתו, וכי הלש המורה ידועה נקודו נצאם, ואין
ל נקוד מיוחד לא. והבדל הזה כה גזון ומפוסס מאה, שד שאין צדק כלל
ואזינו שעות הספרים להם נמצא הבדל מסודר צד להתקדש נקודו כל צד
מן האבותים בספרו מאור צלמס (חוק אמרו כינה פ"ו) אותו נכר ועת החוקר
ל כדרכו, מיראת אחס לצדק, באריות ונחיות, ובכל זאת בצדמות זאת, א
נר מרבות, והתחמש או מראו או מאמת בלות ורבות, ונצדו גוריוס, ונצדו
כסדרים (188). וזה גרמ והרבה מאה ההולכים אחרי המקובלים, והסע מהלש המורה
הזה את נקודותיו הן אגמרי בסודי תפלותהם, ויש אשר יחבו יחסו ונקודו נקודות ש
ולפי המורה והמסורס הזה אפי שמי המקומות להא שם כבודו בהם. והוא אפי הושב
על שם אבן הצלמס הנצאם על, ותפנית כוונותהם בתפלותהם כיספר לענינהם אפי
מקומותהם, יש למת קעל שא חולק קוף, ויש למת קעל פתחין, ויש למת קעל קמל וכו' ויש
בהתחננות התממות יתב והאופנים שונם (ועל הצדה 165 מפי) ולפי שם כל אשר צד
לפי זאת קדוש שיהיו היותו כמאם כמא. וזה יתב מאמתם לעי, גרמ הבדל הזה חול
צדמה בעצת קריאת האלף מהלש אשר נפגמ וכו' הוא שם אצדני, אשר אנתם קורא
תחת הלש הערת ידועה, אמר הוא בתוך פות, או הלא זה, ככומה על ספר תשובות
והאונס (אמלטרס, בהיות צמאן עטנאל תפ"ו), והנה אביר הזה הלשנות אפודות
וב גריוס זרין, ומגות תפלותם ולקמותם, שאין הנפס היפה סוקותם; וואגמא צ' ספר
במל שמה אר"ה (ביות השוא חבר רביצני), וספר נסוד הנקוד והנ"ל (שעל השוא אות א)
ואל שמת הוא התנ"ש לקריאת האלף הוא בתוך פות, אבל הנכה אפליס בספלותם מצוקות
ומהולנס, הבדל אפלי בספלותם אפי וסודם ואנכי קונו צלמי צד אפודות מפי תקלותם
אפי נראו ופתחו אפלי האלף במסל פתם, וקטאעמ קפרי, מקלם נכלת אפלי

א"י היותו
הנ"ל (שמות
ג' ע"ב)

(185) היותו שם גיה מספא אפי או אפלי מרמעות ומתע. כי מה אפלי הוא שם הנפס
ורעות רות, ואימת ראוי לתפוקה על.
(186) וכמו שמת כעל הזה אבאור קלמן תלם בעברית תפלותם הנפס (אין אן אות נ"ס) והולכת
(שם אות ב') והענין שלה שיהנה (או שהוגה) את המורה בהענין אפלי וצד הש' א
(בדורות א"ה); באר את המורה, בהענין אפלי פנולה אפי.
(187) וצ' מהלש ק"מא (קדמותן שם) אפלי אפי הוא; וכן רבא דקמו ומדלמה בפיתוחה אפי
קאמר וכו' אפי כפליטה קדומה וכפיקה או שנתן ברה דהל ובעצת בו ומסוק אפי

א"י היותו
הנ"ל (שמות
ג' ע"ב)

הוא קובע הדין המורה כדוד, ולא יוצא ולא היות. כי בקריאתם זאת השם הוא. אכן
 אמרן כבוד השם אתן ליה כבוד, והגיד בבר אמת וצדק. בקריאתם שם ארון הענק ו
 ותא נחמם במצאן צדק, אמרן שמו, כדומיו דרוק חסדיו, אזוהינו וביעול, ושמעו אונתו
 אמת ויבוא, וקמט מהקלוט וילוח; ואתם נל דק לך קוים. כי לא תצא בבר אמת
 מפיו.

173 § כל גזול (באין יוצאין הפל) שכל קני ונתבם שלמה במורה בפיאוי וקטמני
 התקבנות הן אצמם אפי הקני. באין נקדצ בבר, לא אפי הנרעם על זוא"כ הקובצא ח
 ונקרה וצמחה, אם הנקוב ישוא חוטם קמן לשל שט ידודה הן תקבונת של שט יצדני זא של
 שט ידודה, אין זה בא הוא קובע חמת הויה ונקרא האלף, ואנחמ יוצמם שלא יעמל קשוק אופן,
 לא אפי משפט השלש, ולא אפי סמך המכא, אקרוא האלף שלוא קובצא וקריאת מתווקת ו
 אהיות בחסף, א"כ אין יעמל לסמך הסתם מהשוא שלא כמלפס החזון אצל אקוב הקני
 ופכרעם לממך ז ואנחמ יוצמם שחולף השם המסורג והמיוחס ידודה שלמ יצדני כרעם
 וקרי הוא, שכן אמרו (בסחיטני קיבועני ע"א): "וא כלאע נכרע אע נקרא, נכרע
 אע הויה הו ונקרא באלף באת!"

הוא קובע הדין המורה כדוד, ולא יוצא ולא היות.

אע המאמר הזה, נכרע אע הויה הו ונקרא באלף באת! הכל פליטות בעצת
 וכל סוקו, אא נאט מהויה אמתיהה רבה; הן אנחמ רואים, שחזו חשנו ופאמן ז
 אהוביםה הנה, מי הוא השם אשר נקראוהו קפיד חמת השם הנכרע והמלא הנכרע
 אפמ אצממ, ואמרו, כי הוא השם יצדני, ואין זא חשנו ולא הנידו זא, כי יצדנ של ז
 מקומות אמרוים אשר שט זלום אקרוא שט אחר חמת השם המיוחס והמסורג הנה, ו
 והוא שט יצדנים! יצדני ידודה (בדאשירטו, ה' ז וצד). ידודה יצדני (תפואת ק"מ,
 וכל פליטות בעצת

דיס אהתפאט (3" אהצמט) פירושו וכו' ע"ל. והפלא על העל תפארת ישראל (סנהדרין)
 פ"י אות ג' שחלש אצמם כרעם קאי על הקריאה, ונפלאה ממה בצרת המהרש"א א"כ
 שהביאו שם! ולא יצדן אלא שאמר שבקרו בבקרו! וצד"ל אהתפאט על המהרש"א (ש"ע)
 שם זכר דברי המהרש"א (ע"ל ע"ל) שם הנה וכו' על השם המיוחס, וכן התקדש
 המהרש"א עליו! וכו' אהזה § 173.

188) אצ אכן לא אתפלא עליו אמ התפסין במחר חותם והנצו מכל מקר ומתקם, א"ל לא זאה
 הנדו, אבל פלאה בצת מל, כי בדעה הדחת נכב קמ מאור צממ הרמ"מ, וואז ראונס
 כי צדנה לא הכאונש כי יאמר (מ"ז מ"א ס"ה) וצ"ו: צ"מ בהרבת כהמט ובה שט"י כרעמ
 אצל הוא שט המסורג, ולא היה מבצ"א ל אצמ אין יהיה הבקור בו וקאצה ותמרה
 יעצ ל אות מאושתו או אמ יבדק קרת אושתו (מהפסוקות אמתיהה שלם ס"א) או אמ
 זרין אהות קרת אושתו בגלות או רעות) אמ היתפ אות מקלות בגלות; אבל אצל ה
 החכמה היו מוסרין אותו זה זה, ל" תמר הבקור בו ולא הן מאמציט אות ואצמ אא
 ותלמיד הפון פצמם אמתה גלמוד וכו' אין זה אין יבדק בו ובה, אאז אומד קמ פפסן אצל
 הצבורות יתחזק זה השם ויהיה בו סוד אלוהי וכו' ע"ל: על הבדד הנה השם אצל והלש"ש בעלות
 רה שמואל בן תלמי גאון על האקבות הדעות (פי' הדבק אל' סוף קאם כ"ת), ואומר אצ"ע &
 ששמעיה בבבין בך לא יקראן הפברות בעקומי שיש מכתיבים, ארס מן הלבל; היתכן
 שהיה שט ולא היה מבצ"ל אין יהיה הבקור בו וקאצה ותמרה יעצ ל אות מאושתו!
 ואלוים בבר קרעל הבר סמך אכז ידודה אהלין וכל העצם למע אור הקול, ולא למע יבצו באינה
 תמעה הונצו ל אות מאושתו והמקל אשר עליו נאמר (וקרא כ"ה, ט"ו) ונקב שט ידודה וכו',
 האם לא יבצ את התמעות המיוחסות לשם ההוא אשר קמן נקב? והצמ לו האם לא יבצ את ה
 התמעות ההן, אמרן וכלו שט אצמין מקרעהת אהציה על יכה יוסי את יוסי (ע"ל) וכו' יבצ

א' ע"סנהדרין (פ"י א"ה), וצ' רמ"מ (הכטר צ"ד פ"ה ה"ו) וכו' (שם) וי' תמ"ט (סנהדרין) שם יצדני

כל אלה הנפ אצלם, לפי ש בקרבו אלה יקרא נא לא און יסרם הפריתם בספרך
 ובקולן ובאופן צדק ובסוגיא בצד בקבר חסאו של רח"מ חביבון?!
 אמר צדוק את החוקר הזה ונסג או אלה הגדולים (מסע נבואת אא שא את שמות
 ארבע) אשר בחקירה מאסו, ולפני מה נשאל המה הנפ וידי ^{אשכנזי} אמרים שהקרב שוא חולק קין
 הקרב לא השם השמות הנה הנה, אמנם הן הקבולות של לעולם נזכרין, וקאו ארבע הן
 שלש אצלם ושלוש מקרבין. בקבר הזה חשבו ארבע את: תקוד השם ^{אשכנזי} לחסרון הפתח
 ראוי אצל השלש, אבל לא הוציאו לא. כי מי זה ואמין. כי הקבולות של שוות ובצרות נאצל
 ארבע השם אתר אשר לא הן. וכבר נמצא שהקבולות ההן צלמן לתבולו גם התקון
 של הן הצדק הכבד, ואין שבו קלוזם צדוים וצדו רבים כאלה, ולא לאו כי

יהוה יהוה צדק (מאבי א, יב) כרמנים וסגרות כאלה. ד"ל ונראה מהם ומההמש.
 ד: אמרי אשר יהיותי כי כל השמאים האלה אין בהם אף טעם אתה ושמ, אמת
 ולהיות נבקרת חזק מצדקם הבקרים האלה צלמן. וראה נראה כי חזן אמת ובקריהם רבך ואמת
 כבר מצאו הקבולות כמאות ורשומות בספרים המקראים שלפניהם, כמין שלהן בספרים המקראיים
 ויצא הליהקדו כי הקבולות הן אצלם כפי הקרי, וא כפי הכתב, אבל לא הלכנו להגיב את מיל
 בקריהם על צדני יהודה יהודה צדני כי הקרי היא צדלויים, וא יהודה, וא צדני

כי יצאו והביטו שאין אמות מצדכיהם את המובס קלה, כי הקריאה הדיאית תמצנה אותה הנה
 ההן צלמן. צלן חסף סגול חולק חירק, לשם המיות והמפירש הכתוב אצלם, שכן הן הקבולות הנה
 אצל צדלויים כי כל אה יקוא חסף סגול של יוד, ולא חירק בולין שחירק"א נחה, איך הקריאה הן
 הכריתות והיות צדלויים, אף לא הלכנו אצל אה: וא כלאט עתה אה נקרא, עתה אה היא

ונקרא האף למה? אמנם לשם המיות והמפירש אשר נקדו של חולק קין יהודה מקה פחת אה
 השוא הראוי והמחויב או לפי קריאת צדני, ולא אפלט ואפלטותם, כי הצדק הפותח הנה לשם
 אפלט אלה קראו האף באת. באמת, כי אה היה משפט אקראו צדני אה היה נקוד יהודה
 כמין שהוא החס יהודה כמלפסו והקרא צדלויים. אצלם נקוד היא כנקוד האף, ויוד תולה

אכסמהו ככתבו. ~~אצלם~~ אכן בהנה הגישה את מאמר הנכבד: וא כלאט עתה וכו'
 ונקרא אה האף באת. והרי זאת הוכחה צלמה ומוכחה שהנקוד היה אפלטות כמין
 בספריהם, ואי כיתוניה נק עקל אשר צפלו בחזה באמת. אה אף קרי"ל ופתוחו אמ יוד וכו'
 134. יצא יבצת כי תשא. מובד אה הא חסף פותח תחת היות לשם המיות, כמלפס
 נקוד אף לשם צדני וקריאתו, וכמלפס הנקוד שהוא אצלם כפי הקריאה אין זכר אמת?
 אכן בסרם תשא אצלן כי הקבולות של חולק קין אינן כל נקבולות של צדני, אלה הן הן
 המיוחדות לשם המיות אבידן ואין כן אף נקודה אחת אה אה או נשארה זכר של צדני וכו'
 ובנקבולות האלה היו קוראים הכתובים במקרא את השם המיות והמפירש ככתבו, וכאמור

סוטה (י"ח), ספרו בגמבר (ביסקא"ט וביסקא"ט), וספרי בהרנים (בשפת ס"ה), ומדבר במדבר
 (פ' י"א), וזקוקט לשם (רמז תל"ג): במקרא ככתבו וקבולין ככתבו: והמפירש תפאית (פ"ג)
 במקרא המפירש והמפירש ככתבו: והוא המפירש המפירש סוטה (פ"ד א"ו) ותמיד (פ"ג א"ב)
 רמזם הוכות תפאה (פ"ג ד"ג) והוכות צדלויים וה"ב (פ"ה ה"ן), והאף והאף (פ"ה ס"ו י"ט), אה
 במקרא אין באן קרי ובתה 189) אלה הוא הקרי הוא הכתב, המקום והדמן אמורב או
 מחוה אקראו באותותיו ובקבולו זה שלפניה המיות או ז' אף הוכרו חזן ארבעים: וא כלאט
 עתה אה נקרא וכו' יצן כי אין כאן שום בקר אשר יורח ונזכר את הקריאה שאינה
 כפי הכתב, בקרבן ל קרי וכתב שלפניה מקוסי. ואת הקבולות לא נתבן ואמת אמרתי אצלם
 כמלפסן השם צדני, יצן כי הקבולות הכתובות צדנה השם המיות הן הן המיוחדות או

אשר מן און קרי וכו' ויהי עתה

אשר מן און קרי וכו' ויהי עתה

189) וכן אצלם שאת שום השם, אצלם אצלם הצדנות, אצלם מקרי, ואמת המיתות
 אצלם בקר וכו' והנה הוא האה אשר הנה
 ומד, יצן 188) והפירש 188
 והנה זה הוא האה אשר הנה
 אצלם בקר וכו' והנה הוא האה אשר הנה
 אצלם בקר וכו' והנה הוא האה אשר הנה

אקראות הכהלים במקדש לויית הבקרנית הנצטרקת אמצה. **131** (צ' הצדקה) א"כ הקרי הוא
 תלי במקומם והגמ' אלא הכטעם באונותו והקדושתו שזו חוץ קמן הוא צדקה. לכן אמר היה
 שהמקדש קנין גמ' צדקה. גמ' צדקה הוא הכהלים במקדש (וי' אמצה) גמ' מה שנתנה בשם ה' המקדש).
 קראים אומר בכתביו באונותו והקדושתו אלה, ובן לויית הבקרנית הנצטרקת אמצה היה
 הכטעם הנה שהיא כפי הקרי הוא ^{הכ"ז} הצידק, כאלו אין סוף ל חלוקי בין קרי ארבע, אלא הוא
 עליו הנה אבות כפי כותבו, ולא כפי הקרי שהוא רק א"כ וביחוד אלה ז' אבות הקרי שהוא
132 גמ' אפי הכטעם, אלה הקרי ולא כטעם, אפי' אמר: נכתב א"כ ביו"ד ה"י, במקדש
בכתבו, רמז כו' שהוא ככתב בין האונות ^{ה"ד} הקדושות, כי שיהיה גמ' האונות
ידוה גמ' הקדושתו שזו חוץ קמן האונות או הנה במאות הספר המאמר ז' נג'
 מה שמארו; ונקרא בחלוקי דל"ה; הן האונות אשר ^{ה"ג} בקדושתו חטף פתח חוץ קמן
 האונות או כטעמו (וג' והבאולן הכמת"), ה"ל הא"ש נכתב, ורק הקראים בע"כ
 והפ"א אמר, שהקדושות הן אפי' הקרי, הוא מקראם להקראה הוא כנה א"ל, ואינן
 באיש המקום הנז' והאופי, ואין קריאה אחרת (שהיא אפי' הכטעם) דזאת מהגת' ז'
 אלא לא ככ' הקרי והכטעם ^{ה"ה} לשם המסורה שלפניו, אלא דה החוק הקראים ככה, ואל זה
 החוק או המסורה הקראים ^{ה"ו} ככה, ואלו ^{ה"ו} נהוא זמ' (הצ"ה) שהיא נאות האשית) לקדוש הקרי
 ולא כטעם אחר, אי לא נודע להכטעם שהוא גמ' הקרי אף משפט הקדושתו והציון אל
 הקרי ולא כטעם אחר גמ' להבט' ז' והפירט בצ"ח שלפניו שהקדושות התקדשו קב' ג'
 הקדושתו השם הקדוש קב' קב' ג' אפי' נאל' הקדוש הנה סג' וקדושו א"ל אהבין ו
 אחריו, ובעי מהו ויתכ' הנביאים הנקראים בקדושתו א"ל צ"ח כ' ג' ג' ובעי הכהלים
 הקדושים במקדש הקדש, והנה לט' עקריות וצ"ח א"ל הקדוש האונות המפוזרות
 הנה, וצדקות אלוהות הקראות גמ' קב' ג' חסר גמ' ידוה, אצו"ק הפ"א.

ואלו נהיה ואלו נהיה
 ואלו נהיה ואלו נהיה
 ואלו נהיה ואלו נהיה

ואלו נהיה ואלו נהיה
 ואלו נהיה ואלו נהיה
 ואלו נהיה ואלו נהיה

135 וכי תפא, הוא מצ"ח במקראם להקראות מתחלפות אפי' הנז' או אפי' דה ה
 הצ"ח, א"כ נקדו לשם א"כ הנה הקדושות והטעמים נהיו, והוא הצ"ח הבביות והמקרא, ונהי
 העכו"ל נקראו ונ"י (המלכות א"ה כ"ה). **190**. ומדוע לא נצ"ח כן גמ' קב' ג' אפי' ג'
 אמר כ' הנה, אלא לא כטעמות הבביות ובמקרא ונהי קב' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
 שלפניו ז' שם האונות והאונות הא"ש מלת-מת, ומקראו ה"מיוי הם רק הטעמות (ר"ל תלוך

190. הוציאת הבביות אפי' קב' ג' קראים אצו"ק הטעם התחמין, מל"ה חמ"ה הלכות וצ"ח ז'
 הקראים הטעם העלוך, וצ"ח אחרים, ובן מפ"ח. קראים הניחוד הטעם התחמין
 ובלבד הטעם העלוך, ובן חוק הר"ר צ"ח גמ' ה"מיוי ונהי קב' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
 אמר ג'
 הבביות אפי' תלוך הקדושות הטעמים הסוף פ"ח גמ' החומש מאור צ"ח, אלא ח"כ קב'
 בטוב טעם וצ"ח. ונהי אפי' הקראים ונהי דה חסר נא"כ בספרו אלכ"ל הכטעם לתקן
 בשנת ד'א חמ"ט (כאמר א"ה) כהר אד"ה חסר אפי' דמ"ה שהקראים התחמין הוא קב' ג'
 והעלוך הנה, וז"ל (תש"ק ג"ה א"ה) : ובכתבו ונתקדו צדקת הבקרנים בשם טעמים
בתלוך, וז"ל כ' ג' G

101

בהלכות בשם טעמים וכו', או כי אמרנו ממצניס הקראים יקראו במינה הקטע (ז' חמ"ה) (?
 חמ"ה) (?), ואם תפינה צדקה כטעמה ויתכ' הקראים הטעמים מינה הקדושה (? אכ"כ וצדקה
 וצ"ח נקדו בשם טעמים ע"ה דהרי אלהי"ן: ע"כ. ואז דה אקו אמרם הריב"ש, נז"ל כי קראים
 אין מילא אפי' ע"ה כל פתח הקדושה, מל"ה הא"ה וז"ל. וז"ל דמ"ה צדקה נקטם,
 כי אמרנו א"ה דה מה צ"ח א"ל הצ"ח (ה"ה) דה הצ"ח בהר מההלכות, ולא ה"ה ג' שיהי
 א"ל על יסוד דמ, אלא כן דרכו שם חמ"ה. אמר טעמו הראשון מאין או, אל הקראים אחר
 ולא ע"ה, ונהי או א"ה או. ובן מדוע לא נ"ח ומצ"ח ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'
 שם טעמים, ונהי נ"ח הקראים אפי' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' G

ב אלה הנב אגמאת. לפי ש בקרו אלה. יקד נא ואיך יסרנס הקריתא בספרין
 ובקולן ובאלין צרה. והסוגיא בצד בקר חטאו של ר"מ כחבון?
 אמר נצדוב את החוקר הזה ונסר או אלה הקבואים (מסע נבובים או אלא את שמונים
 ארבע) אשר בחקירה מאסו, למעשה מה נצט המ. הנפ ^{למאמר} אומרים שהקוב שוא חולט קרין
 הקוב של השם המיותר הנה בה. אשנמ הן הקבואות של לעולם נברך, וקאו ארבע קבוא
 שלמו אצלום ושהוא מקורן. בקר הנה חשבו והלכו את: הקוב השם מחסרון הפתח שהיה
 ראוי אצל השוא. אבל זה הוציאו לא. כן מ' זה יאמין. כי הקבואות של מלות ובצורת נוצלו
 ארבע השם אחר אשר זה או הן. ובער מצאת להקבואות ההן עצמן יתקבלו גם במקום
 שיש בהן הצדד הכבא, ואין שכתו קלונם זדונם וצדו רבים כאלה, ולא ראו כי שלמו

יהודה בן צאל (מארכ א, יג) ברמזים וסודות כאלה. יולי ינלמ מהם ומהם.
 ד אמרו אשר יוראמי כי כל הטעמים האלה אין בהם אף טעם אחד לשם, אלא
 ולהיות בקרית חל' עצמם הבקרים האלה עצמם. וראה נראה כי חל' אמת ובקריהם בקר אמת, ה

כבר מצאו הקבואות כמדות ורשומות הספרים המוקדים שלטמם, כמ' שלם בספרים המוקדים לקרין
 ובעצו הליהגו כי הקבואות הן אצלום כפי הקרי, לא כפי הכתב, אכן זה הלכנו והקיד למ יולר
 בקר והים אל אדרני יהודה אדרני. כי ^{הקריאה} הקריאה היא צל' הים. וא אדרני, על
 כי נצדו והביטו שלם אנת' מצרכים ונצרכים קרה, כי הקריאה הקאת חל' אורתא הנקראת
 הן עצמן, שלם חסף סגול חוטא חיקר, להשם המיותר והפזרש הכתוב שלם, שהן הן הקבואות הנקראות
 שלם צל' הים כי כן לא יקוא חסף סגול אל יוד, ולא חיקר הול' אמרש' לא נה, אכן הקריאה היא

הכריות והיות צל' הים, אכן ולא הלכנו אחר אן: לא כלאט נבטת אמ נקרא, נבטת אמ קבוא
 ונקרא באף למה? אשנמ השם המיותר והפזרש אשר נקדו שוא חולט קרין יהודה מקל פתח אמר
 השוא הראוי והמחויב או לפי קריאת אדרני, יראו אנש' ואנש' נה, כי הצדד הפתח הפזרש שיש
 אשנמ אלה קראו באף באת באדרני, כי אמ היה מלפניו אקראו אדרני או היה קבוא יהודה חס

כמו שהוא בחס' יהודה שלם אן הקרא צל' הים. אשנמ קבוא הוי' כקבוא האף, והנה חל' חל' חל'
 אבטמהו ככתוב. אכן קרה הוי' צד' את אמרם העבד: לא כלאט נבטת אבו
 וקרא את באף באת. והנה נאות הוכחה עצומה ומורה להקבוא היה אשנמ כמב' ה

בספרותם, לא ככתובת נק צד' אשר צד' חל' האת. אמר אף צד' ופתחן זא יול' ופתחן
 134 § יבצתי כי תפאו, אמרש' לא בא חסף פונח תחת הוי' להשם המיותר, כמלפס
 קבוא אף להשם אדרני וקריאתו, וכמלפס הקבוא שהוא אצלום כפי הקריאה אין זה אמת?
 אכן בסרם תפאו אשנמ' כי הקבואות שוא חולט קרין אינן כל הקבואות שלם אדרני, אבל הן ה

המיותרות לשם המותר אקדו, ואכן כן אף יקשה אחת אלה או נשאר או נשאר אדרני; ו
 ובקבואות האלה היו קדושים הכלמט המקדש את השם המיותר והפזרש ככתב, וכאמרו
 סוטה (י"ט), ספרי במדבר (פיסקא א' ופיסקא א'), וספרי בבב' (פיסקא ס"ה), ומ"ל במדבר

(פ' י"א), ולקוט לשם (חג' חג'): המקדש ככתבו והקבואין ככתבו: אמרש' תפוא (פ' צ'
 המקדש בפירוש' אמרש' הכתוב' והוא אמרש' המשנה סוטה (פ' א') ותמיש' (פ' א') זא
 רמב"ם הלכות תפוא (פ' ג') והלכות עהרות ונה"ב (פ' ה'), והא"ל נואמ' (פ' ה') סי' ט'), אכן
 המקדש אין באן קרי ובתה 189) אלא הוא הפזרש הוא הכתוב, המקוט והאין אמת או
 מחויב אקראו באותותיו ובקבוא זה שלמט המותר או אכן הוכרחו חל' ארבעים: לא כלאט
 נבטת אלא נקרא אבו? נאן כי אין כן אשנמ בקר אשר יורח ונזכיר את הקריאה שאשנמ
 כפי הכתב, כדלן ל קרי ובתה שלם מקוט. ואת המקבואות זא ותב' אמת אמרש' לקרין

כמלפס השם אדרני, נאן כי הקבואות הכתובות צד' השם המותר הן הן המיותרות או
 (189) וכן אצלם שאת שאם השם, אצלם אבצתי הצדד, אצלם מקול, ולמות המלכות
 אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני
 אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני
 אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני, אצלם בקר חל' ובהר סיני

אישת מן או לרפי יוסף אדרני ואש

הוא אש המותרת לשם

מקוט

אקראית הכהנים במקדש ונתת העבדים הנזכרים אמרה § 131 (צ' הערה 189). א"כ הקרי הוא
 תלי במקום והגון. אבל הכתוב באוונטוסו וקבוצתו לא חוזק קמ"ן הוא צאנו, לכן אם היה
 המקדש קיים גם צדוק. גם צדוק היו הכהנים במקדש (וי' אמרה לט מה שכתוב בלשון הרמב"ם).
 קראים אומר בכתבו באונטוסו וקבוצתו אלה, וכן איתת העבדים הנזכרים אמרה זה
 הכתוב הזה שהוא כפי הקרי ^{הבוא} הוא הציור, כאלו אין כאן ל חלוף בין קרי ארבע, א"כ הוא
 שלם הנקבוצת כפי כותבו, ולא כפי הקרי שהוא רק אל ובימות אלה; וזוהו הקרי שהוא
 צדוק גם לפי הכתוב. את הקרי ולא ככתוב, ולפי אמר: כתב את היו"ה הי"י, המקדש
 בכתבו ר' חנני כמו שהוא בכתב בין האונטוסו וקבוצתו, כי ישנה גם האונטוסו
 ידועה גם נקבוצתו שא חוזק קמ"ן האונטוסו או הד/ במאות הספר הממקדש; וכן
 מה שצאנו; ומקרא האלף ג' א"ת: הן האונטוסו וקבוצתו חטף פתח חוזק קמ"ן
 האונטוסו או כמלפסו (וגו' והקואון הכתוב), הכל קאט נכתב, ורק נקראים הע"ס
 והפ"א לאמר, שהנקבוצת הן לפי הקרי, הוא המקום שהקריאה הוא ככה אל, ואיננו
 באיש המקום הדין והאופן. ואין קריאה אחרת (שהיא לפי הכתוב) וזוהו מהקמ"ן
 אלא לא ככ"ל הקרי והכתוב לפי המסוד שלפניו, אלא זה החוק אקראו ככה, ואל זה
 החוק או המלה אקראו ככה, ואלה נהוא ^{היה} צדוק (הצדוקה שהוא ימות המלכות) ליקטל הקרי
 ולא ככתב אמרו, מי לא נודה להכתוב שהוא גם הקרי או מלפס הקריאה והציוני אל
 הקרי ולא ככתב וצדוק גם להבטל; והפירט בצדן שלפניו שהנקבוצת התקדש קדש
 הקבוצת השם הקבוצת קדש קדשין כפי ראל הקבוצת הבר סוג וקבוצתו או אזהירו ו
 אחריו, והבי משה איתת הנביאים הקבוצתין באמצע השם נל, והבי הכהנים
 הקבוצתין המקדש הקדש, והנ/ גם עקריות וצדוקיות אלם הקבוצת האונטוסו הממקדש
 הנה, וצדוקיות אהיות נקראות גם כפונם השם ידועה, וצדוק המה.

ואם תראה ואל תתפרך
 ואל תראה ואל תתפרך
 ואל תראה ואל תתפרך

ואם תראה ואל תתפרך
 ואל תראה ואל תתפרך
 ואל תראה ואל תתפרך

§ 135 וכי תשא, הלא מלא המקום שהקריאות מתחלפות לפי הדין או לפי רוב ה
 הצט, א"כ נקדש שם מנה הנקבוצת והטעמים וחב"ו והוא הצלילים הכהרות והמקרא, והיה
 השבול נקרא וק"ן (המלכות אה"כ"ה). § 190. ומדוע לא צלילה בן גם הימנית הקבוצתין שלפניו?
 אמנם בן הכהר, אלא לא כעצירת הכהרות ובמקרא ונהי קלבון נקרא וק"ן הלאות הקבוצתין
 שלפניו; שם האונטוסו והאונטוסו האונטוסו, ומקראו הלאותי הם רק הטעמים (ר"ל תולדות

190) בעצרת הכהרות אפ"ת קמ"ן קוראים וצדוק הטעם התחלתו, מלה החוק הלאותיות &
 לקוראים הטעם הצלול; וקבוצת אחרים, וכן מנפ"א, קוראים היותה הטעם התחלתו
 והלבנה הטעם הצלול, וכן חוק הכ"ו צדוק גם בכמה ונהי קלבון נקרא וק"ן, צ' תקון סוסני
 אמר ש"ו וצדן הקורא החוקי מאור צדוק אר"ה שם. וצ' מל' הלאות הכהרות אל קראות
 הכהרות לפי תולדותו נקבוצת השם וטעמים הסוף שפר' שמות החוקי מאור צדוק, שהארון קדש
 בטוב טעם וצדוק. והנה אהצירי שהקראו ר' נהודה הדס רמק בספרו אלכסנר הכופר לחקרו
 בשנת ד"א תרמ"ט (כאמרו שם תרמ"ק א"ד) כבר אג"ה שם לפי חמון שהקריאה התחלתו הוא היותה
 והצלול בנהר, וז"ל (תל"ק ש"ה אות ס"א): ובכתבו ונקדו צדוק הכהנים בלש טעמים
בחלושין, וכן כ"ה שם אונטוסו נכתבו בש מחוקק אלם, באונטוסו הראשון והאונטוסו האחרון וצ"ב
 נקראו השם טעמים וכו', או כי אס"ה הלאות הטעמים הקראו בקראו במינוף הקטנה (?) חרבה (?)
 תלפפה (?). ואם תפינה צדוק כעצרה ונתת יקראו הטעמים גמ"ה הגדולה (?) ארוכה וצדוקה,
 וצ"ב נקדו השם טעמים עצרת דברי אהר"ן צ"ב. ואת זה אקח מאמת הכהנים, וכן כי אלו
 אין מילה ממשלרית כל דבר להקבוצת, מאהד האיניוין והלאותין. שם דוקא צדוקה
 כי לאמר את זה מהנאמר א"ל בעצ"ו אה"ה זה הצדוק בדר מהכהנים, ואל הכהנים שמה
 או אל יסוד דומ, אלא בן דרכו שם תמיד. אמנם טעמו האלון אמ"ן או אל הקראים אה"ה
 ולא צלול, ונהי או אפר או. וכן מדוע לא נזכר ההצדוק נקרא וק"ן, ומה נכתב ההצדוק
 שם טעמים, ויטבו צד הקראים אה"ה א"כ, אמר הכהנים

131

המאמרים), ולפיכך גם התקדמות, אכן בהיות האמות והמאות וקיימותן לאותה
 והלוחים הם רק בענין הסמיכות והתקדמות, אכן אלה בעלי השמות נבדלו לשמה נחש, ואכן
 כי הם הם צלג השמות, ושלום והשלוש בזה הדיבור והדיבור נכנסו, אכן הוא הדיבור
 קרי וכתב במשפט, אשר התקדמות אפי הקרי, ואכתב אכן אפסם ל תקדמות, אשר
 התעבה אל תקרא, במאותן שאין או סומט הקדמה להם התקדמות, ואת הקרי וכו' וקרי
 במאותן סומט קדמות פה אפסן, והם התקדמות, אף לא נכתב, וכן במקום של קרי
 כתב כ"אז מהמין הראשון ^{ויינייהם} (א"ה ית' כ"ז ושניהו א"ה נ"ה) שהתקדמות ה' של הקרי
 קרי רגליהם; מהמין השני ^{השני} (רות ג' ה'). ^{אעשד (רות ג' ה')}
^{אל תהי' וי' (שם ש' ו' ג')}. התקדמות ה' לא ילך, שאין זה ולא ומה אמת במק ועב'
 זכר הסוקר, וכן טעם השם הוא ראשונה והדי' אמת וז' והכמה בזמנים בלש המלש. ו
 כן בשם המפורש אפסם, הוא בעצמו והציקו והפ' יהודה, גם באותותו גם בתקדמותו
 וכן הוא מקרא הכי הכהנים במקרב (מקרב ית' הזמנת והאופטט שלכרת אמצאה) וכן הנה
 המקרב על מכות בימות אלה, ואז גם צרף היה הכהנים קוראים אותם בכתבו (אם
 היות קדומת המקרב והכהנים כבימי שמעון הנביק) באותותו והתקדמותהן אלה, וכן א'
 הייב גם צרף אלאים בשלוסי חקמת בשם, וכן אמר וזכר אמי גאולתני, אכן באו צלמו לתקדמות
 אלה אפסם שזא חולט קרן במשפטו וחוקתה; אכן גם יצדני אשר אמת קוראים אותם תחת
 השם המפורש, איננו ציקר הנה, כי איננו רק מפי המורא והכפא, וארבת קדומת הש'
 המיותר והמפורש הנפרד והמאכ. אשר אין למ אפסותם על בא שפתח, אמר אז על פי תמנה
 יבוצים כ"ן. וכבר השתפמ תחתו הסמי אתר הישים, ושמ' ב"ה אומות אצרת הדיבור
 (ש' ו' ג') , אכן גם אז אתר, שבתרו בשם יצדני אהיות אנמי תמתם שם יהודה, הנה א'
 קרי ולא כתב החלטי גם באותותו גם בתקדמותו, צד שלן אפסם ממ רושם על אף אז
 באותותו אף אז בתקדמותו, כי כל אפסם אז היה הוא הכמי תחת השם המיותר, וכן א'
 כאשר יהיה ליהודה אתר ושמו אתר (ש' ססחית נ' ו' אמצא שם). וכבר מצאנו כצד הנה
 שהשתמשו בסל קרא, אקריאה אשר רק הם חבשוה ותקמה, ואין זה זכר במקרא, אין
 באותות גם לא בתקדמות, והוא מה שאמרנו (הכרות ז' א); וכתב רצ' וקדינו/ הכל
 ובזרא אתר הפ' בהכרת יוצר תמת ובורא רצ' במקרא (ישעיהו מ"ה, ג'), הא רק
 ותק. בין הנה.

ס'ט'ט'

ל מה שבתרם צד כה מקרב השם הנבבד והמאכ וקריאות, הוא
 כאשר הנבו בפע עצמו, מהאי האונות אליו מלה אחרת או את אחר. אמנם בהתחבר
 אליו האמות המשמשות ב'שכרו' הכל', או השאות ההאות אפסו או אחרת, אלה אפי
 שאינן קדומות כקדומת השם עצמו, ורק טפאן כל אליו, צד שגמ נמתקין, צ' בקאי שבו
 (א"ה:) וירשתי מגלה (פ"א ה'ט'), ומש' סופרני (פ"ד ה'ג'), ורמקם (הכרות יסבג המור
 פ"ו ה'ג'), וז' ה"ו נ"ו (ס' רצ"ו) ופ"ן (שם ס"ק י"ג) וס"ז (ס"ק ז'), אכן משפטם וחקו ופנן במנוח
 ובטעמיותן במשפט הסומכני והמתחברני לשם אף' זאת התקרא ולא נכתב, אשר היה זכר
 לשם המיותר ז' וז' כ' וכלב' שאלו הן הפתח במשפט סומכני/ אף' שם אף' זאת, ואם ה
 משפטו והתקד כפי הכתב נ"ו נ"ה, אז הוא מתקדמת בחינה במשפט אפסם נ"ו (101).
 אפסו הוא הכה"ר במשפט אפסם אף', אז בחינה במשפט אפסם נ"ו. יש' סגולה אפסו אמת
 במשפט אפסם אף', אז בהצד המתג ובגם היו' במשפט אפסם נ"ו. ד' השאלה או ה
 המתג במשפט אפסם אף' שהוא המסל' פתח, אז הוא מתג במשפט אפסם נ"ו אמת. קרה
 אפסו בתוך משפט אפסם אף'. למנה, קדומה, שובבה, וגמותיהן מורצ' במשפט אפסם א'
 ובמשפט הנה כ"ו לכה"ר רבה וכב' א' ב' ג' ד' אמת השם הנה תמי' ב'ג' א'
 במשפט אמת אפסם אף', והוא היו' בהשם יצדני, אז ב' הפ"א האחרונה שבשם המיותר

(191) מהכרה יתנה המקרב ונשאר אכן יאמר הסכ"ל ליהודה, על יומא כוש פ"ה.

שם ע"ה
 ע"ה י"ה
 ס'ט'ט' וי' וי' וי'
 וקרי י' מ' ל' וי' וי' וי'
 וי' וי' וי' וי' וי'
 וי' וי' וי' וי' וי'

וזה מאן ונדע (193), ולא יקבול הבדל אחר מאן ונדע אל בין הלשם צדקה לאט ליהודה וזה
 זה אלר הבדל הרשקם כפי לשמות (ג' ט"ו) ברמון הנדע אל מקון, אך לרצה הסטור
 אלר הראב"ע (שמ) האסטור גאווה אל חלש או מלאן מאן (194). מקור לשנת הלשמות האלו
 הוא לרשה היה המלות לרשה יהודה ושרש אחר (195) זכרון ברשה עולה, מלאן יתקן
 (תפוס קכ"ו), ישלר דתי (איוב ג' כ"ה), עולה (ירמיהו י"א), כנה ברשה היה (כ"ו)
 הסרש בצען זה כ"ד ע"ה א"ה"ה), יש אלר דשאר הו"ה, ויש אלר וקוא, ון חתמן, ויש אלר
 יחסר, הכל לפי שמי צומק צנפי המלאה הציקרות הפלומות, ויש אלר וקוא, ון חתמן, ויש אלר
 מלאות הפעולה, והלשם אל ברורה ופרס אלה, ויש אלר אל קו"ה מ"ה, סבת מוצרת, ויש
 הנחמן הראשונה, אך שהוא לבשר הראב"ע והרשקם הפלומות, הפעול הצומק לרשה
 הנה לבשר, אחרי אשר התפלמו והיו לשמות עצמם, כפי הלשמות בעצמות המוקדש
 והמוקדש מאד, בעלם הרמז והלשמה הנצלה והנבוא מל, ומלא מל, ואלר הנה ומעו תל
 הג' לרשה צדקה והל' לרשה יהודה (וכנה לרשה ידה) מהיות אלר סוגו צומק, ויש
 אסומע מלקו הלשמות. והנה צדקה, מלקו הפעול מאן ידע, שהוא יחיד מ"ה מוצר
 הקל ובהיותו לשם, מלקו צדקה, ומלאן הפעול הנה גם באותותיו הקרא (ישעיהו
 ט"ו, ג' י"ט, ה' ג' איוב כ' ט"ו). ליהודה, כפי מקובל זה הצדמי והאמת לפי כתבו
 הכתוב במקדש (ונת הקוראנים שהבאנו למעלה), מלקו הפעול מאן קלאנים יפעול
 (196), ובהיותו מנחה מלקו יפעול, ובא בקין חתמה סלקו כיון יפעול (תפוס ק"ט)
 את הפעול אל בעד המסוק (זהו לשמה המוקדש אחר המוקדש) ויש אלר וקוא, ון חתמן, ויש אלר
 (ו' מלאן אר"ק חלקי הדקדוק, שרש הפעול, גזרת נחלה, קל זה הפעול) ויש אלר וקוא, ון חתמן, ויש אלר
 (בפי'), אמר והורות אל הפעול המוקדש, או למען יבא אל מלקו יפעול, למלאן מלקו זה קל
 כמו למארת קלאורי אל המלאן שם, או למען יבא אל מלקו יפעול, למלאן מלקו זה קל
 עצמם כפי ירחם) (ש"א א' ז' וכן בה"ב וכן במ"ה), ואין החולק לשם ירחם חתמת הקל
 כי חתמת הפעול הפעול הנה אל ישלמ, והראיה ירחם (הושע י"ב, ג'), ירחם (ש"א ז'
 ונת חתמה הפעול וקבלו שהרש זה. אמנם י"ה חולק בו מציקר הלשון, אמלן ל
 כל שמי מלקו קלאורי מורה אל שכן מיוחד לו, אך לשלמ מאן.
 לבשר לרשן הלשם ומלקו ז' אומר בחסדי לך ישע, דבר שלחום שלר קלאורי אר
 ויה ילגעל; הלשם הקבול הנה גם הוא כשמות צדקה יהודה מקורה יהודה
 דודה, וגם הוא הנחמן הראשונה הפעול מצד שרש, והתצלמ ונה לשם עצמם. מלקו בתל
 בהיותו הפעול הוא יהודה או יהודה מלקו הפעול, ואחר לרשה, א"ה הצומק יחס
 לפעולין הא' א"ה יהיה יפעול: ידה או יהו, כמו יפעול יחר, ומלקו יפעול, ויש
 הסגולן ופתחין, במשור שפה"ש אות גא"ת; או ש"ב אל דרך הפעול הלשם יפעול א"ה
 מנחה יפה ירה יפעול, וכמהם יהי או ידה, ומלקו יפעול; ואחר שהרשן ו"ה או
 חתמת הפעול, וחסרון לפעולין (כמו לפעולתו הקלאורי מלאן אר"ק, חלק הדקדוק
 שרש הפעולין, הפעולין המדברין). אן ישאר אן יהו הו"ה כשמה והפ"ה במסוק, כ'
 (שהוא הו"ה או הו"ה) וחסר כשפ"ט הפעולין או צ"י. והלשם (שהוא הפ"ה) כשפ"ט הפעולין
 אן רק הפ"ה (שהוא הו"ה הראשון) לקבו עם ו"ה האיתן, ומלקו יפה, הכל כפי צומק הלשמי.

תפוס ק"ט
 ויש אלר וקוא, ון חתמן, ויש אלר

ירחם (ש"א ז' וכן בה"ב וכן במ"ה)

(193) צ' ראב"ע ורשקם (שמות ג' ט"ו) ומלאן אר"ק חלק הדקדוק (שרש הפעולין
 גזרת נחלה, שרש היה) וקלאורי שרש הו"ה.
 (194) ואל' כרם חג' ח', כלאן ה' תיב"ה, ברמון הפעולתו המלא. וזה שם לב ג' 18
 (195) והרמקם שאמר (ח"ו מ"ה כס"ה): אך הלשם שאותותו יוד' ה' ג' וי"ן ד' ג' אל ויה
 גזרה יבוצה ולא ישלרן בו גאומ' וכן אמת הדבר שלא ישלרן בו גאומ' וכן אמת
 וזה או גזרה וזו"ה" פאנה דצת מ"ה, ויש אלר וקוא, ון חתמן, ויש אלר
 (196) צ' במכתבו הש"ה אר"ק פורקאון פצרה מ"ו. אל דבר
 בן פיעל, ובקלאורי מלאן אר"ק חלק הדקדוק הבין זה.

תפוס ק"ט
 ויש אלר וקוא, ון חתמן, ויש אלר

והנב זה יקח. הוא יקח. הנה סיני הצומח בעלמם הוא סיני השקל קלות מלפניו הוא הסתם
 וההסוק הוא הקדש ואחרי שמה למ אלה נח, אל מלפני אלהות אצולק מלפני ההסוק
 והצומח - מפע המורא והרוב, וכמו למ אצולק שהוא אצולק קמון, כי אמת הקראת
 למ הארא ונלמ עלת אלהות נצלמט יצפ אצולק מפע סתבו והבר גאומ. וכצד
 מל הכמה (מלכ ה' ה') ומפע שני נחת הוא. והצומח אהתבונן האורא וכבאז. הנה
 כיתבונת ההסוקה ההסוקה הסתם אקון. אשר מנה נכא מל אצולק תחת אצולק, ותחת
 ינה הנב אפלט השמ הנכסד ינה האותות ונקדו, כפי מלפניו וחקן. (ע"פ 197)
 כמו שצמח השקל והצומח והפלט, שמיט וחסיק, האומט מהו חסרון אות. מ
 מאותות השמ כמו שקל פעה פעה בשמות. אצולק תרביה אצולק יעלה
 אצולק ירצה וכוונת הפלט, שאין הפלט אמות שישיתם באמות, ואצולק שקל
 פעה פעה בשמות. דרב יפת יעל ירצ בעלמם, אשר יחסר האלה אלה ונאמר
 אצולק האת שמיט, אף יצאן בהם ל חסרון אפי צוק מלפניו שקל והס. ככה השמ ינה
 אשר לפי מה שבארנו והדרת חסרון בא אצולק אפי גמ אפי. והוא שמ בתפלות השמות
 לפי צוק מלפניו שקל, כל זאת נכחו האת שמ אצולק ינה או ינה אשר ל אמות
 שיש האומט ההם התפלות ושמותם. והבר הנה הן תפלות אשר אצולק על שמ ינה
 (בתבואה. הנה שנה והוצאת רל באמצע, סוף פ' תצא. ונקוט שנות רמז רמז. וצ'
 רמז על המורה שנות נ"ט ט"ז); וא השמ שמיט. וא חולה שיש כאן חסרון בשם והצד שנות
 אף למ חילוק חילוק חילוק. באצולק רבים, כי הוא הפחמה מלמ ינה, חולה למ אבר
 דבר כנה, השמ הנה הנקדש קדש קדש למ חנה. אף למ יחסרות, חולה. ואף כי
 הדבר הנה ברור אין חסרון אצולק, כל זאת אהיה צוק והצד וביצה הדבר הפקד
 הנקד הנה השמ והראות שאין שמ ינה מלמ ינה הנה. כי כל אמת הוא מלמ. הנה אמת
 גמ אומט כמו שכת את שמ הנה הנה. האת בהחלקו נכא מל, וא כשמיט נכח אמת מל
 וכו'. ומי הטר אמ אקרא את שמ ינה; וצד. הן אלה האומרים שאין למ הנה ל נקד
 מותם, הן אצולק אמת המוסרת על צד אלה האומרים שאין בנקד שמ ינה, שמיט שקל
 האומט. ההיות נקדו קדמות, כמו שמיט אמת. השמה גדולה ורה, מאין אקדו הקדש אף
 השמ ינה, אחרי שמיט ינה, אשר מלמ אוקח - אצולק האומרים שהוא הפחמה מלמ - הנה
 השמ וההא חולק, אין שאין אמת ל נקדו כל. הנב אלה הם של צד נאמט - אף ש
 שאין אמת צדו כל אצולק ברור ומלוי כנה - שאין השמ ינה מחמת שמ ינה
 אף אין מוצאו מלמ, מבט או מלמ, אף הוא למ מותם או אקדו. שקל השמ הנה אמת
 בהיות צד בעלמם ינה או ינה, ואחר הפחמה למ שקל ינה, ומלמ למ צד
 כמיט על שקל ינה (נה כו. י'); והצד והלמ החסרים בו, ואצולק ינה, אמת האו
 כל כשמיט ההיות הצד ואו או ינה, והלמ הא. ואחר ל אלה, אין אחרות האצולק והצד
 עלת, הבר נצמט להפלט והבר צמט מלפניו האשן הוא הצד, והבר תברל 198).
 ע"פ 198. והנה מלמ הנה הצמית בהמות, וא מצד וא מצד אל נכא מל נצול, והוא יוצר
 דק או אבר ותבר ויתצלה, ועל זה מצד שמ אצולק ההיות בהמות הקל. ועלות הצד מלמ ה
 המורה על חובה השמות מצד מלמ אמת נצמט חקד בעלמם ומלמ עלמם ונכא מל זה מורה
 למ ינה, הנה פלמ, המורה על חלקו הפחמה והצד - שאמת אהיה צד תפלות - הנה
 החמתו וקדו חסדו, וחלק כל יום תמיך מצדו החלשית. ועל קיום הפחמות אמת הוא יוצר

197. וצ' ראקצי כפי אמות (שם), ושמ הראשית דבריו ע"ל, ומגדלתם זה "ע"ל. ולק והצמק
 בהבריו (שם ט"ו ה'), ואחרי כל שנים אקן אקדו, וצד. א' השמ 208
 198. והנה אצולק הפחמה (כ"ו, ה', אמת כ"ו, אצולק התברל) הסתפק בהרלות במימות כדבר, וצד
 מאה, החלקו השמ ינה מורה מורה ונאמט, שמיט אמת הוא הנה אצולק חקד בהמות, וצד
 חלקו קדו, ונה מלמ הנה אצולק (מלמ ו' א'), כי מה הנה אצולק

מתנת לבאמו סימנ הקלות כוונת על אותות יהוא המורות על הקלות וצלוח אמר
 כי ההקדים לתחילתו מציט, וזה אמת, כי רוב תפוז ספרי הקבש חסרות וא מלאות;
 ואם היתה כוונת על הקלות היה מכיר הקלות, וא סימנ הקלות כי באמו סי
 סימנ הקלות הנכונים אל וקראו בספרו אי אפשר ליהנות רק אותות, כי אין אצלם
 הקלות. ול זה אמר אמר לסי הלשון להקיא ל' צדורה, שאמר בתכניו בקרי היירוטמוס
 כי ההקדים מציט הוא לשונות סימנ קולנים ואותות. ואמנ מה תאמר אם וצאה כי
 לא כן אמר היירוטמוס, רק קשרו וצי האותות הקוליות, ובמקום ל' צדורה תכני סי
 סימנ קולנים ואותות, לזה מורה שהסימנ הקולנים הם בקר נקל מהאותות, הוא לא אמר
 אלא אותות קוליות, ואמר כי האמצע, לומר האמצע התפוז, ההקדים והקדים מציט ה
 האותות הקוליות, ויפה אמר, וצן הראשונה או בסופה האותות הקוליות נכתבות ת
 תמיד, כגון אבא, אברהם, לרה, רקה, אבא האמצע התפוז האותות הקוליות תחילתו
 על הרוב. וזה לשון היירוטמוס: אם מה שהוא למור הכבד, כי הקלתו ומצאתו זה

ואין ונמנ, ושמרתו להבי:

Vocalibus in medio litteris perzaro ut utitur
 et pro voluntate lectorum et
 varietate regionum eadem verba diver-
 sis sonis atque accentibus proferuntur.
 ווסף אמר: תמה אמר על ל' צדורה, אכן לא הבין כי
 צעמ לא ספק אותות קוליות, ולא סימנ קולנים ואותות, ולא הבין אות
 מדייתו האמצע התפוז. ועד כמה ספדנים יצוות צוותי קוליות
 והקוד את בקרי הקדושים להם והקדים אסויצ סקדתם? "צ"ל ל' ש"ל. הצדקה
 אן אור ל בקרו אלה מהיו חסר מהם אץ תפוז אמת, ואצל תפוז צד כמה הפז
 האוטוטיאלס הזה בהליו ולקיאוטו וצקלות נקד המאיר צעמט קול מאור צעמט,
 ולראות מי צות את בקרי הקדושים, אמר ל' צדורה, אשר צדו זה, והאיר צעמט אלה
 צעמט, או ל' ש"ל, אשר התפוז האמת והסקד השתל, זכאד האמת נקל, ווותרו
 תתל, ותפוזות לא תתל. ועד כמה או שם ל' ש"ל זה קצאת המצדכה, כמה כן אמר
 ריהו אדול, קאמ ל' הפזק אשר הויד יצדו כו באותות אשר אסלו, וחלל אשר יורה אמ
 לא יא אן ולפז. ימות מוסרו ומומפז, והאמתות תתל ז אלה מה צלה הוא בחומות?
 הוא בטרט נל המצדכה, בטרט הולט אמת חלעו המספר, בטרט בחן את קלט, כהר
 התמל על החוקר הקדול ל' צדורה מן האבומין, והפזלו התפוז והשמת נקר את
 צעמט הטירות הזכות וההפירות, ואמר, קול מאור צעמט מאור צעמט הנה באמת
 לצה? ואחרי כן הנסקרו צעמט? חלילה, אחרי כי לא חוק את הפזר הזה אשר לא
 תלא חן קצמט ל' ש"ל, מסדו, הרי זה ראיה כי לא סר צדוה, ל צד הפזר ההוא
 נלא חקוק חרות ושמור מספרו. ואחפית בקרו צד רצה מראיתו. באמרו: וצד
 כמה בצעמט יצוות צעמט וכו! הראש בקרו למה אמר צעמט או ולא יראה, וצד ותב
 כי כהולן יהנה תפל צמ, כי אץ אמר בקר בקר אלא אמת, מי וביצ אמר אימת או קלמה,
 אחרי כי ל מי שמורכה מקר ועם הפזל צלו ולקאה ז אמנ סוף בקרו. הצוות את
 הטכס הקדול הזה קרינו. אמר כי צות הפזק הפזל ואצל הסתיניצ אסקדת, בקרי
 אלה שדול יתמוכו, כי מי ישמע לט ומאירי הפזר האלה, צדק בקצלו, ואש דול מצות
 בסופו, אמור צעמט זה, וצדקה מלאו בשתקה. זה צדק נלא, האם אמר בקרו ל' ש"ל
 העמט הצדקה? או שם אריה בבי צדמה או? ל' ש"ל, ל' ש"ל, את
 מי חרפת וקבת? על מי הפינות קול? האם צעמט רק אמרוס תכאיתו, ואמנ נפיל או
 ותפוז? הפז אמת מנמט אן את בקרו הצדנים והחביס האלה והתפוזי קמ נקד זה

הקלות

אין

על המקום שבו ראוי להיות אחת מאותות הקול, ולא על איכות ומהות הקול. אך אמר
 זה הרב אקנתו אצלנו הגאון אברהם אבוחצני האבן כי באחת, וכל מקום אל תפא
 ומרה על הראוי הזה שבא ר' שלמה אשכנזי אצקור נסוץ! ואמר כי אלה נסוץ
 נא ונראה במשול אלה הביא בראשית ברע הפך הוא אומר כי על יד שם
 האלפין והיוה צדע כי יש לתת שם ג' מאותות הקול וכו'. הגידו נא לי מה היה
 הוא כאלו אפסם קשת תבות אלה ארבע אותות שצריכות לאותות הקול. לא הפך
 הדין (אצוני) הדין השלישי (אחרי), הדין הרביעי (אקנת), ואמא אין אמ
 אפסם רק ג' נוסח, אך הוא מזה נולד להוכיח החוקר החוקר היקר הזה, כי על פי
 ברע השא כבית בראשית, אחרי שגם אחרי בית ברע אין אחת מאותות אלה
 המורה כי יש לתת שם אחת מאותות הקול! האין זאת?! הגידו. ואף גם זאת, אם
 הצטרבו לאותות והוא להיות אסמלטי ומדיני מקום שם ראוי לאותות הקול, אך מזה
 אז באו כל מקום שאם מבטאים את האותות באחת. מאותות הקול! ולפי זה צריכים
 על התבות שבספרי הקדש להיות מאות גמאות. והיות על הוראת ר' שג"ה והנה
 ר' שג"ה עצמו אומר: כי רוב יפואת ספרי הקדש חסרות אז מאות וכו' האותות הקול
 תחסרנה על הרוב!! ההיסוס נא נראו. אין זה מתפסן בתבואותיו, האקדוטו יאמר, כי
 יהוא אינו בעצמן אותות הקול, אלא הן דק רומדות אקום הראוי שם והוא אחת מאותות
 הקול, גופו בויתו אלו פנימלמוס מאר שכן עצמן האותות הקוליות!! ואין זה מכל אקדוטו
 בשם אותות קוליות, והן אינן מתדות מאר מוגזזות הקול וההתדה המיוחדת למקום
 שכן הו! ואין זה נולד ר' שג"ה להאר בקרי הנוולמוס הבאור כזה אלה הלקר חוקק על
 וכי מאמר היעלמוס *Letter Libellus* עמא בלי ספק אותות קול
 ולא סומעין קולעין לאותות. האם לא החזיק את היעלמוס לודע תבנית אותות אלה
 ובכרכרן, כיו שנתקדשו אנתם! ולפיכך זה איות ובה רצה שר' עזריהו אז הבין
medicus ר' שג"ה אעמל האמצע התבה! והדבריו אלה הנאמרים בגיאות ולקצו כר
 יצד אספח על כל החוקר הנצלה הדי מאר עמא, ואמר עלו כי מאר עמא היה
 שג"ה ילנה בקרו הנאמרים בהפל ובעצ, רק שלא מלא חן הצדע ר' שג"ה החקק אחר
 בהבא פיו שאין להם טעם וריות דעמא ובלתי אפסות מתכונן אצל ר' שג"ה
 דהתן. ר' עזריהו זה אלה קרא הבה ולנה הבה בספרים הבה הכמה הכמה הקשת
 רומי, ואלי יבד את הפסח הדאות על הוריה, עב עלו ספרו היקר והנפלא הוא
 והקדוש מהם, ואלי הצדק מהפסח הדאות אלומא הקדושה (ע' הקדמות לספרו
 אמאריק וספרים שונים. וצל ספר כמע ונסת התחנן (פ"ט מארי הנה) כי יגדל
 בה אחת המכונות והצדקו או ולן רומי או איטלקי אצל יבדו ויבנהו, הנה
 כי היה אצלן ולן רומי ולן איטלקי ארץ מולדת, ואלו יאמר ר' שג"ה הנפלא והשיק
 ולא כל מי שגדול ממא ואין ערף. כי אז הבין מה הן *Litteris Libellis*
 ומה הן *in medio*, ואנתם נלמד דבר כזה נולא מפיו ולא נלקח ולא נל
 ואפני אלה אין יבדע קשת רומי אצל כערף טפה או מי היק. יבדע ובער ובער
 רבנות כיונא כי *Vocal* בקשת רומי הוא שם אסופן האקדו ומקדו את
 זאת ההקדו. והיה הסופן הוא איות או בקדוה אוקו. אמא הוא רק סופן את
 בשם *Vocal* יקרא, וכן *Liter* או *Littera* שם איותות
 ובער *Medium* תבואתן, *in medio* במתן זהו איותות
 את אלה ארבעת הסות הנאמרים של מאר הנוולמוס והצדק אפס
 קדו את תפוח והשקף חרופו וקופו על ר' עזריהו, ונתקדו אלה הנות
 שותקן מקרי בדקו לניבדו *Vocalibus* סומא הקול או סומא ההקדו
in medio מתן *Litteris* האותות ארבעה, האם אז יא

תיאורתי

די תוספת לר' שג"ה

(מאמר זה)

אשר מצא מי שמתכוין הקריאה. אין ספק לגמ' סדר המקרא היה מוצא, אכן היה סדר
 המקרא מוצא בימיו. ואם לא היה התורה נמצא בקרב הנונים, איש נובע הוכח הענין
 נמצא? על. מי הגיד או שהאדם מתכוין סדרה אמרו קריאתם על פה ולא בסדר המקרא,
 הוא בעבור שאם היה התורה בימיו! וכי מפני שאם מוצא או הנונים סדר המקרא,
 שאם היה התורה בימיו על וכל! אכן זאת היא ראיה שזכרנו רוב אוננים והשיגו עליה! בענין
 חזק שאם היה ענין בפסוק בתל, וגם הכתוב באות נשך, ונוגע מארכת הכתובה הנו מצד
 (ע' אמרה 896), בזמן בזה אשר גם סדר האות המקרא היה נקר המלאות, תפי מן הפלאות
 מוצא הנונים סדר בברי הנונים המקרא במקום מושבו! האם הנו שניות מילות הנונים
 ההם ליביאורו המקום מקום אף באות רחוק? כל (וע' ריש גסן, וק"ה אל.)? ההיו הנו
 בזה מסודרות כמו בימיו אלה? וכמה התקדמו בהן מסדן באין ענין אמות קטור
 ומסורת בפני, וגם מסורת אכן אין? מורשטן אפרת (תפלת פ"א מן) חמשה עשר נוס, מאל
 לאססמא שני (ק"ה ע"ה מ"ה), וזה הפליטה, וכמה גם התורה! ואף הנה שנות אמות
 הצדנים החוקות אף מרחק בימיו או אף הקדמות, אשר ענין כי גם נמצא סדר ברי
 כי נמצא או אתה בסדר המקרא הפלא, היקר בעיקרו המלאות, מי נובע אכן הפה מוצא מי
 שישאלו לך? ואלו גם בענין מי זה ישאלו למתקנה הנו? ימי מלך תבאנו אוננים? וכן
 הנון הפלא לא נהיה או או אלה סדר המקרא אקרו בו! ואף אכן היה רוב אקמות מי
 נובע אכן היה מוצא מי שמתכוין או (ע' מנה כ"ד)? האם תפי ר' גדל שהיה הנונים

אם לא היינו אנוס זה אחרי הראו סברי הקב"ה אצל מוצא הנונים בסדר המקרא אשר
 או אלה לתבאנו, או שיהיה אצל הנונים חלקו והיה או גם בסדר היקר הזה, מי אכן אכן
 אתה בסדר המקרא והנונים רק אצדעס רחוקות, והשנים בסדר הן תקדמות (אשר אכן
 שגיאותיו) או בסדר המקרא ראש פסוקים שלו, ע' אמרה 896. ואין אוננים אחר
 אצדעס באיזה סדר השנים, ובי אכן אכן כי נובע האש והתורה והטעמים, וכן
 אצדעס. וזהו הח"ל שניסוקר בספרו הנו (ע' 8). על דבר הנו, הם השדרה
 שזון כבאו להשיג עליה, ואם באורו אצדעס הנונים ס' הוא, הנה השדרה הפלא
 כמו מקור. ואחרי זאת, לא אכל אצדעס - הנה נותן, ר' גדל, על הפלאות הנונים
 ובכונה מהי תקדמות אצדעס, אצדעס ענין הנונים אשר לא נובע רומות, ויפחד פתח
 התורה והנונים הוא אצדעס הנונים, והנונים וקראות הנונים הנונים
 אצדעס או אצדעס, וכן אצדעס הנונים, ואכן כי באמת תפי כח ויקח הנה
 הנה הוא גם ראש אוננים.

אמנם מה שאמר הנונים כי שני הקטוא תלוי בהטא איש (אשר אכפי שמי הנונים
 נהאמת, הוא תבאה מה שקרה אצל נכירי האמה 147 ע' וכנה מוצא בהקלן
 ע"ה) על אנשי בית שאן ואנשי בית חיסה ואנשי סבדון וקרבן ואסף ענין ואצדעס
 והנונים (ברכות ע"ה) הוסיפו גם הנה חותן ע"ה והקלן (ברכות א"ה) אמרו על דבר
 אצדעס הן יצדק כמו שאמרו המקרא שם על אנשי בית שאן וכו'. וכן הא בירושלמי (שם) ויהיו
 מוצא מן אסף חותן פה"ל הכרי חייא מקבא (מנה"ל) נז"ל פי' המלאות והרמק"ם אצדעס
 (ע' 8) אצדעס גם הנה אסף וכן מוצא שהנה קראנו אמת ענין (מ"ה ע"ה) ברומת
 אצדעס מקבא זאת מוצא שישנם נכדבים אשר אין בהם רק שני נצ"ל והמבטא פשוט
 ענין, אצדעס עקד, פסח פסע, עכר עכר, ענין על ענין, ענין ענין, ענין ענין
 לא שהתחילו זה בזה, אמנם הדיק הנה נצדעס וקראות הנונים, וכן נצדעס שמי המבטא
 באותות אמת והקדושה בימיו אצדעס, המצדק וכן אצדעס המצדק, וכן המצדק
 שיש ענין בהקדושה וכן המצדק וההבטא ע"ה באותות, בימיו אצדעס וכן אצדעס
 המצדק, וכן בתחילת השמות אשר אצדעס, וכן לא וכן אמת הקראות, וכן אזה גם

כך הריב באגן תלמי ירחי לריב אלוף נקובי וסעמי בסתמי ונמיא (בה"ט) הספרא באגן
 ורבי תמן עד בולף כי הריב באגן אירוק מן בורניה אוף נקובות מובא! ואף אירוק ר' של
 או למצא מהנהר ונמוס, רק שלא היה הידו ספר בה"ט מתקב, וכן לפיה כבה עלון תליון.
 עד שהוכח ונמוס וקרוא אותם תחלה מראשו וצד סופו עם אתה מחמי טקסיה. ובהר
 כבה ולא יקרה מן הימית אלה אף הספריים שרפסנים ואלפוס, והרף גאומי אינם הידו הרף
 וכבה להשיגם לא ארז מחינה ומדינה אלא אף מצובה ארז, ולספריים מן באומה עם.
 מן הנהנת סתם יש ארז נאמו שנת ספרי ארז, וכן כשהאות מן שנה זריק או מן רצהו
 זריק או. ואם לאות מחמי טקרינה ומג את פורניטמוס - אירוק ר' של - מספר באומה
 רבו או בקיות הספר מתקב? וצדו אמר רבישני רש"ל ונאמתי הויכוחים לקות ורקס ספר
 בקרי הימית עד שקרא אותם עם אתה מחמי טקרינה. העתק מפני שלא ידע קריאת השמות
 הקלו העבר העקבות, ור"ל קריאתם הפשוטה, בקריאת פושטת קבית רבז אכ מצד
 אז מספר הייבולמוס אסרה עלה מן התקראו ספר יהוצר המלא שמות עד נמ רבתי מאה, וכן
 הספרי עזרא ונחמיה ארז מן בהתק. יש פירוט לשל מואת שמות אנלשני! ואחרי ל אלה
 מי הקדו או? הקריאה הפשוטה של השמות - אשר לא ידעה - עזר עזבו מקלו ותרקס אותם
 הספר עד שקרא אותם תחלה מראשו וצד סופו עם אתה מחמי טקרינה. אלו את
 הקריאה ידע מהספר המתקב אשר הנה הידו אלא הקת ותש השמות ההן מתקב
 ואשר חותעו אצבעותיו ולתולדותיו, את זה לא ידע, הישגים ונאמתי בה"ט קביות
 הבראיות הספרי היתם עלעמי קרי ההתקב, עד שנת אחרי רוב המפדלים ו
 ופאקריים והתפתחים והתקב והתפתחים שיש קביות, שיה או מתקב יבית ורקאות
 בהתי, ונאמתי מתקב פתח התפתח, אמר או בהתקב גדול ונתן מלא. אמר מפני שמתי השמות
 אמר מפני חסרון הפשוט המתלים רבנים, וכאלה וכאלה, עד שנת תק"א אשר האמת ה
 היתק וכ ארזים או קדו ולא הפלמו אמר (פסחים ס"ה): "מיאן שנתנו (ועתה רש"ל)
 ספר ונחסי תיש כתיב לא חמיס וכבה מאור עליוהם אמר מר גוטרא בין ארזי ארזי
 (ע' רש"ל ש"ט) טעמי ארבע מאה גמלי בדרישה "ע"ל. ואף אברך חמיס ושון ההאי
 וקובא קותש, הרף גאת והקובא ההוא הוא נאמו ארזי הינה כבה וקרה עליוהם עם
 היתם אברך הימית, אשר יבד מן שנתקב מן עלמתי עד שהמ אמרו; וא שנת כבה
 אלא והדרש (עליוהם ג"צ) (מ"ו) פ"א ארזות רבה פ"ה). וצ"ל עלעמי אלה הספרא מתקב
 שהיה הייבולמוס מתקב ולא ידע ארזי השמות הישנות ברך וסולו מספר המתקב אשר אלו
 אז ברך שיה ולא סאלה עם אבם עד נמו, וארז ש"א עליו חמיס העקרנים על אובושהם, עד
 כי השיק או מורה מחמי טקרינה, אשר נאמו הפך לך בה, אלא בעדן הקריאה, כי
 אותה ידע מהספר המתקב לפיה קבוא אנמי רק היות העקרנים אנוסר בהקת
 העלעמי וקבויים, אשר לך רק על בקר השמות אבה"ט התאון, ולא על השמות לקספריים
 בארנים. ור"ל אף נא עם כבה לא הרקיס ר' של את בקרי עתמו, הפי הוא אומר ש
 שהייבולמוס הנה ירא ארזים בה"ט מוראום פן יטערה קריאת השמות המרובים אשר
 בו, אבל גולת קריאת השמות לא הנה זריק אמוה שבורה. וצ"ל אשר, והוא כבה הנה
 קבד ושן הקבד וכו'. אכ"ל אפי בקרו אלה לא הנה או אקרוא עם התחמי מחמי טקרינה

וכן קריאת השמות
 וההתקב
 וכן קריאת השמות
 וההתקב

הוכחות מחרוזי האורזי השמות בלוינהם. ומה כבה ארזי. וכן בינתי הארזנים רבו הי
 השמות בהקרות ושן קביות. שנת השמות הפי הפסד במ פוזון אפירות במ וטלא, וקריאת
 פוסט ונאמתי. ואילו כמתקב השמות וסומע הקלות בלוינהם, כבה הנה היותו שומע
 מן קריאת השמות והתקב. ובנו שנתא מן ארזים שהם שומע אפי הספריים
 הגלעמי, וזה הוא ארז אשר וקריאתם לקות.

יק הפרעות הראשונות להסדר בקרי הנינים. או יחס. והוא אומר: וצמח לו זה אל אלו
 ובו לתקנת סדר בקרי הנינים עד שקרא אומר תחלה וראש וצד סופו עם אלו
 מתכוין טבריה!!! יצא/ אין בקריקין עם אלו בביתן באשמה. ולו מולתו מתנות
 וספורות. ואשר בצמח איננה נחה אמן לא כחלילה שאין אחריה בקשר -
 41/8 הסדר הקודם בקרא את בקרי לו שגל לפי בקריה להניח ולו
 הבל מתקנת ס' בקרי הנינים מסעם שהיה ירא פ' וטעם בקריאות השמות האלו
 אשר לו. ואשר שאל מה בקריאה אונן ^{הענין} להקנה היתה יראת. את לו בקריה
 ההם המתנת עמו בסדר ובצמח את בקרי הנינו ואמוס עצמם, ובקריה הבקרי
 האמת אל' שג'. אונן מה אשמה והאונן הקאת אשר עזית אהאין ^{השגל}
 בהצטרף בקרי גולת. כה חלילה ורסניה אצלי, עד כי לא אקוש באשרי כי
 כאין. ככל אשר הורע הנסון והבחנה בקריה עד כה, ^{אזכר} אהאין הוא אשמה
 אשמה בארון אוצר אשר לא הברתה. אהאין את עזית היראה ולא קורא, קורא
 ולא מכיר, אהאין לו. כי אמר אשר ^{איש} אהאין ^{בביתו} אהאין. אשתחא ככל אשר למ אשמה
 מומצאות הצטרף כן הוא. אבני אשר כל וכוחה זה גם על שרשי רגלו התקן
 גם בקרי הנה הנכס אחריו, והלש מצטרף בקרי את הצטרף ההיא: אמר
 הוא עצמו הראשון (צד 101): והוא אשר הנה אהנינו ואמוס היכן הוא נמצא? והוא על
 גם המשיג: ^{היה} בארת אבוננו ורוב ^{אזכר} אהאין. התחלת ספרו Quod והוצטרף
 גם הסדר בהשאלה בהקדמה אהצטרף בקרי הנינים... וכן נראה במס

erique, cum a me nuper literis
 agitassetis, ut vobis librum Paralipome-
 non Latino sermone transferrem, ~~et~~
 de Tiberiade quemdam Legis Doctorem
 qui apud Hebræos admirationi haberi-
 batur assumpsi: et contuli cum eo
 a vertice, ut ajunt, usque ad extremum
 unguem: et sic confirmatus, ausus sum
 tacere, quod jubebatis. Libere enim vo-
 bis loqueri, ita in Græcis et Latinis Co-
 dicibus hic nominum liber vitiosus est,
 ut non tam Hebræa quam barbara

quaedam et Sarmatica nomina con-
jecta arbitrandum est."

בניכוחו (הנה)

ואחריו כי ר' שלום לא תבין את המאמר הזה (ואנשי הפיות האמת ונ' ארן קרוב
 כי הוא נקרא משום אף כי אמורה ברש"י והמבאורו והצדקה אף כי לפי
 נפשי אביר תבין הצתקת זאת, ואנן אביר את כבקרנו כן הוא, או חוץ
 חלום וחלומות השלום נקראו. ואקרא את יבירי, את הרב הקדוש גאון יצקב הפלפן
 המבאר מורה אפריים בזה הכפל אף כי בקרן גאון אלווה, ואת הרופא המהולל ה
 בתלמודות החכם הנצלה ב"ר אבייבא ב"ר אבא ב"ר אבא ב"ר אבא ב"ר אבא
 זה אשר הצתק את רש"י, של אופקי אלה תסגנו וי את המאמר הזה, הכל
 צדקה וקדושה אבן ננית, והלא נתן את תבנת אלה איש כשרו על
 צדקו. ובספר הצתקת בהרעם ספר אלה הקרא, והנפ אלה אגרות שלום.
 ואמר בהם, את הוצקת אשר תבין ר' שלום הצלמו את בקרי הנירוטום אלה,
 ואמר, טוב כי תסגנו מתקנות עם התכנים הנ"ל, כי התבנתו אשר תסגנו הוא הצלמו
 ואיבא קצת השור ויצתק על שורו, אבל זאת היטיבו וי התסגנים הפקדים הנזלה,
 כי התבנותהם הולאו מאליהם חש על תסגנו של ר' שלום, אחרי כי הצתק צדק
 המתקנים, בקרן אתה אשפתם, אף כי יעולם הם האוהמתהם, כחוק אשלה מ
 תסגנים שונם. ואלה הם בקרי שבח"ל (שלום) אן שתק"ל (אגרות שלום לצדק)
 אוביעץ יבירי כי אנה ה' יבירי תכנת מגולה למד קדמות הנקוד, והיא ראיה
 שאינה מקבלת תשובה. מלאת ראות כי מתבין המקרא בארן רומי הוא הוא. י
 סדרה שלום (הוא הנירוטום) אשר היה בינינו אלפי כתב בהקדמת בקרי
 הנימוס (זה תבנתו): אחרי אשר הקדמת משנה זה לא בקרי תבין אב"ס בקרי
 הנימוס, אקתת אן אתה מתכני טכרעה, והוא נבבה מאד בצד הנהוגים, וקראת
 צדו הסדר הזה נראו וצד סוכו, ובכן מלאם אהי לצילות בקשתבין כי האמת
 אומר אב"ס כי הוצק התבנותם היועם והרומנים בא ספר השמות הזה משת
 במראה ל"ב צד שלא נוצר הוות שנותן שנות צדדינים, אף כי איתם הם כשמות
 בהררעם ואשכנזים (203). אלה בקרו, ואינם צריכים באור אלה כחוק נדק
 התבנתן אף הם מסבגנים צד בקר הרמב"ם שאמר כי מתכני טכרעה קראו ל
 הנקוד (204) אשר צ"כ חשה ר' אלעזר שהם היו בצל הנקוד יצ"ל. וגם אנה
 אומר כי בקרי הנירוטום אלה אינם צריכים באור אל קרא מקין, כי אין בהם
 אף כי לא רמזק מהנקוד, אט הם קבועים או לצדדין אנוס, אט היו בינו או
 אן היו, אף כי לא הסדר סומם הקאות בקנה, ושהצדק הביאנו אקתת או אתה
 הנהוגים מתכני טכרעה אורה, אבל ראית ברור שזה הנירוטום לא היה כחו

(203) צד כאן תבנתו. והוא רואה כי שם אופקי הנ"ל התכנים המתבנים היטיבו ד
 בובנות, יותם אנה, אבל יתן כי אצל הצדק שלמה אין נ"ל משאני התבנותם, ע"כ
 ,וא השתנים קט אונת בקנה. וכל זאת אשכנזי האמת של השניר על התפנה, וה אשכנזים קנה!
 האט הם תבנותם שמהם שמהם הנירוטום!! ואל ארן קבואים שם אשכנזי.
 אמת יפה הציר על בקרי הנירוטום אלה זה יבירי הרבן המושק הנ"ל אמר, היועם
 והנימוס קראו סארמאטיס ואלה השנים אשר נקרו על חוף הים הלבן ובקאות הסוכנים
 או, הים הלבן נקרא הויותם שמהם שמהם הנירוטום. ור' שלום לא יבירי אנה.
 (204) של מ"ש אשכנזי 54, ואין אב"ס הצדקים.

חוק ולא יבדל ממנו רבה במקרא, וזה אשר נספרו למאמ; הוא היה אצל ארן לקו הנצח
 על בנות חכמת הולמט והקביל גופו ונפשו למדת המשחיתים, והיה מתפאר וימי רבנים
 המבדק ומסתלק בתפלותיו ונבג מאמ ונחו אבריה ומדות, והטבא היה בל הגיה המ
 הקן מהר כי צמח נהיה ארוך אצבע על ארוך כמאניהם ואלהין תפלאותיהם מתן כח
 קבלת עב אצל יאמ מקראי קבל באשונם שצמחו, אד התנאין כל אמנם נחו אלוה
 הקבל אצל יהוהי אחר אשר התנע (אולי הוא הר חתנא שזכר רש"י) ואד היה כמר
 כן ארבעים שנה נהיה בקרו עם חכמים ויהוים וקל מהם פירושי מקרא ומגרי און
 עב כי ל הולדץ והקרי באקרונטו אדורט את כעמו השום אה יבין כי קלוטתאמהנהה
 טבוצות כל פירושו ואלך הורבואו הרומי ארבעי קבלט; ובכמה מקומות הולדץ בעצ
 על קצת פירושו שכל קל מרהוטו היה הויס, והפירושו לשמות שבתו קבלט, ו
 סוף המקומות הרהב על אקדוה חז"ל, כמו בדרש השט כפויס אלון רסין וביק
 מילת מס' בצמח ע"א, וצ' מדרש תחומא בשלח סי' כ"ה, ומגרי ותחומא הולדץ ב"ש
 יתכן סי' ל' ובהצרה שם השט הפסיקתא, ועל אלהוא סן הככא אחר אלהוא זה קל
 כבד ר' עקיבא (ירושלמי סוטה סוף ס"ה), עב שם שמות אלוות אאלא הולדץ פירש
 הצלי האקדוה ומתנא הסערוסו (ע"ל זה בספרה בר אורשו, ח"ג ס"א ע"ב 128-129)
 וההצד ותו (ע"ל). והן ערפ היש עב אהתפא אקן או לתרגמו אסר בקרי הימ
 אחר מתכני היה הויס אצור ומשע ואורה בק"י והספר הזה הולדץ הספרים תפלאות
הנאמרים אד דת הולמט אה השמטם על אשר הציר את מקלו או תרגם את
הספר הזה, על בקר השילובים הקדוים והרבים שפלו בתפאומי הולמט והרומים
קדמו או הצען השמות לבה"ל, והוא אהב להתחקות על השמות וברשט כמו ששע
ומגרי הוורלמוס אלה שאן בהט שום זכר ורמז אהצד הקוד; וקיא ר' שלו רא
שאנה מקבלת תשובה, מתכה מקוה, ראנה שאן אחרונה בקבור, נגד קדמות
הקוד !! ונאמר בנכחו של דוד: וקדוה נהג בצד השמל הזה מה שיש בו דב' אלה
שקב"ל נאמר, כי בקרי הוורלמוס אלה אינם פריכים האור ואיש כילה, וכי בהצד
האלה הם מסכומים עם בקרי הראקע שאמר כי מתכני טכריה קבלט ל הקוד. ומא
או דהלמה שקראים את מתכני טכריה את הספר מראלו ועד סופו, אשר על נה
צד ותפלאות תפגם הספר ההוא, וכדרכו אקל פורשין ואחרים מתכני הנהפזים !!
הי נפשי, כי אוא הגיד אן איש כבדני האלה בשט ר' שלו, ואא ראתעם כמקום בספר
אשר חקר וצמו ותנן עלן, כי ערפ ירקום הפלו, ואמרע או, התחצוה כי רש"ל הו
הספרים, השקצון והתפול אה, כי יושא פשו בקרם כאלה על בקרם כאלה! וצד
מה ערפ על בקרו אלה; וקיא הקוראנו: כי אמני כמר הפכע בקדמו פטמו
עב שנה אן על האן שנהה עליו השחר. והוא על אש צד המוסר והעלם ל המוסר
ול אריותם ואל הוורלמוס וצד זה הורה
 §142. אחרי אשר נהג שקטה בצדו, וכבר גמר חקירות על בקר הקוד וכן

מגלה וכו' והוכיח ברמות שאן אחריו פקסוק נגד קדמות הולדץ נאמר (ע"ל 111)
 רק השלמת התקירה הזאת ל' כי ראוי אה ערפ אקור מי הולדץ הקוד, והאיה
 ובאיה מקום הולדץ. ווא אקלו היה שום. כי צרפ אמרת אן, ווא ל תקירות אמר, ו
 אן כי בל אוטות פערומ הקבולמוס הוא אה על קבולמוס וסצמאן. וצד הול
 וקיא אפלן אה מקומו אה זמא. אמנת הפשו איש אשר יש או ראיות שאן עלתן על
 הוכחות שקלוות וכו' וכו' אברומ אלה. אן אמרות רותי ורלמוס; אלה אמרו על
 האה, אלמוע מה פשו אהשלמת התקירה, ואל ראות כי בראתפ כן אמריתפ, כי
 בעלותה עב כה בן השלמת. הפ הוא אמר (ע"ל); כמר ראית כי הקוד והטעמי

וההוא
 אויפה
 38
 225

אולי זה
 אולי זה
 אולי זה

אולי זה
 אולי זה
 אולי זה

חכמת הולמט ומדת המשחיתים ומדת, ומגרי אקדוה הולדץ אקדוה

איננו מסכימים (תמו 206) עם בעצת ח"י התנאים והאחרונים והכלי התקונים, אולי לא סתם
 גברי התלמוד בבבלי מפני שקצו המקור היו חכמי סבוריה (207). והיא חב"ד אצל יגאל,
 ואולי בבבלי תלמוד ירושלמי דקרו. וכבר מצינו סוף אזה בפסוק וקצו/קצו/קצו חתומה, כי
 אצ"ע לבבית תלמוד בבלי קצו/קצו/קצו הטעמים, ח"י הירושלמי (סקולני ס"ו) מצינו הפירוש
 המסכים עם הטעמים (וכן 208). ודבר כי מצינו גם בשל המקור חוקקים על בברי ירושלמי,
 כי המצדקה צמח סוף הפסוק אחר מלת בבבלי: וברי יושאמי (פאה ס"א) היו קוראים מ
 מקסו מתחם אחר יצדק! אצל דאת"י"ו היא אחת צמח מראה; ואם הביא בברי
 ירושלמי פה אצל המקור, סן נראה בעצמו כי הוא רק בבבלי אגדה, ואמר לו, סוף מה
 אהבאת, האם לא יצדק כי אין מקצין ואין מטיבין באגדה! ר' שצ"י, מה אן אצל אגדות
 בלן מברוטן אצל הבבלין ופלוטני המקראות. אן הפסוק הזה צלל בבבלי, סתם
 בבבלי, וברי יושאמי הו"ו קראוין, והאמין אמין"לכן באמת היו קוראים ומתלמידי אצל/לכל
 הכתוב או אצל הרבה, ולא אצל אגדי, אמר מוסר ומבור, וברכי ההלכות והלכות
 בשמה גמול אצל רשעיה, אצל זה יש באגדות מאי צמחין באזה על ל אגדות. ולא אצל
 הטעמים אמר גם המקראות גם באגדות, צד שאם היה אלקס פאה בירושלמי מסכת
 פאה, אצל מצינו הפס גם בירושלמי לו, גם בבבלי, גם במבדשים, צד של הפסוק
 ים חזק מאל חסדים, וכל הרבה אסוף בא ומסוף. וכי מבבלי אגדי צמחין התלמוד אגודה
 וכי לא יצדק" אצל" מה שצדו המוקדים והמקרים שהצמח החובצת אצל בבבלי תל"ו ה
 באגדות הפס, וההשל אצד"ו? וכי לא קראו מה שצמח המאור צמחין אצל מאור צמחין (פי'
 סוף מאמרי בורה)? ולא ראה מה שאמר החסיד הפולוסופי ר' אברהם בן הרמב"ם ה
 באגדה על צדיות ר"ל (מלק רביעיה)? וצ' של חסידיו היות"ו וכ"ו (עם פ"ס) של הרמב"ם
 והרשב"א. ואזה זה, וכי אין בלשון סוכין באגדה? ואמר ל אזה, צד אצל ר' שצ"י
 שקס צמחין בקצות תחת שלחן המאגדות, אצל סתם הן/סוממות וחוממות, וסוף
 בקרבן, לא נראה החולה, ולא יצדק כי בהן צמח תפורה, והן צ"ע חק שלמות תפורה,
 והקצות אן תפורה צמח סוף או בהן צמח חלק כרים ואינם גבולות, אצל חכמי
 חכמי סבוריה בשל הטעמים - אצמח - חלקו צמח, ותפול בבבלי נחב"ו טג' הרבנות,
 או אהבין, הרבנות הפס סקו טג' המקור והטעמים, אצל אפי ההוכחות והצחות
 אצל הרבה אצל/לפס קוצותו זה, ראה כי באמת אצמח, היא ראה שאין אלהים צ
 צמח, ראה גמורה, ראה שאין אחרית סקוק, והכחה גמורה, שחכמי התלמוד לא
 יצדו מהמקור והטעמים. ושחכמי סבוריה צדי הפסוק בשל המקור והטעמים, תצדו אצל
 אן אצל טג' התלמודים, אצל גם טג' הפורה, והלכה כבאת שיהיא מפורשת בטעם
 אשר של התלמודים גם בבבלי גם בירושלמי מובין בה, והיא במכות (סוף ט"ו) ו
 ונעלות בספרי בבבלי (ביסקא ר"ו), ואוונה לא ז"ר, אצ"ע שיהיא כ"ל זה ובעת
 של אותה האגדה שיהיא מירושלמי אזה, שחברה היתה האחרונה לקסוף הפסוק הנוצ
 אן לא הפסוק אחר, והיא: כייה מלקין אות? ארבעים חסד אחת, שצמח בספר
 ארבעים טע' שהוא סוף אן ארבעים, רבי נחמה אור ארבעים שלמות וכ"ו! והנה
 כחכמים בבבלי יהודה, והכל המקור (לפסם של ל' צ"י) צמח סוף הפסוק אור מלת
 במספר אלו, וה"ל מקור, וחכמים בדי" קראוין בבבלי ארבעים וק' שאין כ
 בא/סוף סוף באת במספר ואחריה, וה"ל הסוף: כשפס' הסוף! וצ' בקל (עם פ"ס).

ואולי יצדק אצל התנאים והאחרונים והכלי התקונים

- וארבע השנים היתה השתלמות (צ' בור בור ובגליון עם צ' 26). ואולי היו הבבליים האלה
 מלך קצות סופרים קימ וקין היירושלמי. צד של המכה בהם ה"ו מלקות.
- 206. אולי צ"י לא תציג הפס סוכינים? ואת אשר הראינו אנתם, האם כבר ראית, במקומות אלה הוא?
- 207. הנה מקומות, וחוממה בחוונת האמת!!!
- 208. צ' מה שכתבת אצלך 119 ל' גמ. 121.
- 208. צד"י כי בלשון דאת יצב גם יצדק התורה בפסוקות ותקנות אגדה (ממור ל' אנת י').

וכן הצטרפו השקצות (צ' מאור ציונים כח מאמר יורה) ונתפז זה כנגד כול הנקוד
 והצטרפו. אמנם אף ישמח ר' שג"ל גם במציאות זאת שהקדושה אמצת, ואף בצורה
 והצטרף כבטורה הסרטי קין. ונבו אז תגד בה, השכר גם שנתן יתבו, גם אותה האקנה
 דירושלם סלה, גם אותה ההלכה במלית מרות מל להכנס כלל מבת מסביר שנתן
 להבואה אמצה §/9, שאלה אמרו, מאומה בען אומ? מלפני אומ צמ אכן. וצ'
 הפי' למורה (בקרוט כ"ה, ב'), ובפי' לתלמוד (שם כ"ה) ד"ה שנאמר במסד וכו', וצ'
 הפי' השמות והרעמ"ק (שם), ובספרו הקדו (הגש"פ' מה' סוף פתח) לקח"מ וקוח"מ (שם)
 מובא מה שכתב אמצה §/109. ואמר ל זאת הנה כתב ~~המאמר~~ יחזיקה
 הו"ק ~~הפסוק~~ ~~המאמר~~ ~~השג"ל~~ ~~למה~~ ~~המסחאות~~ ~~והלבוש~~ ~~הירושלמי~~ ~~באופן~~
 שאין להחליט דבר מתוך המסחאות, אלא שג"ל ומה אמר תפלא ההאיות אף מסח
 שאין בה אף מקס"ו ואל וכי הרגו וכו' עד כאלו הרמ"ק ~~המסחאות~~, והמסחאות הפי' הקיאו
 החמ"ס (קידושין א"ט): ד"ה מחלבה וכו' ובצ"ל איפכ"ל מחלבה רצה הקרה מלצה
 אמצה בכתב מחמס אחת נפקה תכין קושץ ונברת אצולס ואממ שצלה ששן אצולס
 שוק רצה אלא מחלבת הרצה אל חלבה שזון מלצה הקרה אמצה וכו'! והיטוב
 אף ציון זה סוף הגר"י בראש הן ויוקחמ"ס שם; ל זה כעו"ל שם; סוף בפאה שג"ל וצ'
 ופה מראה בירושלמי שם. והן צורה, ר' שג"ל איה בקד"ן!
 §/47: הוסף עוד אמר (שם 102): ונתפז מה מנאמ"מ יתנו אלה קוראניס
 נתנו כמ"ד ~~המאמר~~, והסוף הנקוד נקוד ה"כני"ע"ל. כן הוא באמת המניח (פ"ה)
 מעורה ס"ו) וישב או אף יבד אהציר שג"ל המתבט המכונה יועץ אף שג"ל קרא צ'
 החותם, ואף תבט אל נעמו כמו צ' מנזום זה; קמו אלהו צריניו הפי כעיקרן ~~שג"ל~~ ~~נא"ל~~ ~~210~~
 וצ"ל הוא גם באבר"ן (פ"ה): אמר אהמ מל"ה אמרו אף נצטרך צ' שג"ל אפסח נאמ
 נאמ"ל אור המטה והנה אל הוס שצמאר נעמו כמו צ' מנזום" (211), ואחריהם הא
 הפי' ר' משה בר קולומוס בסדר קרובות אומ אחרון אל פסח אל פסוק וברוח אפי'
 האמרו; שצמו צריניס פ"ה קדו"ת" (212). וכן באמ"ד (במבר פי"ה); מ"ד מ"ד אפ"ה
 במא גומא נעמו כמו צ' מנזום; וצרינה אל תאמר אל חומה, אמנ"מ אל נאמ"ד (213) צ'
 (ס"ג), וכן אשן המתבט המכונה יח"ל וכן המתבט אפ"ה (צ"ח, י"ג) צ' ונ"ח אמ
 כמ"ד, תבט; ואוקיט מ"ל צריניו הפי ציקא"ו שג"ל כוונת הכתוב אל נעמו כמו צ' מנזום
 ותבט"ו זה אל תפאנס מתאנס בזה עם תבט"ו המכונה יח"ל אל מורה וכן וצמ"מ כו"פ פ"ד
 מ"ה הפי (שם א"ה, ג'); במכ"ס הפי ציקא מ"ה בימא: וציקא באמית הוא נאב הירושלמי; וכן
 תבט ונתן אל שצו"ל נאבות וכן (יחל"ט, ב' י"ג): ציקא דמורה: וצ' צד"ן (צד"ן זק"א)
 ב"צ"ו (ס"ה) ר"ה אל"ה אמר ציקא הפי מ"ה הפי חסונה לרי וכו' הפי נאבות כמו צ' וצמ"מ ונתן
 ציקא, וחמה מיט ציקא דמנ"ל שג"ל, נ"ל שצ"ל הצד"ן שם, וציקא דמנ"ל: וכן הנתפז אירסט
 בתבט"ו המכונה יח"ל (בראשית כ"א, י"ה) ז' אבא אפסח המסחא וקרואו במא, והוא הפי
 אמתן ובתוף ואל הבי"ת (214) ציקא במא שג"ל אונק"ו (שם 215) צ"ל שג"ל הנתפז והחמת
 בהנהגות הפי ציקא וציקא (וצ' אונק"ו שג"ל צד"ן קרה, וצ"ל א"ה) בארמית, ואצ"ל שג"ל
 הפי הצ"ה הפי מ' נבדוס הפי בסדקיהוס. והפ' מנאמ"מ אונק"ו בתבט"ו (נהו"ל)

שג"ל
 209
 רע"ו

209) ואל הירושלמי שפסח; מחלבה רצה הקרה מלצה אמצה בכתב מקס מחמס אחת וצ'
 וכי הרגו (צ"א הרגו) אלא אמר שח"ה שזון אורגו והצלה שזון הכתוב כאלו הרגו" ע"כ
 210) והמאמר וועץ שם, או אף יבד הפי ימית אשטאו, או שצ"קו מלוקלס.
 211) ומאבר"ן זה אף או המתבט המכונה יח"ל אונק"ו. וצ"ל הפי הנה הנה אצ"ל
 נקד"ל האורו אפיקי ד"א (פ"ה אור"ה), שכן זכר שם את המתבט הנה, וא
 אבר"ן אף נ"ח שג"ל.
 212) והפי' הנה ופ"ל התב"ל קלס ראשון, שכן פי' שם י"ב: מנזום נ"ה פ"ה חזקו"ת" והנה

יג, ט"ז) שמצאנו נדד אמת, בקראתו! הרי שר' של אונת אמת ושיטת שונות בין צוניה
 גם הוא. שם שפטים נדד אמת לקבוצת בני הירדן. קרא נדד בחוקים! ולא נשא אמת
 לשם פשמים נדד למהקרא (שמות טו, ח' ויפוצר קר' נ; ושם טז, ט' וישצרו יג' יא; ת
 ויפויס א' יג' יד' סט צ"ח, יג) רק זה שהיצערהו שהוא גם הוא נדד בערכו, ולא מציאת תכונת
 רק אצלנו ואין בו אמת ואז חומה. והל צדפה יגד נח א"ת. ה"תכפ/ אפילו התקוה (כפי
 בברית) כה התקשרו קשר תקוה ל החומה, לכתורה, לנביאים, ושבתותיכם. למע
 בערני אמת יתקן על המצויות ואלו אמר ועל המתקמים כל (מאה אונקיות הראשון
 לקחת) וכי צירי צירי חפסי או? והמתקמים המצויות המתקנה וקצ' על החמה
 והמתקם את השלום לא שמש קולו הצליל התקנה. ואחרות תקוה נדד תכונות כמו נדד! וכי
 חוקים חוקים חנו? אמת החומות האלה, בערי חומות הם שאינם מצליח ולא מוריגין. ור'
 אצל זה בערי רש"י הסערה, שבת (שמות טז) שאין נדד כמו נדד (וכ"כ פס' וליצעהו אמת
 ופס' את השלום שם). והנה זה מלא בעת רש"י ארצה ארצות כעצת אונקיות (שהוא אצולס
 משא ליו ושומר ארצו) שמעם כעור, ומלא במכילותא הפסוקי מה צלה? שחק ולא צד אנת
 רש"י ושם אמת נפיל הצליל התקנה שנקוה שלא במכילותא! ויש בו הנה בערי אצולס גם
 שם גם אמארה (צב 96) וצ' א"ל אמארה וצ"ל שהקנים אים מחוקות ויש אמת לשם סקרות
 און אצולס לא שאל הצליל התקנה אמת החרו האחר ואת הששה אצולס, והנה אמת אונקיות
 תנא בברייתא (ת"פ ט"ז), ותבאומה ר' אונקיה ור' יהושע (מאה ג') שמעם נדד שור"
 חומה, והצליל התקנה נקדו נדד אמת יג ותכונות אונקיות (צ' רש"י), הכול אצולס וצ"ל אמת
 נפיל הצליל התקנה המכילותא בעצת אונקיות ולאמר אזהרה כי תלקו על חנ' יאן מה? יאן
 כי אז תכונות במכילותא!! מאה בערי המכילותא הנה בערי אגדה הם ובערי אמר
 בערך התקנה שאין מקלין ואין מקלין בהם והם אצלנו הם. היותם לצאת לא יבצר זה
 האיש ר' אצל הסערה הנה לא מאונקיות ולא מרש"י שהקונות! אמנם כל הוא אמת של
 אונת האיש, לכות בערי אצולס או להצילם אין מהם, הקונות ליבנה אצל יג ההצלת
 בער זה נסתניצ' אמת בעצת. כי כל הצליל המקורות החפשיים, החפשיים אמת
 האמת הנכתוב המבואות האפסות, וצ"ל שהם לא ונכאינה כי הנה נכתוב אפסותם
 ברוב הנה והנה שלא כראות אצולס.

- ואחר כך זאת, הנה אצולס אמת אזהרה ראות ל נדד שהקרא אין תכונות
 המתקמים בלשון שהבאתי כי בהקונות תכונות. הוא אצל כחח מאה שיש אמת
 שטח אחרת. המע נדד שהוא בערי, ולא כעצת רש"י כי לא יאמן, כי כה הרשעים -
 חולה - אצל התקנה (שהם תכונות סגוריה אצולס) אפס את הקריאה המקובלת נדד
 אצל המקרא (216) והנה צדדי אצולס ואל תמתט של כל אלה שקראות בחוקים!!
 אמת סגורות רש"י (שמות טז) הן סגורות ראונות אחרת, אבל לא כל זאת גם מחוסרות
 שאין אפסיה אזהרה נאמן הנכח מן פנים בנדר (תפויס א' יג) שהוראת בוקא כעור כחומה,
 אלא הנה פוא בנדר, הנה או אכומה מכוס כענינה מנה הים כמ"ש רש"י, כי החוקים אצולס
 ישגבו ובער, הנה יבוצר כי נכות שצעים וחסר בית השמש (צ' מלא אר"ק, חוק בערדוק,
 אצל הסערה הסוף היל הן משנים בשמש מש"ה וכל"ה וחסרו/ ובערס בחולה לונות.
-
- 213. ואף שמצאנו דתקשור ל החומה (במיה יג, א'ת) אין אצל קטורה בעצת צירי, ואינם צלילי אמת
 - 214. בער שנקרה הרבה קונותיך ותפויס, ומאה במדעים, ומארתיות אונקיות, ואכ"ל.
 - 215. וגל כמסל העדר (צדק קריה), ואתרוו הלק המבאר ונתן בהארז לתקונות המבונות יקצ' (גם
 פסוק ו'ט) והפסוק ט"ו נבאנה או מסתא מקובלת, וישא וילה אצולס קצרון (צדק קרוב) ו
 אצ', כי הארון בעברית בעברית שאינם צליל לא אמת, אלא אול'.
 - 216. אצ' זה שמונה אצולס אונקיות אצולס, אמן כמנה המכילותא ואלו אמר והמתקם
 המבונות יקצ', ובער זה שהציעוהו שם אצולס אמת יבצעת את האור החפשי.

א"כ כגד כמו כבצצד ; והיות כופ סוּל וּלְאָה כרוי הוא כמו מכנפ או מכנס . וכן
 המחמק או תפליס או תג אהובות רש"י ונתקן ; במכנס היץ זיקח מוי בימאל ולא צד
 הוא שאל חלמט לחסרון היות כה נכבד שנתה רש"י שכן או תכמט , היץ גו זיקח 217
 ור' גל' לפתולט שאצרת המחמק קראו ג'ד בחולמט , שגה הרבה זמאנת אסת לטמ היות
 ג'ד כערו וכן קראו ואצט"כ שישוהו כמו ג'ד בחולמט , בישכר וכו' (וכר הארנו בהגה
 גאומט הולין הראשונט , והפירט הראש"כ הפירטו וקססרין) לטקול השמות מלמטט , ויש שם
 הפא במלוקים שועט . כמו בישים בישים וכו' וזוהי הפא כבוד לך הקקי במלוק
 בשמות , עג שאין זמקן והצוקי הנה בשלטיש וכו' וכו' , וכמוהו ג'ד ג'ד , ואצטט מלמט
 כמאות כזמט , מלמט ג'ד (הפירט ר"ה ט') בישים אפיט אמוס בר (משלו ר"ה ט')
 כמו ג'ד , ומתמט עם זרה תפואות הכת שר וכו' וכו' אפיט וכו' וכו' (הפירט ר"ה ט')
 (והקראו ג'ד ג'ד) תפואות הקול , קול מחוק המלך מקול (צכא , וישכר פאלו) , ומנה דוד נתן
 אמה (אמה א"ט כ') , הקול המלך מקול נתנו הוא אמה .

(א"כ כגד כמו כבצצד ; והיות כופ סוּל וּלְאָה כרוי הוא כמו מכנפ או מכנס . וכן המחמק או תפליס או תג אהובות רש"י ונתקן ; במכנס היץ זיקח מוי בימאל ולא צד הוא שאל חלמט לחסרון היות כה נכבד שנתה רש"י שכן או תכמט , היץ גו זיקח 217 ור' גל' לפתולט שאצרת המחמק קראו ג'ד בחולמט , שגה הרבה זמאנת אסת לטמ היות ג'ד כערו וכן קראו ואצט"כ שישוהו כמו ג'ד בחולמט , בישכר וכו' (וכר הארנו בהגה גאומט הולין הראשונט , והפירט הראש"כ הפירטו וקססרין) לטקול השמות מלמטט , ויש שם הפא במלוקים שועט . כמו בישים בישים וכו' וזוהי הפא כבוד לך הקקי במלוק בשמות , עג שאין זמקן והצוקי הנה בשלטיש וכו' וכו' , וכמוהו ג'ד ג'ד , ואצטט מלמט כמאות כזמט , מלמט ג'ד (הפירט ר"ה ט') בישים אפיט אמוס בר (משלו ר"ה ט') כמו ג'ד , ומתמט עם זרה תפואות הכת שר וכו' וכו' אפיט וכו' וכו' (הפירט ר"ה ט') (והקראו ג'ד ג'ד) תפואות הקול , קול מחוק המלך מקול (צכא , וישכר פאלו) , ומנה דוד נתן אמה (אמה א"ט כ') , הקול המלך מקול נתנו הוא אמה .

214 § הוסיף עג אמה (שם 102) ; וכן במדת כהלמט ההבירו בהקראו
 וטמא עג הצרב , והעלי הטצמיט הסריבו בהקראו האמת ; צ"ל . כר הראומ כר
 הקראוטו כלה יקח או מהמור נעמזת השלום , אף שאל קרא שמו צטק ; בן אט עבר הקראו
 צאת או בטמ הכרונפו . ולא על הכרו מלך , אמנט קט הוא אמו הממלך רנפו (ויקרא
 ט' , כ"ג) זה רנפו אחר שהור את הכמט למהט בו אומט עג על ע"כ ומוטל הממלך
 במקרא זה , אלא על המרכב הרמט הממלך על הפ"י , וצלו לרפ אמר בהקראו וטמא עג
 הצרב , שאין מהט המרכב מטמא בהקראו וכו' , והוא פ"י רש"י שהוא כמרינו אלה , אמר
 פ"שטו של מקרא סמט , כי העל הטצמיט הפסיק במות בל , והרי אברירפט סוף המקרא
 ציקר בהקראו בו וטמא עג הצרב , שהוא על הממלך המרכב ; אלה הם בקרי רנפו ,
 וזאת היא הוכחה ר' גל' , למהט הטצמיט חקרו עג על תב' ! והאמת או היתר תימט
 רנפו נעבת וקניעת , תעוהה שאין זה תעוהה , קט אף לא היית צדין להליב צלוה ,
 בשכר כעבת אמטלר ט' שכן נתקן אט ספר תורה הוי תקוד וטצמיט אמטלר
 מורי הצמט וממטרינו אוסר הלוטפט אט צמט ההלכות הפל המקראות בהיהט או
 המתעשרות ע"כ שקול בצמנט ובות מקראות ומקראות במקראו מעדי , על המסות
 מהלך והשגות על התקוד ואל הטצמיט בפצמט הזאת , והנפ היתר קבלה הובט (וסמט
 ק"כ או המקרא) להמלכה והמוטל שיה מקצו אמטלר , אז כן המרכב יחוק מהט אמטלר ,
 כליט (פ"א מ"ג , ופ"ב מ"ג) וק"מ ק"ש שט , הנפ יכלו והסמטן בהקראו או וטמא עג הצרב
 מהלך והשגות או הטצמיט , ואת נמט רשות אלהי והשגות אוטל סטוק (ט' 5/9) אף כי
 אמת , ואת כן אין כאן ל הוכחה למהט הטצמיט תקוד כנגד מה שהבירו קורט ,
 ל עג שלא הוכח הראות ברורות ונתחמות להטצמיט מאומט מתורת כהלמט
 ואתם הוא כמך ראיתם ראותו גל' וכו' שוקרית הנה , עג שחוק על גל' וכו'
 גל' האמת ולא אמטלר המופט , כר הנה ע"כ אל אמטלר וכו' עג כה , ראיתם
 סמטלר ולמטלר ז"כ ל ראיתם ברורות בהורות ונתחמות אהסי , להקוד והשגות
 עג בו אמטלר , עג אסת המלך מימיט קבוצמיט ; ואלף אל אמט היתר תימט
 רנפו נעבת תעוהה , קט אף לא היית יכולים להוכיח רק ההפ"י , והוא שח"ל בת'
 אף שהיו הטצמיט נקב צמטפט , לא חשט אהט , והוא אמטלר הסמטן את הקבלה להיט
 או המקרא , והוא קול הכת וההרשאה הובט אנסות מהקוד והטצמיט לקס"ר הממ
 בהקראו גל' טרבו . וא"כ אין עג מקוט קט אברר רש"י אלה . מוטמ אף נתרו ונתמ
 בהורות אסת ולמטלר זינף חבל וולט מבי מקרא זה , אשר אהבת בצמט ע"כ

217 § שרש"י א יבצ מהתקוט הארמי אומטין קבל ותפליט כפירט , ולצרת רש"י שאין תכמט
 אומטין , ברורות במקוט אחר הראות ברורות , ואכ"ל .

חגיגה שלו יורה מלמדת בצורה, וכל טעמי הנהו זהו איננה. ואין תפול הקולות קאמ
 צבועה, וקטח הכאמו וקדו. כי לא יקרו אורי בקרו. לא יבצעים שריותם זאת אוקח
 מן שבת השלום, וילמנה שלום, בשבת ראות שיהיה סיגו, והיאו ק"ט 96, ואת הראשון
 ורנ"ו ק"ט 82, וכבר ראית את אשר שאלו מאמר הקאור: ואין אז נלמדת כי מיני ה
 במהלך חקרי ותו וראותו אלה, וההיאו סתם שבצ"ח הנקצו בו חלקו הצלי הטעמים על ת"י.
 ולא באר ולא סתם על המתחוקת ונסוגה, מי לא יראה, כי צדמה י"כאן כי אמר וקטן א
 אטמם הבקר המראה למ סור ר"ל הו"מ מהטעמים שלמא. א"כ נראה איננה כי בקרו והנ
 בקרו רנ"ו המה, ולא בקרו, ואמך נטור חלולה הראות את הפקסוס המקורס והחוק אמיהס
 זו טבט, א"כ כחשו וקיסוס בשלום יצא, מה היות א"כ ר' ש"ל, את הונומיהה בחות, ואת
 וישתתה או נכרת!! ~~כמה מן הסוף החקירה והקורות הלא מולאנים הבין הנהגה~~
~~ולק בו הצל וכוונת ר' ש"ל בר"ל וכוונתו זה, וא"כ צדמ קדוה ראיתו והנחיתו זה~~
 ונ"ו תמה על חז"ל קת"ב שפירוטם לקה הטעמים, ור' ש"ל בא ויהסוף הקצרה על סוף
 שפלו הטעמים וא שמו אמן לבקרי חז"ל קת"ב! זה רנ"ו אשר תמה הראשונה, ש
 והראה באתו יום, כי נחיהת סרה, והחלפה נקיה וקרה גמ אפי טעמי המתרה,
 את זה לא ידבר ר' ש"ל! בן יצלה מאקר נאמן יומר אמולט! האין זה מו"ל גדול
 ומלא במקורת?! הא לא כה בקרו רנ"ו (שט, וק"צרה). שהטמם בא והנ"מ ביל הטלמ
 והמועג אבין אמר שבה אותה, ולהק על הראשונים, שאין בהם רק טומאת צדק (מלאמ)
 אמר שבה אותה שטמא טומאת שקצרה, ולא זכר כהם בקדוס, כי אין סוף והאמר,
 לאט המגזר לוקן מטמא בקדוס, כ"ש לכה ומגזר כלהא יושבת עליו: ואפילו לא זכר
 מוכה האשה סמכורה ומלוא, הכל"ו, ושלא יראה שיה מוכה ועלכ ועלכ סמכורה ומלוא
 הנקצו בו נטמא צד הצרה. ואין כאן כל מחוקרת בין הטעמים ובין חז"ל קת"ב, והאורו
 זה האמת טוב וישר ומתאים עם בקרו ר"ל שבת"ב, צד שגמ הרע"ל מלמס בחזר בו
 ויקראהו הספרו המתרה והמלמה (ר"ב שט), ורק משל וראות הקנאים המהקטלים
 והנצדדים אשר לא נבצט או לא ר"מ אבצור את רנ"ו ואת נקד ונפארות באורו
 אל ספר וקרא, הסתור שמו, וכנהו ק"ט, והמאמר נ"כ כ"כ שט גמ היתר
 המקורות ש"ל. ואתם הקולאים, האם בקר יבצדמ אור זה החוקר והמקד, הלי
 אצד התפאר עצמים רבות, כי אין לו הצלמו, רק האמת שהיא חותמו?!

§145. צדק הנפו מביא למ שם פצות והקלות העמל שבו מלבו הנקוד והטעמים
 אבצת אלה המכתיבים קמות. הא"י הוא בצדק. שהוא קדוה ונ"ו חושמת התלמוד
 היות רבין סבולא, קשת ארבעת אופנים ושלשם ומאמס בקירוב. והה"י בצדק קת"ב
 מחכמי החומות האחרים נאמך צד אתר שנת ב' אופנים תר"י: א"כ יאמר (שט 102)
 והקלות העמל הנקוד קדוה וחושת התלמוד ומצו ג"כ ומלא תשובה אלת שאלות
 גדולות. כי ראשונה יש אצלו: אין צדק גדול וועג טהמטת הנקוד והטעמים או
 נאמר זכרו מחדש האמת מן הספרים, אמר בשנה סוף-ת המקום סוף המקרה
 והמורה (218). שהרי אמר היה זה היות רבין סבולא. אין אמתה על זה, כי מן העמל

(218) על המבנה הנחת כבר נ"מ גמ איננה/מהמלוא אסכרו הקב"ש (כ"כ א' ס"ג), וצד
 הוסיף לתפלא, כי לא בא גמ זכר חמי הנהגים אשר צמח וקצו המלמנה הכבדה
 והנכבדה הנחת והולמאה אור צדק, הבקרי ומי צדק! ומה הסור פלמותו הה"י?
 באמרו, כי צדו הבקר הזה הסתריס והצלמו שט המעמלנים אמ"ל אז ותצמו ע
 צדוהם שונאי תבלות, ואמ"ל יאמן הצדן כי הנקוד בא אלה את צדמי הספרים
 הקדושים ההם עצמם, צ"ל. לחוק ששה אמ הח' הנה, האם גמ אפי בקרו הקאלה,
 זמן היה שא הנה נקוד וטעמים בצדק, ונ"ו הנה לבו המלמנס הסתריס, ומתו כ'
 בא העמל שבו קוט אפי ההמל והכסוס אבת הספר, יא"כ מה צד אז ופלאוהק, האין

א"כ יאמר (שט 102) והקלות העמל הנקוד קדוה וחושת התלמוד ומצו ג"כ ומלא תשובה אלת שאלות גדולות. כי ראשונה יש אצלו: אין צדק גדול וועג טהמטת הנקוד והטעמים או נאמר זכרו מחדש האמת מן הספרים, אמר בשנה סוף-ת המקום סוף המקרה והמורה (218). שהרי אמר היה זה היות רבין סבולא. אין אמתה על זה, כי מן העמל

א"כ יאמר (שט 102) והקלות העמל הנקוד קדוה וחושת התלמוד ומצו ג"כ ומלא תשובה אלת שאלות גדולות. כי ראשונה יש אצלו: אין צדק גדול וועג טהמטת הנקוד והטעמים או נאמר זכרו מחדש האמת מן הספרים, אמר בשנה סוף-ת המקום סוף המקרה והמורה (218). שהרי אמר היה זה היות רבין סבולא. אין אמתה על זה, כי מן העמל

היהוה אין אתם לזמ ספר ז' צ"ל. שאומ זאת היא האמת בקורת קית הקב, אבל תפוקת
 היא בקורו צרבוש. יאמר צ"ל שגל את הנקוד והטעמים הם מצילה וגי חכמים
 לבואי רבנן סבוראני. אתי המלאות? את בתחלתם, את באמצעיתם או בסופם? את
 הלאמתם, הלא אגוהו רב וחומי ורבה ורמז וספף מקי חותם ורמז רבאני מרוב ורב ציונ
 ורב סימוןא. וימשכו איזה צורות. והט הוסיפו בקריס רבין בתוך התלמוד. הן/הן
 הן/הן בלקא וטריא, הן באגדה כפצות-הקאונט רב לרמל' ורב לוי קא הארתם הן/הן
 לביחוסין וכפצות יתכן הקאונט והקבלט לאחריהם (ומ' סה"ד), א"כ מבוצ' אמ דבר והט
 ההוססושהט הן/הן לבתלמוד, צמן גפול וקר וחבש זה, המצאת-הנקוד והטעמים? הן/הן
 הנה אז גייס חלורה, אבל על מה להוסיפו הם חתמו שעותהם עלו, ויש אשר סתמו הדיקט
 יצן הלכ הדקדק הקודמים אהפ, א"כ מבוצ' אמ חשבון גמ אברר הקדו והעפדה הנה זמון
 זכרון הספר התלמוד! כמה אגדות רחוקות מולדת חוביות מציה ועכפ הן, ואגדה אמ
 קיטב וקצרה על דבר העצמת הנקוד והטעמים אשר הופש הוצילו ומצאת שאין עדין
 אלו קוראי ומוצי ספרי הקדש גמ הישרתו גמ הצמיח, ויש בו מלום ותקן הבת, תקון תלמוד
 ומרה, ותקן האמה מן צד וצד דקן, לא הגישו, וממלאק וגין ומקום הן/הן תבין!!
 ואם בסופם, הלא קרוה אהם הנה רב והפלאי קאון מתקד ספריים. או ל' שמואל קיימא
 מתקד הלכות גפולות, וסמוך אהם רב אחת מלכתא בלל השאלות, מבוצ' אמ הפנניו הט
 את הצלן הקדו הנקבה והחבש הנה לנתחבש הקדו שלשה פעם, וכגו' שאלא כיו הימתי
 ואם באמצעים, הלא הקאונט כתבו אהם זכרו ומת בקרי הומים, כפצות ר"ש ור"ה הקאונט
 באקדמת הנפלאה הן/הן, ומבוצ' אמ זכרו הספר דה"י הפולא גמ את המצאת-התבוצ' הנפלאה
 הנה? פדטי שמור ל אתה מאת סבוראני כתבו הספר והלא קבידור, גמ הימתי
 סבוראני, וצא מתב אצלום הודיעו, ובימתי מי ההקאונט יצא עין הביצן, ובימתי מי יצאו הקודם
 והטעמים האלה אז הליעצו ואת המצאת הנקוד והטעמים היתב הינו רבנן סבוראני, הנה
 באיזה גמן גיפה מימיהם, מקו ל שום שום ספק, הקאונט האלה האב וקא לראו את התב
 הנבנה והנפלא הנה, היו מלימתי זכרון באקדמת היקרה ההלא אשר מאוה קורות עמית
 למתרה ולתצודה, ול המתקד אקדמויותם עדי, וימתי ז' והצד זכרוני האקדמת ההלא, אמ
 הרור מקו ל שום ספק שאל ממאו הדיבר הקדו הנה הספר דה"י ההלא. א"כ גיפה השאלה
 אאותה אצורה ובלאמתה, מבוצ' אמ כתבוהו רבנן סבוראני בספר דה"י אשר אהם, אמ ל
 נתחבש הדיבר הקדו והחבש הנה בימיהם ויש לזיהם כפצות ר' שגל, להיות אמ אצרון
 אבר אחרון? אמתי נשר כחו ל רב"ל, שאל שאלה גבולה ונפלאה כזאת, כי התפסנה

↓

אם אלה גיפה ואלו צד נה?!! הוא אגוהו מכוונס להתפלל-את גמ הירק-כ
 מלאו ספר כמה האנו מצדה או אמינו מן צדה, א"כ שאמת או חקו תליה, מבוצ' אמ
 זכר זמן המלאה וזכר שנות המלאים בספר דה"י ותי עלום! המלאה הפצות ומת אמ
 אז שקר הנגב, הלא התגלותה לקב, המלאה, ומולאה. ראויים לעום אהם זכרון הספר
 ותי אמ יבצ, כי גמ הספר אשר מלאות את-ונתתם עלה קמותע הקדש, וכן כמה
 אשר מלאות בדויה מלה, והמולא הוא אשר המלאה, המלאה לקדה עליה רובטן אגוהו
 ונתרתה קדש ומולאה בקרי ותי ז' עדין על הקדמת המלאה, ומלאות ספר תורת וי
 אשר מלא הקדש הנבן הקדו קמת וי בלמנה עשרה שנה אמק לאשה, ומלאות
 ספר הדיקטו ר' משה ביזאון במאה הראשונה אלאק השלש, אבהר יקר כמה עפדה
 ומאד נצלה כהמצאת או מלאות הנקוד והטעמים אמ השאיר אחרינו זכרון הספר
 האין השגחה וסקדמת זאת הקו ורצות רוח! בתיבת ההלכות וכל תפיקד' הנה
 (גט'ס' תפורה י' וצ' שז' הקאונט צמ איי היום סו' קפ"ז), והותב אמ בחשאי אמתי
 משום צמ אצלעות אגוהו, משום תקנת הבת שאל תלפתו מרה מילא, והנקוד נצלה
 מבני נראת מן צד תפיקד' והוא תקנת תלמוד מרה שאין למלאה מתי, תנע הבת הטל
 תפיקד' גמ צדית וקדשם שנים ושלשית, ויהיוטין ות' והדיבר הנה הספר! אהה הק!

427

ותפי זלאתה נכונת ונכונה. שלא הקאומט. ולא רבין סבוראי. אף לא חכמי התלמוד. המלאומי.
אמנם. או צדקא. ושמו אהם תכמי התלמוד זכרון הספרות הקדושים את הקהלה (מקור ג').
זכרון א'': וירושלמי (מקור פ"ג ה"א) ובמדרש (ב"ר פ"ו): ויקראו וכו' זה מקראו וכו' זה
הסוק טעמיים (או און הטעמיים): "או שקראו שהם זקנים אויבים עד הנבואיים והתורנים.
כדצות הכוזבי. או עד משה אבולט. כדצות אלה האומרים שהם מסיים. או עד
קובץ או בקביעות הכתב. על ספרי היתב וכו' (שם פ"ט ופ"א). ולא היו זכרונם עד זלמן
זהם זכרון הספר. ובאמת. הקדמם שכבר היו בניו צדקא. כי זהם ולא. כי כבר חן
אחריות ממלאים ואמתתם על צדקא. ולא עלוהם.

§ 148. וצדק הנחן גומר בקרוי הקדמיים. ואומר (צב 108): והשמת יג אלא: אמ
הנקוד היתב (חגלה 219). אף קבולו הקראים ולא מאינו? כי הנחן כת הקראים החלה
כמאמץ שנה (?) אחר חתמת התלמוד. והנחן בן כהן אהב - ברוך הוינים ובהצד

הספרים - וצדן התחלת הנקוד. ומשבו ההנחן כי ספרי הקדש היו מתקנים מתחלת ה
הוינים. ואכן נקרא הנקוד גם אצל הקראים: "ע"ל. מה נאמר על השערה יקרה נאמת!
ה' ספר אצל התחבר יסוד. ושמוהו במצדה. ומשם הוולאמו. או רק אמרו שם מנאווה.
והתחילו ואמרו. זה ספרן ומן קדום ישלאל. באצ"כ הסולן סוק מי תכדו? והחלוטו ואלו
כי לא ישן אה חבש בנחן. ומולאמו הוא הולאמו: ואין נאמר. כי בקדמם צדוונים ומסופים
לברתו הספר ומרת יי הסופים וספרהוילי בפרסום ג'וי אצלו כל הצדק. במצות וקבולות
האש. ואלו ואלו גולה. והצדקנים על יומם ושאלו לחמה ולתצודה להם המה רבין סבוראי.
וכל אשר נאמר ר"ג (ב"ר 108 ע"ג). הדין קצר כמאמץ שנה וצדק פחות מכן. כי
ישתבש דין הולאמו. ומי הולאמו. עד שגם חכמי הקראים וקדמיהם האומים. כי מולאמו בדת מולא
האוי לו. ומה סיני ערשו! ומה הנחן פחות מלמעט שנה בדבבכוה. שלא פסקאיתו כי נצדק.
ר' ג'ל' ר' ג'ל'. ותלבונו ולעשתו. זה כשגל מאות שנה צדקו מוצו התחבר השלחן הצדק. ומן
הוא לא מעצרה נצא. והמתקנים לא הצלוחו שם על ספרם זה. כמו שלא היה רבין סבוראי
להצליח שם קודשם וקדמיהם את התקוד והטעמיים. וצדק נותן כי רבין סבוראי היו ה
הצדקנים הצדיים. והצדק כסוף תחת ידיהם. ומהל נצדק ומחה אל ושלאלו והצדק. שאלו
מוריו. הקודם מייב את כל התקדש את השנה ואת התלמוד ואת התקנים. לכתבו הס
זכרין (צדקתס האלה ע"ה §). וככה גם הנקוד והטעמיים. כמו שאמרת אתה (שם). ו
וכמש צדקו בחות ממאמץ שנה. והנחן את הראשונים מייב מי האו אהם בכתב זכרו. ו
והאחרונים. הנקוד והטעמיים. לא זכרו!! ואם צדק מאמץ שנה בזלות סעודה צדק
כזאת. כבר היה לא לשכות דין הולאמו השג. וככה ספרי הר"ף והרמב"ם. ולאמר כי מסיני
האו! ואלה ספרי ההלכות היו בין ספרי הקדש מצדן מתחלת הוינים. ומן הקראים הדור
אשמת הנחן אהם אקל את הספרים האלה. כמו שקראו אקוועתם את הנקוד והטעמיים:
וצדק שלא נא אתה מתולאמו כוה"ג ונאמר אן: ההלכות חכר הר"ף. היה החוקה או
מלח ומחה חכר הרמב"ם. השלחן הצדק ע"ר ר' יוסף קארו. והמשה פד"ר משה אוסרל.
ומה זה כי רק הנקוד והטעמיים. טעו ומצויים. עד כי לאמרו כי הולאמו מהר סיני. או כי
צדקא הסופר מחולק ומולאמו! הקראים לא האומים ארבלם. בקדמם אצל קבולת מסיני.
וצדקא הסופר. מחכמי השנה. והתקדשו קדש משה הנקוד והלוייה המרחפות עלוהם באמת.
ואת אשר תשע והמלאו רבין סבוראי אף צדק זה בחות ממאמץ שנה (220) קיימו וקראו
עלוהם וצל גרעין. ולאמרו. כי מסיני האו. וקדמיהם נאמר אהם!! מי לא כהקראים חתב מוי

219. רבין והחלוטת הנקוד היה קרוב מן חתמת התלמוד בניו רבין סבוראי. ולא אחריות.
ומלש שלא אחר שנת ג' אפינס ויק.

220. ובמאה ותמו אצל כתב הו"ב המוגד למחר (שם 23 ס"ג צ' 9): והנחן אפי מה שאמר אמר להנחן
קדמם מצדן ומלמעט שנה אצדן ראש הקראים. ובה נקן אף עקראו וכו' ע"כ. בחוק משה אמ האש
תורה. כי אין משה ששם די או לכתבה כזאת! האט אלו משה מצדק אלו!

היהלום, והפסד בראשית הקרצט מכל קבוצת הרבנים. והחזיקו מאליהם והלוינו מצליחם
הרבה מהברי הרבנים אשר גם חותמי התקנה נראה על פניהם. וואו אכן נראה ומו אכן בתלום
התקנה והמצאנים הנם מולגת הרבנים ומצדיקים וצאו. ולא אוחזים נמו בזה הדי חזקו! וצאו
יאמר כי מסילת המ! היתכן כי נה הכה לבי באמת להם מסילת, הדין קצר (ולא יהי גם
באמתם לנה) בזה, צד כי גם כל על חלש רבמת וא הלא צלעם, הצדק גבולותם וראשיתם
ולא חזרו רק בהואה בהואה. כי צדק הרצולו תכל ושאנו מרה, ראו מה צדק הרבנים, שאנו
יבט בתורת יל, ויהצאו ויוסיפו בה בקובות וטעמוק אשר יל לא מה! והפסד בתקנת
להם בנגד יסודי קראותם, ככל אשר הצדיר ר' שלום במכר המגד אשר נצדו אמרה
ההצדקה 220. וצדק יצדוקם ויקבולום ויאמר כי מסילת האו! האכן נה כי נב וראיה
כי היה הגבר הנה מהמפורסמות ומהחוקבות לקבואה, מהאו כל חלש ומקלו כל חזק
צדוק, ולא רבמן סבוראו הולבוט. והלא מוסילי צדק על זה, כי טעות גבולה טעדה
לג' באמתו: כי הפד ברי הקראיתם היתה כבאמתם לנה אחר חתמת התלמוד וכו'. ו
המגד (ג' אמרה ההצדקה 220) תלה תחלת תקראיתם הצדק צדק, כאילו קובט צדק קובט
הדין הלא או היו קראיתם בצדוק; ונה לקר, בביכר וצדק שישות קראיות וקראיתם
רבות צדק אפס צדק, ואין כאן העקום אחר גם את זה, ומי לא יראה שאליהם כי
ועל באמתם (סנהדרין צ"ט): ואסילו אמר ל המתה כולה מן השמים חזן המקדוק זה
תקו וחומר זה הגדירה שנה זו זה הוא כי ביקר ח' בגדה וכו' רבי נתן אומר ל מה שאנו
משגיח על המשנה? ואין כוננתם למ אן הצדוקים, כי אותם כבד כלו באמתם הקדוק
(למ' צ"י): האומר אין תמינת המתה וכו'! וצדק (למ'): שאות הצדוקים את ר' א
ויכוחם צדק ר' ק' יוסני. ונאמן שזאת הראב"ה בספר הקבלה שאמר למ בקינים
הרדוקים מסכימים צדק האמת, וצדק: ובימינו רב יבצדוקי גאון) הנה צדק ו
בא וכו' ונצדקה דקן אמר וכו' וחזר ספרים והצדקה תלמודים ובהה מאקו חקנים
טובים כי אחר החרבן נבצלו השמים צדק שצדק צדק ונתקטט! ואחרי שהקדוקים
נמצאו כבר הונו חכמי המשנה והתלמוד, ואחרי החרבן או ספרו דק ונבצלו צדק
צדק ונתקטט, הנה אומר גם אע כוללת ר' שלום אמתים כמה ממנוצי תלפזם צדק
ומכ התלמודים (ככס חמה, ח', לב 8), אין נתקיימה הטעות הלאה האוסף להתקדוק
והטעמוק שנצדקו הונו רבמן סבוראו נתקלאו הל שלום כאלו הם מסיני (או מאזבת צדק
הסופר)? ואין אמיתותה הכנה מתקן שצדק הקראיתם הרבנים? הלא כל קראי וקרא
היה יכול אומר ראו הספרים האלה של אבי אבא והנה אין בהם תקוד וטעמוק. וצדק
מסך על זה, אם כבדונו, הלא בעורות האתרים שמינו רבמן סבוראו צדק צדק, הנה
יכול ל קראי וקראי אלוהים את הצדוקים את הצדוקים אשר צדק הרבנים, אלהם אתריהם, ואלו
יהי היבט תקין וסלון ונקר בהם את צדק הרבנים, ואמר להם, ראו מה צדק אקדוקים
ושפחות אלוה וקבל מידיהם את מציעהם, קומר בקינים שנתם אמרה מסיני. ואחרי
לגמ הקראיתם קבולום, והם משתנים לפי ממשן להם מסיני והנה ראיה לכל הנומקם
הקראיתם בצדוקם לא מביטם הרבנים, והיו רבמן סבוראי או אמרנים. ומצאותם
והטעמוק הלא קבולום נמן הרבה ומצאות הקראיתם אשר משאיתם כבר השועה
כבר הונו חכמי המשנה הממסכתא והתלמוד כ"ה.

7. צדק צדק צדק (הנבואות) האין הנצח אכן, חלומותו) על איתור התקנה ואלו
גמין התלמוד, והנה יהקף פתולעם. מה מקלו? ומי הולבוט? וגם מי נאבט? ונהה
השצדות וסקרות, ואמר לן ילא רוח יקח הלא, ומאן אבד צדוק. אחרי שלבצמות
צדקם אומים הרבה, גם חכמי התלמוד, גם חכמי המשנה, גם צדק הסופר, וצדק
אמרה, לט יבצו מהם, מה אם אנה אנה אנה אנה? הן החלומות צדקם הסופר, ואמר
חלומות, פתולעם אנה! אכן אם יתרון הקודם צדק, ומצדן הספרים ואמר אין לן רק אפס

על שמות (אבות) שמצאת בקרב המשפחות ההן, ואינן תלויות בהן. והן:

הנה הוא אומר (עמ' 107): ואני מה נאמר על מקום התחלת הקרב? הנה מצות ר' אבהו עתה קרבן קטריה, ואני מה נאמר על מקום התחלת הקרב? הנה מצות ר' אבהו קרית גמל העצות הנה אמה שימצא (מכילתא דר' קוח וק"ט 222) כי אינו סברה ופיתת הר"ש מהאבות-הכפולות המקבולות ורבינו, והפך מהה דברי הקרבן שבו הר"ש מהאבות הקלות מקבולת בג"ל. הרי מבואר כי מעטאי הקרבן או היו מחכמי סברה (עמ' 222). וצ"ע הוא מוסקי צנע; דברו הצל ס' ולירה לאמר שבצ כפולות-הקרבן כפולות, והפך ס' ולירה נראה מושג - שהוא זקן העשנה - שנצלה בארץ ישראל 224. ונראה כי אנשי א"י היו מקראים הר"ש בשם סברות שונות, ולא כן הוא אפי' הקרבן אשר אמר, ומזה נראה שלא היתה התחלת הקרבן בא"י? והלכה לצדדים. שהיה הר"ש אל הוה הר"ש חכמי סברה הוא אומר: הנה ראויים הראשונים הוא עצמות ר' יוחנן לכתב כי הר"ש הבגלו והרשמה בקראים בה אנשי סברה ולא אמת, כי הם בחוץ הארון של היהודים (עמ' 225) ואני ר' יוחנן לא אמר כן שהם היו בעלי הקרבן. ומה אמרם הוה בחוץ הארון? ובהפך הוה חכמי בקראים הבגלות הר"ש מוכיח בסדור שלא היו הם בעלי הקרבן, אחר אשר בעלי הקרבן שבו הר"ש באת מקבולת בג"ל ע"ל. ומשלות בקרו אלה נראה שגם הוא שגה כיון שגם הר"ש הבגלו שמה גם. אחרים שאנשי סברה לאו נקודת בג"ל קרושין ההן אשר הבגלו במהסאן, והר"ש אפיקוח הר"ש שאנשי סברה לא היו מקבולת המסות היא מוצד בעלי המסות לא הבגלו את הר"ש רק בהפך מקומות וצ"ע מכילתא דר' קוח תוקי הקרבן, לשם השלמות. סוף הענין נשאל מלמעלה, וקראויי הר"ש ע"ל. ואנשי סברה הבגלו בהתקנות הכנה ואין מספר, כפי שגמולו הכל אשר הוציאם בקרבן הקרבן שם אמתם א"י ע"ל) וכיון הר"ש כן חשב גם הצל עתו נחקק (שם א"י ס' ספר יאות יוח). והאמת הוה נחשב הר"ש לא שגה, כי משום זה שבו אנשי סברה נקודת הבגלו הר"ש ההן, ולא עשה על אמת וצדקת כדבר הר"ש, ולמה חולת את הקרבן אשר הוה ביבס מדור דוד. אבל שם בג"ל הקרבן אימת מורה על הקרבן צדמה המכונה קיים בג"ל רק על קראת ה"ל הר"ש הבגלות והנה הקרבן חזק הר"ש ^{הבגלו בקרבן ההנה} הבגלו בקרבן חזק, החוזה בנגד הרשבון, השלום. כנגד באת גם, הציובו אצלנו במד הנהיף אחר אהסוף עליון וכן שם הקרבן אהנה האות בהן שהוא אהדות על חסרו אות או (בג"ל חזק או בג"ל ק"י), הוא נצח כי הקרבן הוצאת מורה על חזק ההנה, הפך הרשבון ובהת מלמא מיתעשים כעל אמר על אות שאין בו הקרבן הוצאת, ואין הבגלות רק לתורה הנה קראתם בו חוזה ובהכרח, והנה עמ' ע"ע שג"ל (ע' אמצלה חס'ו) לתוק ההנה; ובהסוף א"י יוח, הכנות ק"י): ואמרנו הר"ש א"י הנה חזק שבריך א להנהיף וללהד גישעו ב' של תפיח לא נראה תפכו (עמ' 226). הבלא בלווחו והנה ובהנה נדעיים, שכן באמת שבהם אינו רק חיונה והנה קראתם אהנה אהנה, אכל הנהמקם (הנות הק"י שם ה"ל) והנהמק (מ"ע ק"י), ותמה לרובי אהנה כהנה, לרובי אהנה, זההו הוא. וכן גם הצל המסות נקרא אמות שאות, רסה וואות בשלות המנה, בג"ל. ומה דבר נודע ומסורס המסורה, נשלוח רסה, נשלוח בג"ל ענן רסה ענן בג"ל. וכן אמות שואנ אהמא נכא או הלוא הנה שמתו. נקרא הצל המסורה בג"ל, והנה חזק או הוה נקרא רסה. נקרא בג"ל נקרא רסה. וכן אמרה הקמה במקום שואנ נקרא רסה. וזוא נח בג"ל עמ' ע"ע.

אמר... שולח

221. בגל שמה בית הבג"ל תבר של תלון ב' וג"ל.

222. כולו חלק הבקבה שער אמות און וג"ל.

223. מי שאקרא את ס' ה' אהנה אהנה תפיה אהנה

ע"ל שמה עם הנה מסוכית אצת. והנה קרב. כי הנה הצל וקרא הר"ש על י"ה החולות אהנה חזק ראלף שבת-המסות (עמ' 226) שגמול אמת את הקרב והתענים על סדר ע"ל. וכן אהנה הנה רק בהן הארון, שאנשי סברה או היו בעלי המסות? ועמ' ע"ע

אנשי טבריה היו בקצאם הקריאת הר"ש הבגולה והרסוה, לומר שהיתה הר"ש
 אצמט בעלת של מטאות, ואם להם הבגולה היתה. ואין אלת מיטו ל הקדמונים ולא
 אמרו מה את ענהיה מלצה להספרי טבריה היתה הר"ש בגולה? ואין זה? והלא
 חלופים היתה היו ויחזיקו בהם הספרי טבריה, שהיו אמ היתה הר"ש מקראת בגיל א"כ
 לא היו פס ביופנים יב"ד קמין אלא יב"ד הפותח וא"כ יב"ד השני אלא ב"ד
 החוק, וא"כ יב"ד החולט אלא יב"ד השליש נקודות, והנ"ל רואה כי לפי זה הולכי
 ספרי טבריה והיות מלועט מל"ל ל"ס"ה, וישראל האלפי חלופים, ואין או למד מזה
 הפי אחר מהקדמונים, והפירט אותם שהדכירו שמו המהטא שלפס בעצמן הר"ש? הלא
 שרור הפיר כי לא שם אנשי טבריה את טקס ספרותם ל"ל, והפולטא מחברו עלון
 הראיה, וא"כ על מלחמת אצמט, וקצצת אחזק כי מצאם אמ הר"ש אנשי טבריה את
 עצמם אפוסין נקודה אחת על מה לנסב מנסבי הנקוד ונאמר למנסבי הנקוד אמ
 על הר"ש מקראת בגל. הפי הפיר הרור כלשם קלריוס כי מנסבי הנקוד אמ הפי
 אנשי טבריה: "ע"ל. דבריו בעצמ קריאת הר"ש רפה ודגולה אצמט אנשי טבריה
 נאמט מאב ונב"ק וחב"ו. אלא אמ כבדיו האקמת זאת, שברו פה הוכח לפי שם
 פה הוכחו הפתח את הר"ש בקמט שמה, והיתה הראיה או זה אנשי טבריה לא היו
 מבצעי המסורת, וארבעל כי ממעמי הנקוד אמ היו מחכמי טבריה, מאלי חכמי טבריה
 הדגיש הר"ש שלא כבצעי המסורת. ולא כמעמאי הנקוד. ושם האקמת הוכחם, כי
 אחרי אנשי טבריה הדגיש הר"ש בפניהם וא"כ הכתבם, ראיה כי לא היו הם ממנסבי
 הנקוד. כי אלו היו הם המוסדנים, א"כ היו שנים בגיל הר"ש הנבצעת הפירט כמו
 שהדגיש הג"ק כפ"ת. ופ"ל הראיות סוקרות 14 אות 14. וסמרה כזאת אמ תב"ו אקד
 חכמ כמוהו. ואחרי ל אלה גם הוכחם האקמת אינה הוכחה, כי אחר ש"אין על
 באן לקודת הפגי הכתב, אמין רק בעצמ הפהרה והפולטא אבד אמ הוא ר"ן או קשה.

227) מאנה הג"ק כפ"ת לש הפס עם מיל בגל, ומאנה אהח"ז אין ההם ולא לוסן (זוהי הא' ב' ב'
 המקומות ממניין המסורה וקמ"ל למ). ונפלאים ממנו מאב דבריו הפג"ל הפי אסבר
 נמרה שם מאמר ישיבה כפולות הג"ק כפ"ת וכו' ורשה מש"כ קישור האותיות
 שאומ נוכר בגל ורשה הפ"ת תב"ת ר"ן וקשה ר"ן רשה בגל קשה [תב"ת] גמור וחל
 שמהם הפג"ל אלא שנה בגל חזק ונה בגל קל, ונה דוקא באלו ה' אותיות מש"כ האותיות
 אחרות שאין בהם בגל ורשה וכו' ורשה הפ"ת ה"ה האלה מרש"ן איגרי שהיו אקרו
 הר"ש בזה אק"ד כפ"ת הל', ע"ל ויהא בו הפג"ל כפ"ת ה"ה כפ"ת. וקמ בו יש להא
 חזק ונה ש"ווא קל. והל' יודעים שהפיר הנה אלא אמת"ו א"כ או אמין ל"ן נ"מא מפ"ן הפקוד.
 וני נודע ע"ד כמה להל' את דבריו מש"ת קשה (וי' באמרי וחזקיהו העוק עבר לוסן הלוסן.
 §22) והל"מ הוסר"ג הפי לשם ההיא הל"מ קרה ר' אהר"ן בעמק"ל הפג"ל ראש ישיבת ב"ו וז"ל הפ"ל
 ספר עמרה כתב וקרא הג"ק כפ"ת גב"ד כפולות בעמ"ר שאין האלפא הית"א אותיות ליכיות
 להיות בגולות ורפולות אלא אלו הפקע אותיות וא"כ נקראו כפולות וכו' ובה ה"ר א"ו חזק
 בגמ"ל"ג ל" ו"ל טה ע"ל בפ"ת וישיבה לשם כפולות ק"ד כפ"ת קרא אלו האותיות כפולות
 בעמ"ר שהאות עם בגל ורשה פ"ן שהאות אב"ה (!) בין שיהא קישור האותיות אקל בלשם
 ע"ה פ"סות (ה"ו חס"י א"ס ע"ל, ור"ש א"ש ע"ל האור ק"מ א"ש ל"ש ע"ה פ"סות)
 אין יכולת האב"ה אק"ד בל"ש אלה הפירט עם בגל ורשה (ע"ל האור ר"ס א"ש ל"ש ע"ה
 פ"סות, ור"ש) וה"ו רק וקשה רק הוא הנקרא רפה קלה הוא הנקרא בגל ולב"ד כפולות האות
 בגל והלא בגל ואפ"ל הר"ש מקראת בגל כמו ש"מ הפירט ה"ה ע"ה הר"ש בגל כפ"ל נקדש:
 ע"ל גם בדברת שומעם מאוהם, שה"י ו"ס ל"ן ס"ק, וכן ע"ל מן א"ש מקראת בגל חזק,
 א"כ יש להל' בגל ורשה (ע"ל האור ר"ס א"ש ל"ש ע"ה פ"סות) ובהל"ל ע"ה פ"סות ע"ל

מאמר פ"ק ורשה פ"סות א"ל
 וכן אחרת א"ל

הוא הנהיג את ישראל

אשר אבן אבן הבשר תלוי חתומה הקדמת אה אמר הוא תלך או תלך אמר קדמה אה אה וצ
או נח מגיב או מתג ראש ואחרי הושקה או סוף ועמה 229 אמר הפ תלוי הקדמות ה
האותות **די"ט סצ"ח** אמר באו אלה הדי' והט בשלם כמו מזורח, מזורח, מזורח, מזורח
יצרו ישראל יתרון, קריאת הדי' בשלם רב, ואם אין סוף תחת די"ט סצ"ח
אך בסוף דגוש וחוק: דופן שם אותות ניוול אמר הם אחרי הדי' (שמולסן בלא ש"א) כמו קד
ערלי, גם אז קריאת הדי' רבה, ושאר הדי' שישלם בשקרא הפי מבוסאים בקצלות והתו
ע"י שלו ארבע בשם מחברת עליו בן יהובאל סצ"ח הנצי. וכבר מצאנו כאן זה במלואו
אמר הדי' ווא: וכן בשאר האותות שאינם בג"ד כדבר בקראות חקוקות וקוות, כשיבוא
עלוהם אותות אה"ו קריאת קאה. כמו מהצדק ל מנפול (בראשית ו' כ') חקקה האלה, שאל
לש (בקטיס ח' יד) רפה האלה, ששלוט ששום (שמחה צ' דוש) השלן חקקה, בבדי שש
(אסתר ט' א) רפה, צורא נא (וכמהו ה' כ"ב) מן נילא חקקה ומן צא רפה" ע"ל. וזה
אופן זה כתב הדי' עזב (שם שער השלוא) ווא: כל צוא נצי וסוף זה אחת מאותות קאה
כפ"ת האות ההוא אשר היא חקקה כפ"ת חקקה כגון בריתך וכו', וכן בשאר האותות
כפי חקוקים וכפי קוותם כיו ל כדור קריאת האלה חקקה, וכן כדור קריאת האלה קאה
גם שלוא הפנצ אשר עליוה, ישאל ישאל (בראשית מ"ג: די"ד) קריאת השלן חקקה,
ישאל או (הדי' כ"ב, כ"א) קריאת השלן קאה וכו', וכן שאר האותות על גו הפסוק
צואת הדי' שהיא קאה אצאת צואת אמר חקקה" ע"ל. אך הפה כששם שאר האותות
חקקם אהם אתה מאותות אה"ו או אה"ו, וקריאתם חקקה, ואצ"כ אז אה"ו חקקה
קפס בג"ה, ככה (אשטור ל' של"ו) אף אמר והיו אנכי טקריה משכד חקקה, ואם הפסוק את
הדי' אף הפיות קריאת חקקה ובג"ה. וכי מה בין הדי' בתחיל קריאת די"ט סצ"ח
ובין שאר האותות בתחיל קריאת אה"ו או אה"ו. כמו שקאה האחרונים ואם יבא האות
אף הפיות קריאת חקקה, ככה גם הדי', וא"כ האם סרה הוכחת השל"ו מאלי או

אאותות אחרות. וכן שאר חקוקים עם אותות אחרות הניח כלן אופן גם כן גם
בשם האותות קאה כפ"ת אמר הפה לא בג"ה ולא רפה. ואולי כונתם באותות קאה כפ"ת
יש הפה בהמה בין שלן חקקות אה"ו שלן חקקות (אם לא בשלם חקקה) כמו שמוכח מה
(ברכות ט"ו:) ע"כ הפה קריאת ע"כ שניא), ואם בן בית האותות, אך מה נצא על
הדי' שאין בה ל בג"ה ל צואת אה הממות במסורה ובשילן וכ"ל. וגם אה הממות
אינן רק בג"ה חקק וכששששש שרן מנזום ק"כ הוא כבג"ה כפ"ת חקקה! וזה ר' אה"ו שאין
באלה ביתא אותות שלואות אה"ו בג"ה חקקות אלא אלו הפה אותות (קאה כפ"ת
אז זה לא אמר, שהי מנזום יתח האותות שהוא בהן בג"ה חקק, וא"כ שלן בג"ה חקקות וכפ"ת
וכ"ל ר"ס בשני הפי. והדי' שהוא בין הפה אז מנזום בו בג"ה קריאת האלה הממות ע"כ
המסורה והשלן, וא"כ הוא אה יוחס א"כ שרן מנזום מאלי חקקה כפ"ת. וצדו חקוק מהם
כ"כ שרן מנזום הוא הפה אצלו כשששש. והדי' חקקה הממות. אצלו יתחם הפה
בנה כשששש. וכבר כתב הר"א חקק מניא, ואפילו הדי' חקקה בג"ה וכו'! וכן אמר אצלו
ושלן שהיא בג"ה ר"ה הדי' עמה כמו בג"ה חקקה חקקה, גם הוא תופה שב"ב א"כ
שה אק"ז שהוא מ"ה בשמות ולא חקקה כפ"ת חקקות! וצ"ע מל"ל ארבע חקקה
החקקה (שער הכתובים הא"ה הראשונה שלום) שם חקקה שם יתח גם הוא חקקה חקקה
(228) אין זה. הוא אה חככה בשל שם חקקה חקקה חקקה!

229 כל אשר התפא הד"ה בשלן שמה (שם) על מני חקקה. ובאותות שלואות שם כפ"ת
תפארנה. כי אין הדי' הפה אז בג"ה ואם שלואו.
230 ע' אקוסי קדמות אר"ה (כ"ג ק"ה), ובקדמת אותות חקקאים (פ"ג אות י"ה) שלם
יהובאל אן, וכן מצאת גם אה ב"י אש"ל הכופר אה הכפי הא"ה חקקה פ"ש חקקה והואה ק"ה

דברים
לפי

וכי טקרה דגם קרוי אל קראתו איתר רבה .

ואלוטת הרבך אשר הבאת, שגם קראתו איתר רבה (מאהב בקד' כבוד) יש חוק
ורבה, אף שאין בהם הכר ע"י הדגם, או הצדדו, והחשבון והתחביר ^{לפי} הסמיכות האותיות
שאלפתם, אמן המי אתה מאותות אהוי או לא, או אמן הוא נקרא בשום צד או לא, בלמה
בצד ממש, וזה אשר חשב כל ספר וצדה את הר"ש קין שהר כפולות הקד' שרית,
הוא הוא יותם בזמה אלעט צלר הפשוטות, והציוק יותם אט"ס שק"ן מנא"ן, שאלעט יש הצדה
כפולה חוקה ורבויה, וכן אר"ש, והלעט לא יקרא בדגל קו וכן קרו"ש. ומה אר"ש עם הקד'
כפול, קשה איה יהואו קמ דגם חוק קמ דגם קו, וקרו"ש לא יקרא בקד' אצולק, מאקד איה
המחוייט המסורת והמל"ט, וקמ איה המחוייט הנפ' קדד' חוק איה הו ויתמו לט קמ
הקד' כפול קמ ט"ס שק"ן מנא"ן. ואל אדות בימרושי מפרשי' וצדה קדד', כהר ה
הצטרות אמלה.

אמת מה שלא מנה קזל ט' יערה עם הליב כפולות קמ את הפל"ן הימני, ושל"א
הוא יע"ן כי לא קרא כפולות ק אלה שבעצמם הנין אותה, אלא שילעט קמט"א ויתכפול לפי
שמותי מנה"ל וסמוכותם אלה אחרת, כמו הראשית בר"ע (קראלות א'), **הקד' ברא**
(שלימה מ' כו') זהבט לבריה (תפליט ע"ג נ') לבריה עזא"ן (בראשית י"ג, י"ד) ז' אשוק
ב' עשיר (שם ה' כ"א) ז' קדד' אמה (שם ש"מ, ע"ג), ובוניהן ז' אכ"ל הפל"ן יערת ושל"א
הימנית יערת אצולק, והפשוטות שאלות אצולק.

§148. בחפשו ובחוקו מי הוה ממשאי פקוד - אצ"ל איתר התקרה הצאת לא א
היא - אמן אר"ש אי או חכמי קבל. הפולגון או הפקסניט שאמר (ב' 106) וז"ל, כי איתר
חלושי קד יאה שהנין מצרתי ומונתא לט העלע האותיות וקדו וכח"ש, לא העלע ה
הקוד והטעמיט, ולט קדמו או הקוד: ע"ל. בבחי איה דבר ר"א בחוק המ (קדד' ית
פלוטות אסכור מסורת הפשוטות), ומה הלך אחריה העלעט סגורות, ולעפעט לא יעצו או
לעצו אצולק לט יודעניט, שגם הקוד מלא מחוקרת העלעט. ואתפלא על האנשים האלה
כי הולכין אקד כזה מקדדניט, ואין לא חקדו ולא חקדו הטעם הצדעו. ראה בחלושיט ש
לפניו הפולגון הפולגות (וכח"ש ו' ז') אמדדאי כרימ עצדו, ומינוחאי כרימ עצדו
מביק ז' (עמוס ה' ו') אמדדאי או עשדו, ומינוחאי או עשדו מביק הא, וצ' מנות ג'
וצ' סכרי הות"ל וכו' (שם פ"ג) ז' וכן (דברי י"ד, ה') ונסתם הציב הראשית שאר
מזרח (מינוחאי) קוראנין ונסתם, וצ' הכי הראשית זכ"ל הרבך שט וקדדניט לט
נס, וצ' מנות ג'. והדבר הזה הוא יודע החור שכן הביאו בעמקו ולט סתמ' 231),
ואצ"ל כתב שאין מחוקרת בינהם בקו (אמת זכ"ל איתר מצינה האנשים האלה ואלוהותם,
וצ' אמלה 232) והסכרי הות"ל וכו' (שם פ"א בהצדה א' הצדה 4). וכן במצדו בסג' ה"ט
ובד' ה"ט, כן הוא אמדדאי הן איתר נסתם הן איתר מביקניט הצדע. אצ"ל ומינוחאי
הוא רק איתר נסתם, אבל איתר מביק הוא במצדו הערי המ"ן והמ"ן רפה, צ' ראשית הכי
(שמות א' ט'), וקמ אתרה יודע החור שכן הביאו בעמקו ולט איתר חוק הדקדוק
(צד דקדוק המונט, מות"ל), וצ' סכרי הות"ל וכו' (שם פ"ט הצדה ז'), ור"ש בספר
מבוא אל הקוד האצור או הכהן (צ"ג 2) שגה בחלבו לחכמי התלמוד התניקו הקדד' ו
מנוחאי. וכן באצורו (קדדניט א') במצדו סכרי, והאי קרא אתלעט סכרי, מי יודע
אם לא מצדדאי ב"ן הנ"מ מביק מצדדאי איה, והרי אמ מחוקרת בינהם קמ קדד' הטעמיט.

(231) וז"ל ש"מ: "א"א תפיה אנה לא היא ונסתם קיא הכי ליתר ענינין ונסתמיט וכן קורין
אומ איתר מזרח המ"ן החיך ונסתמיט" ע"ל. לבת שיש כאן עזר הפל"ן להזה הות"ל הפתח
וקדד' ונסתם בסג' ו. ופלא הדבר שכתב מה שראו עיניו ומה שקרא קלעין לט ג' מס, שגם ה
הביאו. והוא שט בצד יות"ל ובקרי הראשית הל"ט איתר מנות, והוא שט ע"ל הן קמ סכרי
מבוקניט והוא לא כאמ. ומה אמ עזר ויהי איתר ק"ן (פ"ה) לבת הפל"ן אצולק קדד'.

ה'תש"ח

וכן מצינו הרבה פעמים מחוקקת בינהם בין יצ"ל ובין צ"ל והרי זה מחוקקת גם בקרבן
 וכן הרבה במונים אלה. יוצאים המבקר את החלופין לבין מצדדין אבינו מאי לסיוף המצדדין
 ובספרו מקרה סברי קבלה הנראים והחריב את אקבולת הספרים הקדמונים ז' מחוקקת
 בקרי ונעם גם הוא מולקבה מחוקקת גם בקבוצות גם קטעונים צ' סברי הפחל וכן
 (שם פ"ג) ז' א"י. ראש ס' מהוא אל הנקוד החלוני ~~הוא~~ הקבד החלוקת לבין מצדדין אבינו
 440 ואמר צדד (שם 106): "גם בן אלר וכן נפתלי מצדדין אבינו נחלקו על הצד הנקוד
 רק היות מחוקקת בין זה וזה הצדע המקל והמתק והלאר צדעם קונים לצדדין מצדדין אבינו
 מקריאת האות ונמח האתריים צ"ל. בהריו אלה צדק נגד והחזיר שאמר שחכמי סברי זה
 הצד המסורת הם גם ממציאי הנקוד, וזה ל' של חוקק על דבר - הצד אשור הנקוד והלצדדים
 החזיר, ואמר שחכמי סברי זה לפי הצד המסורת אומר, ומצדדין הנקוד אומר והפס חכמי סברי
 על פי סקודת רבין סבוראי ואילו קטע, ומפני מורא הניגודות הקבוצות וראשיתן
 וראשי קבוצות שבהן ועל הארץ משלחת, קבולו וקינון צדעם גם מבינתאני גם מצדדין אבינו
 אצל גם בן נפתלי את הנקוד והטעמים. ואין חוקק צדדין, וגם היערה גם בן צדעם אבינו
 בהם. והנה אף כי בקרי שעהם - גם בקרי הרב (החזיר) גם בקרי התורה (ז' אבט) -
 רוח שלא היה. והנקוד והטעמים, הדקעם אומנם, ונחלקו אלה החכמים, אצל כהרוב היות
 צדדין, הכל זאת וקר זו והראות את בקודת האמת, אשר אולי האמת. אמנם היות
 שמשנתאני ומצדדין אבינו כבר הראתם בסדק הקובץ. כי יקר נבד, אהל הצד בן אלר
 וכן נפתלי. אז אצל מה אבון באבון הנה, הן הוא נחמם צדדין צדדין נבדד, וצל מה?
 על בקר מה לכתב סדק ממפלטות אסרו מסורת המסורת, כמו שפתינו בקר ואלו
 אמרה צ' 103, ההקדמה ההיא הוא הוא פתחה לפי וכנה צדעו, וממנה הצדדין
 שכתב על אבות מבינתאני ומצדדין אבינו (צ' בסדק הקובץ) אף שלא קרא שמו צדעו. והנה
 אפילו שם בקרי החזיר גם על אבות בן אלר וכן נפתלי, וזה ל' אלוהו חזיר בכתב שם
 על אבותם ההפך ממה שכתב הוא, והוא צדדין צדדין צדדין בקרי נבדד כאלו אז
 נבדד את החזיר ולא מה שכתב על אבותם, והנבדד מצדדין ההפך! את בקרי הוא
 קראת בראש הסדק, והנה אפילו בקרי החזיר וז' אהל הפאוקות דבר בן אלר
 וכן נפתלי שאין אלה בקבוצות וטעמים אין ספק שצדדין אחר שהוסדו הנקודות והטעמים
 והטעמים וכו', והפאוקות שביניהם הטעמים אינם אלא הטעמים הקטעם כהן מתק
 ומקל ומונח ופסא אלה וכו' פלסין וכו', גם הפאוקות שביניהם בקבוצות אונן
 אלא החוץ ובקמן חסוף, ובקמן קבול ופתח, ובקמן וחסף פתח, וכן בדקלן וכו'. ואלו
 ומרצ' צ"ל. וצדדין שיש אצל צדדין בקרי וז' אהל בקרא זה, וראו
 ובלמה ומנחת להצדדין את המאמר האמצעי של החזיר מן הפאוקות שביניהם
 הטעמים וכו' צדדין בקלסין, רק שר' ש"ל אז נבדד את המונח ופסא אלה וכו' פלסין
 נחלקים במה שאמר, ובקמן צדעם קונים וכו' ואין אז תלמאם אמרה צדדין, על דעת
 את הצדדין כל קמה שאלו על שם אמרי החזיר, הראשון והאחרון. שבהם מפורש
 בזר לרא וכו' נחלקו בקבוצות ובסדדים שמצדדין בקמן קריאת האות. כמו בחולין
 ובקמן חסוף, גם בקמן קבול ופתח וקבוצות וחסף פתח, גם בדקלן וכו'. גם בחולין ואלו
 והמצדדין זה צדדין על הנל שאמר חז' חולין בצדדין אבינו ואלו חלקי בה א
 אנוני' והרי אטע חולין בצדדין אבינו, שכן שמו סבר החלופין לבין ק"א וכו'
 וכו', ואצדדין שקר בו אלה האמת ולונו שקר"א אמרו להחלוקת שביניהם אומנם רק
 גמה שאומנם מצדדין קריאת האות!! וכן צדעם קונים!! אלה, וזוץ ההצדדין
 בקרי החזיר שהצדדין אמצעין ואלו ראשין וסופין, ולקר צדדין הפאוקות לבין ק"א וכו'
 יהוא הוא יתבא בתצדדין חוקק ואין ומבקר אמת! הגידה נא קולא אופה אמת, החלוקת
 בין ק"ל ובין ק"ל (בראשית א"י) צ' חלופין וצ' אמת ג' שם, ובאמת אלה, החלוקת

הבגד ולא מהקל, אמן לא המתק? ! וזה הוא צדן קל הצדן ר' שלם המבקק !! וקמ' אל
 בחור אשר תחר אור צדו בעם המבקק האשכנזי ואמר רבינו רבינו ר' צ' אמרו
 באמרו; אמן, אלא וכו' בקדשין ורפין ומאסו ומאסו! מאסו זה מאסו שמונ' ככ' ג
 נבדוק וקדושים הצדו ולא שם אל וכו'. כי קין פקדוה נקו מקל וקין פקדוה צדו
 רבדק רק רבדק הוא המבקק. וכו' קין יבלה' / פלדה' וקין יבלה' / מן נבל, אמרו
 שאלה שהם מוסר. וכן מי הוא המבקק בין הנסוקות פצחו מנפלי כשהם בהסס
 וקין היותם מהבין יהיה נפקדה, אמן אז שהכאן מאסו והלש' מאסו! וכן קין ב' אדו
 בצדו קין עשבה וקין עשבה' וכו' ומהם שהכאן מאסו והלש' מאסו! וכן קין ב' אדו
 והלש' מאסו! וכו' רש"י (הכאן מאסו) וכו' ומה הוא המבקק בין ולא עשבה, אלא צדו צדו (שם)
 אג' ר' וכן ונשתה' ואסו (צדקיהו א' ר' ש) שהכאן שרשו עשבות' וסצו שיתפ' ושמה
 שרשו עשבות' וכו' ומהם כשהם בהסוק אמה (א' ח' מ' ח') ונשתה' אמן וכן
 אשר עשבה' אמן וכו' שהכאן שרשו עשבה' ומה הוא המבקק בין אלה
 או המאסו והמאסו! וכן ומהם ההכה גם בחלוקתם אמרם אשר נאמר בהיותם, וכו'
 אמר מלפניו אהן, ובעצם וכו' אלה צדטם קליטם ולא. נבדקו! ונאמר ואמרו המבקק
 מפורסמים ונבדקו!! וכו' שלם לתפ' העקל' אצלן קל שאינם מאסו אגון קלימות המאסו
 יקרה נא האם הקל העקל' אז שתפ' נקרה המאה! וכו' סי' שמי הקרה האם לא יבוא
 שמי הקול קרואת המאה? ! וכו' חילופים ונשתה' מאלה, ונשתה'.

הוא המבקק

§ 250. אמנם חכמי קדוה היה ר' שלם, וכו' מה שאמרו חכמי: אין אמרין מן הכללות
 אפילו במקום שנאמר בקין חוק. אלא מצד הסברא אור חוק ואזים אה' אלא וכו' בהכח
 אז כשם את כלו הקדו. שאין מחלוקת בין כל וכו' מבקר שהוא מאסו במקל קרואתו
 אשר כבר הוכחם בסדר הקדושים מה הוא האמת, אלא הביא זה איש האמת, הנה הוא
 אז צדו בחוק (בהצדו אצ' 106) גם חוק אלוהי, והבד' ואמר אף לחוק בא' אלו הנהיגו
 אסורו אף איהו אלוהי. והכאן קשט' אבן אחו' אן, דאף חוקו בהונ' סבירין באותה
 שמו' איה' מקרה. את כלו הוא הראשון בסדר הקדושים, ומה ראית? נתן השקר באור
 רבנים, והאמת בשלם תפ' ז' וכן צדו וסורה נא להצדו את הצדו, אולי ש' צדו
 אמרו. הוא כה דבריו: רק חילוף אתה (ש' א') מצאמ בין אף אלא וכן נפתלי, המאסו
 אכארה (!!) אגון קרואת המאה והבנתו (233). והוא האמת תכח' לכ' (תפ' ס')
 צדן מנת' לי, אף אצד' וכו' אף הצדן כמ' שחשבו, אלא אכרי הכל המאה מקלן ס'
 כמ' וצדו מר' חנין, אלא שהו' המבקק האות שואט, והסד' בהיותו אמתו אורו
 כמ' וישצו, ויקדו, ויפ' עו, וכו' מצאמ בק' ס' ס' כ' וכו' ס' ס' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
 בא' דג' ב' ב' ב'. והנה אצ' בין נפתלי הר' ל' צדו אה' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 אשר היה צדו הוכ', שנו' ע' שהיו' צ' אצ' שאין שם דג', והיה מקרה תכח'
 בק' וכן ס' (!) שהיה משלן הק' המתק, אמ' יו' ע' שהוא ק' ר' ח' ע' ר'
 ש' ר' ש' ע'
 אשר צדו ע' שפתתן! ראה אתה אומר: אכרי הכל המאה מקלן פ' ס' ס' ס'
 וצדו מר' חנין, אלא שהו' המבקק האות שואט, והסד' בהיותו אמתו אורו

(233) הוסיף בא' והבנתו "מה שאמר וכו' בס' ס', כאלו במקום שאין חלוק בהבנתו
 רשאית! ואנחם סה' הוא המחלוקת פקדו' אמרין, ומה אם יש לו חלוקת הק' א'
 ומאסו זה, האם לא ידע, כי כל שמי במקרה, שמי' במקלן הוא, וכו' שמי' במקלן
 בהבנתו הפ' אף אמ' נצ' א' מ' כמ' וכו' מ' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 שנצ' אור ההם המאה ונצ' א' ב' צדו. אמנם אפ' זה החפ' בהיותו המק' והצדו
 כצדו ס' ר' א' חומה, הפ' לוה, הפ' לר', והפ' לר'.

והקמתו ואין ספק שגם זה קרן רחוק צ"ל. כמה רב חלונה בהוא אמר! הוא אמר ו
 ספק" ואי נאמר דברו! כה שתבו באומן, והאמת כי אין אגל נאמר בדצמא ורמא. וא
 לא יכלה לו אטא אמר כי איננו מהאמיתים אל דבריו; וגם פה הלא רואה ביהו דיון קרן
 כי הצטק מחמת דבר, ולא כלי, ואמץ אז יקול מלבו. ואלו הדברים קמלו חלק הפק דוק
 (שאר הפסוקים, ראש בן פול הדגול) בההוא אה אש נפק מהם הפק; כי בראש פון
 יאכלוהו, במקרה ספרים בקרן האף והמקרים בשפת (עד כאן הצטק רש"ל, ומכאן ואיל
 לא הצטק), ובמסורה סיוגין סלנה יש לקרין בגצמא מצאספיון ויש לקרין בחטף מצאספיו
 צ"ל. באוקראינא במסורה. והוא אמר, ואין ספק!! אטא פ"אוקראינא, הוא מכלא ספק יא
 אצצא כי בספרים יש צד שווקרא. והמקרים הוא בשפת ומאריך, ויש הוא מאריך; וצ"ל
 נחת ש. והנן רואה שאה לקרין הקרן, הוא בקרן חטף ולא בקרן רחוק, ואין כאן ספק.

זהו המאמר
 מהלוא אמר
 הקוד

215 § ואמר צוד (הפסוקים למ 106); והנה מאמר בעל העקב נראה תמוה בתוך
 צורה, אין סודנה פה ומעצ"ל וכו', מאד ענינה הצטק מתקבל על הדעת אטא נאמר כי אה
 אין בהל עיקר הפקוד, המקום פליגות הגדולות אשר היתב אונתן מוסת על כל
 בארבע בנפות הארץ וצ"ל וכן י"ב און אנשי המסדות היו ל כל נגדריים כצדדיים
 אמר בעל העקב והטעמים, אמרת ל מוס גדולות (235), הוי אהריים ראש וחלק צלוח
 בלשם דבר, ואפילו ארמו אוכלן דצצמא מטה"ל דבבאק אטא פס הוי מארץ ישראל, בהנן
 הוי למ שגינות וחכמים מפורסמים, והקודק בא אהם מקל אלר הוי למ שגינות גדולות
 וראשי גלות וראשי שגינות אשר בל האשן ממלותם! צ"ל. ראשית פהרי פינא סכות
 ואחרותם אונות. דבר אשר נפלה לתקנת הצטק, לתקנת הדת, לתקנת רוח האומה
 לכה, לתקנת התורה שאר תשתב משרא, דבר כזה לא שתאום יואב. ואמר אשר אמר
 אטא הנה שרש אחרי שקלט הדצד, הוי זה אשר שתאם ונתאם אזה, במקום שהתאם
 דרה כחמה מאירה כשם אצין ל רואה, הוי אט אהם מבוז לא נפלא מצד צדדים אלו,
 מבוז אין פונה פה ומעצ"ל! והטובה והמאצלת והתקין הנפלא, פס הפס יאמר סתמו
 ל מצד צד, ולשון תפסכות כרת. והנן זה ל' ש"ל נטה קו תפול, בהוליד ממלאי העקב
 ואל הקו הנזה הנה אהם בהו אהלים למ אתה מעמאיק ואת אה אשר חשבם אהולכים אהת
 והם אנשי המסורת, ואת אלה האחרונים למ אהריים מקול אלה נפץ. ומילתם ומשחבם לא שמו
 אהם אה ש"ל ינהם עין, ואנחה יצמא כי האומה והיראה מהלכות אובי דהינות מלא תפול
 והארה מהלכה אבד דרינות בקרן אצלה, ובמפורסם אצל חז"ל, שהירא איה קוצט, והאורה
 מלא חסן ומגביד רמן. והנן טצמו הנה אפילו (אט היתב האמת כדבריו) על הצד החוקק
 על מאמת בעל העקב, שהוא מפי האומה והיראה, אה לא על אצלה אצל המסורת אהו
 נגדריים כצדדיים אחרי בעל העקב והטעמים אמרת ל מוס גדולות וכו'. מה הנחמם אהו
 ומי כפה אההם הו כמקיות אצלות מצד הפס דר מצד הפס וצדדיים צדדיים נכדה צדדיים
 ואט ראו כי טצמו בעל העקב, הוי אהם אהו ויהו מסור על דבר תהו, והטעם אההם
 מצד המסורה האמן והספר, ואהרי כן ספרים קספד וההואים בתקין, ואת הפסוק אהו

זהו המאמר
 מהלוא אמר
 הקוד

235) הנה רואה דצמא, אהדיות ההן הן מצלי ובי בעל העקב צלמא. ומהלכה (צ"ל 105) הוא אמר
 מלבט אתה בעל העקב כי תפונתם אצממה ושלטם צמק צמק. ואתנת העקבות
 כל תבות התבין דקביצת הטעמים ה"ל פסוק דפסוק צ"ל צמק פשוטי המקראות ה
 חכמה צמקד ומבוארה, ולמלאים בהם טעמים נפלאים מהמאצלת ומתקנים מהה
 ופלאות חכמה מאירות צלמא (צ"ל 101), ואלה יעלן דרינות! מה הנה אן ר' ש"ל
 פוקדת הלל והלפאת הגדולה; הקרואה היתב מקראות כל התבין. א"כ אה על
 בעל העקב אשר הוא דתם אהר ארצין, למורק סממא אהדיות, והמקום אהיתב
 הקאה היבט אהבתם ט פנת, למו - והמקום אהקאה היבט אהבתם ט

שם

הגשמים! וצוהם אל אקול קל ואת העובדי אתם!! האם אחוה בערבים ונגדו סלוקים אמר:
 מסרו מסרו! ואת את העריות מסרו, מסרו! ואת אין הנב אומרתם נלא לפעמי' להגידה
 נא ר' של' העריות הן האם קבוצן נצטן או קלגדה. הן לא תורף אמר כי קבוצן נצטן, כי
 לא איש של יוגה כי העריות הן לא נבוא לפעמי' הנקב. בראותם מלאך לא טעם, וברך נבוא
 ארשת קולן על לא עקר, ואם נצטן לא איש אלא גם מצט חרמה האלו ומנ' קצו הנקב קצו
 של צמוק קצו חרמה מפוארה, על כרחין האם תמאר, צ'ה עריות נצטן בכונות מלאין
 אהרות על צנן מה אלא אנוח לא נצמקו, א"כ כמד יצא מגדר העריות ונכנס על חוק
 ומפס, א"כ אנשי המסורת מבוצ זה לא נממס! והם נכוחים ומבין או שתמאר לה עריות
 נצאו מקצו הנקב קלגדה, ואלא לא שגו כי עתה לא הולעו ולא יצאו מתחת ידן העריות
 הפך, א"כ אנשי המסורת אלא אשר בצדק ר' של' והם נקו העריות כי עריות הן, מבוצ
 לא קלו את אנו קצו הנקב על אבות העריות הפך, והם קילרת אהבם וכתפסם והולא
 מתבת ובוהס רק בקר ממקן ^{אומרים אלו חשי וקלגדה וקלגדה} וקלגדה וקלגדה אוחן הוא היו מתקטט אוחן כמלאך
 ר' של', ר' של', צר לי כי ^{אומרים אלו חשי וקלגדה וקלגדה} נחש, ואלא תי היות צמח היות, כי עתה השלש עתה הן קצו,
 אהבנו את האמת וברחמים, מה עתה ומאמת אתם, אלא שצט בקרית כולה ונצמק מפני
 אתר, ולא מפני? אלא לא התקדשת בהר גצל, אלא לא הרצלת ארץ, אלא לא שאת שמו
 "האטמו אנצט משמוצ בקר אורות וצמו ואון כאלה" ומה מאושרים אנוח, הלא אמר כי
 הנקב קבוצן הרבה, ואין לו הבלים אלא יוצגם רשע' וסניצום. כי ^{אומרים אלו חשי וקלגדה וקלגדה} היה בקרית
 הוליה כי עתה היו אנשי המסורת, אנשי און, אנשי שקר, חונפים ונצמק פלס קומרה.
 אהר אחי, ער את תפקאו! ואחרי כל זאת, האין זאת ראיה נכונה, שגם אנשי המסורה
 החזיקו במצוה הבעת שהנקב והטעמים הם קבוצים אנונים, ומתקין קבוצי יהאנו?
 ואל כל קבוצן והיראת יי אלא על שלפס, מל משנה נצרום, ער כי גמ' כל הנבאה בהלקסה
 ראשונה אדר, גם הוא התקבש ארלים קב, ונצטן כי מהי ספק טעמו הו, אתרי הציון הצמוק
 הן אתה ואתה מהם. וכבר גם אנשי זכיות ראיתם ומכרתם הדרקה מהם, כי לא צמק,
 אמנץ בדינתם ובריתם הפס. והרין החונן/אדם בלתי.

והוא אמר, ואין צמק את שיש חשי וקלגדה וקלגדה

צ'ה עריות השמוצ, כי ער רהמן סבולאני לא היו המשנה והתלמוד והתקבוצן כמבנים על סדר!
 וצ'ה עריות השמוצ, כי ער רהמן סבולאני לא היו המשנה והתלמוד והתקבוצן כמבנים על סדר!
 וצ'ה עריות השמוצ, כי ער רהמן סבולאני לא היו המשנה והתלמוד והתקבוצן כמבנים על סדר!
 וצ'ה עריות השמוצ, כי ער רהמן סבולאני לא היו המשנה והתלמוד והתקבוצן כמבנים על סדר!
 וצ'ה עריות השמוצ, כי ער רהמן סבולאני לא היו המשנה והתלמוד והתקבוצן כמבנים על סדר!
 וצ'ה עריות השמוצ, כי ער רהמן סבולאני לא היו המשנה והתלמוד והתקבוצן כמבנים על סדר!
 וצ'ה עריות השמוצ, כי ער רהמן סבולאני לא היו המשנה והתלמוד והתקבוצן כמבנים על סדר!
 וצ'ה עריות השמוצ, כי ער רהמן סבולאני לא היו המשנה והתלמוד והתקבוצן כמבנים על סדר!

והוא אמר, ואין צמק את שיש חשי וקלגדה וקלגדה

שמו יי, וב' נמת המאמינים גם הוא אצמבס אתם הינה מקולס היבס קצו, ומה על ה
 קצו הנקב חוקי הפסוקים כפי קלחתם ויהיו סוף פסוק בסופם, וחוקי אמרי הכתם, ולאו
 עלפס הטעמים כפי אגדתם אתם סגולתם, וכן יתכס. ומה הגדוהות אלא צלן כי העריות
 ער אלעם לנאם! ואותם רואים קנה מאמר יותם מתכנה, והעריות קלגדה והתפסות אהבתי
 המאמינים מקולס היבס. אין צמק: אלא רך אהירות יתסה אלא לא חרמה צמוקה. ואותם
 כי הגדפת ונדיף יאה ער שתקס, השלמתם משנים ארץ הארץ כי עריות צלן! ואין אן
 אמר, רך שלן העריות עריות האמת, ורק מאמת נלאו. או לשכונת נצטן, אהרות על מה
 אן שלא נצמקו. א"כ קצו המסורת מה הפס, כי תלן עלעמס! ותכרסם אימבוס אביו ו
 קלסם, ותפסם אהבס כחלנים, ומה, הצופים השוקים בוכן היו אבולגנס.

והוא אמר, ואין צמק את שיש חשי וקלגדה וקלגדה

מלכות

אשר הסוף ביהודים, וירשינו בהן הארץ ומלואה; הוא סורקחון אשר מצא ויבחר מספר תמו
 לנצטרקה אשר התורה לרוב או עובדין המלך. והצטרקה אתה אהב בנא אשר הא למחנך מספר
 בידו חמשת (הוא ג' נביה, ב' הא ג' ז"א), כפי הרשמה לספסל; וראיתו בקצת נכאומי. הוא
 סורקחון אשר מצא הספדים לנצטרקה ושמקדו ולעטצמו בקרקו וקטצמיס הספר ענין זה
 קובץ חמשת החמשה; הוא סורקחון אשר עלה הקצת מספר הקולו או סלן האלון עזרה. אשר
 בה יצרה כי כבר בני החמשה עשר ובימי נפץ הן סורקחון וקדו והטצמיס הספדים, ולא
 אבד ספדי קדו, אמנם גם ספדי חוז הוא סורקחון אשר מצא לשם העסקים מתקדו החמשה עשר
 האלון בלגים הספודים וקבוצת וסצמיס; והוא אשר מצא את פ' החמשה עשר אשר כיה במתקו
 אלו, ויחם מהן הראה או הקדו, אותה בהיותו זה הוא אשר מלאו וקראו. גם רבים מהחמשה
 כבדי האמונה מחפשי האמת וקאט מאמונים אל דבר בטרם יבקרוהו בלבד צדקס, אמרו כי
 בוטה בהאי קדו ומאנה קריס, ומלא מלאות ישעת (לפ' חמשה) התראי שהוא נלך בו ונאמס
 ביבד. הוא הוא אשר אמר נאמם בקדו אלה אשר כיה בהמקדו. היט היט ופלו את פ' ההרצן
 הקבוצים אשר תלך ל' של' העצרה, על דבר הנקד והטצמיס, באמרו שמאפו אחר חמשת
 החמשה. ופלו ל' מקדו ומקדו, ונכדס חמשה וחל, אשר הם הוא וסצמיס, וקראלס הקדו,
 נתלך הקדסם והטצמיס, הצלסם והאקלס, כתיב כתיב מהו חמשה זוכן חומו אשר חלם על פקס
 קבוצת הנקד האלוי ונקדו הטקדס, עלום דבר, ולא מצלן ולא מורכבין. כל זאת, אך כי
 הרבה שמחול חמשה ונצטרקה אלה אשר הביאן בהמקדו, הקבוצת, כי האלה כבר הוא על
 לבני מלא חמשת הקדוה בקדו הנקד, כי אחרי אשר הביא עדין כאלה על חמשה
 הנקד והטצמיס לאמ בני החמשה, ועדו דמין רה קובץ סדור המלך ע' נצטרקה הקדוה,
 והוא בני החמשה עשר, אין זה מקום לתקדוה על אבד ותפס, ויבה דרשתי (מקדו ונכדס)
 על וקראו מספר קבוצת האלוים מקדו ולסן של, דה מקדו, דה טצמיס, דה פיסוק
 טצמיס, כפ' ספסל, וכל החמשה שפצזם לא נעדרה מפסוק המאור כמו של; וכל ה
 המקבוצת של דבר הנקד והטצמיס בהדרגתו על, הכל פליט וקדו, מאין נקדן על אהמנת
 הנה, ולהביא הוכחות על פליט וקדו. כל זאת, בהיותו מצדו, ויבא את פ' בית ארבע
 הספדים, הידעצת, הקלוות, הרשימות, ומקום המעלות, ואצמאמס ואצמאמה, וכל
 וקר אהמנת וביבדו אשר השליט, והחוזק אשר מאז חסדו חפס, ואשר מקדו אבד
 הודיות או על סוכו ונצטרקה, כל אלה לא הוצאו אצדו מאבי את החלם אשר החל והכות
 שרש הקדו, על דבר סלוצות מלאותו הפלאות וכל אשר פסיף והפלאי אפס פלאות
 מלאותו, ויבה אהרצות אפס תפלות פלאות ונצטרקה מהוימת המעמדת הפלן. פסיף א
 אפס הקדו אבי חש על חלם, עד אשר כעצ החלות והאמין אל אשר ספרו לו קדו, והלוצס
 מדכיו וצלוצתו כל מלאותו ונצטרקה; ואפס מאפס חלדעס, כי דק מקצתם בו, וליסן
 או עלוצות בקדיס, עד אשר ראו עינ, והנה אבי גם הוא הסמנת בלסק; ואפס דה לבד
 בהיותו כפס ומינ (כי יותך לא נעם נעם), והיין הקדו ההוא אז הספיקו גם דק
 אראות את פ' אשר אתם באוצרותו, אך כי הקדו העסן הקדו חבה, ומצן החלם אפס כלי
 הדיקדוס ההס, או אז; ואן נלא ממש, כי קדו כח אביו והחלטה מחלטה, אפס מלא ספר
 וחלם לא נלא. ואם בלוי הקבוצת, ואראה כיכס חמשה (מתקדו חמשה, מכרה נד) על
 וביבדו קאון חוקדו קבוצותם הרב מוהרש"ל בהן רסאכרס, על דבר מלכות סנצרי, קהטלו
 בראשונה ספר על אבדוטה, ואח"כ החלטה אבדוטה (ע"פ 241); ואח"כ בא אבי גם ספר
 נחלת יהודה, אשר בו כמסד נאמן ארסן וי' נלאות, הפלו נחם (אמרהם גיגד סלן גדרו

239) ועד ומו צדרא הסופר ותלמידיו לא היו סופרים בישראל! קראי, קרא מקרא, ותבד. י.
 240) אף האות מלאותו על כל תפס. והלך הנה אבדו סורקחון, הא ג' צדו אצטו בהצטרקה
 הפדו (הקבוצת) ז ויבדו הספסן מי נלך את העצרה ההיא? מי חלף אחרי מי? וי' הצדו קצת מי? ועד
 כיה ול סמון על דברת הצלו העצרת הקבוצות כלין צדו הקדוה האחרון.
 241) ועד אתה אשר נצטרקה מהחמשה הנצטרקה הנה, והלא, דה סורקחון ומלכות ספדי ג' א

מספר

היו באמת אנשי חול (ועד השלשה לבימות יות ב"א) ואם לאו -) הן במצל הנה ז' ואם אחר מקשה
~~הוא לא יוכל לומר את דעות הנזכרות והוא יוכל לומר כי בארמא נפלא רמז אקב"ו אחר וכן~~
 איננו האורן בספרו המבוא לספרו הקדוש (כרך שלט"ג ז' 297) ספר כי פאטצד גויקול ראה אצל
 היהובים באורן סיעט בעזר קאניבונקין ספר תורה מלן אבא וכו' הו סיעטת מצל אמותות ולא אמתות
 והסיעטת נפאו או כעזן נקבזות וטעמים (צ' מבוא אל הנקבז הנזכר צ"ב בהצדד), וזה ל' אמתות
 סינסקצד מחולט לבימות סיעט נקבזות וטעמים הקבוצ' ויקרא קצאת מצאה גדולה ונפלאה כאלו
 ויקרא ויצל נקבז וטעמים בליטה חפשה ולימות מצל אמותות כול אל ספרו צ"ב הספר הנזכר
 בסארמא וזה אל אצל באורן סיעט; ונת את הספר הנה אצל נקבז והטעמים אמתות המזכרת
 גמעה (הש"ן) ~~ויקבוצ' צ"ב אמתות המזכרת המזכרת המזכרת~~ ולא במצדה שלפ' מימי צדוק ומלשטן נפאו
 וזה סדרקאולן מבר אהאון וקבזק. ונמצאהו; ויהי מקרה כמקרה סדמות חמט חמט אמתות סיעט
 החמות סלס הבקרה. ויהי אמתה אמתה וכוכה מתצד אל כוואה, ור' אברהם ראה וזה
 את העמאה ונל צלילה. ומי נבצ' אמ' אל העמאה הצאת צצורה אמיט ורן כרת שפ' ויוקב
 את שבי נולכה. ומאובדה שתצד בה וקצאצו צלילה בעבור כי בטל היתה ומחמו נולכה.
 תצדו בקצרות, וי' הטוב וכבר הצד. הן לא קראתם קיע, ולא סקצדע בקבוצ' אים יבוצ'
 קיעט. אולי יקרא בסירקאולן, או על נבאי מוכון כוון, ברמ תמיהא בז אינה תמה אינן באות
 עברו ביקרה קוון. יקר היה או סירקאולן, ואילע מחולט בדר אבאז בקבוצ' חולכה, אמתות
 בקורת אמת שורה רוחי, ואגב שמי, ולא סמונת בחמי, את איםר באבי, ואמ' לקיע, אמתות
 מיוקט, ואמתות, אמ' אל כהצדד וסברת, נוכחו הפאנים ססובו, וישאר הוא בקבוצ'. ואצד
 הצאת מצד יוצ' לו. כי בקב' ר' סירקאולן מלע אקב' וחוקר בעבר של אלה מלע הנקבזות
 והטעמים, תסברו בקרות כרקוס ורצמים; אלא מה אצלם, ואמתות ההקדד, היא וזה אל
 הנצרות, ור' צדד גמון אקצרת. וצילסה המאירות והבהירות, ראות ומראות, פה מארה
 ומקצרת, ולס תפלה ותפארת.

אמתות

ס' 156 אמנת אל ל דברו רשאל' רבאפורט הנה נלבוז ריקס, והשירות אל הנקבז
 ונאערו הנה מקסן הקראים ילא אבצדע נבדקת המנה, אץ שלא היטיב אצלנות במה שלם ההלכה
 ל ראנה אזה, והמג רומים שלן היא אצלו רק סדרה אבד; ובעצד תמאב אמאם הינה מלש
 כי ציקר נבדק אמת, מאובדת הקראים הנפ' אפס או הקראים האאותרים לבימות, או אפוא
 לשלם, אצל או אבם האק אצלעט כאלה ז' אלו הקראים הקבועים, אלל גמון אלו עבר אקב
 ונקבז ל יעקב אצל אבד עבדות. ולשמן קע קבז בעהמ וביממ הרקעט, והרותק את עבד
 מצל ספרו הרקעט ומרתם. גם אז מטצמו, שלב/ המעלנו נקבזות חבילות, ומלן הראות כי א
 ביה לא ינטרכו או קמוטם ז' כי מצאום אז אמת קמוטם, להק נבזות מחולפתם הוא, והמ העל
 חולק ונתחומם, עד כי ל המלממס ההמ, מלממס באצל אהם ומלטרק' אהם ז' אלו הנקבזות כמאמותות
 עממה, היא מורלה אל קהות יעקב, הן ז' רבמס הן אקראים, וכמו אמתה לבימה (כפי כמנהג
 כפי האורה). אל נאמר לפטרנו או קמוטם, ככה סיומם הנקבזות ז' כי הכיב והנקבז הו
 לאמתות בימות וקבועים, ולא הפטרנו זה אזה. אמנת רק בקאור הותרה הפטרנו פצמנים רבות
 או באורי הרקעט ת'ל. באין ממס ומפלט מנו מנה, ברמותם כי מקבצדמס סקו פולוכ, וגם קב
 ל אלל נלו אמתות ופטרות אמ' רב ואמ' מצט, למ ופתרתק, וזה הוא מינסג' לטת קמוטם
 כבוצד אקרי בהמ וביטולתם, מראליותם עד המאותותם לקעט, ורואה גמ אמת פכרם
 אלו. ואן אמתות אמתות הנה, כי כן ברוץ ל כה חבשה הוולאות מ/ הלל, והתרתק מן הלל
 הוא כל אלל מל, ומלן או תפלה או הלל באצל יכרענה ההכרח הפטרק' אלו ז' מיראפת ומע
 פן בלימה אלו הפטר אמא וקרות אמא מה, תפלה ותפלה, ואל תמס' לנצת ממא מצד. אן א

(245)

(244) ובהם הם הנקבז האצורי או הבבלי, ע"ל. ולא זכר, כי אמית הסיעטת ההמ היתב ספרותה
 נקבזותה וטעמותה המ הנקבזות והטעמות (הטברעט), על המבוא של הניבאולן (עמ' 245)
 581 23
 (245) אצל אזה סיעטת ההלכה (מבוא אלהות האצורים) אצל אמתות סיעטתה נוכחי האורות
 582

אובות הנקב (אמר ב' מס' ז' ע' ס' פ"א, ואמר ג' מס' כ"ח ע"ב ס' ו') וכל אבות
הקראים (אמר ג' מן ס' א' והוא) או זכר מלג מלג הנקב ביד. ואל שאל זכר הנקב
והבדל שהוא רק בקצת הספרים והפירוש אשר הוא בגנני אסתוכים, בהלכות אבות
אחריו כל מצל פירוש, או מאלה אשר באו ויגר הרבה ואל הספיקה ומו הצט מחוק ואלו אמר
את הנקב הקראי שהוא מצל הספרים הפס, והפירוש מתקום ג' ציט. ואלה הם הפירוש אשר
מציאן מוצאן זה בנתיב אלה ובדמ' הדת, אמר על אלר לא יאבה אמר, כי מצדו בקבות חלית
מצילה הפירוש התפלות, אשר מצדו והפירוש שחורנין והפירוש צמירינס.

ג' 157 § הפירוש ההלכות מצד, אשר אחתהם אסברה בו וזה ובגוף החקירות מצד
תלפס ופירוש אמר ע"ה, שהיה להיה הנאמה, הן הפירוש אשר מציא בעקרון, ואשר אותו
הצדק סינסקצר הספרו אקטי קבאנות, ואשר הדין אמר רש"ל בספר האינות קדמא מתחיל
המות בפירוש, והצדק בעקרון ההס גמ סינסקצר קסבר וחזר אן הנקב האצו יאווה
אשר נאול בקרני צמח אצדן והפירוש אצדן יחד, והפירוש מהן ומאזה בדרה וילר
מהן סופרה מאלה על רצונה, באשר וראה וקין ונעבן כל העל של יג כל הפירושם לעתה
ופתול ביה גמ אולאסו גמ ג' ע"ס, גמ סינסקצר, ואחריו גמ אולאסו גמ בקרני מתחילת היראים
(החוקה השנית בדרך ו') הפירוש והפירוש. ואחריו כי הפירוש אמר הפירוש החקירות והפירוש
אמר בן אולאסו יחד, ותלפס מאלה על רצונה, אכל אצדן אצדן ביה אסטר, וחזרה ביה
והפירוש מתחילת הירוש וכי בעצד בן יחד נעבן מה טובה של אחר ואחר מהל, ומפירוש האמת
והאורה נראה אור. ובטוח אע בחלה, כי כל אופר נעבן ונעבן, ולפירוש הפירוש והפירוש, כי
הפירוש אסר האק, ופירוש בן ישרת. והפירוש, אמר נחזיק את הפירוש הפירוש, כי צדק הפירוש
מצילה חרש וחושב אשר חי אמת בנתיב אלה, ויש לו תורה ופירוש, אצדנס ומפירוש, ויש
קאוינס אן, ואולי הביאמת גמ אמת.

§ 158. מנאות הספרים

הספרים שהם הנקב של (צ' אצדן § 155), הוכיחו אצדן (אמר נחזיק אמת) על הפירוש הנקב
כיר קובץ תועת התלמוד ויצדו על מן קדום מנה נחכות הקדמת ספר הפירוש ארסג, והוא מן
החלופות, והסברה הערה תקבול ע'ה האה, אמר, כי תורה והפירוש החלופות
ספריהם הפירוש הנקב אצדנס שאל, ראיה ברורה כי כפר הוא מפירושם בנתיב אמת, והוא
באמתו ובאצדנס אצדן מנה קדום גמ החלופות, כי אמר אן, מה הפירוש החלופות
והפירושם אצדנס! ואל מל אמת כי אן אן הפירוש הפירושם אצדנס את הפירוש
והפירוש, כי אן מה כפר הפירוש, כי עתה הפירוש הפירוש הפירוש הפירוש הפירוש
התחברו ביניהם הפירוש ונעבן אצדן אצדן. הפירוש והפירוש אצדנס אצדנס
החלופות ונעבן אן סברא את ספריהם, נחזיק אצדנס רסג כי הוא הוא הנקב של הפירוש
אמר ספרים בקדמון בצדו הראשון הראשון ספרו אצדנס, כי אמר אצדן אצדנס הפירוש
ונעבן אן סברא הפירוש אצדנס הפירוש אצדן, והוא האצדן אכל אן אן הפירוש הפירוש אצדנס
אן אצדן אצדנס, הפירוש אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
הוא יתחיל עתה אצדן נחזיק, באמר, מה החלופות ונעבן אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
אל בנסד נחזיק, אמר אתה אצדן אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
נחזיק!! מה מוכח ברור, שהפירוש והפירוש אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
את ספריהם, היה אמת הפירוש אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
בו היו מתקנים הספרים הנקב אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
אן אצדן אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
הפירוש של הוא הקדום, הפירוש האצדני או הפירוש הוא הפירוש. אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
אצדן אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
בזמן יחד קדום אצדן אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס
ובאמת זה, על הפירוש הפירוש והפירוש אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס אצדנס

פירוש הפירוש
אצדנס אצדנס אצדנס
אצדנס אצדנס אצדנס

~~לסמט, הוא, מי הוא והאשר הרהיב הנפשו, ארבע מצות צדק מצדקה חסד, ונתן
 היות אברהם ונתן אברהם אברהם, והשתל אברהם את הניצוה על פני הכתובה, והסמט את
 הכתובה מאברהם, ואלו חשן ל צדק אברהם, ומשל הוהא את הנשן אדם החשן ל צדק הוא ה
 הסכה אר התליות אלז העצרת והמניחיהו אצליות הפחד הגה. על השאלות פאלה
 תצליתו תלכות ברורות, הפעילות הפעולות וכ"ל אשר הויאו את המולות, והרבה
 יקראו את החוקרים באמת: והקורא הנבון יבטח, אט החקירה בה אלוה, או ל
 שפאל: אמ ומצתי. וכו'.~~

§159. רשומה אחת הויא אמ פיר קאוון (ואמר שאותה מלא באה צסטאן כחיל הרות
 מבות הכנסת הנין אשר ארבעת) וכו': אנני שומי אמות, ילראו אברהם בן מ' למחה מצר
 ספרה האורות אחות גרי צדק כדור ניט קלעת אלק ויש מאות שטים ולמותם אלוותם היא
 שנת ארבעת ארבעת ושלש מאות ושלש מאות צינים אברהם אפר ממן שומן אחות הויא
 הציר מטרבא הויא שומי נשוא ראש משן מציר צדק (צ"ק קיב) 245) אברהם בזה ה
 הנשוא הכדור בעבר הציר ארבעה שנותם בשלותות ממת ארץ פרס ומבי ארמת ספדי
 מרות ונביאית וסמאניט קמועם ארבעות כדור ובעתם הויא אוססאן שמצות של קלון היא
 חאמאן ספר ומרה קמוון. ובהואי זמן הראוהו אן אחות בל ילראו הקהל גדול ובסופו
 כמה ספור מסעות ב"ה יהודה המגיה והבוצים שמה כ' מלה הנקרא היה הפארה
 הראשון נקודות וטעמים והקל ארבעים ארבע קריאת המקרא הפס. והקלית שומי
 אן ומאמ ומכחו. והצדקות הספור המה מאה מאה כי יקרו אן בערי המגיה מאה,
 והוסדות הן באור אברהם הסומאניט הויא צינים אן האמת וסמאן עילי ונתנה
 ה' אבות בתניט ארבעים אמן. — אחר הבהרימ פאלה בא שט ספר ארץ האו הויא
 ארבעים, המתתו: אט יהודה בן מלה הנקרא מנחם בן עזרה הנקרא אילי פתח: נ
 (גבס הארבעים שנת. 1841, 33 מיל והטון ח"א צד 135) והפדוססקטוס אן פתח
 ארבעים סא 1845 צד 6. 246. והנב זה פיר קאוון מציר האב"צ המגיה (להבאמ
 אמצה 155) כי זה יהודה בן מלה הנקרא כמה בערו קלעת אלק ושלש מאות

245. בן מצאתי מורה בהקורות ומאורות הקראנים (צד 116), והפארה הגארת הוות צדקת,
 שכן כתבו הצאנים יש לעמוד תחת א, ומזה שיעור אט שיעור אט את
 השר והאליססק ארבע אברהם זה משלן, וסמאן שאין התעלף הגה מהנהה. ד"ל 155

מלה
 הויא
 ארבע

246. את הרשומה הגארת הצדקות מסי קונת ומאורות הקראנים (שם). יען כי הפוסה נאק"ן
 הספר זה ע"ש מה שהגיה צדק פצת הנקרא ר' אברהם פיר קאוון המוצאה, קפולת
 הספר ק"ה אפלו ספר נפס, כ"ש מאין הבהרות שם. והמא ארבעות קמה אט את
 הספר מהפארה בן מלה הנקרא, נאק"ן כי הנקרא אלו אמת בקרית הפאנים, ואות
 הצדקות מנחם הנ"ל (שנת ת"א, חפ"א אנה, צד 135) וכו': פתח כמה הנשוא סוף
 ספר ומרה נשן משן הציר בצדקות. וכו': אט יהודה בן מלה הנקרא מנחם בן
 והודה הנקרא אילי פתח מלכות השלמי אשר ארבע שט הפארה אילי פתח שט הויא
 מאן ילראו שט שטני שמצן אן וקרת מלכות אשר שטני ילראו אילי פתח שט שטני
 שומאון ומתנה אלוה הויא חבור ומהו הויא חבור והרא הויא הויא חבור הויא חבור

אט אתה מתגבי ציר ארבעים על שפת פנים הפארה, כמה אבאקטאר יאסט חפלות
 אשר מלח היל בריות החם אן קריות הבהר הוהלות אילי קרבי קאצא (ותקרא את ברתו
 האנושאן משן גארת מספר למנה), וצדק הוסק ארבעים כ פתח אברהם פיר קאוון וכו'
 דין ארבעה אלה יט אציר בצדקות בארץ הכרונים ושלש מאה ספר ומרה כ' אלוה יל
 משן, והסמאן פתח הפס הנה. (המצות קלון).
 2) ר"ל בנות ארבע מלא בספר מיל קרני (צד 227), אט מלא את היל ספר טכניט אט עבר

אבות לומרן היא לנתן ז"ל ס"ד אהרן (247), והנה עברו מן נהגה בן מלה הנקרא עב
אברהם בן אמה שנת נשט הכרז ניס של אמות ושמעט (שעת שנת 248) ויש

מבינה גנות בע ראובן וגו' ותם מנהל גנות (2) למנאסר והוליקם למ ואלמנ נפולין
פע ל ארץ המדבר עד טינת, וקלוגי משוטט (3) בארץ גאותם והתחלף בגו' ות
המבינה המולכות דרצ מלכות ישאל ונהגה גנות נר ושלט ליצאו לצדרת אמות
מער יתם המלחמת שמרון וקלוגה בן השלף אמו הראלסן אלא הוציל כי מאה סלח
ותפלסמ חייס למנאסר קדם ארבו את שמרון ושלחם אפלט גולה ארצו מה י אהרן
מל אמהם ונהו למ עד ימי כמביס בן כרש השלף ע"ה והוא הטה ארס חסד
בהחלצת אמתה חולטת עם בע מבי היותם קרובים ארץ השיטנים אהלמט עם
תמידיא המלכה אקרוס בן אביו אמנה, והתחברם על חילוטתה תפלוה בחינה
והיאמה אפס כמביס מלכס ונהרקה קדם אביו ונכנס את ארצה ויקרס ממנה
אחונה ארס ושלט בם נפיקם וילובו קלונס וקחו ישאל ומבי הלבנים ממלחמה נש
וטפס ורכשם ונתפלסו למ הכורשן להלם אפס כרשן למ נג ושלט ובסולאטס
ובאונטאט שבמ ונקראמה כריס, וקסאז היהוצים (4) אשר בצבו (5) ובצור
על ימי השיטנים שלטימט ומלוטים (6) מקלוגה אער מטרכא הולטת צור מקורי אביו
גנות טיטוס, וקמואי אער מולדת פה שומכי צור מלכות בר ושלמה מבי שרון (7)
תמינית ומלכות האפון כוסבורי הפרסני אף ושלט אמות אקונטם, הקדמט דה ספר
המרה אמר מרדכי התבר בן שמעון שקלח חכרות יצן ידנה אהמות בו הוא ומבי
עד צולט סוין טוב אמר ע"ה.

(אבות)

אמה דער קולר מלין על אבות הרשומה אשר מצא החכם כי יכקאנות (הוא)
אבן רש"י) הסוף ספר המרה וכו' הנה רבו הוצרות חפלות אשר לא מל אהרן
מה שאמ יופצת מקורות הצדעט ומן הספור ים האויט בנבואי קבל, הטי אונג
ושמא. כאשר הגה למנאסר עזרת השיטנים משמרון לא מלאמ קליט מקום אלו
ישאל בקשו עזר אחיהם בע נהגה במלחמה ההיא, גם לא לנהיג שלף אמו בן
נקרא גלוגה, ושהוא ואחרים עמו יצאו לצדרת אחיהם בע ישאל אלא הוציל, כי
תפלט חייס למנאסר והוליקם הגולה, ואין לקח בעקרים האמה מבי כותב אמר
בעדן אף שנה מנין המלחמה, ההיות שלפ הכותבים הקובעים או שנתקו מנהיג ואל
הוציל קום? כמון כותבי קורות הצדעט או הוצ יצא ממצאן שהלף קמבי ושלף אלו
עם טומידי (הסעות קרא אותה תמידיא) מלכת הלטינים אקרוס בן אביו פנפרי מנין
ואין יוצ דאמ הכותב המאוחר הזה? עזר דבר למ עזר ספרו על נט השיטנים, ואמ
ננות כי שיטנים לפי כונתם היוו מלחמה מל השלף פהרין, הנה או
ופצא ולא שמעמ ממצאן במבינה ההיא עזר שלמה ספרו, גם דבר הטענות
המלך הפרסי כוסרו, ובפי הנראה היה בצדעט אומלל (248) כסרו. מן השלף
המלה נראה הצדעט מלין אסוף בכ"ז הרשומה ההיא, ול עזר שלא ימצאו ראות
קרורות אקורות ממקום אחר אסעז בהן את המסופר בה, ושאר המכתב הפוא המנה
הבכרים הולח מאומטין ובלח בחוינים, ולח בהה במבדגת הספר, ודכ"ה
אכסס ע"ה הפוס טופס הרשומה המלחמה כבי אצור אה הנבונטין ולוט ציונים אלו
מלך ברך אבא סממנטה: ע"ה הח' יג'.

הוא

ויצא עזה מטעם הדין והדין, לבינת לבס' אוסף הומוני נמצא בזה נקודות וטעמים, והוא צדק
מאד וחמשים שנה אפס הקודמת צען קצת הרבנים, ונמצא זה בתי הקראות (247). אמנם עזה או
בצמח מאנה מן נקודת תבדד הרשמה הזאת? אכן אמרנו וממה אנוח אפיקראון מוצאה, בתחיל
עזת אפיקרא את הפחוט הזה, ואין צד לבדו. הוא יאמר (המ"ד המ"ג להבא אמצע 155\$)
כי מוצא על ראש תלמוד האות **אָנְיִי הַהֲרִיִּדָה בְּזַן כַּנְעַנְיָה הַנְּקִדָּן בְּזַן קִדְרָה הַגְּבוּר**
הנקודות האחרונות של הקבילות; ואשריון נחט' למה, שאמר וי' : **אֲנִי כִּי הַבּוֹנֵה שֶׁמֶת אֶת הַ**
הַתְּקוּבוֹת הַתַּעֲרֵב הַמִּלּוּחֵי הַאֲוֶה אֲרֻמוֹ לְהַתְּקוּבוֹת הַהֶן הַמִּתְּנֵן וְלִבְנוֹת הֶן הַמִּצְאֵת אֵבִיז מֵהַ הַתְּקוּבָה מִגְּרִי
וְכוּ' וְאֵשֶׁת הַתְּקוּבָה אֵלֶי וְהוֹבֵד הַמִּגְרֵה תֵּאָר בּוֹ אֶת אֵבִיז וְגַם הֵיטָם מִגְּרִי (250). י. לְאֻמוֹ לְהוֹדֵה מִיֵּשֶׁב

נאל בקר שאות הח' ישר על אודות שם ספרו, ואנחת מסיף על זה גם השמות סוכרס
ואובאט, ופבר קוד האה בקרמ את הרשמה השנייה.

(247) אבריאה לברקרי פינקראון מתאמת עם אנורה לברשמה לטעמ. ויבט פינקראון לברקריסדו
אבה זכרון שם הפקל בין אבריאה ובין אנורה קר"א שטע, ואת אלר המסוכריים קורין אמר הקריאה,
אף בהוסוף עזה קר"א שטע, שמה עם מלך הנצורה; ופה בלך הפקריים.

(248) צאו וצאו בין רש"י אפס הרשמה הזאת, ארש"י אמצע (147\$) כי דין של מאה או מאשט
שנפ אפס את המעט הראשון עבר גדול וברב מאה, ונתלוות בהר סיני. ראשי רבקות אפס
ישאל. המלאו התקוב אפס ל ישרא, והיות מהפ כל תפולת נבנה, ישאל, ונצטחו המעטאים מוחן
בה ישאל, קדון מאה או מאשט שנה, ותלמד עם למה, ואמרן שהוא מהר חוכה. ואי אתר קודם
התקבולות והטעמים האמת הקראות, או נצטחו שמו אף לא אפסיתו גם אתר, עיבור נותר מלש אמות
נשומט שנה! אמנם זה סוף! האם גם הפקריים צלוח נשא, עז מה קר הפסאות!!

(249) ונפק עין/גימוריה והלאי קאן איהא אקאן מילת ד"א תק"ט עז ד"א תק"ט (כפי צמח עז וסבר
הבאות), או מילת ד"א תק"ט עז ד"א תק"ט (כפי שהוא אפסמ בספר הקלה והראב"ד), ג' לשון
ומלה, כמו שפסל אפסמ באותות רש"י אפסמ וכו' הרב"ד בספר הפקריה החד השלש, על
קאונט, או מילת ד"א תק"ט עז שנה ד"א תק"ט וכו', והוכחת גדול חוקרי קדושות אפסמ וכו'
רש"י כהן כפאטרט (בכור השטט תק"ט, מילת רביח נח/כל השדון הצדד 24, וכפי חמה
ה', מכתב ו' אות ד'). עין זה מלך מילת ד"א תפ"ד, כמו שהיא פינקראון מאגרת תלכות
בזה השאלה/הצד אפסמ הפקרי (הקודות ומילת הקראים, היטע עין/היטע מוסד בתי הפקריים,
ע"פ 208), ואפי זה כתיבה הקודמת בתי הרבנים הפחוט בין אמצע מן ארבעים שנה עז
אמצע מן חמשים שנה, והיא היתר אתר מילת ד"א תק"ט. וטעם הקראי הפסאות לברקריים
(ווינ' ב' 16) באמרו שם שמה קילת ד"א ת' (ואולי חסרות שם השלמות), וכן טעם ספרים
באמרו (של הקודות ומילת הקראים לב 140) לבינת ד"א תק"ט 1547 אפסמ היה עין/
ב' מילת שנה, שכן אכן מי שאמר שמה קילת ד"א תפ"ד, ולא מי שאמר לסי' מאחורי הרבנים
אפס ד"א תק"ט. וטעמו האמריים עין/טעם בתי הקראות ושא הפו ולא נבראו הקראים הצואן
עז עין/טעם הקראים, עיפרין חמה, ה' (שם שם זאות' ט'). וצ' אמצע 147\$.

(250) ה' מ' פינקראון בזה שם התורה גורתי ריה אקרא מוצא התקבולות הפא/ומות מן הקבילות מן המזמות,
אצות התקוב הספר, והוא על שם טכרה אפס, המכונה בלשון מצרית. וכן תלמי המכתב און,
וש' בראש ספר הקוב אפסמ הקודם האחר או הקבילות בקדמותן לכן שם השם הקוב הפסן ובין הפקריים

- 1. ונצטחו חמ"ח כיהו עני בה"א (ה' כ').
- 2. צ' אפסמ.
- 3. צ' אפס.
- 4. אבוי ספק טעמים קראים (המצדק ה' מ'). כן הוא האמת, טעמים קראים הפאטארי הוא סוף
ההומוני הצדדי.
- 5. צ' אפס, כפי שהתבוננת היתר צדדי מילת. וכה בלש
ה' מ' אפסמ.
- 6. צ' אפסמ.
- 7. מבוני Schiwar (המצדק ה' מ').

השמות הרבים הנה בשם, אחותם הם ישראל. ואזו הוה חס קראים והוא רב, אה, או לא היה סוף
 על דבריהם, והנה חולקם קרב מה, או לא היה סוף דבריו, והיה אומר מפורש וקבואי לשם פולחן
 או הקראים, או אחותם הקראים, או אחותם הם ישראל הקראים, כל אלן להוא, את לשם הקראים
 ויהי מוכר, אחר שהוא רבם שנות מאת. נעלם הפורעין שהוא רבם ונעו רבם (253). והנה הנה
 אמרה מל ספק לשם שנתו זה היה רבם כמותו.

אחיות מה שהתעל אצלי שנתן בעל קבוצה האחרים, שאחיו כ' מלה הנקרא היה הפארה הנצילן
 וכו'. או שהתעל קבוצת הקראים (הבאר שהיה וכן הוה קראים), ותפיה כותי הפארה, הממלא,
 לשם לשנתו הקראים מקדושים עם אחיות אחרות (פירקאון) אתה מוכי, ע' הפארה (251) ה
 בעל קבוצה או קבוצה, תחת פל מלא והתן הפעל ממלא, כדוצר הפארה אצל קרא ספריו, ו
 או לבוא אחרף את מלה הנקרא הפוא, והפועל בשם הפארה, קבוצה, לבן האמת מלא (254).

(253) הראב"ד בספר תקיפה (קרוק סופר) אחר: שאמר אובא קהוות ישראל שהיו סופר וכו' ע' נפר
 אובא שהיו סופרים כדרייט לנתקער, ונסף מוכרם שח ספר ארם חסבאי הנלא כ' ויחוק אר
 שפרוט והפועל לבוא על בוצת (?) בוצת רבנות וכל צדו וכליות קבוצה מבל בשם תלמידי
 חכמים והפועל מלא, שאריותם על בוצת (?) בוצת רבנות: "פירקאון" הפעל פלו לצאת
 סרה הקבוצה הפארה הפוא, או אכל שהיה הפועל או ראיות אסמך בקראו (כ' אבאר
 בזה ה' או יענה כו), אפס חק כי כ' יענה האבן הנה וישה הליה או ה' אבן הפועל ה
 הנבוא (שמהו ע'): אמר לא תאמינ כי לא תאמנ" (קרא"ה 116). ועד כמה מלא פירקאון
 זה, הוא תבאה, כי לא הפיל, כי לא האמת זה היו מוכי כדרייט וצאט על בוצת רבנות,
 כי צדקה או הפיה ר' ג' הפארה הוה. אצל מן תמס ממלות הפארייט עם אלו או צדקה חק ערן
 מאה שנה) צדקה ויכות ספרו זה בין התור ואחר מוכרם (אך אמר או לקחו חק אמל), ולא הפיה
 משנת הפועל ויכותי כלה, אצל בסופם קרא הפועל את ל בוצת התור מוכרם, והתועך
 כל כוה המצוה בוצת רבנות, ואחר הפארות הפועל והשליח מלא פלו הפארות הפועל אצל
 לשם התור אכלו, והוא הפארה או ז' וקחתו אומר אבאר ויכותו, מזה מחלסת ליבד
 ר' הוה הרור ונסף להנה על בוצת ודת הרבם וכו'. ואלר קבד דמן פויכות הפוא ולנת
 ר' ונתק (כדורי מא סל מ') מוכי ליבד ר' הוה ליבד הפועל קרא עליו המוכר הכדורי את
 בוצת הרבנות, ושלמך הפועל הפוא נכוח בקראו הפועל אצל לשם הפועל כל ספרו זה. ומהו
 וצאט מהמלך הפוא להתקנה וקרא בוצת הרבנות עם הפועל לשלם דוב נעלם הפארייט את
 השלם אחרתם כ', למורה, בעד צדו רמון שניט. ומה נאמר, ואנחם כהר מלאא הפועל מלך
 הכדורייט לבתם ארם חסבאי הפועל שאר אבותו הפועל צדקה קרא ארוב מחכמי ישראל ונתק
 ארם כסף והנה ויפלו או ארבעה וצדרייט ושלמה ותלמוד וכו'. ע"כ, הפועל הנה וכתב
 בשנת ר' תלמוד או ר' תלמוד, אמר עם דוב הנלא מצד ויכותי מלשנת שנה. ומהמלך צדקה
 לקרא חכמי ישראל ארם או נתק והפועל והתלמוד עם הפועל נוסף להליכ ארם חסבאי וילקו ארם
 מחכמי הפועל צדקה מוכיטם, וכלם עם צדקה ונסף הפועל עם צדקה מוכיטם. מן אבוי אקותהם
 עם אחיו אחרותם על בוצת רבנות הפועל כדוצר הפועל חסף הפועל. והנה ארם מלה
 צדקים נאמטם, ר' הוה, הראב"ד הפועל נוסף, ואת לשם יחסין פירקאון אחרת הפועל פלו מחונן
 הנה פירקאון הקבוצה כל אורחות וברות צדקה, וכל זאת היה ראוי לתפלה ז' אה מ' זה ה
 קבוצתו, קבוצתו, המעלם והממלאו, והפועל אחרתם, רוח רצון מוכיטם, ווא התעל אסו.
 ונאמר וי' מוכרם.

(254) וכו' ארם קבוצתו פלו הפועל הפועל השנים, כותם אצל הפועל חסבאי הפועל, אמר לא נחמו את חק וי'
 קבוצתו אצל חסבאי, ושלם ארם חסבאי הפועל, כל מלה זה קרא הפועל ארם חסבאי מאחר בוצת ה
 (א' ואל תלמד מארם מלה ויכותי איה ורצו. כי הויכותי הפועל ראוייט הפועל קרא כל פולחן
 עם ואלן, לא כל ויכותי המלך הכדורי והתור, הינח הפועל.

לקר כזה אכס האילי המלך, אמנם בצדו, כי זהו צלמינו ותצל שמינו, קא אלו חכמים ירושלמיים,
 והביאו צדקת את התקנה הנה, והענין כי אומדן וקמ הסודות הירושלמיים! אשר צ"כ ההלכה
 הילכה אומרת, כי אחרי אלך יבצ הלכות הנה מהתקנה הסקרה הקדומה הנה העוסקים האחרת
 הכדורים, וראה או יבצ את מצלה השלוחים החכמים הירושלמיים הארבעת הדברים, סדר
 צדו הלכות, אונקלוס, סולרוא, וקפא, לנקד ספרי היהודים השוכלים בהן, בתקנה ה
 הטורה הנה, וקפד אבצתי"ב סידקאון (256), להסדורים ההם שנקדו והשפיעו החכמים
 ההם, הנה בתורה המקדים ומוטעמים בתקנה האלעי או הקבלי, והשלוחים ההם מתקד את
 התקדוה והשפיעים ההם, ונקדו ונטעמום בתקנה הסקרה, הוא אבצתי, הצדקו להתקנה
 והשפיעים ההם אלך מלאו השלוחים הירושלמיים אצל אנלי קדיש היו מואברת וקראים, כי
 להתקד מלך ההלכה, וההיות השלוחים ההם רבנים, אצל השפיעים, וילוחו את התקנה הקדומה
 והתקנה תחת, ~~השפיעים ההם את התקנה אלך אצל אנלי קדיש~~, והצדק א
 אברהם מן שמה הנה אלא, ולא יבצ מי הוא אמי התקנה האלעי ההוא אשר הרבנים נחטבו
 אחריו ויהצרוהו מקדוהו. צד כי קא אצד שוין, למ מלא את החיבור הזאת. האותם אפלו
 את התפלות והאות כי זה שפ"ה שמינו היה אילי שמו מלה התקנה, והוא קדוה את התקנה הנה
 מלה, ולאחר כי הצדקו והקל לתלמידיהם ומעבר קדוה התקנה אהם. אצל נפקחו צדו, ונפתחו
 או ל הפלואר אשר התפלא צד היות ההוא על אבותיו.

162. בבבוינת התקנה שמינו השפיעים אבצתי, כי זהו האילי מלה התקנה, והוא אלך קרא
 את התקנה האלעי, וצדקו אלהים אלהות קראוהו ראיות ארשמי, כי זהו מלה האילי קראו
 הנה, כי כל קדוה הקראים החרו התקנה ואל הרבנים, ומלה מורה מואברת סופרים מלה בין
 הקראים ובין הרבנים, כי כל בארץ כל אלה, המקום אלך מלאו את התקנה אלך מאסן, והכו
 ומתקדו, ונקדו ונטעמום את האחר תחתיו בתקדוה הקדומה ומתקדוה הקדומה והתקדוה אל
 וילוחו את התקנה האלעי או הקבלי תחתיו, וככה הנהירו אנלי בתחתיו אלוד דוקא את התקנה
 ההוא וזהו השפיעים קמ המה מחרו ומתקד את התקנה האלעי תחתיו, וילוחו את ה
 העצרה אלא זה אלך וסלומה החרו קדוה מלא, ומה הבד אלך אומ מניח צדק:

(256) כל היום ה' אהל"ה הספרו (ה"ה צ"ב 129) הנהרה ש"כ סידקאון המכ"ה הנ"ל (ש"ה ה' 4-5)
 אבבר הונו שמינו הספרים המקדים בתקנה האלעי או המדומה - הוא התקנה הקבלי - ו
 והשלוחים הנ"ל מתקדו התקנות השלוחות ונקדו הספרים בתקנה המצדדי הוא תקנה א"י או
 הטורה, והוסף למ האולן הספרה"ל וד"ל: קמ ישרא אלך קדוים יבצו תקנה וטעמים
 שהקאנו להם מפרס ומדי שמשל אאותות, אצל לא יבצ את אלך מתחת המואברת צד אלא
 השלוחים הירושלמיים והביאו צדקת התקנה והשפיעים לתקנה אנלי אצל ישרא וקדו אהם כל
 כ"ה ספרי הקדש צ"כ הליטה הנה וילן מכל תב"ש ה"ל"א וכו'. צ"ל. אה הכמה סידקאון
 את בקטיו אלה או המאמן צדקו להתקנה הסקרה הוא התקנה שלא כבר היה קיימת חכמי ה
 המלכה, אצל מלה את האלעי וילן והסקרה לתב"ש, מלך אנה כי כה היה צריך אצל...
 דאחריו הקדוה אהל"ה מהו הבין את אלך אפלו, וצ"כ טערה ואמר יצדקו הרבנים את התקנות
 השלוחות וקראים וזהו אפסיר השלוח מלך הרבנים ממה שחמדי (סנהדרין כ"א): והלוח
 אהדיטור (כונתני) כנה צדקתי: והוא אמץ ההלכה מהם, צ"ל. צ"כ ראיות מן סנהדרין ראה
 מ"ה ספרי היתום וכו' (ש"ה ה' ס"ד). ואל כבר הנחתם להתקנה האלעי הוא הקדוים
 המואברת ~~השפיעים~~ ואלוהוהו, ובאכמה אחריו בקדש הנה אמץ יהי קמ הוא חקד אלה
 המואברת כי התקנה שלא תמו הוא, צד כי קמ חכמי התלמוד לא יבצוהו. תב"ש ה"ה סידקאון
 מואברת הקדוה הנה, חדר קו מצדד מלך (ה"ה התקנה הכמות אמת 255). אצל לא יבצ
 סנהדרין מסודרת, וימתי קדוה הפלטי, בחקלו שהחכמים הירושלמיים הוצאו מן מכל תב"ש (צ"ל) ו
 בקדוה אבאצ"ה המגיד שם), ולא בתן הדקדים, כדכח אקלס חתן קמ את בקדי צדו בה הומו. אמנם
 התכנים ההם תב"ש מלך וילן הוצאו.

אין להוסיף

לפיכך נקראו ראשונים סופרים וכו' (קובץ א') ע"ג. (263).

§163. הדיבור הארוך בקרבן של בשר הרשימות, אמנם גם הלשון אסגולת או מלמד הוא, להיות
המאמר הכולל את כל דברי הקרבן וקרה מאד כי מן יבצא מקור **ב** המלשון או הקבול, או הולבו,
ומי המה אל החזיקו בו, ולכך הוזהר לחמה של אבותו, אלה הסגולת השן אפס החבל, ואלה אמרו החבל
אסור וסגולתו אפס השן להדיחמימי ממי עזאם ומלשון קבולות, וזכות אצות של הרשימות ההן
להבאם לן מתאמות לבקרו נהג. ואופן סתמות אלה את רצונה, והיות של אצות לבק, או אצה
קרב אהלן חבל הדין (או לא היה דולס בר מומכ כיו לומר 'הוא'), והיה יקרי מאד לאמר,
כי 'כורקאון' כל המקומות להבוא ובר של אבותן עצמם כה אפס כה, וא לאמא דניף אותן,
הקבולות אותן מלון משה נבין הן, וחלופי הקרבן בארבעה הן נלן להפסוף היה, ואמר קרב הוסי
רחק אחר, ומאחר אחר האופן אחר, הכל לפי צדן הטוב והרע שלטו בקרבן מלשון ונלמדותו אל
הצמיח אחר, או עזר ומ הער ניס הוא והתפסוף תמבולות אצות עצמו כנסתפק באורן או
כטופה ההפסוף. עז אצות האמונה הן באר רואיהן וקראיהן. באמרו, הפסוף יבוצה ההחלטות
הבאורן הוא מופת זמן, כי הוא רק המובאן ולא המופת (264). ע"כ טוב זכור היה בעצם אמר, כי
הוא עצמו לא הפין את הרשימות ההן, ול בקרבן הפס אלהם ערומ והלוי נהג, ואמתקלות אחר

(258) ונתן מאד כי אלה אל שמו קולו, ונאמן המלצה והרשימות ונתן סברו הרבסן. הנה המה
אל נקרא גם סברו הרבסן לקרבן הקרב האמרי והקבול אל אפס **ב** בני אהלן עזר
קראותם הפסוף, והפס הוא סברו הרבסן המוקדש הקרב ההוא. כפי מה שהוצע פתרון
המכשיל אל מן המלצה ה' ע"ג גמרא.

(259) ע"ג בהערה 5, וע"ג הפסע אברה כי נסי בר נח נקרא גם רב אחא, וע' אהלן ע"ג 206
וכ' 141 והערה 5. ואם רב אחא זה הוא הוא נסי בר נח, הנה והיו בקרבן מוציאים.

(260) הנה נראה שמי אלה אל החזיקו בקרב האמרי לקב מן אצלן של מלך נקבות ותלושי ה
הקראים של עצמם הצלון ופסן התחתן תחת אמת בני הקרבן והפסוף אצלי חבל מלן על
פס ונתן תחת, כיו אצלן בקרב הפסוף, והנה זה ראיה אסור עצת רש"י (ז"ל ע"ג א), והוא
אל בקרב האמרי ע"ג 164) עצמם הצלון הוא הקרב האמרי, ופסן התחתן הוא הפסוף, וע"ג.

(261) חת' גרסין בספרו דה"ו אבות וברא (ח"ה, הערה 17, ע"ג 164) חת' גרסין בפתקני הקרב
הוא כעצמם, מלשון הקרב, ולמה קרה הרבה: הא', שלא שתימלן הקראים על הפסוף הקרבן
ההוא אמת הפסוף זה ולא לקב הפס, אלא גם אמת ההפסוף אל נחויסין ולא נחויסין זה קרה, ובר
מלמא שהר"ב ע"ג עצמם שהקרב נתן מלה מסינ, הכל זאת כיה ובפתקני הקרב ובפתקני
הפסוף מין, וע"ג מ"ג בספרו הנה וכו' (ע"ג מ"ג) וע"ג מ"ג אמלה (ע"ג 164) ז' ואין תקדוק וק אהלן

בקר מקולן. אמ הפסוף הפסוף ואתן אמת תחתן, או אמת קבול ואצות גבר אבר של
יבא לבי קרולו, והפסוף קצמו נפאר כיו שהפסוף אלא אפס של אמת, ומה המין הקרבן
עורוהין ונפין ובאפסן, אלא לא הפסוף חבלה, שלא הפסוף אלא הפסוף ע"ג כה. הנה, שהיה או אמר
ב' ד' הקרב, פסן שתימלן הקראים הפסוף אבא אוקרה הפסוף בקר חבל של היה אצות מין, ע'
הפסוף הקרבן הנה, לפי מה שהפין גרסין, מות בנקודייהם מותרת אמרי, והיה או אמר: מתן
הקרב הפסוף ונחמין הוא אמרו וכו'. וע"ג. אלא על כן הורו הפסוף הפסוף, מתקם הקרב הפסוף
הקרב והפסוף. לתקם אמת שלטו. הקרב הפסוף הקרב הפסוף הפסוף.

(262) ע' חבל מלשון ע"ג של או של הרבה מאות וקולו מאד. וע"ג סבר הפסוף חבל אמת ר' נתן זה
(ר' נתן בר תכר. הפסוף חבלו, ר' נתן הפסוף הפסוף) בין תכר הפסוף של ע"ג התקף, ור"ל חלק א
אצותו הפסוף ע"ג תפסוף, וכו'.

(263) ובקרבן אלה הפסוף זה יסורו גם בקרבן הפסוף הפסוף (החוקר, אביסולתכר, הפסוף)
מ"ג ע"ג ע"ג 11, ובראון אפס אמת בקרבן הפסוף הפסוף הפסוף.

(264) כיו למלמא הוכחה כזאת ונלמדה נבי אמת מקבול רבסן, ע"ג הפסוף הפסוף, נהג האמריים להחלף הוא ה
המלמא, וחלה את הפסוף הפסוף הפסוף, ואם נבד כי גם הפסוף הפסוף הפסוף הפסוף הפסוף

הנה המה אל החזיקו בו, ולכך הוזהר לחמה של אבותו, אלה הסגולת השן אפס החבל, ואלה אמרו החבל

הנה המה אל החזיקו בו, ולכך הוזהר לחמה של אבותו, אלה הסגולת השן אפס החבל, ואלה אמרו החבל

הנה המה אל החזיקו בו, ולכך הוזהר לחמה של אבותו, אלה הסגולת השן אפס החבל, ואלה אמרו החבל

קיסט קסטים, מניין קסטים. ונינה יוכיח, אמר לא נבדקו החולשינין כן הוא! הגירה נצא אבותא דקיסטין
 אמר לא מבריק אלה מצאנו ולא כח, כי הרעין והבטון ולקוין לא אחת ולא שנים, את השקת קיסט האמת
 והנה אמת בדורה קפי חקרי קדושותה ההולכים אחרו קסין קסין וטעמו: וכאשר תפלא נסח לחלו
 ל קיסט או להתפלא בהתפלאם להסיר עטרת השובה מאת הנקדשין מאת אונסין אלו יתפלאו ל
 הבודד בלפניו, או גם קרוב צרכו וחלפו אקורות בית הקדש, הקדוה-עולם, והחוט השדרה א
 אשר רק החוט ירדוהו יתלו הרחי עד והקצרות צולטן, נאסח קסין כיון וכן, ולשון נפלא של
 זה, המלא בזיון את אשר קדש רחמינו. ואנשי הצניע בארץ, לא כן אנכי צמחי, לא אגיד
 אמר, לא אחזק מלפניו אלא אלהי דבור אדם כפי המקדשין הצמחים, אשר הם צמחים ל
 אגידה אמת, ולא אדם הולך אחרי ל חבל, אולם תועבא החקרת הנה את הנין אפילו.
 והנה ילפסו ולא אדם.

§/64 את הספור אם יהודה בן יליהו הנקרא צדוקי בן יהודה הנקרא וכו', כדור ה
 הכתוב אצלנו (השדרה 246). וקם את אשר הליג עליה ה' ישרה הצדקת עם אלהי הוולא:
 ולא אדם ה' ישר, אמרנו גם ה' קדשין כמו שהחוט את הרשימה מן אנכי שאתי אולם יבואו וכו'
 עד בחינתו והלשון אמן (ראה אצלנו §/59) אמארת צלמה חותם האמת והבדולח וכו' ל
 בקרינה נבאנים נאמנים ואמנים, כן הוא מחולט ואמר (ק"ה צב 11): אפס החוקר התחיל
 אש יהודה בן שמחה וכו' למשא מן השלם המעלה, ומסך מאת קדמי אלה מנין מאוחר אצל חפז
 אה קלי העצרת "צ"ו. ואצלנו עם הוורטיא האלה אל לא ראו את הרשימה צלמה בהובנה והגירה
 אצלנו קדשית, אמרנו גם זה האנשי ה' סינפקד מלא לך אלאות ה' סור קאון גם הוא ישר
 בה צדקא, גם אחרי חלף צדמו ראוהו וצדפסו החמה, ובה נאמר (ק"ה צב א"ה): והנה הרשימה ה
 הנמצאת בסוף ספר מורה המונח בהתעקד הניצור אשר תחלתו: אם יהודה בן יליהו הנקרא
 מצדו בן יהודה הנקרא וכו' לא אורל אמה לל צמנה חלוד גם קציע מאה כמו שמש אורה
 גם הח' ישרה ביון וכו', והאמת אש בקדשה הצלם בקדשה שומה ומצאת הנעשה ישר
 מאה, וכפיט אי אפשר אומר צלמה שהיא מצויה, ואם שהיבוס נבי סוסר קדמונ מאה,
 אמ הקול קול זעמן כניל הסקרה והפסול הנחמד הצי הצמנה מורקת גם כדאי מורק, ואין
 אצלן השוטם שלטן וצדק שמהלשונות שמאלקוחות הן מחק יוספון בן גוריון ומאור צמנים
 ונחמד בוד, ואין כאן המקום אצלנו "צ"ו. כדון זכר שלטת החכמים האלה, כי פטרונ
 מקור צדק את הספור שהוא, אף כי צדקו אלוסוף צדק אל סקרות ה' ישרה ואל מה שהוסף ה' ה
 סינפקד, שמה זה אקצ ארץ, אחרי שהחלפתו נאמנו גם באצד אפסמה להפטיקה הילוף
 הביאה את ה' סינפקד אמר, וכפיט אי אפשר אומר צלמה שהיא מצויה: לא יבד האמת
 הנה: כי הנטיה הנראית אלוסוף מאה איתה צדק צדקה נאמנה אקדמות, אמרנו המנה צדקה יורה
 ונפלאה אל פלאות מצילה הניעין ממעלה וחולדה, והצדקה כי אמן נפלא המואכרת הניוף חולדה.
 שסבר שצדק מקרה סדר שלט - ססר בדיון - שהיאל המיוסאנצי המצדתי ארלמות המצדק,
 ורבנות בקדוה חכמי הכימאל, והחולטמה אילן מין זקן מאה ינונים כדורים, ולוא הקלסין צמנים
 והן מלא החורו, כי צדקה נוסר אמה מקדש צדק ספרים שלטן אצדקים, ואולי היתפ נאמת
 דקמות החקרת צדק בוד אחרון זאלא ואסומההיאל את המספר והוא איה איה מגדולי החכמים
 וכי תכמות הגדולה הצדוקה והחכמה החכמת הכימאל הטובה שלו, הלאה גאון אצוים השלם את גולן,
 ויפא את הכוכב המתצה הנה מלמי שנים צד שאול תחטה, ואחפסרת מרגמתאיבא וחסמא, צד
 להמנין את מאסומ וקאומ. אלא כה קרה בימני אלה, בספר שלט, והתצה חכמי כימאל הוי,
 צד שלמה החותם לבהם את גילוס, אף כי לעיל אקרות כמה ברשימה קצרה ובקרת ה' סינפקד
 בקדשה שמה הצמנים המקדש בצמנה השלם וראו גופסה המכה. והנה צמנה שלטת והחכמים האלה
 על בקר החלם השלם מהרשימה, והוא ססר אם יהודה בן יליהו הנקרא וכו' הוא אתה רואה, וכן בעד רחמי
 את צדקת קדשין על אבות חנה הראשון, צד לבין אמר שהלמה ה' אצדק ברשימה הלאה
 במאמר ההוא אמרנו לאמור: מפאקן אצמאל בהורמנו מילגא ותתאיבא הורמנו: ואם אומר, אמר

את הקבוצות שקראו צבא ביומי בוגר קלטם קר נט קר ורינס (ובמזות צ"ט.) הוא נצח כי זמן אראלותמן
הקבוצות והולדות מן מעל קהל צדתי ולבואו, ונתפס לחוסרבי עם וללואמי מינס אצורה וקו' (הולד ט"ו, כ"ג)
ובני אסורים אלא קרול (צ"ר רפ"ד בקדשין), והנתיב אומר גם קינוי ~~לג' כ"א ק')~~ : והקבוצות לא מכל
ולראו המה כי אט מתוך האדרי וק' וצואתם היו נמינס ונכבאין מקהל צדתי ולראו. לא כן קר לבן
זמנת, קטו פטם ולראו למורנס, ולא יאמר להטם צדתי קרית" או קרי לבק' והרי זה מצלה מדייק א'
אלה או מצלה על קלו ~~הקבוצות~~ הנה י אמה והלביח רשעתם בקבר הנה.

הב' והביא אפסם לט תארי נינס (תלבוות-מטן הלעמ אטן מקל וצטן יבוצ), תארין הקאות.
ותארין היעשה, ונבדד לא הביא אפסם תארין התקנעוורת הברנינס? היתכן אמר? לא היה אבונינס
תארין וחתגייחורט? תארין תורתם הקבוצה צד ווט כצאמח ממנינס, היה מקולו אביספור (265).
ואחרי אלה היינט אצט כצאמח מכור הצבאין, ונת נתיבאין אמה ילי מחוקקין. היה תארינס מיוס
היינט אקו, והוא אופעא-מנינס, ואחרי אלה קנה לאמה בית-אלי החלום אמרת אהטן בית קבליט,
ואחרי אלה חרב קצוטת, מטח לחרבה, אהפנירט נאומת, אטצן נשנה או יי אהותמנהל אצואס
מטח ומקרה קבולו בין אטוב בין אפצדו שקרה אק, צד גמט אלוכות מטח, והלביחם הקואה
והלביח אצאמח, ומאכני הצמינס מושלמט מלומת, מטח ומלומתם, צד להסוף מטח ומכות
נין והוא תלבו' השטרות. ואיה אוסוא מקרה וחת קבולו ונכבאין תתניי ור עטם שלט, מלוקן
אילולו וגו' אלו אצל פלן, ובא לחסות תחת כנפי יי לבאות או אהוי לראו, ולא אונצל דברון
צואת היתן ~~הקבוצות~~ ואמ לא ממ הלעמ והתניי וחתם, ולא אפמות היה אהט אצלות תארינס
ואצלות ניסוב דתם וחת/ תורתם, וכמו גצלו המנינס והתחבאין תארין אהחוקקיהם, צד גמט
האמות אלה בקרו ~~הוא~~ או דתם, קבולו גלופת תארין שמת מחוקקין, אלה שאלו אלו תארין
אצתי הכנסת הקדמת הדת היה, ואין לא שאלו אלו הכוננים תארין ~~הקבוצות~~ ואמ גם את
הקבר הנה לא צלו, ולא אפמות היה אהט תארין אהטן שמת חוכיהם, כהנהגת אהות בימי
~~הבית הראשון, צד גמט וגו' מטח (266), ואלו הקבוצות שמת ואלו הקבוצות שמת~~
~~הקבוצות~~ ואין ותבן גיהיה צמ ואלו הקבוצות שמת וסוסות וסוסות קו' כ תארין צלמו אה כ'! הוא
תבאה, אהותם שהחליט תארינס כצמינס רבות, צד שמתו (ספרו בקבר פוסקא סג' ; וואחרי
שהו מטעם צמ ינאינס ממנינס וכ' באו אארן התחילו מוטם אבואתם וט' נכבאין הבית התחילו
מוטם אהטם וכ' חרה הבית התחילו מוטם אחר-אזכ' תקף צלופת צו השצדג התחילו
מוטם אצצדגטם וכ' "צ" (וע' בל התקוות לרשמת ההצדה. 265); והכל מצואת לא נ
נשארית קו' כ תארין כ' , כ בימי פניחותם, כ/ בימי קבולותם, כ/ בימי צטמ ומחובת, ומט
קבולו ומתין בגוים כצמ הכוננים או היה אהט כ תארין, צד שעות נשואם היה מוכח א'
אהשתמם בתארין קלות שמתן ותארין היעשה. אחר על אבוותם נבדד תב' אחר צה' היאות
כי השיות הנה השתמם התארינס אחרים וצדק תארין סאטו ונשאו אלה קלו כניסו יחסה!
האין זה ראיה כ' הריעמה הדאת לא שמתם שות ~~הקבוצות~~ נשית הכוננים המה! ומי אלה קאלה
השם התארינס נטם קוט אלאמתם, אלו הבאה ונדו חוללה.

הה' והמטן אלוות שומרון, התארין התבשה הנה, או אצמחבו מצואס, ורק יאוב קראי קרינס
הנהו, האתפארנס שהט אארן ההיז, מאד הקתופ שומרון, וכי היס או שמו הכולות הקואה מקבל, וקבל
מקין הבית-הלש לא היו בארן לראו, ולא נבדד ווא היה אהט חוק בל הנצלה היה, אטצן אקולו מצלפת
את-אלה קרה האמה האחרונה של הבית-הלש, ולתקלא על נבי דה חן הצדמ הצמינס המנינס, או אקולו

(265) רבות טופיה ב' אוידי קל אק סוד הבוכים בסיקתא דוסתמא אומר (שמות ט"א); קבוצה השליש, אצמח
גם לראו, בתולה היו מוטם, ולראו אלהם חדרו אממת חניינס וכ' וברי וו אקנה ליצאה מטח, כי צד
נשאת מנינס ממדיק אקולו לקנון הכול, ואין זכר אממן יעמה כל. וע' ספרו (קבוצה פוסקא סג') ומכילתא ב'
(פרשת בחבש השליש, ט"א), ונרובאין (יה' כ"א ה"א), וקלוס (רמז רצ"ג), ותתפלא.
(266) ראיה ב' הרבה בראש ס' נחמקאלו; וא' ע"ה כ"ה, כו' נרובאין נס, וא' כ' נחמקאלו א' ב' נ' אק' כ"ה נ' ב' א'

מסוימת לנחתם, ככתוב בספר אבותנו. ומה ואברהם בן אמה החדל קהותם לוח
 מאת בוב נפיל הכוזבים הרבנים, מה או לחלקן גלות שומרון אשר ל הרבנים יצא ובעקב
 ובעקבאר הארצות הקדומות והרוחקות לא יפצו עמם, ואין להם ביד צדו, קהותם איהוה
 והמנין, אשר זה הפלג עם צלחת הפלטים נחלו. ונפלאו על אבונם צד ימי לבקרהו און
 והופה. נניח להם מה שלא יפצו אמתם, לצלחת הפלטים קהותם אגבי וסביבותה שני
 להם תארין קהותם והוא גלות שומרון בימי הוציאת אלה, ומה שקראו קראו קריים תארונם
 דה, ה' גלות הוא תפוצה הפלטה, מה לנפליים אשר לא יפצו להם ביד עם גלות צלחת ה
 הפלטים, וקהותם קראו צלחת המנין והתפוצה מפני ראשי השלכות ותלמידיהם שבה
 וקראו להם מנהיגה והמנין, לא מצלחת הפלטים, ובה רחוק מהם, יצא שומרון מחוקת קהותם
 והתפוצה (סנהדרין ק"ו) אמן יצירת הפלטים צדעם לחזור, או לא, אמן יש להם חוק אצותם
 הבה, או לא, (צ' קהו ורובאנו, למ) וקהות הכוזבים על צדו גברת המנין והתפוצה. אין
 מלך והאמן, שקחו את תארין השלכות הפלטים, אשר לא מרמז קהו ומרמז, ובגלותם לא ה
 קהו אבותהם, ומה להם יאמר תארין גלות שומרון קהו יספיק להוכיח יו
 יצא. אבי הרשעה הקאת למותם מהקריים אותם צד. וכן לא יפלא צדו על המלכות
 למצא - ופני צדו ~~הוא~~, להפלא - כהוקאון בסוד היהודים - טלפוס בקראו - וצדו
 תארין גלות שומרון, צ' ספרו אלה זכרון.

והוא יצא אבות הרשעה הקאת למותם מהקריים אותם צד. וכן לא יפלא צדו על המלכות
 למצא - ופני צדו ~~הוא~~, להפלא - כהוקאון בסוד היהודים - טלפוס בקראו - וצדו
 תארין גלות שומרון, צ' ספרו אלה זכרון.

הו', תארין הפלטים היה אב מפורסם וקראו באומה! בימי שלמה המלך הוכרחה והוא
 ומצד אומה או צד. הפלטים? הן אב נצח שלא היה אב הכוזבים (מה לא נאמן) ונאמן
 אומה להם, הוא אמת מוכרתיים ואמר קהו תארין מאלה לקבל בתם, ואלה הפלטים הוא
 השתלשן בתארין השלכות, ואין זה או צד אומה אברהם בן אמה השלכות! ואמן נצח להכריז
 או קהוהו, בעבור שלא היה להם ביד עם אברהם בן אמה וקראו אצת הולנס, אב תפוח תתמוך
 בהוכחה הקדומה, מה להם עם תארין גלות שומרון, והמה לא גלו? ויחזק הנה עבן אלה
 לקה תארין השלכות (אף שלא יפצו לא את אברהם בן אמה הולנס) בעבור שלא הוציאו
 ובה מן היהודים קהו ובעקבא אשר מהם קהו המנין והתפוצה, מאז קהו את תארין
 גלות שומרון, מאלה אלה הם אותם גם את בתם לא יפצו. אמנם אמן נצח כי מצלה ה
 הפלטים הנהיגה היא ~~היא~~ ונצח אתם מקראי קריים, האומה להכוזבים קראים הו
 (וצד זה להשיבות צד אמורה בעצד 253), אב גם השלכות אברהם בן אמה קהוהו ה
 קצדו היה (מאזר או זה נצח נפלים), ואין זה מחסיאון תארין כמה אלה אחרי בעבור
 אברהם בן אמה קהו גלות שומרון וזה אפס חרמא 267), והמה נחמם להוכיח, להקראים או
 היו באב מאז גלות שומרון בימי המלך השלום, ואז יפצו את הפלטים השלום והאמן את חרמא
 ואין זה קהו תארין הפלטים הוא הוא תארין קהוהו, ואין להם צדו ביד. אב אמן נפלא היה
 המוצא - הממצא - רשמות באלה, ולכך הרבה הנה ראוי או לקרות; וגם לקה.

הו', אברהם בן אמה ובעקבא אמות ובעקבא אמות ובעקבא אמות. על ביד המלכה א
 אשר התפלא כהוקאון כי מצאה בסוד העובדים, ועל האבן חרות יצדוק סגרו פ"ג ואחר
 להיא מלכה קהות רהוה נחמם הסמך חדר אלה אברהם בן אמה, לנפטר בלנת ג"א תרמ"ג (כמס
 יצדוק סגרו), ואמר החוקר הפלא רשמות רשמות (כ"א ה', מכתב ה', צ"ב ס"א. אות
 לא נצח מנין הוא ביום סוד החלוקה למת היורה, ובפ ארצות אסיה חבזו ל הפל
 או שהובים כהוקר רח ולטרות. ה' מצת כהו סוקוס את ציור קהו, כמו אמת שפלא אפס
 חרמא גית של, ובפ חבזו אבב אומה הספרים (יצאן מאז צדעם סכ"ג), ובפ הקראים
 בעצמם, 268) הספרים החלוקים. והמספר היורה הנפלא (צ"ד ט') הוא רח ממוצג כהוק
 באמר נפלאו על הצדע, ובעת המספר הוא מורגן אצדו יחמם, לא שהיו מוצג כהו, יצא

267 צ' רש"ע (ט"ו) מה אומריהו וכו'. וצ' אחר צדעם (סכ"ג מאמריו הו"פ); וצ' הוכחה קהו
 268 אלה אשר לא יפצו מלכה הקראים אף רש"ע וסניצת, וצ' הוכחה הקדומה.

המשל ל הטקס (269) וכן מה המסד במקרה כמקרה אחרות ובהלך שלמא יהוסי תלמי חלום
 הגני פוס (ספברין 33:). וכל המספרים מסד צואן ופסא הם אכססה לאי או לשטרות או לחובן
 ה' (270). וספרו תערה שם מספיק לט מספר או מפרס מאותו, ורקם מסוקים צבא בתלמי
 צאורה בס"ד הנכס סוף ספר וחוסן בעד קראקא, וקצור הספר שם מאור, ואלמות המלמה
 נכסים ס"ד המספר פדטי הלשט כל פדטי ופרט"ק ר' שקט בזמן הוא היות קבאון המבד
 למורה איתרה, אולם מה חי האבורה האיטאית הרמאית וקלות ד"א תרפה, ובעה וקדאן ההוא
 נשכח כד שם אכספר דם מסד הלשט ממא (271), וכד ברדט במאמי על אנטומס ומי
 כי הרשמות אכספר שמת הילמרה באגרת רב לתימא און לבס' וחוסן, תכלן מספרות קאן
 ספק, וכפי השערה היות קרובה הן מ' לשואל שאם מניה על ספר וחוסן, והרשמות של רב
 לתימא הן כלן רק (שטרות 272). והנה נערה השנת אולף ר"ח לשטרות (מ"ג פכ"ד) והוא
 כפי תלמודא לערה ד"א תלמי, ואין מל אהאמן שכד קדאן מוקדס ארם לתימא כד ר' ל' שם
 והוא שנת הפסורה של ר' יצחק סגרי, כדו כד קאמן הדחוקה מאם מלכות בקל וא"נ,
 דמן המספר איתרה? וכן ארם את היתובים אילי שרימא אילי לא נלמדי ההם אים חכמ וספר
 הדת ההוא, את מסד הילמרה הילמט (הוא אד הן חכמים וספרים אילי ובהלך, מקום א
 ארם ויהו עבד הפאוסט על כמאות, ומהם לבקש נראה ומרה וחכמה לל ילדאן" עכ"ל.
 בדון שם בהוד הפאון המוקד הדנה של בדמו אלה יכוא קא ארשעה שלשט. הוא תכאן שאין הן ה
 הדמן לקדמות וקין הדמן לעברה בו האגרת הוקרה של הפאוסט האה והפן דה לתימא ור
 האו רק שם אחת להרשעה עבד מוקדמת ארם (הרשעה השנת ד"א תלמי, והאגרת קלות ד"א
 תלמי), ומה למדנו הילמרה הרשעה הדנות! עטור ר' שקט בזמן או עתה האה קילמות להבא
 עבד שהפאוסט ארם הילמרה הנה, והנה היא בארם מאטאית הדד ומת אצור מטכא הדחוקה שם
 בקרה ארץ קריט, וכד התפרסמה מאז שנת ד"א תרפ"ה עבד ד"א תלמי, עבד שהיתה לתלמי
 קבוצ אהיהובים ארם הקרבה (אמרות מנהג ארם בקל ארם נראה ומרה אל ילדאן
 לא נשאו הן), עבד שם ארם פדטי כששט שלשט מנהג אמע"פ קאן בהרשעה ארם כדו המד
 לשן ארם הפוסט המדינה, הרוחק מארם מטכא, למה מוטן היתובים אמת/ההוא ארם
 חסדאי הנשט שם וקדאן ארץ עבד - או - רחמן הלטיני, המופא והמבוא את - לרני מאכב

הוא ארץ (לדאן)

(269) אין אמת צרכים אחר דה. וכי גבע שם מלמא שם תשון איתרה (עבד הדמן שגמא הכותב)
 שלכ"ל המספר התלמודי ופאחריהם, לעתהו בו בלשחונתם הכתובהם וקדדרי ימפט, אז
 יאמן שם נכד התלמודי עבד ששט עבד ימיהם! וכי באערה ארם אחר יקב קדור את
 האומות אמת, אמת טענה איתרות, ולא ארם פיה או ארם אמת סבאן או ס"ד בקד שנת
 היות אמת עולה אמן וטאן או ארם, ולא טאן או ארם בקד קרבה בן וכן אריות צואן, ופי. וצ'
 (ע"ד שם) תמל ד"ה אמת אריות ארם וכו', ותפלא למספר הדנה להגד החת אריות צואן.
 אמת איתרה ארם עופרה (ספברין 33:). במלן וקלות תפוא או ימיהם, וזאת הצדק לשמא פדטי
 ביותם האור והיור, ודבר איתרה נשאר עבד המספר בקד ששט, אמ ארם המספר בספברין
 שם: בתלות או ספוס? למה או אמת כלה? ומא ארם מה ששט אמת, היות כ"ו או סבאן? וכן
 נני בשלן התנהג בספברין (שם).

(270) ד' ספרו ומכילתא וירמאמי וואקוס שרמאמי איתרה (הצדה 265).
 (271) תפבר הדנה אמת כל, בני כן אמתתן היכרה רח בקד ארם יספר ויחל דמן מה, ותלמי
 הוא בקד הנכד ומתלמי הן יומ יומ, ואין דה ילמי! אמנא ארם סבת התקא תלמי הילמרה
 קבאן ותלמי אמות עבד שסוף סוף דחה ארם ארם ל שאר התלמינים משלן, היות התפילסוף ה
 הפילוספיא של ארנסטו קרה הם ילדאן, ויראו ופחאן רצני ילדאן לבימים ההם, בן תפילסוף חלוא
 קאן אמות הקבמות הן הפס, ע"כ תקא התלמי וקדמות הצואן אמות הוא הוא התלמי קאן
 אקדום הפועני קאן אקדום האומנים קאן כל מקד וקאן עבד שהוא הוא יומים אמות
 התפל קאן קאן איתרה קאן קאן איתרה קאן קאן איתרה קאן קאן איתרה קאן קאן איתרה קאן
 (דה ד"א כ"ג ה"ד המבואי מספרו מארם צילמט) (כ"ד מארם הנה) הפס התנהג הילמרה
 קאן, ובחומ ארם התלמי פוס ארם המופא ארם כי הדנה יאיתרה על בדת אכס"ל)

הוא ארץ (לדאן)

400

מאני הארצות הבאות לחזר המלך אדונתו עד שרץ ז"ל תעלה זמן כתיבת המכתב אוסף זמן
 הכבודים כמעט לא נודע לא מן הכבודים ולא מן קרובים ואחריו כל כמה שאל ותראה סוף כמה תמו
 זמן לבד כמה כסף קודם עד חסן וי' קיבוץ הצלות כי הלום ע"י מי ולזמן את מכתבו המלך
 זמן הכבודים ההוא והוא לבט הטלחה קיבוץ ובארץ אלך קם ישאלו על קה בימים ההם זמן
 ההלחמה ואצ"כ הנה כבר ממת וללוח אף מכתב קל אא ארץ הכבודים וזה ר' לכתב זמן
 אשר לאו שם קין מאזני הטובים בארץ אלך אז מוצה אף קתל בארץ אלך קה וזה ר'
 חסדאי הנשיא והוא ר' לכתב איל פרטי ואשר לטות בתוארין הועדה אז הכתב עזר לרש אף
 הצדי הארצות הסמוכות לארץ אלך לט מולט עובדים והנה פתחוס פדחה לטות
 ההוא מלוי כנסים אא ארצות קרנים וכבודים וקמטרבא סמכו עלה שם וגמט וטוב
 עתקלה ונתפרסמה עד שארצות בן למחה שנת נשאל הכבודים אמר: הלא לנת איבול
 אופים ולבד מאות ושלש וארבעים ל' ציריה לפי המניין שבונין צדדין
 היהודים בעיר כזכרנו! האין רגלים אבדו לשהכות תחזין הועדה על המלכה
 הקדושה (יבחק סגרו פ"ג) הוא הוא הכותב את התוארין הנה עזמו ברביאמה לטות
 הזמן לטוב (במכתבו שם אותה) מופלא על דבר מכתב נכתב סגרו ואומר:
 היתבן כי המלך (הכבודי) שם מלא את מלך את מאמד ומדני (המלך ר' נתן סגרי) אא שם
 וחוק (וישג ארץ קרנים) ממת מן הוא והוא אשר אומת סר ומלמדת רק נבצר את-מס?
 או הנאמר כי ר' נתן הצטמו ללך לט? נשאל ואינה עתן עלה בן? וכו' ע"ל. ואז נודע כי
 עזר סגרי ארץ סגרי החבר אשר בא אא ארץ קרנים אא עזר סגרי הנהובין זולתה או שם קרי
 והוא הוא האיל אשר עלו אמר ר' לטוב כי הוא היות קדמון המוצע למונה ונערה והוא הוא ר'
 לכתב בזמנו הצטמו! מי הביאו קרנים? ואינה עתן בא קרנים? נשאל נא ישג"כ אשר שאלו
 אלה על דבר ר"י סגרי. ואפי' אא אלאן. כי בטות אפי' כי מה אשר הביא את ר"י סגרי ל
 שמה. הוא הוא אשר הביא זמן את ר"י בזמנו שם. אולי להצאות כי אז הוא הקדמון למונה
 ונערה והנה המלך הנה כד חרות על מכתב צחק סגרי קדמון לטות ארץ קרנים וינתן
 מן ק"י שיקדקדק או! ומי נגלה עשר מציל ר' לטוב וראה כי הנפלאות אלך זמנו ממת זמן
 אפי' האין הנפלא הנה והוא הצלה מאזני רוחות והם שומעים או ואלה אשר הביאו או את
 ר"י סגרי מארץ צפונים (סגרי הוא שם עזר שם ע' המכתב ה"א אות ה') ואל שמה נקרא סגרי
 הם כס אשר הביאו או זמן את ר"י בזמנו מארץ איטליא מנאסולי או מארצות אחר (ע' כי מותו

ימים רבים השתלשלו לעהם עתה קדמון אחר וזה קדמון לטות ארץ קרנים והוא הנהוב
 התקין וי' אלמנע הנה וי' מיתרם הנה וזה הוא לטות הרמקס (הכותב גיורלין פ"א הכ"ג): וכבר
 עבדו כל ישראל אמתה הקטן או לערה או אומות אכסנדריס וקדמון לטות ארץ קרנים ואלו הרמקס
 (הכותב קדמון לטות ה"ג וה' שטטה ונקה פ"ה ה"ג) עזר את לעהם ועזר עזר לטות ארץ קרנים לטות
 והוא תארין חרסן בית לט. והוא ע"כ סגרי עזרן (פ"א) חתם פ' מאן ואטק (מכתב ק"ג והוא) צ"א ו
 ותשוב אחרת הבית וקדמון לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים. והעצמים להם רק לעזרן
 אלה של אשר לט עזר הרמקס רק תארין לטות ארץ קרנים (ע' סוף סיפורו ומלכותו וקדמון לטות ארץ קרנים)
 ולצאת זה מלא את הרמקס קסברו וקסברו לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים
 הועדה שהוא לתקון האמונה על התאריכים האחרים עד כי נשאר לתוק הועדה.
 272) נשאר צדיק כי מנהגו תני דבר אמת לטות ארץ קרנים והוא שחפס מטמות אן הנה עזר לתארין ה
 הועדה והל רק לתארין לטות ארץ קרנים. אח"כ מצאת קסברו עזרן מאן (עזרן אי' לטות ארץ קרנים וקדמון לטות ארץ קרנים)
 שהעזר הוא עזרן ארץ קרנים. אלא כי הנה עזרן ארץ קרנים (תשובות הקאמנים סוף ק"ג וי' לטות ארץ קרנים)
 תכ"ט) לטות ארץ קרנים שחפס מטמות והנה עזרן ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים
 וי' לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים
 על דבר הרמקס להביאו לתאריכים לטות ארץ קרנים וקדמון לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים
 נבוקים ואכ"ל וי' מאזן עזרן כ"כ וכו' מאזני הנה עזרן ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים וי' לטות ארץ קרנים
 אפילו אז היה המלך ושמר הועדה.

276

ה' אצרת זה לב 86, ואצרת טו לב 97. ואת אשר חתפתי את ה' על מאמני הנוחות הבין מה
 זה אשר על ר"י סגרי חסון, וביאורו גם את אמתו צמון, ויטעמוהו קצו. (273) ואת ר' לבית ד'
 בזמנו הביאו לקבו, והנה אבדו עם הבית מוסד אל תו, מקו צדק כמקדו! אמת סגרי
 הקול שנתנו או מקום למ קבד החצו מות אשר לקראים, ר"ח לקדו מאמתו ואמתו עלו כ' ק'
 קלאו הנה (274) ואת ר' לבית דומון, אל' שגם קבדו שמו במרות הנזקת שם קל גלות צ'
 צדקהו אמ, ומת על מצבתו חרות אוצרו יצאק כ' רבוע הנה, וזה מסחה (בדמות הפלגות אשר
 באמת וכדון 99 צדק): גט צטו הנקדנים, אשר מתחתם חבת כנפי ולצר הדנים, כי אלהם
 שפס ד'ה זלפיו ונה זרני, וונצאק מאסיה ארזים, אשר סה נטמן אמת מחבורת מורסן ו
 ארשט, היצט 275) הלט כ' ז' לבית דומון אשר האק אצטו קיט סוק ובאצטין והיתק מאתו
 כבוד סה קיטת המסותת לפ"ק 276) ויט ס' מרחשון תנצק"ה! צ"כ. והנה זה פינדק און אומר
 (א"ק לב רכ"ד) להוא ר' לבית דומון, ומי יודע יותק ממת! וז' או כ' טצה בהנאו, ב' נאלו" ותת
 בזנו"ו שההוא ל' המחקרים פ"ס, ותת, בזנו"ו שחתם עלמו קר"ת של הקדמות החרזות
 אפיקולו א' נערה (צ"כ"ט ש"ב 98). ואולי חשב מקור השם הזה, ב' נאלו" ותק"ו וקל"ו. ו
 ול מי שפדא מוכח ובאין יבית מחולת העברה העאת מי חקרה! ויתנה בה א' דקנה אקל בחרות
 א' ליבה אקל שחרות.

נעצה הניח את העברות דונציקה אצטמ. הנפ ר' לוא"ר אמר אמ, כי ר' לבית דומון הוא
 הוותק קדמון המצד שהוא מונח אצטרה והוא הנה קיטת ד"א תרפ"ה י"ד זה סא און צדק מנג
 צוה כהוא א"ג הכודי (מאמר א' ס"ג - ג'ת) וז"ל: אמר החבר אלה קצת תאמרי הנביא של און'
 והבוצ און' הנה חבוש הצולק וכו' ושמ הצולק מאבא וצד צדק. אמר הכודי גם זה תמה אמ
 יש אצ"כט מן הדור הקדמות הצולק! אמר החבר בו און מונץ ואין הן יש נהבזים מחולקת
 מהוא וצד כ"ג. אמר הכודי וכמה אתם מונט היום? אמר החבר ארבע אפיט וחמש
 מאות, ופרטט מהואר בסדר החומש של וכו', ואנחמ קלא מן של הקדמותי מתלה וצד
 צדקה. אמר הכודי זה הפרט מרחוק המתלבק הרצה מן האב וכו' ל' של המונט רבני, ו
 והמין קרוב, אין הכזה והלקד וכו' עליו: צ"כ. הנה אל' אמ נחט שהחוק והחבר לבסדר
 הכודי שפסמ אקט רק מל, וכי מתקדו האמת הוא ר' יהודה הלוי שהיה חכם הראשון שהתא
 העשירית מהאלף החמישי, צדן מאתט שנה אחרי ר' לבית דומון. קל גאת האל נמלא כ' זה
 ר' יהודה הלוי האמון כייכבר קיטת ת"ק אאלף החמישי וצד קבט או הרה, ממ ושראו אצירה
 צד כ' ממ הביא ראיה ארבוש הצולק (וי' כודי שם ס"ה), ואילו אהיה מצד או הבקר ה
 הדור השב א' היה סותן בער ככה כנה - חבוש הצולק - על מלצנת קצת ראל' כנה אשר אמ
 וצד אמ כשאר רבון מונאו. וראה זה מה שבאר ה'ל אונר נחמד (שם ס"ה י"ה) וז"ל, בו אמ

273) מנהמת היא וצ' צלט וצלות חרות יצדוק סגרי פ"ג. ובספרו אבט זכרון שם סגרי הו"ב.
 והוא טצות הדסוס, כ' אמר אי סירקאון הצמון, ובהיותו הוא א' וצלה הביק און/ 272 אמר
 ר' שם קבדו באקט זכרון, ואמ הוא הו"ב הוא א' ומה מספרו. א"ס. וצ' כ"ט שם בסוף הערת.
 וקצת המנהג הנהא (272 צלט) מנהג סגריית, ורק השם הזה אקבו צלוה, ואון כאן א' שם הצמון,
 אף א' שנת מות. וכן במנהג סגרי און בה רק מלצנת האות הנ"ל, מבלי ל' שח ותפלה, אף א' ל'
 וד' ול' וט. כנהוא העברות שפסמל ושלמתרה. ומה היתק מחלפות החרש החורות הנה קאפסמל
 זה נצמה מצט ל' תי, ואון ומקדו הפלא ורסניר החיש התן אזי בעז הנה נתק בעקדמות.
 274) אמרות ל' מל' החבר החזק המלצה' וכמה הקראות (כודי ומאמר א' א' ואלא).
 275) כ' הוא בחות ק"ל שם אצטרה הין השטין, תקון החורות אשר טצד זיבג צלוה. וכן אורי קאון.
 276) סוכה על מה שנקב אצלה על זה, ישפ"ל וזה יר יט" הצולה אמסר תפ"כ (ושם היופקד) (א"ק
 לב רכ"ד) שנת תפ"כ. וט, בזנו"ו. ותקן באוח הסצות לב 222 בזנו"ו! וא' וצ' כ' מצאמה תומס
 בזנו"ו כמו שכתבת) ומספר האופסמ הוא ארבעה, ואומה הוסף קמול' לקב העברות, וטצה החורות
 מלה סגרי אמה שהפ"ג, פ"ג" ותת, פ"ק" (וי' כ"ט שם און ג'). ומי יבין מי הוא החורה, א' ותמה על טצד
 גאת.

(עמ' 273)
 (עמ' 274)
 (עמ' 275)
 (עמ' 276)

מוטק, כיוון אין אן מען אחר גומט. והחלקון הנה מפורט וקוני הוא אן ומורגן אן בן אחר
 צד שאם מוטק בו כל שטרותם וצטרותם ואם יפול בו או קבול ואם לכתה. ואן קין שם וכו' אל
 נפוק אבן גנה מצואם או הלוט גור ואם הלוט מקוט וכו' שהיה הלוט שוכטם עם ונתפדו
 בגלות ראשון ולש וכו' בשעת הצואת אין באן מחלוקת מפני רגילותם ולקור בשם הכל בספור
 ומי הלשן 'צ'ל. ובסוף סי' ה' נכתב על אור נחמה וכו' הלשן לשאר מילה וצד צד
 המ יבוצין ע"ה ספרו הנפלאות כמה צד מילואת מלכים ע"ה קטן בנת המקבל הראשון
 ונתן צדו וצ' ע"ה שני גלות ונתן צדו בנת שם ואח"כ נותן התנאים והאסוראין
 והקאותם ואח"כ התחיל העטן הנה להיות נענף כל ישרא' (ה' קובץ) הנו מוטק אן
 ונקרא חספון הפטרות והתחילו אומ העטן בה' (ס' וכו' בג') אלוהים ד' מאות ע"ה אלוהים
 מקרי הרמק"ט פכ"ה (ס' וכו' בג' ה"ה) מה' אלוהים ע"ה צדו נפלאות. גם בקרי נפלאות
 אבצמ החל העטן אלוהים אחריו הקאותם, וסוף הקאותם הוא יבצמ אלוהים רה הוא קאון ישרא'
 בסוף המאה השמונת אלוהים החמשי. ואן זה אמר החק"ט על שנת ד' ונתן על העטן מקראות
 הצואת בו אמ מוטק כל שטרותם וצטרותם וכו', והנה צד של מאות שנת אמר זה אמר
 רק לשטרות! אכן בקרי על אור נחמה נפלאות, אמר מה נענף על בקרי הכוזב רשול"ה
 והאמת הנפ הפלאה הזאת אינה על רשול"ה אלא על ר"ה הנו ע"ה. צדו אמר
 מוכרתיק אמר שאן כונת הפונד"ק על יבצמ. שנת הלשן מאז קריאת הצואת ע"ה
 העטן שהוא יבצמ בו, שכל יבצמ אומ מקון מחלוקת, אכן או לקרא את העטן שהוא
 להיות אחרין הלשן אן, וכן אמת רואים שא היה אחרין הלשן אן, או קובץ מילה
 רב ע"ה וא אחריו צד אחר הקאותם ונתן קודם נפלאות גם רשול"ה מהלשן, וכל
 חסא חסא כי לא הצער את זה. עכ"ה העטן אלוהים יבצמ השלות אלוהים קן שנתה השנת
 ד' אלוהים כאלו הוא נפון כאומה זה כער, הוא בקרי מאז ז' וכו' מאז עומט פ' כ"ה
 מאמר קינף. וכו' נכתב דוב (חלק ראשון שנת תש"ה לאלף הריבוי ואכו').

הוא כיוון המ

הח' ישי העטן אנון אחים היהובנים! מה זה אחים היהובנים! האם היו או אחים
 יהובנים ~~היהובנים היהובנים היהובנים~~ האנון אחרים אחרים! אכ"ה או וזה! ואז
 הוא קראי ואלה לבטרכא רבשן, וקראת אחים היהובנים מבני גרבי שוק או אפס הכבוד
 והסתאמת (סאליראן), או אהפ"ן שהיה הוא רבש ואלה לבטרכא קראים, וקראת כנה
 הסצמ שבטבת, הנה אשאלם מה זה שחוש קראי בכתבו רשונה שאינה מגצת אבתהקראות
 או הרבמת הכרעת, אחרין הכרעת? וכן אהפ"ן או שחוש רבש העטן כנה אחרין הקראתם
 הזות בא אחר אפסו מלך גדול בא אומר גיובאל הוא, מאמת מלך נפלאות!
 ה"ה, אחים היהובנים! ואלה הוא אומר, אחים הם ישראל. אוף בין מלך הוא.
 ואל הקראת אצות מה שגו"ה צדו קאון בהיותם בהאגיסטון כפר קאצא או חוק מבצמ
 שהיהובנים שהיו שם מיות עזאן אז היו על דתהרבשן. וכי שוחים מקבלו אז ונסונו ופסותם
 אבת הרבמת, קרעמקאלה, וקרעמ קאלו רק אינה פכטיק, וקרעמ או קבולו כל, ואת אלה
 קבולת, חרסו וקבולו כמ קראים דרן גנזי (!) כי מצואם או שמש בעינת האור שם קראתם
 שם בעזי מקרא או שם קראתם. הספור הנה כשהוא אצמו אן אנומ אחרין אמתם, וזה
 אמר נאמר עליו כי הוא בקרי מאז מספרו, גם הוא אן יחשב אפיקורוס חלוה, ואם האוטון
 אלו וצדו מה על עבר, היהובנים! קם יבצמ! וכו' על מחוללה.

אן

הי' בעצור מטרבא! אטו מטרבא כולו עזא! מה זה אמר חר בעצור מטרבא
 ה' היהובנים בעצור ספר עזר מושק? ואן הו מוטק בארמת הכוזב קל! בעצור כמבוי-
 בארמת ה' היהובנים בעצור ספר עזר מושק? ואן הו מוטק בארמת הכוזב קל! בעצור כמבוי-
 ואן הו מוטק בעצור ספר עזר מושק? ואן הו מוטק בארמת הכוזב קל! בעצור כמבוי-
 מנירין שם בעצור ספר עזר מושק? ואן הו מוטק בארמת הכוזב קל! בעצור כמבוי-
 זה שנת באן שם בעצור מטרבא אמר אן זה בקרי עזר מושק ואל עזר ספרו, ואל עזר
 הנה שם בעצור מושק הוא ואמ"ן עבר כמ רשומת, ואל בעצור ספרו, ואל עזר מושק, ואל

הצור סברה שהוא מן...! צדק את הצדקנים, ותפיל בזה שם סכל איננה! האם אין זה רק וקבל
 את הקורא!
 ה"ג) לפי המן לשון אחות היהודים קציר עטרה"ל. האחר הזה לו הוא מיוחס, ואינן
 רק מצלה גיפן, בדי הרבות סמטס ופלטס. ההנהגה הצדקנים, ואין לא יחסל אמו יו אחרי
 צלות הנהי.

ה"ה) האם שותי נפלא ראל מלך צמור לוקר ואבונת בוג הנפלא הנדרי בקבר הבת לחוקה
שאותה בשנות וכו'? אנה הוא את ל הסבור הנה משותי נפלא ראל מלך וכו' האם והקול
 הדין בלעגם והתניב לו מות נפלא הוא? האם את הבקר הנה כדו תניב לו בו קירור העלן
 מאה, צד כי לא הסתפק קדוה מן תארין אחוה. והלחמם קלעס, ותארין גלות שושון ותארין ה
 הילכרה! ומה חסדן לא תפצרת הוא השלוחים הנלוכים ההם הצלן הדין, ואפלאן אין ל דין!
 ואם לסקת הוא השלוחים ההם הסברה קם את שוחות זאת. אלא, מה עשיתם זה אנה? וכו'
 השלוחות הבלעגם קדמה את השלוחות לאחרונה צד שתיה אלה קרעצתה! וכו' מפס שבאו הלדס
 אל הבינה, יתפל בכתובים קם וזית? ומה עשיתם היתה אל על המלך רועית, אפוא סהורים
 שיהיו הצל ספיר וקרקעית! ומה עשיתם היות נפלא ראל מלך וכו' ושלוחות אחרים אן
 שמחה מאת בוד הנפלא? והן ל צורך הרשעה הוא והבניצא סבור המסעות של הנהגה ה
 המגיה וההפצרה למקו משה הקדש הנה הנהגה הראשון נקודות וטעמים והקל ותלמידים
אבידת קריאת המקרא הקם, ומה לו אבצת מה שקרה בבית אבולן הנפלא בצרת לאות ממה
 הבקורות שלוחות, שבאו אף אלו שלוחי רוסיא! וקבר הבת לחקירה! הוא וכו' כי בה יהא
 שותי נפלא והתלפן רשמות קולן בוצת!! ואם לא נראה בקבר זה רק פספסו מלך, כדו ל
 והר צמם את אף והקורא הספורים מרעילים רגלי נפשו, צד שילכת מאקד את הרשעה צ
 עצמה אם יש אשון בה ונאמנה הנה, אחרי מלא וראות בה. תארין בועס, שותי מאות
 שומת, את אלה שלח נפלא ראל מלך וכדו קבר הבת לחקירה, ואת זה שלח הנפלא ה
 הכדור אפס ומבי לקמת סדו תלך קבועים, וצד נפלא בה שלוחות ארלות שומת, כדו ל.
 רוסיא, מסברה, סרס, ומבי, ושמות צדנים שומת, סדר, מטרבא, צולס היא אוסכאן.
 שולן היא ולאמבן, ושמות אנשים שועס, אחרים אן שמה, בוג הנפלא, יהודה המגיה, משה
 ה הקדש, ושל נפלאים, נפלא הכדונים, ונפלא ראל מלך, ושל מוש שלוחים, שולן נפלא הכדונים,
 ושלוחי נפלא ראל מלך, קם אחות היהודים, קם אחות בה נפלא, הופך לה הקורא כי לא
 יאמין אל האותות והמופתים הקבועים והנאמנים האלה? אלו הו הוא צד סעס אף יצד
 פסן וצמרת כח הרשעה ואותותה ומופתה של פסות!! בקוסטא, דיינפא דיינמורה וצד
 וצל כגון בא שער, אחנא קראנא, דיינפא, בוחני חמי, ואלא חמי יוש ונחמי, מאי אהע או שעה
 קראותה ודיינפא דיינמורה?!

ה"ו) נפלא ראל מלך מה זה אשר בחר השלוח הנה בתולדות חובות, צד שניצח
 להאורנים רחוקים; ראש = רוס - אנה, מלך = מסכ - הנה? כפי אשר באר לו הסוקו קרעס
 הספרו צ"ב. וני סל אנה אמר; רוסיא ומסקא! ואם תפס לשן הסמך שביתוקא (א"ה) ק
 ש, ג' ז' א' (א), האם שם כותב נפלא ראל מלך. מלכו. מוצד נרה צלן השלוח ווא דר קם את
 ומאן. ולשון הסמך, כי בן אמראש הוא רוסיא, כושך הוא כוסקבא, הוא כסה וצבל

צ"ג) ומה שהלח הנה לקוח מלשון הסמך (יתקרא) א"ה. ושבת את הקבועים (שם א"ה, ב' ז' א"ה).
 וצד ראה צד כמה היא יתקרא אלה בשלוח הדין הרחוק, החסלם רק בחפלות רחוקות, כי
 בן יש האורנים תבל כושך דתירם הם תבל לסק, כוסקבה, רוסיס, וכי אבות אבות
 של תבל לסק וכל כוסקבה סחרו את לור בועי הנפלא ותקרא (כ"ו י"ג). והנפלא הנה כדו
 ראה את קבועותה, ולפס צולנס מתלו חנה כי נעמ חותם מאן תישן וכו' (צ"ב א"ה, כ"ו א"ה).
 וצ"א אין קבועים שלוחות מלך ומאן, ועל באור נה"ל (הראשית שם), ואנכא.

ההנהגה הצדקנים

770

הוא תבלטך אשר גם הוא אחת מארצות רוססיה הגדולה (ע' הצדעה 227) אבל מה נעשה
 וצדק לא הוליס הבכור גם על שנת אלה ראש משך אס ה' רוססיה ועסקהא. וצדק כי הסגור
~~הוא~~ אך קבועים אשר היום הבכור וס ההם נכסס הוולונר שנת תקצ"ט, והנעלה הזאת
 הנעלה - ובתוך האור הנעלה - קצת תכא. לא והתאם הזמנס ^{הוא} וחסא. כי ה
 הנעלה הזאת לא הנעלה אסר הארץ דאקיסט/מולנאה, אסר הארץ קבועים נעלה, ומשך
 הנעלה הנעלה. וצדק כי ר' פתחה בסבובו קרא ותכר הוולונר קסס מארץ
 משך, א"כ הפולניס קס משך (כי מארץ ססר כל הנה משך הוולונר) ולא תהיה ^{הוולונר}
 זאת קרסמה, תפי שמה ושמה! אפס, הנעלה יול אהרנר כי לא יצד הסבוב ר' פתחה
 על כל נכס האסונה.

הו"ר, עיצור נוק "ע' הנעלה הצדעה 245 מארץ ס"ט, ועוב הוא קיוב. וצדק וצדק
 האם שוחיו קיוב מסרו בקרובתם כרעם וצדק הנעלה, והכרע הנעלה היה כרעם כרעם וקול
 רוני, צדק שנתחף קיוב וצוק! הוא הסתהם בהר צמו, והסתהם הוא קיוב הנעלה ולא
 צוק, וארץ זה סערה אברהם סן שמחה שוחיו בוב הנעלה אסר שמש מהם הסערה קרורה קיוב
 וכרעם ברשמות אסר כרעה ~~הוולונר~~ ^{הוולונר} ווא רוניות צוק ונתת קיוב! א"כ יכר הנעלה אסר
 ארץ אסר, ורעה והגדול העשן, קרואו כי השוחיו הנה וצדק גם מארץ, כי יש אסר יקול
 ארץ צוק ווא סערה על ארץ, כי ^{הוולונר} ~~הוולונר~~ ^{הוולונר} והנה תגלה תרמיים.
 הו"ר, ארת סרס ועבר ארמת סברו ומרות נפואים וכרעם קבועים. מארץ אסר
 כי הארמת סרס ועבר נעלה מקורניס אסרני תנך קבועים! ווא יצדק אסר נעלה אסר יקול
 צדק שוחיו אסר סברניס רבניס חבליס. ומרץ יכר אסר את השמש הקבועים. ווא קול אסר
 וצדק הנעלה כי סערה שח את שוחיו אהר' ועם היה ונעלה את אסר רעה, אפס כי אסר אסר היה
 הנעלה את הנעלה מנעלה את אסר מנעלה.

וארץ אסר
 מסרו כרעם
 אסר הנעלה
 הוולונר
 ס"ט אסר
 ווא יכר
 אסר הנעלה
 אסר אסר
 אסר אסר
 אסר אסר

הו"ר, מתנך קבועים וקרואו כצדק מה וקרואו כצדק וקרא ותנך קבועים. האם
 לא יושבו אסר גם חבליס כסו ישמש וקבועים! ווא היה אומר, ואוצר סברו הנעלה, אסר היה
 אסר הבכור והנעלה על הצדעה, הסבבר מנעלה גם צדקה, מארץ ארץ חתהניס רעה סברניס
 צדקהניס וקבועים, ומאס מאס נכרו העתות. אבל כי ישח חלק או נעלה ארמת סברניס ישמש
 וקבועים הצדעה הקרואו זה לא שמש ולא ראניס ווא יצדק. א"כ נכס הנעלה הרשמות
 הצדעה גם הבכור הנה.

וארץ אסר
 מסרו כרעם
 אסר הנעלה
 הוולונר
 ס"ט אסר
 ווא יכר
 אסר הנעלה
 אסר אסר
 אסר אסר

הו"ר, נעלה אסרניס שמש גם קלסן הוא חמאן סבר ומרה קבועים והוא אסר
 הראוהו או וכו" מה או אסר או אסרניס הוא אסרניס, שמש גם קלסן וכו', מה או אסרניס
 שמש הבכור הנה ואיסרה שמש! הקלעה היה או אסרניס: והוא אסרניס הנעלה חמאן הראו או אחת
 גם ושרא סבר ומרה קבועים וקססו כרעם וכו'. קרואו אסר (ו, וד): והסר יראה בברניס!
 ונעלה אסרניס לא ישח בקרוו קוב סל.

הו"ר, הראוהו או אחת אסרניס שמש גם קלסן הוא חמאן סבר ומרה קבועים והוא אסר
 תפוס הקורואניס האסר והאסרניס הנעלה כי אחת הנעלה, אחרו להבכר עליו נעלה ק
 בברניס וקרואו אסרניס. ווא יצדק הנעלה או הנעלה, כי אסר לא יאמינ אסרניס הנעלה כי אחת
 מונוניס, ואין ומצות כרעם קרואו אסרניס אסר אסרניס כרעם כוונאי מנעלה.
 הו"ר, הנעלה הראוהו: כפר טרעס הנעלה, שהשמש בסעל בדה והנעלה בקר הוא
 וק מברך הקראניס, על 1/50 והצדעה 251. אסרניס הוא אסרניס.

הו"ר, הנעלה הראוהו: כפר טרעס הנעלה, שהשמש בסעל בדה והנעלה בקר הוא
 וק מברך הקראניס, על 1/50 והצדעה 251. אסרניס הוא אסרניס.
 הנעלה אברהם סן שמחה צדקו של אסרניס ומשמש שנה, ראה אסרניס 1/59. ואחרו אסרניס
 משך שמש רעות כאלה, יאמר אברהם סן שמחה, הוולונר או האמת!! צדוק כאלה יצדק
 שוחיו נעלה! ווא הצדעה צדוק כאלה אסרניס מוולונר צדוק, האסר או צדוק ווא אסרניס אסרניס
 הקימת על סל. הסברו ההוא אסרניס אסרניס, שהשמש בסעל בדה והנעלה בקר הוא
 תפוס את אסרניס שחיה הו"ר, אסרניס קרואו הסניס ונעלה אסרניס, אסרניס קרואו זה.

ה' ארצות הנה אגרוהם, וכל זאת לאמר כי התעבבה הזאת מן ארבי שלום אמונ וכלא אקרתי וכו'
צד בחינת וקטן אתן נאמנת ואחרת, ובה הוא העצבות הזאת שהצד זה אקרתי מן שמה
השלות על הסוד שהוא אמר! אהה, הכספרים רבו מקרית וחוקרית ונתיק קבולותיה!
הכ"א, זכות רגן/על זה של אמות נאמנת ונתיק לך צדו ונאך כתב והואה התורה
הנה את ספרו, ונתן אחרו צדו שמי רבות כאזה, הוא אקרתי מן שמה אולי חניס כראו
לשית נשא, ונתן כי זכות רגן/על! מאין נצד כי והואה התורה הזו היה אולי לביקר תמים ה
קבורותו! הוא מפי כתיבו וספרו! הוא לא אלו המנונה על מן הצדן, ונאך או בהקדן או בחוסן ה
הואה, כי זה והואה קדו האמונ ונתן ונאך שם מן/ה הלאה הראלונת והעלונת? ! האין אלה העלה
סל ארז לא נצד והנהר הקדו!

אהה הן צ"א מראות נאמנת שהזאת הרשימה הזאת, המראות כי אין בה או ליהיה ולא
דקרב, אין בה שער אכן, שערות לחור, וכל זאת נאמנ לרצות היא, וכל סתן טהרה היה אכן, ונתן
נסוה נא ארשימה השלמה, ונראה גם אותה ונצד נא מה/הוא?

275 הרשימה השלמה היא היא אשר העתקתה ונצדה 16/1, תחלתה: השלמות והחניס
היכונלונת וכו' צ"ל. על דבר אמת הרשימה הזאת הקיזו ה' ארצות צד נאמן וצדו הקדו
שהוא שנה מאה, ובה נאמר (כפי מה שהעתיק בדבריו והואה הלאה לב 129): החניס
הוא צד שראה הצדן הכ"ו ה' (הוא הרשימה שאותו נצדו חניס) הוא צדו

הבהר להתעבבה הזאת ונאמנ וקדמה מאה (שם) צ"ל. הכ"ו ה' הוא הרשימה שנהר אפי
זה, שאומנ נצדו על אבזונה צדו. שם הוא העקום שניתן מספרו לא ה' פונקצד שם נאמנ
הרשימה הזאת, והוא הקטנו קדמות לב נצד מאה אמשא על חקד קדו ונצדו על קצטן
לנתיק קדמות לקד כזאת, צד שמיט חנוה סוד ותפוררנה כל החקירות הקדמות ליהיאו
אם חוקרתן כמותו ראיות מספרים וספרים אשר אומנ לא זכרן אראותם הקדמות כי ארז על
ה' ארצות אז מלן אסמון הכו אלה, על מי נסמון! אהבו אהבו חוקרים נאמנ, ומי נהוא למ
תחורתם! הית החקירה הנאמנ צדו אפסו וצדו נתיקן! וכל פקד כזה ראו מן אקדו/
קינות בר קיסוק (מק כ"ה), אמר הארזים נפלה להבת, מה נצלו אינודו קיר! אונתן הקדו
הואה, מה נצלו בן רקק! הנה שוקל נפלה חנה, מה נצלו מי קדים! הן אומנ הספר הקדו
קדמות צדו קדו ונצדו, ואז מנאמ מהצדוהו הפהו בקד נאמנ מה מנאמ? הפהו!
החניס פונקצד אשר ארצות שמה צדו הקדו, הוא העלמו צדו כתיבו הסטו, ובה נאמר:
278): ואז אור אכד על הרשימה הפהו נתיקת אליו כן מסאת תאריחה אפך (ע' א"ג

הת' ש"ד הכה מכתב יד) וה' מנה הצד/העלמו כי מה או פה בסוף ספר רגן והנהר
נצדו שד ארז לראיתיה הקדוה כפי האסדר צ"ל. זאת היא צדוה החניס
פונקצד על התעבבה הזאת שהיא נענה וקדמה מאה!! השאית ונתיק צדוה
הטוה נצימה וצדוה כזאת! אהה, אהבה האמונה מההקדו, ססו אמונ מנתיק
בקרו תימונ, אמר בקד כזה וכל אמת מפי מהקר וכותב בה' נפלה כמותו.
והנה מה שהיאו ה' פונקצד מהח' ש"ד על בקד אפך, הוא הכיח חנה מחמת ה
ומיגנת מכתב יד אור מן, בהקדו שם על בקד נווק מכתב, נתיק סנארו ס"ג! ואמר סוק
הרשימה פ"ג ר"ן סרט קדו וכו' נראה ג"כ כזה, ונות צדו כחוטצה. אז מנה ההקדו נה
אזו הקדמות מן/ה סרט קדו אקטן וכו' צ"ל, ונצדו הוא האמת אליו אמה מהסומנ ה
המקדמים המנאמ או להרשימה הזאת לשלמה צדו הנהר נצדוה אומנ מאה. אמנ סואת
ה' פונקצד, מה או פה בסוף ספר רגן? אומנ הוכחה שאין אלהיה עליו, כי כן מלן אומנ

278) בסוף דבריו על בקד הרשימה הזאת, קרב השלם מאמר השם ה' ארצות, והוא קרב ידו
דבריו המנומנ האלה אשר נצדוה על בקד ה' פונקצד כל אומנה על בקד אמת
לשם וקדמותו, צ"ל.

#

צונו, שאם תמצא בקמח סוף ספר תנ"ך, וכן כי תל"ף ההם היו מתקנים ומוטצנים אבן
 רגל כרבה המאה השלישי והגדול אחרון כי התקדשות ומוטצנים ההם מיד השלמות
 החכמים הנרואמיין האו. והם הטעמים והתקדשות לתקן הסופרים הנרואמיין, אולם האו הולך
 מהתקדשות והטעמים והתקדשות לנבא ההם בטרם האו השלמות הפס: ואף לא האו הפס
 מלא זבצרו ונחב הבקרים ברי אגה כרבים. וזבצרו היטב, כי הסרת בליאת התוא קדוק
 אלה הוא אחר ודווקא גדול, הכל זאת, כי צד לא נמצא סומא תלג מנהקרים, אלא אין השלמות
 או שאלו, אף הדוק עלים אלה הולג סלוה אצד. ואלוה אלו מפורסם, אדניסל, אף אמ נעמ
 אחר זה הדוק: אמנ אמ נעמא גם סימנס אחרים מוכיחי הנמץ, סימנס לאי אפטר אדמוס
 או הקל ולא הקורה, אף הכל כחמ נקל כעל גם הפסאו הגד, והנה מסף על הדחקות הפס.
 ומה אצלה. הכל רמס אלה את האל הנחלג מלא גניסל, והשאוה או את כאלו נבון עמו. והם
 אבאון לה, עזר רואות בה, אחרי הבחינה והבדיקה ודוילת התן עלות, אמנס הקוצנס אמנס
 גמאון המכאונים ומרצנס אנקמותה וקמתה, ומחליבת אותה לצבירה אמנס מאה, כאלו
 הצעמ ראיה כי תמו מלכה. ועצמסיה חלו צמתה מרמס זו ומה. והם אצרכם אלה הקדמ
 והמה, ולפוטו:

הא', הוא על זלזול הרשעה הגלות זכה נראה ומננה נעמד, לבנות תל"ף (אסתמא
 לאף החמנה, מה לא היה או אלמוס האופים מננה) נמצאו חכמים רבנים, לסקרו את האשלות
 כפי אהלים את הקראים או חוק הרבנים, כמצלה הקראים בהיות אהם פרוסוקניס (אסוה
 מקראים) צ' א"ף צד טו, טז). ואנוי אז אורף אלהמין ביה כזה קלום אופי. הרבנים אף אז הולך
 בצדיות תשל ולא אור בקראים) צ' אדמוס, כמאט אין בין ואין הלכה שאין הפס מתוקרת בין הקדמוס
 ומשרין לט אמנות או אמ אהתפ, ולג אמנס או אק נקמ, וכן בת האחות ואחי האחות והם
 הורה מאה, אף הן צדיות גמורות אצרת הקראים. אף אמנתרסנס, ואין קדושלן תפסלן הפס
 וכי יקח אלו אלה. והא אחיו אקל את אחותה, והא האק אקל את אמ האחות, אצצמ
 אמנח הרבנים הקדושלן קדושלן גמורים הם, והרי הן ארוסות מוחסות, והא עלעל (בעלן אלו
 סופרין בילראו אמ גוש עלות) חייב סקילה, והוא המוא מהמה גמור הוא ממור. ולצד
 הקראים הקדושלן או תפלו הפס, ואין לבינות גם, כמסמיות הפס, והא עליוה לטור, ומנליקת
 כי יקח ותלפ בשם, הקטמ כלרנים כל הכסרים לביוללו. וכן אצממ, אלו כחפיה או
 אלה, וצמד עלו רוח רצה וכסד במורת מלה ופנקאנים, וצמד עמרות אכרעס, או אהמ
 ביה, אצ' לטמא גלראו הוא, ואמא אלת אלו גמורה והא עלוה היה אלסטו חתק, וקלה
 אמורנים, ולצרת הקראים הוא נפטר לא גט וגינה כבין אמננה (אדרת אופו או' אלוה
 גלויים סדר גיש פה, וכן בסקו אמ הקראים הקדמוס או) אכרעס (הולע יו, א') ואלס
 במעל אמננה! (בין מסרל הקרא! האף אין זאת קראים!?) וכן... וכן... וכן...
 ואין אמון אהרבנים נחשלו חבל מחוסל להליבס אלוהס, ובהס ובמחוסל הקראים ההס
 הנס אמורנס אצמנס, והמנזר איסורו איסור עלום, ואין יבואט הקהל אהס? ואף עלות
 שנה בשמנס רא' (סו ר"ב) כל היסא גלא אהתק חלל אמורות לא חוילינין, והחוסן אלו אקל
 א, בלובס אצרת הרבנים, הכל זאת לא אבויגה על בצום זאת אמר אחר, הן אצממ
 אמנח הרבנים, הנבה ל צד לא טבלה כביננה בתקופה כיר הן ארהצנס סאה, צדוין היא ה
 הצתה. אף אמ תכחן את הלה בולף אמנות, ואפי נבול עלוה ל אמנות לבעלות הרי הוא
 אחר הדחולנה כמו שהיתפ קובס הדחולנה הכרת (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פ"א ה"ט)
 זהוא אמנח פאנס (לט לס ס"ו ה"א). והקראים אמורנים שהיא עלוה מטמנתה בלפית
 איס על המץ הדחולנה האמטי. וכל גוש הרבנים אין מהגנים בה. ומלה זה, גם בצדק
 בול צדה זקבה אין בצמנס בצמנס, והרי הם אצממ קוצני נבות (וי' צדה פ"ד אה"ל
 ובמנצרת קהלתם הדינים ההם מאת תל"ף האל שנים המה אצדוקים), ואין יאמון אהרבנים
 יאבו אהכנס פאמנס אצדיתני, וצד ורמ ירבו אחריתם לבהיאמס אלוהס אהכנסס
 בברותם. ואף אמ מנה אהל בלנים רא', לבלובס אלוה, אין לא אבחותקבלת נבול, וחלוה

וידעו שמה שהם רשעים ואלו רשעים

כרטיה, נהקד מאמרה, נסכד מאומה, ונבר לה ונתקורה את הסטון הקדמה מאת אלה
נראה את צינור ארוך של פסה:

היה, השלוחות התחמית הירושלמית וכי? אם שוח הוא גם מנסך שו צדק, לשר
לניר ז' ונא לאן צדק הוי ארון, לטור מהוי קמורה, לניר מהוי לונר, כנה אין שוח קו שוח
וכיו להאון קבול אופק, הקמורה מהלטה, הלונר מהלניר, כנה קבול השולח מהלטה
השלוחות האלה היו תחמית, מהוי ל' ססק לוחיהם היו התחמית הצאנתי קראש הצטן לו, כיו לוח
הקולה הנשוא, ~~הצטן הצאנתי~~ והואיהם, והן צננה וקאט נצ מונא - מונא - הכרטיה
הצאת, ונכוח אל אמ כאלה היו אל אלה בתון וירושלם, אמנע קט הונח צרו ארץ ושלם
לה, אשר אחרי החרבן הקבול והקמורה השש קלו איהם הסתברדן וחור הצטן, אמ כאלה היו
אז בתון הרשום ברשמה הצאת אשר אסמט ז'קהל יובצום, כי מאז ותחם התואוב הקבול
ועד אצט קבמ אזה, חבול ל' אלה מארצם הקבולה ונחבי בהל אקאס מרסן הומרה והפנת
וארץ תעדתם שומה מל' אלה, ובכרס כאלה השלימות ארץ החמילי, אין זנר אל אלה
ארץ ישראל, ובאין שוחים אין שוחים.

היה) השלוחות התחמית הירושלמית להקיא אל מלון ומרת הרבמות" אחרי אלה
למדת כי אל היו בתון וירושלם שוחים, וכן מנה שלא אמר, שוחות התחמית הירושלמית, נראה כי
יארד הירושלמית סוקבדל השלוחים ולא על השלוחים, דל' שהשוחים התחמית הפס, הפסם היו אמר
ציוח ותקור באיזה בדין הלכו אירושלם לקרים? מהל הפסדות באור (אופסד באואן) אל היה אל
א"כ אין אופס אתר גולת ארם מלש אלה, או בדין היסן, או בדין הויבלה. הדין הראשון הוא ארץ
מא, וכני ארכו בן תרבה סכנת וכן נרבו מאז וחי הססר, באין צד אמרת קיטאר בתקל
והיו מוכרמים טוב את היסנים אל רחוק מחופיהם, אן היה אפס ארצת האלה איסו צד אמ
ל' רוחק היס הונען/ אגדונו ארצת, לפי שט התקמות האלה, ואחרי כן אחרו ברעם מלש
צד בינאון היא קאנסטאטינאפאל, ל' אורץ היס ההוא ממורתו אמרדקו הסוקב את ל'
ארצת אגוא הקטנב צד הואט אל צור הממלכה הני'. ומלש יולבו אנסוצ את ל' אורץ היס
הלחור, את ל' חוסי ארץ אנטאולט ותרב הארצות להאגיל הקטנב, ממערת אמרת, צד
בואט אל קרבה ארץ ארמינא, ומלש אמרדו ארצת אל היס ההוא צד הואט אל באטוס הצור
אז בארץ קרק, ומלש צד בדין היס אל שמו ההוא ממדות אמרות צד קרבו לשוח
מדרמות, ולם באו אל הצור קצדטל אשר כמה קטס ספד, והוא קרבה ארץ קדים
אמרת, ולא רחוקה מהצרים אונבט וסורכט וקסא היא ספדאסטא. כי הלתגד אנס
בדין הארצת הכסול והמסוס/ הזה אל יול להאון ל' מ' שלא נצאמ ממח המצאקרא
ל' המלך ההוא, א"כ אין אופס אתר רק שהלכו בדין הויבלה, והוא בדין סורכט, בהל
ארמינא, קרובי, וקרק, או בדיכט אשר הט על קמרת הארצות ההל, ובהואט אל ארץ
בהל או סמון איוה, היתב/ כי לא סרו אל ראשי הקולה ~~האגיל הקטנב~~ אקמת מהס אמרות
אל אחיהם שבגולה, אצדטס ולצמוג אונכט בדיכט הרווקה הצאת, הארצת ארצת ומרת
הרבמות בארצת ההל. הל הארצת ההל כדמ או מוסות כנפי ראשגאות ~~האגיל הקטנב~~
למארץ בהל, ולא נבצד אירושלם בהל, יצן ל' או בומית ההל אל היו ל' ~~האגיל הקטנב~~
ונשואים בארץ ישראל כיו שנתבא ובין ארץ ישראל ובין הארצות הרווקות ההל, מסקרת
ארץ בהל (מלבד אמר הארצות) אשר רק בה מנה מרת הרבמות ק' זה, ישם שגשג על החמ
תמשפס, ושלם יונקו ותון צד קמיו ארץ. ולא יאומן קיסוט אונס, כי בספסמ מהל ארדומ, ובכר
אגרות מראשי הקולה והויסקת להבה, שנתהלו בארץ קרים, כי מורתם הוואו מלון, ולא אמר
אזי אגרות ראשיה קבולה היס, ול' הארץ יובצום, כי אל מלון תנא ומרה ביסום הונח
אמנע בהל רק בהל היא כס הנהא אשר ממנב יקלו ושלם ל' הצמאים אבקר וי'. ומי אל
יראה שיש כן טצות מאור רוטס אחרון יומית אלה, אשר בקבצו את הונח שברשמה
להשיגת מקחו, והקבול קממת. ומלן קאוב אל החטרה אשר אלה ירה, אל יבצ ולא צלה
בצמ ותקור ופצת. מה היה בויתם הראשונט אפס תתפסן שנה (שהוא תפסן) ארץ החמילי

השוחים היו תחמית, מהוי ל' ססק לוחיהם היו התחמית הצאנתי קראש הצטן לו, כיו לוח
הקולה הנשוא, ~~הצטן הצאנתי~~ והואיהם, והן צננה וקאט נצ מונא - מונא - הכרטיה
הצאת, ונכוח אל אמ כאלה היו אל אלה בתון וירושלם, אמנע קט הונח צרו ארץ ושלם
לה, אשר אחרי החרבן הקבול והקמורה השש קלו איהם הסתברדן וחור הצטן, אמ כאלה היו
אז בתון הרשום ברשמה הצאת אשר אסמט ז'קהל יובצום, כי מאז ותחם התואוב הקבול
ועד אצט קבמ אזה, חבול ל' אלה מארצם הקבולה ונחבי בהל אקאס מרסן הומרה והפנת
וארץ תעדתם שומה מל' אלה, ובכרס כאלה השלימות ארץ החמילי, אין זנר אל אלה
ארץ ישראל, ובאין שוחים אין שוחים.

הבין וירושלם, ותקן כי נק קדמניו וירושלם וכו'. ולפי שהוא ארץ שמתן וישמעאל, וזכרנו ונפלא ויבחר
 ולא יהיו אבדוק אחריו. וקשרת בהיות צדקו כונת הירושלם הרשומה הנצחת, אמר חפיה בידו תלמוד
 בדורה מכוונת או מטרות שאות הלויים הקדושים אשר שאלו או קשרת היא תקצ"ט (1839) על
 דבר הקראות והרבמות כמו שנזכר הלאה, ואמר באבן, הוא המה יקטלו רק או הכתוב בה,
 וכי אם רק יראו את מלאה פטה (אשר הנקיפה הארץ הנפלאה הגדה), ואם יהיו לוקהתה, ולחיות
 בקדמתה. ולא יראו לחקור עלה, אם מתאמוס המה הפדמיס הרשומים בה עם הדגן ההוא ה
 האמור בה והמקרים אשר הוא קימום ההם. ובלאות כל עלתה בידו עם הוא אלה החוקרים
 אל תכלית ובחשט ובקרים אנני פסכתות, וישונו נט מציאותו האחרות כמקרה, באונות
 חלש הדיוק בהן, ודלות מהן, לבו על כסא האלה, והרשעון, ואנני הנצטר לפצירה צדירות,
 אמשטת אפי רקרא שש הרשעות שפסמט יצל היותן מגעות אמ הירקה או אצט או הצל
 שפס ^{הסדר} ~~האחר~~ זה ~~הוא~~, כאלו הפלא סור הוא הגורל, ותפוצה אלה לו לחס, אם יש אהלל
 הכמד וכהן, או אהלל בהכאות כי הן שקר והפל. ועל אשר אחשוב בהן. אם יש אהימן או אהללו,
 יפוט הקורא ולא אם.

ה' שהביאו אשמתו ומרת הרבמות ומרת הרבמות שהיא מלון - ר"ל מארץ ישראל
 אינה הירק השלש והתלמוד הירושלמי, והרבמת שהו קצת ד"א תל"ג, ואם הוה הלכה מחק ה
 השלש, ככל שהביא אין מורין הלכה מחק השלש (ע' סוסה כ"ב. א"ב א"ג: ובר"ש ש"ט). וכן הוא
 יבוצ כי ל היטא בשלש התלמוד הקהל על מוחשמי פסקין כבהל, ובהל דבר אוסור והיתר
 חיוב ופסור טומאה וטהרה אלוין בתר הבקאי ואין אמ חוששין לירושלמי, וזה דבר יבוצ ומפורס
 (ע' רב מאנני, בלא שש התלמודים), ומרת הרבמות שהיתה קימום ההם בידו הרבמת כלט,
 העתה רק ומרת התלמוד הבקאי, וע"פ אשר בארזו והללאו ממת ההלכה הקדורה הילכות הבאות
 - שמהן נצאה ומרה אל ישרא - שבקאי, ואם ה"מן וירושלם, ובאלה האחרות אל ק"ד סוף ו
 וקבוצ אם הוה, אשר ינהל באן קבשני על מקוצ הומרה בקבוצות, שיהיה כמו ששעל ראשי המלה
 שבקאי, והדבר הזה כה ג"ש ויעלעל דמסורסם עם שאיננו צריך לראות. ואלו יבוצ אגה ה
 הארץ הנפלאה הגדה בעל הרשיעה הנצחת, כי צתה העלם בעבדל תחת כוציון. וצתה ון
 מניון, תנא ומרה, ואמ"ל נהורא, אבצת מה רה הדיוק המלא.

הה', לחברו אבותהם חכמי בית ש"ל השמוש בפסל חבר לחבור הספרים, הוא מנהל
 אאותר אגב, וחכמי בית ש"ל לא חברו שום ספר כרתה ההלכות ודניסן (אבד מלת תצמת, שבת
 י"ג:). וכל סדרי השלש שהו סבורות קובס רבינא פקדו, קצ"ש היו סבורות ואם כרתה נז
 וכהיו הקבוצ לסדר שלש סדרי השלש להבדול, אחר תרהן היות השלש היות. ומסדר
 הנה, ולא מחבר. ואם השאלו כותב הרשיעה הנצחת פסל חבר לעל חבוצי דברניס והנצחת
 העלשטן אשר הולכו החכמים מבצתם, אלף שלט טבתה בסדר, ואין הן הראשונט אחרונט
 בימות אלה אמחש בקניס ומלוה עלשט וכותבת בסדר, ואין הן הראשונט אחרונט
 האחרונט, רק שאלה הן חבוציהם על סה, ואלה חבוציהם כרתה. הנה לא יבוצ על ה
 הרשימה הנצחת בצומא אנתח הרבטט מע אנ עב הווס ודנה, שהמרה שב"ש, הלא ומת
 והנצחת, קבלה היא בימות אלה מיס עב דור אחרון, וישחמי השלש מאג אנכה"ג עם
 סוף חכמי השלש והתלמוד, ואחברו מאומה מבצתת, ומאקט לא הונלאו שט דקר, חובר
 תקמות גזרות וסיניקיס כפי המקום והמן, ואומרי העדות הטובות ומן ל אלה על סה. ו
 אדכרה המומה הפלטי לרשט דבקר הגדה, לחברו אקותהט חכמי בית ש"ל. הלא אם הנה
 יכול לרשט דבקר כנה הוט אמט שחז את זה מי החכמים הירושלמיין ההם. ומנה סל
 אשר יאמר, כי חכמים רבטט יאמרו דבקר כנה המהרס את ל ניסוד תורת רבמתם !!
 הוא האמרת, לחברו אקותהט חכמי בית ש"ל הכתישו התלמודים בלל, וינסדו בהקלה
 לכה !! כה הנה ון אמר, שהביאו למ ומרת הרבמות וחכמי בית ש"ל לקבול אבותהט עם
 מלה מיס"ל ואחרו כי הרשימה נכתבה קבונפ שפסמט, נצאה כי מנה קראי נצאה, אשר
 הקלה מלה מיס"ל, הלא ון כחש בקלר חחי, ובדקן אגה רנה אפסל ארס בומרת הרבמות

77

אבל השנים (אלו אין זה מוכרם והצמחן חקר צד היסוד לגנות צמח הזה) ואמר ראו
 כי הרקעם הצמחם נאבד כי תורתם היא רק מולדת חכמי בית שם - וצד כמה העקר
 הזה בוקר ויורד צד תפוחי יקין ל מקין בקר זאלורו. אלר אכן המאמר הזה גם הוא
 אבדן מספר יהונות כי זה מבי רבם מאוין קומרת הרבמות נלא, אונסן מאת גינן קרא
 אלר זה יבצ בין נמיח זלמאון קצוקרי תורת הרבמות וקבלתה, או שרצה להסיל דזהמח
 בקבולתם וטברותם. וצ' קבולתם הבא.

הו' (יגברות הקובץ) אמר בן רוח קבלת אל חכמי בית שם הוא אלר הולידה את
 תורת הרבמות, ואין כאן תורה לבד מן קבולת חכמה מסוה!! ובעד כזה מפרש נלא מפי
 רבנים חכמים מירושלם להביאו את תורת הרבמות ונמצה על זה הקראנים!! שמע חוקרים
 וראו, בחמ מקוריים ולפטו לפרק, ובהי נבין בטוח, כי גם אתם כמוה תאמרו, כי שיש המאות קר
 הקובץ האלה, הן שם צדום נאמנס, כי הרשעה הזאת היא מולדת קראי לגבי צמר האלקר
 שיר בין הצדום אלר הסוף וואהלן, אצד שם שמה החסידות החלכה קן אה, ולעצ הקרא
 הפוא, מאת המכונס הטם חסידים, הפואים וההבדולטים הפס אלר היו אן מהלכים הילתם, כי
 הם יצא את רבם הדומים אונם ויקבולוהו קבל, ונאמרו כי רוח הקבל מוחסת על כל
 על ל בקמו, וצל ל מנפאן, ואל יבצ הקראי ההוא אהבו בין רבנים נאמנס אלה ההבדול
 הפוסים, ואל בחן בין הורים אברנים, אחרי כי לט על צד הרבמות הזה, אכן חלק כי באות
 אחת וקצת אחת אהמה, ולעצ יבצ כי אצל הרבנים הלא ל הקבום הקבום מקובץ ונתם
 וינת, וטובה לפרטן של לזיונס מכינסן של אחרונם (ודה הל רק בקר לטב -) ומה ק'
 של טות, אמר רבם של החסידים - אבצתם - הוא מלתם קרות הקבל, והס על צד הרבמות
 קו' אן במ של קו' אכמי בית שם חכמי השלפ חכמי תורת הרבמות להס - אבצת
 הרבמות - השתמלן קרות הקבל, וחברו את תורתם תורת הרבמות - אבצתם -
 ברות הקבלם וחלק שמש נלם את שיש המאות, קרות הקובץ הרשעות זאת, און יצלות
 במעלהו זה משל פלטי, הא', כי נראו שיהיה הרבמות אמ מינס היא, אונסן מולדת
 חכמי הרבנים שהבית של היא, והק', כי נלא את רשעותם למה מחלב זקף, ואל נמצא על
 ל מצד צד חלואה, בחסכו, כי מי זה של - אשר אחרי כאוות קרשמה הזאת, ברוח הקבל
 על תורת הרבמות - וחלק כי יבי אתה הקראנים חולא, כי מי זה לא יבצ, כי חלואה א'
 אקראי ואמר, כי בקרי חכמי השלפ ברות הקבל נאמרו, והיו אן שיש המאות האלה לטובה
 ואסתמם מל חלב זיוף, ואקבל יבצ מלא כי אין כאן ומעבד מסוה, אלר אן זה נלא
 נפיל ל נאון. כן חלב, כן בנה, וכן צלה, ואל יבצ הקב וההבדול הזה, כי אלה של הצמחים
 - שיש המאות ברות הקובץ - אלר הוא נפיל עלופס, הפס הפס ערפל את מוחו וסילן את
 המאמר בנה, פילן וצל מצלון, וקלה גזוז וקאמ אציה השלם, ניהן ון עלם צדי הדיוף, ואל
 וכן זולפ עב מומה. הוא קבצי, כי חלק מה שמקול אצלם (והוא עיקר גזוז ברות הרבנים)
 בקרו חכמי השלפ ברות הרבמות (מהב הצדדים האסתפדים והתקמות והקרות והסיונים)
 התלוים בחכמות תחכומים) הפס בקרי קלה, ואל בקרי רוח הקבל, הפס הפס ערפל את מוחו וסילן את
 זלום וקאמיל) וצד כאן (צד ועבאנים וקאמ ונסן) היו הנבאנים מתנבאנים ברות הקבל אל
 וחלק הפס אונן ולעצ בקרי חכמות ובי' אכן הוא אומר שלא אהין ועקבן קרלן וטמח אן (בקרי
 א' ד), ויכל נקט שקול' תלמי אומר ונאמרו אן, הא אבדת לנקל זה קרע חכמה! ואמר (מספר
 סוסה פ'ק, ובהל יואמ' ט: סוסה א'ט: וסנבדרין יא. וירחיקי סוסה פ'ט הי'ק, ומבד' ל'ה' פ'ט
 אמר חומה): המלמא נבאנים האחרונם תגי זכריה ומאבי סוסה רוח הקבל מילאן!
 ובוחלמי (שם שן ובסול הסדק למ קליות קרע) ובהבד' (שם שן) שלם מלנים המורנים על הפס
 רוח הקבל מילאן ז' לכן אטרו שם על הלא הדקן) הפילא והחסידי היבוצ ברוב צמחמות וקבלה
 המצוברת שלמות ותשהון) ושל למאל הקטן) החסידי והפילן, להקטין את עצמן, או לעצם היה
 מלומד-ברות, נירושלם מסן, ושל ר' אינצור חן הברקס (הוא ר' אינצור הקבול שהאן שלם על
 בקות מברל נלק ר' יפולצ ואמר: האן הזאת בומה לר סינה וזה לילה צמח בומה אחרון הקב

הוא מילאן
 וזהו הקבול
 וזהו הקבול

ס' ת

הקדש ולו, מחמת גלגול, או מחמת קדש אבות, או קדש אב? אינני יודע את הנושא -
 המעניין - ואת דברי אלו. לא יתפלא על זה. קצתם נכדו וכו' מה ואתה על לשונך. וי' יתקן
 ה"ל, תינתן כ"י כצ"ל תצא, ומה? פיר כתיב מהו שג"כ ופאפוס (כנס חכם, ומה
 חכמה י"ג, אורח י'): ש"ד או חכמת הלשון ספר קמחין לומר רמז על פירט כדף מלשון צ"ד חלוקות
 כפי מה ש"ח טרפוס ומדעיוסין היות הלשון הספרים. והקבולות או יקצו ממאמרות וינתן
 כאלה. רק שירא אמן סניט אקרתה בדמות הלשון ולטרות כדלוי, וכן ל הספרים חכמה,
 הרמזים בסודי ספריו, והרמזה הווי הספר הקדש, והרמזה הקבולות וקסומי ספריו. וכ"י
 הדגדג אל עזרי כי לקחת מזה אמת. (וכן הדין האינו מותר. או סוקק לטעם) מה סוק. התחלת
 לקרבה שקרה, ולשונה לרדף השנה, בעד זה החל אחרי מזה הרמזה ע"ל. ולפי החוקר הזה
 להציר כי מה למצוא בסוף ל אמה ואמה מספר הקדש פכמי סוקק הספר שהוא ספורג
 בשמות המספר כנהוג בספר הקדש. ואחרי כן סימנים מאות שהסוקק, הסומנים והס
 מאחריים הם, ואמ"ל. ועליון אגיד כי האמן החוקר ה"ל כתיב בעדו אלה סוקק
 מלכות יצחק סגורו פ"ג, להלכה סימני חלש למה צ"ד כי חלשה אמרית, ולא הולכא און ה
 החמטא את (החמשה ההוא הוא הוא א"כ הו"מ או החמשה את הרשימה האת לאנחה צ"ד
 בה צדף: וזהו אמה ולשון.

ה"ל, כי כצ"ל תצא, עזומי תצ"ל, הוא החלקן ולמחר הולכה. הבעד ולשון
 שנתן ארבעה, וז' הספר הקדש האות ה' וחלש הקוף. ומה שצ"ל שם יוכן קסמה. רה
 להוסיף ע"ז, הל שנה אשמי. חכמינו וירושלמינו. ומלוי ספרק הם או אשמיס כתיב את ספר
 הפסוקים הקדומים. א"כ אין זה לא כתיב את התחילין מחרתן בהיות אצל היה ופ"ה ה"ל
 אד תארין הלטרות הנפוח האלה, וברתי מספר עז"מ (ספר שלשום): ומהלך ואלוהי (אחרי
 היות השם והלכה) לא וחלש אחרתן בהיות והקולות כתיבן הקטרות וילשון. וז' חלש על
 זה קסרק הקדש.

ה"ל, "ס"ק" (סרס קסן). כד כתיבש הוא הספרק שלש האות והלכה הצדו
 קמ האה הח' סניסקרד (על פי מה שהציר הזה והתפלא והנחית מהרש"ל רפאלוס, כ"י
 שם אורת) על ל הרשימה לה.

ה"ל, וזכרה ארטי י"ד אטובה? כד כתיבש (ה"ל) ויבצר ויבצר והתפ"ס בתולד
 אקרת הרקסס) ויבצר אל אשר ראה ספרו הקדמי, שמהלך אכמה שם הויה ה"ה שם
 יודין והמנעל ואלו, והרי זה סימן קראות, להחזיק בהיות קראי שכו וכתיב את הלשן
 כמנעל הקדמי, ונצ"מ מ"ח האות רמז, כי הוא מלשן בעדו צדף פסו למה אצל קל עלו
 ומרת הרקמת, ולפי או אכמה את הלשן כמנעל הרקסס (ע"ל האמרת ה"ל) א"ן
 ה"ל, ואנ הרבה המונה הפולטי" ונצ"מ האמה" הוא המונה והקל אל הקדמי

והוא כמו תצ"ד, רה"א א"ה" א"ל"מ הרקסס: והרי קמ זה סימן קראות, הרשימה שלשום
 ה"ל, הפולטי" התאר הזה או אכמה הוא? כמו שאמר יבצר קמ קדמי קמ ה"א א"ל
 ולשו סימן השאה (?) א"ל. ובעצת הוא חק והקצות את הקולות התאר זה שאמר
 כמנהו קרת הווא, ומצ"ל יאמין כי ישל מלך הוא, על כן אכמה דכ"ו ונצ"מ האור, וז' חלש קרי
 ה"ל, כתיבש ע"הו הספר הזה? כד שאן הח' סניסקרד, מהו זה סוף ספר ת
 ואמר: והבער צ"ל" וזו אמר אין צדק"ק א"ל אצון קסן כי ל"י הווי ל, אין מקלן הדיוסין.
 או הוה מן הפלאות רק שלא זה, כי צדף הווי נתחשך ונתחשך אחרים, מהו הקקס והולטיס. קמ דולות פולמות הח'
 זה, אבא צדף שאנחה רואים סימני עיון אחרים, מהו הקקס והולטיס. קמ דולות פולמות הח'
 סניסקרד וצדף. מה אמ' אלתך ולחק? ובעד א"ל נתפס קמ את זה הן התפ"ס? האמת
 סצה אהם, או אינא סטל הן הסניסק?

ה"ל, כי רבנים מאותו מנהגינים בקל האבה? מתחבשים אנשי קל
 וצ"מ כמו מספקים ואומרים כי ואינן מקלנים בעד אחר. וז' להם נתב רק צ"מ
 מקלמי קבל, וז' תצדור פומל"עם הילופים. והאמת אין הבער רצ"ה נצ"ק או תנ"ך
 (*) האמר הספר מלך קריים (ג' 139) הדיד כי קמ אחי"ם הרבנים (הקדומים) כתיבן אכמיס ל
 הלשן. וז' הבער כן, הנה תפ"ס תוכחה אחר.

ה"ל
 ויבצר ויבצר והתפ"ס בתולד
 ויבצר ויבצר והתפ"ס בתולד
 ויבצר ויבצר והתפ"ס בתולד
 ויבצר ויבצר והתפ"ס בתולד
 (1254)

זאת היה צריך לשמור או זכרון בספר, וזאת היה צריך בעבור ההנהגה או ההנהגה, או הנהגה אחרת שגם אסור כמו שתביא ממקרי האמה. וזה הוא קצת טעם של שאלת האמות והסומעם הקאנים.

ה'ט"ו, כי אבותי צ"כ לא ראו אור תורת הרבנות מימי קדם" מה או אספור הגדה? האם הוא ספור ופאנת מנינים אלו, חלק פסח, של המורה אספור כי הרי זה מלכות מתחילת גמרת ומסיים בלגות, מתחילה היו מצדדי וכו' וצדדי קדמא התקין וכו'!!

ה'ט"ז, ומתורפים אונתם שנקראת מהם! הגמדה צריך זכרון בספר? האמה תפסו הרשומה הזאת? ואם היה וסתמם כי מתורפיהם? אמנם בעבור הגדה הוא צדדי להנהגה אחרת, לא הנהגה הכתובה בהרשומה, אמנם דמן התקנות על שלט וכן, קצאתה מידי מתיארה.

ה'כ"א, צד נבוא ויורה צדק" ארבעת המאות האלה מותר, לצד הוא מסתפק בדיבור וזה כתב והליך חורבני בעיר! אמנם גם זה אין סלח, קצאתה כי האמה המעולה הזאת קאמרו שפאנה הוא צדדי וזה האמה, והורות כי גם אלה שפאנתנות הדרות. ספר, אונתם סולכאות, וקרא. יקראו את בית הרבנות, והלכות על

פיהם את בית הקדושות, לא מהפכת התפוסה והאמונה עליו בעבור הגדה אמנם רק ש"כ פותי והסתרת התכונים הגדולים עליו מה שצדדי בקראת את ומרת הרבנות והנהגה צדדי בספר אמט טוב עליו צדדי נבוא מורה צדק ויורם. וזה אמר או צדדי, ולא יראה.

שהצדדי הגדה הוא מצדדי נבי קראי, אשר הוא קראי מלאיות צדדי מותרות, לא מצדדי וזו אשר שיה אבדו הרבנים, אשר מתרסו לוקו צדדי, והוא הוסיף הפולס קצרת ההלכות, וצדדי מתוקן בה על אף אבותו ואבות אבותו שהיו קראים מימי צדדי ובעבור הגדה הוא הוא מתוקן את צדדי ואת צדדי יתם מאמר יתרסם מתורפיהם אשר לוקו צדדיהם, כי אין זה צדדי את בית אבותיהם ואבות אבותיהם, וקראו בית, שגם אף קצרת הקלותם וגם צדדי ההלכה בספר קודם! הכן יצדדי אנשי על ויניח אנשי אמונה ויראוי נ"ל אמנם

אמניץ קראי הצדדי אונת צדדי בוקרא, נבין בעבור האמה.

אמה הם על צדדי סומעם נבין ובאך שפאנת גם הרשומה הזאת, המלאים כי אין אמנה זקנה ולקחה, וכי יאצרה ושחזרה אין/הא. וזו יגא קריס שהלכות צדדי בקראים:

ט"ט"ז אמנם אמט כל גיורס המניץ הגדה אשר תצדדו רבים מהחוקרים הנאמנים, מלבד אלה שהיתה או מטה ביסוד לבד, להגיד סולאות הצדדי ומהות מותר מלאותו א

בלש הפרקים האחרונים האלה, האם רואים קצרת שהיתה או גם מטה אונות קראיות. ועל הקראי אראות בספר אבן זכרון (פתח בער סל. צ"ג) שהבוס היה וואלונצאון אלא את הקראים (בהשאלה אשון אשון 1833) ש"י של סאוריה, מתורפיהם, כי יצדדי אסור קראיות קראיות קראיות: האמה עם הפך? ואין באו קראים? ומה? הנתיאנים הפך

ספר ספר קורות הצדדי וקראות אמתות מאבותיהם שזכרו ומהות קראיות קראיות בתם ואמונתם? אמנם סבה ובאונה דמן נבוא מהרהבים וכו' וכו' צ"ל. הקראים היואים ראשונה הקריסיסרואם אשר אלה הפך און און הוא צדדי אמתות, הליכות את האמות האלה הלכות ומסר ראשם, כי לא היה אלה הפך און און. ונקלו את הליכות כי נתמ אמתות אלה הפך צדדי ומהה טאו הקריסם. הקראים כלא רמ אלהים בזה הלכות כי קראים הפך הרבה אמתים גם. פאנת צדדי: וכי לא היו באו הקראים כל ימי אשון ההנהגה (283)

283. אפרים בזה הלכות המנינים, כי אבות אבות הקראים לא נבדלו כל מה שקרה אלא קריס הקרות הלשם וקריס וכו' חסי הלכות (להלכה) היו בעבור הגדה. ואנשי זה יתם ו

קריסין נבוא. הליכות אמה קראים בעליהם המנינים אלה באלם על אבות בעבור הגדה, והורות או, כי צדדי הנהגה הקראים און און. וזהו שגם בעבור הקראים תכני ההנהגה לשלם, ולא נתבן כל וקראי אופן למה על פתח, אמה וכו' אלה חסי

אמת טעם דפוסים על ידי שיהיה מותר לפרסם את המכתב הזה

ולבנות הוא לקבץ בת טלה, וזאת הרקמת היא בזה האומרת, ולתקנתם נקבאו מהם ולא הם
 מהרקמתם, וזה לבנות קרנים הוא מלעם קדושות הרבה; מה עלם? מה עלם? מה עלם? מה עלם? מה עלם?
 קלה, לחפש בגנינות אמלא מניאות מלמדת מומים קדושים מה אד, ומהם אמלא רשום את
 קדושתם, ולהרביתם נקבאו מהם, ולהרביתם לבארו קרנים (הם הנהגים הקדושים) גם הם
 אפסם קראים היו, וסרו מל הדת הקדושת על מסותם ומפוסם, ולהדת הרקמת היא בזה האומרת
 הנהגות מלמדים מאותרים, ובהשקפותם הרבה ושלמה הסימנה קיבלו, וקדושים כאלה
 נרכיבים אמן נפלא היוצא איתן, וזמן את החבל והדקן את זה אשר תמו מלא, וימלאוהו. ולא
 נבצרו ונבטלו, והנהגה הדלת לא עלתה בידיהם, כי כן זה האיש אשר קדושו, אף כי עדין
 מניאותו ביתרון הפיר בחילמותם, עד כי כל האותיות אשר עיניו היה יוכל לספר ולחלוק
 לקדושת הם קדושים ונשים, עד כי כל כשרם השירו גם אותם, אבל קדושותם לא של את יד
 המעלה, והסמך על אוממת הנפלאה, שם הן בקדושת אשר לא הלכנו לעצת ולא קרה כי הם
 אף יורשו את כל בלעו אשר הנהגו בעצת אפס וביגיע כד, והם הם אשר יצא כחם כפול
 ומדוי ובינה שלמים.

המאות הקדושות הן ששאלום השמים, נמח קטורה קאל האמן הקדו הזה אמלא עמ
 והיותו למת (כאשר חבשות שנתם באומרת ונאמרת), ומל אלה הלעם לקדושת אמלא
 164-165, הרמזונה מאכות השלום אקדושת קן שמתה מאת בזה הנפלא הכינור.
 ובספר ספור מסודות הנהגה המגיה המספר אין לאויה הנהגים אקדושת, ומהם האו. הספר
 הזה נעשה באומרת הראויה לאמן החפץ להראות קדושות הקראים קרנים וקדושות בתם
 ומאמן האו. והנה על בשר הרשימה ההיא עצמה כבר גזות עצתם בחשבי שוליה והראויה סומטה
 אמלאה 164, ואל כבר הספור כבר האומת אמלאה הצרה 284, אותם זאת אשר כנה עליו הו
 ואמלאה 164, האומת את אשר החושף ה' געסן כי הוא מלא מן השוא קמחו, ואת אשר אשר ברוב
 עליו ה' סינסקד כי קולו קול דייסן עליו. והלצה הוא רשימת קדושת הפולק הפולק אשר הראו
 בסדר הקדושת זה כנה מקדמת אממתה. חתום הוממלות אשר יצאו ומעמלן, משה הרשימות ה
 הן; מהראוונה, מתנה ומספור בקסוסה הראה לעצת לבושים הקדושים מה בארץ קרנים וקסוים
 (מלה הקדושים לקדושת מטר כל שמת למת הנהגה) אגות שומרון, והי 14 ראיה לעצת מהאורות ההל
 הנפס בארץ קרנים ובארמות הסמוכות לה, וככמה קסוסה, ואלא עלו אד קדושות הפולק קימו עצ
 ונחמה, ואלא ראו את הבית השלם, ואלא נטלו חלק בהל אשר קרה קימו; ומסל על זה הספור
 אמספר אין לאו הנהגים אקדושת וקסוים ולסקיקותיה, ומת. מהרממה הלעמת הראה לעצת, להדת
 הרקמת היא קדושת מלך חכמי קות שלם אשר כבר עצות ~~הנהגות~~ הנהגות חת

הנהגות

ברוח הקדש, ושל הנהגים אשר היו קרנים וקסוים, על שאלו שומרים
 ירושלמי (284) והסומו וסמו את הנהגים אשר בארץ, לעצת את הדת הקראית וקלם עלויה
 ואל גרצם את הדת הרקמת, ולנסת אתהיהם מאומתם קסלו קדושת, ולנפלאו אד קראים לבקדושת א
 ומ שמח און מסושתם, ונפלאו קראותם, ויחרפו את אלה אשר נקבאו, על ההבטם מהם, ולקם אלה א
 קבאו את הדת הרקמת, גם הם מלא ספר, לא יצאו עד יבוא ויורה לבק. האון זאת הוכחה קדושה

חכמי המנהג אין מתבולין את הבינון קלולה (הנהגות נהגות) ה'ג), ואת דימו
 קלולה דיע נפלת קדושת הוים שאחרון חובה (סנהדרין פ"ג הלכה א'), ואומ בן הוים
 גמרו את דימו. דיע נפלות און רמס, כע"ל (הנהגות) וקדושת קדושת
 סבורו דיע על זה גם זיוס, וגם קיוס"ל אין גמל, וה' כסל גם זע גם זיוס"ל אין ה
 חייגי ממתת קדושת גמל, או יוט, והנה לפי דיע נפלות סבורו הרקמת קיוס ראון
 לאו אד הוים ל"ל אין התלונה מארבע מומות קדושת וק לל הנפולק ומת מבקלה מולן א
 אמ"ל (סנהדרין לו'), ואמח תל מן ומתלוי את. האת שמולן ממותן אומת סתן לקדושת
 ואח"כ מולן אומת אומת קודר ואמח מתר בני קרנים מלגה ולינה (לש), ומתת

(2)
 (3)
 (4)
 (5)
 (6)

כח הקראים עם צדקת המה ונתח היא הקבוצה! האם אין הרשימות הישמות הנקמת והקבוצות ה
האלה בין אבן, להיות ולפניה אהובה, קרובה וכהנה, והלך הלואה! ע"כ כי האמת ראויות ה
הרשימות האלה רק להקרא קטן; הצדקה קלה מתלוות הקבוצים והלך הלואה! הראיות מתייחס
אממת נפלאה כגמרת! נפלאים מצליח, אמן נפלא. ונפל יוצרת מאד. כי היות מאות והסגולת
צילו. קטן הקבוצים היות כפי רגלים, ובקרום טלחה, אשר הם יצרו קין ויצא כחשן קטן.
ונגידו אלו מקוין, כי הם פרי מתלבנות ונצלו יצרין.

§167 אמנם יבצטע הוטב, כי נכחו שתי הרשימות הן הקבוצות, ונפלו גם בקרי אצל
מ/ §159 ע"כ §162; ובקרב תפלו אתה הקבוצה, אמן כ/ אה דה נפלות הנה! אכן אלהים, כי בקרי
על אופות מפת הרשימות הלשון האלה, הלא רק בקרי הם. היותכן כי אהיה בטוח כי אז יפלאו
צדקים או מתקדשים, או אמנותם על בקר, אשר עזב לאומי בהן, וישו כהן אצלם, ונתחם אפחות
בקרי הפל סיגים, אז נהיו בקרי הפל האמורים אצלם (ע"כ) והתחברו אל אלה ככתבם אל,
ואלא יבי ל הבצרות. וכן גם צדקה יורו אלה אשר האומי ע"כ פה הקבוצות — דמלכו כי הן
משמות צליהן חותם האמת וההיגיון, והכוחות אלה קבוצות הקבוצ האלוני או ההקלו — אצלתי כי
אם כבקריהם כן הלא ו ונפסקו הלא, כי אמת הרשימות הנהן אמת הן, יש לאיה חזקה והוכחה קרובה
להפך. והאמת אצל הקבוצ שלם ולרמ הקבוצ האלוני או ההקלו, בי אם אמה שהוכחה אצלם §162
להקבוצ האלוני או ההקלו הלא מולדת הקבוצים, אכן הם החזיקו בו, וקל צדק מלא הסיני הקבוצ ה
הקבוצים (הלא שלם) מהפסדים הקבוצים ונקבוצים קבוצים ע"כ, ולאו אלוה אומי ו הקבוצ הנה עקביהם.
הלא היבוצו הרהגם ונתחם צדקם; אשר על כ/ גם נפסקים מהקבוצים הלא הבצרות והפלאות הקבוצ

(X) יתלו בקרב קבוצה הבלתי-אפשר חלוצת היותם (מקסימום ביה). ויהי תלוי בכמה ע"כ אמת ערה: ע"כ
קבוצת חכמי המלך כשהיה רחוק דה שהיה מחויב מיתר כעשר אמות מתקום ההפסקה היו א
אומרים או התורה, ואפי' יבצו קבוצים שיקר הצדקו עליו היה מתאדה (רמב"ם שם פי"ג הא), וקסמו
אונג'און אין זכר לאמירה זאת, ואמרה נמאר גם שלחק או נלצ'אן או, והרי דה הפסק מתפנות א
אבותם הפסדים חכמי המלך. ע"כ בין חכמי המלך אין קוהרין הרזין ק"ד רק האמה משה
קבוצת אלו מתקמות הפס (שם פי"ד ה"ט), זאת דה או קבוצ האמה מלפנין, אלא קבוצ הקבוצ
חכמי ע"כ בין קבוצת חכמי המלך הפס לנתנה עליו קבוצ עמו קבוצים (שם פט"ו ה"ט), וקמו
אזר אין זכר גם, אלא קבוצתו אצלן. מל פ"ד הדיגים האלה הפוכתה קבוצה אבותם
חכמי המלך או שלחו יבצו בו, נלא על פייהם הומת. אמנם רק על פי הפסקים אלא חלשן כל
אל הפוכות הפס אכן מלא תקנות החכמים והמלכיים, שהם כסרו קרם וקה. כיוו הקראים
אמורהם תלמידיהם, והם מוריהם ומחוללם. וחלוה לו אהלשן קנה על הקראים וצדור שלוח
המלכים עלפסן; אשר אמ אבות אבותהם עליו מה מצלן, פס מה פס כי ותתייב! האור ה
הפסד תקהינה עמו (ירמיהו א"א), ובקר אחר הכתוב; והלשן או יומת על אבות (בקרום כ"ב,
ד', וצ' א"ה ד', ו' אברהם כ"ה, ד'). כשמוע הליך הגדול הליך האדם הלא את בקרי אלה, ו
ויקבצו קבוצות, ונאמר אלו, כמה מאון אלה אשר אינן יוצרים והלאות לבקרתם ולבקרת א
אבותהם אצלם השם; ומי נפל וישנו אכן אה ל המלכים לשן, וסרה השין אצלם, וטוב אכן.
(284) גסרו אלה זכרון (ע"כ 113) אז חלשן את הפסד הנה גם מיהלבו באגוסטוס והסקירות, וכן יקרת
ההסתעף או מוצי גם מתכני קבל, ולשן אז נקרא ע"כ את שם חכמי בית שלם על הפס הקבוצת, אלא וכנה
אותה גלסן, ומרת-הקבוצים! וסרה למ שן, גלגון או סרה, כי גלסן קבוצות אבותהם הנקטם קהלות
יהוד כח (האמות קוקה) קצלו מקרא הלא והצרת זאת (!) אמרת הקבוצים (1) הדיגים גם הפס את תחתם
מבא ע"כ אלוהיהם וקבל קרת חכמות ההקבוצים קבלו וקרתם קבלו רק אומה פריטי הנתחם אבד ונתחם
אז קבלו כל וכל וכל ע"כ גלגון חכמים מקבל ומינהלם וקרוא את גלגון אמתם וכו' וכו'!
ע"כ הפסד נודע כיון לאומי, מקבל ומינהלם! ומה עליהם על הסוד הנה אשר קנה, ונלכו אהנה! והל
ובצדקם אמת המלך (שלו ד', ט"ו), שם נאמין אל בקר אצלם יקין אצלם. ויד כמה עזרת האל הנה
אמתי, ויגין ל איש אצלם או להכיר את הקבוצ הנתחם כי הוא אמת. ובקב הוכחות הודי קבוצ
את בתם על סמו. ואמרו כי צדוקת קר ואל היו לקטים מצדוקת.

הקבוצים הם חכמי המלך
הקבוצים הם חכמי המלך
הקבוצים הם חכמי המלך

זה להקיא את רגלך, קבצוים כמו אלה, קראותם כי ישיב דרכם בליל קונו ולא הונתו
 גם על אבות החלום הזה המקום הזה, ואז כתיב אלה ה' פירוקאון המכונה במלואו הראשון
 שצדק אפס למי, קבלם הדברים והפס פלא מין נקוד שולי ונקוד האלוקה ונקוד ארץ ישראל
 ע"כ צלי הפעיר הזה ולאות השמיעה, כי חק זכרון נקוד ארץ ישראל "לשונות ה' ארצות"
 נקוד ה' ארצות מתחבר וטרי, והא קבצו בקורת ומלכות הקראים (גמ) אשר היה
 ארצות שנים פירוקאון, שכן פניו ופניו ע"ה קבוצה בדברין פדה הוא הוא אשר קדם
 ה' פירוקאון והפלא גם את מין הנקוד השלישי הפוא קלע הדברים הפס, בקראות ארץ
 כ"י אשר לו, כי נמצא בחד ב"י, ולפי, ואין אצל זכר הארצות. וזכר אצל לכן השתמש
 במקום הזה בשם נקוד ארץ ישראל (288) היא המתחבר, וטרי הפצות קר"ן ארצות ואחריו
 ה' ארצות ואחריו ה' ארצות ארצות. והפס הזה כה נמקק ה' פסוק ע"כ כי טמאו הפסוק
 אפס קלע הדברים הפס, שם אשר לא העלהו על שפתו ופסוק הספרי מלואו, קלע
 היות. ואנכי היות ארץ, וקשת וברית מיבו ארצות ש"י, וצ"ל, כי ככה ממש
 נדבר ארצות ה' קונו מתן הרבות ומלואו אמרן הראותם אז צ"ל אשר על מן לא ראיתם;
 הא בחד הוא! ה' ארצות ראות ומכות ע"כ כה אמרן חק ה' הזה ממש ל טורח
 ארצות, ובהדר שם הדברים האלה לא צ"ל כח ארצות! וארץ היה הפסוק הספור
 נפלא, בחד בחד על מקומו ואל אומות. אשר על כן ארצות, כי הנקוד הכל ע"כ
 ש"ל, לא קא, וסומן, וחרט השלילי (בה"א ב' ח'), או, והשלישי שמה (ש"ל ז' י"ג). ו
 וסוף ארצות, ואין שם ארצות (קראות ב' י'), ואז נמצא רק אחת, והאחד אי' אחת.
 § 17. ה' מקום את, והגז ג' אוי אל, כי כל בחד ההוכחות שהרשמות הלשון
 הפס חשיבות הצדע ארצות, אז היות כונן חלילה למקום כבאר האל אשר החל מל
 עלו; כי האמת יקר היה לו האל הזה ע"כ ומון האחרון, קלל מכות סוקות רבות להו
 בו. ולא היה חלילה ל בחד גמלי אשר הטל היבבות אשר היות בועת. לכן היא חיה
 גם צדקת האל והאמת. אמנם ארצות זה שלפני, החרט לא ילתי, וסוף יבו
 און פי חשיבות ארץ לו, כי כן עקב צ"ל ארצות ארצות, והקדמות שמה רותי,
 ולא אבד בחד חלילה, והוסיפה חק ולא אור, והסערה והפלומה, מפעל היבבות
 שהותפ ביה וקין האל אשר הצדקת צדק אפס כפאה ארצות ז' ואם שונת האל
 ההוא הותפ, הבריות מרצות את הארצות, אט מי אט כי אהיה לופסן! אל אלהי
 הרוחות אל כל גיל השופט ל הארץ, והוא יפסד. לכן את אשר עלו אקות קלל האמת
 איות, ואל הפסוק שהיה ראוי לכבד בחייו, אכבדו גם צדקת ארצות שום, ותפי
 מתחת כבד.

באחרות

זה אין תחת ידו - הפצות את הפסוק הזה כפי שהוא בקורת ומלכות הקראים צ"ל
 19. וכו' הפסוק ה' ארצות, המקום מקום: להגיד כן הכ"ו, וכן הצדק גם ה
 הספר ויבוח של חכמת הקבלה וכו' צ"ל 109 הפסוק. הוא אמת ומתוקת גמט וקין
 ה' ארצות של בחד הקדמות זאת, כי ארצות גם שמהן (גמט השלמה גם ההתקפה) באופן
 כאן. ומה שנים ארצות אין!
 (288) ומדבריו אהות ארץ הארצות או נדבר ככתבו או; מין שולי ונקוד האלוקה ונקוד
 ארץ ישראל! והיה לו ארצות; מין שולי ונקוד הפסוק ונקוד האלוקה והוא נקוד
 ארץ ישראל!

ע"פ

במאחרות וסוף יבשרי אלה על בשר קבוצת התקדושות והטעמים שלה ואל בשר
התקדושה האלוהית או הקבוצה אשר קם במינים האחרונים, וכן אצור, הלא מוכרח להקדש בקדו
לא אל קורא, כי יש שלא קרא א"ל לא נמור שהקבוצות אספרו מסודות המסודות, והש"ס בספר
וינבאו, ואלו הם רשיו"ב רבאפורט, ולא א"ל ה' גרעט"ל וה' פניסקרדי, וה' פניסקרדי ואלו
וראה"ל בספרו בור בור ובגשן, וה' איינבראטן בספרו המבוא, וישג' אחרים רבים המוקדו
קבוצות, על ש' אובות התקדושה וההקדושה המצויה, ואי כפי יולא יקון, ע"פ ע"ה קצרות הם
בשרי המאמרי זה המצוינו ועד אחריות, אף אם ארכו המה ^ו ואיננו מצאו אף כי יש
בקטני בספרו נר נלמד אשר חותמו אמת, כי כל אשר יושב ציפה נאמן אל ל מה שכתבו
גמלא בהם תשובות ברורות ראיות מספקות והוכחות נאמנות אהויסות ל אשר ספרו בו
וחלבו התכונים החוקרים והמקרים הנ"ל. ואנכי לא הפאתה גם יתך בקדושה בני אבטאן
ואשאייה צוללות, נצפיונאית מהאריכות אשר יסקמו או קם המ. ועצן כי אצפי נאמנות
כי הקותן וההבוק בשרי ואח"כ יראה בקדושה, קצטן ותמה, כי המן הטעם מצויהם.
ואברה לוי אלהי נעקד, כי הפצטן שלמה נצרי, אשוק לחקור על בשר הקדוה שלה
אחרי הולך הקדוה האלוהי או הקבוצה אשר הרצילו ארץ ומאזנה בהולאם, וקולטן נלמד
אסוף הפצטן ועד סופו. וברצף נ"י אלהים אמת, אשר הנותן בדרך אמת, כן לא יס
חסבו ואמת אמת ל היותם.

הואויסטארק, ביום השלושי, בצעל נים ואברהם
אחרי השש; את- היא תב"ל א"ל.

ת.ם.

אחרי עזבוך כן תעני יומנו מאן השלמת ספרו זה, והנה אלה ספר ע"פ מנין של
קונטרסים, האחד שמו ^ה אצדדית גליהון ואי אצדד שמו כ שמה ה"כ יאונות נינים, והשני
שמו ^ה עצה כפיץ ואי שמו ר' יבונה נינים, אשהס אהשה על בקרו ל' שלף בספרו
ויכות על חכמת הקדוה וכו'. נפעס האיוורר שנת תס"ו, כשנפ אחרי צאת ספרו
היות אכתב אישורי לכלי אזור. החתברים ההם בהשגתם על בקרו רש"ל (אמנו וליס
תשובה או לא, יראה הקורא את בקדוהם) האו ק"מ אבדנו גם על אובות (באות הנו
והטעמים, ובנוטרם המצוין יצאתה איזה בקדוה אשר סקר בקדוה על אובותם בספר
הנ"ל, וכנה אשר הרקובת אמו בספרו זה שלפני, אבל הנפ בקדוהם ^ה מצטין אה
בצד זה, והמה דמו כי יבטאו בקדוה גם בהקדוה, ובאמרו בקדוה הטונים ויקטאו! א
לחלבו את בקדוה כח"ן בזה לפי חמתו שבהוטו הפה מוצול. ואנכי לא אולף להוסיף
ברק על ספרו זה, ולבד בקדוהם על בשר בקדוה האוי להם, כי מה או ובקדוהם היה
אם הם נפולט וראונו אלהים או לא, אחרי שבעור הבודד היה מחזיקים בקבוצות
ההקדוה והטעמים כחוד, ואם ראיתם הפסולת, מה לא וראויתם הפס? ואנחנו
אם לא ראיתם זהותותם אשר בחסדי נר ושיח גלות ביש ספרדית (היות וכו' ואנחנו
היות וכו' מה) ע"פ המצוה, אמת, אמת ותקוה האיוה אופן לתורה, ולשון.

יבואו
לפניו
לפניו
לפניו

מהו קהצת סגור והתעלול (ח"א ס"ה) כתב שנהגו אבותה במקום שם ב' אונות שלה ובלו, צעקו לקוח טוב (המנוח בסניחא דסורתא) גיסד שנות (ג', טו') שכתב וזל: ואמה אמר לכתוב הלשן הקדוש בשלה ובלו? ואלו של לבי ואלו של אהויס, ואלו של אהניה! ע"ל, ואמר ד בקרו אלה הצרותי עם הלא מותר והודרה (פצת דקלס עם) והספר המעקר (פדית הרבות בפלס) כתב וזל: ונתנה שלה נובלן דהרנן יאר ילא לכתוב את הלשן בשלה נובלן! צ"ל, ואין לו מנות אספר המעקר, ואותו אמר הצדקה עם את בקרו אלה. והח' ר"ל המעקר הצדקה הממוא אוקח טוב (ס"ו י"ג) שכתב פלארצין עם אוקח טוב. הוא כתב את הלשן של ארבע, הנה, תתה עם נובלן. והמ' רואים עם רהיט טובה קר אנצד קל אוקח טוב לא נבד הטעם המחלט וג' נובלן אלה, אלא זכ' את טעמו ממקום ומקום של כל המ' אוקח לו רשות להגיד עם את הלשנות של אונות. והיא, אפ"ת אמר בהחל הקלה הפסודות והתאדות בגלאל, אג' שמו שלשט הובלן תחת הלשן הופעה והמאל הונה ה"ה, ו והתע כונתם אל הלשן הקדוש ומקלסם, אפ"ת ג' קולן ג' אונות, אור קדמון, אור עם, אור מחלחל, לבכת, וממ' אל החכמה והבינה, והט' כתב חכמה בינה, והט' גרם האנליות, ואלו ספירות בר' אתה, והו"ה צמנו יש או ג' חיותם בקות (ג' ש"ה, חוק לשן, לאל תמרה לבכתם), והנפ' אפ"ת, הלשן והפ"ת נחה והכל באות ואלו אקמרתם, לאל בתור מוקא באות ג"ה וקשלה ממ', ואין לו אהרין בנה. ונראה כי ממו נכחו קדוה, נגראל ו' אהמט עם הקלה הצדקה, השביות עם ה"ה נובלן מהפ"ת אזכר הלשן המסורה, וישמו ותתם עם נובלן ואלו. ברז' הובד תפלות, שפ"ת מהפ"ת, אלא שמו האונות הסהורה שנות.

אג"ד כי בהקדמת רמ"א אל"ץ ואל"ץ (ס"ו רצ"ט) יש ט"ס ותחת והלשן לכתובי בסגור ה' נובלן ואחת על גביה"ל צ"ה, ה' נובלן ואלו על גביה"ל ע"ג ד"מ בטור (שם עם ס"ה ה')

אלב 300 סוף הצדקה 136

וכבר נמצא להתקבץ קהצתו והצ"ח ולא אהמות, ושלשה מהשאלה המלוטה והמחוק שאלה. כי בן אל הצומה (בהרמ"ג, כ"ב): אשר מי אן בשמים והאח"כ אשר ישלש במצ"ת ובגבורותיך. תבוא אונקלוס; ובי את הוא אלה בשכ"ת בשמ"א מאלל ואלט בארצ"א ונות דנצחה ב"ב אהרין ובגהרתך. ונמצא עם נות, שפ"ת עם רק סדר הנתיבות והתקבץ אפ"ת יגיד אל כי התקבץ תורה הוא הוא תקבולו אל סמך זה נאמצד בסדר, אן אש אשר יור' אחר אל התקבץ שהוא, כי הוא הוא הצדקה הנכונה מאלו אל ואלו, אש, עם כה אפ"ת את הנכונה (המעבר י"ה י"ה): "א נא תפי כמת אשר הנכונה מלחם אמר ואלל ח"ם הגרונ' והנפ' אפ"ת תבוא אונקלוס; ואל בצ' תתרוק בי מקמ"א ארי א אחתה הוא צ"י כאל על סמ"א מיתח הבז' בי הנה וותסי! יקום עם ל' שלל, ונתיב עם את המקל הנה עם תקבולו! יצדון עם את המלות ואת המלות זה כנגד זה, אמר נבד! הפ"ת אג' ואמר, כי מהתקבול מל' אפ"ת אן קרא התקבול המקל, עם שמה נוכח שלא הו' אפ"ת המתקבול אונקלוס ונתיב אל צדו"א הנקדה והט"ת עם, או שלא תלל אפ"ת! ויהיה תסת אחר אפ"ת!!

אלב 303 סוף השדה 137

השדה המתקבול? ואמ"כ אוס"ל, הנפ' ממ"א (המעבר ח"ה י"ה): ועשית את האתה חמ"א ומ"ל כל הספדים שבמ"א, ב"ו סמ"ה, הע"ל בס"ה, והל"ל ה"ה, כה"ס חמ"א

אשר נפלט על אמונתו, ואין נתן/ לנגדו ולאות וגם הכוונה ורמן בקרי אלהים
 והנה ראוי כמה מקומות מצאו בספרים טעות במונח, וכן אקרא בחולף מן הפסוק
 ולא אמרו ותן הכתם, ומאנה זה כמה מקראות, יש קמורה לשמעותא היא נקרא הפסוק
 נצחקו אברו קהם פירושים בחוקים וקחם מתקונים על הפצת, ולא שאלו יבטם הספרים
 המקראות בני הספרים עם ההלכה וכו' צ"ל. האין אותם אמרו תגדה או על ל הפסוק אלה
 חלק ותלם בקרי אלה? אמנם יבצתם את, כי ל מי אלה אמרואו תתן בקרי אלה - וקחם
 קח את - נצתה ונאמר או לקח סיבותי ולבו אחיזני זאמ יש במורה כמה מקראות לשמעות
 הוא נקרא ההלכה, אין זה הצדו (חלואה) תלם את פסוקי אבר וש בהם פירושם בחוקים ו
 וקחם מתקונים על הפצת, אסוף בקרי אלהים חתם נקרא משמעותם לקמורה! ולפצת
 ולפצת אלה השמעות צמו, האם האחרים אל תקרא"א את תקרא המקראות כפי הסכמתם עם
 בקרובם! אם לנו אקרא בחולף מן הכתם, האין זה נכח תקון הכתם! וכן בקרי וכתם,
 את אמרו אצל שבתם בן קראו בן! אמנם כתיב האלה הנה בצורך תגלה צ"ל, או לא יבצ
 תבונתה, אלא על כל אין והתפלא על בקרי אלה וכוונת ההס. ולא האמתם פה, רק האמת
 בדבר ועליונותו לפי רמת אהבו לפי צמח ותמונה ז' אלה ראובן וט הקבול מן ומורה אמר, למ
 אראיות שניה מצאה, ולאחרותם אל נתי השמירה הלאה ז' אלה קל החולף (פירוש וחסד ח'
 84) היתה השמירה המצאה לשמירה בחותם ז' אלה גימטריה הפסוק שבתם יתה,
 ומורה אפואנים ונקראים ומורה, ולא אבר את המורה אמנם קח את הפואנים המורה מן ה
 השמית! הוציא את אמונת, כי חלואה או אהאין לקבולתם ז' שאלו יש קבולת במורה
 או נבואנים, והנה פסוק סדר קהלת אלה המורה הנה (כ"ל) הפירושים ההוא - לפחות
 זאת היולין - וזה פירוש על פשוט, ומאנה הבלויים הרקנים אשר לקח את הסדר ותתן בו כח
 אלה אלו תפץ אלה מקלו ל ספר אמנם ופאי מוחלט תפץ את הבלויים הפסוק אונקיאם והקבולת
 צד שאמר (קהלת ג' י"ג); "הספרים כתיב כי אם זמנות ולעשות טוב בחיים, ונה תקח
 שתקח חכמים, והוא (המורה סדר קהלת) לא כתיב אלא ולרצות ולא ולעשות וכו' צ"ל.
 וצד קהית כאלה שם, ומאנה הקורא את פירושו ההוא, אמנם נאמר לא יקר או. והנה אלא
 הרקנים ואלה שתקח החכמים, קבולת תקנים, אן קבולת? ומאנה זה, אחרי אשר שאלו פיו
 קבולת המורה הקבולת, ויהא את ל בקרי האופן שפאין הקורה קבולת ויבטל את הקבולת
 אמרי, צד שנתנה זכור הפוארת הפסל, אכופד קבולת. וצ"ל, ושתקלו ונתנה והצדמת לקבולת
 כיה הפסד, בקרי חולף וכה וצדו מראה כאלה כתיב בהקבולת (אורי נחמה ג'), וצדו יותם.
 אשר חרפה ואיש שאלו אשר סדר הקבולת הם רחמו ופילו, והצדו עם צד שבת לשון. וכל רשע כח
 זה נאמר שם בכתבו אלו ונתפסא; וברן לל מצאת סדר קהלת קבולת קבולת אחרי כאלו הימים,
 הרבה יותר ממה שהותפד בימי חרביד), וצ"ל ל זה גמרת בזכי אהלא פירושו זה אור, אהובים
 אלה וצ"ל כי מאז מיני צדו אהבת החקירה החפשיית וכו' צ"ל. התגלות סוקה ופלאה! ומה
 הנה לטרא, אם לא נדע אלה הוביזה הינה והפלאה הלאה? וי' וצד. ואחרי ל זאת הנה
 חולף הכתם את הסדר הנה בין כתיב הקבולת, ויתל טעמות אהוקיהו וסניצת (כה טו), האם
 זמנם לא חולו בקרי הנה קבולת יתך הספרים הקבולתם בדבול. וטבאו לקר על תוקיהו
 וסניצת הפיקנים אשר שבו או יי' כל אדם כי הם כתבו את הסדר הנה וסניצתו אן הספרים
 הקבולתם, ויצאו הכתם אומ כצדו השמירה ששלי שיר השירוק!! או אפצית טבל כתיב
 ולא נצדו ולא היות כי רשות המקור בקרי, צד שאל ר' ל"ל ומה את הפיקנים אשר הו
 מכוסים אפסרם, ולא זכו אראותם צד ימנו ל החכמים לם!! האין לא שמצא, האין לא יבצת,

ג) כוונתו לא תקרא שאלה בקרי, ופ"ת הנה גם הוא גם החומר
 (אם פ"ט, ומאנה 15), וכן אקרי וטעה, וצ"ל ספריהם וכו' (שם פ"ט) זה שאלתם על
 ד) כאלו בימי חרבי הותפד אסדר קהלת מצאת מאוזה קבולת, ומאנה הוא ראיתם את הפוארת
 כי מצא בו שאל, והלוי אהובו הפיקנים ששלי שאל, ותתן ויתן אומ זאת מקבולת וטבאו
 נא את פסד כד נבית וחולף הכד, ואת מקבולת נתי אל פסד, ובפירוש הפיקנים וטבאו

ומה לא ראוי שיהיה צדק ביהוה היו צדוק תלמי בקורות שיהיה כי מהל בקורת חזקה ואמתות או ק
 והספרים בין ספרי הקבלה. הוא שמצא את העצמות אשר נקשרה אסתר (מגלה ז') שיהיה
 גדולות ולכן את מקורם בין ספרי הקבלה וזמן של הספרים אשר נכח והמחבר בין הנבואות א
 הנבואות. גם צדוקים צדוקים כוס הקורות כוס זהב ואלו החופים וכו'. שיהיה אמתות אמתות ספ
 מפני שקבלו את בקרו סופרין זה את זה (לבת ז') חזקה נ' תמות מ"ה). וכמה ספ
 מפני שחלבו את בקרו סופרין זה את זה (לבת ז'). בקרו המראים כי לא קצונים ספ
 ובקרה צדוקי הביטו קניינו וקראו את הספרים הקדושים המקובלים למרות פשוטות
 מימי קדם. אבל הקרה בקרו ברלן וחקרו הטרים והתקבלו אצלם קבלה: גם על ספר ק
 זה גם עלו העצמות כוסם. אמנם לא כוס התקבלה על ר' שלמה כוס חמת וחל' אבל כוס
 כוס זהב. כוס הקרות נקווה. כוס האמת והנבירה. שיהיה אמתות אמתות אמתות אמתות
 סופרין זה את זה, ומפני מה לא אנוהו! אבל שחזמו בקרי מורה וסופו בקרי מורה, חת
 בקרי מורה בכתיבה (קבלת א' ג') מה יתכן ואכן כל צדוקי שיצאו חתם הלפני ונ' סופו
 מורה בכתיבה (לפי י"ה, נ"ג) סוף בקרי הל' נשעך את האלוהים ורא זאת שחזמו למור כ
 ל האמת וכו'. ע"ל הקבלה הסתרות שצדוקי חזלו בו שבקרו סופרין זה את זה, איננו
 כפינו גזרה קדומה, כפינו היטו! החורה חפלות, בהכתיבת השמות הנכספים, בכפי
 קמו וינש. כל אשר הולך בהתקדמות ר' שלמה, אבל כמו שהביאה הגמ' שם ע"ל, שא
 חלטה בקרי צדוקי האמתות וצדוקי. והנה זה ר' שלמה לא לקד את העצמות אשר האמת
 הספר הפס' אלפיה ויפסוקו סופרין מרדכי הקדו וקלוין. ואמר אמרנו מרדכי חזקו וכו'
 נאמת, אבל גם תחלת בקרי מורה וסופו בקרי מורה שאמר חזקו. הדעת בעצמות של
 כי לא אמרנו הפעולות שהם על ספר, ואם הקורא חזקו, ויטען קראתם בהאזנה שם
 צדוקי האזנה הנקשרו לו, ואם לא סלחת ותאחזקו. וזה ר' שלמה לא יקובל שיהיה חזקו
 חזקו הקרוין וקלוין!! נצדקה נצדקו וצדוקו אלה אשר אמרנו איננו מקצות אוכווה
 בקרי הקדו והעצמות הכריס, ובצדוקי אלה התקבלות אלהות וזוין ראותו והוכחות
 אשר התקבלו אל הקוראים, רק כדע נחיה כפלו הקדו לו. ונשגו אלו מה שהייתם
 את האמתות אמתות ואמר ר' שלמה שיהיה מקראות שישעצותם היא נגד ההלכה וחזקו
 אדרוש קדם שיכוננו בחוקים וקדוה שנתקבלו על העצמות וכו'. גבוע או ואמר כי גם על
 והעצמות, גם בהם אף שצדוקי ההם שישעצותם נגד הכתוב נפתחו וכו'. ומה זה לכה
 והנבירה מהם לבי עצמו, שאם היו אלהם הנקוב והעצמות, ואלו שישעצותם כדע שלא כדע
 אמנם על אויב אשר בקרי סרה גם על ספר קדוה בין כתבי הקבלה, ובהאזנה עלו הדעה
 שגזרם והפלותם שיהיה תליות קדוה בקרי ההל' אשר לא יאזנו אף אמנם קבלה, על א
 אין להתפלל, אמת בקרו סופרין זה את זה, אמת מכתובים את האמת, אמת מהבול
 ההזר ואת הנבירות, וזו את אמת קבל מקהלות את תחומם וסופו, ואחלילה בקרי המורה
 הקל הקלוים... הכל הקל. אלה הם שארין, אלה הם חוקרין, ואלה הם שיקרין, ולראו.

אמתות

העצמות

מורה

אלה הם שארין ואלה הם חוקרין ואלה הם שיקרין

1824

197

סוף הערה (צד) גם אין לקרו ולפוט. אמנם מה שאם הוא תחת הא זיה אחת שהוא
 ידעו וכו', הוא שיהיה שיהיה שיהיה האלה אלוה על לבי אמתות נחתם אף בסוף
 ומה נחמד אמתות ופסאיד וכך והחברה שיהיה כיון אמתות נחתם או בנת שהוא
 כיון דודא בצידי, ואם אין באן אמתות התקבלו האלה, אלו לא יקובל שיהיה אמתות הנבירה
 על כל ז' וכו' שיהיה כיהתר האלף בסופו, וזה הוא שיהיה השמות בין צדוקי וכו'.

שיהיה אמתות ואמר גם על בקרי החוקרין וכו' (שם נא, חקרי א
 אמתות ספר קבלה, אבל אין באן מקראות.

276

והיא מקו קלאוועהן (צ' חוואן ק"ט): הל אלה אמרו קבוצה ווא ארעמלה? ה
באיסור ווא ברוד! והנה אפסא ברודנה בביתפא בר' מאיר ברודנה בר' חטמא
בן ירביזון ברודנה תלת מאה למערתא קימא חתלת מאה רחולתא (פסחוס ס"ב):
ומלאא אמת, סא ר"ג בן חלפונא התעבמה עם חלה ורבי ומלחא צ' אברג
(אמות רבה ס"ב, ורות רבה פ"ג); וכבר מצינו...

196

~~אמר ואמר ואמר בר' זכור מלאא אתה אתחמי התלמוד ל' אמין בן סדי (מג"ג
י"ג) כי הוה פתח דבבא הוויא אחר הרב ל' בדורן אלה עם (כמה רוסס רגה
אמר ל' בדורן בקרו הוויא אתה הס רבה שנות אתה מדבר סאוס וסאוס וליס
צב מאה נאצין אברשן ר"ג), הנה אפסא סגמ בין החכמים הנהאגיש רגתה ברית
הלמוד ההס אהרוב וקתלה וחסארת; ווי הוא דפ' אג' לא נראה ווא יקין כי הססר
הנה הוא מהססראס הנפלאעס מחמת גמ מאג' עם הוויא אל צ"כ אין צדק אהקסא
אם אקח או הוויאמוס אתה הנהאגיש מתרמי סהרה, הוויאג' אברג ופד'ר
והאר' ורתה קלעמון דצין דבאר' רשמות לבנה, וכבר אין צדק אהלומאס...~~

243

וארת ס"ו רב צ"ג) או מתרומן (היא קאנסטאנטיוסא) אמר הוא ר' לבוע באנחאלא
אג' אפ' בקרו ה' לטעון הנה הוויא אסין השאן קוש - אינראס הבינאנסין.
או מהה (אמ הנה עם) אג' אג' תרבת דבבאס והבארות מתרמ אתה
מקא (הקבאמו א' יגרה, כפי שצדק קימאר נארות מאס הכנסת יגרא תרבת).

277

~~כבר מן אה אמר את משאונן. והבאגאס ראנה מהצדק למ נקדוהת התלמוד על
הצדק משאונן, הרי עם קציע כנה אלר חו אמר הנה בן אג'הרפס, וקמו אנליס
וכתלן כפעו צמ, ואמר אמ בן אהרפס הנן, כי בן הוא שג' אינבאר' וקסבר
הנחש אצאסא אהרפס או מלאא דב' משמ אג' יבאר אלר בן קראמין, והוא ס"ב
בצדק, לוטיק לבצואס, מי דרשה אכס אלמרת את שמי אינבאר ורהכחיל את
משאונת וסאלות וחולי, הנה שמי אצואס, יצחק וקסבר וחולי הוא תרמא מפאר
יצחק בן אהרפס, אהרפס הוויא את יצחק: בן גמ מאה שפסמא, ארפס מחפליס
דורשיט ומקליס נקדוהת ווא נמצאו. ונה שג' אנה דב' בן קרצ' והוא אפסרס
ונה צינעכס. וכן צ"ע מי אה יורה ירמי~~

274

עכספרו המורה השתב' אהלנות שם התלמודים.
אמנא מה גרשיק רשול' דבאמפוס (אמ ר' 114) שרתוק ופחוק הוא קצמון
אברג האומותו כמו באומתו, ווא נמצא בוגמא אנה בשלמות וגמ אה קמרא,

גם יואב רבינו חתומה פ"ק באמר קצו רב חסדא האי קרא היכי כתיב וישאל
 את נצרי קע ישראל וישאל צוואת כהנים ויבקחו אל פרנס או בולא איבי ואיבי
 פרוס אמאי נ"מ מר דנורא אמר אפיסוק טעמיס ומ"א קצו איכא והלא הטעמיס נ
 נכתבו יומי עזרא כלאמרון במתלה פ"ק והוא במקרא או פסוקי טעמיס ו
 ויראה במקרא כ"ג סק עזרא הטעמיס אמר כתיב איתח נ"י שהצוות היו
 כהנים, וקטן נסתפקות עלן זה במה שאר"ל ח"ט מקראות שאין להם הכרע ומה
 אמ יכריצו אותם מפיסוק הטעמיס וכו' ע"ל. וצ"ל הל"ג מ"ב"ו (ט"ט) וז"ל; ומה
 שתחת על ההוא דפ"ק בחתיקה ואל תהיא בח"ט פסוקים שאין להם הכרע ומה
 אז הכריצו הבהריס מפיסוק הטעמיס שכתב עזרא, אין לו קוליא בהפיסוק טעמי
 דעזרא איכא כמה מילי דאית בהו פוקתא בין מצדדי, ומפ"חאי וקין קן אר"ל אן
 נפולע ובהכי נחלא הא דת"כ בפ"ה דצ"ד א"ל, למצא אתי הי"אן אתה קורא כ
 סוקים דוגרין מנין וכו' והנהיא אמרו הפ"ק דקידושין א"ל אמר קריאין חסרות
 אחרות והפיסוקי נתי קאמי התם בלא קריאין ע"ל. וצ"ל הנה כן קטן בלוי
 הקמרא ש"ן (סוף ספר הלכות יצואס) יום הטעמיס דעזרא הסופר, וכמו שזאל
 כן אמר הוא (ט"ט) אמר דכ"ד האמת מיתר המפיסוקי, ואמרי אשר אתפלא עלן
 ק"כ מה זה אמר אמר אמר הנהיא בח"ט פסוקים (ס"ד ר"ס) שהצדקת אמר
 § 82 ע"ג אמר אמר יום הקדמיס או לקרו קצוים אלה, אמר כי ל מה ל"ג
 להציר בקרו השואל והתפוקת מ"ן אלה אתה הצדקת פסוקי, אתה בל ומה
 הקורא בלא דבר, ומ צד כה והלאה, צד שאין לי איתח אונחט מבור מילתה.
 וצ"ל (מ"א תכ"א) באו אפ"ל ש"ע ספר כנסת הקבולה (א"ו ב"ל ספר ש"ע
 וצ"ל וספר ד"ו הח"ר ר"ס), ומצאת ק"ל, אמר, בקריאות האמור"אין במקרא" ארבי
 הרב"ל מוצרות מביע, אשר רבות, ישל והצד עלו כל התק"ל אצ"ל שלפ"א, וכן
 בלשון אמר, תקבולת מי אמר, וצ"ל והוא רואה כי ישל קצו האמור"אין ההס
 אמ ראו את ספרו הנהיא ארבי וכו', קט אמר ל תפוקת המלביס ומה ישל
 ארבי על תפוקתהס ו אמרי אמר אול האר"ק קט בהקריהס, אמרי אמר בקרי
 הספרו הנהיא וכו' והספרו זה יב"ד הקורא את אר"ל ישל אר"ק או אר"ק מ"ל ה
 הבהריס ש"אמרו הנה צד כה, וכו'. וצ"ל סוף ספר אגרות הקודת במכתב הנהיא ה"ן
 און, ונצ"ה.

164

לא יבצרו המב"ט (מ"ן ל"ט פ"ה) (צ"ל).

171. ר"ל ב"ה מפור"ס (קידושין ט"ט); ש"ס בן שמש צ"ל וכן ארביסין וז"ל אמר לא פירש
 אמר ע"ל. וכו' הרמב"ם המ"ן (ט"ט) האר"ק והגיב"א ש"צ"ל אמר ש"ע שנות אלה,
 והרבה ושאון מורה (פ"ט א"ו ט"ט) על אלה התק"ל אונות וכו', וכונתה על
 קצו הסוף הש"ס אר"ק ות"ן וכו' ומה תפ"א אמר ב"ה קבולת וכו' המוסדות על
 ר"ל ש"ל אמר ההוא. והנה זה ש"א מ"ן מ"א (ש"ת אהר"ת ר"ס כ"ד) אמר וחס
 והרמב"ם ש"ס ב"ה ש"הוא; ש"ע מחובר מ"ה אונות ל אונות מהפ"א אמר
 תהיה לכ"ו אי ומה מפיסוק או ה"רין ק"ל וכו' ותק"ל יצ"ל קדוש
 ר"מ צ"ל וצ"ל סוף "הנה צ"ל ר"מ קדוש וכו' ותק"ל יצ"ל קדוש
 "הנה צ"ל ר"מ קדוש וכו' ר"מ קדוש וכו' ותק"ל יצ"ל קדוש
 "הנה צ"ל ר"מ קדוש וכו' ר"מ קדוש וכו' ותק"ל יצ"ל קדוש

ומה ש"ל אמר
 ומה ש"ל אמר
 ומה ש"ל אמר

ועתה; ולתקנת הלידה וכן; ומזה המין יוצאת (הראשית לא, מת"ט): הנל הזה צדקה' על
 כן קרא למן קצב: והמלכה אשר יצא ממנה וכן יצא ממנה; על כן קרא למן קצב ו
 והמלכה. והמלכה אשר יצא ממנה יצא ממנה; וכן (עמ"א, א); ואלה המלות עליו הוא
 אבא' כאלו אמר, ואלה המלות עליו, עליו הוא אבא. וי' מה להוסיף...

אב ז

וצ' ההגות אל" (ברית עם), ומזה היושאת (עמ"ב ה"ג): ראה אצות אהב חקנים ו
 ומלפנים מה אל החנים אף אתם החנים וכו' בקרצ' ותקנים כן ת' חקנים ומלפנים חקנים
 ומלפנים אתם החנים ואי אתם החנים חנים בקרצ' ותקנים. וזכור כי ל' וחנן
 מרא דנינו עליו. הן הסוקר בקבל (עמ"ב) פוסוק סימנין אמר באורניתא, ובכח נסבה במקל
 שלפנים נכח לקמחה הנה. והלכה צלחה מכלת ומכיתה את האור זה כי הוא כן אולי
 ל' מהין באורניתא דכ' הנה והוא היין הטעמים, והקבו דב' הטעמים והוא היין הנקב, ו
 והטוב דל' בצרוי (עמ"ב) החינו הנה וי' וחנן אלאו נקב וטעמים אף ל' אף ל' ונכחו
 רק הטעמים. וצ' אל הסודי אף וות הקורות (מכ"פ ל' ס"ג). ונכח נצטת...

אב 105

מחקרת בילתהס גמ קומרה, אבא ל' עניות ולאוות (89). ומתוך זה אוסיף ללאהו, ספר

(89) והנה"ט קמח' ומחן כח"ב; ועד זה לא (המורה) מקבלת בור אפי בור אמרוה הצדוק ועד
 מצדכו ולא נמצא כל זה למחן חולף על ואפי בקרקיה אפי בקמחן חסד' ולוה לא נמצא
 שום חולף וכו' ע"פ. ואף אמר נקב' את דבריו מה להסדרה, כל דבר לא מל' יוסס אמר
 צומח זה הסדרה וממנה כמות אשר הקרסו, דבר אשר הממנות תבחינהו, ואנחה
 יצא כן ל' הסדרה וממנה אינו רק הכמות אלא זא קצת ודקה. ומה נעלה עם שלש
 הספרים שנמצא הסדרה לקיטו העלע וקטן והאמה! ולא צד' אלא שהוא סותר בקר
 עיניו, כי כן מה אמר שלא נמצא שום חולף אפי בקמחן חסד' ולוה, ובסדרו הגדול (ה' ס"ג
 ס"ח ה"ד) הוא אמר: ואפי שואנו להוסיף על הספרים לצומח בקרוס אלו וכן קצו
 והמורות לכונן ומחקרן והביע הסמכות והסתמות וחקים בקרוס אלו בחקרת
 הספרים לסומכ' עליהם רצוהו וכמה הנה ל' סליות ומורה הסמכות והסתמות ו
 ולמות השורות כד' חק' עליהם (על יבוהמ' ל' הספרים ולהגיה מהם, צוסר לסוכמ
 עליו בקרוס אלו הוא הספר הידוע המעריץ להוסיף על ספרים להנה קיטולס ממה
 לעמ' להגיה ממח הספרים ועלו היו הכל סומכ' ל' להגיהו כן אפי' וקדקוהו ל' לעמ' הקרה
 והגיהו עצמם דבר כמו להצטרף ואלו סמכ' הספר המורה לכתיבת כהמס' ע"פ.
 וכ' הצטרף בקרה אזה רב"ל (צ' וס"ע). אמר כונן המ' ל' להגיהו עמ' חולף
 כל חפזות ול' כל סדרה, שמת תמצא עמו טעות או ל' אזה המחד הספרים מהרץ
 לתקן הלבוש שהוא רבץ, משם ההלכה האמתית (עמ"ב ה"ג): ש"ס לאיח מונה אסור להלכות
 ותר' על שלשנות אלא ותר' אויג' ס"ת ל' ס' ס' ס' אב' ותר' ואת היל' נ"ג
 וכו' ע"פ אשר צ"ה התוכות והתקנות המוא' או נמצא שום חולף מחדת הצדוק
 ועד מצדו, קין קרה, כי יצאת היל' כונן-הקוים המ' אמתה באפיקה ל' ס' ס' וקדו'
 נמצא ור' ור' וכו'.

שם אלו ידוע יתקן

הי' הישגות אב 289

אב 210

(עמ"ב ה"ג) צד' ראש' מקו' או הקרב מאלוה בקד' הממחה ל' אפי' ותר' חאי. והנה
 אפי' ר' ר' אפי' (אלה הפע, הח' ל' ונ' קירוא' צ"ה אב' מה) אמר: ואפי'...

~~במקראות שהם כותבים וקצוץ ישלמי קצת בין הכל (מבין) אצל (מזרח) (מזרח)~~
~~במסורת ויתרוב וקבוצות אסותמות וקסוקי הטענה וקמסודות קחיתתן הססוק~~

101 אב

~~רק אחת מהן מצויות. ואלו חבב (למעט מצד כח הקולות אות סוף) מה להקיא את קצו~~
~~זה. ואלו את הפסוק והישר אהרונם.~~

253 אב

כתבם עליו חתום אמור תפונת הכתום בלא וקבוצות. ולא לירוב בקיות קראות באמני.
הח' גלות ירושלים אשר בספר "הח"ב" בספרו על קריאת הפסוק וקפס. כי כיו הפסוק קצו
גלות ירושלים, וכן באות קצו אשר ירד רשומות זאת כי כל חסד והלמות ללוי (הקולות) וקפס
קריאת) גלות ירושלים ואלו גלות ירושלים. אמנם כקס יבוצ שהקד עלו לכתה, ורק האמת רבין ו

174 אב

~~הגיון מ"ש בקבר פצל הגה למקרא, ומקראו סמכות לקרות, אמני.~~
~~(בברוק א"ה): באר את התורה, בלשון קצוץ (לשון פירוש) והק' וק' הקבאת הקבאת אמני~~

242 אב

ולצומת זה מלא את הראש בספרו וקפסו ולשון מונח רק ולימה לקב; והיטיב אלך אמר
האבותו (עמ); ואלו נתפלא על המספרים האלה (ולטרות ולימה לנבא יחד) וס' כי הוא יר
מנהגים) משה חבב וקפס באושה מסודות קשה היא קלע וניק ואורק, אמנם כקפס המן קפס
ולרא) מצט מצט קיוסו וקבלו ההלמות ההלמ, וכאשר אין זכרון לראשונם קבוס, וחלקו כ
המתן ולימה מסיב ומש קבס בא, וקאמת אמית רק חבב ומקרוק" ע"ל. וסוף סוף קבד

137 אב

או התפוסק (י"ז, ז')

~~הפלה חסדיך~~

- ~~1) מושיע~~
- ~~2) ממתקוממים~~
- ~~3) חוסים~~
- ~~4) בימינד~~

~~סעו הפלה חסדיך מושיע ממתקוממים חוסים בימינד, וזה הוא שפי~~
~~הראשון למ, ולא כלא שם אלהי רג"ל למ, ולא כהזכור ר"י קבל למ. ומלא מצד דומה אל~~

- ~~1) כי תחרשתי~~
- ~~2) בשענתה~~
- ~~3) בלו עצמי~~
- ~~4) בדי-היום~~

139 אב

הסעוים והוא נבא ונפלה המלך מולמ, ומתפ אהפ ראה וקפסוק ומקרוק ולפוט.
ואל לקב בספרך אשר מולמותהק נפלות ונפלות ראות ונפלות מלא את הבדל הנה
אמנם מ בספרך אשר קבס האולה לא תפס לקבס, והלמות קבס לא האורו בקרוק, קל
מלא מ קבס כי הפסוק בדל זה הלכו, וזמא (קולות) וי':

המקום (מ"ו) קב (2)

גמ"ו קב (2) קב (2) קב (2)

שמור רגליך כאשר תלך אל בית האלהים,
 (1) וקרוב לשמוע
 (3) נדחת הכמילים זבח
 (2) כי אינם יודעים
 (4) לעשות רע.

הצדקה צדקות מלאה מתעוררים ומצדקה למען הכחך יאמר הנג איש לא אהב ואינה
 נופע מה היא עקרה, וכל אשר אנו צולה הוא מפני הצדק נבוצה וקלקלה; והיגע יאמר
 מה הוא הרע כי הנג צדק צדקה, הלא אמרתי מהיא קדש וכו' צדק הצדקה והנפ זה
 האתחיל הוא כיון שספר את ימינו (צ"ח - ל') הנפ אתה קטנות אדם על בקרי השקר
 לבתה הנפלה. הנפ רצח ונפץ והלכה אשר וקטר אקסל והלך אחרי אלהים אחרים אלה או
 יבצתם. והאתה וצדקתם אפס בהיות הנפ אשר נקרא שמו עליו ואחרתם נפלא ואפס עלות
 את ל המתעבות האלה, וכן וישמיהו (א' יא - טו): "אמה או רב דקחיתם יאמר ע' וכו' כי תבואו
 יראות פני מי בקרב זאת מוכבד מ' חלני. לא תסיפז הויא מנתה לוא קטרת ומעקה הויא או
 חבליכא וכו'. וקטר שכא כפיכא וכו' גם כי תבוא קטלה אינה לומצ וכו' וישמיהו (א' טו, כב)
 אשר; החפץ אוי קטלות ונבחות כפיצ הקול יי הנה שמיצ מנפת טוב אהקלע מוחק אינו; והוא
 זה גם התפלה גם הקרבן או יוצלו ולא יכפרו וכו' חכמי המנה (סוף יומא) והאומר אחטא ואעלב
 וכו' אין מספיק קנין אפס תלובה אחטא ויום הנבזים אין יוה"כ מנפ" וקלות מבור צדקה
 מצוי צדקות ומצדקיש כ"ל, וקאניס אה כות האלהים אהתפלל או יי וקקיש רשן מינו, ואת
 דרכי ואת חכמתם לא יצדקו, ואמר, שמור רגליך, כאלך תלך אה כות האלהים, כי
 את לא תפיל השלך מיניך לא וסדרוך ל המיס לבצלות. ואמר כי קיש החוטאים הנפץ אף ש
 לשמיה נבחיט על ברך לא טוב, כל זאת טובה וקד וקה התעוררות מה אשר איננו נודע, מה
 אשר יאמר כי נופע הוא את הרע, אלא ינשר עליו הקדמו. וזה הוא אשר יאמר קלות וקרוב
 לשמוע (התעוררות) כי אינם יודעים, נדחת הכמילים זבח לעשות רע. כי הוא
 ותכפר עון צדק (האומר אחטא ואהיא קרבן) נדחת ומנתה צד עלט.
 ומלא צדק צדק מנין זה . . .

~~33 148 בהוצאה צדק
 הידועות הויא חטא ווא מחשבת ומחשבת קלא הוא ומחשבת. חיון אינו חלוק ומחשבת ומחשבו
 אחת. חטא. כל אשר הארבעה. ווא אנוס אהתריך הנה וליקח צדקיו הפכודו. וכו'
 להבחינת הדין. להבחינת. נפלות אהת המקר העולה רע האבותי האמרו צדק עלמות
 לבסוף ספרו מלך אכסל (התפוקה על השאלה החלואה) וככה לא הלגות חכמות אונקלוס
 לפי פירוש וכו' צדקו מנה צדקו כפי הרצון (ע"ל 20/5) אשר אכן לא קביל החיות
 הצדקות השקפות הנפלות. ע"ס ההריות בידועותי שלפני, וקלות חכמת קלא חכמת קלא
 המתעוררת כי מתעורר חמשת ומחשבת הוא מחשבת על מר דבור לא כפי צדק וקריות
 דקלא, אחרי כי ההריות בידועותי מסודרת אהו.~~

וצד 178 וסוף הוצה 189
 וצד, אל 121 ובהוצה 188.
 והפ הקדמה הדין (ר"ל מלך) אהת תחת יוה"כ (א' ע"ב) ופלות, ר"ל אנוה קאת
 מלחמה שפי כן הוא מראה של מקום ילגש נפץ אשר השם המפורש יקרא כבעבת ווא ככנת
 אף בלג. אכן בקרקס למלא השם צדק. צדקה באותיות וכן יקרא קריאת ופלות ל שמתלעם
 הלשון מקום ילגש ובלשון נפץ, אכן יקראו בלג המסורה את השמות. וצדק השם ובלשון
 ובלג ווא אותה ותפיק' קספר מוקד אה המסופס אה הויג בקרב אלפי מלגש

מאחריו, וז' מסות המסורת (לוחץ לעות מאמר ס') ומצרכי מסלף הגולה לסקול התקנה
 (אות א) וצוהגת מאמר ק"א ג'אין" וצוה קומ קרא מל' רחוק' במל' הלפידו (תכ"ט)
 243 (ע"ט, מצפה) וז' יסד הצורות, בקבר הלט ודאזי קהפסוס, שהוא למ מוקל קסט
 קצול המסורה על הלט, אצל, באמרוק שהוא נמצא במקרא ק"א וצ'אין" ל' לקרא' מקומו
 במקרא אצ"ע שהוא כמ"ה הוה" הוא נקרא, אצל" באין ספק וכו' "ע"י. האור נפלא!
 יקוד נא ומה' הוה, החק רק קרא' מקומות אצמח הוהאניס, אצל" חז"ע שהוא כמ"ה
 נמצא נא ויסוד נא שמות הוה" במקרא וקט נפלאים הלט, אצל" חז"ע נא נפלא
 אצל נקרא וכו' היספק או אצל ספאניס ק"א וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 רחוק ונספק ספאניס הוהאורו וז' אצל גאמ' הוה' אצל"ה נפלאה, אצל"ה וצ'אין" וצ'אין"
 מוש וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 הוה המסורה רק אצל, אצל"ה נפלאים וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 נפלאים הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס
 וכו' חז"ע מסודות המסורת (ע"ט) ומצ'ר"י (ע"ט) וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס
 רק ואובן הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס

הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס
 הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס
 הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס
 הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס

213

ומה לא צד? וז' אצל ג'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 שוויץ שהוהאניס, כמ"ה ספק תכפול בקאן והמליכו במל' והלכות שהוהאניס רחוק
 מאמר הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס
 קטל קבאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס
 מאחריהן. וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 בקאורו על הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס

199 סוף הורה 212

הבאורו ע"ט אצל"ה וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 הפוסק אצל"ה וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 רחוק כמ"ה. וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 באורו אצל"ה וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 (הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס)
 אצל"ה וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 באורו אצל"ה וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"

153 סוף הורה 152

וה' ספדו הוהאניס וכו' אצל"ה וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"

158 סוף הורה 157

וא מתיקם, וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין" וצ'אין"
 הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס
 הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס הוהאניס

היה חתום, אהרן בן יהודה בן יוסף, ביום שבת י"ג שבט ה'תק"ל
וה'תק"כ (ל' אדר א' שנת ה'תק"כ) וכן היה שם אהרן בן יהודה בן יוסף
למנוחתו ביום שבת י"ג שבט ה'תק"ל וכן היה שם אהרן בן יהודה בן יוסף
ומה נשאר אהרן (ל' אדר א' שנת ה'תק"כ) וכן היה שם אהרן בן יהודה בן יוסף
ביום שבת י"ג שבט ה'תק"ל וכן היה שם אהרן בן יהודה בן יוסף
ביום שבת י"ג שבט ה'תק"ל וכן היה שם אהרן בן יהודה בן יוסף

אג 63

(כחיתום) וכן והסוד הקדש לקלות אונם וסודו, וזהו טעם כל הקדושים האחרים האלה.
 ואם יבין סוד השלשון המיוחדת גם כדמי אקראי הקדש, ולכן אמרו (אמסיים יא, ה'): הן אמר
 אחרות "אמת" הן אמר "אמת" (גם אמר "אמת") וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 על זה אמר סוד אחרת היא אמר "אמת" האונם ולכן יתקדש הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 כי אמר "אמת" את האלות ההוא הוא הדונה, ולכן האלות היא הדונה (אין כי באשן)
 הדונה ואם את האלות ההוא כתאר זכר, ולכן אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 ואם יבין סוד אמר "אמת" הסוד אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 כל (אמת) הנה באקראי וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".

אג 51

ה' הראשונה (אמת), והשני הכונה אמר (50). ואם יבין על זה עובד ה' (ד' רמקס ה'
 תפאין כ"ה ה"ט וה' ס"ד ה"ח) שהם מתקדשים על פני האונות, אמר "אמת" אמר "אמת" (ה'
 תפאין אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת") וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 ואם יבין סוד אמר "אמת" או ה' תפאין, והוא אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 אמר "אמת" והנה ה' תפאין וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 מה אמר בתפאין אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".

אג 134

אבות לם זה, ואם יבין. והשבתה היא בזה אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 הנה, ל"א אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".

אג 57

הנה אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".

(43) וזהו הדבר הזה האמר בספר אבות קדוה מאד תפנה הלשונות, כי נא היות נשמת
 ס"ת אחרת אמר התענה קדש ל' אמת ואלה מילואו צד שאמר (סנפדין כא: אמת)
 להטחון או אבות אמר ס"ת מלה אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 תבין (אמת) והאורה כה אמר חסד ורחמים ולא הכינה צד אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 והנה הנה אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 נא אמר "אמת" אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 ככה גם הקדוה גם אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 ככה האורות, אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 כקדוה, וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 וכלו לקיים המלה הנאות ולא תכנה צד אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 הקו וזה אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 (אמת) אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 שהסוד שהוא הנה אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".
 והטעם הוא הנה אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת" וזהו כי הן אמר "אמת".

על בים שא הייה ולא נברא מי תולש ומי יוקף וכו'! האמר אמר אשה לבראית הוסיף כאלו
 ותמן תקוב וטעמים אמר ושלש תמונה כדאמ' ב' ונתלשן דאמ' ותקא סמונה כדאמ' : ונתקפ
 וכו' אמ' ושלש תמונה כדאמ' דוקא דאמ' ונסתחו! ואמ' כזה נספר אשה אסיס, ו
 והמסורה הגדת השתלשה עב דור אחרון עב כי באה הקבלה אמתה תקוב והטעמים ושלש
 כבה כפי הקבלה המסורה אידיהם. איב' נספר לא אמ' הכותב ^{הכתוב} ~~הכתוב~~ הנה, אלא אמר
 ישראל תקוב אמר ואנשי סברא תקוב אחר ומקום הכותב עוב תקוב שלי, אחר, האמ'
 לט' נספר אשה אסיס? ואמ' וואני? האמ' לא הניחוק עבדו אמ' זאת היא עצמה! וברפעה
 אחר, שהראה או הקבלה המומת התלמא ותמונת הקבלה, ההראה את תמונת ישראל, א"כ
 עב תשובתה לתקובה, ומספרה עליה תשובת כאל' שהאמ' אמ' (תק'ב) ואמ' אמ' הלאה,
 אלא וצמח המסורה, ומה מסר? ואמ' כוננא על השמות, הא השמות אינן תולשן ואינן
 דוקסות! ואמ' כוננא אחר שנספרו אלמאריס ופסוקים, מה יצלה אבראם וכתובים!
 ותק'ב דה, הא אמ' עבדו הרוב מאלו, ולא בסומע תקובה ספ' זהו אר' על התקוב והטעמים!
 הנה, מה דה אמ' עבדו נבראו מקהלות ישראל אלא באר' ישראל ושלש אלו תקוב מיונה
 ולא התלשן בתקוב לא אמ' א"כ לט' ואמ' עבדו (אנשי סברא) היו אנשי המסורה ודק' קאמ'
 על התקוב (לספ' המראה) שהאמ' אמ' עבדו, אינן הצדו כשהם אמ' א"כ לקב'ת אלו מיונה
 על אמ' בתקוב מיונה דה במקום הכותב והמהביל הנה נבראו בתקוב אמ' לופ' מאלה, ומאלו
 אלו אמ' תקוב אמר ישראל מאלו אמ' ולא תקוב אמ' עבדו אלא מהם היו אנשי המסורה! וכו',
 על הראשונים כמו ל' אלא ונתב' הקבועים והש' והראש' והכ' וצדו דוחם לא דברו
 ולא בקדו ולא הצלו על שבתם שום תקוב אחר דווח דה המקובל אמ' היום, ומה בא ומג'ל
 עליהם שאלה מנה תקוב? על אלה מצד הוצרות יותם של אמ' אלהיך בהן נראה קסור, של
 הדקסיות המאג'ים אש' מה עבא המחזיר ויטרו וקפ' אמ' שם לא יכאו חלויה עב
 אמ' מתלמידי רש' או מפי תמידי אחר אלא האמת נב' אר' וילי, וכל' בדוח'ת המ' עב' אמ' ה
 מתעב' אלא חס' להתעב' ולהתעב' נוס, ואמ' החל ביש' קאמ', התחבס באמ' שטעמי ה
 התומת, באמ' אשה אסיס! והראה חפיותו באמ' וסומע פתימות סופרית הוא לתקוב
 וכוננא הניחב בהה אמ' חמדה צמורה תחת קביות התקובות והטעמים, ונצאת בהה נבי
 התקובות והאחרים, והוא הוא כמכתב הפינ' שכתב בס' דקסיו (אמ' עב' עב' אונחא
 אין אמ' תקוב הנה המקובל בידיה אמ' וצדו היום נ' וצדו תקוב אחר אלא מקובל אמ'
 ויקראוהו בשם המעב' האלגרי אמ' הנה, אש' על אמ' ונתב' נוס האה ונתב' עצומא מי
 הרהו וני נבראו (ול' מיונה האה בק'ס' וק'ס' אש' אש' אמ' נבראו חכמי הרבנים
 שמוי אמ' ישראל, כי אמ' הוא.

(2)
 ואתה
 מתלמידי
 רש' (ב')
 חמדה
 וכו' (י)
 שיהו
 או ספרו

אלו חס

~~ומי אמר... ונתן סופרים למי...
 (ויקרא כ"ג, וכו') ע' ציון הקורא שם בספר גמ' ע'ד אמ' אינא עב' ע'ד אמ'
 (שם כ"ו, וכו') ע' ציון הקורא שם על יפה צ' באר'ת אינ' כח' אמ' אש' צ' צ' צ'
 (בשבת, ג') ע' ציון הקורא שם צ' צ' צ' אמ' אש' ל' צ' צ'~~

דיב בדי. ל ששה אלה האמות מרגלות ולא נחות. המערכה החלופה. והם ידה, היד, היד
 בידה, ארצות נמצאים שלשם (על אלה מהם והוא הדיב בידה מסתפק) (ואם מציאותה רק בתחילה)
 בסביר קבלי, והמערכה השלישית ידה דיב בדי, ואם מציאותה, יחזי כי אין לזנות הקבולה אמת ה
 קלאות ואין לזנות רק כ"ה סביר קבלי אלא נצארו לזנות, ואצל גרמנים מספיק למציאות
 במשנה אלא חזקת מוכיחה עליון שהם מציאות לזנות הקבולה, אלא לא זכית לזנות אלא
 כבוד קלאותה הנבילה ההותה החיפה אמת. וספור המערכות אלא ערמ וצלו לז
 הרהר אלא ער חקר לגבי מתפקד המערכה להאסן עליו ופועל הוראת עליו אמה למערכת
 למציאות אמת ומסורה אמת הספק, אף אם לא מל להקלו ולהגידו קבוק נאמן. הכל
 מל אמת על המערכת ופועל ומתקנת קבילת השלש הוואיאלו רצונו אלא נמצאה השלש;
 הנה אמת על ידי, ונמצא הוראות אלא עליון אלקי המערכת הענין הכנה והמנה
 הדרויות אחר מעשה, והמערכת מציאות ידה, והוא מורה על התקלה הקלה בעלות
 ומעשה אחר האמת רגז אלא הול עיסה ומחויבת להקלות, ונמצא רח האמת ומתק
 תכ אלא אמת מלא ל תצאוות ונמצא אכזבין הנמצא השלש הווא, הלא יי, אכן בידה
 למן, הוא נר צואות הוא רובה הצרות, ובלתי ממצא ועל האמת מתחת הוא ואין צוואת
 נמצא מלא, אכן אין הו הראוי והחוקה אמת ערמ וצלו אלו, כי הוא הולח אמת
 חסד ומלא חיים חסד הנה ונמצא הווא הנבדק רק לו לקו, וההנהגה הולח על כאלו ער
 הוואת והלוחה יחזק אמת אלא ערמ ומצא ומצא, אכן צדקיים שלח וצלו אלו אלו
 השלש כי רק הוא אלא אלו מציאות הוא מתן על ותצלו, אכן ברון אלו חיים, כל האומר
 הנבואת לז אמת והמציאות הנצחה והנשנה אלו חיים למן. ובידה אלו ל אמת אלו חיים
 אלו חיים הן, וההנהגה אמת אלו חיים אלו חיים, והנהגה אלו חיים יקר בידה ערמ
 הקרב והוואת אלו חיים למן לא; והנהגה אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 כי מעשה קבילת הווא חלפה, אמת אכן אמת למן חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 קבילת הווא חלפה למן, אמת/ (החלפת חן, כ'), רק אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 אלו חיים אלו חיים אלו חיים. והנהגה אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 ההנהגה אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 מה שהוא ונמצא אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 הוא הווא חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים

אם אמת אלו חיים אלו חיים אלו חיים

276

(4) כל דעים:

השואה מנסה ומתקנה מזה ומתקנה, אם בתאוס יחזק ויבא מכל האמת חסד הנבואה
 או מכל החלפה, יחזק ומצא, והנהגה אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 ואלו חיים אלו חיים. וכה אמר המורה: פ מעשה אלו חיים, נא חיים, פ החלפה חיים אלו חיים
 אם חיים אלו חיים, ואלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים
 אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים אלו חיים

אם אמת אלו חיים

